

Giới thiệu Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen

Truyện Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen là tình cảm độc đáo xoay quanh bốn nhân vật. Anh, một tổng giám đốc mang nhiều ảnh hưởng đến các tập đoàn thế giới khác, một bang chủ, một người làm cho người khác phải nể sợ... Một Hoàng tử lạnh lùng, gia thế cao như núi, khôi ngô tuấn tú, là người trong mộng của biết bao nhiêu phụ nữ nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành đôi...

Một bang bang chủ lớn thứ hai của thành phố và một cô gái có sắc đẹp tiên nhân. Thật là trớ trêu khi cả ba anh chàng này đều tan chảy trước sắc đẹp và nụ cười của cô, tuy cô có một quá khứ đen tối nhưng hiện giờ cô xứng đáng được ông trời bồi thường cho những gì cô đã phải trải qua !!!! Vậy, cô chọn ai ???

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đêm trước khi nhập học

Trong một phòng sách âm u, có một bóng dáng cao lớn đứng phía trước cửa sổ, một người đàn ông dáng vẻ một mực cung kính đứng phía sau hắn.

"Chuyện nên làm đã làm xong chưa?" Giọng nói lạnh lẽo thốt ra từ trong miệng bóng dáng cao lớn trước cửa sổ, khiến cho người ta rất muốn biết rốt cuộc là như thế nào mà một người lại có thể có thanh âm lạnh lẽo đến vậy, giống như băng tuyết trên đỉnh núi, giống như muốn đem lòng người đóng băng mới bằng lòng bỏ qua.

"Đều đã sắp xếp xong xuôi rồi, ông chủ", người đàn ông già nua một mực cung kính đáp.

"Ừ, trong tháng này tìm bốn nữ sát thủ thân thủ suất sắc đến ngầm bảo vệ tiểu thư, " giọng nói lạnh lẽo lần nữa vang lên. "Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm" Người đàn ông già nua cung kính trả lời.

Cốc cốc cốc. . . . . Cửa phòng sách truyền đến tiếng gõ cửa.

"Lui xuống đi, bảo mọi người, trước giờ cơm tối không được quấy rầy tôi." Hoàng Phu Tuyết căn dặn.

"Dạ, thuộc hạ cáo lui", Quân gia nhận lệnh, một mực cung kính rời khỏi thư phòng.

"Bác Quân gia, Tuyết ở trong phòng sách phải không?" Ngoài cửa phòng sách vang lên thanh âm ngọt ngào.

"Đúng vậy, tiểu thư" Quân gia đáp lời vị thiên sứ này, không! Là một vị mỹ nữ tóc dài, chủ nhân giọng nói ngọt ngào——Thủy Băng Nhu, áo ngủ màu trắng hình U cổ điển, áo khoác ngủ Lace (viền tơ) tơ lụa, quanh co khúc khuỷu rủ xuống đất; dưới chân là một đôi dép tơ lụa thêu tuyệt đẹp, áo ngủ một loạt màu trắng gạo chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ —— cao quý thanh lịch, từ trên tóc ẩm ướt vài giọt bọt nước nghịch ngợm rơi xuống rơi vào trên áo ngủ liền biến mất không thấy gì nữa.

"Cám ơn bác Quân gia", thiếu nữ tươi vui cười ngọt ngào với vị Quân gia, sau đó đẩy cửa đi vào trong phòng sách.

Phòng sách âm u trong nháy mắt sáng lên. "Tôi không phải đã nói trước giờ cơm tối không cho phép ai tới làm phiền tôi sao?" giọng nói lạnh lẽo vang lên, biểu hiện chủ nhân không vui, tốt nhất nên có một lý do, nếu không người nên biết kết quả bi thảm của người.

"Tuyết, anh vẫn còn đang tức giận chuyện em muốn đi học sao?" Thủy Băng Nhu dịu dàng hỏi.

Hoàng Phu Tuyết xoay người, màu đen kiêu ngạo ngông cuồng tung bay trên không trung, áo sơ mi Armani màu trắng chỉ cài ba nút, lộ ra lồng ngực trắng kiêu, vô cùng hấp dẫn, ánh mắt sắc bén nhìn thấy Thủy Băng Nhu đi vào trong nháy mắt trở nên dịu dàng tình cảm như nước, giống như muốn chìm nổi trên mặt nước, dưới cái mũi kiên cường là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, môi mỏng, không che giấu được khí phách cùng uy nghiêm làm người ta sợ, nhưng Thủy Băng Nhu là một loại khác, trong lòng Hoàng Phu Tuyết có mãi là người lương thiện nhất trên thế giới.

Mắt liếc thấy tóc cô vẫn còn đang nhỏ nước, bước nhanh đi tới, ôm ngang eo cô, đặt lên cái ghế êm ái bên cạnh, sau đó xoay người đi đến tủ chứa đồ cầm lấy máy sấy bắt đầu giúp cô sấy khô tóc.

"Tại sao chưa sấy khô tóc đã chạy lung tung, bộ dạng như vậy rất dễ ngã bệnh, có biết hay không, " Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

"Ai bảo anh vẫn còn giận em, ngã bệnh là phải rồi, anh cũng sẽ không thềm để ý tới em" Thủy Băng Nhu bốp đồng nói.

"Nói bậy, bảo bối của anh sao có thể ngã bệnh, anh không phải giận em, anh chỉ sợ người khác phát hiện em rất tốt, đem em cướp đi từ bên cạnh anh, anh không thể tưởng tượng anh sẽ phải sống tiếp thế nào nếu mất đi em, Nhu nhi, em chỉ có thể là của anh thôi, mặc kệ như thế nào anh đều sẽ không

cần để ý đem em buộc vào bên cạnh anh, " Hoàng Phu Tuyết tuyên thệ.

Thủy Băng Nhu thấy bộ dạng thiếu cảm giác an toàn vừa rồi của anh, vội vàng dùng đôi tay ôm cổ anh, đem mặt ghé vào trên mặt của anh, nhìn vào trong con ngươi thâm thúy, nói: "Em sẽ vĩnh viễn sống ở bên cạnh anh, đời đời kiếp kiếp cũng kề cận anh, trừ phi anh không còn yêu em nữa, khi đó em sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của anh, để cho anh không tìm được em." Môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên môi anh, sau đó rời đi.

"Đây là con dấu, về sau nơi này chỉ thuộc về em thôi." Tay ma sát trên môi anh, mang theo trêu đùa từng chút một. Trông mắt Hoàng Phu Tuyết từ từ trầm xuống, một tay ôm hông của Thủy Băng Nhu, một tay đang giữ đầu của cô, đôi môi khẽ gọi hung hăng hôn lên môi Thủy Băng Nhu, uyển chuyển triền miên, trông mắt từ từ nhiễm đầy hứng thú, "Anh yêu em, Nhu nhi, Nhu nhi của anh" lời ngon tiếng ngọt biến mất ở trên khóe môi.

Ừng ục. . . . . Hoàng Phu Tuyết mở mắt liền nhìn thấy mặt Thủy Băng Nhu đỏ lên.

"Ha ha ha. . . Bảo bối của anh đói bụng, đi, đi ăn", Hoàng Phu Tuyết không chờ hỏi đáp ôm lấy ngang eo Thủy Băng Nhu đi ra khỏi phòng sách.

"Cười cười cười, ai cho anh cười" Thủy Băng Nhu sáng giọng, hai tay nhẹ nhàng đánh trên ngực anh.

"Ha ha. . . Không cười em, đừng động, kéo ngã" Trên mặt Hoàng Phu Tuyết vui vẻ không che giấu được, Thủy Băng Nhu hai tay ôm thật chặt cổ của Hoàng Phu Tuyết.

Người giúp việc dưới lầu thấy ông chủ vốn bình thường lạnh lẽo phát ra tiếng cười nồng đậm hơn nữa giọng nói còn rất dịu dàng đều không hề ngạc nhiên bởi vì bọn họ biết chỉ cần ở trước mặt tiểu thư Băng Nhu, ông chủ mới có thể trở nên nhu tình như nước, hơn nữa cười to hạnh phúc. Nào có ai biết anh lại là tổng giám đốc " Tập đoàn Thánh hoàng " một trong mười Tài Phiệt đứng đầu thế giới, cũng chính là người lãnh đạo giới sát thủ, người lạnh lùng khát máu trong truyền thuyết vậy mà thật không ngờ lại cưng chiều một cô gái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Điều kiện của hoàng tử

Hoàng Phu Tuyết đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, mang Thủy Băng Nhu đặt ngồi ở trên đùi của anh, tay vung lên, tất cả người giúp việc đều biến mất khỏi phòng ăn, sau đó anh một tay ôm Thủy Băng Nhu một tay gấp thức ăn cho cô, cung chịu đựng cô ăn, trên mặt tràn ngập hạnh phúc cùng hài lòng.

"Tuyết, anh cũng ăn đi, không cần cứ nhìn em ăn như vậy, đây là món cà nhồi anh thích ăn nhất." (chỉ biết là món cà, nguyên văn-cà nôi), Thủy Băng Nhu đưa tay gấp một khối cà thả vào trong miệng anh, anh hạnh phúc nuốt xuống, liếc thấy hạt com ở góc môi của cô, lè lưỡi ra liếm một cái, vẻ mặt vẫn là chưa thỏa mãn, làm cho Thủy Băng Nhu xấu hổ không thôi, chỉ là nhìn bộ dáng cô xấu hổ thật đúng là làm người ta say mê, thật ra thì đó cũng là món cô thích ăn, Hoàng Phu Tuyết yêu cô sâu sắc yêu tất cả thói quen lẫn sở thích của cô.

Sau khi ăn com tối xong, Thủy Băng Nhu cùng Hoàng Phu Tuyết dắt tay nhau tản bộ ở trong vườn hoa, ánh trăng chiếu trên người họ, giống như thần tiên hạ phàm, nhìn rất xứng đôi, rất phù hợp.

Nơi này là lâu đài Hoàng Phu Tuyết vì Thủy Băng Nhu mà xây dựng, diện tích hơn ba mươi nghìn thước vuông, có riêng nhà kính để trồng hoa, bể bơi, vườn hoa, tất cả mọi thứ cần cái gì đều có. Đi tới một chiếc xích đu, Hoàng Phu Tuyết sau khi ngồi xuống, liền để Thủy Băng Nhu ngồi lên trên hai chân anh, vui đùa thật sâu vào trong tóc của cô, hít lấy hương thơm trên tóc cô.

"Nhu nhi, đồng ý với anh sau khi tới trường học phải tự bảo vệ mình thật tốt, anh sẽ phái người theo bảo vệ em, quan trọng nhất chính là không cho phép những nam sinh khác đến gần em." Hoàng Phu Tuyết nói.

"Tuyết, những người bảo vệ kia có thể chỉ ở trong bóng tối được không? Lúc gặp nguy hiểm em sẽ kêu họ giúp một tay, còn nữa có thể không cần nói cho người khác biết em là vị hôn thê của anh được không? Chỉ nói em vì thành tích học tập suất sắc nên vào được trường đó học." Thủy Băng Nhu thương lượng.

Hoàng Phu Tuyết vừa nghĩ mình có nhiều đối thủ như vậy, nếu để cho người khác biết người anh quan tâm nhất chính là Nhu nhi, nhất định sẽ dùng điều này để uy hiếp anh, đến lúc đó Nhu nhi nhất định sẽ gặp nguy hiểm, không được, bảo bối Nhu nhi của anh nhất định không thể bị thương, vì vậy anh gật đầu đồng ý,

Thấy Hoàng Phu Tuyết gật đầu đồng ý, Thủy Băng Nhu kích động xoay người ôm cổ của anh, đem đôi môi đỏ mọng tiến gần sát tới trước mặt anh,

"Em biết Tuyệt là tốt nhất mà" Thủy Băng Nhu hoan hô.

"Nhu nhi, em đang đốt lửa ở đây biết không?" Hoàng Phu Tuyệt âm thanh khàn khàn vang lên. Thủy Băng Nhu cũng cảm thấy nhiệt độ cứng rắn ở nơi cô đang ngồi lên, mặt thoáng một cái đỏ lên, mặc dù cô được anh bảo vệ rất tốt, nhưng nhận thức về điểm này thì vẫn hiểu được. Thấy cô thẹn thùng, trông mặt Hoàng Phu Tuyệt từ từ trầm xuống.

"Đây là do em tự chuốc lấy" Hoàng Phu Tuyệt nói xong, hôn thật sâu xuống môi cô, uyển chuyển dây dưa, Thủy Băng Nhu mềm mại trông rỗng dựa vào ngực anh, môi của cô quá xinh đẹp ngọt ngào, nhưng anh phải ngừng lại, anh không muốn làm cho ông trời của anh tổn thương, anh sẽ từ từ đợi cô thích ứng với anh, cho cô một lời cầu hôn thật lãng mạn, sau đó chuẩn bị một hôn lễ long trọng, để cho cô trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới. Đang trong thời khắc Thủy Băng Nhu hít thở không thông Hoàng Phu Tuyệt buông môi của cô ra, nồng nàn nhìn khuôn mặt cô bởi vì thiếu dưỡng khí mà trở nên đỏ hồng.

"Được rồi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai phải dậy sớm đây" Hoàng Phu Tuyệt nói, ôm ngang eo Thủy Băng Nhu hướng phòng của cô đi tới, phòng của Thủy Băng Nhu đang ở là căn phòng sát vách với phòng của Hoàng Phu Tuyệt, bên trong có một cánh cửa thông giữa hai căn phòng.

Hoàng Phu Tuyệt mang Thủy Băng Nhu đặt lên giường ngủ êm ái, sau đó dịu dàng đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, "Bảo bối, ngủ ngon, chúc cho trong giấc mơ của em có anh" , Hoàng Phu Tuyệt nhẹ nhàng quay về căn phòng của mình.

Hoàng Phu Tuyệt nhẹ nhàng rời khỏi phòng cô, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, "Băng, sắp xếp năm áo vệ (người bảo vệ ngầm) âm thầm bảo vệ Nhu nhi, không cho phép có chút sơ suất nào" cúp điện thoại, sau đó đi vào trong phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sân trường sóng gió

Sáng sớm, thời tiết sáng sủa, cổng trường đại học quý tộc lớn nhất thành S, có rất nhiều xe hơi sang trọng đưa học sinh đi học, có thể vào học được ở ngôi trường này học sinh không giàu cũng quý, rất nhiều người có tiền cũng không vào được, bởi vì ngoài yêu cầu có tiền thì còn phải có thành tích học tập xuất sắc, dĩ nhiên hàng năm trường cũng sẽ có năm mươi chỉ tiêu miễn phí cho học sinh nghèo khó xuất sắc vào học, còn được nhận cả tiền phụ cấp sinh hoạt.

Sáng sớm hôm nay, Thủy Băng Nhu thật vất vả lắm mới khuyên được Hoàng Phu Tuyệt không mang xe riêng đưa đón, sau đó mang theo hộp cơm (bento) đi bộ đi học. Đi tới cổng trường, liền thấy một đám nữ sinh tập trung ở đấy, giống như đang chờ đợi người nào đó.

Thủy Băng Nhu hướng một nữ sinh chất phác hỏi: "Bạn học, xin hỏi mọi người đang làm gì vậy?" .

"Bạn mau chuẩn bị tốt, học trường An Đông Nghê sắp đến rồi, đi, chúng ta chen đến phía trước đi", nói xong liền lôi kéo Thủy Băng Nhu chen lên phía trước.

"Nhưng An Đông Nghê là ai ? Còn có. . . ." Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"Cô có phải người địa cầu không? Ngay cả học trường An Đông Nghê của trường chúng ta cũng không biết. . ." , một nữ sinh thấy Thủy Băng Nhu đẹp như thế liền vô cùng ghen tỵ.

"Học trường An Đông Nghê là nam sinh có dáng dấp đẹp trai nhất trường chúng ta, trời ơi, nếu mình có thể trở thành người tình của anh ấy một ngày, có chết cũng đáng giá. . . ." Một nữ sinh khác tay nâng hình trái tim khoa trương nói.

Nghe họ nói như vậy, có thể thấy An Đông Nghê nhất định rất lạm dụng tình cảm, ả, không biết những nữ sinh này nghĩ như thế nào, vẫn là Tuyệt nhà mình là tốt nhất. Càng ngày càng nhiều nữ sinh gia nhập đội hình thảo luận, vì để tránh cho khỏi bị quần áo (bị đám đông oánh), Thủy Băng Nhu chỉ có thể trả lời "Ừ" . Sau đó nhanh chóng đi vào trường học.

"Phù. . . . . Nguy hiểm thật, nhìn bộ dáng của các bạn ấy giống như không biết An Đông Nghê dường như đã phạm vào tội rất nghiêm trọng, thật may là trốn nhanh." Cổng trường học sau khi Thủy Băng Nhu rời đi không lâu,

Một hồi tiếng hét chói tai của nữ sinh vang lên,

"A. . . học trường An Đông Nghê đến",

"Ồ đâu? Ở đâu? . . . học trường An Đông Nghê của mình rất đẹp trai a!"

"Cái gì gọi là học trường An Đông Nghệ của cô, chỉ bằng vào bộ dạng của cô, về nhà soi lại gương đi, hừ"

"Ôi trời, trước tiên mình phải trang điểm lại một chút".....

Đột nhiên một chiếc xe cực kỳ quý giá khoa trương (BMW) đời mới nhất vừa tung ra thị trường, từ cổng trường phóng như bay vào, để lại phía sau một đám người mẩn mộ.

Thủy Băng Nhu đang đi trên đường trong trường, đột nhiên một chiếc xe chạy vụt qua, đụng vào hộp cơm (bento) của Thủy Băng Nhu, chỉ nghe tiếng rầm. "Hồng bét, đây chính là bento do Tuyệt tự làm" Thủy Băng Nhu khom lưng xuống định nhặt bento, đột nhiên một đôi tay duỗi tới,

"Bạn không sao chứ? ", " giọng nói dịu dàng từ bên trên truyền đến.

Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú đứng ở trước mặt cô, hình thể anh ta khỏe đẹp phải sánh ngang thần Apollon, lông mày rất rậm, con ngươi hẹp dài sâu xa, lông mi dày, từng đường cong khuôn mặt giống như được điêu khắc, hơi thở tràn ngập dương cương.

Đối mặt với mỹ nam như thế, Thủy Băng Nhu cũng không có quá nhiều phản ứng, bởi vì Hoàng Phu Tuyệt chính là một người giống như thiên thần, người thanh niên này hiển nhiên không tốt nhìn bằng Hoàng Phu Tuyệt.

Trong nháy mắt khi cô ngẩng đầu, trong mắt An Đông Nghệ lóe lên kinh ngạc, cô quả thật chính là thiên sứ rơi xuống phạm trần, tóc dài xinh đẹp đen nhánh phiêu dật, mắt to trong suốt như suối, da thịt trắng nõn nhẵn bóng, cộng thêm vóc người nhỏ nhắn hoạt bát hấp dẫn, thật sự giống như một con cừu nhỏ cần được đàn ông thương tiếc bảo vệ. Tầm mắt An Đông Nghệ chậm rãi di chuyển, cuối cùng rơi vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của cô. Đôi môi của cô đầy đặn mà khéo léo tựa như giọt sương nhỏ xuống trên cánh hoa hồng dụ hoặc, khiến trái tim luôn bình tĩnh hơn hai mươi năm của hắn bắt đầu dao động, hắn bắt đầu nghe được thanh âm tim mình đập rộn lên.

Từ bao giờ trong trường lại xuất hiện một người giống như thiên sứ như thế, sao hắn lại không biết, mới rồi hắn cũng không biết vì sao, lại tự mình xuống xe xem cô ấy, theo kinh nghiệm của trước đây, thường thường sẽ làm như không thấy, bởi vì phần lớn trường hợp này là mấy cô gái mê trai cố ý làm thế để gây sự chú ý của hắn, không nghĩ tới sẽ gặp một cô gái ngọt ngào như vậy, chỉ có điều là ánh mắt của cô cho thấy cô là người con gái duy nhất không si mê hắn, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy có chút thất vọng, chẳng lẽ sức hấp dẫn của hắn đã giảm xuống.

"Không có sao" thanh âm mềm yếu của thiên sứ vang lên. Thủy Băng Nhu nhặt hộp cơm lên đứng dậy bước đi.

"Bạn học, rất xin lỗi làm hỏng hộp cơm của bạn, mình làm lại hộp khác cho bạn, có được hay không? ", " An Đông Nghệ hỏi.

"Không cần, cảm ơn, " Thủy Băng Nhu xoay người liền rời đi.

". . . . . " Nhìn cô vội vội vàng vàng rời đi, An Đông Nghệ còn muốn nói thêm điều gì đó.

Nhìn bóng lưng phiêu dật của cô giống như tùy lúc đều muốn bay đi theo gió, hắn đứng thật lâu tại chỗ, cho đến khi một đám người mẩn mộ vây quanh hắn, mới lấy lại tinh thần, sau đó vội lên xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hot boy

Thủy Băng Nhu ảo não đi về phía phòng Hiệu trưởng, ai, đây chính là hộp cơm tôm Tiều Long sáng sớm Tuyệt chuẩn bị cho cô, để phù hợp với tiêu chuẩn cơm bình dân, Tuyệt biết cô thích nhất ăn tôm hùm, đặc biệt phái người ra nước ngoài đi bắt tôm Tiều Long, ngay sau đó dùng đường hàng không vận chuyển về, sáng nay còn tự mình vào bếp.

Còn nhớ rõ lúc ấy cô giễu cợt anh nói: "Coi chừng anh đem miệng của em nuôi thành kén ăn rồi, đến lúc đó sẽ phải ngày ngày nấu cơm cho em ăn",

Lúc ấy anh cười híp mắt nói: "Thế càng tốt, như vậy em sẽ không thể rời khỏi anh, tốt nhất là ngày ngày quấn quýt lấy anh",

"A. Thì ra là đây là mưu kế của anh nha, quá gian xảo nha," cô giận dữ.

"Để giữ bảo bối bên người của anh, anh không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ha ha. . . . ." Nghĩ đến lời của anh, Thủy Băng Nhu cười khê một tiếng.

Không hiểu sao người giúp việc trong nhà đều rất sợ Tuyết, thật ra thì Tuyết rất dễ gần, ai, không hiểu nổi. "Chuyện vừa rồi không được nói cho Tuyết biết," Thủy Băng Như hướng về phía không khí nói, trả lời cô là âm thanh của một tiếng gió, cô biết vệ sĩ núp ở chỗ tối đã nghe được.

An Đông Ngê kể từ lúc bước vào phòng nghỉ vẫn còn đang ngẩn người, đây là một chuyện lạ chưa từng xảy ra, hai người bạn của hắn cho rằng sắp có mưa máu đến nơi rồi. Khu phòng nghỉ này là các cô đồng của trường vì muốn tốt cho thiếu gia An Đông Ngê cùng hai người bạn của hắn nên đặc biệt xây dựng, bởi vì cha của bọn họ là những cô đồng lớn nhất của ngôi trường này.

Bình thường ngoại trừ ba người bạn họ ra, cũng chỉ có nhân viên quét dọn vệ sinh cùng với đầu bếp riêng có thể đi vào. Ngay cả Tư Đồ Huy hoa hoa công tử lạm dụng tình cảm như vậy cũng chưa từng dẫn phụ nữ vào đây, rất nhiều nữ sinh năm mơ cũng muốn được bước vào khu phòng nghỉ này.

"Ái chà, An đại thiếu gia của chúng ta mới sáng sớm đã ở đây ngẩn người, không bình thường nha, không phải là đang tương tư chứ!" một đồng đảng (bạn) trong nhóm của An Đồng Nghe là Tư Đồ Huy trêu chọc. Tư Đồ Huy, tam thiếu gia của Tập đoàn Tư Vi, nổi danh là một hoa hoa công tử (play boy), hấn đối với phụ nữ thời gian gần đây bên cạnh chưa bao giờ vượt quá một tuần lễ, tuy rằng là như thế, vẫn có không ít phụ nữ mong muốn leo lên giường của hắn, về bề ngoài khỏi ngó tuấn tú, mắt hoa đào hút hồn, gia thế hên hậu, đều là những điều kiện hấp dẫn.

"Cậu cho rằng ai cũng đều giống như cậu là người cả ngày lẫn đêm chỉ biết động dục," Âu Dương Tuấn nói. Âu Dương Tuấn, đại thiếu gia của Tập đoàn Âu Thức*, là một mỹ nam thanh khiết hiếm có trên đời, có thể là được hun đúc từ người cha vốn cứng chiều vợ như mạng, ngay từ lúc còn nhỏ đã luôn đặc biệt chăm sóc nữ sinh. Tác phong nhanh nhẹn, phong thái hiên ngang, luôn được nữ sinh chú ý.

"Ai, tớ chính là hoa tâm vậy thì sao, cái mà con người lúc còn sống tìm kiếm chính là lạc thú, hơn nữa những phụ nữ đó đều là tự mình dâng tới cửa, tớ cũng không phải là ai đến cũng không cự tuyệt," Tư Đồ Huy phản bác.

"Nói thế nào cũng đều là cậu có lý, phụ nữ từ nhỏ chính là để cho người ta thương yêu, lạm dụng tình cảm như cậu coi chừng có ngày gặp báo ứng, đến lúc đó cũng đừng trách tôi không nhắc nhở", Âu Dương Tuấn nói.

"Tuần, bây giờ đã là thời đại nào rồi, quan trọng chính là người tình ta nguyện, cậu cho rằng đàn ông trên đời ai cũng đều giống như cậu sao, đã ngoài hai mươi tuổi rồi, vẫn còn là một xử nam." Tư Đồ huy khoác lác nói.

"Cậu. . . Nghe, cậu lên tiếng phân xử đi, tớ nói như thế có đúng không?" Âu Dương Tuấn quay sang An Đông Nghê kêu cứu.

An Đông Nghê trong lúc nghe hai người bạn tranh luận đã lấy lại tinh thần, "Huy, cậu cũng nên kiểm chế bớt phóng túng, vào học đi thôi." An Đông Nghê nói xong liền đi ra ngoài. "Ôi trời, Tuấn, cậu có cảm thấy hôm nay Nghê rất lạ không, trước đây đối với loại chủ đề không có dinh dưỡng này cậu ta không bao giờ phát biểu ý kiến."

"Đúng là rất lạ, sẽ không phải là bị kích động chứ!" Âu Dương Tuấn đáp lại.

"Anh em, thành thực khai báo, cậu chẳng lẽ thật sự đang nghĩ tới một người đẹp nào đó sao? Nói nghe một chút, là loại phụ nữ nào lại khiến cho người lạ chớ tới gần An đại thiếu rung động, mất hồn." Tư Đồ Huy tay khoác lên bả vai An Đông Nghê hỏi.

An Đông Ngê mỉm cười đảo mắt nhìn Tư Đồ Huy, Tư Đồ Huy không thể làm gì khác hơn là im lặng, người ngoài chỉ biết An Đông Ngê là hoàng tử mỉm cười, hơn nữa chưa từng có bạn gái đặc biệt thân mật, chỉ có hiểu rõ con người của hắn mới biết, hắn cười càng rực rỡ, ánh mắt lại càng lạnh lẽo, trong tâm lại càng tức giận. Ngay cả thành viên trong nhóm của bọn hắn đều sợ hãi nụ cười của hắn, nếu như nói Âu Dương Tuấn là hoàng tử nhẹ nhàng, Tư Đồ Huy là hoàng tử lạm dụng tình cảm, thì An Đông Ngê chính là hoàng tử phức tạp. Bên ngoài tuấn tú, nụ cười tựa như gió xuân, người thừa kế của Tập đoàn Đằng Phi, là nam sinh được hoan nghênh nhất trường Quý tộc, là hot boy chính cống, mặc dù ba tập đoàn này cũng không có tiền tài quyền thế bằng Tập đoàn "Thánh Hoàng", nhưng cũng có tên trong TOP 50 thế giới.

"Ài, tớ nghe nói lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển trường đến, còn là một người đẹp." Tư Đồ Huy nói.

"Trời ơi, hết thuốc chữa, cả ngày lẫn đêm chỉ biết có tán gái." Âu Dương Tuấn lắc đầu một cái nói.

"Trời ơi, tớ nói là thật mà, đừng không tin, tớ đoán a khẳng định người đẹp là vì theo đuổi bốn đại thiếu mà làm ra trò lừa bịp, ai, người đẹp trai chính là không có cách nào. . . . . . Ôi, chờ tớ một chút, đi nhanh như vậy làm gì, làm như tớ là ôn dịch vậy." Tư Đồ Huy bành chọc nói.

"Đúng là tự sướng, chưa từng thấy người tự sướng đến như vậy, không đi nhanh lên một chút, chẳng lẽ để cho người ta nhìn như nhìn Đại Tinh Tinh hay sao, đi nhanh một chút, đừng ở đây xấu hổ." Âu Dương Tuấn la to.

* Tập đoàn Âu Thức (nguyên văn: cách thức Châu âu tập đoàn - mình edit là Âu Thức theo nghĩa là phong cách Âu châu nhưng vẫn thấy kì kì, bạn nào biết chỉ giúp nha)

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 5: Lợi thế chủ nhiệm lớp

Thủy Băng Nhu đi đến cửa phòng Chủ nhiệm, lễ phép gõ cửa. "Vào đi" một giọng nữ hiền lành từ trong truyền ra,

Thủy Băng Nhu đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ngồi ở trước bàn làm việc đang phê duyệt tài liệu, vẻ mặt rất nghiêm túc, cũng không bị sự xuất hiện của cô quấy rầy.

"Chào cô ạ, em là học sinh mới Thủy Băng Nhu đến báo danh", Thủy Băng Nhu bắt đầu tự giới thiệu. Phụ nữ trung niên chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Thủy Băng Nhu trong nháy mắt nở nụ cười hòa nhã hỏi: "Em chính là Thủy Băng Nhu học sinh có thành tích xuất sắc mới chuyển trường đến?"

"Dạ vâng, cô quá khen rồi." Thủy Băng Nhu trả lời.

Phụ nữ trung niên từ trên ghế đứng lên, thần sắc kích động nói: "Học trò Thủy quá khiêm nhường, tôi là Chủ nhiệm trường Ngụy Hề Phụng, em có thể gọi tôi là Ngụy lão sư*."

"Chào Ngụy lão sư," Thủy Băng Nhu khéo léo kêu một câu.

"Ài, tốt, tôi thích nhất học sinh như em chăm chỉ hiếu học, mặc dù nhà nghèo, nhưng có chí hướng, có nghị lực, ở trường này môi trường học tập rất tốt, không cần tự ti, Lão sư tin tưởng em có thể nhanh chóng tạo được một thế giới riêng của mình, trường học phải dựa vào các em, xã hội cũng mong dựa vào những người tài giỏi như các em nha", chủ nhiệm nói.

"Ngụy lão sư, cô nói quá lời." Thủy Băng Nhu nói, trong lòng thầm nghĩ, là Tuyệt giúp cô sắp xếp bối cảnh thân phận, nghe Ngụy lão sư nói tâm cô có điểm muốn hồng rồi.

"Em ngồi đi, tôi đi lấy tư liệu về em, tiện thể bảo chủ nhiệm lớp của em đến đây." Chủ nhiệm nói xong liền đi tìm tài liệu, sau đó bấm một cuộc điện thoại.

Một lát sau, một hồi tiếng gõ cửa truyền đến, đẩy cửa đi vào là một phụ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy, khiến cho người ta nghi ngờ có phải là đến nhầm chỗ rồi không. Người phụ nữ kia hỏi: "Chủ nhiệm, ngài tìm tôi có chuyện gì không?" Khi nói chuyện có chút nịnh hót.

"A, Trương lão sư, đây là học sinh Thủy Băng Nhu mới chuyển trường đến, được sắp xếp vào lớp của cô, đưa em ấy vào lớp học đi! Đây là tư liệu của em ấy" Chủ nhiệm nói xong cũng đưa cho cô ta một phần hồ sơ.

"Tốt, Chủ nhiệm, ngài còn cần dặn gì không ạ?" Chủ nhiệm lớp nịnh nọt nói.

"Không còn gì nữa, học trò Thủy, hãy cùng đi với chủ nhiệm lớp của em vào lớp đi, tôi còn phải đi họp, các người trước hết cứ trò chuyện đi, có khó khăn gì có thể đến tìm tôi." Chủ nhiệm nói xong liền ôm tài liệu đi ra ngoài.

Sau khi chủ nhiệm trường rời đi, chủ nhiệm lớp lập tức đi tới bàn làm việc ngồi xuống ghế, không thèm để mắt đến Thủy Băng Nhu dù chỉ một chút, vẻ mặt thay đổi khiến cho người ta kinh ngạc.

Thủy Băng Nhu thấy cô ta cũng không có ý định lập tức đưa cô tới lớp học, đành phải mở miệng chào hỏi: "Lão sư, em là học sinh mới tới Thủy Băng Nhu".

"Tôi biết rồi, vừa rồi tôi không bị điếc, không cần cô nhắc nhở, đừng tưởng rằng Chủ nhiệm coi trọng cô, là có thể muốn làm gì thì làm."

Chủ nhiệm lớp thù hận nói.

"Em đâu có" Thủy Băng Nhu về vô tội trả lời.

"Hừ, chỉ là loại sinh ra bản hàn, tưởng là đáng đáp có chút về thủy mị liền muốn phát lên, những thiếu gia kia chắc là sẽ không thích cô, cô ngay cả trở thành món đồ chơi của bọn họ còn không xứng, cô tốt nhất nên an phận, đừng động một chút lại mách lẻo." Chủ nhiệm lớp khinh thường nói.

Thủy Băng Nhu Lúc này muốn ngất xỉu rồi, có phải cô nghĩ quá nhiều rồi không, thật sự rất muốn hỏi một câu "Cô ngay cả trở thành món đồ chơi của bọn họ cũng không xứng, chẳng lẽ cô ta xứng? Huống hồ cô đến là để học tập, không phải đến cua trai."

Thủy Băng Nhu cũng đã nhìn ra, chủ nhiệm lớp này chính là một người bội đờ, chỉ có thể mặc kệ cô ta dạy bảo, coi như con ruồi vo ve thôi.

Cuối cùng, Chủ nhiệm lớp thấy Thủy Băng Nhu không có phản bác lại lời của cô ta..., mang đến cho cô ta một trận hư vinh, đồng thời cho rằng Thủy Băng Nhu là một người nhất gan hèn yếu, nghĩ thầm dù sao cũng là là một đứa trẻ con nhà nghèo. "Cô, đi theo tôi" chủ nhiệm lớp nói xong liền đi ra ngoài.

Thủy Băng Nhu khó mà có thể tưởng tượng được tại sao một người bội đờ như thế lại trở thành một Lão sư của lớp chọn, chẳng lẽ là quan hệ bảm vậy. Thật ra thì Thủy Băng Nhu đoán không lầm, Trương lão sư là người tình của một Cố Đông nhỏ trong trường, cũng chính bởi mối quan hệ này khiến cho cô ta càng ngày càng phách lối.

-----

* Lão sư: cô giáo hoặc thầy giáo đều được gọi là lão sư; Trương lão sư = Cô giáo Trương.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lo lắng

Trên đại lộ của thành S, cao ốc chọc trời san sát nối tiếp nhau, trong đó có một tòa cao ốc khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối, ngang tàng hướng về phía mọi người tuyên bố sự hùng vĩ của nó, tư thế kiêu căng ngạo mạn, đến nay vẫn chưa có bất kỳ tòa nhà nào có thể so sánh với nó. Trên tầng cao nhất của tòa nhà này viết ngay ngắn dòng chữ "Thánh hoàng", nó chính là tổng bộ (trụ sở chính) của "Tập đoàn Thánh hoàng", có hơn sáu nghìn nhân viên, chưa kể các chuyên viên làm việc tại các chi nhánh ở nước ngoài.

Công ty nghiệp vụ nhiều vô kể, từ nghiên cứu các sản phẩm công nghệ cao (bao gồm chế tác trò chơi, điện tử, xe hơi. . . .), ngân hàng quản lý tài chính, sản xuất phim, cho đến công nghiệp sản xuất thuốc đều có dính dáng.

Kể từ mười năm trước "Tập đoàn Thánh hoàng" được tổng giám đốc chưa đến mười tám tuổi Hoàng Phu Tuyết thành lập, không ai biết anh ta từ đâu đến, chỉ biết khi anh ta mười ba tuổi đã đồng thời lấy được bằng thạc sĩ của hai ngành Tài chính và Quản trị doanh nghiệp, trong vòng ba năm chinh trang xong học vị bác sĩ, sau đó bắt đầu con đường kinh doanh của mình. "Tập đoàn Thánh hoàng" dưới sự dẫn dắt của anh ta, chỉ trong vòng mười năm đã phát triển trở thành một trong mười tài phiệt lớn nhất thế giới. Với thành tích vô cùng xuất sắc như vậy anh ta trở thành kiểu mẫu cho rất nhiều doanh nhân học tập, đồng thời cũng trở thành người tình trong mộng của rất nhiều phụ nữ.

Có rất ít người từng được gặp tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh hoàng", bởi vì anh ta không thích xuất hiện trước ống kính, hành sự khiêm tốn, hình ảnh duy nhất lộ ra ngoài là tấm hình bị đội chó săn (phóng viên) chụp được vào năm năm trước khi anh đưa Thủy Băng Nhu đến mừng sinh nhật cô tại một nhà hàng cao cấp, thế nên cho đến nay, số người biết mặt mũi anh ta có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thật uổng cho anh ta có dung nhan tuyệt mỹ cả đê đờ đều hâm mộ, nói về "Khuyết điểm" của anh ta, đó chính là ngoại trừ ở trước mặt của Thủy Băng Nhu, gương mặt vĩnh viễn đều lạnh lùng, là người công chính liêm minh, không màng tình cảm lẫn thế diện, người không có năng lực, anh ta nhất định sẽ không giữ lại bên cạnh mình. Cho nên có thể vào làm việc trong tòa nhà này đều là những người tài giỏi, đến ngay cả người quét dọn cũng là đẳng cấp thạc sĩ.

Hôm nay, trên tầng cao nhất của tòa nhà này, trong một phòng làm việc rộng lớn xa hoa, một người đứng ngược sáng, lẳng lặng nhìn chăm chú những tòa cao ốc san sát của thành S bên ngoài cửa sổ, trên người anh là tây trang màu đen thẳng thớm, đôi tay nhét vào trong túi quần tây (tay xò túi quần), ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sát đất rơi xuống trên người anh, một vầng ánh sáng nhàn nhạt vây quanh anh, cả người anh tản ra hơi thở khiến cho người ta không dám nhìn gần, không khí vô cùng khàn trương, bởi vì bình thường giờ này đang là giờ họp mà tổng giám đốc vẫn đang đứng ngăn người trước cửa sổ sát đất, đây là chuyện chưa từng xảy ra, không ai biết lúc này suy nghĩ của Hoàng Phu Tuyết đã sớm bay đến chỗ Thủy Băng Nhu.

Thư ký say mê nhìn bóng lưng anh, hiện tại anh đang nghĩ gì, thật muốn bước vào trong thế giới của anh, trong lòng vẫn luôn ái mộ anh, nhưng nếu muốn đứng bên cạnh anh, điều kiện tiên quyết chính là không được yêu anh, nhưng không có cách nào, biết rõ sẽ đau, cô vẫn yêu, nhưng chỉ có thể thầm yêu, nếu như bị anh phát hiện thì ngay cả tư cách nhìn thấy anh cũng không còn, không thể tưởng tượng được nếu không được nhìn thấy anh cô sẽ phải sống tiếp như thế nào, thu hồi tâm tư, cô chần chờ không biết có nên mở miệng quấy rầy sự trầm tư của anh không.

Sau một lúc lâu, thư ký Âu Dương Tĩnh mở miệng nói: "Tổng giám đốc, ngài nên đi họp rồi." Hoàng Phu Tuyết phát phát tay, Âu Dương Tĩnh nghe lệnh, nhẹ giọng lui ra khỏi phòng làm việc.

Đến hiện tại, lòng Hoàng Phu Tuyết đã mất hết kiên nhẫn, bởi vì bảo bối của anh muốn tìm hiểu thế giới bên ngoài, muốn tiếp xúc với bảy người bên ngoài, chỉ có bản thân anh biết bảo bối của anh có bao nhiêu tốt đẹp. Kể từ tám năm trước, anh nhìn thấy cô khi đó mới mười tuổi trong cô nhi viện, Tâm hồn cô độc hai mươi năm rốt cuộc ấm áp, vì vậy anh xây cho cô một tòa lâu đài, chiều chuộng cô như một nàng công chúa, tình yêu dành cho cô đã dung nhập vào tim phổi, bên ngoài lộn xộn như vậy, từ sau mười tuổi bảo bối Nhu nhi vẫn luôn ở trong lâu đài, không có người biết thì sẽ không bị người khi dễ, không dám tưởng tượng sau khi cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, liệu có thể hay không thích thế giới bên ngoài, muốn rời khỏi anh, nếu quả thật như vậy, anh phải làm sao, không được, anh tuyệt đối không để cho cô rời khỏi, dù phải trói cũng muốn cột chặt cô vào bên người.

Hoàng Phu Tuyết trong lòng không kìm chế được, gọi một cú điện thoại cho một trong năm ám vệ (vệ sĩ ngầm) bên cạnh Thủy Băng Nhu, 5 phút sau, Hoàng Phu Tuyết dễ dàng biết được toàn bộ tình huống của Thủy Băng Nhu, bao gồm chuyện xảy ra ở cổng trường, sự đối đãi hà khắc của chủ nhiệm lớp, nhất thời trong lòng một trận tức giận vô cớ, dám can đảm vũ nhục bảo bối của anh thì chuẩn bị mà gánh hậu quả đi, lập tức phân phó trợ lý bí mật thu mua ngôi trường đó, biến anh trở thành Chủ tịch lớn nhất, đồng thời, đuổi bỏ chủ nhiệm lớp cùng với cổ đông nhỏ có quan hệ với cô ta.

Còn có một việc khiến anh lo lắng, đó chính là chuyện tên hot boy trong trường dường như mơ ước (khao khát) bảo bối của anh, hẳn tốt nhất đừng có ý nghĩ không nên có nào, nếu không anh sẽ khiến hắn chết vô cùng thảm.

Hoàng Phu Tuyết bấm một cuộc điện thoại cho Phong - Hữu Hộ Pháp của Âm Nguyệt: "Phong, thu tập tất cả tài liệu có liên quan đến An Đông Nghê". Sau khi nói xong liền đi về phía phòng họp.

Thủy Băng Nhu không biết trong mười hộ vệ đang ngầm bảo vệ cô thì có năm người là sát thủ cấp một, chỉ trực tiếp nghe lệnh của Hoàng Phu Tuyết, càng không biết Hoàng Phu Tuyết đã biết chuyện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gây ra náo động

Nghe khẩu khí của chủ nhiệm lớp, Thủy Băng Nhu biết mình được sắp xếp vào lớp chọn của trường, đồng thời cũng biết lý do chủ nhiệm lớp có thái độ thù địch với cô, là vì chỉ dựa vào thành tích suất sắc chưa đủ để vào được lớp chọn. Trong lớp chọn có năm mươi học sinh, tất cả đều là những phần tử tinh anh, chẳng những có gia thế thâm hậu, hơn nữa con trai thì tuấn tú, con gái thì xinh đẹp. Thủy Băng Nhu là người duy nhất mang thân phận bình dân vào được lớp này, chủ nhiệm lớp vì vậy mà ghen tị cô tới mức.

Thủy Băng Nhu đi theo phía sau chủ nhiệm lớp, dọc theo đường đi nhận được không ít ánh mắt ái mộ cùng ghen ghét, Thủy Băng Nhu biết dáng dấp của cô rất đẹp, nhớ lại lúc cô theo Hoàng Phu Tuyết từ cô nhi viện về nhà, toàn bộ ánh mắt của những người giúp việc trong nhà đều đổ dồn vào cô, vây xung quanh cô, thẳng thắn khen cô là một thiên sứ nhỏ, khiến cho ánh mắt Hoàng Phu Tuyết càng ngày càng lạnh lẽo, từ đó về sau trừ Hoàng Phu Tuyết thì không một ai dám đến quá gần cô, cũng không còn ai dám dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, bởi vì bản tính độc chiếm của Hoàng Phu Tuyết vô cùng mạnh, những người giúp việc cũng không muốn bị ánh mắt lạnh lẽo của ông chủ giết chết. Hiện tại những ánh mắt nóng rực kia khiến cho cô khó mà thích ứng được.

"Bộ dáng thật là đẹp nha, như một tinh linh vậy, không biết cô ấy ở lớp nào?" Một cậu con trai mặt mày sáng sủa nói.

"Cậu không có nào à? Không thấy cô ấy đi theo sau kẻ bợ đỡ của lớp chọn sao?" Một thanh âm khinh bỉ từ phía sau hắt truyền đến.

"Thôi đi, nhìn cách ăn mặc của cô ta cũng biết là một đứa con gái nghèo khó, sao có đủ tư cách học cùng lớp với học trường An Đông Nghê chứ, thật là tức chết đi được." Một thanh âm rên rỉ truyền đến, làm cho động vật giống đực đang có mặt tại đó tâm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

"Dù sao thì so với cô đẹp hơn gấp vạn lần, hừ, khí chất cũng hơn." Một nam sinh không phục lên tiếng.

"Long, hấn ức hiếp người ta..., nói em đáng đáp khó coi, hừ, người ta không chịu đâu." Cô gái dậm chân một cái giận dữ quay sang cậu người yêu đứng bên cạnh làm nũng nói.

"Được rồi, được rồi. . . Thân Ái, đừng buồn, em khóc làm trái tim nhỏ của anh rất đau, anh sẽ cho người đến dạy dỗ hấn." Thấy người yêu gục đầu vào trong ngực hấn, lòng hấn vô cùng vui sướng, vì vậy giả bộ nói.

"Ai vậy, cũng không về nhà tự soi lại mình, ở đó mà diễn tuồng, dọa chết người." Nghe thấy cô ta tổn thương thiên sứ trong lòng mình liền tức giận nói.

"Ồi chào, người có ý gì, không muốn sống nữa phải không." Vì muốn giữ thể diện trước mặt bạn gái, anh chàng vừa được gọi là "Long" hung hăng nói. Mọi người nghe thấy rất vô vị liền giải tán. "Mau quay lại đây, biết ta là ai không? Dám cùng ta sặc mò mẫm, có phải chán sống rồi hay không."

"Đồ vô dụng, lãng phí diễn xuất của cô đây." Cô gái kia tức giận nói, sau đó tức giận bỏ đi.

Thủy Băng Nhu đi theo chủ nhiệm lớp đến cửa phòng học. Thấy chủ nhiệm lớp không để ý gì đến cô, nên đành tự động theo cô ta đi vào trong lớp, đột nhiên bên tai truyền tới một hồi tiếng rút khí (tiếng hút không khí).

Học sinh lớp chọn thấy đi theo phía sau chủ nhiệm lớp là một cô gái giống như thiên sứ, áo T shirt phối với quần jean bao lấy cặp đùi đẹp thon dài, chân mang giày cứng. Thon dài mà nhu thuận, dưới mái tóc đen là gương mặt trái xoan trắng nõn, da thịt vô cùng mịn màng, một đôi mày liễu thanh tú yêu kiều, dưới đôi mắt đẹp trong suốt như mặt nước là hàng mi dài cong vút như sò biển khẽ chớp chớp, dưới cái mũi cao khéo léo là đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, như muốn quyến rũ người tới thưởng thức.

Thủy Băng Nhu thấy chủ nhiệm lớp cũng không có ý định chuẩn bị giới thiệu cô, vì vậy mở miệng nói: "Chào mọi người, mình là Thủy Băng Nhu học sinh mới chuyển trường đến, rất hân hạnh được biết mọi người, xin nhiều nhiều chỉ giáo." Mọi người bị giọng nói mềm nhẹ dễ vỡ của cô làm cho mất hồn, chỉ cảm thấy như có một luồng gió nhẹ nhàng phất qua.

An Đông Nghê đang nằm dài trên bàn nghỉ ngơi nghe được tiếng rút khí, chậm rãi ngẩng đầu lên, là cô ấy, chính là cô gái hấn vừa gặp đã yêu (nhất kiến chung tình), không sai, sau khi suy nghĩ kỹ, hấn thừa nhận là đã yêu cô, thì ra cô chính là học sinh mới chuyển trường tới, thật là có duyên.

Chủ nhiệm lớp thấy cô được hoan nghênh như vậy, lạnh giọng mở miệng nói: "Cô, xuống góc dưới cùng ngồi." Sau đó bắt đầu giảng bài.

"Lão sư, cô có thể nhân đạo một chút không, sao lại sắp xếp cho một mỹ nữ ngồi cạnh đồng rác như vậy." Một nam sinh nhìn không vừa mắt liền hét lên với Lão sư.

"Bạn học Thủy, bạn ngồi ở đây đi" An Đông Nghê chỉ chỗ ngồi bên cạnh hắn nói. Tất cả mọi người nhìn hắn như nhìn quái vật, bởi vì hắn ghét nhất là nữ sinh, rất nhiều nữ sinh từng muốn ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh hắn đều bị hắn đuổi đi, vậy mà lúc này hắn lại mời bạn học mới đến ngồi. Chủ nhiệm lớp thấy ngay cả An Đông Nghê cũng mở miệng nói giúp, nhất thời cảm thấy không thể đắc tội, đành nói một tiếng "Đi xuống ngồi cạnh bạn An đi."

Ngồi cùng một hàng với An Đông Nghê, cô không muốn ngồi như vậy, cộng thêm thời điểm cô chần bị đến trường Hoàng Phu Tuyết từng bảo cô ngoại trừ anh ra không được đến gần bất kỳ nam sinh nào trong phạm vi mười bước, trong lòng do dự không dứt.

Bạn học Lý Hiếu Huyền ngồi ở dãy thứ hai nhìn thấy bạn học mới có vẻ rất dấn đo, liền mở miệng nói: "Ngồi cạnh mình đi". Thủy Băng Nhu cảm kích cười cười, sau đó đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy. Nhất thời không khí trong lớp trở nên rất quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bằng hữu

Sáng hôm nay là giờ học Thông tin Tài chính Kinh tế toàn cầu của chủ nhiệm lớp, Thủy Băng Nhu ngồi ở hàng thứ hai, trong lòng ngẫm nghĩ phải tập trung lắng nghe, nếu không sẽ bị chủ nhiệm lớp tóm đăng chuôi, sau đó sẽ hung hăng giáo huấn cô một trận, nhưng bạn học Lý Hiếu Huyền ngồi cùng bàn với cô thì lại lớn mật ở ngay dưới mắt lão sư cùng cô trò chuyện giết thì giờ.

"Xin chào, mình tên là Lý Hiếu Huyền, bạn tên Thủy Băng Nhu phải không, tên nghe rất hay, hơn nữa, bạn là nữ sinh xinh đẹp nhất mà mình từng thấy." Lý Hiếu Huyền cười híp mắt cùng Thủy Băng Nhu chào hỏi.

"Ha ha. . . . Vậy sao? Chẳng lẽ số nữ sinh bạn gặp chưa đếm nổi mười đầu ngón tay!" Thủy Băng Nhu chế nhạo nói.

"Bạn rất lợi hại, ngay cả điều này cũng biết, mình nói cho bạn nghe nha, trí nhớ của Tiểu Huyền đối với người cực kỳ kém, hơn nữa cha mẹ bạn ấy siêu cấp bảo vệ bạn ấy, trừ những người trong nhà, bên ngoài cũng chỉ có một mình mình là bạn nữ, đúng rồi, quên tự giới thiệu, mình tên là Lăng Tâm, bởi vì chọn làm bạn tốt, cho nên cùng Lý Hiếu Huyền trở thành bằng hữu (bạn bè)." Một nữ sinh ngồi bàn phía sau nói chen vào.

"Ai, Lăng Tâm, người ta không phải đang nói chuyện với bạn, bạn đột nhiên chen miệng như vậy rất không lễ phép, hơn nữa người ta nào có kém cỏi như bạn nói, mình nói đều là thật, nhất là mới vừa này bạn cự tuyệt ý mời của hot boy của chúng ta lúc ấy cực kỳ có cá tính, mình thật là sùng bái bạn nha, bạn được mỹ nam như thế quan tâm, cũng không thêm đề ý, nếu là mình. . . ." Lý Hiếu Huyền tiếp tục nói.

"Theo mình nếu là bạn, nhất định sẽ giống như bạch tuộc liều chết dây dưa nhân gia đây không thả." Lăng Tâm chen miệng nói.

"Dày, người ta nào có không chịu nổi (quá quất) như bạn nói vậy, Lăng Tâm thôi, không cho phép bạn chế nhạo mình như vậy trước mặt Tiểu Nhu." Lý Hiếu Huyền nói.

Nghe giọng điệu của Lý Hiếu Huyền có thể thấy, bạn ấy là một cô gái vui tươi hoạt bát, ở trong mắt của bạn ấy không có phân biệt giàu nghèo cao thấp, vì vậy Thủy Băng Nhu yên lặng thừa nhận người bạn tốt này.

"Chăm chú nghe giảng, sau khi tan lớp tán gẫu tiếp có được không, chủ nhiệm lớp chết chòng chọc canh chừng nhìn chăm chăm mình, giống như là có thù oán với mình vậy." Thủy Băng Nhu nói.

"Đừng để ý tới cô ta, cô ta chính là một kẻ nịnh hót, thấy người có tiền liền dính lấy đi lấy lòng người ta giống như con ruồi vậy, nhất định là xem thường học sinh nghèo khổ, chớ để ở trong lòng." Lý Hiếu Huyền an ủi.

"Sự biến đổi nhanh chóng từ Tuynidi đến Ai Cập rồi đến Libi, Châu Phi nhìn qua dường như chưa đến hồi kết thúc. Bởi vậy liên lụy đến Trung Đông, vịnh Ba Tư, Trung Á, Nam Á, khắp nơi bày ra cùng một dạng xu thế gió thổi bão giông tố sắp đến. Lập tức tình thế Châu Phi hỗn loạn dù muốn hay không cũng sẽ dẫn phát (dẫn dắt phát ra) một loạt hiện tượng tương tự "Sườn núi Trung Đông", học trò mới Thủy em hãy trả lời: Thế giới phải chăng sẽ (liệu có) tiến vào một thời đại mới?" Chủ nhiệm lớp nói to.

"Lão sư, em trả lời." Lý Hiếu Huyền đứng lên nói. "Để em trả lời" một đám nam sinh đứng lên nói.

"Các học trò, không có gọi các em trả lời, ngồi xuống đi" Chủ nhiệm lớp nói.

"Nhưng bạn học Thủy vừa tới, cũng còn chưa có xem giáo trình, hơn nữa cô lại hỏi vấn đề xảo trá như thế." Lý Hiếu Huyền chưa từ bỏ ý định nói.

Thủy Băng Nhu lôi kéo tay của Lý Hiếu Huyền, sau đó đứng lên trả lời: "Từ việc xem xét hoàn cảnh quốc tế rộng lớn, bắt nguồn từ năm 2008 khủng hoảng tài chính toàn cầu đợt thứ nhất ảnh hưởng sâu vào các quốc gia phát triển của Phương Tây, khiến cho ngân hàng đóng cửa, khủng hoảng nợ công, tiêu dùng suy giảm. Đợt thứ hai ảnh hưởng chấn động tới thể chế kinh tế của các quốc gia mới phát triển, dẫn đến xuất khẩu tiêu điều, lạm phát tăng lên, cùng với đó là thất nghiệp tăng cao. Đợt thứ ba như kích nổ ảnh hưởng rộng khắp các quốc gia đang phát triển, nổi lên vật giá (giá cả) tăng cao, thu vào giảm nhanh, cuộc sống túng quẫn. Hơn nữa một vài quốc gia gặp lừa bịp tay người, không chịu trách nhiệm mở rộng chính sách tiền tệ, lập tức làm toàn thể giới chịu đủ nỗi khổ vật giá tăng cao. Cùng lúc đó, khủng hoảng lần này khiến ngay cả các quốc gia lớn trên thế giới cũng rối rít bận giải quyết.. Chính độn tình trạng trong nước, không rảnh để bận tâm đến tình trạng phân tranh phức tạp của cộng đồng quốc tế, khiến cho một vài lực lượng chính trị cảm thấy thời cơ đã đến, từ các khu vực (vùng) khác nhau phát động xung phong cải cách trật tự trong nước với quốc tế, dùng cách này giành một chút lợi ích cá nhân (tư lợi). Trong tổng thể hoàn cảnh quốc tế lúc này, mặc dù có quốc gia có thể dựa vào thực lực của nước mình để bo bo giữ mình, giữ mình toàn vẹn vượt qua đợt khủng hoảng sau, nhưng vẫn có rất nhiều quốc gia khó có thể ứng phó được, cộng với tật bệnh nhiều năm trên thân thể (các vấn đề u nhọt của mỗi quốc gia đã có sẵn nhiều năm), rốt cuộc mở ra "Pandora Box"* . . . . . " Thủy Băng Nhu hùng hồn mà nói.

"Tốt, em ngồi xuống." Chủ nhiệm lớp nói. Ôi trời ơi!, còn để cho cô ta nói, bọn ta còn biết nói cái gì, cứ tiếp như thế, chén cơm của ta cũng khó mà giữ được, vốn muốn cho cô ta xấu mặt ở trước mặt đại gia, ai ngờ cô ta hiểu biết nhiều như vậy.

"Thật lợi hại. Vừa mới tới liền phân tích một cách toàn diện như vậy thật giống như một chuyên gia," Lý Hiếu Huyền nói.

Thủy Băng Nhu cười không nói, ha ha. . . May nhờ bình thường cùng với Tuyết xem thời báo kinh tế, nghe anh ấy ra chỉ thị cho thuộc hạ mới có thể ít nhiều biết một chút như vậy, nếu không đã rớt mất linh hồn rồi. Nhất thời, bạn học cả lớp dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô.

An Đông Nghê cảm thấy rất khiếp sợ, bởi vì không phải ai cũng có thể phân tích một cách toàn diện như vậy, chính mình cũng chỉ là ngẫm tiếp nhận tập đoàn từ phụ thân, mới có thể từ từ hiểu rõ chuyện này, một cô gái còn ít kinh nghiệm sống lại có thể có giải thích độc đáo như vậy, quả nhiên là kiến giải cao siêu, ánh mắt nhìn người của hắn quả nhiên không sai.

Cứ như vậy, chuyện lớp chọn chuyển đến một cô gái dung mạo tựa thiên tiên, không những thế thành tích học tập cũng là phi thường đứng đầu bắt đầu đồn đãi ra khắp toàn trường, có người cảm thán hoa khôi của trường phải bình chọn lại rồi.

*Hộp Pandora: Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dẫn dắt rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh. . . và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhục nhĩ

Thật vất vả nhìn đến tan lớp, không khí mới được thả lỏng, đại bộ phận học sinh đều đã mang theo hộp cơm đi đến nhà ăn, bạn học Lý Hiếu Huyền lại vẫn đang ở bên tai nói chuyện ríu rít không ngừng, om sòm nhưng vẫn không khiến người ta chán ghét, tám năm nay đây là lần đầu tiên Thủy Băng Nhu đi ra khỏi lâu đài, lần đầu kết giao bạn tốt, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thật rất muốn đem loại tâm tình vui vẻ này chia sẻ với Tuyết, không biết anh đang làm gì, đang phê duyệt tài liệu? Đi họp? Chửi mắng cấp dưới hay là đang nhớ đến cô? Ha ha. . . . . Mới tách ra một lát như vậy, cô đã bắt đầu thấy nhớ anh rồi. Nhớ lại thời điểm ở trong lâu đài, Tuyết đi làm, cô vẫn còn đang đánh cờ cùng chu công (vẫn còn đang ngủ), khi tỉnh dậy, bác Quản gia cũng sẽ thông báo cho anh, sau đó sẽ bắt đầu cùng nhau chat webcam, nên cũng giống như là vẫn đang nhìn thấy mặt nhau vậy. Hiện tại lấy thân phận nghèo khó để đến trường, lại không thể có những thứ công cụ kia để trò chuyện tán gẫu.

"Tiểu Nhu, đang suy nghĩ gì đấy? Còn cười ngốc hô hô, bạn có nghe được mình vừa nói gì không?" Lý Hiếu Huyền hỏi.

"Đâu có, bạn có nhầm không, bạn vừa mới nói cái gì?" Thủy Băng Nhu hỏi.

"Mình nói là bạn đến nhà ăn trước, mình đến chỗ tài xế nhà mình lấy hộp cơm, chú ấy đang đợi mình ở cổng trường, Lăng Tâm, bạn đi cùng với mình đi, không cho phép bạn thừa dịp lúc không có mặt mình, ở trước mặt Tiểu Nhu nói xấu mình." Lý Hiếu Huyền nói.

"Ah, bạn đi đi, mình không đến nhà ăn đâu, mình không đói." Thủy Băng Nhu nói, nhưng bụng của cô lại rất không hợp tác, mới vừa nói xong cũng ừng

ực ừng ực vang lên, khiến cô đỏ mặt ngượng ngùng.

"Ha ha. . . Còn nói là không đói bụng, bụng đã hướng về phía bạn kháng nghị rồi kia, bạn quên mang theo cơm hộp sao? Ăn chung với mình đi! mình mang theo rất nhiều, ăn không hết sẽ lãng phí." Lý Hiểu Huyền nói.

"Theo mình thì, có người đến cả tiền mua cơm hộp cũng không có thôi." Trong phòng học một giọng nữ khinh bỉ vang lên.

"Đúng nha, không mua nổi thì cứ nói thẳng đi, còn viện vào một lời nói dối kém cỏi như vậy, không có tiền thì học cái quái gì trường Quý tộc." Một giọng nữ khác vang lên.

"Lời nói cũng không phải là nói như vậy, có người nha, nghĩ dựa vào một chút về thù mị như vậy liền muốn bay lên cây làm chim phượng hoàng, dù sao trong trường Quý tộc nhiều Công Tử có tiền như vậy, tùy tiện quyền rũ một người đều sẽ tiêu không hết tiền" giọng nữ thứ ba nói.

"Ta nói, các cô ba con Không Tước sắc sỡ này đang nói ai hả? Cô biết là tiêu không hết tiền, chẳng lẽ là đã từng được người ta bao sao?" Lý Hiểu Huyền gầm lên.

"Còn có thể là ai nữa, không phải là xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt sao, cô mới là được người ta bao nuôi đấy, bằng vào ta là thiên kim tiểu thư của Lâm thị mà phải cần người bao nuôi sao?" Nữ sinh kia nói.

"Miệng khô sạch một chút, muốn ăn đòn có phải hay không." Lăng Tâm nói. Nhất thời bọn họ lại không dám dơ dao lên nữa, bởi vì Lăng Tâm là Taekwondo quyền đạo đai đen, cho nên không ai dám chọc vào cô ấy.

Mà ba người mới lên tiếng làm nhục Thủy Băng Nhu kia đúng là thiên kim của ba công ty (xí nghiệp), đồng thời cũng là người ái mộ An Đông Nghê, bởi vì cho tới nay An Đông Nghê chưa từng đặc biệt chăm sóc qua bất kỳ một nữ sinh nào, thế nhưng hôm nay lệ thường của hắn lại bị Thủy Băng Nhu phá vỡ, nhất thời làm cho bọn họ cảm thấy bị uy hiếp, mới nhân cơ hội này nhục nhã cô một phen. Nhưng mà họ lại quên mất An Đông Nghê vẫn còn ở trong phòng học.

"Câm mồm, lần sau đừng để ta lại nghe thấy những lời như vậy, nếu không, đừng trách ta không khách khí." An Đông Nghê tức giận nói với ba bạn học kia. Quả thực khiến hắn rất tức giận, bởi vì chính tại hắn mới khiến cho người trong lòng hắn chịu uất ức lớn như vậy.

An Đông Nghê dịu dàng nói với Thủy Băng Nhu: "Thật xin lỗi, đều tại mình làm hỏng hộp cơm của bạn, mới khiến cho người ta có cơ hội nhục nhã bạn, bạn đi ăn trưa cùng bọn mình đi!" Lời vừa nói xong, không chỉ có ba nữ sinh kia hít một hơi khí lạnh, ngay cả mấy phần tử trong nhóm của hắn cũng cảm thấy trời sắp đổ mưa máu rồi, cả trường này ai mà không biết, học trường An Đông Nghê có cái tật cổ quái nghiêm trọng, không thích cùng người xa lạ ngồi chung bàn ăn cơm, cho nên nhà trường sắp xếp để cho ba hoàng tử bọn hắn ăn cơm tại phòng khách quý ở lầu ba của nhà ăn, chưa từng có nữ sinh nào có thể lên đó.

"Không sao, không cần, mình có thể cùng ăn với Tiểu Huyền." Thủy Băng Nhu khéo léo cự tuyệt. Nhìn vẻ mặt của bọn họ, đứa ngốc cũng biết chỗ ăn cơm của hắn có bao nhiêu đặc biệt, chỉ vì buổi sáng hắn muốn mời, ngay lập tức có người tìm đến tra rồi, nếu như cùng hắn ăn cơm, vậy còn không bị người ái mộ của hắn oanh pháo, cô cũng không có quên hắn là hot boy của trường, về ngoài anh tuấn, gia thế thâm hậu, khẳng định người ái mộ nhiều không kể xiết, cô còn muốn sống thêm mấy năm, hưởng chi chuyện của cô ở trường học sẽ rất nhanh truyền tới bên tai của Tuyết, cô không muốn cùng những nam sinh khác gây ra xì căng đan, khiến Tuyết lo lắng.

"Tiểu Huyền, mình đến nhà ăn chờ bạn." Thủy Băng Nhu nói xong liền đi ra khỏi phòng học.

"Tốt" Lý Hiểu Huyền đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cảnh cáo

Sau khi nhóm người Thủy Băng Nhu rời đi, phòng học cũng chỉ còn lại có ba người trong nhóm của An Đông Nghê, chiến hữu tốt Tư Đồ Huy vẫn đang ngăn người nhìn chăm chăm vào phương hướng Thủy Băng Nhu rời khỏi, liền mở miệng hỏi: "Người anh em, sáng sớm hôm nay ngăn người cũng là bởi vì có ấy sao?" An Đông Nghê không trả lời liền đi ra khỏi phòng học.

"Hắc hắc. . . . Bị mình đoán trúng rồi! Mình thấy cô ấy cũng khó thuần phục đó, có thể chống lại mị lực của cậu như vậy. . . ." Tư Đồ Huy hét lên.

"Đi, cậu lại đang lèo nhèo cái gì? Thật là không biết lúc trước mình là nỗi điên cái quái gì mới có thể kết bằng hữu với cậu, người chẳng những chơi bời chẳng hoa còn thích tự luyện (tự sướng, tự yêu mình), hơn nữa còn rất lớn tiếng." Âu Dương Tuấn nói xong cũng đi ra ngoài.

"Tuần, cái người này nói gì mà lại quá tổn thương lòng (đả thương tâm) của người ta như vậy, sao lại đem ưu điểm của nhân gia nói thành khuyết điểm thế chứ." Tư Đồ Huy vừa đi vừa nói.

Thủy Băng Nhu ra khỏi phòng học đáng lẽ là muốn đi đến nhà ăn, nhưng đi tới đi lui lại thấy mình đang đứng trên một lối nhỏ. Hồngбет, lạc đường, mới vừa rồi người bạn học kia còn chỉ đường cho cô, ai, một người cũng không có, làm sao tìm được người để hỏi đường đây? Sớm biết thế này thì đã cùng đi với bọn Tiểu Huyền, Thủy Băng Nhu ảo não lượn vòng vòng tại chỗ. Không bao lâu rốt cuộc thấy năm nữ sinh đang đi về phía cô, liền định qua hỏi đường, nhưng khi họ đến ngày càng gần thì lại phát hiện người đến không có ý tốt, vì vậy Thủy Băng Nhu xoay qua hướng ngược lại đi tới. Nhưng năm nữ sinh này dường như nhìn thấu ý đồ của cô, đi nhanh đến ngăn cản đường đi của Thủy Băng Nhu. Âm vệ núp ở chỗ tối định ra để bảo vệ Thủy Băng Nhu, nhưng bị ánh mắt của cô ngăn lại.

"Cô chính là học sinh mới chuyển trường tới Thủy Băng Nhu?" Một nữ sinh trang điểm lòe loẹt hỏi.

"Đúng vậy, bạn học bạn có chuyện gì không?" Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng hỏi.

"Thật là đẹp, trên đời tại sao có thể có nữ sinh đẹp như vậy?" Một nữ sinh nhỏ nhắn lẩm bẩm nói.

Một nữ sinh cao lớn khác lấy tay chọc chọc vào cái người đang say mê dáng vẻ mỹ lệ của Thủy Băng Nhu kia, nữ sinh kia lấy lại tinh thần thấy lão đại mặt thối đen sì, vội nín hơi nói một câu "so với chị Lan thật sự là còn kém xa."

Nữ sinh bộ dáng lòe loẹt nói: "Chuyện gì? Hừ, tao hỏi mày đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, mày không biết học trưởng An Đông Nghê là người trong lòng của chị Lan sao? Mày tại sao dám đến gần anh ấy, là mày cố ý đúng không?"

"Học trưởng An Đông Nghê? Nhưng tôi cùng hắn không có quan hệ gì a. Vị kia chị Lan là ai?" Thủy Băng Nhu u mê mà hỏi.

"Tao chính là chị Lan trong miệng bọn họ, hoa khôi của trường Lâm Ngọc Lan, mày tốt nhất nghe rõ ràng cho tao, cách học trưởng An Đông Nghê xa một chút, nếu không đừng trách tao không khách khí, đùa giỡn vờ tha để bắt thật cũng không phải ai cũng có bản lĩnh này, nếu như mày cứ cương quyết muốn quyến rũ học trưởng, cẩn thận tao cho người khắc hoa lên mặt của mày." Một nữ sinh dáng dấp lăng lợ phần hận (phần nộ + căm hận) nói, lớn lên cũng là rất xinh đẹp, nhưng thù hận khiến cho mặt của cô ta trở nên dữ tợn, quả nhiên, nữ sinh ghen tỵ là khó coi nhất rồi.

"Nhớ lấy lần này là cảnh cáo, nếu vẫn còn tiếp tục, lần sau thì không phải là cảnh cáo đơn giản như vậy, nếu như mày thiếu đàn ông, tao có thể tìm cả một đám lớn đến thỏa mãn mày, hừ, các chị em, đi thôi." Hoa khôi của trường nói xong cũng phách lối bỏ đi.

"Mất tốt nhất đánh bóng một chút, đặc tội người nào không biết nhưng tốt nhất không nên đắc tội chị Lan, hừ ~" nữ sinh cao lớn nói.

Thì ra cô ta chính là hoa khôi của trường, theo tin đồn không phải là rất xinh đẹp dịu dàng, đại biểu tốt bụng biết quan tâm săn sóc người khác sao? Sự khác biệt này cũng quá lớn rồi! Hơn nữa An Đông Nghê có cái gì tốt, nhiều người ái mộ như vậy, nhất định là một củ cải hoa tâm lớn, còn là hạng giới nhất. Thủy Băng Nhu dường như quên mất đáng đáp Tuyết nhà cô càng giống như một thần tiên, người ái mộ nhất định là nhiều không kể xiết, chỉ là ở trong mắt Hoàng Phu Tuyết chỉ nhìn thấy Thủy Băng Nhu mà thôi.

"Nhớ kỹ, về sau không có chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng không cần hiện thân (xuất hiện), không cần làm lộ thân phận của tôi, chuyện hôm nay tôi sẽ tự mình nói rõ với Tuyết" Thủy Băng Nhu hướng về phía không khí nói, trả lời cô là âm thanh của một tiếng gió, một hồi trò khôi hài cứ như vậy bế mạc. Thủy Băng Nhu quanh đi quẩn lại tìm được đường ra, hướng về phía nhà ăn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bữa trưa

Thủy Băng Nhu thật vất vả mới thấy được một tòa nhà xanh vàng rực rỡ trên đỉnh viết hai chữ "Nhà ăn", bên trong có các loại bàn ăn kiểu dáng khác nhau kết hợp với những cái ghế thoải mái, sang trọng mà không xa xỉ, bởi vì là thời gian ăn cơm, học sinh của các chuyên ngành đều tề tựu tại Nhà ăn, vô cùng náo nhiệt, khiến Thủy Băng Nhu không không hiểu tại sao Nhà ăn của trường lớn như vậy lại không có phòng ăn ở bên trong, khi về phải hỏi Tuyết mới được.

Từ giây phút Thủy Băng Nhu tiến vào Nhà ăn, dường như tất cả các bạn học sinh đang dùng cơm đều ngẩng đầu lên nhìn về phía Thủy Băng Nhu, trong mắt lóe lên kinh ngạc, bởi vì Thủy Băng Nhu đứng ngược sáng, tất cả mọi người tưởng lầm là đang nhìn thấy Thiên sứ.

"Tiểu Nhu, ở chỗ này." Lý Hiểu Huyền vẫy Thủy Băng Nhu lớn tiếng gọi. Nhất thời mọi người mới hiểu được đó là một người, một nữ sinh xinh đẹp đáng đáp tựa như Thiên sứ. Rất nhiều nam sinh nhìn cô với ánh mắt đầy ái mộ, đồng thời cũng có một ít nữ sinh chăm chăm nhìn cô ghen tỵ, Thủy Băng Nhu

không để ý đến những thứ ánh mắt khác thường kia, hướng về phía nhóm Lý Hiếu Huyền đi tới.

"Tiểu Nhu, sao lại đến trễ như vậy? Không sao chứ" Lý Hiếu Huyền quan tâm hỏi.

"Ah, không có việc gì, chỉ là lạc đường, rất đói nha." Thủy Băng Nhu giải thích.

"Ồi chào, bạn xem mình quên mất, nhanh ngồi xuống, ăn cơm thôi." Lý Hiếu Huyền vừa nói vừa cầm hộp cơm đặt vào trước mặt của Thủy Băng Nhu.

Thấy dáng vẻ bận rộn của Lý Hiếu Huyền, Thủy Băng Nhu cảm thấy sống mũi cay cay, ngoại trừ Tuyệt đây là người duy nhất đối xử tốt với cô một cách vô điều kiện, bạn ấy không giống như những người khác vì thân phận bản hàn mà xem thường cô.

"Nhìn cái gì chứ? Không phải nói là đói bụng sao? Nhanh ăn đi!" Lý Hiếu Huyền vừa nói vừa gấp thịt vào hộp cơm của cô.

"Ha ha. . . . . Như vậy có phải là cảm động rồi không? Đừng xem bình thường bạn ấy bộ dạng thần kinh không ổn định, nhưng con người có thể coi là lương thiện nha." Lăng Tâm trêu ghẹo nói.

"Cái gì mà coi như, người ta là rất lương thiện có được hay không." Lý Hiếu Huyền sửa lại.

"Ha ha. . . . . Chẳng những lương thiện, hơn nữa da mặt cũng rất dày." Thủy Băng Nhu chế nhạo nói.

"Nào có cái kiểu nịnh nọt còn thêm đim hàng (chê) như vậy ." Lý Hiếu Huyền không chịu thua nói.

Trong một gian phòng khách quý ở lầu ba Nhà ăn, nơi đó là một cấm địa, bởi vì chỉ có ba người bọn An Đông Nghê cùng nhân viên phục vụ riêng mới có thể vào. Hơn hai trăm mét vuông để mấy cái ghế sa lon nhập khẩu thượng hạng, trên bàn cơm bày bữa ăn Trung Quốc và Phương tây, món ăn đủ loại màu sắc hình dạng, cùng đủ loại thức uống. Ngoài ra còn có một quầy bar hợp với một phòng bếp nhỏ, bên trong phòng bếp có đầy đủ các dụng cụ cần thiết, ở bên cạnh phòng bếp có một tủ rượu cất chứa các loại rượu nổi tiếng. Cả phòng khách quý lộ ra vô cùng xa hoa chói mắt.

Trước cửa sổ rất lớn sát đất có một chàng trai anh tuấn phi phàm đang đứng, từ chỗ của hắn nhìn xuống vừa vặn có thể thấy được bàn ăn của nhóm Thủy Băng Nhu, nhưng từ bên ngoài lại không thể nhìn thấy được tình huống bên trong, chỉ thấy khoe miệng của hắn bởi vì nụ cười của các cô mà khẽ nhếch, trong nháy mắt giống như đóa hoa mùa xuân mới nở rực rỡ.

"Nghê, cậu đứng ở phía trước cửa sổ nhìn cái gì vậy, có mỹ nữ nào đó mà mình không biết sao?" Tư Đồ Huy lười biếng nằm trên ghế sa lon hỏi.

"Cái người lạm tình (lạm dụng tình cảm) như cậu, trong trường này có mỹ nữ nào mà cậu không biết chứ." Âu Dương Tuấn nói.

"Đương nhiên là có mỹ nữ mà mình không biết, bạn học hôm nay vừa tới Thủy Băng Nhu không phải là một sao, chỉ là cô ấy đáng đáp cực kỳ đoan trang, so với các nữ sinh mình biết cũng đẹp, mình quyết định, coi cô ấy như một đối tượng để qua lại." Tư Đồ Huy không để ý tới chiến hữu tốt bên cạnh hắn có ý nói.

"Cậu đừng mơ tưởng nhúng chàm cô ấy." An Đông Nghê thu hồi ánh mắt, quay về phía Tư Đồ Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tại sao vậy? Theo mình được biết cô ấy còn chưa có bạn trai, cái gọi là nam chưa cưới nữ chưa gả, mình vẫn còn có cơ hội." Tư Đồ Huy cố ý chọc ghẹo bạn tốt.

"Tóm lại cô ấy không phải người cậu có thể tùy tiện đùa bỡn, cậu nếu như không chịu nghe khuyên cáo, đến lúc đó đừng trách mình không khách khí." An Đông Nghê ác liệt nói.

"Tốt lắm, tốt lắm, Huy, cậu đừng dò xét Nghê nữa, còn Nghê, cậu thích người ta thì thừa nhận đi, làm gì không được tự nhiên như thế, biểu hiện rõ ràng như vậy, ai cũng có thể nhìn ra được." Âu Dương Tuấn nói.

"Không sai, mình chính là thích cô ấy thế thì sao, không cho phép các cậu bắt nạt cô ấy, về sau cô ấy sẽ là chị dâu của các cậu." An Đông Nghê đồ mặt nói.

"Thừa nhận sớm một chút không được sao, ha ha ha. . . . . Chú Đông, chú đi xuống phía dưới mời ba vị tiểu thư kia lên đây." Tư Đồ Huy nói với một ông lão giúp việc.

"Vâng, thiếu gia." người giúp việc vừa được gọi là "Chú Đông" nhận lệnh đi xuống.

"Cậu muốn làm gì? Tốt nhất chớ làm loạn." An Đông Nghê khản trương nói.

"Cậu đấy, thay vì ở chỗ này nhìn trộm người ta, không bằng gọi cô ấy lên để cho cậu nhìn đủ đi, người anh em!" Tư Đồ Huy vỗ ngực một cái giải thích.

Chương 12: Đặc quyền

Đang lúc mấy người Thủy Băng Nhu trò chuyện cao hứng, một thanh âm già nua mà có lực chen vào, "Chào các vị tiểu thư, thiếu gia nhà chúng tôi cho mời." mấy người Thủy Băng Nhu hướng mắt về phía thanh âm kia, chỉ thấy một bác lớn tuổi đứng ở trước mặt họ cung kính nói.

"Bác à, bác xác định là bảo chúng tôi?" Lý Hiếu Huyền dùng tay chỉ mình hỏi.

"Đúng vậy, thiếu gia chỉ định là ba vị tiểu thư các vị." ông bác già (Lão bá) cung kính mà kiên nhẫn nói.

"Bác à, bác không phải là tìm nhầm người rồi chứ, chúng tôi hình như cũng không biết thiếu gia nhà các người." Thủy Băng Nhu nói.

"Tiểu Nhu, sẽ không phải là người ái mộ cậu chứ?" Lăng Tâm suy đoán nói.

"Nói lung tung, mình tới trường học còn chưa được mấy canh giờ mà, làm gì có người ái mộ. Bác à, thật ngại, làm phiền bác trở về nói cho thiếu gia nhà các vị chúng tôi không có rảnh." Thủy Băng Nhu cự tuyệt nói.

"Cái này cũng rất khó nói nha, Tiểu Nhu đáng đáp xinh đẹp như vậy, tất cả nam sinh đều dùng ánh mắt ái mộ nhìn bạn, chỉ là dường như toàn là người có sắc tâm không có sắc đảm (?có tình cảm không có can đảm?), nói không chừng hiện tại cái người này là có sắc tâm lại có sắc đảm đấy." Lý Hiếu Huyền chế nhạo nói.

"Các vị tiểu thư, nếu như các vị không đi cùng tôi đến gặp mặt thiếu gia nhà chúng tôi, lão nô này (cách người giúp việc tự xưng) rất khó báo cáo." Ông bác già sợ hãi nói.

"Thôi, Tiểu Nhu, đi gặp thôi, đừng làm làm khó lão nhân gia." Lăng Tâm nói.

"Đúng nha, nhân tiện gặp mặt đi, dù sao cũng không xa, đang ở lầu ba của nhà ăn." Ông bác già nói.

"Lầu ba? Đó không phải là lãnh địa riêng của nhóm người An Đông Nghê sao? Thiếu gia nhà các vị sẽ không phải là An Đông Nghê chứ?" Lý Hiếu Huyền hưng phấn hỏi.

"Thiếu gia nhà tôi là Tư Đồ Huy, chỉ là An thiếu gia cũng ở phía trên ấy" ông bác già giải thích.

"Tiểu Nhu, đã biết rồi, vậy thì hãy đi đi, có được không vậy?" Lý Hiếu Huyền nói.

Thật ra thì trong lòng Thủy Băng Nhu rất không muốn đi, bởi vì sáng sớm hôm nay trong lớp hần chỉ có một chút hành động nho nhỏ thì đã có một đám đông tìm đến cô gây phiền toái, cô cũng không quên thời điểm tới Nhà ăn, còn có đám người kia đến cảnh cáo cô, nhưng bộ dạng Tiểu Huyền giống như rất muốn đi, cô lại không muốn nhìn thấy biểu tình thất vọng của bạn ấy. Vì vậy mở miệng nói: "Được rồi, vậy đi một lát."

"A cùng, mình biết ngay Tiểu Nhu tốt nhất" Lý Hiếu Huyền vui vẻ nói.

Vì vậy ông bác già liền dẫn mấy người Thủy Băng Nhu lên lầu ba, dưới lầu nhất thời vang lên một hồi thanh âm tiếng huyền ảo. Tất cả mọi người cảm giác không thể tin được, cho tới nay lầu ba không cho phép người ngoài đi vào, là chỗ thần bí nhất trong trường, nhớ lần trước có một nữ sinh ái mộ An Đông Nghê lên lên đi lên, kết quả bị người ném ra ngoài, bởi vì hành động đó của cô ta khiến cho công ty cha cô ta bị phá sản, từ đó cho đến nay cũng không có ai dám lên đó, bởi vì An Đông Nghê bọn họ không phải người mà người bình thường có thể chọc nổi. Nhưng bây giờ ba nữ sinh này thế nhưng có thể đi lên, nhất định là được sự cho phép, nhất thời làm các nữ đồ mắt (ghen tị).

Hoa khôi của trường Lâm Ngọc Lan thấy mấy người Thủy Băng Nhu được dẫn lên lầu ba, nhất thời giận đến nghiến răng. Vừa mới đã cảnh cáo, thế nhưng không thêm đề ý đến khuyến cáo của ả, tao sẽ khiến mày trả giá thật lớn, Lâm Ngọc Lan phẫn hận thầm nghĩ.

"Đứng lại, ai cho phép các người lên đó." Lâm Ngọc Lan quát to.

"Là An Đông Nghê bảo chúng ta đi lên, thế nào, đồ mắt?" Lý Hiếu Huyền châm chọc nói.

"Chỉ bằng các người cũng muốn đi lên, lớn lên cũng là một bộ dạng bằng thanh ngọc khiết, ai biết bên trong là cái loại gì, chưa kể cô chẳng phải là thứ con gái nghèo khó thấp hèn sao, nghe nói ngay cả tiền ăn cơm cũng không trả nổi, còn dám chạy đến trường Quý tộc học thật mất mặt xấu hổ." Lâm Ngọc Lan phẫn hận nói.

"Ai mất mặt xấu hổ đây?" An Đông Nghê thanh âm buồn rười rượi ở cửa cầu thang lầu ba vang lên. Thật ra thì ở thời điểm bác Đông đi mời mấy người Thủy Băng Nhu bọn họ, hần một mực đứng ở cửa sổ sát đất nhìn, cho đến vừa rồi thấy Lâm Ngọc Lan giống như muốn làm khó bọn họ, cho nên bản thân liền không kiềm chế được đi ra giúp cô, xem ra chính mình bị hãm sâu vô cùng, tuyệt đối không nhẫn tâm nhìn thấy cô bị người khác khi dễ, không thấy được cô liền sẽ thấy khản trương.

"Học trưởng, đã lâu không gặp." Chỉ thấy thanh âm nũng nịu của Lâm Ngọc Lan vang lên, làm ba người Thủy Băng Nhu nổi da gà rớt đầy đất.

"Các bạn ấy là tôi mời lên, thế nào tôi muốn mời ai lên phải được sự đồng ý của cô sao?" An Đông Nghê mặt đen thui hỏi.

"Học trưởng, anh nói vậy là có ý gì?" Lâm Ngọc Lan đầu lòng hỏi.

"Thật là loại con gái ngu xuẩn không hiểu nổi" Tư Đồ Huy châm chọc nói.

"Cô biết rõ tôi có ý gì, từ nay về sau ba người họ sẽ ăn cơm ở lầu ba." An Đông Nghê tuyên bố. Nhất thời rất nhiều người hướng ánh mắt hâm mộ về phía mấy người Thủy Băng Nhu, có mấy nữ sinh hận không thể lập tức xoi tái mấy người bọn họ.

"Không cần, người nhà mình sẽ giúp mình chuẩn bị cơm hộp." Thủy Băng Nhu cự tuyệt nói.

"Đi thôi, về sau không cần chuẩn bị cơm hộp." An Đông Nghê vừa nói vừa lôi kéo Thủy Băng Nhu đi về phía lầu ba, Thủy Băng Nhu vẫn hi vọng tránh khỏi tay của hắn, An Đông Nghê lại không để cho cô được như ý nguyện. Lý Hiếu Huyền thấy An Đông Nghê dắt tay Thủy Băng Nhu, ánh mắt trầm xuống, động tác nho nhỏ này cũng không có ai phát hiện, nhưng lại bị Tư Đồ Huy tinh mắt liếc thấy, nhất thời trên mặt hắn xuất hiện nụ cười thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thịnh tình khó từ chối

Đi tới lầu ba, quả thực là khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, trang hoàng bên trong từ các dụng cụ đến thức ăn đều là những sang phẩm không phải chỉ có tiền mà có thể mua được. Lấy bộ ghế sa lon kia làm ví dụ, đó là sản phẩm Paris vừa mới bắt đầu nghiên cứu, cô có xem qua ở trên tạp chí, chẳng qua là theo cô nhớ thì còn chưa tung ra thị trường, vậy mà ở đây hắn đã có. Còn có bộ ly trà kia, theo trí nhớ đó là cái ly nữ hoàng Elizabeth II của Anh quốc từng dùng qua, ở trong buổi đấu giá từ thiện lần thứ nhất được một người thần bí dùng ba tỷ mua đi, lúc ấy TV, báo chí đưa tin rầm rộ. Thì ra là An Đông Nghê mua nó. Ha ha ha. . . An Đông Nghê hẳn thật sự chính là giàu có nha.

Thật ra thì Thủy Băng Nhu không biết những thứ trong nhà cô đều là những vật phẩm cao cấp nổi tiếng được sưu tầm, nhất là đồ trang sức cùng y phục Hoàng Phu Tuyệt đưa cho cô đều là hàng hiệu do những nhà thiết kế quốc tế đặc biệt thiết kế dành riêng cho cô, càng khoa trương hơn là bởi vì cô nói y phục kia mặc lên người rất thoải mái, vì vậy Hoàng Phu Tuyệt liền nghĩ biện pháp khiến cho nhà thiết kế đó trở thành nhà thiết kế riêng của Thủy Băng Nhu.

Chờ đến lúc Thủy Băng Nhu lấy lại tinh thần, An Đông Nghê đã lôi kéo cô ngồi ở trên ghế sa lon, Lý Hiếu Huyền cùng Lăng Tâm ngồi đối diện với cô.

"Tiểu Nhu, bạn muốn ăn cái gì? Tôi sẽ bảo đầu bếp làm cho bạn." An Đông Nghê dịu dàng nói.

"A, không cần làm phiền, vừa nãy mình đã ăn rồi." Thủy Băng Nhu bởi vì hắn đến gần mà trả lời không được tự nhiên.

"Vậy, uống ly nước trái cây đi!" An Đông Nghê liếc nhìn thấy sự khác thường của Thủy Băng Nhu, lại nghĩ lầm là cô xấu hổ, khỏe miệng khê nhếch lên đứng dậy vào phòng bếp lấy nước trái cây.

"Các người đẹp, các bạn có gì cần tôi phục vụ không?" Tư Đồ Huy thấy chiến hữu chỉ quan tâm đến Thủy Băng Nhu, vì vậy mở miệng nói.

"Làm phiền bạn lấy giúp ly bia, có thể không?" Lý Hiếu Huyền hỏi. Thấy bộ dạng An Đông Nghê trong mắt chỉ có Tiểu Nhu khiến trong lòng cô rất đau, cô yêu người kia lâu như vậy, tại sao hắn tới hiện tại ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái, Tiểu Nhu vừa mới tới, bộ dạng hắn liền biểu hiện dịu dàng như vậy, đã nhớ không rõ có bao nhiêu lần trong giấc mơ, hắn cười với cô dịu dàng như vậy, vốn cho rằng sự dịu dàng của hắn chỉ xuất hiện trong mơ, không nghĩ tới ở trong hiện thực hắn cũng sẽ lộ ra biểu tình dịu dàng như thế, nhưng lại không phải dành cho cô. Trước kia nhìn hắn đối với người nào cũng một bộ dáng không tập trung, cho là một ngày nào đó cô sẽ khiến hắn cảm động, bây giờ nhìn lại cô chính là không có cơ hội! Cũng được, say một trận là tốt rồi, quên đi nỗi đau này, Tiểu Nhu là một cô gái lương thiện, mình nên chúc phúc cho bọn họ thôi.

"Dĩ nhiên, được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi." Tư Đồ Huy ba hoa nói.

"Vào buổi trưa, uống rượu hại sức khỏe, không nên uống, làm phiền bạn mang đến một ly nước trái cây." Thủy Băng Nhu khuyên.

"Nghe Tiểu Nhu đi!" Lý Hiếu Huyền vô lực nói.

Thấy Lý Hiếu Huyền ần ần (ngắm ngằm chịu đựng), Tư Đồ Huy cảm thấy rất bội phục cô, đồng thời cảm thấy giống như một giọt nước rơi vào mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, kích phát lan tỏa ra thành từng tầng sóng lớn nhỏ.

An Đông Nghê tự mình ép một ly nước cây sô đưa cho Thủy Băng Nhu nói: "Đây là nước cây sô, mới vừa ép, nếm thử một chút xem có thích hay

không."

Thủy Băng Nhu vừa nghe đến là nước cây sỏ, liền nhớ lại thời điểm mới vừa cùng Tuyết đến lâu đài, cũng là uống nước cây sỏ do người giúp việc đưa cho cô, kết quả là khắp người nổi mẩn đỏ, nhớ lúc ấy Tuyết cuống lên chạy vòng quanh, cho rằng người giúp việc hạ độc, nên đã xa thải người giúp việc đó. Đến khi nghe thầy thuốc nói là bị dị ứng với nước cây sỏ, không nguy hiểm tánh mạng, Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hạ lệnh trong lâu đài không cho phép có cây sỏ xuất hiện.

Làm sao bây giờ? Nói cô bị dị ứng với cây sỏ, nhưng cô là người nghèo khó, không thể nào từng được uống nước cây sỏ, uống sẽ bị nổi mẩn đỏ, không uống sẽ khiến bọn họ hoài nghi, thật là khó.

Thôi, cứ uống đi, dù sao nổi mẩn đỏ cũng là chuyện của ngày mai rồi, ngày mai là cuối tuần, có thể ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Vì vậy Thủy Băng Nhu liền ngay lập tức uống cốc nước trái cây kia.

"Thế nào? Thích không?" An Đông Nghê mong đợi hỏi. Bởi vì đó là thức uống hắn thích nhất, cho nên hi vọng cô cũng sẽ thích.

"Ừ" Thủy Băng Nhu gật đầu một cái.

"Thích là tốt rồi" nghe được giai nhân trả lời, An Đông Nghê bởi vì cô có cùng sở thích mà cảm thấy mừng rỡ.

Lý Hiếu Huyền thấy một màn như vậy, trong lòng rõ ràng quyết định buông tha, nhưng sẽ vẫn cảm thấy đau, không trách được người ta nói thích một người chỉ cần thời gian một giây, mà để quên một người lại dùng cả đời, cô đến khi nào mới có thể không đau đây?

Ở thời điểm Lý Hiếu Huyền nhìn An Đông Nghê, cô không biết bên phải cô cũng có một đôi mắt đau lòng như thế nhìn chăm chú vào cô, chỉ là dường như ngay cả chủ nhân của nó cũng không biết ánh mắt của hắn chứa thâm tình, vô tri vô giác (không ý thức được) mũi tên của thần ái tình Cupid đã bắn về phía hai người.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sơ ngộ

Thời khắc hoàng hôn, Thủy Băng Nhu kết thúc một ngày học, bởi vì sợ bạn học phát hiện ra đầu mối gì, nên cô cự tuyệt ý định muốn đưa cô về nhà của An Đông Nghê và Lý Hiếu Huyền, sau đó một mình đi về nhà.

Ánh nắng mặt trời vàng óng chiếu vào khu thành thị, khiến những tòa cao ốc cùng với những cái bóng lớn của chúng đổ dài xuống. Bởi vì đang giữa lúc cao điểm tấp nập, trên đường chật ních người và xe cộ, khắp nơi đều là âm thanh của tiếng huyền ảo. Để cho tiện, Thủy Băng Nhu lựa chọn một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Ngõ hẻm càng ngày càng yên tĩnh, nhưng Thủy Băng Nhu một chút cũng không có cảm giác sợ hãi, bởi vì cô biết những người hộ vệ kia sẽ luôn luôn ở trong bóng tối bảo vệ cô. Đi tới đi lui, đột nhiên một hồi tiếng đánh nhau truyền đến, chỉ thấy phía trước có mười đại hán (người đàn ông vạm vỡ) quần áo (đánh hội đồng ả) một người đàn ông, hắn phát ra bóng đen thẳng đứng, tà tà mà kiểm soát tuần, trông mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, môi mỏng manh khê mỉm, đường nét góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn nhưng không tục tũn, giống như chim ưng trong đêm tối, rõ ràng lãnh ngạo (lạnh lùng + ngạo nghễ) đơn độc rồi lại cường thế bức người, đang lúc đơn độc một mình nhưng cường thế phát ra lại là Ngạo Thị Thiên Địa (khinh thường trời đất).

"Mạc Hàn, mày không phải rất lợi hại sao? Đại Bang chủ hộ phong hoán vũ vào lúc này thế nào còn không bằng cả đám chó nhà có tang? Thuộc hạ của mày không có ở đây, xem mày còn phách lối cái gì? Giao đồ ra đây, có lẽ tao có thể để cho mày chết vui vui về về." đại hán dẫn đầu hung hãn nói.

"Ha ha ha. . . . . Có bản lĩnh chính mày đến mà tìm, hắn không phải là muốn tìn vật Bang chủ sao, coi như có lấy được đồ, hắn cũng không thể làm Bang chủ được." Mạc Hàn phách lối nói. Mặc dù trên người hắn đã có rất nhiều vết thương, nhưng bấy nhiêu đó cũng không ảnh hưởng đến vẻ ngoài phong lưu phóng khoáng của hắn, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác xốc xếch xinh đẹp. Bởi vì là dùng ít địch nhiều, cho nên không bao lâu trên người hắn đã mang đầy vết thương.

Thủy Băng Nhu do dự có nên cứu người hay không, cứu hắn đi, nhưng Tuyết nói ở bên ngoài chớ nên quản nhiều những việc không liên quan gì đến mình, lòng người khó đoán, ai biết có hay không có thể mang đến phiền toái cho Tuyết? Hơn nữa nghe giọng điệu bọn họ hình như là đấu đá giữa các bang phái; nhưng nếu không cứu nhờ đâu lại xảy ra án mạng ầm ỹ.

"Mạc Hàn, vậy mày đi chết đi! Các huynh đệ, giết hắn rồi, lão đại sẽ trọng thưởng" đại hán dẫn đầu hô to một tiếng, nhất thời, mười người vây lại xung quanh Mạc Hàn.

"Dừng tay" Thủy Băng Nhu đầu tranh không lại với lương tâm của mình vì vậy mở miệng nói.

Mọi người quay đầu nhìn về phương hướng thanh âm truyền tới, chỉ thấy là một baby xinh đẹp đến mức tận cùng, lập tức trong ánh mắt lộ ra dâm uế, hận không thể ăn Thủy Băng Nhu ngay tại chỗ.

"Mạc Hàn, mị lực của mày vẫn còn rất lớn, lúc chết, còn có một tình nhân bé nhỏ chôn theo, phụ nữ của Mạc Hàn mày đúng là không giống ai, lá gan cũng lớn như vậy." tên dẫn đầu nói.

Cái phút chốc Mạc Hàn thấy Thủy Băng Nhu kia đã cho rằng là hắn thấy được thiên sứ, cho dù hắn từng có nhiều phụ nữ như vậy, cũng chưa từng gặp qua người nào mỹ lệ như thế, cô giống như như búp bê gốm sứ, khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc, sợi tóc màu đen giống như thác nước bình thường từng đợt từng đợt lướt qua gương mặt mờ ảo, cứ như thế khiến lòng người rung động mềm mại. Cô bé kia có một đôi con ngươi sáng trong, sáng trong veo, chói lọi đầy sao, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, cộng thêm vóc người nhỏ nhắn linh hoạt hấp dẫn, gương mặt trắng trong thuần khiết, khí chất không hề giống như đám người tình dục tục trước đây của hắn.

"Nơi này không có chuyện của cô, đi mau" Mạc Hàn thấy thân thể của cô yếu ớt, lo lắng hô. Mặc dù cô rất đẹp, hắn rất muốn giữ cô ở bên người, nhưng vào lúc này hắn căn bản là không có biện pháp bảo vệ cô.

"Nơi này rất náo nhiệt nha, các người là lấy nhiều khi dễ ít sao?" Thủy Băng Nhu châm chọc hỏi.

"Vậy thì sao, chuyện của lão tử phải cần người tới trông nom, các huynh đệ, bắt lấy cô gái kia, nhìn bộ dạng Bang chủ lo lắng nhiều như vậy, xem ra là người rất quan trọng đối với hắn" đại hán dẫn đầu hô.

Vì vậy mười đại hán đem mục tiêu dời về phía Thủy Băng Nhu, ngay thời điểm một đại hán sắp đụng tới vạt áo của Thủy Băng Nhu, đột nhiên ngã xuống đất bỏ mạng, toàn bộ đại hán đều không khỏi lộ ra ánh mắt hoảng sợ, không dám tiến lên phía trước.

"Các anh em, nếu ai bắt được ả, ta sẽ tiến cử với lão đại để người đó được trở thành Đường chủ trong bang" tên dẫn đầu nhìn tất cả mọi người lộ ra ánh mắt sợ hãi, vì vậy dụ lợi nói.

Nhất thời toàn bộ đại hán giống như ăn phải thuốc kích thích, đưa tay ra bắt Thủy Băng Nhu, nhưng là tay còn chưa có đụng tới cô toàn bộ đã ngã xuống đất rồi, tên dẫn đầu khó có thể tin nhìn các anh em của hắn chết ở ngay trước mặt, lại quay đầu nhìn về phía Thủy Băng Nhu, chẳng biết từ lúc nào bên cạnh cô đã có mười người áo đen đứng, toàn bộ vây xung quanh bảo vệ cô.

Xem ra chính hắn đã chọc phải nhân vật lợi hại, chỉ có điều từ khi nào mà Thành S xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế, hắn tại sao không biết, xem ra hôm nay sẽ chết ở chỗ này rồi, chỉ có thể tự trách bản thân lúc ấy quá tham lam, nếu không vào lúc này hắn đang ngồi nhà uống canh do vợ hắn nấu, sau khi hắn chết, trong nhà vợ con biết làm thế nào, tiếc là thế gian không có thuốc hồi hận.

"Người đi đi, lần sau đừng để cho ta gặp lại người" Thủy Băng Nhu mở miệng nói.

"Tôi, tôi có thể đi sao? Cám ơn nữ hiệp tha mạng" đại hán cảm động đến rơi nước mắt nói, sau đó xoay người biến mất ở trong ngõ hẻm.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Cứu giúp

Trong ngõ hẻm chỉ còn lại Thủy Băng Nhu, Mạc Hàn trọng thương đã hôn mê và mười hộ vệ của cô.

"Đưa anh ta vào trong bệnh viện đi" Thủy Băng Nhu nói với hộ vệ.

Vì vậy một hộ vệ công Mạc Hàn đến bệnh viện ở gần đó, những hộ vệ khác vẫn núp ở chỗ tối, Thủy Băng Nhu đi theo, hết cách, ai kêu lương tâm của cô lo lắng lắm chỉ, dù sao cũng đã cứu hắn từ tay đại hán đó, thuận tiện đưa hắn đến bệnh viện, đợi sau khi thông báo với người nhà của hắn sẽ rời đi. Đi hơn mười phút mới đến được bệnh viện.

"Bác sĩ, làm phiền bác sĩ xem giúp anh ta một chút." Thủy Băng Nhu nói.

"Sao lại bị thương như vậy? Hộ sĩ Lí, mang bệnh nhân qua khu B." Một bác sĩ trung niên nói.

"Anh ta bị người ta đánh trọng thương, phần bụng bị trúng một đao." Thủy Băng Nhu giải thích.

Sau khi nghiên cứu bác sĩ quyết định lập tức tiến hành giải phẫu, bởi vì không liên lạc được với người nhà của hắn, nên Thủy Băng Nhu chỉ có thể giúp hắn ký tên vào đơn phẫu thuật, đợi đến khi giải phẫu hoàn thành mới có thể rời đi.

Vốn tưởng rằng một ca phẫu thuật nhỏ (tiểu phẫu) sẽ rất nhanh hoàn thành, ai ngờ bác sĩ đã đi vào hơn hai giờ, còn chưa có một chút động tĩnh, chẳng lẽ quá trình làm tiểu phẫu xảy ra vấn đề gì, Thủy Băng Nhu càng chờ trong lòng càng loạn, giờ này khẳng định Tuyết đã tan làm, nếu là anh trở về còn chưa nhìn thấy cô, nhất định sẽ rất tức giận.

Thủy Băng Nhu sốt ruột ở trong hành lang ngoài phòng mổ đi tới đi lui. Đột nhiên cửa phòng giải phẫu mở ra, một y tá lo lắng đi ra nói: "Bệnh nhân cần gấp máu nhóm B, hiện tại trong bệnh viện không còn máu nhóm này, nhanh chóng liên lạc với người thân đến tiếp máu, chậm một chút tánh mạng bệnh nhân sẽ gặp nguy hiểm."

"Nhưng tôi không biết người nhà của anh ta ở nơi nào, chỉ cần nhóm máu B là được sao?" Thủy Băng Nhu hỏi.

"Đúng vậy, nhưng cần phải nhanh một chút." Y tá trả lời.

"Tôi là nhóm máu B, lấy máu của tôi đi" Thủy Băng Nhu đưa tay ra nói.

Bên cạnh, người hộ vệ kia thấy Thủy Băng Nhu muốn đi tiếp máu (hiến máu), vội vàng ngăn cản nói: "Tiểu thư, như thế sợ rằng không ổn, thân phận ngài trân quý như thế, huống chi nếu như bị thiếu gia biết ngài muốn tiếp máu cho người khác, nhất định sẽ giận dữ, vẫn là nên đợi đến khi tìm được người nào đó hiến tặng máu rồi hãy nói."

"Không có thời gian, huống chi mạng người đang nguy kịch, không cần lo lắng, hiến máu sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng." Thủy Băng Nhu nói xong liền theo y tá đi lấy máu.

Sau khi lấy máu xong, Thủy Băng Nhu lại ngồi trên ghế đầu ở hành lang bệnh viện đợi hơn một tiếng đồng hồ, thấy đèn trong phòng giải phẫu tắt, bác sĩ tuyên bố ca giải phẫu rất thành công, chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ rất nhanh hồi phục, Thủy Băng Nhu mới tính toán về nhà, lúc này trời đã rất tối, đêm càng thêm thâm trầm, mấy vì sao trong không trung có vẻ âm đạm không có ánh sáng, giống như đêm bóng đêm huyền diệu che giấu trọn tòa thành thị, chỉ còn lại ánh đèn nê ông lóe sáng, thành S từ từ được bao phủ một tầng sắc thái thần bí. Trên đường Thủy Băng Nhu từ từ đi về nhà.

Lúc này trong lâu đài bao phủ một tầng không khí bị đè nén, bởi vì nữ chủ nhân của lâu đài cho đến bây giờ vẫn chưa có trở về, mà ông chủ đã đợi hơn bốn giờ rồi. Theo thời gian trôi qua, chỉ thấy sắc mặt của ông chủ càng ngày càng thối, không có người giúp việc nào dám đến vị trí gần đại sảnh, sợ bị biến thành vật hy sinh, tất cả mọi người hết sức chăm chỉ làm việc, cầu nguyện nữ chủ nhân mau mau trở lại, bằng không cả lâu đài đều muốn bị đóng băng rồi.

"Vẫn chưa trở về sao?" Hoàng Phu Tuyết trầm mặt hỏi. Vốn là chính anh một ngày ở công ty cũng không yên lòng, luôn nhớ vật nhỏ, anh từ chối một hợp đồng trị giá hơn một tỉ, chỉ vì muốn nghỉ sớm một canh giờ để về nhà gặp cô, vốn tưởng rằng về đến nhà sẽ giống như thường ngày, vừa về đến cổng chính của lâu đài, tình yêu bé bỏng của anh sẽ giống như một chú bướm nhỏ nhào vào trong lòng ngực anh, nào ngờ đến bây giờ cô cũng còn chưa có về nhà, khiến cho lòng anh càng ngày càng lo lắng liệu có phải hay không cô thích thế giới bên ngoài, sẽ không trở về nữa. May mà nhóm hộ vệ báo cáo với anh, nói là trên đường về nhà xảy ra một việc nhỏ ngoài ý muốn, cô hiện tại đang trên đường về rồi, lúc này tim của anh mới thả lỏng.

"Ông chủ, hộ vệ nói tiểu thư hiện tại đang trên đường về rồi." Quản gia cung kính đứng ở sau lưng Hoàng Phu Tuyết trả lời.

Nghe xong lời quản gia nói, Sắc mặt Hoàng Phu Tuyết mới có chút chuyển tốt, sau đó liền đi về phía cửa lâu đài.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Về nhà

Vào thời điểm Thủy Băng Nhu trở lại lâu đài, Hoàng Phu Tuyết đang đứng ở cửa giống như đang đợi cô, phía sau anh hai dãy người giúp việc đứng chỉnh tề, trong nháy mắt nhìn thấy anh, Thủy Băng Nhu chạy thật nhanh về phía trong ngực của anh, lấy tay ôm cổ anh nói: "Tuyết, em rất nhớ anh, anh có nhớ em không?"

Hoàng Phu Tuyết đưa tay ra đón được Thủy Băng Nhu, nghe được câu ấy của cô, nhất thời tất cả buồn bực trong lòng đều tiêu tán vô ảnh vô tung, tay ôm cô thật chặt, vùi đầu vào trong mái tóc của cô, hôn tóc của cô, ngửi hương thơm chỉ thuộc về cô, xác định cô đang ở trong lòng ngực anh, trong lòng mới chậm rãi bình ổn lại.

Hoàng Phu Tuyết nỉ non đáp lại: "Bảo bối Nhu nhi, anh rất nhớ em, mỗi phút mỗi giây đều nhớ em. Thật lo lắng em bị người ta bắt cóc, lo lắng em bị

người ta khi dễ, lo lắng em sẽ không muốn quay về. . . . ."

"Ha ha ha. . . . . Anh quên Thủy Băng Nhu là bảo bối của Hoàng Phu Tuyệt sao, ai mà dám bắt cóc? Em nói rồi đòi đòi kiếp kiếp cũng muốn kề cận anh, cho nên Tuyệt ở nơi nào, em liền ở đó." Thủy Băng Nhu an ủi.

"Hoàng Phu Tuyệt cũng là chỉ thuộc về Thủy Băng Nhu, bảo bối chắc là đói bụng rồi, đi ăn cơm thôi." Nói xong liền chặn ngang bệ nàng lên đi vào phía trong lầu đài. Đối với cái tình huống loại này, tất cả mọi người thấy nhưng cũng không hề ngạc nhiên, mọi người đều biết chỉ có ở trước mặt tiểu thư Nhu nhi, ông chủ bình thường tiếc chữ như vàng mới có thể nói nhiều lời như vậy, hơn nữa còn là biểu tình nhu tình như nước. Đối với những lời ngon tiếng ngọt của ông chủ mọi người người giúp việc cũng giữ vững tinh thần "Phi lễ (Khiếm nhã) chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ động".

Thời điểm khi Hoàng Phu Tuyệt ôm Thủy Băng Nhu tiến vào đại sảnh, tổng quản cũng đã sắp xếp xong xuôi bữa ăn tối, không hề làm tổng quản nhiều năm như vậy, bản lãnh của ông ta cũng không phải là cái dù, chỉ cần một ánh mắt của Hoàng Phu Tuyệt, ông ta liền hiểu rõ ý của ông chủ, ở thời điểm ông chủ nổi giận, chỉ có ông ta dám đến gần ông chủ, cho nên tất cả mọi người đối với lão quản gia này tương đối bội phục cùng tôn kính, Hoàng Phu Tuyệt cũng tương đối tin nhiệm ông ta, dù sao quản lý một lầu đài lớn như vậy cũng không dễ dàng.

Hoàng Phu Tuyệt ôm Thủy Băng Nhu vào phòng ăn, bệ cô ngồi ở trong lòng ngực mình, sau đó bắt đầu gấp thức ăn bón cho cô.

"Tuyệt, em muốn ăn món thịt kho đó, nhìn có vẻ rất ngon, trong nhà đôi đầu bếp rồi sao?" Thủy Băng Nhu vừa ăn vừa hỏi.

Hoàng Phu Tuyệt vừa nghe lời Thủy Băng Nhu nói, tay đang gấp thức ăn dừng một chút trả lời: "Không có, bảo bối Nhu nhi thích ăn, về sau liền kêu hần chuyên môn phụ trách món ăn này có được hay không, ăn từ từ, không ai giành với em, cẩn thận mắc nghẹn." Nhìn dáng vẻ Nhu nhi ăn cơm giống như là dân chạy nạn trong sở đi ra, hơn nữa lại còn nói thịt kho ăn thật ngon, bảo bối của anh bình thường không ăn thịt kho, thật rất khó tưởng tượng bảo bối Nhu nhi của anh ở bên ngoài chịu khổ thế nào, mới một ngày không thấy liền gầy nhiều như vậy, xem ra cần tìm một đầu bếp biết phối hợp dinh dưỡng thật tốt mới được.

"Bảo bối, buổi trưa em không có ăn cơm sao?" Hoàng Phu Tuyệt tính toán thử dò xét hỏi một câu.

"Uh, không dám ăn nhiều, sợ Tiểu Huyền không đủ ăn ~" Thủy Băng Nhu vừa ăn vừa nói.

"Tiểu Huyền? Cô ấy là ai? em tại sao lại ăn cơm hộp của người ta?" Hoàng Phu Tuyệt nói lên nghi ngờ.

"Oh, anh nghe lầm, em nói là cơm hộp ăn thật ngon. Tuyệt, em nói cho anh biết nha, Tiểu Huyền là bằng hữu mới quen ở trường của em, con người của cô ấy rất tốt." Thủy Băng Nhu phát hiện mình thiếu chút nữa đã nói lỡ miệng, vì vậy bổ sung.

"Vậy sao? Vậy bảo bối ở trường học có vui hay không?" Hoàng Phu Tuyệt hỏi, xem ra bảo bối của anh cũng không có ý định nói cho anh biết những chuyện đã xảy ra ở trong trường học, sợ anh lo lắng, chỉ là chờ một chút nữa anh sẽ đích thân tìm hiểu tình huống.

"Rất vui về nha, có thể biết rất nhiều bằng hữu, hơn nữa bên ngoài thật sự biến đổi rất nhanh, nhà cửa đều không giống như của chúng ta, còn có thật là nhiều xe, không nghĩ tới mới tám năm liền phát triển nhanh như vậy. Chẳng qua em vẫn tương đối thích sự yên tĩnh trong nhà, người bên ngoài thật là phức tạp." Thủy Băng Nhu nói.

Nghe lời Thủy Băng Nhu nói, bên trong lòng của Hoàng Phu Tuyệt ngọt ngào giống như ngậm một khối đường vậy. Quả nhiên, bảo bối của anh rất ưa thích hoàn cảnh do anh vì cô mà tạo nên, vì vậy bữa ăn tối cứ như vậy kết thúc trong lúc tán gẫu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tình hình cụ thể

Sau khi ăn xong bữa ăn tối, Hoàng Phu Tuyệt liền nắm tay Thủy Băng Nhu tản bộ trên con đường nhỏ trong vườn hoa, sao dần dần sáng ngời, gió nhẹ thổi tới, khi ánh trăng chiếu trên người của họ, tạo ra một cái bóng thật dài, thật đúng là phù hợp.

Đi tới một mảnh trong biển hoa, Thủy Băng Nhu buông tay Hoàng Phu Tuyệt ra, chạy vào trong biển hoa, sau đó nhắm mắt lại, hai tay mở rộng (dang hai tay), ngửi hơi thở trong làn gió nhẹ, sợi tóc của cô phất phới trong gió, ánh trăng chiếu xuống trên người cô, giống như là thiên sứ rơi xuống phạm trần, giống như sẽ phải bay đi theo gió, Hoàng Phu Tuyệt đứng ở phía sau cô thấy một màn như vậy, hoảng hốt chạy lên phía trước, lấy tay ôm cô thật chặt từ phía sau, đầu tựa vào trong cổ của cô thì non hỏi: "Bảo bối, có lạnh hay không? Hà?"

"Ha ha ha. . . . Không lạnh, chỉ là rất nhột nha." Bởi vì hơi thở của anh phun lên cổ cô, làm cho cô cười ha hả trả lời.

"Bảo bối, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được rời anh đi, có được hay không?" Hoàng Phu Tuyết bắt an hỏi.

"Được, bất luận em ở nơi nào, cũng sẽ quay về bên cạnh anh, nếu như em lạc đường, em sẽ cố gắng tìm được đường về nhà, nhưng là anh phải nhanh hơn một chút tìm được em, bởi vì không có Tuyết ở bên người em sẽ cảm thấy sợ hãi." Thủy Băng Nhu nghiêm túc trả lời.

"Cái này là giao ước, ha ha ha. . . . . Nên quay vào nhà, đừng để bị lạnh." Hoàng Phu Tuyết nói xong cũng ôm ngang eo Thủy Băng Nhu vào nhà.

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu vào phòng của cô, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, xoay người đi vào phòng tắm mở nước tắm, sau đó mới ôm Thủy Băng Nhu đưa vào trong phòng tắm cười xấu xa nói: "Bảo bối, tắm thôi, có muốn anh giúp em một tay tắm hay không."

"Không cần, em tự tắm, anh mau đi ra á." Thủy Băng Nhu sáng giọng, bởi vì hoài nghi lời nói của Hoàng Phu Tuyết đã khiến cho hai gò má của cô đỏ hồng, không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ quần bách của mình. Kỳ quái, hôm nay Tuyết sao vậy, bình thường anh đều là rất nghiêm chỉnh, hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt xấu xa đó của anh, chỉ là cũng vẫn rất đẹp trai.

"Ha ha ha. . . . . Vậy em từ từ tắm, anh ở ngay bên ngoài, có việc thì gọi anh." Hoàng Phu Tuyết sau khi nói xong, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trên trán của cô, sau đó xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hoàng Phu Tuyết ngay sau khi ra khỏi phòng Thủy Băng Nhu liền đi đến phòng sách. Trong phòng sách, mùi ám vệ (vệ sĩ ngầm) của Thủy Băng Nhu đã sớm đợi ở đó, thấy Hoàng Phu Tuyết đi vào, toàn thể cung kính chào hỏi.

"Nói đi, hôm nay tại sao trễ như vậy mới trở về, còn nữa ta muốn biết tất cả chuyện xảy ra ở trường học của Nhu nhi, bao gồm đã ăn bao nhiêu cơm, với ai nói qua mấy câu nói, nội dung là cái gì, ta tất cả đều phải biết." Hoàng Phu Tuyết đi tới trên sofa ngồi xuống thăm trầm hỏi.

"Dạ, chủ nhân, tiểu thư hôm nay trên đường về nhà bởi vì cứu Mạc Hàn Bang chủ Thanh Long bang, cho nên mới tương đối trễ mới quay về." Ám vệ cung kính trả lời.

"Nói tiếp." Hoàng Phu Tuyết ra lệnh.

Sau khoảng nửa giờ, ám vệ chậm rãi tường thuật lại tất cả mọi chuyện của Thủy Băng Nhu từ lúc rời nhà đến trường học rồi trở về đến nhà.

Vừa nghe ám vệ báo cáo xong, Hoàng Phu Tuyết liền nổi lên sát tâm, lạnh lẽo mở miệng nói: "Người nói là An Đông Nghê lấy cây sỏ nước cho Nhu nhi uống, cũng bởi vì An Đông Nghê mà bị người ta uy hiếp, lại còn cho Mạc Hàn máu?"

"Đúng vậy" ám vệ lúc này mặc dù rất sợ Hoàng Phu Tuyết, nhưng trong lúc cấp bách bất đắc dĩ đành nhắm mắt trả lời.

"Rất tốt, rất tốt." Hoàng Phu Tuyết cắn răng cắt chỉ nói. Chính mình vô cùng che chở bảo bối thế nhưng mới đi ra ngoài một ngày liền chịu nhiều uất ức như vậy, An Đông Nghê đáng chết, Mạc Hàn đáng đâm ngàn đao, đợi đấy, ta sẽ cho các người phải đẹp mắt.

"Mấy kẻ trong trường học uy hiếp Nhu nhi của ta kia không hy vọng phải thấy chúng nữa, nghĩ biện pháp đuổi các ả ra khỏi trường học đi; còn nữa theo ý người nói cái người gọi Lý Hiểu Huyền đó là thích An Đông Nghê? Nếu đã như vậy, liền nghĩ biện pháp đem bọn họ gom thành một đôi; còn có những kẻ tìm Mạc Hàn gây phiền toái kia các người dọn dẹp cho sạch sẽ đi, ta không hy vọng Nhu nhi chảy máu vô ích, về phần Mạc Hàn, một ngày nào đó ta sẽ buộc hắn đem những gì hắn thiếu (nợ) Nhu nhi trả lại, để phòng ngừa chuyện như hôm nay lại xảy ra, người đi Ám Nguyệt tìm mấy sát thủ có nhóm máu khác nhau tới đây bảo vệ Nhu nhi, không còn việc gì thì tiến hành ngay đi, nhớ kỹ, ta không hy vọng lần sau chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa, hậu quả thế nào các người nên rõ ràng." Hoàng Phu Tuyết nói.

"Rõ" ám vệ hồi đáp, sau đó xoay người ra khỏi thư phòng.

"Quản gia, gọi toàn thể thầy thuốc từ giờ trở đi đợi lệnh, còn có chuẩn bị tất cả các loại thuốc có liên quan đến dị ứng." Hoàng Phu Tuyết nhấn một cuộc điện thoại cho Quản gia, sau đó xoay người ra khỏi phòng sách.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Con ác mộng

Thời điểm khi Hoàng Phu Tuyết trở lại phòng của Thủy Băng Nhu, cô đã tắm xong mặc đồ ngủ đang ngồi ở trước bàn trang điểm bôi kem dưỡng da. Bởi vì là mới vừa tắm sạch xong, da ướt có vẻ non mềm phấn nộn, tràn đầy hấp dẫn. Mặc dù đã từng rất nhiều lần thấy Thủy Băng Nhu như vậy, nhưng vẫn là không thể đủ miễn dịch, Hoàng Phu Tuyết hô hấp hơi chậm lại, đi tới từ phía sau ôm cô thật chặt, đầu tựa vào trên cổ của cô hôn nhẹ nỉ non nói: "Bảo bối, em thật là thơm"

"Ý tứ này của Tuyệt chính là bình thường em rất thích sao?" Thủy Băng Nhu quệt mồ hôi mới nói.

"Bảo bối của anh vẫn luôn thơm ngào ngạt." Hoàng Phu Tuyệt dụ dỗ.

"Sao mà nghe anh nói em cứ như là một loại món ăn vậy." Thủy Băng Nhu sáng giọng.

"Ha ha ha. . . . Bảo bối Nhu nhi của anh chính là món ăn của anh nha, đi, nên đi ngủ rồi." Hoàng Phu Tuyệt nói xong cũng ôm eo bé Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đặt lên giường, sẵn sóc đắp kín mền cho cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên miệng cô.

"Bảo bối, ngủ ngon, anh yêu em." Hoàng Phu Tuyệt rừ rì nói.

Đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã say ngủ, toàn bộ thế giới một mảnh yên tĩnh, đột nhiên Hoàng Phu Tuyệt bị một hồi tiếng sấm đánh thức, đáng chết, chỉ thấy anh khẽ nguyên rủa một tiếng, ngay cả y phục cũng không kịp mặc liền lập tức xuống giường chạy về hướng phòng của Thủy Băng Nhu.

Ở bên ngoài phòng của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyệt liền nghe thấy tiếng kêu gào hoảng sợ của cô:

"Tuyệt, anh đang ở đâu?"

"Tuyệt mau cứu em, a, chó tôi gần ta."

.....

Tâm Hoàng Phu Tuyệt trong nhất thời tiếng kêu của cô mà rất đau lòng, không nghĩ ngợi thêm, lập tức đẩy cửa đi vào mở đèn, quả nhiên Nhu gấp phải ác mộng, tay của cô quơ múa lung tung trên không trung một cách vô thức. Tay Hoàng Phu Tuyệt bắt lấy được tay của cô, sau đó ôm lấy cô thật chặt.

"Nhu nhi, mau tỉnh lại, ngoan, không có chuyện gì, Tuyệt đang ở bên cạnh em, sẽ không đi đâu cả, đừng sợ, thật xin lỗi. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt dỗ dành nói.

Chỉ thấy Thủy Băng Nhu từ từ bình tĩnh lại, đôi tay vòng chắc thật chặt quanh hông của Hoàng Phu Tuyệt, đầu tựa vào trên lồng ngực của anh, nhưng không có dấu hiệu thức tỉnh. Thấy tâm tình cô tương đối ổn định một chút, Hoàng Phu Tuyệt mới yên lòng.

Đều do anh không tốt, biết rất rõ rằng bảo bối Nhu nhi mỗi khi có sấm sét sẽ gặp ác mộng, anh đã tìm rất nhiều chuyên gia tâm lý nhưng cũng không tìm được biện pháp loại bỏ dứt điểm được hiện tượng này cho cô, vì vậy anh không thể làm gì khác hơn là ngày ngày chú ý tình huống thời tiết, sau đó vào những buổi tối có sấm sét sẽ canh giữ ở bên cạnh cô, nhờ vậy, tình trạng gặp ác mộng của cô đã có chuyển biến tương đối khá hơn. Là tại anh hôm nay chỉ lo tìm hiểu những chuyện xảy ra với cô ở trường học, mới có thể quên chuyện tối nay có thể có sấm sét, lại để cho bảo bối của anh bị sợ hãi, đều là anh đáng chết.

Trong lúc Hoàng Phu Tuyệt đang ăn năn hối hận, anh cảm giác thân thể càng ngày càng nóng, chờ đến khi anh lấy lại tinh thần, chỉ thấy một cái chân của Thủy Băng Nhu chằng biết từ lúc nào gác ngang sang, đặt ở trên người của anh, lúc này Thủy Băng Nhu hoàn toàn giống như bạch tuộc, cả người treo trên người của Hoàng Phu Tuyệt, hơn nữa chân của cô còn không ngừng ma sát chân của anh, lúc này anh thế nhưng đáng chết có phản ứng.

Áo ngủ Thủy Băng Nhu mặc cổ áo tương đối rộng, bởi vì động tác của cô khiến cho vai lộ ra một mảng lớn, từ tầm mắt của anh nhìn qua, đúng lúc có thể thấy cô trở mã rất tròn đẹp đẽ, nhất thời Hoàng Phu Tuyệt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Phải tỉnh táo, Hoàng Phu Tuyệt nhất quyết tự nói với mình, không thể ở tình huống bảo bối không hiểu chuyện đại phát thú tính.

Vì vậy Hoàng Phu Tuyệt nhẹ nhàng lấy chân của Thủy Băng Nhu đang đặt ở trên người anh ra, chuẩn bị xông vào phòng tắm tắm nước lạnh cho bình tĩnh một chút, nhưng mới vừa lấy chân của cô ra, cô lại lập tức gác lên, lấy mấy lần đều là như vậy, Hoàng Phu Tuyệt đành phải thôi.

"Tiểu yêu tinh mê người, em xem ra rất tốt, ở trên người anh điểm một phen hỏa lớn như vậy, bản thân lại ngủ ngon lành." Hoàng Phu Tuyệt lấy tay cung chiều điểm một cái lên mũi Thủy Băng Nhu rừ rì nói.

Cứ như vậy, Hoàng Phu Tuyệt một đêm không ngủ, trong đầu vẫn hiện lên cảnh đẹp đáng kinh ngạc mới vừa rồi mình lơ đãng nhìn thấy, ngửi mùi thơm cơ thể trên người Thủy Băng Nhu phát ra, càng ngày càng miệng đắng lưỡi khô, dục hỏa cũng càng lớn, tư vị chỉ có thể nhìn không thể ăn thật rất khó chịu, nhưng là vì bảo bối, tất cả đều là đáng giá. Hoàng Phu Tuyệt vẫn hi vọng đợi đến thời điểm kết hôn chân chính chiếm lấy Thủy Băng Nhu mới đúng là thật sự tôn trọng cùng yêu thương cô.

Thủy Băng Nhu còn không biết người đàn ông cô yêu thương cả đêm đều ở đây vì cô gian nan chịu nhìn lửa dục, trong mộng cô tựa hồ có cảm giác khóe miệng chậm rãi giờ lên, trong chớp nhoáng đó ngay cả trời đất đều biến sắc ở trong nụ cười của cô.

*****

Đó đó! Nhìn mà không thể ăn mới đáng sợ nha. Há há ta nhớ là vì vội anh nam chính còn chưa có mặc y phục *đỏ mặt*. Hai! không biết lúc đi ngủ anh ấy có thói quen "không cần y phục" không nữa? ....*tương tượng.. lại đỏ mặt*.

Chương 19: Điên rồi

Đêm khuya yên tĩnh, lúc này giữa vùng ngoại ô thành tỉnh, có một tòa biệt thự vô cùng xa hoa, cảnh vật tĩnh mịch mà cao nhã, một mảng lớn đèn màu chiếu sáng cả căn biệt thự sang trọng. Trong một gian phòng rộng rãi sáng ngời trên lầu hai của biệt thự, căn phòng tràn ngập hơi thở cương dương, một bóng dáng cường tráng đứng ở trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn như xuyên thấu qua cảnh sắc phía ngoài cửa sổ đắm chìm trong trạng suy tư.

Cốc cốc cốc. . . . . Đột nhiên một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào trong căn phòng ngủ sáng ngời, cắt đứt trầm tư của chủ nhân.

"Vào đi" thanh âm hùng hậu trong đêm tối càng thêm thâm trầm.

Nghe được trả lời, một người giúp việc rất cung kính đi vào trong phòng ngủ, thấy cậu chủ đang đứng trước cửa sổ sát đất mở miệng nói: "Thiếu gia, phu nhân gọi cậu đi xuống, tiểu thư Ailie tới."

Nghe được lời người giúp việc nói, An Đông Nghê thu hồi suy nghĩ cau mày nói: "Ừ, biết rồi, nói lại là tôi sẽ xuống ngay."

"Vâng" người giúp việc nghe được trả lời theo dự liệu cung kính lui ra khỏi phòng.

An Đông Nghê mở cửa vừa đi tới cầu thang liền thấy tiếng cười của mẹ cùng một người khác có giọng nói mềm mại, dường như đang trò chuyện rất vui vẻ. An Đông Nghê mặt không biến sắc đi xuống lầu, một cô gái nhu nhược ngọt ngào trong nháy mắt thấy An Đông Nghê, gương mặt hồng hồng như quả táo, thẹn thùng cúi mặt, phụ nhân đoàn trang bên cạnh thấy biến chuyển của cô gái không nghĩ cũng biết nhất định là con trai của bà xuống, không hổ là con trai của bà, mị lực lớn như vậy.

"Con trai, Ailie hôm nay vừa mới trở về nước đến chơi, con nên đưa cô ấy đi dạo một chút quanh thành S đi, nếu không mẹ sẽ không tha cho con đâu" mẹ của An Đông Nghê, Chu Lệ Phương nói.

Vừa nghe lời Chu Lệ Phương nói, gò má của Ailie đỏ hơn, nhỏ giọng kêu một câu "Chào An đại ca"

"Tốt lắm, các người người trẻ tuổi nói chuyện phiếm đi, Ailie hãy xem đây như nhà của mình, có rảnh rồi thường xuyên tới chơi, tối nay hãy cứ ở lại đây, ta đi nghỉ trước, ngủ ngon." Chu Lệ Phương nói xong đi về hướng gian phòng của bà, không cho con trai bà có cơ hội cự tuyệt.

Thấy mẹ tác hợp rõ ràng như vậy, An Đông Nghê mày đẹp nhíu lại, hẳn đã có cô gái hắn yêu mến, đời này sẽ không nhìn người con gái nào khác nữa, thế này thì những tính toán của mẹ là vô dụng rồi.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng làm trái ý của mẹ. Trong lòng của mẹ, hắn sẽ luôn luôn làm theo mọi sắp xếp của bà, chính là như vậy bà đã nuôi dưỡng hắn thành người có nội tâm như một con báo, ngoan ngoãn thuận theo cũng không có nghĩa sẽ không phản kháng, mà là lười phản kháng. Mẹ muốn tác hợp hắn cùng Ailie có lẽ là bởi vì gia thế phong phú của Ailie đi, nếu không bằng vào tính tình động một chút là đổ mặt của cô ta ở trước mặt bà, mẹ sao có thể để cho cô ta trở thành nàng dâu của An gia (Nhà họ An).

Xem ra lần này là khiến mẹ thất vọng rồi, bởi vì nàng dâu An gia chỉ có thể là cô ấy, cô gái giống như thiên sứ Thủy Băng Nhu. Nhớ tới cô, trong lòng liền một hồi ngọt ngào, cô là người đầu tiên được uống nước cây sô do hắn tự mình ép, đã hơn sáu tiếng đồng hồ không được nhìn thấy cô ấy, không biết lúc này cô ấy đang làm gì, có hay không nhớ tới hắn, tự mình nhớ cô nhớ đến sắp điên rồi, nếu như mà biết rõ nhà cô ấy ở đâu, lúc này hẳn nhất định sẽ giống như mao đầu tiêu từ đứng ở cửa nhà cô ấy, nhìn cửa sổ phòng nhớ nhưng cô ấy! Ha ha ha. . . . . Thì ra đây chính là tư vị tình yêu, thỉnh thoảng ngọt ngào thỉnh thoảng nhớ nhưng. Nghĩ đi nghĩ lại, An Đông Nghê lộ ra nụ cười mê người.

Ailie thấy An Đông Nghê nở nụ cười, cho là hắn cười với cô, nhất thời trong lòng vui vẻ giống như ăn mật đường nói: "An đại ca, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Đến khi An Đông Nghê lấy lại tinh thần liền nhìn đến nụ cười thẹn thùng hạnh phúc của Ailie, nhíu mày nói: "Đi thôi" ngay sau đó liền đi trước bước ra ngoài, Ailie theo sát phía sau hắn. Ánh trăng chiếu lên trên người bọn họ, giống như kiểu đây tớ sợ hãi theo sát ở phía sau ông chủ rất tức cười. Dọc theo đường đi, Ailie cũng cố gắng tìm đề tài để tán gẫu, chỉ là mỗi lần đều bị một câu nói của An Đông Nghê cự tuyệt, khiến cô không khỏi lúng túng.

"Con gái bình thường thích nhận được quà tặng gì?" An Đông Nghê đột nhiên dừng lại hỏi.

Vừa nghe đến quà tặng, Ailie cho là An Đông Nghê muốn tặng quà cho cô, vui vẻ cười nói: "Cái gì cũng được, chỉ cần là có một phần tâm ý, thì dù là tặng quà gì người nhận cũng sẽ rất vui vẻ."

"Ah, tôi hiểu rồi rồi, cảm ơn em, khuya lắm rồi, đi về nghỉ ngơi đi!" Nghe được đáp án hắn muốn, An Đông Nghê dịu dàng nói.

Bác gái nói rất đúng, thích thì phải cố gắng đi tranh thủ, thật không hiểu nổi cô ở trước mặt người khác vốn giỏi về giao tiếp, nhưng ở trước mặt An đại ca liền thay đổi dễ dàng xấu hổ giống như một cô bé nữ sinh vậy, nhìn biểu tình của An đại ca, anh ấy chắc là thích loại nữ sinh can đảm đi, bằng không anh ấy làm sao lại nói chuyện dịu dàng đối với cô như vậy đây, nhất định là như vậy, xem ra muốn khiến cho An đại ca thích cô, sẽ phải biến thành can đảm (táo bạo) mới được.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ngã bệnh

Sáng sớm, trong rừng cây u tĩnh truyền ra một hồi tiếng chim hót dễ nghe, mặt trời ấm áp chậm rãi dâng lên xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu rọi trên người của hai người đang ôm nhau ở trên giường. Thủy Băng Nhu um một tiếng, lông mi giật giật, từ từ lười biếng mở mắt mờ mịch như hơi nước, giống như chú mèo lười giật giật thân thể cứng ngắc, cảm thấy bên cạnh có một vật thể không lồ, lập tức thanh tỉnh quay đầu nhìn về nơi đó. Trong nháy mắt thấy Hoàng Phu Tuyết, vô cùng nghi ngờ.

Mọi khi Tuyết ngủ tại phòng của anh ấy, hôm nay tại sao anh lại ở trên giường của cô, cô thế nào không nhớ rõ, nhưng Tuyết thật sự rất đẹp mắt nha, thì ra là bộ dạng Tuyết ngay cả ngủ đều mê người như vậy, cho tới giờ mỗi khi cô tỉnh dậy Tuyết đều đã đi làm, cho nên cô không có cơ hội nhìn đến vẻ mặt của anh lúc ngủ, nếu là mỗi ngày tỉnh lại đều có thể thấy vẻ mặt lúc ngủ của Tuyết thì thật là tốt, ha ha ha. . . . . Thủy Băng Nhu dùng tay phải chống đỡ đầu, tay trái từ từ leo lên trên mặt Hoàng Phu Tuyết, vuốt ve lông mày của anh, mắt, lỗ mũi, gương mặt, cuối cùng rơi vào môi mỏng kêu gọi của anh, mọi người đều nói đàn ông môi mỏng vừa hấp dẫn lại bạc tình, nhưng Tuyết của cô vừa là hấp dẫn lại cũng vừa là một người đàn ông rất chung tình.

Nghĩ đi nghĩ lại Thủy Băng Nhu cười ra tiếng, đột nhiên Thủy Băng Nhu cảm thấy gương mặt buồn buồn, vội vàng dùng tay sờ sờ lên mặt, nhất thời cô nhớ tới một ly nước cây sô ngày hôm qua của An Đông Nghê, hồng bét, chứng dị ứng muốn phát. Thủy Băng Nhu lập tức đứng dậy muốn đi vào phòng tắm tránh một chút, chờ sau khi Hoàng Phu Tuyết thức dậy mới đi ra ngoài.

Có thể là bởi vì động tác của cô quá mạnh, khiến người đàn ông bên cạnh tỉnh giấc, kéo lại cô đang muốn rời khỏi tay, cô nhất thời không chú ý, cả người ngã ở trên người của Hoàng Phu Tuyết, Hoàng Phu Tuyết lật người một cái đè cô ở dưới thân thể, dùng miệng dịu dàng hôn lên Thủy Băng Nhu, uyển chuyển triển miên, hồi lâu mới kết thúc cái hôn chào buổi sáng đó, ni non nói: "Bảo bối, Sớm."

"Tuyết, Sớm" Thủy Băng Nhu đã sớm thở hồng hộc hơn nữa lấy tay che kín khuôn mặt, buồn buồn nói.

"Bảo bối, thế nào vừa dậy đã che mặt như vậy? lấy tay ra, cho anh nhìn một chút." Hoàng Phu Tuyết lo lắng nói.

"Không cần, rất khó nhìn a, Tuyết, trước tiên anh đi ra ngoài có được hay không, em không muốn anh thấy được bộ dạng khó coi như vậy của em." Thủy Băng Nhu khuyên nhủ.

Biết chuyện mình lo lắng đã xảy ra, Hoàng Phu Tuyết lấy tay Thủy Băng Nhu đang bưng bát ở trên mặt ra, đau lòng nói: "Trong lòng anh, bảo bối của anh là người xinh đẹp nhất trên thế giới, ngoan, cho anh xem thấy thế nào rồi hả ? Hả?"

Thủy Băng Nhu nghe được Hoàng Phu Tuyết lời nói, từ từ bỏ tay đang che mặt ra, lúc này mặt của Thủy Băng Nhu rậm rạp đầy các nốt ban hồng hồng, may là Hoàng Phu Tuyết cũng hít vào thở ra một hơi, xem ra Nhu nhi uống rất nhiều nước cây sô, An Đông Nghê đáng chết, ta sẽ không tha cho người.

"Có phải là rất khó chịu hay không? Đi, chúng ta đi gặp bác sĩ, chờ một chút sẽ không khó chịu như vậy nữa, ngoan." Hoàng Phu Tuyết đang nâng mặt của Thủy Băng Nhu, dịu dàng ôm ái hôn lên mắt của cô dịu dỗi nói, muốn dùng phương thức này làm giảm bớt nỗi khổ sở của cô.

Hoàng Phu Tuyết sau khi giúp Thủy Băng Nhu rửa mặt xong, liền ôm ngang cô đi xuống lầu, lúc này trong đại sảnh đã có năm thầy thuốc không biết từ đâu đã đứng đợi sẵn, Thủy Băng Nhu thấy trong đại sảnh có rất nhiều người, theo phản xạ tựa đầu vào trong lòng ngực của Hoàng Phu Tuyết, thấy phản ứng của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết vẫy những người khác lui ra, chỉ để lại năm thầy thuốc.

Hoàng Phu Tuyết đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, sau đó đem Thủy Băng Nhu ôm ngồi ở trong ngực nói: "Bác sĩ Lâm, tới đây xem một chút Nhu nhi, trong thời gian ngắn nhất dùng loại thuốc tốt nhất trị tốt cho Nhu nhi."

Cứ như vậy toàn thể thầy thuốc tiến lên giúp Thủy Băng Nhu kiểm tra, sau đó mở ra đơn thuốc cung kính nói: "Tiểu thư, ngài sau này vẫn không nên uống nước cây sô thì tốt hơn, mặc dù không có gì nguy hiểm tính mạng, nhưng là nếu như dùng lâu dài sẽ có tổn hại tới chức năng của cơ thể."

"A, cái đó có thể lưu lại sẹo trên mặt hay không?" Thủy Băng Nhu nhỏ giọng hỏi.

"Tiểu thư không cần lo lắng, sẽ không lưu lại vết sẹo, ước chừng ngày mai sẽ hồi phục." Thầy thuốc nói xong cung kính lui xuống.

"Tiểu quỷ tham ăn, lần sau xem em còn dám uống trộm nước cây sả nữa không, hả?" Hoàng Phu Tuyết cương chịu hôn nhanh một cái lên chiếc mũi của Thủy Băng Nhu, lấy tay chọc lét (cù cho buồn á) nói.

"Ha ha ha. . . . Thật là nhột, không dám nữa, Tuyết tha mạng a" Thủy Băng Nhu cười trả lời.

"Lần này trước hết tha cho em, lần sau không cho phép lại làm ra chuyện hại mình như vậy, nếu không anh sẽ đau lòng, có biết hay không? Hiện tại đi ăn cơm trước, sau đó ngoan ngoãn uống thuốc nghỉ ngơi." Hoàng Phu Tuyết nói.

"Anh hôm nay không cần đi làm sao? Không cần lo lắng, em có thể ở một mình, hơn nữa trong nhà nhiều người giúp việc như vậy có thể chăm sóc em, anh còn phải kiếm tiền nuôi gia đình chứ." Thủy Băng Nhu mở miệng nói.

"Hôm nay ở nhà cùng em, người khác chăm sóc em anh không yên lòng. Hơn nữa một ngày không đi làm công ty cũng sẽ không đóng cửa, bảo bối không cần lo lắng, anh nuôi nổi con heo con lười biếng này mà, ha ha ha. . . ." Hoàng Phu Tuyết nói đùa.

"A, anh lại dám giỡn cợt em, ghét" Thủy Băng Nhu lấy tay nhẹ nhàng nện vào trên ngực Hoàng Phu Tuyết. Hoàng Phu Tuyết lấy tay bắt được tay cô đưa lên khoe miệng hôn nhẹ, nói: "Ngực của anh cứng như vậy, không thể lại làm đau tay ngọc của bảo bối." Một hồi nháo kịch (trò hề, trò cười) của buổi sáng cứ như vậy kết thúc tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bữa ăn sáng

Sáng thứ hai, Hoàng Phu Tuyết giống như thường ngày nghe tiếng chuông báo thức tỉnh dậy, rửa mặt xong liền đi về phía phòng của Thủy Băng Nhu, nhưng khi Hoàng Phu Tuyết đi vào phòng của Thủy Băng Nhu thì phát hiện cô không ở trên giường, chăn gối trên giường gấp rất chỉnh tề, nhiệt độ trên giường lạnh lẽo biểu thị chủ nhân của nó rời đi đã lâu rồi.

Nhu nhi sớm như vậy đã dậy, loại chuyện tình này chưa từng xảy ra trong lịch sử, mọi khi vào lúc này anh tới phòng cô, cô đều đang thơm ngát ngủ ngon lành, ngay cả anh đến xem qua cô đều không biết. Vậy bây giờ cô đang ở đâu? Hoàng Phu Tuyết vừa mở cửa bên phòng tắm vừa hô: "Nhu nhi, em ở trong đó sao?" Nhưng phòng tắm trống tuếch nói cho anh biết bên trong không có ai, vậy Nhu nhi của anh đã chạy đi đâu?

Hoàng Phu Tuyết tìm khắp trên lầu đều không thấy Thủy Băng Nhu, vì vậy chỉ còn biết tính toán xuống lầu gọi toàn thể người giúp việc cùng hộ vệ (vệ sĩ, bảo vệ) tìm giúp một tay, nhưng thời điểm khi anh đi xuống lầu dưới, trong đại sảnh không có một ai, bình thường thời gian này Quản gia đều cung kính đứng ở nơi đó chuẩn bị bữa ăn sáng, hiện tại mọi người chạy đi đâu hết rồi? Lòng mày anh tuấn của Hoàng Phu Tuyết nhướng lên.

"Quản gia" Hoàng Phu Tuyết hô.

"Ông chủ có gì cần dặn?" Chỉ thấy Quản gia thở hổn hển chạy tới nói.

"Gọi mọi người trong lầu đài tham gia tìm Nhu nhi, bữa ăn sáng đợi tìm được Nhu nhi rồi tính!" Hoàng Phu Tuyết phân phó.

"Ông chủ, cái này. . . . lúc này Tiểu thư cô ấy ở trong phòng bếp." Quản gia sợ hãi nói, nếu để cho ông chủ biết tiểu thư chạy vào trong phòng bếp nấu cơm, khó bảo toàn ông chủ sẽ không vì nhất thời tức giận mà đuổi việc tất cả nhân viên làm việc trong phòng bếp, sợ rằng chính cục xương già như lão đều sẽ bị phá hủy, ông chủ quả thật chính là cưng chiều tiểu thư như bảo bối, tiểu thư có bao giờ làm những việc nặng nề này đâu, nhưng buổi sáng hôm nay lão nghe được tiểu thư muốn vào bếp làm điểm tâm cũng là bị dọa sợ đến gần chết, lão cũng nghĩ không ra, ngày hôm qua tiểu thư rõ ràng sinh bệnh hôm nay thế nào tinh lực lại tràn đầy như vậy đây.

"Ông nói là phòng bếp?" Hoàng Phu Tuyết nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thư sáng sớm đang ở trong phòng bếp, cô ấy nói muốn tự mình chuẩn bị bữa sáng ưa thích cho ông chủ ăn." Quản gia giải thích.

Hoàng Phu Tuyết vừa nghe được lời quản gia nói trong lòng ngọt ngào tựa như ăn mật, bảo bối của anh sáng sớm dậy chuẩn bị bữa sáng ưa thích cho anh sao, nhưng anh không thể làm ngơ để cô phải chịu đủ chỉ một chút khổ cực, vì vậy Hoàng Phu Tuyết vội đi tới phòng bếp.

Bên ngoài phòng bếp đầy người giúp việc, tất cả mọi người không ngừng nhìn vào trong, thụy công chúa (công chúa ngủ, thụy = ngủ) cả ngày hôm qua không lộ mặt hôm nay hiện tại trong phòng bếp tinh lực tràn đầy. Không sai, bởi vì Thủy Băng Nhu bình thường cũng buổi trưa mới rời giường, cho nên mọi người trong lầu đài đều vọng trộm gọi cô là thụy công chúa, thụy công chúa sáng sớm liền chạy vào trong phòng bếp nói muốn tự mình chuẩn bị bữa sáng ưa thích, dù dẫu tất cả nhân viên trong phòng bếp ra ngoài, hiện tại trong phòng bếp chỉ còn lại tiểu thư được nuông chiều ở bên trong cùng thanh âm đập nổi không ngừng truyền tới, làm cho mọi người sợ hết hồn hết vía.

Hoàng Phu Tuyết đi tới cửa phòng bếp liền nhìn thấy một đám người dán lỗ tai ở trên cửa, không biết người nào kêu một câu "Ông chủ", toàn bộ nhân viên lập tức đứng chỉnh tề cung kính kêu lên "Ông chủ", Hoàng Phu Tuyết lướt qua họ đi vào trong phòng bếp.

Thời điểm khi Hoàng Phu Tuyết đi vào phòng bếp liền nhìn thấy Thủy Băng Nhu đeo tạp dề đang làm việc bận rộn, giống như một người vợ đang vì chồng nấu cơm, nhất thời trong lòng anh quanh quẩn tràn đầy cảm động. Anh bước nhanh đi tới từ phía sau ôm chặt cô, đầu tựa vào trên cổ của cô và nói: "Bảo bối, mặt còn khó chịu không?"

"Tuyết, anh đã dậy rồi, bữa ăn sáng sẽ xong ngay thôi, chờ em một chút, mặt của em đã hoàn toàn bình phục." Thủy Băng Nhu vừa tắt bếp bận việc vừa nói.

Cũng không lâu lắm, Thủy Băng Nhu đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng bung đến trước mặt của Hoàng Phu Tuyết nói: "Tuyết, nếm thử một chút bữa sáng ưa thích em làm xem hương vị thế nào?" Hai mắt sáng trong suốt nhìn anh, mang theo tư vị chờ đợi.

Hoàng Phu Tuyết gấp một miếng trứng ăn, miệng dừng một chút nói: "Bảo bối làm bữa ăn sáng vô cùng ngon."

"Có thật không? Xem ra em rất có thiên phú nấu ăn rồi, từ nay về sau mỗi ngày em đều làm cho anh ăn có được hay không?" Thủy Băng Nhu vui vẻ nói.

"Đương nhiên được, nhưng anh lo lắng như vậy sẽ khiến bảo bối quá mệt mỏi, anh không phải hi vọng một chết bảo bối của anh" Hoàng Phu Tuyết giải thích.

"Sẽ không mệt mỏi, chỉ cần Tuyết thích là tốt rồi, ăn điểm tâm này đi!" Thủy Băng Nhu nói xong cũng gấp một miếng trứng chuẩn bị muốn ăn, nhưng Hoàng Phu Tuyết nhanh hơn một bước lấy miếng trứng trên đĩa của cô bỏ vào miệng của mình nói: "Không phải Nhu nhi nói đây là bữa sáng ưa thích làm cho anh sao? Vậy thì tất cả đều để cho anh ăn đi! đầu bếp đã làm bữa sáng cho em rồi" Hoàng Phu Tuyết lấy đĩa của Thủy Băng Nhu ôm qua, nhanh chóng ăn.

"Không ai giành với anh á..., ăn từ từ" Thủy Băng Nhu dịu dàng nói.

"Ha ha ha. . . . Tại bữa sáng ưa thích bảo bối làm quá ngon đi." Hoàng Phu Tuyết vừa ăn vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Viêm dạ dày

Sáng sớm hôm nay, nhân viên "Tập đoàn Thánh hoàng" nhìn thấy tổng giám đốc đều giống như thấy quái vật, bởi vì vị tổng giám đốc nổi danh lạnh lùng anh tuần nhiều tiền, người đàn ông hoàng kim còn độc thân, ở trong công ty chưa từng có ai thấy qua biểu tình nào khác của anh trừ sự lạnh lùng, thế nhưng hôm nay anh lại mặt cười hạnh phúc đi vào công ty, hơn nữa đồng nghiệp chào hỏi còn nhận được sự đáp lại từ anh ta, đây thật đúng là trời sắp đổ mưa máu rồi.

Hoàng Phu Tuyết vẫn đắm chìm trong tình cảnh bữa sáng yêu dấu sáng sớm hôm nay, nhớ tới Nhu nhi của anh tự mình chuẩn bị bữa sáng ưa thích cho anh, trong lòng liền một hồi ngọt ngào, sao mà may mắn, trời cao để cho anh gặp được bảo bối Nhu nhi. Cả buổi sáng tâm tình Hoàng Phu Tuyết đều vô cùng vui vẻ, nếu không phải là bởi vì ngày hôm qua không có đến công ty, hôm nay nhất định là có rất nhiều tài liệu cần xử lý, thì anh đã nhất định ở nhà cùng bảo bối Nhu nhi rồi.

Hoàng Phu Tuyết dùng thang máy riêng lên lầu cao tới phòng làm việc của tổng giám đốc, thư ký trong nháy mắt nhìn thấy anh, vui mừng trong đôi mắt chột lóc lên, nhanh đến không ai kịp nhận thấy, ngay sau đó cô theo sau Hoàng Phu Tuyết đi vào phòng làm việc.

Hoàng Phu Tuyết vừa ngồi vào ghế ngồi xong liền lấy ra điện thoại di động đặt ở dưới bàn gửi một tin nhắn cho Thủy Băng Nhu "Thân ái, em đang làm gì?" Lập tức nhận được hồi đáp "Em đang nhớ anh" Hoàng Phu Tuyết đọc tin xong lộ ra nụ cười mê người, tiếp tục cùng Thủy Băng Nhu nói chuyện phiếm.

"Tổng giám đốc, mười giờ sáng hôm nay ngài có một hội nghị cao cấp, hai giờ chiều cùng Chủ tịch của Hoàng thị ăn cơm bàn kế hoạch hợp tác lần này. . . . . Tám giờ tối có một bữa tiệc. . . . ." Thư ký thấy Hoàng Phu Tuyết ngồi xong liền bắt đầu mở miệng nói, đến khi cô thấy nụ cười của Hoàng Phu Tuyết thì ngưng nói, đây là lần đầu tiên kể từ khi cô đi theo bên người tổng giám đốc năm năm tới nay nhìn thấy anh cười, anh là vì sự tình gì mà cười? Bởi vì ai mà cười? Cô sẽ không tự luỵ (tự kỷ) đến mức cho rằng anh là bởi vì cô mà tán mát ra mỉm cười mê người, trong lòng thư ký nghi vấn từ từ lan ra, hôm qua cả một ngày không thấy anh, hôm nay lại tới trễ trọn một canh giờ, hơn nữa còn lộ ra mỉm cười mê người xưa nay chưa từng thấy, tổng giám đốc nổi danh điên cuồng vì công việc. Chẳng lẽ là vì phụ nữ? Càng nghĩ lòng của Âu Dương Tĩnh lại càng chua.

Nghe thư ký đang báo cáo công việc chợt dừng lại, Hoàng Phu Tuyết không vui cau mày nói: "Tôi không phải đã nói xã giao sau sáu giờ chiều liền hủy bỏ sao?"

"Nhưng đó là tiệc sinh nhật thiên kim của Chủ tịch Giản, chủ tịch Giản tự mình mời, hi vọng tổng giám đốc có thể vui lòng, hơn nữa trước mắt công ty chúng ta đang cùng tập đoàn Giản thị hợp tác một dự án lớn." Thư ký uất ức nói, rất khó tưởng tượng lão bản công việc điên cuồng mỗi ngày đều sẽ đúng sáu giờ tan sở, gió mặc gió, chẳng lẽ là trong nhà có phụ nữ đợi anh, nhưng không thể nào, tổng giám đốc còn là một người đàn ông độc thân, thư ký không ngừng suy đoán.

"Bất kể là bữa tiệc của người nào, tìm đại biểu đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là được rồi, hơn nữa làm ăn để ý là thực lực, lấy thực lực "Tập đoàn Thánh hoàng" khắp nơi đều có thể tìm được đối tác cùng hợp tác, tôi không hy vọng về sau xảy ra tình huống tương tự nữa, không có việc gì nữa có thể lui ra! Cho người đi mua một ít thuốc dạ dày lên đây." Hoàng Phu Tuyết nói. Cái lão gia đó, đừng tưởng rằng anh không biết hắn đang tính toán cái gì, nghĩ tác hợp anh cùng con gái của hắn, mượn danh tiếng "Tập đoàn Thánh hoàng" cho hắn khai hòa công ty, quả thực là nằm mơ. Con gái điều ngoa nhà hắn đem cho người ta cũng chẳng muốn, chưa kể anh đã có người anh thích.

"Dạ dày của tổng giám đốc không thoải mái sao? Hay là để tôi gọi bác sĩ đến đây." Âu Dương Tinh lo lắng nói.

"Không cần, chỉ là dạ dày bị viêm một chút mà thôi, đi ra ngoài đi!"

Thư ký lĩnh mệnh đi ra ngoài, nhưng lòng vẫn còn rất không yên, thân thể tổng giám đốc luôn luôn rất tốt, chẳng lẽ là lỗi do đồ ăn, không nghĩ nhiều, cô quyết định tự mình đi mua thuốc.

Đợi sau khi thư ký rời khỏi, Hoàng Phu Tuyết lập tức vào bên trong phòng nhỏ vừa móc vừa nôn, hồi lâu sau, anh với mặt mệt mỏi ngồi ở trên ghế, may nhờ sáng sớm hôm nay anh ăn hết tất cả bữa sáng yêu cầu do Nhu nhi làm, nếu không hiện tại người bị đau dạ dày sẽ là bảo bối Nhu nhi của anh, không thể nào tưởng tượng cô mảnh mai như vậy làm sao chịu được loại khổ sở này. Chỉ là như đã nói qua, bữa sáng yêu cầu Nhu nhi làm thật sự là bị mẫn, tuy rằng là như thế, nhưng anh lại cảm thấy mỹ vị tựa như đang ăn thịt người vậy ha ha. . . . . Thật đúng là trong mắt người tình là Tây Thi.

Thư ký mua thuốc quay về nhìn thấy sắc mặt Hoàng Phu Tuyết tái xanh, vô cùng lo lắng, muốn lên gọi điện thoại cho bác sĩ riêng (bác sĩ gia đình) của anh tới đây, nhưng là Hoàng Phu Tuyết giống như biết đọc suy nghĩ của người khác mở miệng nói: "Không cần gọi bác sĩ đến, tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao." Thư ký đành phải thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đến sớm

Sáng sớm, trời còn mờ mịt tối, An Đông Nghê ở trên giường lăn qua lộn lại thủy chung không ngủ được, trời sắp sáng rồi, hắn còn chưa ngủ, đáng về khẳng định rất tiêu tụy, tối hôm qua bởi vì nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy Thủy Băng Nhu, trong lòng quá hưng phấn, dẫn đến ngủ không yên, cả buổi tối đây trong đầu đều là bóng dáng Thủy Băng Nhu, mới hai ngày không thấy mà thôi, mình liền nhớ cô đến mức trà không nhớ com không nghĩ rồi (kiểu như: com không ăn nước không uống), tình yêu đã dung nhập vào xương thịt, làm thế nào mới có thể không nhớ, chỉ có cưới cô đem cột vào bên cạnh, như vậy mới có thể chữa khỏi bệnh tương tư của hắn đi, xem ra chính hắn thật đã trúng độc tình yêu, hết thuốc chữa, An Đông Nghê cười khúc khích.

Vì vậy hắn không còn cách nào khác là đành rời giường rửa mặt, chuẩn bị đến trường sớm một chút. Thời điểm khi hắn đi tới cổng trường, cổng trường còn chưa mở, bởi vì những bảo vệ nhận ra hắn là con trai cổ đông của trường nên mở cửa cho hắn vào, An Đông Nghê mở cửa xe Porsche màu bạc thật nhanh đi về khu phòng nghỉ.

Đi vào phòng nghỉ, An Đông Nghê mở tất cả đèn lên, trong phòng nghỉ to như vậy chỉ có một mình hắn cùng cái bóng của mình, có vẻ vô cùng yên tĩnh, hắn nghĩ hắn có lẽ là điên rồi! Ở nhà có giường thư thái không ngủ, đêm hôm khuya khoắt chạy đến trong trường học một bóng người cũng không có, ha ha ha. . . . . Không trách được người ta nói phần lớn người rơi vào trong tình yêu đều là kẻ điên.

Hết cách, An Đông Nghê không thể làm gì khác hơn là mở ti vi, hi vọng như vậy có thể xua đi thời gian nhàm chán. Xem một lúc, mí mắt hắn rũ xuống càng ngày càng thấp, cuối cùng giấc ngủ chiến thắng lý trí, cứ như vậy tiến vào trong mộng. Trong lúc mộng lung giống như có cái gì đó không ngừng gãi mặt của hắn, vừa ngủ yên không lâu An Đông Nghê bất đắc dĩ bừng tỉnh liền nhìn thấy gương mặt đáng đánh đòn của đồng đảng, tức giận nghiêm trọng vì bị đánh thức hắn hung hăng cho Tư Đồ Huy một đấm quất: "Đáng chết, cậu có bệnh hay không, có để yên cho người ta ngủ không, sáng sớm lại đi quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác."

Tư Đồ Huy đỡ được quả đấm của hắn hét lên: "Oa, sáng sớm đã nổi giận, cậu chưa thỏa mãn dục vọng a"

Thấy An Đông Nghê không nói, Tư Đồ Huy tiếp tục trêu: "An đại thiếu của chúng ta chẳng lẽ tối hôm qua qua đêm ở chỗ này sao, chẳng lẽ là ban đêm cô đơn, có muốn giới thiệu mấy mỹ nữ cho cậu hay không, tôi biết rất nhiều mỹ nữ, kiểu đẹp đẽ, kiểu thanh thuần, kiểu cuồng dã, kiểu siêu hot . . . . .

Mặc cho cậu lựa chọn đủ bộ, đủ anh em đi!"

"Câm cái miệng thú vị của cậu lại, cậu không nói chuyện không ai coi cậu là câm." An Đông Nghê không nhịn được nói.

"Chắc chắn chắc. . . . . Thật bị mình nói trúng đi! Ai, thật không hiểu nổi, cậu rõ ràng chính là một cái người siêu phúc hắc, ở trước mặt người khác tác phong nhanh nhẹn, sau lưng thì động một chút là la to nói lớn với mình, thế nào mà lại có nhiều nữ sinh theo đuổi cậu như vậy? Những nữ sinh kia thật không có mắt, một chàng trai tuyệt thế tốt như mình đây, các cô ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái!" Tư Đồ huy tiếp tục bành chọc nói.

"Mình hỏi cái người kia sao đến trường học sớm làm gì? Bình thường thời gian này cậu không phải là vẫn còn ở trên giường với những bạn gái kia lăn lộn sao?" An Đông Nghê nói sang chuyện khác để cho lỗ tai hẩn nghỉ ngơi một chút, có trời mới biết cái tên tự xưng này muốn khoe khoang bao lâu, lẳng lẳng nghe nghe lỗ tai cũng muốn thành vết chai rồi, hẩn rống lên với cậu ta còn không phải là bởi cậu ta lớn miệng gây họa sao, trên cái thế giới này sợ rằng có rất ít người có thể chịu được cậu ta.

"Không có gì, liền muốn tìm một chút trò mới mẻ thôi." Tư Đồ Huy chột dạ nói. Hẩn cũng không thể nói cho bạn tốt, bởi vì trong đầu luôn xuất hiện khuôn mặt nhỏ bé đau lòng muốn chết kia, trong lòng liền giống bị cái gì đó hung hăng đốt (châm, chích) một cái, đầu còn có tâm tư cùng người khác đi ra ngoài lêu lổng, ngay cả bản thân hẩn cũng không biết mình có phải bị bệnh rồi hay không, hơn nữa còn bệnh rất nặng, đây là tâm tình hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ từng xuất hiện.

"Thế còn cậu sao sớm đã đến là bởi vì nhớ Thủy Băng Nhu rồi hả?" Tư Đồ Huy tính thử dò xét hỏi một câu.

An Đông Nghê gật đầu một cái, mặc dù bạn tốt bình thường là tự kỷ (tự luyến) một chút, phong lưu một chút, nhưng là trước mắt mà nói là một người rất hiểu hẩn. Tư Đồ Huy nhìn thấy hẩn gật đầu, lộ ra nụ cười vui vẻ, nhưng nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đau lòng kia, nụ cười cứng lại, nghĩ thầm cô ấy chẳng phải sẽ lại đau lòng sao.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Trò đùa quái đản

Thời điểm khi Thủy Băng Nhu đi vào trong lớp, toàn thể bạn học cả lớp đã ngồi vào chỗ, có người đang nói chuyện phiếm, có người đang đọc sách, có người đang sửa sửa móng ngón tay. . . . . đủ các hình thái khác nhau, ánh mắt của ba nữ sinh lần trước ở trong lớp vũ nhục cô mang một bộ dáng xem kịch vui, khoe miệng còn cười có chút hả hê, khiến Thủy Băng Nhu cảm thấy khó hiểu, cô không để ý đến những ánh mắt kia, bước nhanh tới ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu cùng Lý Hiếu Huyền trò chuyện giết thời gian.

Từ cái phút chốc Thủy Băng Nhu bước vào phòng học kia, ánh mắt của An Đông Nghê nhìn cô nháy cũng không nháy một cái, ánh mắt nóng rực có thể đốt cháy người, ngay cả những người bên cạnh cũng có thể cảm nhận được một cách mãnh liệt, nhưng kì lạ là cái người trong cuộc Thủy Băng Nhu này trong mắt chỉ có Hoàng Phu Tuyết, không còn nhìn thấy ai khác nữa.

"Những người đó sao vậy?" Thủy Băng Nhu hỏi.

"Mình cũng không rõ lắm, từ lúc mình mới vừa đi vào, họ đã cứ như vậy rồi, vô cùng kỳ quái." Lý Hiếu Huyền phờ phạc rũ rượi đáp.

"Còn có thể có cái gì nữa, xem chừng là các bạn ấy uống lộn thuốc, cả một nhóm người có bệnh thần kinh." Lăng Tâm chen miệng vào nói.

"Tiểu Huyền, mình thấy bộ dạng tinh thần của bạn không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thủy Băng Nhu lo lắng hỏi.

"Không có việc gì..., bạn nghĩ nhiều rồi, chỉ là tối hôm qua mình ngủ không được ngon giấc mà thôi, đừng lo lắng." Lý Hiếu Huyền an ủi, nhìn đến ánh mắt nóng rực của hẩn, xem ra cô chỉ có thể chết tâm, mới hai ngày không thấy mà thôi, ánh mắt của hẩn đã quang minh chánh đại hướng về Tiểu Nhu toát ra ái mộ cùng sùng ái như vậy. Huống chi hiện tại cô đâu có ý nghĩ mà nói đến chuyện tình cảm, nếu không phải là ngày hôm qua cô ở ngoài cửa phòng sách vô tình nghe được cha mẹ nói chuyện, cô cho tới hiện tại cũng còn không biết công ty của cha gặp phải nguy cơ lớn, trước mắt có thể bị phá sản, thật là họa vô đơn chí, cô cũng là một thành viên trong gia đình lại không có cách gì có thể giúp cha mẹ, thật là rất thật đáng buồn, chuyện này nếu để Tiểu Nhu bọn họ biết cũng chẳng giải quyết được gì, sẽ chỉ làm họ thêm lo lắng mà thôi, càng nghĩ trong lòng càng khổ sở.

Ánh mắt của Tư Đồ Huy vẫn đi theo bóng dáng của Lý Hiếu Huyền, nghe được họ nói chuyện, lại thấy sắc mặt Lý Hiếu Huyền tái nhợt, cho là tinh thần cô còn đang tổn thương vì An Đông Nghê, trong lòng thấy đau đớn cùng buồn bực không nói nên lời.

Mà lúc này Âu Dương Tuấn trong lòng vô cùng nghi ngờ, An Đông Nghê nóng rực nhìn Thủy Băng Nhu không nói làm gì, nhưng ngay cả kẻ luôn to mồm Tư Đồ Huy cũng im lặng không lên tiếng, mắt không chớp nhìn chăm chăm sang phía mấy người Thủy Băng Nhu, ánh mắt của hẩn thế nào mà giống như là của một người chồng đang nhìn thấy vợ mình lạc lối. . . . ., bộ mặt của anh chồng ghen tuông, chẳng lẽ hẩn cũng thích Thủy Băng Nhu rồi,

nhưng không phải Nghê đã sớm công bố rằng hán thích Thủy Băng Nhu rồi sao? Cái đạo lý vợ bạn không thể đùa giỡn này hán không có lý do gì không hiểu, thật là tai quái tai quái, xem ra đúng là một vấn đề tam giác khó khăn a, chỉ hy vọng không cần bởi vì cái dạng này mà mất thâm tình hữu nghị giữa mọi người với nhau.

Thủy Băng Nhu thấy đáng về Lý Hiếu Huyền không muốn nói nhiều cũng không miễn cưỡng, vì vậy mở miệng nói: "Nếu có chuyện gì không vui, nếu trong lòng thấy buồn bã, chúng mình sẽ là những người lắng nghe tốt nhất." Lăng Tâm cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Ừ, mình biết rồi, không cần lo lắng." Lý Hiếu Huyền cảm động nói.

Rất nhanh lão sư tới giảng dạy liền tiến vào lớp, Thủy Băng Nhu mở sách trên bàn, bên trong một vật thể không rõ thật nhanh tấp vào trên người của Thủy Băng Nhu, mắt Thủy Băng Nhu hoa lên hết lớn lạnh lạnh, nhanh chóng đứng dậy trốn chạy. An Đông Nghê nghe được tiếng thét chói tai của cô, cho là chuyện trọng đại gì đó xảy ra, lo lắng chạy đến bên người cô, nhanh chóng túm lấy con ếch ném một cái, không nghĩ tới lại không cần thận đem con ếch ném về hướng Lý Hiếu Huyền, Lý Hiếu Huyền thấy con ếch hoạt bát vui vẻ hướng phía nàng bay tới, sợ đến hết âm lên, đứng tại chỗ không biết làm thế nào, trong chốc lát lại cảm thấy mình rơi vào một bờ ngực ấm áp, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tư Đồ Huy.

"Có sao không?" Tư Đồ Huy lo lắng hỏi, có trời mới biết mới vừa nghe được tiếng thét chói tai của cô, trái tim của hán giống như muốn ngưng đập, không chút nghĩ ngợi chạy đến ôm lấy cô.

Nghe được sự quan tâm của hán, trong lòng Lý Hiếu Huyền bình tĩnh rất nhiều, nghi ngờ có phải hán quan tâm hơi quá rồi không, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều vội vàng đi về phía Thủy Băng Nhu hỏi: "Tiểu Nhu, bạn không sao chứ?"

"Không có việc gì" Thủy Băng Nhu run rẩy nói, nàng sợ nhất chính là loại động vật này, xem ra hôm nay khó mà có thể hết kinh sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đáp án

Một lát sau, ở bên trong Thủy Băng Nhu vẫn còn run rẩy bầy, Lý Hiếu Huyền không ngừng vỗ vỗ vào lưng của cô để trấn an, mà An Đông Nghê lại là vẻ mặt cười đến rục rịch, chỉ có đồng đảng của hán biết đây là điềm báo trước giông bão sắp đến, xem ra đã có người chạm đến giới hạn cuối cùng của hán rồi.

Bởi vì lớp chọn đều là những học sinh công tử tiểu thư có tiền có thế, chỉ một Lão sư bối cảnh đơn giản là không có năng lực chống lại bọn họ, nhìn tình hình hôm nay dường như tình thế vô cùng nghiêm trọng, ngay cả thiếu gia An Đông Nghê cũng ra mặt, xem ra tiết học hôm nay phải dừng rồi, huống chi bằng vào sự thông minh của bọn họ không cần lão sư cũng có thể học rất tốt, lão sư không thể làm gì khác hơn là an ủi tượng trưng Thủy Băng Nhu một chút, sau đó tuyên bố tiết học này cho các học trò tự học, Lão sư mang theo giáo trình cụp đuôi chạy trốn.

"Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện tốt do người nào làm không?" An Đông Nghê mắt quét qua tất cả bạn học trong lớp, một cử động nhỏ cũng không bỏ qua, dịu dàng hỏi.

Lúc này phần lớn nữ sinh cũng rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng là không ai dám tiến lên, mọi người đều rõ ràng lúc này An Đông Nghê rất nguy hiểm, nhưng kì lạ có người không sợ chết lúc nghe thấy câu hỏi dịu dàng của An Đông Nghê hai mắt tỏa ánh sáng, chỉ thấy một nữ sinh to gan đến gần An Đông Nghê giọng nũng nịu nói: "An đại ca, em biết rõ là ai giờ trò quý." Vừa nói vừa không ngừng đem ngực bự của cô nàng dòn về phía cánh tay của An Đông Nghê, cô gắng trêu đùa hán.

An Đông Nghê thuận tay nắm lấy eo của cô gái kia dịu dàng hỏi: "Vậy bạn nói xem là ai giờ trò quý đây?" Lúc này trong mắt của hán không có nửa điểm nhu tình ngược lại lạnh lẽo dọa người, nhưng là nữ sinh kia trầm mê trong giọng nói dịu dàng của hán nên không có phát hiện, ngược lại càng há hê phát ra phong tình khoe khoang hướng về phía hán.

Tư Đồ Huy và Âu Dương Tuấn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có ý cười thấu hiểu, xem ra bạn tốt cái này là muốn tự thân tính kế đây, ngay cả Mỹ Nam Kế cũng đem ra dùng rồi, có thể thấy Thủy Băng Nhu trong lòng hán nhất định rất quan trọng, bằng không người luôn luôn không để cho phụ nữ dựa vào thân thể như hán làm sao lại chịu được nữ sinh như thế đến gần.

Lúc này các nữ sinh thấy kế hoạch của nữ sinh kia thành công, nhất thời giận đến nghiêng răng, nghĩ thầm nếu là lúc ấy mình lớn mật một chút ngang nhiên xông ra, thì lúc này người ở trong ngực An Đông Nghê chính là mình, thật là hối hận a.

Tư Đồ Huy cùng Âu Dương Tuấn đứng ở bên cạnh xem trò vui, Tư Đồ Huy còn không ngừng nhìn về phía Lý Hiếu Huyền, thấy sắc mặt của cô không thay đổi, trong lòng thoáng qua có một tia vui vẻ, ngay cả chính hán cũng không biết vì sao lại có thể như vậy.

Vậy mà loại hành vi này của An Đông Nghê ở trong mắt Thủy Băng Nhu giống như cột nhà, ẩn tượng trong lòng đối với hắn có thêm vài phần phân biệt, nếu như lúc này An Đông Nghê biết được ý nghĩ của Thủy Băng Nhu, sẽ tức đến muốn chết đi, bản đi nhan sắc đổi lại là người mình ngưỡng mộ không tán thành.

Chỉ thấy nữ sinh kia thuận tay ôm hông của An Đông Nghê, tựa đầu vào trên ngực hắn nói: "Là ba người bọn họ" tay chỉ vào ba nữ sinh chính là những người từng vũ nhục Thủy Băng Nhu, thanh âm ồm ồm làm người ta nổi da gà.

"Người nói vậy, chúng ta không có." Ba nữ sinh kia phản bác.

"Ah, thì ra là các người, thảo nào mà sáng sớm hôm nay ta thấy ánh mắt của các người lại kỳ quái như vậy, thì ra là sớm có âm mưu." Lăng Tâm vọt tới trước mặt bọn họ đẩy về hung ác nói.

"Chúng ta không có, An đại ca, anh phải tin tưởng bọn em." Ba nữ sinh kia tỏ vẻ đáng thương nhìn về phía An Đông Nghê, hi vọng có thể gọi dậy sự đồng tình của hắn.

An Đông Nghê buông nữ sinh trong ngực ra, đi tới trước mặt ba nữ sinh kia nói: "Ah, không phải là các người, vậy là ai." Nghe như lơ đãng hỏi, thật ra thì trong mắt đã chứa đầy nguy hiểm, ba nữ sinh này bị áp lực của hắn bức bách không thể làm gì khác hơn là đem tình hình sáng sớm hôm nay tới lớp học nói một lần.

Nghe xong bọn họ nói, trong mắt An Đông Nghê thoáng qua một tia nghiêm nghị, nghĩ thầm Tiểu Nhu từ lúc nào lại có hiềm khích với bọn họ đây, sao mình không biết. Bọn tốt nhìn thấy nguy hiểm trong mắt hắn, ở trong lòng chỉ có thể vì hoa khôi của trường mặc niệm, ai bảo cô ta đắc tội ai không được, lại đi chọc vào An Đông Nghê đây. Thà đắc tội Diêm Vương cũng không muốn đắc tội An Đông Nghê, đây là danh ngôn từ xưa đến nay, tin ta nói người sẽ sống mãi a, Từ Đồ Huy cùng Âu Dương Tuấn nghĩ thầm.

Đối với Từ Đồ Huy mà nói, trong lòng đối với hoa khôi của trường lại có chút căm tức, ai bảo cô ta làm liên lụy tới người kia, nếu không phải hắn kịp thời chạy tới, cô còn không biết sẽ bị tội (tội nghiệp) thế nào, nhớ tới ánh mắt sợ hãi của cô, trong lòng hắn ngay cả tâm tư muốn giết người cũng đã có. Mà Âu Dương Tuấn lại cho rằng không cần thiết giúp hoa khôi của trường, ai bảo cô ta làm chuyện quá đáng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Trừng phạt

Thủy Băng Nhu bị chuyện này làm cho kinh sợ, tất cả mọi người khuyên cô về nhà nghỉ ngơi, nhưng cô sợ Hoàng Phu Tuyệt lo lắng nên cũng chưa có xin nghỉ về nhà, mọi người hết cách với cô đành thôi, đối với quyết định của cô người vui vẻ nhất chính là An Đông Nghê, quá vui, nếu cô về nhà, hẳn cả ngày hôm nay sẽ không thể được nhìn thấy cô, vì vậy An Đông Nghê sắp xếp một gian phòng nhỏ trong khu nhà nghỉ của bọn hắn để cô nghỉ ngơi, Lý Hiểu Huyền cùng Lăng Tâm theo giúp (bồi) ở bên cạnh cô.

Bên trong phòng làm việc rộng rãi sáng ngời hé ra bàn làm việc to rộng, phía trên chất đầy các loại tài liệu, bên cạnh còn có một giá sách nhỏ, chất đầy các loại sách, chính giữa phía trước bàn làm việc là một bộ salon kiểu Pháp nhập khẩu, lúc này có một bóng dáng anh tuấn ngồi ở trên ghế salon, giống như đang chờ ai đó, chỉ thấy chân mày hắn thủy chung nhíu lại, theo thời gian trôi qua, chân mày hắn nhíu càng chặt hơn.

Lúc này hiệu trưởng vội vàng vàng đi vào phòng làm việc, ông ta cũng là mới vừa rồi trong lúc đang họp nghe được chuyện xảy ra ở lớp chọn, không nghĩ tới thiếu gia An Đông Nghê lập tức cho gọi ông ta đến, không kịp thông suốt (không kịp hiểu ngọn ngành), liền vội vàng vàng chạy hướng phòng làm việc, đáng thương đã nhiều tuổi như vậy, còn phải mệt nhọc như thế, đành chịu thôi, nhận tiền của người ta tiêu rồi thì phải giúp người giải trừ họa thôi, ai bảo thiếu gia An Đông Nghê là nhân vật khiến cho cả trường tranh nhau nịnh bợ đây.

"An Đông Nghê thiếu gia, đề ngài đợi lâu rồi." Hiệu trưởng thở hổn hển đi vào phòng làm việc chào hỏi.

"Hiệu trưởng, lập tức khai trừ (đuổi học) Lâm Ngọc Lan, tôi không hy vọng ngày mai còn nhìn thấy cô ta ở trong trường." An Đông Nghê cau mày nói.

"Nhưng, điều này. . . thủ tục đuổi học một học viên rất phiền toái, huống chi cha của cô ta lại lịch cũng không nhỏ." Hiệu trưởng sợ hãi giải thích.

"Tóm lại ông cứ theo lời của tôi mà làm đi, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, lão ngài nên tính đến chuyện về hưu đi." An Đông Nghê mặt híp nguy hiểm nói, sau đó xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Hiệu trưởng vừa nghe lời An Đông Nghê nói, hoảng sợ luôn miệng giải thích, ông cũng không muốn bị khai trừ (đuổi việc), trong nhà còn có một bầy già trẻ chờ ông ta nuôi, hết cách, ai bảo ông lập gia đình muộn, người khác ở cái tuổi này cũng đã có thể hưởng hạnh phúc an nhàn, mình vẫn còn phải lao碌, số mệnh thật là khổ cực a.

Hiệu trưởng năng lực xử lý chuyện rất nhanh, không bao lâu sau Lâm Ngọc Lan đã nhận được thông báo cho thôi học, một đám người đều ở đây cười nhạo cô ta, khiến cô ta tức gần chết.

Lâm Ngọc Lan tức giận đùng đùng cầm giấy thông báo chạy đến phòng làm việc của hiệu trưởng lớn tiếng chất vấn: "Hiệu trưởng, tại sao đuổi học tôi, thành tích của tôi mặc dù so sánh không lại với học sinh lớp chọn, nhưng cha tôi dù sao cũng là nhân vật có mặt mũi, làm sao ông có thể làm việc qua loa như vậy."

"Học trò Lan, mình làm gì cũng nên nghĩ kỹ một chút đến hậu quả của nó, không nên để đắc tội với người ta mà vẫn không biết, đây là lệnh từ trên, tôi cũng không thể làm gì, tự giải quyết cho tốt đi!" Hiệu trưởng thờ dài nói.

"Phía trên ra lệnh? ? ? Thiếu gia An Đông Nghê khẳng định còn không biết việc này, ông tốt nhất thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bằng không đợi tôi thành thiếu phu nhân của An gia, thì việc đầu tiên chính là đuổi việc ông." Lâm Ngọc Lan uy hiếp.

Hiệu trưởng lắc đầu thờ dài nói: "Đây chính là An thiếu gia trực tiếp ra lệnh, em trở về đi."

Nghe lời hiệu trưởng nói, Lâm Ngọc Lan lúc này như bông hoa héo, chán chường ra khỏi phòng làm việc, trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định chạy đi tìm An Đông Nghê. Nhưng cô ta còn chưa đến gần được An Đông Nghê đã bị hộ vệ của hắn ngăn cản, giận đến muốn chết, nhưng mà ở trước mặt An Đông Nghê lại không dám quá lỗ mãng, không thể làm gì khác hơn là ra sức nặn ra vài giọt nước mắt dụ dỗ hỏi: "Thiếu gia, Lan nhi đã làm sai điều gì, khiến anh muốn đuổi học Lan nhi?" Một bộ dáng diêm dāng đáng yêu, khiến không ít nam sinh đang đứng chung quanh xem trò vui hận không được ôm cô ta vào trong ngực, hung hăng yêu thương một phen.

Nhưng hết lần này đến lần khác An Đông Nghê là một loại kì lạ, hẳn lúc này chỉ cảm thấy rất ghét, chán ghét nói: "Sai là sai cô không nên có chủ ý nhắm vào cô ấy, làm tổn thương cô ấy, cái giá phải trả sẽ rất thê thảm, lần này coi như là một cảnh cáo nho nhỏ, nếu còn có ai tiếp tục làm vậy nữa, ta sẽ khiến cho hắn biến mất khỏi địa cầu, đuổi ra khỏi trường đi." Nói xong xoay người rời đi, chướng mắt ngay cả nhìn cũng không nhìn cô ta một cái.

Lâm Ngọc Lan không tin hẳn sẽ vô tình như thế lớn tiếng mà hét lên: "Tại sao? ? em yêu anh như thế, anh lại chỉ nhìn thấy cô ta, em yêu anh là có lỗi sao? Vì sao lại phải đối với em như vậy. ...."

Hộ vệ lo lắng sợ một lát nữa thiếu gia sẽ nổi giận mà trút lên bọn họ, cho nên nghe được lệnh lập tức đem Lâm Ngọc Lan lôi ra ngoài, không dám thả lỏng dù chỉ một chút, mọi người xem thấy không phải chuyện đùa liền giải tán hết, nhưng vừa rồi nghe từ trong miệng Lâm Ngọc Lan bọn họ đại khái cũng hiểu được một chút, nếu như đoán không lầm, học trưởng An Đông Nghê có yêu mến một cô gái, mà Lâm Ngọc Lan lại đắc tội với cô gái kia, tất cả mọi người thật tò mò không biết là cô gái như thế nào lại khiến cho học trưởng ôn tồn nho nhã nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lời đồn đại

Chỉ chưa hết một ngày, trong trường học khắp nơi đều lan truyền chuyện An Đông Nghê giận dữ vì hồng nhan, tất cả mọi người ríu rít suy đoán chuyện hoa khôi của trường làm gì tổn thương cô bé lọ lem, còn có người mà học trưởng An Đông Nghê ngưỡng mộ là ai. Chỉ có một ít người hiểu rõ toàn bộ quá trình bên trong chuyện tình, nhưng miệng bọn họ cũng bị An Đông Nghê dùng biện pháp ngăn lại, sẽ không có ai cả gan ở khắp nơi tung loan cái lưỡi (không dám nói lung tung), phát động sự hung hãn của học trưởng, bọn họ cũng không có gan đi thử nghiệm.

Mà nữ chính đưa tới (gây nên) chấn động lớn đó, lúc này lại ở trong phòng nghỉ của An Đông Nghê ngủ ngon lành, chỉ thấy khoe miệng cô khẽ giơ lên, giống như nằm mơ thấy chuyện vui gì đó, Lý Hiếu Huyền tức tức ở bên cạnh thấy nụ cười ngọt ngào của cô, trong mắt thoáng qua kinh ngạc cùng hâm mộ, lúc này Tiểu Nhu giống như Thiên sứ đang say ngủ, đẹp đến khiến cho người ta kinh tâm động phách, một người mới vừa rồi vẫn còn kinh hãi trong cơn ác mộng (chỉ sự việc đáng sợ như cơn ác mộng), trong nháy mắt liền nâng lên nụ cười ngọt ngào, vô ưu vô lo làm cho người ta rất hâm mộ, dường như bị lấy tâm tình tốt của cô ấy, mọi buồn bực vừa rồi lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung.

Cứ như vậy Lý Hiếu Huyền ngăn người lăng l់ nhìn dung nhan say ngủ của Thủy Băng Nhu, nghĩ thầm Tiểu Nhu là một cô gái tâm địa thiện lương, An Đông Nghê với cô ấy thật đúng là trời sinh một cặp, kỳ quái là lúc này khi cô nghĩ đến hình ảnh họ bên nhau hạnh phúc, trong lòng thế nhưng không còn có cái loại cảm giác đau nhói xuyên tim đó nữa, chỉ là trong lòng có chút buồn buồn, có lẽ tình cảm của cô dành cho hắn chưa đủ sâu sắc! Tin rằng không bao lâu nữa cô có thể hoàn toàn quên hẳn.

"Tiểu Huyền, bạn đang nhớ cái gì à? Lời mình vừa nói với bạn, bạn có nghe được không? Bộ đáng ngủ của Tiểu Nhu có cái gì tốt nhìn sao? Nếu để cho An Đông Nghê nhìn thấy bạn nhìn Tiểu Nhu chăm chăm như vậy, khẳng định sẽ đem bạn phá hủy." Lăng Tâm tung cho Lý Hiếu Huyền một cái bánh bao hung hãn nói.

"A, Lăng Tâm, bạn quay lại lúc nào thế, bạn đi kiểu gì mà không phát ra chút âm thanh nào, làm mình sợ hết hồn." Lý Hiếu Huyền vỗ ngực một cái hỏi.

"Lúc bạn đang ngăn người ấy, mình gọi bạn rất nhiều lần bạn đều không để ý đến mình, bạn ở đây ngăn người cái gì, chẳng lẽ đang nghĩ đến anh chàng đẹp trai nào sao? Nói nghe một chút, mình sẽ tham mưu giúp bạn." Lăng Tâm cười nói đùa.

"Mình không biết bạn làm nhảm cái gì, bữa trưa bạn mua đây sao? Mình đói bụng rồi." Lý Hiểu Huyền đưa tay về phía cô ấy nói.

"Hừ hừ. . . . Mau khai ra! Là ai khiến cho đại mỹ nhân Lý Hiểu Huyền của chúng ta xuân tâm nhộn nhạo đây?" Lăng Tâm cười gian nói.

"Nói hươu nói vượn, đúng rồi, sao bạn đi lâu như vậy? Bạn phải bay qua nửa vòng trái đất để mua bữa trưa sao?" Lý Hiểu Huyền hỏi.

"Mình không có cách nào nha, vừa mới xem một màn diễn tương đối đặc sắc trở về, ai nha, An Đông Nghê thật là rất đẹp trai, nhất là thời điểm nổi giận thật sự là đẹp trai muốn chết, trước kia sao mình lại không phát hiện ra chứ? Nhưng mà bây giờ biết cũng không muộn, thật là kiếm lời rồi, ha ha ha. . ."

Lăng Tâm khoa trương cười nói.

"Màn diễn đặc sắc gì? Mà hán đẹp trai mắc mớ gì tới bạn chứ? Không phải là bạn cũng thích hán đấy chứ? Theo mình nhớ thì bạn chỉ thích tiền nha, từ lúc nào thì đổi tính vậy?" Lý Hiểu Huyền trêu ghẹo hỏi.

"Bạn nói bữa cái gì vậy? Trên thế giới này làm gì có cái gì đáng yếu bằng tiền chứ? Trong một lúc vừa rồi mình đi ra ngoài mua bữa trưa kia, An Đông Nghê đem Lâm Ngọc Lan đuổi ra khỏi trường học, vô cùng thống khoái nha, xem cô ta sau này còn phách lối được nữa không. Ha ha ha. . . Về phần mình rất vui vẻ là bởi vì hán muốn theo đuổi Tiểu Nhu, mình có thể vì vậy ra sức kiếm của hán một khoản, mình không phải là rất có tài kiếm tiền, không cần quá khen ngợi mình, mình sẽ mắc cỡ." Lăng Tâm tự khen.

"Chắc chắn. . . Bạn cho rằng tiền của An Đông Nghê dễ kiếm sao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày, muốn tiền đến phát điên rồi." Lý Hiểu Huyền nói.

"Ừm, các bạn đang nói cái gì vậy? Bây giờ là mấy giờ rồi?" Thủy Băng Nhu trong lúc mơ mơ màng màng nghe được âm thanh trò chuyện, vì vậy chậm rãi mở mắt, mang theo giọng mũi hơi (giọng ngáy ngủ).

"A, Tiểu Nhu, bọn mình đánh thức bạn sao? Hiện tại cảm thấy thế nào, khá hơn không?" Lý Hiểu Huyền dịu dàng hỏi.

"Ừ, không sao, chỉ là bụng hơi đói." Thủy Băng Nhu nói.

"Vậy bạn đợi chút, mình đi lấy sữa tươi cho bạn." Lý Hiểu Huyền vừa nói vừa đi tới phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chết chìm

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thủy Băng Nhu cảm thấy tốt hơn nhiều, vì vậy cô rất muốn ra ngoài tham gia tiết học thể dục, nhân cơ hội thả lỏng tâm tình một chút, nhưng Lý Hiểu Huyền và Lăng Tâm đều xem cô như là búp bê sứ dễ vỡ, lo lắng cô bị thương, nói thế nào cũng nhất định không để cô tham gia, không còn cách nào khác, cô đành phải giờ tuyệt chiêu —— làm nũng, cuối cùng họ đành phải đầu hàng.

"Tiểu Nhu, bạn thực sự cảm thấy không sao chứ?" Lý Hiểu Huyền không yên tâm hỏi.

"Yên tâm đi, mình đã không sao rồi, mình sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân." Thủy Băng Nhu lặp đi lặp lại nhiều lần bảo đảm.

"Vậy nếu bạn thấy không thoải mái chỗ nào thì nói nha." Lăng Tâm nói.

Dường như sợ bọn họ đổi ý, nghe được lời của bọn họ Thủy Băng Nhu gật mạnh đầu tỏ ý là mình sẽ cẩn thận.

Trong trường này, giờ thể dục là nam nữ tách riêng, vì vậy Thủy Băng Nhu lựa chọn môn học bơi lội mà cô thích nhất, bình thường ở nhà muốn bơi lội cũng phải có Hoàng Phu Tuyệt ở bên cạnh mới được, bởi vì anh không yên lòng giao sự an toàn của bảo bối cho người khác, nên Thủy Băng Nhu mỗi lần bơi cũng đều là không đã con nghiện, vì vậy ở trong trường cô len lén gạt Hoàng Phu Tuyệt chọn môn bơi lội.

Thời điểm khi nhóm Thủy Băng Nhu đi tới hồ bơi, Lão sư đã đang giảng bài bên cạnh bể bơi rồi, hơn 20 nữ sinh tất cả đều mặc đồ bơi vô cùng khêu gợi đứng đó nghiêm túc nghe Lão sư giảng bài, không hề phát hiện có người từ từ đến gần họ, mấy người Thủy Băng Nhu thừa dịp Lão sư đang cao hứng giảng bài, len lén lặn vào trong đội ngũ. Lão sư sau khi nói xong để cho các học trò chuẩn bị vận động làm nóng người, sau đó xuống nước luyện tập.

Không bao lâu, đại bộ phận các bạn học đã xuống hồ bơi tận tình bơi lội, có nữ sinh thì tranh tài, có người chơi bóng ở trong nước, nhóm Thủy Băng Nhu cũng bắt đầu xuống nước, nước lạnh như băng khiến Thủy Băng Nhu thoải mái hừ ra một tiếng, cô vui sướng ở trong nước vận dụng các kiểu bơi:

boi ếch, boi bướm, boi tự do, boi ngựa, các kiểu lặn, boi nghiêng, boi chó... Tất cả các tư thế boi cô từng học qua đều nhất nhất boi một lần, cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, vì vậy cô từ từ boi về phía bờ, trong lúc bất chợt, chân của cô giống như bị hàng ngàn vạn con côn trùng cắn.

Hồngбет, sẽ không phải giữa lúc này bị chuột rút chứ! Cô nghĩ thầm, bọn Lý Hiếu Huyền ở cách cô xa như vậy, sao có thể gọi họ được đây, không có cách nào, chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.

Thủy Băng Nhu đem hết hơi sức toàn thân bắt đầu boi về phía bờ, thể lực đã bị tiêu hao quá nhiều nên dự định của cô thủy chung là thất bại, thể lực của cô đã tiêu hao hầu như không còn chút nào, cảm giác co rút đau đớn ở bắp đùi dần dần vây lấy cô, khiến cho cô từ từ chìm xuống nước, nhất thời bóng tối nuốt lấy cô.

Trong nháy mắt bị bóng tối nuốt lấy, trong lòng Thủy Băng Nhu vẫn nghĩ tới Hoàng Phu Tuyết, nếu như cô chết rồi, anh sẽ trở thành người cô độc nhất trên đời này, anh nhất định sẽ tự nhốt mình trong bóng tối, biến thành một người vô cảm tàn khốc nhất, chỉ biết không ngừng chém giết cho đến khi hủy diệt cả cái thế giới này, sau đó sẽ hủy diệt chính anh.

Lý Hiếu Huyền đang boi đến là vui vẻ, vốn định gọi Thủy Băng Nhu tới tranh tài một cái xem ai boi nhanh hơn, nhưng tìm khắp cả bể nước cũng không thấy bóng dáng của cô ấy, nhất thời cô cảm thấy rất kinh hoàng.

"Lăng Tâm, bạn có thấy Tiểu Nhu đâu không? Bạn ấy đi đâu rồi?" Lý Hiếu Huyền vội vội vàng vàng tìm Lăng Tâm hỏi.

"Không có, không phải Tiểu Nhu vẫn đi theo bạn sao?" Lăng Tâm nói.

"Mới vừa rồi là ở bên cạnh mình, nhưng mình chỉ boi ra ngoài một hồi, đã không thấy tăm hơi bạn ấy, tìm khắp nơi đều không thấy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?" Lý Hiếu Huyền sợ hãi nói.

"Đừng lo lắng, bạn gọi mọi người cùng nhau tìm một chút, mình sẽ đi tìm An Đông Nghe tới giúp một tay." Lăng Tâm nói xong nhảy ra khỏi mặt nước, lập tức chạy về phía sân bóng rổ, Lý Hiếu Huyền cũng không dám chậm trễ, lập tức tổ chức mọi người cùng nhau tìm.

An Đông Nghe nghe nói Thủy Băng Nhu đang boi lội trong bể thì không thấy đâu nữa, nhất thời sợ đến lục thần vô chủ (hoang mang lo sợ, không làm chủ được tinh thần). Theo Đạo gia: lục thần của cơ thể người gồm: tim, gan, phổi, thận, tỳ, mật), hần cũng không quên sáng sớm hôm nay cô bị hù dọa cho kinh hãi, thời gian lúc này lẽ ra phải đang ở trong phòng nghỉ của hần nghỉ ngơi chứ? Làm sao lại chạy đến lớp boi lội, chỉ là không có thời gian để hần nghĩ nhiều, cứu người quan trọng hơn, vì vậy hần lập tức phân phó bọn cận vệ đi tìm trong bể boi, hi vọng cô không xảy ra chuyện gì, nếu không hần sẽ điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xuất ra chấn động (thượng)

Tổng bộ "Tập đoàn Thánh hoàng", trong một gian phòng hợp rộng rãi sáng ngời trên lầu cuối, Hoàng Phu Tuyết ngồi ở vị trí chủ trì, nghiêm túc nghe Tổng kinh lý (giám đốc) báo cáo, mắt anh nhìn phương án chế tạo đặc biệt, một tay buông thong cong một tay nhịp nhịp trên mặt bàn, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, áo sơ mi Yaney mềm mại màu trắng hai nút cài bên trên để mở, lộ ra lồng ngực màu lúa mì kêu gọi, khiến cho cả động vật giống cái trong phòng hợp mắt nhìn thẳng, động vật giống đực thì hăm mộ muốn chết.

Nhìn bộ dáng yêu nghiệt này của anh, trong lòng thư ký Âu Dương Tinh bùm bùm nhảy thật nhanh, trái tim giống như muốn nhảy ra, hại cô không dám nhìn thẳng anh, lo lắng bị anh phát hiện ra đầu mối gì.

Hoàng Phu Tuyết thanh sắc bất động, mắt thu lại ánh mắt của tất cả mọi người, trong đầu nghĩ tới cái phương án khả thi này, còn giám đốc ở một bên thì tâm thần thấp thỏm chờ đợi phán xét của Hoàng Phu Tuyết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đột nhiên không biết điện thoại di động của ai reo, phòng họp đang yên tĩnh nhất thời huyền não lên, tất cả mọi người đang suy đoán xem là cái thứ nào không sợ chết vào phòng họp còn không chịu tắt máy, lần này người kia chết chắc, tổng giám đốc ghét nhất trong lúc đang họp nghe thấy tiếng điện thoại di động.

Chỉ thấy Hoàng Phu Tuyết lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra nghe, nhất thời mọi người nhìn thấy sắc mặt của tổng giám đốc xanh mét một mảnh.

"Đáng chết các ngươi chăm sóc cô ấy thế nào vậy, còn không nhanh chóng gọi viện trưởng Lưu của trung tâm điều trị lập tức chuẩn bị nhân viên cứu cấp." Hoàng Phu Tuyết quát vào trong điện thoại di động. Sau đó vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng họp, khiến cho tất cả phòng họp không hiểu ra sao, tổng giám đốc không những đi họp không tắt điện thoại di động, lại có vẻ như đang vô cùng tức giận.

chấn thiên hạ.

Viện trưởng rất cung kính lo lắng đi theo phía sau anh ta, giống như đang báo cáo gì đó. Tất cả mọi người đang suy đoán xem liệu anh ta có phải đại ca xã hội đen hay không.

"Tình hình như thế nào rồi? Tại sao giải phẫu còn chưa kết thúc, huy động tất cả nhân viên điều trị và các loại thuốc tốt nhất, không được có nửa điểm sai sót." Hoàng Phu Tuyết vừa đi vừa nói.

"Dạ, xin Hoàng tiên sinh yên tâm, nhân viên cấp cứu nhất định sẽ dùng mọi biện pháp cứu trị cho tiểu thư." Viện trưởng vừa lau mồ hôi vừa nói. Trong lòng không ngừng van xin ông trời nhất định phải làm cho vị tiểu thư bên trong kia bình an vô sự, nếu không ông chủ sẽ lột da của ông ta.

Đang lúc cuộc họp vừa chỉ mới bắt đầu một lát, viện trưởng nhận được điện thoại của ám vệ (vệ sĩ) bên cạnh ông chủ, nói là phu nhân tương lai của ông chủ bị chết chìm (chết đuối, ngạt nước), lập tức chuẩn bị sẵn sàng các trang thiết bị y khoa, nếu không bệnh viện sẽ gặp phiền toái, vừa nghe được lời nói của vệ sĩ, tự bản thân ông ta mang theo mọi người chạy tới, đó là bà chủ tương lai a, ai mà dám chậm trễ, hơn nữa nghe nói ông chủ xây tòa lâu đài cho một cô bé, cực kỳ sùng ái (chiều chuộng, yêu thương) cô gái kia, nếu như ông ta đoán không lầm, cô gái này chính là bà chủ tương lai, cũng chính là cái người bị chết chìm kia.

Không sai, đường đường một viện trưởng lớn lại nhún nhường như thế, nguyên nhân vô cùng đơn giản —— người đàn ông trước mặt này chính là ông trùm giấu mặt của trung tâm y học, cũng là người nắm giữ kế sinh nhai của tất cả y bác sĩ trong bệnh viện, Đại Kim Chủ —— Hoàng Phu Tuyết, Hoàng Phu Tuyết dung rất nhiều tiền lời kéo rất nhiều danh y của tất cả các khoa, đặt bút ký mua thêm lượng lớn trang thiết bị y tế mới, độc đáo, cộng thêm phòng bệnh thiết kế thoải mái rộng rãi sáng ngời, vật chất hường thụ ở nơi này khiến cho hằng năm nó trở thành địa chỉ tranh dành của bệnh nhân.

Trong phút chốc, tất cả bệnh viện đều biết ông chủ của Trung tâm y học xuất hiện, vì một nữ bệnh nhân xinh đẹp, mà theo như thông tin của nhân viên cấp cứu, bệnh nhân nhập viện là bởi vì bị chết đuối.

Thấy bộ dáng ông chủ nóng nảy muốn phát điên, viện trưởng thức thời (biết thời thế) ngậm miệng. Mặc kệ bệnh tật là do bị người có ý hay chỉ là ngoài ý muốn tạo thành, ông ta tin tưởng ông chủ tuyệt đối sẽ không vui khi tin tức bị lộ ra ngoài.

Theo chỉ thị của Viện trưởng, toàn bộ Trung tâm kỷ niệm tâm lòng y học nằm trong tình trạng báo động cấp một, phòng bệnh tổng giám đốc, thiết kế trang thiết bị y tế dành riêng cho khách quý, áp dụng các biện pháp an toàn một giọt nước cũng không để lọt. Đối với động thái của viện trưởng, mấy người bọn An Đông Nghê không hiểu ra sao, nhìn cái người đàn ông giống như thiên thần kia dường như biết Tiểu Nhu, nhưng sao bọn hắn chưa từng nghe nói đến, hơn nữa anh ta đến tốt cùng có quan hệ như thế nào với Tiểu Nhu, từng hồi nghi vấn lẩn quẩn quanh ở trong lòng bọn họ, nhưng mà bây giờ quan trọng nhất chính là Tiểu Nhu bình an vô sự.

Đền phòng giải phẫu đột nhiên tắt, một đám nhân viên y tế đẩy Thủy Băng Nhu hôn mê nằm trên giường đi ra.

"Tình hình như thế nào rồi?" Hoàng Phu Tuyết bước nhanh một bước lên trước hỏi. Nhóm người An Đông Nghê cũng ở bên cạnh chờ bác sĩ mở miệng.

"Bệnh nhân đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, chỉ là thân thể rất suy yếu, cần có thời gian nghỉ ngơi tốt một chút, ngoài ra từ buồng tim của bệnh nhân cho thấy, trước khi ngạt nước dường như bị kinh sợ." Bác sĩ nói xong, theo chỉ thị của Viện trưởng mang Thủy Băng Nhu chuyển vào phòng bệnh Tổng Thống.

Nghe được bác sĩ nói bảo bối của anh không có việc gì, trong lòng thở phào một hơi. Chỉ là vừa rồi thầy thuốc nói Nhu nhi bị kinh sợ, đây tốt cùng là đã có chuyện gì xảy ra, anh nhất định phải biết rõ, vội vàng đi theo Thủy Băng Nhu vào phòng bệnh Tổng Thống, An Đông Nghê bọn họ cũng theo đi vào.

"Tôi tên là An Đông Nghê, anh là thế nào với Tiểu Nhu?"

"Hoàng Phu Tuyết, chồng chưa cưới của Nhu nhi." Hoàng Phu Tuyết nhìn An Đông Nghê nói, nghĩ thầm hần hần là An Đông Nghê, trưởng thành cũng là không tệ, chỉ là nên cho hắn chết tâm đi, không phải là của mình thì không cần phải luôn nhớ kỹ.

Mọi người vừa nghe lời Hoàng Phu Tuyết nói, trong nháy mắt lạnh lẽo nhìn về phía An Đông Nghê, lo lắng hắn sẽ đau lòng. Tư Đồ Huy đặt tay lên vai hắn bày tỏ sự an ủi.

Lời nói của Hoàng Phu Tuyết giống như một thanh chùy hung hăng đập vào trong lòng của hắn, đau đến mức hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, mặt của An Đông Nghê trong nháy mắt liếc, Tiểu Nhu tại sao có thể có vị hôn phu, hơn nữa bộ dạng giống như lai lịch không nhỏ, hắn cũng không có quên thái độ cung kính vừa rồi của Viện trưởng đối với anh ta.

Ha ha ha. . . . . Trong lòng An Đông Nghê cười tự giễu, hần lần đầu tiên yêu một cô gái thậm chí đã có vị hôn phu, hần bây giờ mới biết, càng nghĩ trong lòng càng đau, nhưng mà bọn họ không phải còn chưa kết hôn sao, vậy chẳng phải hần vẫn còn có cơ hội, An Đông Nghê hần tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, An Đông Nghê ở trong lòng thầm nói, nhất thời cảm thấy một hồi sáng ngời, tâm tình cũng thoải mái không ít.

Thấy ánh sáng thoáng qua trong mắt của An Đông Nghê, Tâm Hoàng Phu Tuyết trong một lúc tức giận, xem ra có người rất không biết thời thế, không thêm đề ý đến cảnh cáo của anh, vẫn còn có chủ ý với bảo bối của anh, xem ra anh đã có tình địch. An Đông Nghê, người tốt nhất không cần làm ra chuyện chuyện khác người gì, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người. Trong lòng Hoàng Phu Tuyết thầm nói.

Chương 31: Nổi giận (Phát hỏa)

Thủy Băng Nhu tạm thời vẫn còn hôn mê, thầy thuốc nói là chờ thuốc tê hết tác dụng sẽ tỉnh, không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ vừa nghĩ tới thiếu chút nữa đã mất đi Thủy Băng Nhu, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt vẫn là nhịn không được run rẩy.

Nhìn một đám người An Đông Nghê bọn họ canh giữ ở phòng bệnh chờ Thủy Băng Nhu tỉnh lại, Hoàng Phu Tuyệt nghĩ nhân cơ hội này đi giải quyết một ít chuyện, chờ đến khi Nhu nhi tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là anh rồi, nhiều người như vậy ở đây, hướng chỉ ở trong bóng tối cũng có rất nhiều âm vệ, ánh chùng lúc này An Đông Nghê cũng không dám gây ra sự tình khác người gì, ánh mắt của Hoàng Phu Tuyệt hướng về chỗ tối ngầm đưa ra mệnh lệnh, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bệnh Tổng Thống.

Thấy Hoàng Phu Tuyệt rời khỏi phòng bệnh, An Đông Nghê lặng lẽ đi theo sau.

Trên sân thượng tầng cao nhất của Trung tâm y học, một bóng lưng cương quyết lì lợm đứng ở nơi rào chắn, mắt lạnh lùng nhìn xuống một đám người đông đúc chằng chịt bên dưới lâu, tàn mắt ra một loại hơi thờ cao quý duy ngã độc tôn (duy chỉ riêng mình), gió nhẹ lay động tóc đen của anh, mang theo một loại cuồng dã làm người ta trầm mê (mê muội, chìm đắm), hình dáng ngầu quan sắc nét mà thâm thúy, giống như bức tượng điêu khắc Hy Lạp, con người lạnh lẽo, u ám mà thâm trầm, vào giờ phút này khiến cho người ta như rơi vào trong hầm băng.

Đứng ở sau lưng anh là mười đại âm vệ theo bảo vệ Thủy Băng Nhu, bọn họ đều có kỹ thuật ẩn thân, ám sát, quyền Thái cùng võ thuật tinh hoa Trung Quốc lợi hại nhất thế giới. Mười đại hộ vệ ngửi thấy một cỗ khí tức chết chóc từ từ hướng về phía bọn họ, cho dù là tử sĩ chết ở biên ải không chút do dự cũng không khỏi vì thể cảm thấy sợ hãi.

Thời khắc này không có ai biết chủ tử (ông chủ) đang suy nghĩ gì, nhưng là người rất tức giận, đây là tâm tình duy nhất mọi người từ trong không khí cảm nhận được.

Vào giờ phút này, trong lòng run rẩy Hoàng Phu Tuyệt vẫn không thể bình tĩnh lại, anh cố gắng để gió lạnh thổi tỉnh mình, có trời mới biết thời điểm đang hợp nhận được điện thoại nói báo bối Nhu nhi chết chìm thì trong lòng anh có bao nhiêu sợ hãi, lo lắng cô sẽ rời bỏ anh, nếu quả thật như vậy, anh nhất định sẽ làm cho cái thế giới này chôn theo cô.

Âm vệ đáng chết thế nhưng không có bảo vệ tốt bảo bối của anh, tốt nhất là bọn họ có một lý do chính đáng, nếu không anh cũng không dám bảo đảm sẽ không bóp chết bọn họ, thiên sứ mà anh tự mình hết sức che trở trong lòng bàn tay, lại bị thương ở ngay trước mặt anh, như vậy bảo anh làm sao có thể tỉnh táo.

"Tại sao Nhu nhi bị ngạt nước? ? ?"

Giọng nói âm trầm như Diêm Vương địa ngục của Hoàng Phu Tuyệt vang lên bên tai các tử sĩ, giống như một tấm lụa đòi mạng quấn lấy họ.

Tất cả mọi người không dám lên tiếng, sợ là vừa lên tiếng sẽ bị chủ tử không chút do dự hành hạ tới chết, thủ đoạn của chủ tử bọn họ là người rõ nhất.

"Tại sao không lên tiếng? Muốn tất cả các người cùng nhau chết sao?" Hoàng Phu Tuyệt lạnh lẽo nói.

Các tử sĩ thấy cứ tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp, vì vậy người dẫn đầu mở miệng nói: "Chủ tử, sáng sớm hôm nay tiểu thư bị hoa khôi của trường Lâm Ngọc Lan bày trò ác độc hù dọa, sau đó được sắp xếp nghỉ ngơi tại phòng nghỉ của An Đông Nghê, thuộc hạ không nghĩ tới tiểu thư sẽ len lén trốn đi boi lội, cho nên bọn thuộc hạ thừa lúc tiểu thư nghỉ ngơi đến sân huấn luyện tập luyện bắn súng. Thuộc hạ tắc trách, xin chủ tử trách phạt." Nói xong liền quỳ một gối xuống.

"Các người quả thật nên phạt, bởi vì các người tắc trách, bảo bối của ta mới bị tổn thương lớn như vậy. Các người đã ưa thích luyện tập bắn súng như vậy, đã thế thì đi rừng rậm Tử Vong rèn luyện ba tháng đi!" Hoàng Phu Tuyệt cắn răng cất chỉ nói.

Nghe được lời chủ tử nói, toàn bộ âm vệ hít một hơi lạnh khí, rừng rậm Tử Vong, khái niệm đó là gì, bọn họ cũng rất rõ ràng, bởi vì bọn họ là số ít trong rất nhiều người sống sót ra khỏi rừng rậm Tử Vong.

Rừng rậm Tử Vong là một nơi đề cao năng lực bản thân, nơi đó không có nói đến tình cảm, chỉ có chiến đấu sinh tử, lựa chọn sống hay chết, nếu muốn đứng ở bên người chủ tử, nhất định phải chịu đựng khảo nghiệm ở rừng rậm Tử Vong.

Rừng rậm Tử Vong nằm trên một hòn đảo nhỏ, đó là một khu rừng rậm rạp, bên trong có rất nhiều quái thú nguy hiểm, còn có rất nhiều loại độc vật, một nơi không có thần linh chỉ cần lâm vào sẽ khiến cho con người rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Ở nơi đó sẽ phải làm bạn cùng quái thú độc vật, lấy những thứ hoang dại làm thức ăn. Cho dù như vậy, bọn họ còn là rất cảm tạ cái ân đức của chủ tử là đã không giết, bởi vì so với thủ đoạn giày vò của chủ tử, rừng rậm Tử Vong chỉ là không đáng kể.

"Thuộc hạ nhận lệnh!" Toàn thể ám vệ một chân quỳ xuống, thành khẩn nói, sau đó đứng dậy rời khỏi sân thượng, lưu lại một mình Hoàng Phu Tuyết ở nói đó.

Chết tiệt, không phải đã sớm bảo bọn họ đuổi Lâm Ngọc Lan ra khỏi trường rồi sao? Tại sao hôm nay cô ta vẫn còn đang hoàng ở trong trường học, hơn nữa còn khiến cho bảo bối của anh bị kinh sợ, đáng chết, bọn khốn kiếp kia làm việc như thế nào vậy, Hoàng Phu Tuyết tức giận bấm một cuộc điện thoại.

Một lát sau anh cúp điện thoại, anh tin tưởng lần này Lâm gia sẽ hoàn toàn tụt dốc ở Thành S, trở thành tên ăn xin, trừng phạt như vậy so với bảo bối của anh bị thương coi như là nhẹ nhất rồi, Hoàng Phu Tuyết trầm nghĩ, mắt không để lại dấu vết nhìn về một góc nào đó, sau đó xoay người rời khỏi sân thượng.

Sau khi anh rời khỏi đó không lâu, An Đông Nghe từ một góc tối đi ra, mắt lóe lên ngăn người nhìn về phía Hoàng Phu Tuyết vừa rời khỏi, anh ta đến tốt là ai? Tại sao mình chưa bao giờ nghe nói đến ở Thành S lại có một nhân vật lợi hại như vậy, từ bước chân cùng hơi thở của những tử sĩ vừa rồi xem ra, bọn họ đều là những nhân vật thâm tàng bất lộ, hơn nữa còn là nghe lệnh của anh ta.

(Editor: Tuyết biết thừa Nghe nghe lên? Đáng sợ a).

Sau khi Tả hộ vệ của Âm Nguyệt nhận được điện thoại của chủ tử, trong lòng mờ mờ lạnh lẽo đổ thành bão, đều do hấn gần đây bận bịu công việc, mới có thể quên đuổi Lâm Ngọc Lan ra khỏi trường học, mới khiến tiểu thư bị kinh sợ, lấy trình độ chủ tử thương yêu tiểu thư, nhất định sẽ lột da của hấn, may nhờ chủ tử cho hấn một cơ hội, chọc tới người của chủ tử chỉ có thể tự cầu phúc, bởi vì chính hấn cũng tự thân khó bảo toàn, theo như ý của chủ tử là muốn lại lần nữa tìm cho tiểu thư mấy ám vệ thông minh, cơ trí linh hoạt một chút, Tả hộ vệ vội vàng vàng đi làm tốt phận sự của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Trả giá đắt

Thời tiết sáng sủa, gió nhẹ nhẹ thổi, làm cho người ta cảm thấy rất mát mẻ.

Ở giải đất thành S giao thông chật chội, tọa lạc một tòa cao ốc văn phòng 15 tầng, nơi này chính là tổng bộ tập đoàn Lâm thị. Vào giờ phút này, một cỗ không khí khẩn trương bao lấy cả văn phòng tòa cao ốc, các nhân viên loay hoay bề đầu sứt trán, bởi vì bắt đầu từ buổi sáng hôm nay, thị trường chứng khoán của công ty giảm giá kịch liệt, nhiều khách hàng lớn lại đột nhiên phá hợp đồng. Chuyện liên tiếp xảy ra, khiến toàn thể nhân viên ứng phó không kịp.

Tầng chót của tòa cao ốc văn phòng, một gian phòng làm việc hào hoa xa xỉ, ở trước cửa sổ thật to sát đất có một bộ bàn ghế làm việc nhập khẩu vô cùng to lớn, bên cạnh có rất nhiều loại bình hoa cổ, có thể thấy được chủ nhân nơi này cực kỳ yêu thích đồ cổ, phía trước bàn làm việc có một bộ ghế salon hàng hiệu cực lớn. Vào giờ phút này, một người đàn ông trung niên lo lắng đi tới đi lui ở trước cửa sổ sát đất, nghe thư ký ở bên cạnh báo cáo, chân mày nhíu càng chặt.

"Tổng giám đốc, đến hiện tại, tất cả các hạng cổ phiếu của công ty tổng thể đã giảm xuống 12 điểm, trước mắt vẫn còn tiếp tục giảm, mặt khác, giám đốc Âu (đồng sự) của tập đoàn Kinh Thiên, giám đốc Diệp của tập đoàn Diệp Thị, giám đốc Lưu của tập đoàn Hâm Miếu đều đột nhiên phá hợp đồng với công ty chúng ta, người bên ngoài đều đang đồn nội bộ công ty chúng ta thiếu hụt tiền bạc, có nguy cơ phải... phải... Đóng cửa." Thư ký tập đoàn Lâm thị ấp a ấp úng nói.

"Là người nào ở đầu lung tung gieo hạt đồn thổi bói danh dự công ty chúng ta, cậu lập tức đi sắp xếp họp đại hội cổ đông, mặt khác tổ chức họp báo để giải thích chuyện này, còn có đi thăm dò rõ ràng xem người nào ở sau lưng giờ trò quỷ, dám trêu vào tập đoàn Lâm thị, quả thực là không muốn sống nữa." Lâm Thiên Minh tổng giám đốc của tập đoàn Lâm thị cực kỳ tức giận ra lệnh.

"Dạ, tôi lập tức đi sắp xếp." Thư ký vội vàng vàng gần như trốn chạy ra khỏi phòng làm việc, mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc thò ra một hơi, đột nhiên bị một người vỗ một cái vào bả vai, thư ký bị sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, xoay người liền nhìn đến quản lý Trương Phách Thiên.

"Bộ dáng của anh như vậy giống như là bị con cạp đuổi theo phía sau ấy?" Trương Phách Thiên cười trêu.

"Quả thực là so với con cạp còn kinh khủng hơn, anh đến tìm tổng giám đốc sao? Tôi khuyên anh tốt nhất tìm người khác thay anh đi, bằng không anh sẽ bị đánh cho xương cốt cũng không còn." Thư ký đề nghị.

"Ha ha... Sợ cái gì, Cậu không cảm thấy con cạp bọ chết rất là thỏa mãn sao? Bình thường chúng ta bị lấn ép không còn ra hình người, không nghĩ tới hấn cũng có ngày hôm nay, thật là thoải mái lòng người." Trương Phách Thiên cười đùa nói.

"Có chuyện gì, đến lúc đó đừng trách tôi không cảnh tỉnh anh" thư ký nói xong cũng đi làm việc của mình.

"Yên tâm, trò chơi đẹp mắt như vậy tôi sao có thể bỏ qua đây." Trương Phách Thiên nói với bóng lưng của người kia, sau đó đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc gõ cửa đi vào.

"Tổng giám đốc, thương nghiệp hợp tác Mĩ quốc nghe nói công ty chúng ta có vấn đề về tài chính, đã rút tiền đầu tư, mặt khác ngân hàng nhận được tin tức đã dừng gấp không cho chúng ta vay tiền, còn thông báo cho chúng ta biết trước khi muốn mượn tiền phải nhanh chóng hoàn trả số nợ, nếu không liền bán đấu giá bất động sản đang thế chấp của ngài." Trương Phách Thiên tường thuật.

"Đồ khốn kiếp, bọn họ là cái quỷ gì, chờ Lâm Thiên Minh ta qua được cửa ải này, sẽ cho bọn họ đẹp mắt, một đám người bỏ đá xuống giếng." Vậy ông hãy đợi qua cửa này hãy nói đi! Trương Phách Thiên thầm nhủ.

"Cậu còn sững sờ ở đây làm gì? Tôi bỏ ra tiền ra là để mời các người tới chơi phải không? Còn không mau rút đi ra ngoài làm việc." Lâm Thiên Minh quát.

Trương Phách Thiên gấp trở ngại, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc, lưu lại một mình Lâm Thiên Minh đang giận dữ.

Giữa núi rừng u tĩnh đập vào tầm mắt là một căn biệt thự theo phong cách Châu Âu, quan sát cẩn thận sẽ thấy là dùng từng tấm gỗ ghép mà tạo thành, nóc nhà nhọn, sắc ngói trên nóc nhà đổ thẳm dưới ánh mặt trời cực kỳ bắt mắt, những bụi trúc đan xen hợp lí rậm rạp xanh um đứng thành hai hàng dọc theo đường nhỏ, ngọn trúc xanh biếc từ từ vây kín, tạo thành một cái vòng tròn hình "Nóc nhà" vòm, ánh mặt trời chói chang cùng một chút không khí nóng bức đốt người của mùa hạ cứ như vậy bị cách ly ở bên ngoài, mà bất kể người đi tới bất kì chỗ nào của biệt thự, thủy chung đều không thể nhìn rõ quang cảnh trên đường ở phía trước mười bước, Rừng trúc cao lớn xanh biếc kín đáo giấu cả căn biệt thự ở bên trong, lối đi quanh co, lối đi ở trước rừng trúc hiện ra càng rõ ràng. Không sai, nơi tọa lạc tòa biệt thự chính là tổng bộ của "Ám Nguyệt", tại tầng hầm ngầm trong biệt thự có sân huấn luyện phong phú với toàn những sản phẩm công nghệ cao.

Lúc này tại thư phòng bên trong biệt thự, một bóng dáng cao lớn anh tuấn ngồi ở trên ghế sa lon, thanh âm lạnh lẽo vang lên "Chuyện tiến hành đến đâu rồi?"

"Chủ tử, vẫn đang tiến hành, đoán chừng ba ngày nữa tập đoàn Lâm thị sẽ phải đóng cửa." Một người đàn ông với gương mặt vô cảm đứng ở phía sau cung kính trả lời.

"Quá chậm, ta hi vọng ngày mai không còn phải nhìn thấy tập đoàn Lâm thị, tìm người khác tiếp quản Lâm thị, nhân viên cũ của tập đoàn đi hay ở lại để bọn họ tự quyết định." Hoàng Phu Tuyết nói, anh cũng không quên bảo bồi Nhu nhi rất lương thiện, cô khẳng định không hy vọng anh bức những người này đến chết, dù sao bọn họ không có chộc tới mình. Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Phu Tuyết lộ ra nụ cười dịu dàng, ngay sau đó đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tỉnh lại

Phạm là bác sĩ y tá làm việc tại Trung tâm y học đều được trả lương tương đối hậu hĩnh, dĩ nhiên bọn họ phải năng có năng lực chuyên môn tuyệt vời, tự chủ, sáng tạo...cùng với khả năng chữa bệnh hạng nhất.

Tất cả y tá cùng thầy thuốc trực tiếp làm việc tại một vài phòng bệnh Tổng Thống có thù lao cao nhất, họ hầu hạ qua rất nhiều chính trị gia nổi tiếng khó chiều, thiên kim tiểu thư được cưng chiều, những phu nhân cao quý ..., nhưng đến lần này đối với nữ bệnh nhân trong phòng bệnh Tổng Thống cao cấp cực kỳ có áp lực. Dĩ nhiên không phải nói cô ấy rất khó phục vụ, bởi vì cô ấy căn bản là còn chưa tỉnh dậy, không có ai biết tại sao vị tiểu thư kia sau khi bình an lâm xong giải phẫu, đã hai ngày rồi vẫn không có tỉnh lại.

Theo thời gian trôi qua, mặt của ông chủ đã càng ngày càng đen, không khí cả tầng lầu bị ép càng ngày càng thấp. Viện trưởng cùng bác sĩ trưởng sợ hãi đứng ở một bên, phải biết cô gái nằm ở nơi đó tương lai chính là bà chủ, nhìn ông chủ lo lắng (khản trương) cho cô như thế, có thể biết nếu là cô có làm sao, người của cả trung tâm y học này cũng chịu không nổi, càng nghĩ tâm viện trưởng càng hốt hoảng, trong lòng không ngừng van xin bệnh nhân nhanh lên một chút tỉnh lại.

"Tại sao cô ấy còn không có tỉnh?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hỏi, ánh mắt sắc bén ẩn chứa vô vàn bão tố. Đã hai ngày rồi, tại sao bảo bồi của anh còn không có tỉnh lại, chẳng lẽ có tổn thương khác ở đầu đó mà bác sĩ không có kiểm tra ra, nhưng không thể nào, thầy thuốc trung tâm y học này đều là chuyên gia có thâm niên, không thể nào sai được. Đáng chết, đều là cái hồ bơi đó gây họa, chờ một chút anh muốn phân phó bọn họ đóng cửa cái trường học cùng với hồ bơi đó, nếu không anh không có biện pháp lại lần nữa chịu đựng cảnh tượng thấy bảo bồi Nhu nhi bị thương.

Bọn Lý Hiếu Huyền lo lắng đứng ở bên cạnh chờ đợi bác sĩ giải thích.

"Này. . . Này. . . . ." Một đám bác sĩ trưởng mặt ủ mày ê, bó tay hết cách, cũng không phải bọn họ không có lòng tin đối với y thuật của chính mình, mà là ông chủ gây áp lực quá lớn, giống như nói sai câu nói đầu tiên sẽ bị oanh tạc vậy. Bọn họ cũng đang tìm hiểu (nghiên cứu) bệnh nhân thương thế không nghiêm trọng, hơn nữa được cứu trị (cấp cứu, điều trị) kịp thời, tại sao đến hiện tại vẫn còn bất tỉnh.

Bác sĩ trưởng tuổi cao đức trọng bị đẩy ra trước. Chỉ thấy ông ta thận trọng trả lời: "Hoàng tiên sinh, thương thế tiểu thư đã không còn đáng ngại, về phần tại sao đến bây giờ vẫn còn bất tỉnh là bởi vì bị chút kinh sợ, hơn nữa lần này sử dụng là thuốc tê mới sáng chế nâng cao hiệu quả trị liệu, khiến cho bệnh nhân giảm bớt khổ sở."

Ông chủ trẻ tuổi này cũng không nói nhiều lời, chỉ cần một ánh mắt hoặc ra lệnh thì có một đồng lớn người phục vụ cho anh ta, anh ta nổi danh là Diêm La mặt lạnh, bẩm sinh khí phách cộng thêm hoàn cảnh trưởng thành nuôi dưỡng thành uy nghiêm, bản thân không tới ba mươi tuổi đã có một loại khí thế làm cho người ta sợ hãi, khiến mọi người trong lòng run sợ.

Ánh mắt Hoàng Phu Tuyết bén nhọn nhìn chằm chằm ông ta không thả, chỉ là nghe ông ta nói, sắc mặt hơi chuyển biến tốt, ngay sau đó nói với bọn An Đông Nghe: "Nếu Nhu nhi đã không sao, các người có thể đi về rồi." Anh cũng không hy vọng Nhu nhi khi tỉnh lại thấy An Đông Nghe ở đây, bảo bối Nhu nhi là của anh, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng có chủ ý với cô, nếu không phải là nể mặt hấn đưa Nhu nhi tới cấp cứu, anh có thể đã sớm đuổi bọn họ đi ra ngoài.

Nghe được lời nói của Hoàng Phu Tuyết, đứa ngốc cũng biết anh ta có ý đuổi người, An Đông Nghe thật sự rất muốn nhìn thấy Tiểu Nhu bình an tỉnh lại, nhưng không có cách nào, nhìn dáng vẻ của mọi người của cả trung tâm y học vâng vâng dạ dạ đối với người đàn ông kia, chỉ sợ anh ta chính là một nhân vật lớn rất giỏi đi! Nhìn anh ta đối với Tiểu Nhu có tính độc chiếm mạnh như vậy, trong bụng An Đông Nghe nhất thời dâng lên một cỗ lửa nóng vô danh, Tiểu Nhu lựa chọn ai còn chưa chắc chắn, dù sao hấn cũng sẽ không bỏ qua.

Vì vậy bọn An Đông Nghe liền theo sau một đám bác sĩ lui ra khỏi phòng bệnh Tổng Thống, nhất thời trong phòng chỉ còn lại Hoàng Phu Tuyết và Thủy Băng Nhu vẫn đang hôn mê, để lại một thân cô đơn, những cận vệ đi theo Hoàng Phu Tuyết tới bệnh viện kia cùng với các y tá đặc biệt chăm sóc cho Thủy Băng tất cả đều ở cửa phòng bệnh đợi lệnh.

"Con heo nhỏ lười biếng, nhanh lên một chút, nếu không anh sẽ cười em. . . . ." Mặt Hoàng Phu Tuyết dán chặt lên mặt của Thủy Băng Nhu vừa nói vừa dịu dàng hôn lên lông mày cô, lên đôi mắt đang khép chặt của cô, lên gương mặt của cô, cái mũi của cô, môi của cô. . . . . Đem hơi thở ấm áp phả lên trên gương mặt của cô.

"Nhu nhi, em chùng nào thì mới có thể tỉnh đây? Không cần hành hạ anh như vậy, được không. . . . ."

"Bảo bối Nhu nhi, mở mắt ra nhìn anh có được hay không. . . . Không cần ngủ nữa?"

Thật ồn ào nha, là ai đang nói chuyện? Ở trong giữa một hoàn cảnh yên tĩnh tới tởm, thỉnh thoảng có thanh âm trầm thấp xa xa quấy nhiễu Thủy Băng Nhu, lại còn làn khí ấm nóng phả lên trên mặt của cô, thật là nhột (buồn), ghét ghê!

Từng tiếng từng câu réo gọi, giống như là đang rất lo lắng, mang theo tình yêu vô hạn, khiến cho lòng của cô cũng cảm thấy đau.

Mí mắt cô khẽ run, giã giụa muốn mở ra giống như có nghìn vàng đè nặng lên mi mắt, đập vào mắt chính là một bóng dáng lờ mờ thôi, hả? Tuyết của cô đâu? Tại sao không thấy, ông chủ cổ quái này là ai? Thủy Băng Nhu nghi ngờ nghi.

Hoàng Phu Tuyết thấy cô mở mắt, bật lên thanh âm vui mừng run rẩy nói: "Bảo bối, em rốt cuộc đã tỉnh lại, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Há?"

"Tuyết? ? ? Anh là Tuyết sao? Trời ạ. . . . . Làm sao anh thành ra bộ dạng này? Em đang ở đâu đây?" Nghe được thanh âm của anh Thủy Băng Nhu khẳng định hỏi.

"Đây là bệnh viện, bảo bối Nhu nhi, em quên sao? Em bị ngạt nước, anh thật sự rất sợ hãi, ông trời phù hộ, em rốt cuộc tỉnh lại, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Hoàng Phu Tuyết ôm đầu của cô run rẩy nói.

"Em không sao, Tuyết, có phải trong khi em ngủ mê man anh không có ăn ngủ tốt hay không? Mau lên một chút đi cọ rửa nghỉ ngơi được không?" Thủy Băng Nhu nhìn thấy bộ dáng lờ mờ của anh, đau lòng ôm lấy gương mặt của anh nói.

Thấy Thủy Băng Nhu tỉnh lại, lo lắng trong lòng Hoàng Phu Tuyết cũng buông lỏng một nửa, dịu dàng nói với Thủy Băng Nhu: "Vậy anh đi rửa mặt một chút, em nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ gọi y tá đến chăm sóc em, có chuyện gì em cứ kêu anh một tiếng là được." Hoàng Phu Tuyết nói xong đặt một nụ hôn lên cái trán của cô, ngay sau đó đi vào toilet của phòng bệnh Tổng thống.

Ở trong gương của toilet, Hoàng Phu Tuyết thấy một bóng dáng lờ mờ lách téch, hồ nhô một tiếng, trời ạ. . . . Đây là mình sao? ? ? Hồng bét, bảo bối Nhu nhi khẳng định nhìn thấy hình ảnh nhếch nhác của anh, vốn là tuổi của anh và Nhu nhi cách biệt tương đối lớn, chính anh luôn rất lo lắng cô sẽ thích một chàng trai trẻ cùng lứa tuổi với cô, cho nên ở bên cạnh cô luôn một mực giữ vững hình tượng tuổi trẻ anh tuấn mẽ người, không nghĩ tới lần này tất cả hình tượng đều bị phá hủy, Hoàng Phu Tuyết ảo não trầm nghĩ. Đều do anh quá lo lắng cho Nhu nhi, mới có thể mất ăn mất ngủ chăm sóc cô, hoàn toàn quên giữ vững hình tượng của mình.

Sau đó anh bắt đầu cạo râu, sửa sang lại dung mạo, cho đến khi trong gương xuất hiện một bóng dáng tuấn mỹ giống như Apollon, Hoàng Phu Tuyết lại nện những bước chân tự tin ra khỏi toilet.

*****

Chương sau nam phụ thứ hai tiếp tục lên đài nha cả nhà. Thương anh ấy lắm, tình yêu sét đánh với thiên sứ khiến anh ấy không “dậy” nổi. Hai!*cảm thán*.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đêm mê tình

Vàng trắng tròn vàng óng đã treo cao giữa bầu trời. Ánh trắng tỏa sáng trên mặt đất, giống như lụa mỏng dịu dàng. Trên bầu trời mây rất nhạt, gió rất nhẹ, ánh trăng rất đẹp, tạo thành một bức họa xinh đẹp.

Đứng vững ở bên cạnh bờ cát, một căn biệt thự hoa viên ven biển hai tầng lầu theo phong cách Châu Âu, phát ra ánh sáng. Cửa sổ sát đất rực rỡ tinh xảo màn lụa mỏng mềm mại bay múa, ánh trắng y hệt như vàng xuyên thấu qua màn che thủy tinh rơi trên người một người đàn ông cao lớn anh tuấn khí phách, chỉ thấy giữa ngón tay hắn điểm một điều xỉ gà, bóng dáng cao lớn hút một hơi xỉ gà, chậm rãi phun ra từng sợi khói mù, ông nhòm xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn bọt sóng nhấp nhô mê mang suy nghĩ điều gì đó, thân thể cao ráo được bao ở trong áo sơ mi màu trắng, thân hình cao lớn chỉ đứng nghiêm như vậy đã khiến người ta cảm giác bị một loại áp bức vô hình, đứng ở sau lưng hắn là bốn gã đàn ông trẻ tuổi lạnh lùng mặc tây trang màu đen.

"Bang chủ!" Bốn Người đàn ông áo đen nhìn về phía bóng dáng đang đứng trước cửa sổ sát đất cung kính kêu lên.

Người đàn ông chậm rãi xoay người ——

Chỉ thấy hắn phát ra bóng đen thẳng đứng, mây kiếm tà tà anh tuấn, mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén rét lạnh giống như băng, môi mỏng manh nhấp nhệ, hình dáng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vóc người cao lớn thon dài cũng không tục tũn, giống như chim ưng trong đêm tối, đơn độc lãnh ngạo rồi lại thịnh khí bức người, hơi thở cương liệt giữa hai lông mày làm cho người ta liếc mắt nhìn liền cả đời khó quên, trong lúc đơn độc lại tán phát cường thế ngạo thị thiên địa (coi thường trời đất).

Hắn chính là Bang chủ đương nhiệm của bang phái lớn thứ hai trong giới hắc đạo (xã hội đen) Thanh Long bang —— Mạc Hàn, một truyền thuyết có thực. Nghe nói hắn là một trẻ mồ côi, sau khi được Bang chủ tiền nhiệm của Thanh Long bang thu dưỡng (thu nhận và nuôi dưỡng), cố gắng học tập các loại kỹ năng, trong đó bao gồm kỹ thuật ám sát, võ thuật chính thống của Trung Quốc, ám khí, kỹ thuật cận chiến (vật lộn) cùng với các loại kiến thức có liên quan đến kinh tế.

Kể từ sau khi Bang chủ trước thoái vị, Mạc Hàn trở thành Bang chủ hắc đạo trẻ tuổi nhất, trong bang rất nhiều trưởng lão đức cao vọng trọng cũng không coi trọng vị tân Bang chủ này, thường xuyên làm trái với mệnh lệnh của hắn, Mạc Hàn sử dụng thủ đoạn hung dữ chứng minh năng lực của hắn với các anh em trong bang, theo thời gian thay đổi, Thanh Long bang được hắn dẫn dắt từ từ hùng mạnh, vì vậy hắn trở thành người thực sự được thuần phục ở trong bang.

"Chuyện thế nào rồi?" Thanh âm lại cũng không lạnh lẽo giống như con người lạnh như băng của hắn, ngược lại có loại nóng nảy khó có thể phát giác.

Bốn người này là Tứ Đại Hộ Pháp của Thanh Long bang, đồng thời cũng là tứ sĩ đặc biệt bảo vệ Mạc Hàn —— Huyền, Vũ, Phong, Vân.

Huyền tiến lên một bước nói: "Bang chủ, tiểu thư Thủy Băng Nhu đã tỉnh lại, cũng không có gì đáng ngại, trước mắt Hoàng Phu Tuyệt đã đón cô ấy về nhà rồi."

Mạc Hàn nghe được giai nhân không có chuyện gì trong lòng thăm thẳm một hơi nói: "Phải mấy người âm thầm bảo vệ cô ấy, tuyệt đối không thể để xảy ra một chút sai sót nào."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Bốn người đàn ông áo đen quỳ một chân xuống cung kính nói.

"Đã điều tra ra thân phận của người đàn ông ở cùng cô ấy chưa?" Mạc Hàn băng lạnh hỏi, đáng chết, vừa nghĩ tới cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, thì trong lòng hắn có một cỗ lửa ghen thiếu đốt kịch liệt, trước kia hắn cũng không tin tưởng tình cảm, bởi vì trong quan niệm của hắn cái thế giới này phụ nữ đều có thể dùng tiền bạc mua được, cho đến sau khi cô gái giống như thiên sứ ấy ở trong con hẻm vắng cứu hắn, tất cả tất cả cũng thay đổi.

Vẫn nhớ một khắc hắn ở bệnh viện tỉnh lại kia, cái câu nói kia của bác sĩ trưởng "Anh làm cho bạn gái anh bị dọa sợ, về sau cũng không nên lại đánh nhau với người ta." "Bạn gái?" Lúc ấy hắn nghe ông ta nói vậy cũng không có ghét, ngược lại có chút mừng rỡ, từ đó về sau hắn thường xuyên nằm mơ thấy cái bóng hình xinh đẹp đó, không nghĩ tới thuộc hạ thăm dò được tin tức nói cô đã có vị hôn phu, lúc ấy tim của hắn bẽ mặt đầy đất, nhất thời mới hiểu được thì ra ngay từ lúc cô cứu hắn thì hắn liền đã yêu cô, cho nên mới phải đau lòng khi biết cô đã có vị hôn phu.

"Trước mắt tra được hần là Tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng", nhưng mà thân phận của hần giống như bị người động qua tay chân." (ý nói có người động tay động chân có tình giấu giếm thân phận thật của hần), Huyền cung kính nói.

Cốc cốc cốc. . . . . Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa mạnh mà có lực. Hồi lâu, một Quân gia trung niên cùng người làm rồi rút đi vào.

"Bang chủ, tiểu thư Bạch Thuần đã tới." Quân gia thận trọng dẫn một người phụ nữ đến trước mặt Mạc Hàn cung kính nói.

Mạc Hàn cũng không nói lời nào, hộ vệ bên cạnh hần tiến lên nói: "Được rồi, Quân gia, các người lui ra đi!"

"Dạ ——" một nhóm người lập tức rời khỏi căn phòng to lớn mà lạnh lẽo này.

"Cô là Bạch Thuần? Tới đây ——" hộ vệ lạnh lẽo nói.

Người phụ nữ đi giày cao gót chập chồn đi đến bên cạnh hộ vệ, để hần dùng dụng cụ kiểm tra, điều này là cần thiết, xem có mang theo vũ khí nguy hiểm hay không, đợi sau khi tất cả thông qua, hộ vệ cung kính đi tới bên người Mạc Hàn nói: "Bang chủ, có thể." - (Editor: Sặc, cứ như thử độc xong rồi “Mời dùng”.)

Mạc Hàn khẽ gật đầu một cái, ngay sau đó hộ vệ cung kính rút lui ra khỏi gian phòng.

Tất cả đều yên tĩnh lại, bên trong căn phòng lớn tràn đầy hơi thở khiến người ta nổi da gà, Bạch Thuần liên tiếp đánh mấy cái run rẩy.

Cô ta hiện tại đang là minh tinh quốc tế, bản thân nhận được muôn vạn sự sùng ái, nhưng sùng ái thì có là cái gì, cái cô ta muốn là giàu có và lợi ích, vì vậy thời điểm được bang chủ gọi đến ngôi biệt thự này, hưng phấn khó có thể kiềm chế được.

Cô ta ngắm nhìn quang cảnh bốn phía, thật đẹp nha, nếu mình biểu hiện khá hơn một chút, có thể trở thành nữ chủ nhân nơi này hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng của cô ta ngây ngất, Mạc Hàn mặc dù là đứng thứ hai trong giới hắc đạo, nhưng là hình tượng anh tuấn nhiều tiền của hần khiến đại đa số thiếu nữ trong thiên hạ đều hi vọng được gả cho hần, Bạch Thuần biết bên cạnh hần không thiếu phụ nữ, nhưng cô ta tin tưởng bằng vào vóc người của bản thân mình nhất định sẽ mê đảo hần, chỉ cần cô ta xuất ra tất cả vốn liếng, cô ta cũng không tin Mạc Hàn đến lên giường cùng phụ nữ cũng lãnh nhược băng sương (thái độ lạnh băng).

"Nhìn đủ chưa?" Đang lúc Bạch Thuần tự mình tưởng tượng đến mắt hờn, không gian rộng lớn vang lên giọng nói lạnh như băng của Mạc Hàn.

"Bang chủ. . ." Bạch Thuần lập tức phát ra một tiếng ưm, ồm ồm ọ ọ đi tới chỗ hần đang ngồi trên sofa, lễ phục trễ ngực lộ ra bộ ngực đầy đặn, theo bước chân di động mà khẽ run rẩy, bắp đùi trắng như tuyết lúc này như ẩn như hiện dưới đường xẻ khá cao của bộ lễ phục dài bằng nhung tơ màu đen, nhưng không dễ dàng đốt lên ngọn lửa ở Mạc Hàn.

Cô ta luôn luôn tự tin với vóc người của mình, 38 bộ ngực lớn, 24 eo thon nhỏ, 36 vòng mông, hoàn toàn đúng là đáng người mà quý, diện mạo ưa nhìn, kiều mỹ không xương, nhập vào ba phần tươi đẹp.

Bạch Thuần nhìn Mạc Hàn không có nửa điểm hành động, vì vậy to gan ngồi lên trên đùi của hần, tay nhỏ bé từ từ đưa vào trong áo sơ mi của hần vuốt ve vòm ngực của hần, bộ ngực không ngừng đè ép về phía hần, lễ phục bởi vì động tác của ả mà mở ra hơn phân nửa, lộ ra cả bắp đùi trắng như tuyết, cả bộ ngực lớn cơ hồ cũng phơi bày.

Mạc Hàn thuận tay ôm eo của cô ta, xoay ngược lại thân thể cô ta ở trên ghế sofa.

"Bang chủ ——" Bạch Thuần thân thể lập tức mềm hoá thành một vũng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trên ngực Mạc Hàn, tóc quấn thật dài như nước chảy tán loạn trên bả vai của hần.

Tiếp đến, tay nhỏ bé chậm rãi từ lồng ngực của hần một đường đi xuống, che lên không lồ kiều ngạo của hần, thân thể mềm mại giống như rắn khi thấy phía dưới hần giãy dụa. Hai mắt mê mang nhìn mắt đen thâm thúy của hần.

Mạc Hàn khước môi nhếch lên, tay càng thêm dùng sức xoa nắn nơi đầy đà của ả, không có một tia thương tiếc, trong mắt hần, phụ nữ chỉ là công cụ dùng để ấm giường, hần sẽ không bỏ ra bất kỳ tình cảm nào, ngoại trừ cô gái kia.

"Ừm . . . Nha. . . . . Bang chủ. . . . . em thật thích. . . . . Thật thoải mái nha. . . ." Người phụ nữ hình hài phóng dăng thét lên, ánh mắt của Mạc Hàn lạnh lùng bên trong cảm giác chán ghét càng ngày càng nặng, đột nhiên nặng nề dùng lực, không chút nào thương tiếc tiến vào ả, ở trên người ả hung hăng phát tiết **.

". . . . . Ừm . . . A . . . Bang chủ thật là lợi hại nha. . . ." Người phụ nữ thoải mái thét chói tai ra tiếng.

Nghe tiếng kêu phóng dăng của người phụ nữ, Mạc Hàn toàn thân lạnh lẽo chán ghét rút thân ra, nói với bạch tinh khiết: "Đi ra ngoài!"

Bạch Thuần không biết vì sao mà hần đang lúc ả thoải mái nhất lại rút thân ra, hai mắt kiều mỹ nhìn hần nũng nịu kêu: "Bang chủ. . . . ." Cả người dán lên, ý đồ hấp dẫn hần.

"Cút ra ngoài! ! !" Mạc Hàn đẩy ra người phụ nữ đang bám lên người của hần, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Hắn mở vòi nước thật lớn, dùng vòi hoa sen tận tình xối bỏ mùi nước hoa khó ngửi ám trên người hắn, chân mày bởi vì cảm giác chán ghét trong lòng mà nhíu chặt, đây tất cả đều là bởi vì sinh lý cần, dù sao hắn tuổi trẻ khí thịnh, không phát tiết ra ngoài đối với thân thể không tốt, vừa rồi trong quá trình đang phát tiết, trong lòng hắn nghĩ tới gương mặt giống như khuếch đại ấy, nhất thời mất hết hứng thú, trên cái thế giới này không có ai có thể thay thế cho thiên sứ đó.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tỉnh dưỡng

Ngày thứ hai ở bệnh viện tỉnh lại, Hoàng Phu Tuyết liền chủ động đem Thủy Băng Nhu về nhà dưỡng bệnh, bởi vì một mặt lo lắng bọn An Đông Nghê thừa dịp lúc anh không có ở đây len lén chạy tới tìm bảo bối Nhu nhi, mặt khác Nhu nhi cũng không thích mùi thuốc khur trùng của bệnh viện, hơn nữa thân thể của cô phải về nhà điều dưỡng một cái thật tốt mới được.

Bình minh, giống như một thanh kiếm lợi hại, bỏ ra màn đêm yên lặng, nghênh đón ánh mặt trời mới lên. Trời đã sáng rồi, ánh nắng mặt trời vàng óng chiếu rọi khắp trong tòa lâu đài, giống như một tòa thần thánh làm cho người ta nghĩ tới Thiên đường, ven đường nhánh cây trên đầu, những chú chim non riu ra riu rít hót không ngừng, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy chán ghét chút nào, ngược lại tăng thêm một loại hơi thở mát mẻ yên tĩnh.

Giống như mọi ngày, Hoàng Phu Tuyết nghe chuông báo thức tỉnh dậy, rửa mặt mũi xong, việc đầu tiên chính là đi xem Thủy Băng Nhu. Đi tới gian phòng của cô liền nhìn thấy bảo bối của anh cả người giống như đã điều núp ở bên dưới chăn.

Ha ha ha. . . . . Kể từ ngày anh tự mình mang cô từ cô nhi viện về đến nay, liền phát hiện cái thói xấu này khi ngủ của cô, đã chinh đón cô rất nhiều lần rồi, nhưng không thấy hiệu quả, chỉ là cô ngủ như vậy sẽ không cảm thấy khó chịu sao? ? Anh rất hoài nghi. - (Editor: Nàng ý trùm kín chăn để ngủ)

Hoàng Phu Tuyết rón rén đi tới bên người cô, từ từ kéo chăn của cô, nhất thời khuôn mặt nhỏ bé ngủ ngon ngọt cứ như vậy lộ ra.

Tóc dài đen nhánh xinh đẹp phiêu dật tán trải trên gối đầu màu hồng, một đôi mi như liễu rủ, cánh mũi khéo léo ngạo nghễ uốn lên bên dưới là đôi môi đỏ mọng đầy đặn mà khéo léo, mê người giống như giọt sương nhỏ xuống trên cánh hoa hồng, theo hô hấp đôi môi khi đóng khi mở, giống như một dạng muốn quyến rũ người đến thưởng thức. Da thịt vô cùng mịn màng bởi vì đang say ngủ hơi ửng đỏ. . . . .

Hoàng Phu Tuyết kiềm chế hô hấp, chậm rãi đưa miệng đến trên cánh môi đỏ mọng của cô, nhẹ nhàng mút lấy sự ngọt ngào của cô, hô hấp của anh dần dần trở nên rất nặng nề, nụ hôn chào buổi sáng đơn giản bởi vì sự ngọt ngào của môi cô mà biến dạng, xem ra chính anh lại muốn đi tắm nước lạnh một cái rồi, nếu không sáng sớm hôm nay cũng đừng nghĩ có tâm tư mà làm việc.

Ha ha ha. . . . . Cái vật nhỏ một nhọc này, luôn là trong lúc lơ đãng liền thấp lên ngọn lửa trong anh, đã không còn đếm được đây là lần thứ mấy bởi vì hôn cô mà thiếu chút nữa mất khống chế. Thời điểm trước kia Nhu nhi còn nhỏ, anh luôn là một mực đợi cô lớn lên, hiện tại cô lớn xinh đẹp càng phát ra mỹ lệ, anh lại muốn từ từ hướng dẫn cô quen với cảm giác anh cùng cô thân mật. Hoàng Phu Tuyết không khỏi cười khổ, nhưng lại không thể không chịu đựng, lo lắng không cẩn thận sẽ làm tổn thương Nhu nhi.

Thời điểm khi Hoàng Phu Tuyết đi tới phòng ăn, một đoàn người giúp việc đã ở đó chờ phân phó, Quản gia thấy ông chủ xuống, lập tức giao phó người giúp việc nhanh chóng bày bữa sáng.

"Quản gia, gọi đầu bếp (chuyên gia dinh dưỡng) chuyên nghiệp mới thuê trong phòng bếp tới đây một chút." Hoàng Phu Tuyết vừa ăn sáng vừa phân phó nói.

"Dạ, ông chủ." Quản gia lập tức cung kính lui xuống.

Không bao lâu hắn liền dẫn một chàng trai anh tuấn hơn 20 tuổi đi tới phòng ăn, đưa anh ta đến trước mặt Hoàng Phu Tuyết.

"Cậu là đầu bếp mới tới?" Hoàng Phu Tuyết trên dưới quan sát hắn, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh tuấn (lạnh lùng + tuấn tú); trông rất đen nhánh thâm thúy, nhiễm sắc màu mê người, này lông mày nồng đậm, mũi cao thẳng, hình dáng đôi môi tuyệt mỹ, hiện lên không có chỗ nào mà không phải là hơi thở mê người, một chàng trai như vậy lại là một đầu bếp? Thật khiến anh kinh ngạc, dù hắn có cố che giấu như thế nào, thì cái hơi thở quý tộc trên người của hắn kia không sao che giấu được .

"Dạ, ông chủ" chàng trai trả lời.

"Về sau cậu sẽ phụ trách dinh dưỡng hàng ngày của tiểu thư, tài liệu cụ thể liên quan đến phương diện ẩm thực của tiểu thư Quản gia sẽ nói cho cậu biết." Hoàng Phu Tuyết nói, mặc kệ vì lý do gì khiến hắn trốn vào trong lâu đài của anh, dù sao hắn có thể khiến cho bằng hữu của anh đề cử, đã nói lên tài

nấu nướng của hắn không phải là tốt bình thường. Nói xong, Hoàng Phu Tuyết để xuống đồ ăn, rời khỏi bàn ăn.

"Đúng rồi, ở chỗ này sẽ phải nhớ kỹ bốn phận của mình, ngàn vạn đừng làm ra cái chuyện gì tổn hại đến lợi ích của lâu đài." Hoàng Phu Tuyết đi tới cửa chính đột nhiên dừng lại cảnh cáo nói.

"Thanh Phong tuyệt đối không làm ra chuyện tình tổn thương lâu đài! !" Chàng trai giống như là bảo đảm nói.

". . . . . ." Trả lời hắn là một hồi trống vắng, bởi vì Hoàng Phu Tuyết đã sớm đi rồi.

Thủy Băng Nhu vì đói bụng mà tỉnh lại, vừa nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, đã là gần buổi trưa, không trách được cô đói như vậy, vì vậy cô nhanh chóng rửa mặt xong liền xuống lầu ăn điểm tâm.

Quản gia thấy Thủy Băng Nhu xuống, lập tức an bài bữa ăn sáng dinh dưỡng sau đó gọi một cuộc điện thoại cho Hoàng Phu Tuyết.

Vào giờ phút này Hoàng Phu Tuyết đang họp hội nghị cao cấp cuối tháng, trong phòng họp an tĩnh chỉ nghe thấy thanh âm tổng kết hội nghị của thư ký, Hoàng Phu Tuyết thỉnh thoảng nhìn chăm chăm điện thoại di động, nghĩ thầm đến lúc này Nhu nhi hắn là đã tỉnh rồi! Động tác của anh khiến trong mắt thư ký đang âm thầm quét qua trên người anh có một cổ khác thường, sau đó rất nhanh bị cô che giấu tốt.

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt báo cáo công tác của thư ký, mọi người mắt chăm chăm nhìn thẳng điện thoại để trên bàn của Hoàng Phu Tuyết, mà chủ nhân điện thoại di động lại buông một câu "Tan họp" khiến mọi người hồ đồ, sau đó không để ý ánh mắt khác biệt của mọi người, hưng phấn nhận điện thoại.

". . . . . "

"Ừ, tỉnh rồi, cô ấy ăn điểm tâm chưa?" Hoàng Phu Tuyết vừa đi ra khỏi phòng họp vừa nói.

". . . . . "

"Ừ, không cần, để cho cô ấy ăn điểm tâm trước đi! Tôi sẽ trở về liền." Hoàng Phu Tuyết nói xong liền cúp điện thoại,

Ngay sau đó nói với thư ký đi theo phía sau anh: "Hôm nay tất cả xã giao hủy bỏ, có chuyện gì quan trọng liền E—mail cho tôi." Nói xong cũng không quay đầu lại bước ra khỏi công ty, anh tự nhiên không nhìn thấy vẻ mặt u oán của thư ký ở sau lưng.

Tại sao đến lúc này anh ấy nhìn cũng không nhìn qua cô một cái, biết được hôm nay anh sẽ đến công ty, cô còn đặc biệt trang điểm thật kỹ, hoàn toàn thay hình đổi dạng, chẳng lẽ anh ấy không có phát hiện trang điểm mới lạ của cô hôm nay sao? Mặc dù hôm nay cách trang điểm khiến không ít tình anh của công ty cũng ca ngợi, nhưng anh ấy từ đầu tới cuối ngay cả nhìn một cái cũng không có, nghĩ tới đây, trên người của thư ký truyền đến hơi thở đau buồn.

****

Editor: Ở đâu ra mỹ nam nữa vậy ta? Xem ra anh chàng đầu bếp mới này không đơn giản nga. Ha ha lại còn mới hơn 20 tuổi chứ. *Mắt chớp chớp ước ao*

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Gặp gỡ trong nhà kính (nhà ẩm trồng hoa)

Thủy Băng Nhu nhìn người giúp việc bày lên một bàn thức ăn đầy mỹ vị, chocolate mềm mịn ở trên bánh ngọt thượng hạng như muốn chảy xuống, trên châu đường nhỏ màu vàng hương vị ngọt ngào tán ra mùi thơm trái cây mê người! Dầu tây được tia hình hoa hồng hết sức tinh tế. Cô không kịp chờ đợi cắn một cái, bánh ngọt trong có nhân bơ hòa tan "Xoạt!". Ừ, là vị dầu tây cô thích nhất, trong mơ màng, lại hết sức nhẹ nhàng khoan khoái!

"Bác Quản gia, trong nhà có đầu bếp mới sao?" Thủy Băng Nhu vừa ăn bánh ngọt trong tay vừa hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thư, hôm nay Thanh Phong mới vừa đến, bánh ngọt sáng sớm hôm nay đều là hắn chuẩn bị." Quản gia đứng ở một bên cung kính trả lời.

"Ah. . . Thì ra là vậy! Không trách được. . . So với trước đây. . . ăn thấy ngon hơn. . . Thanh Phong? . . Hắn tên Thanh Phong, tên cũng giống như

bánh ngọt có tư vị nhẹ nhàng khoan khoái. . ." Thủy Băng Nhu mơ mơ màng màng nói, nghĩ thầm nếu như để Tuyết biết mình ăn nhiều bánh ngọt như vậy trong bữa sáng thì nguy to, không được, nhất định phải thừa dịp trước khi Tuyết trở lại phải ăn xong toàn bộ bánh ngọt là thứ mình nghiện nhất này.

Quản gia dường như nhìn thấu tâm tư của cô, hòa ái nói: "Tiểu thư yên tâm, đầu bếp làm bánh ngọt này là một chuyên gia về dinh dưỡng, những thứ đồ này đều là phối hợp thân thể cùng khẩu vị của tiểu thư đặc biệt tạo thành, do ông chủ phân phó."

"Thật sao, nói cách khác về sau cháu có thể tùy tiện ăn bánh ngọt rồi đúng không?" Nghe được lời quản gia nói, miệng Thủy Băng Nhu ngừng ăn bánh ngọt, hưng phấn nói.

"Thanh Phong làm bánh ngọt mặc dù sẽ không giống như trước đây khiến tiểu thư khó tiêu hóa, nhưng mỗi ngày cũng không nên ăn quá một lượng nhất định." Quản gia không đành lòng khiến tiểu thư thất vọng, nhưng đây cũng là vì suy nghĩ cho sức khỏe của tiểu thư.

Nghe thế, Thủy Băng Nhu có chút nhụt chí, ngay sau đó nghĩ tổng thể thì có ăn tốt hơn không có, tâm tình nhất thời sáng sủa, nhớ trước kia cô thích nhất là ăn bánh ngọt, kết quả mỗi lần đều chỉ ăn bánh ngọt mà không ăn cơm, cuối cùng ngã bệnh khiến cho Tuyết sợ hãi, bác sĩ tuyên bố đó là di chứng của thiếu dinh dưỡng (dinh dưỡng không đầy đủ).

Từ đó về sau Tuyết cũng không cho phép cô tự tiện ăn đồ ngọt, chuyện này khiến cho cô vẫn nuối tiếc (nuối tiếc vì không được ăn bánh ngọt) đến bây giờ, nhiều lần cô len lén chạy đến phòng bếp ăn trộm món điểm tâm ngọt đều bị phát hiện, sau đó mỗi lần đi phòng bếp thì ngay cả bánh ngọt để trộm cũng không có.

Có một đầu bếp thấy cô thích bánh ngọt như vậy, liền tự ý làm cho cô một đĩa bánh ngọt ăn cho đỡ thèm (ăn đã nghiền), không ngờ chuyện này bị Tuyết biết, lập tức xa thải vị đầu bếp kia, còn tuyên bố nếu còn có ai dám làm bánh ngọt nữa thì liền gói gém quần áo đi. Vì thế, cô giận ba ngày không thèm để ý đến anh, khiến cho anh vô cùng khốn trương, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp nói nhất định sau này sẽ tìm cho cô một đầu bếp giỏi làm bánh ngọt. Không nghĩ tới anh ấy đến giờ vẫn còn nhớ, nghĩ tới đây, Thủy Băng Nhu hạnh phúc cười khẽ một tiếng.

.....

Ăn xong bữa ăn sáng Thủy Băng Nhu liền đi tới nhà kính trồng hoa, nhà kính rộng hơn hai trăm dặm vuông, bên trong trồng đầy các giống hoa, ở trong góc sáng sủa bên phải có một chiếc võng (nguyên văn: đong đưa giường, không rõ có phải một chiếc võng không nữa, mình để là võng cho dễ hiểu?), phía trên trải thảm bằng bông vải trắng, vừa ấm áp lại thoải mái, bên cạnh võng có một giá sách cùng bàn trà, trên giá sách để phong phú các loại sách văn học nghệ thuật, trên bàn trà bày một bình trà tinh xảo.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ (giờ Ngọ từ 11 giờ trưa đến 1 giờ chiều, chính Ngọ là 12 giờ trưa) thường xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của nhà kính, ấm áp rải đầy trên mặt đất. Trên những đóa hoa nhành lá ánh sáng giống như tinh linh đang nô đùa cười huyền ảo, những hạt bụi li ti giống như được phủ một tầng ánh sáng, trên không trung linh động nhảy múa. Daisy thẹn thùng ngẩng đầu lên, hoa hướng dương nhìn mặt trời rực rỡ mỉm cười, một bức cảnh đẹp thật là mộng ảo.

Thủy Băng Nhu tìm một quyển thơ ở trên giá sách đi tới nằm trên võng, khắp phòng hoa chỉ nghe thấy tiếng cô lật sách soàn soạt soàn soạt. Một lát sau, mí mắt cô càng ngày càng nặng, cuối cùng cứ như vậy ngủ thiếp đi, cô không biết là trong nhà kính còn có một đôi mắt kính ngọc vẫn luôn chú ý tới cô kể từ khi cô bắt đầu tiến vào nhà kính trồng hoa.

Thanh Phong vốn là đi tới nhà kính để tìm hoa cúc làm nguyên liệu chế biến bánh ngọt, ai biết sẽ thấy một màn khiến hấn kinh ngạc như thế, cô ấy là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Một hồi nghi vấn luẩn quẩn trong lòng hấn, cho dù hấn đã gặp không ít phụ nữ, nhưng chưa từng thấy ai đẹp như cô.

Cô giống như búp bê bằng sứ vậy, làm cho người ta kinh ngạc vô cùng, sợi tóc màu đen giống như thác nước lũ lũ lướt qua gương mặt, khiến cho lòng người mềm mại rung động. Một đôi con ngươi sáng trong giống như biết nói, tinh lạng sáng trong suốt, sáng chói lợi như sao, da thịt trắng nõn hoạt nộn, cộng thêm vóc người nhỏ nhắn linh hoạt hấp dẫn, vào giờ phút này cô giống như mỹ nhân ngủ khiến người ta động lòng.

Thanh Phong ôm lấy trái tim đang loạn của mình, bước chân không khống chế được đi về phía chiếc võng, theo bước chân đến gần, hấn có thể cảm nhận được mùi thơm ngọt không thuộc về nhà kính trồng hoa, tim của hấn đập nhanh hơn.

Đột nhiên, hấn cảm thấy một cổ khí lạnh từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn lại liền phát hiện ông chủ đang đứng ở cửa nhà kính đằng đằng tức giận trừng mắt nhìn hấn, giống như hấn đã đoạt bảo bối gì của anh ta vậy.

Đối với Hoàng Phu Tuyết mà nói, vào giờ này khắc này anh hận không thể phé đi Thanh Phong, hôm nay thật vất vả hủy bỏ tất cả xã giao, để có thể về nhà sớm với Nhu nhi, anh vội vàng từ công ty trở về, được Quản gia báo cho biết Nhu nhi đang ở nhà kính. Đi tới nhà kính trồng hoa, không nghĩ tới Thanh Phong cũng ở đây, hơn nữa nhìn cử động vừa rồi của hấn giống như mơ ước bảo bối của anh, rất khó tưởng tượng nếu anh tới chạm một bước, hậu quả sẽ như thế nào. Thanh Phong đáng chết, mới sáng sớm hôm nay vừa cảnh cáo hấn, không ngờ lời nói của anh đối với hấn lại là vào tai nọ ra tai kia. Rất tốt, xem ra lâu đài là không thể chứa chấp đại phạt này rồi (nguyên văn đúng là “đại phạt” nhé mọi người).

Hoàng Phu Tuyết ánh mắt lạnh lẽo liếc Thanh Phong một cái, nhẹ nhàng đi tới bên võng, lấy tập thơ ra khỏi tay cô, sau đó ôm cô rời khỏi nhà kính.

Thủy Băng Nhu cảm nhận thấy hơi thở quen thuộc, đến mắt cũng không trợn một cái chỉ khẽ mỉm cười, tựa đầu vào lồng ngực của anh, giống như con mèo nhỏ, tìm một tư thế thoải mái thích hợp ngủ tiếp.

Nhìn dáng vẻ thận trọng của Hoàng Phu Tuyết, Thanh Phong có hờ hờ hơn nữa cũng biết cô gái kia chính là vị tiểu thư trong miệng của mọi người trong lâu đài, trời ạ, mới vừa rồi ông chủ tức giận đằng đằng chăm chăm nhìn hấn cũng là bởi vì hấn nhích tới gần bảo bối của anh ta sao? Vậy chẳng phải là lúc này anh ta sẽ đuổi hấn đi sao, không được, bây giờ còn không đúng lúc rồi đi, trong lâu đài mới là nơi an toàn nhất. Xem ra, hấn phải nghĩ biện pháp rồi.

Thanh Phong xoay người ra khỏi nhà kính.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Nổi giận

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu đi về phía gian phòng của cô, dọc theo đường đi rất nhiều người giúp việc thấy cảnh tượng này cũng đã miễn dịch, chỉ cung kính cúi người chào, sau đó lại vội vàng trở lại với công việc của mình.

Chỉ cần là nhân viên làm việc trong lâu đài đều biết nữ chủ nhân của lâu đài chính là tiểu thư Thủy Băng Nhu, nhưng ở bên ngoài vẫn có một đồng lớn động vật giống cái không thức thời giống như ruồi bọ nghĩ dính lấy ông chủ, nhưng thật may là ông chủ chỉ thích tiểu thư Nhu nhi, tất cả mọi người đều vui mừng khi thấy sự thành công, trong lâu đài ai mà không biết, Nhu nhi tiểu thư tâm địa thiện lương, hơn nữa cũng không tỏ ra coi thường người giúp việc, đối xử với tất cả mọi người đều như nhau.

Hoàng Phu Tuyết mang Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp kín mền cho nàng, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, sau đó xoay người đi vào thư phòng (phòng sách).

Trong thư phòng, căn phòng lớn như thế chỉ có một trăm tác bên trong bình phong là có ánh sáng, chỉ thấy Hoàng Phu Tuyết ngồi trước bình phong, trong LCD trên tường xuất hiện một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, trên sống mũi rất thẳng treo một cặp kính đời mới (thời thượng), mắt kính trong suốt không giấu được đôi mắt thâm thúy, giống như nhìn thấu tất cả thế gian.

"Hoàng, thế nào? Tôi giới thiệu thợ làm bánh ngọt rất không tệ chứ?" Trong màn hình Lạc Tân Thần vui vẻ cười nói, trên mặt mang vẻ hài lòng không nói nên lời.

"Cậu còn không biết xấu hổ dám hỏi tôi câu đó à." Hoàng Phu Tuyết dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Lạc Tân Thần, giống như anh có thâm thù đại hận gì với hắn vậy.

"Nghe nói buổi trưa hôm nay, trong lâu đài có người đồ bình dấm chua? Ha ha ha. . . . . tôi thấy cậu cũng quá thích ăn dấm đi! Cậu tin nhưng người khác không tin tính tình của bảo bối nhà cậu sao? Ha ha ha. . . . . Thế nào mà cậu cả ngày đều đem mình ngâm vào trong bình dấm vậy, hơn nữa, đôi khi phụ nữ rất ghét đàn ông ghen lung tung, cho nên cậu phải cẩn thận hơn, đừng dễ bị chê, ha ha ha. . . ." Lạc Tân Thần cười không chút nào che giấu trêu, hẳn biết bạn tốt ở trước mặt Thủy Băng Nhu cả ngày thận trọng, lo lắng bị cô ghét, tận lực trở nên hoàn mỹ nhất, ở trước mặt những người khác vĩnh viễn đều vẫn là một bộ mặt băng sơn kia, cho nên muốn nhân cơ hội trêu cậu ta một cái.

"Câm miệng, buổi trưa hôm nay nếu không phải là tôi về nhà sớm, bảo bối của tôi không chừng sẽ bị cột nhà không biết sẽ thành cái dạng gì rồi, Phong Thanh chết tiệt, quả thực là chán sống." Nghĩ đến một màn trong nhà kính kia, Hoàng Phu Tuyết kích động đến có ý muốn giết người.

"Ai, ngàn vạn đừng phé hân nha, bánh ngọt của hắn không phải khiến bảo bối nhà cậu rất vừa lòng sao? Cậu không phải sẽ lại muốn chọc cho bảo bối nhà cậu tức giận chứ! Nhớ trước kia không biết là ai chỉ bởi người nào đó không để ý tới hắn mà nổi điên, còn khiến cho mấy người bạn tốt bọn mình không được yên bình, ai! rốt cuộc tôi có thể hiểu được cái câu nói kinh điển kia: "Người đàn ông đang yêu và một kẻ điên không phân cao thấp." (Editor: ngắn gọn là người đàn ông đang yêu giống một thằng điên) Lạc Tân Thần vẫn không quên đem chuyện xấu của anh ra để cười nhạo.

"Cậu quá rảnh rồi phải không? Tôi nhớ ra là ông cụ nhà cậu hình như mấy ngày nay đang ở thành S, rất lâu không có qua chào hỏi -----" Hoàng Phu Tuyết kết thúc chuyện riêng nói.

Ai ngờ Lạc Tân Thần vừa nghe được lời Hoàng Phu Tuyết nói, lập tức trở nên giống như chó vẫy đuôi, lấy lòng nói: "Người anh em, ngài có chuyện gì xin cứ việc phân phó, tiểu nhân vì ngài có nhảy vào lửa cũng không chối từ. . . . . ." Hắn cũng không muốn bị ông cụ bắt trở về kết hôn cùng cái người phụ nữ chưa từng gặp mặt đó, hơn thế, chân mệnh thiên nữ của hắn rút cuộc đang ở nơi nào? Nếu cô vẫn không chịu xuất hiện, hẳn chẳng phải sẽ vẫn phải lưu lạc ư! ! !

Nhìn hắn vẫn luôn dong dong dài dài cả đời, Hoàng Phu Tuyết thật sự không chịu được mở miệng: "Ngừng, đừng hoàng nói cho tôi biết thân phận của Thanh Phong là gì? Lại có thể khiến một kẻ luôn chẳng thèm quan tâm đến bất cứ cái gì như cậu đi giới thiệu công việc cho hắn với tôi, nếu như tôi đoán không lầm thì hắn đang lừa dối ai đó! ! ! Ai! Một người đàn ông dài dòng như vậy, không biết là cái dạng phụ nữ nào mới có thể thật lòng thích hắn, xem ra muốn hắn tìm một người yêu quả thật so với lên trời còn khó hơn, nghĩ tới đây, về mặt Hoàng Phu Tuyết lo lắng nhìn hắn.

Lạc Tân Thần thấy ánh mắt lo lắng của bạn tốt lại tưởng lầm cậu ta cuối cùng đã hiểu mà thông cảm cho mình, vui vẻ hỏi: "Cậu từng nghe qua gia tộc Lâu Lan chưa?"

"Gia tộc Lâu Lan? Đệ nhất quý tộc Anh quốc, gia tộc Lâu Lan?" Hoàng Phu Tuyết nói.

"Không sai, Phong Thanh chính là một trong những người thừa kế của gia tộc Lâu Lan, hiện tại trong gia tộc Lâu Lan đã loạn thành một đoàn, những thứ người thừa kế kia tất cả đều đã bắt đầu giờ trò xuất ra đủ loại thủ đoạn âm hiểm, cho nên tôi mới đem Thanh Phong đến cạnh cậu, hướng chỉ hân rất giỏi làm bánh ngọt, cậu cũng không muốn lại thấy ánh mắt thất vọng của bảo bối đi!" Lạc Tân Thần chính là nắm được bạn tốt không có cách nào với Thủy Băng Nhu, cho nên mới nhắm đúng thời cơ giới thiệu cho cậu ta.

"Vì thế? Mà tôi phải thu nhận hân sao? Trên thế giới người biết làm bánh ngọt còn nhiều, hướng chỉ cậu cho rằng tôi sẽ để cho một người có ý mơ ước bảo bối của tôi như vậy tồn tại sao, vậy thì cậu đã sai mười phần rồi." Hoàng Phu Tuyết rất không nể mặt nói.

"Ái! Thì cậu cứ coi như nể mặt anh em tốt chứ chấp hân đi! Thật ra thì Thanh Phong hân cũng là con trai của người cô đã rời nha trốn đi đó của tôi, hân chỉ là nhìn thấy bảo bối của cậu thì rất kinh ngạc thôi! Đây là ánh mắt thương thức, về sau tôi sẽ bảo hân cách xa bảo bối của cậu một chút là được rồi." Lạc Tân Thần khuyên.

Cốc cốc cốc. . . . .

Đột nhiên trong thư phòng rộng lớn truyền đến tiếng gõ cửa, trong chốc lát đỉnh đầu của Thủy Băng Nhu liền từ bên ngoài thò vào.

Lạc Tân Thần mất tinh nhìn thấy Thủy Băng Nhu đi vào, kêu một tiếng lấy lòng "Chị dâu".

Đối với cách gọi đó của bọn hân, Thủy Băng Nhu đã sớm quen, nhớ thời điểm lần đầu tiên bọn họ gọi cô như vậy, mặt của cô đỏ hồng tới tận mang tai, Thủy Băng Nhu khẽ mỉm cười với hân, sau đó đi tới bên người Hoàng Phu Tuyết nói: "Các anh cứ tiếp tục tán gẫu! Không cần phải để ý đến em đâu."

Hoàng Phu Tuyết ôm cô ngồi vào lòng, dịu dàng nói: "Bọn anh đã nói chuyện phiếm xong rồi, đi, đi ăn cơm." Nói xong liền muốn ôm cô rời khỏi thư phòng.

Lạc Tân Thần nhìn hai người trước mắt rõ ràng coi hân như người tàng hình, không nhận được mở miệng nói: "Chị dâu, đầu bếp mới tới làm bánh ngọt có hợp khẩu vị của chị không?"

Vừa nghe hân hỏi, mặt của Thủy Băng Nhu trắng xanh rồi chuyển đỏ, hồng bết, quên mất trong phòng còn có người khác, vậy mà mình và Tuyết lại ở trước mặt người ngoài làm ra những động tác thân mật như thế, về sau còn mặt mũi nào nhìn người chứ. Vì vậy nhỏ giọng nói: "Rất hài lòng."

Hoàng Phu Tuyết không nhẫn tâm thấy giai nhân lại bị bạn tốt trêu chọc, hướng chỉ thấy cô cũng rất ưa thích ăn những thứ bánh ngọt kia, vì vậy mở miệng nói: "Hân tạm thời có thể ở lại, về sau nếu còn phạm sai lầm cũng không cần sống ở trong lâu đài nữa." Sau đó đầu cũng không ngoảnh một cái mang theo Thủy Băng Nhu ra khỏi gian phòng.

Lạc Tân Thần nghe được lời bạn tốt nói, rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, thật may là chị dâu kịp thời xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đi dạo phố

Trong vườn hoa rộng lớn trồng đầy các loại hoa màu sắc hình dạng khác nhau, An Đông Nghê đứng ở trong vườn hoa, mắt nhìn những bông hồng lúc này đang nở rộ rực rỡ, ý nghĩ lại phiêu tán đâu đâu, nhớ lại thời điểm lần đầu tiên thấy Tiểu Nhu, đôi môi cô đầy đặn mà khéo léo mê người tựa như giọt sương nhỏ xuống trên cánh hoa hồng.

Có lẽ là trong nháy mắt rung động đó, khiến cho hân càng lún càng sâu, hi vọng vĩnh viễn giữ lấy cô ở bên người, cho dù cô đã có vị hôn phu, hân vẫn không có biện pháp buông tay cô ra cười nói lời chúc phúc với cô.

Không biết cô hiện tại thế nào, thân thể đã phục hồi chưa, đã ba ngày rồi cô ấy không tới trường, là vì bệnh còn chưa lành, hay là vì người đàn ông kia không cho phép cô tiếp tục đến trường. Ngày đó ở bệnh viện bị người kia đuổi ra xong đến ngày thứ hai, liền nghe nói cô đã xuất viện. Cho nên vẫn không có tin tức của cô, cô giống như biến mất khỏi thế giới, khiến cho tim của hân loạn tào tào.

An Đông Nghê không biết là phía sau có một đôi mắt ái mộ vẫn luôn đuổi theo hân, Ailie đã đứng ở sau lưng hân được một lúc rồi, nhưng hân vẫn không có phát hiện, đến tận cùng hân đang nghĩ cái gì đến mức nhập thần như vậy? Là phụ nữ sao? Không được, cô phải ra tay trước?

Ailie giấu đi cảm xúc trong mắt, dịu dàng nói: "An đại ca, anh có rảnh rồi hay không?"

"Hả? Có chuyện gì sao?" An Đông Nghê nghe được tiếng nói xoay người dịu dàng hỏi, trong mắt lại tựa hồ mang theo xa cách, chỉ là Ailie mãi đắm chìm

trong sự dịu dàng của hắn nên không phát hiện ra.

"A, em muốn đi dạo phố, nhưng mà em lại không quen thuộc với đường xá thành S, cho nên muốn mời anh làm hướng dẫn viên du lịch cho em." Ailie mong đợi nói.

"Ừ! có thể." An Đông Nghê nghĩ đi ra ngoài một chút cũng tốt, cũng sẽ không như ở chỗ này suy nghĩ lung tung, huống chi cha mẹ của Ailie theo trong nhà là thể giao (quan hệ lâu đời), theo lễ cũng không nên trực tiếp từ chối cô.

"Cám ơn!" Ailie nghe được An Đông Nghê chịu cùng cô đi dạo phố, vui vẻ nói.

.....

Trong khu chợ lớn như vậy bày đầy các chủng loại hàng hóa, hôm nay Thủy Băng Nhu đề nghị Hoàng Phu Tuyết cùng đi ra ngoài dạo phố, thể nghiệm cuộc sống bình dân, Hoàng Phu Tuyết cưng chiều cô như mạng sao có thể từ chối, chỉ có thể sắp xếp hộ vệ lẫn vào trong bóng tối, anh tự mình lái xe.

Đi tới một cửa hiệu chuyên bán đồ nam, Thủy Băng Nhu lôi kéo Hoàng Phu Tuyết đi vào, trong nháy mắt nhân viên phục vụ trong tiệm thấy Hoàng Phu Tuyết, hai mắt toát ra rất nhiều màu hồng phao phao, hận không được lập tức nhào về phía anh ta, nhưng Hoàng Phu Tuyết không nhìn một ai, ánh mắt nhu tình mật ý không chớp nhìn chăm chăm Thủy Băng Nhu.

Lúc này mọi người mới biết đến sự tồn tại của Thủy Băng Nhu, thật là một cô gái đẹp nha!!! Quả thật so với nữ minh tinh nổi tiếng hiện nay còn đẹp hơn mấy phần, nhưng vừa nghĩ tới trai đẹp dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô ấy mà không biết đến sự hiện hữu của các cô, nhất thời khiến cho trong lòng của các cô bốc hỏa, nhưng là ngại vì đang ở trước mặt trai đẹp, họ cũng không dám quá can rở, chỉ có thể dùng mắt phẫn hận nhìn chăm chăm cô gái kia.

Có một nhân viên phục vụ khá lớn mật tiến lên trước hỏi: "Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho các vị?" Nghĩ thầm thật là anh tuấn nha, nếu anh ta có thể liếc mình một cái, có chết cũng cam lòng.

Thủy Băng Nhu không nhìn thấy ánh mắt như sài lang (chó sói) của nhân viên phục vụ, chỉ tập trung ở trên quần áo trước mặt cô hỏi: "Xin hỏi loại áo sơ mi kiểu dáng này có màu trắng hay không?"

"Có, tôi đi lấy cho cô." Nhân viên phục vụ nói xong cũng lập tức chạy đi tìm quần áo.

Thủy Băng Nhu lấy áo sơ mi từ trong tay nhân viên phục vụ úm thử lên người Hoàng Phu Tuyết.

"Tuyết, anh vào trong thử cái áo này một chút đi." Thủy Băng Nhu nhét chiếc áo sơ mi vào trong tay của anh, sau đó đẩy anh đi vào phòng thử quần áo.

Đối với yêu cầu của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy hạnh phúc, mặc dù y phục của anh đều do những nhà thiết kế đo thân theo yêu cầu sau khi làm tốt sẽ đưa đến tận nhà, nhưng chỉ cần cô vui vẻ, anh nguyện ý đem cả thế giới dâng đến trước mặt cô.

Thủy Băng Nhu nhìn Hoàng Phu Tuyết vào phòng thử quần áo, không biết làm gì khác hơn là nhắm chán ngồi trên ghế sa lon ở một bên lật xem tạp chí trên bàn. Chẳng mấy chốc, Hoàng Phu Tuyết liền từ phòng thử quần áo đi ra, nhất thời mắt Thủy Băng Nhu sáng lên, quá vừa người rồi, đây quả thực cứ như là theo số đo của anh mà may vậy, áo sơ mi màu trắng bao ở trên người của anh, tôn lên thân thể cường tráng, trên y phục còn có mấy cái nút áo chưa cài hết, lộ ra lồng ngực khêu gợi màu lúa mạch, mấy cái động vật giống cái tại chỗ nhìn cũng mau muốn chảy nước miếng.

Thủy Băng Nhu phát giác ánh mắt của mọi người ở đây đều đảo quanh trên người của Hoàng Phu Tuyết, nhất thời đồ bình dấm chua, nhẹ nhàng nhéo một cái cánh tay Hoàng Phu Tuyết.

Động tác của Thủy Băng Nhu khiến trong lòng của Hoàng Phu Tuyết ở bên vui vẻ ngọt ngào như đang ăn mật đường vậy, cho tới nay đều là anh vì cái đám động vật giống đực bên cạnh cô mà hận nghiền răng nghiền lợi, không nghĩ tới Nhu nhi cũng sẽ ăn dấm của mình rồi.

Hoàng Phu Tuyết kéo Thủy Băng Nhu đến trong ngực anh, hai tay ôm hông của cô, ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói một câu nói, nhất thời chọc cho cô cười lên hạnh phúc.

Một cảnh tượng nồng tình mật ý này vừa lúc bị An Đông Nghê đang ra ngoài đi dạo phố bắt gặp, trông mắt nhất thời mờ đi. Ailie thấy An Đông Nghê cứ đứng trước cửa hiệu chuyên bán đồ nam nhìn vào trong, cho là hắn nhìn trúng y phục bên trong, vì vậy nói: "An đại ca, vào bên trong xem một chút đi!"

"Ah! An Đông Nghê! Cùng bạn đi dạo phố sao?" Thủy Băng Nhu tinh mắt nhìn thấy An Đông Nghê cùng một cô gái xinh đẹp dịu dàng đi vào trong tiệm, mỉm cười chào hỏi.

"Ừ! Ailie là con gái của một người bác, thân thể bạn có khá hơn chút nào không?" An Đông Nghê không muốn cô hiểu lầm, giải thích, nhưng ngay sau đó nhìn đến bộ dáng thân mật của bọn họ, bỗng nhiên buồn bực nghĩ có lẽ cô cần bản cũng không để ý đi!

"Đã không sao rồi, cảm ơn bạn quan tâm! Không quấy rầy bạn cùng bằng hữu đi dạo!" Thủy Băng Nhu cười nói, tiếp đó gọi nhân viên phục vụ gói chiếc áo sơ mi đó lại, sau đó cùng Hoàng Phu Tuyết rời đi, từ đầu tới đuôi, Hoàng Phu Tuyết đều nhìn sắc mặt biến hóa của An Đông Nghê, không nói một câu.

An Đông Nghê nhìn theo bóng lưng của bọn họ rồi đi tinh thần chán nản, em cứ như vậy không muốn gặp lại tôi sao? Tại sao cô ấy ở đây ngay trước mặt của hắn có thể cười hạnh phúc đến như vậy, vào giờ phút này đây, tâm tôi thật rất đau, em có biết không? Có lẽ em vĩnh viễn đều sẽ không biết, cũng chưa từng muốn biết!

Cho dù có là một kẻ ngốc, Ailie cũng biết giữa An Đông Nghê và cô gái kia nhất định là có cái gì đó, xem ra phải hỏi thăm cho thật tốt mới được. Không thể phủ nhận, cô gái kia đẹp hơn rất nhiều so với tất cả phụ nữ cô đã từng thấy trước đây, người đàn ông bên cạnh cô ta cũng hết sức tru tú, nếu không phải là cô thích An Đông Nghê, có lẽ cũng sẽ thích anh ta đi! Vừa nhìn bộ dạng hai người bọn họ cũng biết là một cặp đang yêu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Phiền toái

Sáng sớm ngày thứ hai, Thủy Băng Nhu vẫn giống như trước đây đi bộ tới trường, dĩ nhiên đây là kết quả cô đeo bám dai dẳng Hoàng Phu Tuyết mới có được. Hoàng Phu Tuyết vốn tương đối không yên lòng về việc cô muốn tới trường, nếu như thật sự là cô muốn học thì có thể thuê gia sư đến nhà dạy kèm cho cô học ngay trong lầu đài, nếu cần ra khỏi lầu đài thì phải có anh cùng đi mới được. Thủy Băng Nhu không thể làm gì khác hơn là xuất ra đòn sát thủ của cô đối với anh vừa ấm vừa xoa, cuối cùng Hoàng Phu Tuyết hết cách với cô, không thể làm gì khác hơn là phải thêm vài âm vệ thông minh cơ trí một chút ngầm bảo vệ cô.

Bởi vì thời điểm Thủy Băng Nhu được đưa vào bệnh viện, đi theo bên cạnh chỉ có mấy người bạn An Đông Nghê, cho nên mọi người trong trường học đến nay cũng không biết bối cảnh thân phận của cô.

Vì ngại An Đông Nghê, phần lớn nam sinh trong trường học chỉ có thể đối với cô chùn bước, bộ phận nữ sinh cũng vì gia thế khổng lồ của An Đông Nghê mà có chút kiêng kỵ, cho nên cho dù còn muốn đuổi cô cách xa An Đông Nghê cũng chỉ đành thôi, nhưng kì lạ có một phần nhỏ nữ sinh bị sự ghen tỵ che mắt mất, mới vừa một Lâm Ngọc Lan bị đuổi đi, vào lúc này lại xuất hiện "Lâm Ngọc Lan" thứ hai, ví như hiện tại.

"Này! đứng lại, ở trước mặt đó, cô đứng lại đó cho tôi, có nghe hay không? Bản tiểu thư gọi cô đấy." Một nữ sinh nhỏ nhắn dứt tiếng hô. Tất cả mọi người bởi vì tiếng quát tháo của cô ta mà dừng bước, nhưng kì lạ là trừ người trong cuộc.

Thủy Băng Nhu vừa vào sân trường liền nghe thấy tiếng quát tháo phách lối của một cô gái, nhưng hiện tại cô không có hứng thú xem náo nhiệt, vì vậy bỏ qua thanh âm kia tiếp tục đi con đường của cô, nhưng là thanh âm kia dường như có ý không buông tha cô, ở bên người cô kêu một trận, khiến cô dừng bước lại xem một chút là ai đang gọi, nào ngờ vừa xoay người liền nhìn thấy một bóng trắng xông tới cô, sau đó cánh tay của cô liền bị người kia túm lấy.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Thủy Băng Nhu nghiêm túc quan sát cô gái trước mắt đang nắm cánh tay cô, cô ấy căn bản là một Baby xinh đẹp, váy công chúa chiffon màu trắng mặc ở trên người cô, càng lộ ra da thịt trắng nõn của cô, hai mắt to ngập nước giống như biết nói, nhưng là giờ phút này trong mắt của cô gái đó mang theo rõ ràng thịnh nộ khiến cho hình tượng tốt đẹp trên người cô ấy biến mất hầu như không còn.

"Bản tiểu thư gọi cô lâu như vậy, cô tại sao không dừng lại?" Cô gái tức giận hỏi.

"Tôi sao? Cô là đang gọi tôi sao?" Thủy Băng Nhu dùng tay chỉ mình hỏi.

"Không phải cô thì là ai?" Cô gái ném ra ánh mắt kiêu như đứng là đồ ngu ngốc.

"Nhưng cô rõ ràng gọi ‘Này’ nha, hơn nữa tên của tôi không phải là ‘Này’." Thủy Băng Nhu thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô gái hồng phác phác, vì vậy nổi lên ý trêu cợt.

"Nói nhảm, tôi . . . Tôi dĩ nhiên biết cô không phải gọi là ‘Này’, tôi . . . Tôi chính là không muốn gọi tên cô, hừ!" cô gái không phục nói.

"Tóm lại tôi mặc kệ, nghe nói cô chính là người khiến anh họ của tôi mê một quay vòng vòng sao?" Cô gái hung ác nói.

(Editor: anh họ, nguyên văn là Biểu ca, mình để anh họ cho gần với hiện đại, không nhất thiết là anh em cùng một họ, là họ hàng có thể là họ hàng bên ngoại.)

"Ách! Tôi nghĩ cô tìm sai người rồi, tôi căn bản không biết anh họ cô." Thủy Băng Nhu nghi ngờ nói, anh họ của cô ta là ai nhỉ?

"Làm sao có thể không biết, cô đừng nghĩ lừa dối tôi, hừ! chị Ngọc Lan rõ ràng nói anh họ bị cô mê hoặc đến đầu óc choáng váng" cô gái ác khẩu giảng đạo, tức chết cô rồi, nghe chị Ngọc Lan nói anh họ cái gì cũng nghe theo cô gái này, còn muốn đuổi chị ta ra khỏi trường học, nghĩ đến tức muốn chết, hừ! anh họ là của cô, ai cũng đừng nghĩ giành, giải quyết trước mắt này một, trong nhà còn có một Ailie quần quít chặt lấy, tất cả đều là một đám gái mê trai ghê tởm.

"Nhưng anh họ của cô là ai?" Không hề nghe nói Tuyết có em họ nha? Nghe giọng điệu của cô ấy thì hình như là bị người lợi dụng rồi, chị Ngọc Lan

trong miệng cô ấy không phải là hoa khôi của trường chứ? Thủy Băng Nhu nghĩ thầm.

"Anh họ của tôi là An Đông Nghê, cô tốt nhất cách xa anh ấy một chút, nếu không tôi sẽ. . . . Tôi sẽ không để cho cô yên, hừ!" cô gái uy hiếp.

"Ah, cô là em gái của An Đông Nghê, ha ha ha. . . . . Cô có phải hiểu lầm rồi không, tôi không thích anh họ nhà cô nha, hơn nữa tôi đã có người trong lòng rồi." Thủy Băng Nhu giải thích.

"Nhưng. . . Nhưng. . ." Cô gái còn muốn nói thêm cái gì, nhưng ngay sau đó bị một âm thanh giận dữ cắt đứt.

"Đủ rồi, Lý Nhượng Vi, em tới trường anh làm gì?" An Đông Nghê cùng đồng đảng vốn là muốn đi vào lớp, không nghĩ tới sẽ thấy cô em họ đó bá đạo cản đường Tiểu Nhu, hấn vốn là định som ra tay giải cứu cho cô, ai ngờ nghe được một câu Tiểu Nhu nói: "Tôi không thích anh họ nhà cô nha, hơn nữa tôi đã có người trong lòng rồi.", chấn động làm tim của hấn đau không chịu được, không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp nói ra một câu như vậy, chẳng lẽ một chút cơ hội hấn cũng không có sao? Không muốn lại nghe được những lời đau lòng hơn, vì vậy hấn lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của các cô.

"Anh họ anh đến lúc nào vậy?" Lý Nhượng Vi thấy người mình yêu then thùng nhỏ giọng hỏi.

"Em tới đây làm gì? Đây không phải là nơi em nên tới, mau quay về đi! Đừng làm cản nữa." An Đông Nghê tức giận nói, nếu không phải là cô em họ này quậy một phát, có lẽ hấn sẽ vẫn còn có một chút ảo tưởng đi! Nếu như thế, tâm cũng chưa bị tổn thương như vậy.

"Ah, em lập tức quay về ngay." Lý Nhượng Vi thấy anh họ như đang muốn tức giận, lập tức ngoan ngoãn nghe lời, trong nháy mắt quay đầu, nói nhỏ với Thủy Băng Nhu một câu "Cô nhớ kỹ lời cô đã nói, không được tranh giành anh họ với tôi", nhận được bảo đảm từ Thủy Băng Nhu rồi mới cười hi hi rồi đi.

An Đông Nghê đem những động tác đó của các cô thu hết vào tầm mắt, mặc dù em họ bá đạo một chút, nhưng tâm địa còn thiện lương, cho nên cũng không cần lo lắng cô ấy sẽ thương tổn Tiểu Nhu, hấn không biết giờ phút này hấn đã bị người ta bán đi.

"Thật xin lỗi, Nhượng Vi không phải có ý muốn tìm bạn gây phiền toái, có cái gì thất lễ tôi thay cô bé nhận lỗi với bạn." An Đông Nghê mở miệng nói.

"Ha ha ha. . . Không sao, đừng để bụng, em họ của bạn thật đáng yêu." Thủy Băng Nhu mỉm cười nói.

"Không có hù dọa đến bạn là tốt rồi, cô ấy tâm tính vẫn còn là một đứa trẻ." An Đông liếc thấy Thủy Băng Nhu cũng không tức giận, vì vậy cười khổ nói.

"Ha ha ha. . . . Cô ấy hình như rất ưa thích bạn, nên nắm thật tốt cơ hội này đi." Thủy Băng Nhu nói xong cũng đi về phía phòng học.

Nhìn bóng lưng Thủy Băng Nhu rời đi, An Đông Nghê chỉ có thể dùng nụ cười khổ để che giấu nỗi đau trong tim, ha ha ha. . . . Người con gái mình yêu thích thế nhưng lại đem mình giao cho người khác, còn có cái gì đau lòng hơn như vậy nữa đây? Sợ rằng không có rồi!

"Anh em, buổi tối đi ra ngoài uống một chút nhé?" Tư Đồ Huy thấy bị thương trong ánh mắt của An Đông Nghê, đi tới vỗ vai hấn nói, chuyện yêu đương bọn họ không có cách nào giúp sức, hiện tại đi ra ngoài giải buồn là thứ duy nhất bọn họ có thể làm để giúp hấn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vấn đề khó khăn

Lý Hiếu Huyền hôm nay rất có vấn đề, đây là cảm nhận của Thủy Băng Nhu sau khi bước vào phòng học, cô ấy đã ngồi ở trên ghế gần người rất lâu rồi, ngay cả mới vừa rồi người khác chào hỏi cô ấy cũng không đáp một tiếng, Thủy Băng Nhu hướng ánh mắt nghi vấn về phía Lăng Tâm, Lăng Tâm chỉ nhún nhún vai bày tỏ cô không biết vì sao cô ấy lại buồn phiền.

Lúc này trong lòng Lý Hiếu Huyền rất ưu sầu, bởi vì công ty nhà cô nếu vẫn không tìm được đối tác chịu hợp tác, thì nhất định tiếp theo sẽ tuyên bố phá sản, đến lúc đó nhà ở khu nhà cao cấp cũng sẽ bị tòa án bán đấu giá, để trả nợ ngân hàng, như thế thì sau đó cả nhà cô sẽ lưu lạc đầu đường xó chợ rồi.

Không được, cô có phải chịu ở đầu đường xó chợ cũng không sao, nhưng là cô lo lắng cha mẹ tuổi già không cách nào chịu nổi những tháng ngày lưu lạc không đủ cái ăn như vậy, vậy thì hiện tại cần nhất là tìm được một đối tác không lỗ hoặc là có được một số tiền khổng lồ, chỉ có như thế công ty mới có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Nhưng là bây giờ có ai dám cho cô vay tiền đây? Từ khi công ty bắt đầu xảy ra vấn đề, trong nhà những người thân thích có một chút năng lực đều rút rút bày tỏ bất lực, trốn tránh cả nhà cô giống như trốn ôn dịch vậy, đến cả thân thích cũng có thể đối đãi như thế với bọn họ, thì còn có thể trông cậy vào ai

sẽ giúp đỡ cô đây? Càng nghĩ, lòng của Lý Hiếu Huyền càng như chìm xuống đáy cốc.

"Tiểu Huyền? Tiểu Huyền. . . . Bạn đang nghĩ cái gì vậy?" Thủy Băng Nhu vẫy vẫy tay trước mặt cô ấy.

"A, không có gì, Bạn tới lúc nào vậy?" Lý Hiếu Huyền lập tức hoàn hồn hỏi.

"Lúc bạn đang ngăn người ấy, bạn đang nghĩ cái gì vậy? Có thể nói cho mình một chút không?" mắt Thủy Băng Nhu chân thành nhìn cô ấy nói.

"A, không có việc gì! Ha ha ha. . . . Chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi." Lý Hiếu Huyền cố gắng hết sức khiến cho mặt mũi vui vẻ nói.

Nếu như cô nhớ không sai, ngày đó ở trong bệnh viện người đàn ông rất để ý Tiểu Nhu kia là chồng chưa cưới của Tiểu Nhu, dường như thật sự không đơn giản, có lẽ có thể nhờ Tiểu Nhu cầu xin anh ta giúp một tay, nhưng là vừa nghĩ tới dáng vẻ lạnh lẽo của anh ta, đã cảm thấy rất sợ rồi, huống chi Tiểu Nhu nhu nhược như thế, xem ra có nhờ thì Tiểu Nhu cũng khó mà cầu được anh ta, huống chi anh cũng không nhất định sẽ giúp ngay, cô và Tiểu Nhu quen biết mới chưa đến một tháng mà thôi. Hiện tại công ty của cha cần chính là một số tiền khổng lồ mới giữ được, người đàn ông kia cũng không nhất định ngay lập tức có thể giúp nổi, không nên làm khó người khác.

Lý Hiếu Huyền vẫn lâm vào trong thế giới của bản thân, không chút nào phát giác không khí trong phòng học có điều không thích hợp. Thủy Băng Nhu lấy tay nhẹ nhàng đẩy Lý Hiếu Huyền một cái, cô mới lấy lại tinh thần liền phát hiện bạn học cả lớp đang nhìn cô, vội vàng dùng ánh mắt hỏi thăm Thủy Băng Nhu chuyện gì xảy ra.

"Lão sư bảo bạn trả lời câu hỏi đây? Đáp án ở bài thi 83 tờ thứ ba ý." Thủy Băng Nhu nhỏ giọng nói.

Ngay sau đó Lý Hiếu Huyền đứng lên mở ra bài thi bắt đầu đọc đáp án.

"Ừ, nhớ lần sau khi đi học không cần lại đi vào cõi thần tiên như thế, cho dù biết cũng có thể nghe Lão sư nói xong, xem xem lý giải so với em có gì khác không. . . . " Lão Sư răn dạy.

Lý Hiếu Huyền sau khi ngồi xuống lại bắt đầu phiêu du vào cõi thần tiên rồi, hôm nay cô luôn là không nâng lên nổi hứng thú học, lòng của cô không có ở tại đây, bọn Thủy Băng Nhu cũng hết cách với cô, có chuyện gì khiến cô trong lòng buồn bực, lại không nói ra, ai, muốn giúp cô ấy cũng không biết phải làm sao nữa.

Biểu hiện của Lý hiếu Huyền vẫn luôn lọt vào tầm mắt của Tư Đồ Huy, chân mày hắn cũng theo tâm tình ưu sầu của cô mà nhíu chặt, ngay cả chính hắn cũng không biết hắn sao lại như thế, gần đây suy nghĩ của hắn luôn đảo quanh cô, bắt đầu hắn cho là hắn bị bệnh, ai ngờ hắn đem loại tình huống này nói với bác sĩ tâm lý của gia đình, bác sĩ cười đến vô cùng thần bí nói cho hắn biết đây là hiện tượng bình thường, về sau rồi hắn sẽ biết nguyên nhân.

Gặp quý, nếu là hắn sẽ biết, còn tới tìm ông ta sao? Suy nghĩ một chút thì có tức thật, nhưng cô làm sao lại có cái dáng vẻ ưu sầu như vậy đây? Có chuyện gì xảy ra sao? Nếu như hắn là con giun trong bụng của cô thì thật tốt, Tư Đồ Huy trầm nghĩ.

Thật vất vả chờ đến tan lớp, Lý Hiếu Huyền một muốn là đi, tất cả mọi người rời rít rời khỏi phòng học, Tư Đồ Huy ngồi ở trên ghế nhìn Lý Hiếu Huyền bộ dạng không muốn rời đi, Âu Dương Tuấn nhìn thấy bộ dáng này của hắn, lấy tay kéo một cái hỏi hắn: "Nghĩ gì thế? Đi, hôm nay làm sao cậu lại trầm mặc như vậy, thật là trời sắp đổ mưa máu rồi."

Trong chốc lát, người trong phòng học hầu như đã đi hết, bọn Thủy Băng Nhu cũng chuẩn bị đứng dậy đến nhà ăn ăn cơm.

Đi tới đi lui, ai ngờ một nữ sinh từ trong phòng học đi ra, vừa lúc ở tại cửa ra vào va chạm với Lý Hiếu Huyền, làm cho Lý Hiếu Huyền thiếu chút nữa ngã nhào. Chỉ thấy nữ sinh kia hừ lạnh một tiếng không nhìn họ, tiếp tục đi ra ngoài.

Lăng Tâm vừa thấy vậy quát lớn một tiếng: "Đứng lại, cô, mau xin lỗi!"

"Tiểu Huyền, bạn không sao chứ?" Thủy Băng Nhu đỡ cô hỏi.

"A, không có việc gì, Lăng Tâm, thôi, đừng đem chuyện bé xé ra to." Lý Hiếu Huyền dịu dàng khuyên nhủ.

"Tại sao có thể thôi, hừ, cô có xin lỗi không?" Lăng Tâm đem quả đấm giơ uy hiếp nói.

"Thật xin lỗi" ngay vì quả đấm của Lăng Tâm, nữ sinh kia nhỏ giọng nói một câu, sau đó xoay người rời đi lảo đảo: "Có gì đặc biệt hơn người, không bao lâu nữa người liền trở thành tên ăn xin, đến lúc đó xem người còn đắc chí cái gì, hừ ~".

Mặc dù thanh âm của cô ta rất nhỏ, nhưng vẫn bị Lăng Tâm và Thủy Băng Nhu nghe được.

"Tiểu Huyền, cô ấy nói vậy là có ý gì?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"A, chính là ý tứ ở trên mặt chữ đó, công ty của ba mình sẽ phải phá sản, đồng nghĩa với việc mình cũng sẽ nghỉ học về nhà" Lý Hiếu Huyền cười khổ nói, xem ra là không có cách nào giấu giếm các bạn ấy.

"Lúc này bạn còn cười được, nói như vậy sáng sớm hôm nay bạn chính là bởi vì chuyện này mà ngăn ngó, tại sao không nói với bọn mình? Nếu không phải là bạn nữ kia nói, bạn có phải tính toán vẫn giấu giếm bọn mình hay không." Lăng Tâm thờ phỉ phò nói.

"Đừng nóng giận! Mình không muốn khiến cho các bạn lo lắng, huống chi biết rồi thì sao? Chỉ là tăng thêm phiền não của các bạn thôi, công ty của cha mình cần phải có một khoản tiền rất lớn mới có thể cải tử hồi sinh, dù là bác trai (ý là cha của Lăng Tâm) cũng bất lực." Lý Hiểu Huyền nhụt chí nói.

"Không thể nói như vậy, bạn tốt phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, mình sẽ thương lượng với cha mình một chút, có thể giúp bao nhiêu hay bấy nhiêu." Lăng Tâm rất nghĩa khí nói.

"Đúng nha, Lăng Tâm nói rất đúng, đi, dẫn bạn đến một chỗ." Thủy Băng Nhu đi nhanh đến trong tầm tay lôi kéo cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Gây khó dễ

Thủy Băng Nhu lôi kéo bọn Lý Hiểu Huyền đi tới tới trước một tòa kiến trúc khiến người ta ghen hợm nhìn trần trối, bề thế ngạo nghễ, đến nay vẫn không có bất kỳ tòa cao ốc nào có thể đem ra so sánh với nó. Rất hiếm người không biết đó chính là một trong mười tập đoàn tài phiệt lớn nhất thế giới "Tập đoàn Thánh Hoàng", cái đó chỉ cần nhúc nhích là có thể ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới kinh tế tài phiệt.

"Tiểu Nhu, bạn dẫn bọn mình tới nơi này làm gì?" Lý Hiểu Huyền nhìn tòa nhà chọc trời trước mắt cảm giác tất cả dường như không thật, nghĩ thầm Tiểu Nhu chẳng lẽ tính toán xông vào tòa cao ốc lớn này, sau đó kêu chủ nhân của nó trợ giúp cô sao, nhưng người kia căn bản cũng không biết cô, sao có thể trợ giúp cô cơ chứ, nói không chừng sẽ cho rằng mấy người các cô là kẻ điên.

"Dẫn bạn đến tìm một người, có lẽ anh ấy có thể giúp công ty nhà bạn cải tử hoàn sinh." Ngày thứ hai tới trường, cô đã hỏi Tuyết, Tuyết nói công ty anh mở gọi là "Tập đoàn Thánh Hoàng", chắc phải là tòa cao ốc này rồi, nhưng Tuyết tại sao không có nói công ty của anh lại lớn như thế kia chứ, tóm lại là mặc kệ, có thể trợ giúp Tiểu Huyền là được, vì vậy cô lôi kéo bọn Lý Hiểu Huyền đi về phía cao ốc đối diện.

"Đợi chút, Tiểu Nhu, bạn chẳng lẽ muốn dẫn bọn mình vào trong đó! Nhưng bên trong căn bản cũng không có người bọn mình quen, cứ xông vào như vậy sẽ bị người ta kiện lên tòa án đấy, nên quay về thôi!" Lý Hiểu Huyền lôi kéo tay Thủy Băng Nhu khuyên.

"Đứng nha, đứng nha ~ Tiểu Nhu, bọn mình biết bạn rất muốn giúp một tay..., nhưng là nơi này căn bản cũng không phải là nơi chúng ta nên đến, chúng ta nên trở về rồi tính tiếp vậy!" Lăng Tâm cũng gia nhập hàng ngũ khuyên can.

"Chao ôi, đừng lo lắng ..., các bạn cứ nghe mình, đi thôi!" Thủy Băng Nhu lôi kéo họ liều mạng đi về phía đối diện, bọn Lý Hiểu Huyền không cưỡng lại được cô chỉ đành đi theo, chẳng may có chuyện gì thì còn có nhiều người cùng giúp một tay.

"Chị gái xinh đẹp, xin hỏi Tổng giám đốc của các vị ở lầu mấy?" Thủy Băng Nhu ngọt ngào hỏi vị tiểu thư ở quầy lễ tân.

Lễ tân ngồi trong quầy nghe thấy thanh âm ngọt ngào khen ngợi mình như vậy, liền mừng rỡ ngẩng đầu lên chuẩn bị đáp lời, ai ngờ trong nháy mắt khi cô ta ngẩng đầu lên, lại thấy được xinh đẹp còn hơn bất kỳ người phụ nữ nào mà cô ta từng gặp trước đây, hơn nữa còn là ba, nhất là cô gái vừa mở lời ban nãy càng đẹp hơn, trong lòng nhất thời xuất hiện tức tối.

Nghĩ thầm đáng đáp đẹp như thế lại vẫn khen cô ta đẹp, rõ ràng chính châm biếm cô ta chứ cong gì nữa. Hừ, nếu như cô ta không có nghe nhầm, cô gái kia mới vừa nói muốn tìm tổng giám đốc, nói như vậy bọn họ chính là một đám con gái chỉ biết dựa dẫm vào những người có quyền thế, cô ta sẽ không để cho bọn họ có cơ hội đâu, vốn cô ta nghĩ bằng vào một chút nhan sắc của mình muốn trở thành phu nhân tổng giám đốc, ai ngờ thế nhưng có tới ba cô gái đẹp như thế, đứa ngọc mới đi thông báo với tổng giám đốc, chưa kể đến tính khí của tổng giám đốc tất cả mọi người đều không ai hiểu thấu được, để bọn họ đi vào, nhớ đến lúc đó tổng giám đốc nổi giận, chẳng phải là cô ta sẽ gặp họa sao.

"Tổng giám đốc hiện không có ở công ty." Nữ lễ tân nhất thời không vui nói.

"Sao lại có thể không có ở đây? Vậy anh ấy đi đâu?" Thủy Băng Nhu làm bộ không nghe thấy giọng điệu châm chọc của cô ả lễ tân, tiếp tục hỏi, nghĩ thầm nếu Tuyết không ở công ty, vậy anh ấy đi đâu chứ, sáng sớm hôm nay rõ ràng anh ấy cùng rời nhà với cô, nhìn bộ dáng sốt ruột của Tiểu Huyền, công ty của cha bạn ấy đã không còn có thể trụ được nữa rồi, nếu Tuyết không ở đây, các cô sẽ chờ cho đến khi anh ấy quay lại mới thôi.

"Tôi làm sao biết tổng giám đốc đi đâu, tôi cũng không phải cái đuôi của anh ta, hừ." Tiểu thư phía trong quầy không vui nói.

"Nếu đã như vậy, chúng tôi sẽ ở đây đợi anh ấy quay lại là được rồi." Thủy Băng Nhu nói xong cũng lôi kéo bọn Lý Hiểu Huyền đứng qua một bên tiếp tục chờ đợi.

"Tùy các người cứ tự mình chờ đi" Tiểu thư trong quầy hừ ra một tiếng, đợi thì đợi, dù sao tình huống như thế cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa tổng giám đốc cũng sẽ không đi qua đại sảnh.

Thật lâu sau, một cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy ửng ửng thân hình như rắn nước của ả phong tình vạn chủng đi tới trước quầy lễ tân, giọng nũng nịu hỏi: "Xin hỏi tổng giám đốc của các vị có ở đây không?"

Tiểu thư trong quầy tức giận dùng ngón đầu lên tính toán chửi mắng một trận cái người con gái quấy rầy cô ta sửa móng tay, ai ngờ vừa ngẩng đầu lên thấy chủ nhân của thanh âm kia thì kiêu ngạo nhất thời xẹp xuống, a dua nói: "Chào Giản tiểu thư, tổng giám đốc đang đi họp."

"Nhưng vừa rồi không phải cô nói tổng giám đốc của các người không có ở công ty sao?" Thủy Băng Nhu nghe được lời cô gái lễ tân nói tức giận chất vấn, Tuyệt rõ ràng đang ở công ty, lại dám gạt họ nói không ở đây, làm hại họ đứng ở chỗ này chờ lâu như vậy.

"Tổng giám đốc là người mà đám bản dân (dân nghèo, dân bản tiện) các người có thể tùy ý gặp sao, hừ, cô không nghĩ một chút xem Giản tiểu thư là thân phận gì? Có giao tình như thế nào với Tổng giám đốc, còn cô là cái thân phận gì, hừ." Đó là thiên kim của Chủ tịch tập đoàn Giản thị Giản Hân Dung, cái thứ con gái điều ngoa ương ngạnh đó. Chỉ dựa vào thân phận bình dân nhỏ nhỏ của cô ta nào dám đắc tội, trừ phi là không muốn sống nữa, tiểu thư trong quầy nghĩ thầm.

"Các người muốn gặp tổng giám đốc Hoàng, bộ dáng cũng là xinh đẹp, đáng tiếc." Giản Hân Dung đi quanh họ một vòng, quan sát họ, đột nhiên hướng về phía Thủy Băng Nhu nặng nề tát một cái cảnh cáo nói: "Nếu như mà ta vẽ loạn hoa văn lên cái gương mặt xinh đẹp này của cô, xem cô còn như thế nào có thể đi quyến rũ người, hừ, mở to mắt ra một chút, Hoàng Phu Tuyệt là đàn ông của Giản Hân Dung ta, lần này chỉ là cho cô một cái dạy dỗ nhỏ nhỏ, lần sau nếu còn để cho ta thấy cô, cẩn thận cái gương mặt xinh đẹp của cô."

(Editor: Tác giả có quá lên không nhỉ, ở đâu ra cái thứ người mới gặp đã đánh người, con này muốn tự sát đây, điên cả người.)

"Cô. . . Làm sao cô có thể vô lý như vậy, Tuyệt mới không phải đàn ông của cô đấy." Thủy Băng Nhu bùm mặt nói.

"Tiểu Nhu, bạn không sao chứ! Cái người phụ nữ này quả thật là quá đáng." Lý Hiếu Huyền kéo mặt của Thủy Băng Nhu ra thấy gương mặt sưng đỏ thì chỉ vào Giản Hân Dung tức giận nói.

"Cái đứa con gái xấu xa này, mày tự đâm đầu vào chỗ chết có phải hay không?" Lăng Tâm thấy Thủy Băng Nhu bị đánh, vươn tay hung hăng muốn đánh cho cô ta một trận.

"Yên lặng một chút, một đám người không đi làm việc, đều ở đây làm gì? Muốn biến chỗ này thành cái chợ có phải không." Một giọng nam khiển trách, Lý Khang nghĩ thầm nếu để cho tổng giám đốc thấy được loại cục diện này, khẳng định tất cả mọi người phải dọn đồ cút xéo.

Mọi người nghe được tiếng khiển trách rồi rít nhường ra một cái lối nhỏ.

"Giám đốc Lý, có người tìm người ta gây phiền toái đấy." Giản Hân Dung mất tinh thần nhìn thấy Lý Khang, giọng nũng nịu nói, làm cho mọi người nổi da gà rớt đầy đất, Giản Hân Dung nhớ cha ả từng dặn dò ở "Thánh Hoàng" có ba người không thể đắc tội, Lý Khang chính là một trong số đó, vì vậy xuất ra sát chiêu, ả cũng không tin có đàn ông lại chịu bỏ qua bộ dáng này của ả.

Lý Khang hoàn toàn không thấy mệnh lệnh của ả, bước nhanh đi tới trước mặt Thủy Băng Nhu rất cung kính nói: "Phu nhân, ngài là đến tìm tổng giám đốc sao? Ông ấy đang họp ở trên lầu, mời ngài đi theo tôi."

Lúc này tất cả mọi người ở đại sảnh bối rối, phu nhân? Cái gì phu nhân? Nhìn bộ dáng giám đốc Lý cung kính như thế, suy nghĩ một chút địa vị của cô ấy khẳng định không thấp, trong lòng mọi người rồi rít suy đoán. Giờ phút này trong lòng cô ả lễ tân vô cùng sợ hãi, ngàn vạn đừng như suy đoán của cô ta, nếu không cô ta cũng chỉ có thể về nhà ăn chính mình rồi.

"A, tốt" Thủy Băng Nhu bùm mặt theo Lý Khang đi vào, vị giám đốc Lý này cô từng gặp qua hần ở thư phòng cùng nói chuyện phiếm với Tuyệt qua trực tuyến.

"Đợi chút. . . giám đốc Lý, làm sao anh có thể đưa người không rõ lai lịch đi vào." Giản Hân Dung thấy Lý Khang không thèm nhìn tới sự tồn tại của ả còn lấy lòng Thủy Băng Nhu, ở phía sau tức giận hô to.

"Giản tiểu thư, tôi khuyên cô tốt nhất trở về chuẩn bị đi, bởi vì sau ngày hôm nay, tập đoàn Giản thị sẽ trở thành lịch sử." (Editor: quá bá đạo,. Hay quá!) Lý Khang xoay người mặt không chút biểu tình nói với Giản Hân Dung.

"Tại sao? Anh không thể làm như vậy, Anh cũng không có quyền làm như vậy." Giản Hân Dung giống như nổi điên hô to.

"Tại sao? Cô đánh phu nhân tổng giám đốc? Thế mà cô còn hỏi tôi tại sao, còn có các người nữa, ngay cả phu nhân tổng giám đốc cũng không nhận ra sao?" Lý Khang chỉ vào đám người trong đại sảnh nói, hừ, nếu như hần đoán không lầm, phu nhân là bị người đánh, đến cả phu nhân cũng dám đánh, quả thực là chán sống, băng vào trình độ khản trương của tổng giám đốc đối với phu nhân, những thứ người tôn thương phu nhân kia khẳng định không có kết quả tốt.

Phu nhân tổng giám đốc? Lúc này trong đầu mọi người cũng đơ một hồi, cô gái kia là phu nhân tổng giám đốc, trời ạ, nói vậy nghĩa là họ đắc tội phu nhân tổng giám đốc. Cô ả lễ tân cùng Giản Hân Dung nhất thời nhụt chí chết sững tại chỗ.

Chương 42: Giúp một tay

Trong thang máy chuyên dụng của Hoàng Phu Tuyết, Lý Khang cung kính nói: "Phu nhân, khiến ngài bị sợ hãi rồi! Ngài có chuyện gì muốn tìm ông chủ trước tiên có thể nói với thuộc hạ một tiếng, để thuộc hạ đi xuống đón ngài, "

"A, chỉ là nhất thời có chút việc nên mới đến, tôi không muốn quấy rầy trong lúc Tuyết làm việc, chuyện vừa rồi ở đại sảnh đừng nói với Tuyết, tôi không muốn khiến cho anh ấy lo lắng." Thủy Băng Nhu nói, nếu để Tuyết biết cô bị thương ngay trên địa bàn của anh, nhất định sẽ rất tự trách, huống chi chuyện này là do cô không suy tính thấu đáo.

"Dạ, thuộc hạ biết." Lý Khang nói, nghĩ thầm ông chủ vừa nhìn mặt của ngài cũng biết ngài bị người ta khi dễ rồi, đến lúc đó còn không nổi đóa mới lạ.

Lý Hiếu Huyền và Lăng Tâm đứng ở trong thang máy tiêu hóa tin tức mới vừa nhận được này, Tiểu Nhu là phu nhân Tổng giám đốc? Trời ạ, nói như vậy người đàn ông ngày đó ở bệnh viện chính là tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng", mà "Tập đoàn Thánh Hoàng" chính là của nhà Tiểu Nhu bọn họ, trời ạ, thế giới cũng lộn xộn hết cả lên rồi.

Đình đông ~ nhóm người Thủy Băng Nhu vừa ra khỏi thang máy, Lý Khang liền dẫn họ đi về phía phòng làm việc của Hoàng Phu Tuyết.

"Tiểu Triệu, đây là phu nhân tổng giám đốc, đi lấy chút đá (nước đá) và khăn lông tới đây." Lý Khang nói với một trong các thư ký của tổng giám đốc Triệu Tân Di.

"Dạ, giám đốc Lý." Triệu Tân Di nhận lệnh đi về phía phòng cà phê, nghĩ thầm thật là tin tức lớn, thì ra là tổng giám đốc đã kết hôn, hơn nữa ba cô gái kia cũng rất đẹp, nhất là cái cô đứng ở giữa, nhưng rút cuộc thì ai mới là phu nhân tổng giám đốc đây? Xem ra phải tìm hiểu thật kỹ thông tin mới được, tin tức này có thể bán cho mấy cái người ái mộ tổng giám đốc kia sẽ được một món hời đấy, ha ha ha. . . . . Phát đạt.

"Phu nhân, ngài trước tiên ngồi nghỉ tạm ở phòng làm việc của tổng giám đốc một chút, tổng giám đốc rất nhanh sẽ trở lại." Lý Khang cung kính nói.

"A, không cần để ý đến chúng tôi, anh cứ đi làm việc của mình đi!" Thủy Băng Nhu lên tiếng.

"Dạ được, vậy thuộc hạ đi làm việc đây." Lý Khang ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc vốn là muốn tiếp tục đi giải quyết công việc của mình, nhưng lại nghĩ vẫn là nên thông báo thỏa đáng cho ông chủ rằng phu nhân đã đến.

Trong phòng họp rộng như vậy lúc này yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, mọi người không dám thở mạnh một tiếng, không khí lúc này khàn trướng tới cực điểm, bởi vì phương án mọi người đưa ra không nhận được sự hài lòng của tổng giám đốc, cho nên dẫn đến chỗ tổng giám đốc thả ra khí ép thấp khiến cho người ta vốn đã thiếu đường khí cảm giác hít thở không thông.

"Vào giờ này ngày mai, tôi hi vọng có thể nghe được phương án hữu dụng hơn, công ty không nuôi người vô dụng." mặt Hoàng Phu Tuyết không biểu lộ bất cứ cái gì nhưng hai mắt lạnh lẽo dò xét mọi người nói.

Mọi người bị anh nhìn thấy toàn thân sợ hãi, hận không tìm được vết nứt mà tránh tạm một chút.

Đột nhiên, cửa phòng họp mở ra, mọi người nín thở chờ đợi nhìn về phía Lý Khang đang tiến vào, hi vọng hắn có thể giải cứu bọn họ, chỉ thấy Lý Khang nói nhỏ gì đó bên tai tổng giám đốc, sau đó tổng giám đốc vội vàng đi ra khỏi phòng họp, tất cả mọi người lặng lẽ thở ra một hơi, đưa ra ánh mắt cảm tạ với Lý Khang, không dám tưởng tượng nếu còn ở lại trong căn phòng hội nghị này, bọn họ liệu có thể hít thở không thông mà chết hay không, nhưng rất ít thấy vẻ mặt vội vã như thế của tổng giám đốc, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mọi người rồi rít ngấm suy đoán.

Thư ký tổng giám đốc Âu Dương Tình liếc Lý Khang một cái, sau đó chuyển sang mọi người nói: "Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, hi vọng ngày mai mọi người có thể chuẩn bị xong được phương án." Nói xong cũng rời khỏi phòng họp.

Hoàng Phu Tuyết vội vàng đi vào phòng làm việc liền nhìn thấy Thủy Băng Nhu cùng hai cô bé ngồi ở trên ghế sa lon, anh bước nhanh đi tới bên cạnh cô, đứng ở trước mặt cô lấy tay nắm lấy hai tay của cô dịu dàng hỏi: "Nhu nhi, sao em lại tới đây." Nhưng khi ánh mắt của anh thấy vết sưng đỏ trên mặt cô thì trong mắt thật nhanh thoáng qua một tia bén nhọn.

"Tuyết, anh họp xong rồi sao..., đúng rồi, bạn ấy chính là Tiểu Huyền mà em vẫn kể với anh" Thủy Băng Nhu lôi kéo tay Lý Hiếu Huyền giới thiệu với Hoàng Phu Tuyết, "Công ty của cha bạn ấy có vấn đề, em tới là muốn xem anh có thể có biện pháp nào giúp cô ấy một chút được hay không?." Mặt của cô mới vừa dùng đá chườm qua, hẳn không có gì đáng ngại đi, vì muốn dời sự chú ý của Hoàng Phu Tuyết khỏi người cô, Thủy Băng Nhu lập tức nói rõ ra ý định hôm nay đến đây.

Nghe xong lời Thủy Băng Nhu nói, lúc này tầm mắt Hoàng Phu Tuyết mới rời về phía bọn Lý Hiếu Huyền, lạnh nhạt mà hỏi: "Tập Đoàn Lý Thị?"

"Hả? ?" ánh mắt Lý Hiểu Huyền nghi hoặc nhìn về phía Thủy Băng Nhu, đây, tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng" nói chuyện cũng quá đơn giản đi, vừa rồi nhìn anh ta cùng Tiểu Nhu nói chuyện rất bình thường, thế nào vào lúc này biến chuyển nhanh thành cái dạng này?

"Tiểu Huyền, Tuyệt có ý tứ là công ty nhà bạn có phải là "Tập Đoàn Lý Thị không" Thủy Băng Nhu giải thích, cô cũng đã quen, ở trước mặt người khác Tuyệt nói chuyện luôn rất đơn giản.

Lý Hiểu Huyền gật đầu nói: "Đúng vậy, hi vọng tổng giám đốc Hoàng có thể giúp một tay, Lý gia nhất định vô cùng cảm kích."

"Ừ, Nhu nhi, trước hết em cứ ở đây ngồi nghỉ một chút, anh sẽ cho người lập tức đi làm." Hoàng Phu Tuyệt dịu dàng nói với Thủy Băng Nhu, nếu Nhu nhi mở miệng muốn anh giúp một tay, anh không có lý do cự tuyệt, hi vọng họ không phải là coi trọng tiền tài quyền thế sau lưng Nhu nhi, bằng không anh cũng sẽ không buông tha cho bọn họ.

"Được" Thủy Băng Nhu ngoan ngoãn đồng ý nói.

Hoàng Phu Tuyệt đi ra khỏi phòng làm việc, Lý Khang đã ở tại đó đợi lệnh từ lâu.

"Nói một chút xem sự việc ra sao?" Hoàng Phu Tuyệt lạnh lẽo chất vấn, trong mắt đang ẩn chứa vô hạn cuồng phong, cho dù là từ trong đồng người chết bò lên ra đây Lý Khang cũng cảm thấy lông măng rét run.

"Thuộc hạ hỏi thăm được là lễ tân ở dưới lầu cản đường của phu nhân, còn có thiên kim Giản Hân Dung của tập đoàn Giản thị đánh phu nhân một cái tát." Lý Khang run run rẩy rẩy trả lời.

Phu nhân? Hắn nói là cái gì phu nhân? Vì cái gì ánh mắt của tổng giám đốc lúc nghe được phu nhân kia bị người ta khi dễ giống như muốn giết người, Âu Dương Tinh ở bên cạnh nghỉ ngơi nghĩ, vừa rồi cô muốn đi vào đem phương án thiết kế đưa cho tổng giám đốc, ai ngờ bị giám đốc Lý ngăn ở ngoài cửa, trong chốc lát, tổng giám đốc liền tức giận đùng đùng đi ra, đây tội cùng là chuyện gì xảy ra?

"Rất tốt, cậu biết nên làm thế nào rồi chứ?" Hoàng Phu Tuyệt lạnh lẽo nói, đáng chết, lại dám tổn thương bảo bối mà anh luôn bảo hộ trong lòng bàn tay, quả thực là chán sống.

"Dạ" Lý Khang cung kính nói, nhân viên lễ tân kia và Giản thị chỉ có thể tự cầu phúc, ai kêu họ đi đụng vào chỗ hiểm của ông chủ làm chi, sợ rằng ngày mai Giản thị sẽ biến mất khỏi thế giới rồi! Về phần nhân viên lễ tân kia về sau cũng đừng nghĩ tìm được công việc, dù sao không ai dám đắc tội "Tập đoàn Thánh Hoàng". (Editor: Bị đuổi khỏi Thánh Hoàng ai còn dám nhận vào làm nữa, thăm rồi)

"Mặt khác, tìm chuyên gia hoạch định (tính toán sư) và phụ tá đi trợ giúp Tập đoàn Lý thị, về phương diện tiền bạc thì cứ lấy từ vốn lưu động của công ty" Hoàng Phu Tuyệt nói.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm" Lý Khang nhận lệnh đi xuống.

"Thư ký Âu Dương, cô đi lấy chút bánh ngọt vị chocolate tới đây." Hoàng Phu Tuyệt phân phó cho thư ký, sau đó xoay người đi vào phòng làm việc, lưu lại phía sau cô thư ký với vẻ mặt sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Lòng chua xót

Âu Dương Tinh ngốc tại chỗ hồi lâu, nhìn cánh cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đóng kín, ý nghĩ chuyển thật nhanh.

"Chị Tinh? Chị Tinh? Chị ở đây ngăn người cái gì vậy? Chị không phải đi lấy bánh ngọt cho phu nhân tổng giám đốc ăn sao?" Thư ký Triệu Tân Di cắt đứt dòng suy nghĩ của Âu Dương Tinh.

"Phu nhân tổng giám đốc???" Âu Dương Tinh kích động lớn tiếng hỏi.

"Đúng à, phu nhân tổng giám đốc rất đẹp, hơn nữa. . . ." Triệu Tân Di rầm rầm rào rào nói một tràng, nhưng Âu Dương Tinh mới nghe "Phu nhân tổng giám đốc" trong nháy mắt đầu óc đã ngừng hoạt động. Tổng giám đốc đã kết hôn rồi, hơn nữa vợ của anh ấy đang ở trong phòng làm việc của anh, như vậy anh bảo cô mang bánh ngọt là để cho phu nhân ăn.

Thật rất châm chọc, cho tới nay, cô luôn hi vọng yên lặng ở bên cạnh anh nhìn anh đã rất thỏa mãn rồi, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, lòng cô tham lam hi vọng anh có thể đáp lại tình yêu của cô dù chỉ một chút, tình yêu nó thật sự sẽ khiến cho người ta phát điên, nếu như không có tình thật là tốt

bao nhiêu, vĩnh viễn sẽ không biết đau đớn đến tê tâm liệt phế như thế.

Cô không được phép suy nghĩ nhiều, bởi vì tổng giám đốc không thích nhất người khác làm việc chăm rì rì, cô muốn một mực lưu lại hình tượng tốt trong mắt anh, nếu không ngay cả việc được nhìn anh cũng khó hơn lên trời, cô lập tức đi về hướng gian phòng bếp nhỏ của tầng lầu.

"Chị Tĩnh? Chị Tĩnh? Cà phê tràn ra rồi." Triệu Tân Di đi vào phòng bếp nhỏ liền nhìn thấy Âu Dương Tĩnh ngăn người bên ly cà phê đang tràn ra, lập tức nhắc nhở.

"Đó, ai nha ~" trong nháy mắt Âu Dương Tĩnh nghe tiếng chợt tỉnh, bởi vì ly cà phê bị tràn lại làm bằng vật liệu giữ nhiệt nên rất nóng không cẩn thận cầm vào bị bỏng, sau đó theo phản xạ hất cái ly ra, chỉ nghe được 'loảng xoảng' một tiếng, cái ly vỡ tan tành trên đất.

"Sao vậy? Để em xem một chút chỗ bị thương? Rút cuộc là chị bị sao vậy? Sao mà đáng vẻ cứ như trong lòng không yên, là vì cơ thể cảm thấy không thoải mái sao?" Triệu Tân Di quan tâm hỏi.

"Không sao, chỉ là một lúc mất hồn mà thôi, không cần lo lắng! Tôi dọn dẹp một chút là tốt rồi." Âu Dương Tĩnh miễn cưỡng cười một cái.

Vào giờ phút này, cô không có cách nào đè nén đau đớn trong lòng xuống, nhưng tối thiểu cô phải giữ vững được một chút tự ái cùng kiêu ngạo cuối cùng, còn chưa nhìn thấy dáng dấp của phu nhân Tổng giám đốc như thế nào, cô còn không có thua, cô tự nhủ cô hiểu tổng giám đốc hơn bất kỳ ai, trong lòng Âu Dương Tĩnh không ngừng tự động viên, vì vậy cô lần nữa chuẩn bị xong bánh ngọt cùng cà phê, thân thể giương cao tự tin đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lúc này trong phòng làm việc của Tổng giám đốc chỉ còn lại Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết, vừa gọi người giải quyết chuyện của Tập đoàn Lý Thị xong, Hoàng Phu Tuyết liền kêu tài xế đưa bọn Lý Hiểu Huyền về nhà.

Âu Dương Tĩnh nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc, sau đó cầm bánh ngọt đi vào, tự tin của cô vào lúc đẩy ra cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đã biến mất một nửa.

Cô chưa từng gặp qua cô gái nào đẹp như thế, tiếng cười từ trong miệng người đẹp truyền ra như tiếng chuông bạc rung lên, "Ha ha ha. . . Tuyết, thật là nhột nha!"

Trên ghế quý phi một cô gái trẻ xinh đẹp không gì so sánh được đang nằm nghiêng, bên ngoài trời ngày xuân còn se lạnh, mỹ nữ đã thay thời trang mùa xuân cao quý thanh lịch, tinh mắt cô chỉ liếc một cái liền nhìn ra đó là sản phẩm mới của mùa xuân đến từ nước Pháp ngày hôm qua vừa xuất hiện trên tạp chí thời trang, ít nhất phải hơn hai trăm vạn, mỹ nữ mặc lên so với người mẫu khô gầy như củi trên tạp chí càng khiến cho người ta kinh ngạc, giống như một nụ hoa đang chờ hé nở, cái cô gái xinh đẹp này chính là phu nhân tổng giám đốc trong miệng bọn họ đi!

Mà người đàn ông nửa quỳ ở trước mặt người con gái kia, nâng lên một cái chân của cô xoa nắn. . . . . Không phải là tổng giám đốc đại nhân Anh Minh Thần Võ (anh minh, sáng suốt) của bọn họ sao?

Một đôi giày công chúa nhét vào cái ghế trước mặt, chân của cô gái trắng nõn như ngọc được tổng giám đốc nâng niu trong lòng bàn tay như bảo bối vuốt ve. Hình ảnh tuyệt hảo như vậy khiến Âu Dương Tĩnh cảm thấy lòng chua xót, tổng giám đốc đại nhân kia lạnh lùng ít nói thế nhưng có thể dùng ánh mắt như nổi trên mặt nước nhìn cô gái kia, hơn nữa còn hạ mình xoa chân cho cô ấy như thế. Nhưng tại sao cô lại đau lòng? Là bởi vì ghen tỵ người khác hạnh phúc hơn cô sao? Hay là bởi vì cô bỏ ra một mực yên lặng lại nhận được hồi đáp là tan nát cõi lòng?

Âu Dương Tĩnh sửa sang xong tâm tình của mình từ từ đi vào phòng.

"A, Tuyết, có người tới, là một cô gái xinh đẹp nha." Thanh âm ngọt ngào của phu nhân tổng giám đốc vang lên.

"Chân còn mới nữa không?" Tổng giám đốc hoàn toàn xem cô thành người tàng hình, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người phu nhân.

Không muốn đứng lại ở cái không gian khiến người ta hít thở không thông này nữa, Âu Dương Tĩnh đem bánh ngọt cùng cà phê bày ra trên bàn, sau đó đứng ở bên cạnh chờ tổng giám đốc phân phó.

"Không." Thủy Băng Nhu đỏ mặt nói, thật mất mặt, thế nhưng lại để cho đồng nghiệp của Tuyết bắt gặp bộ dạng thân mật của bọn họ

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời Thủy Băng Nhu nói, không nhìn cô xấu hổ, thận trọng cầm chân của cô, tự mình mang (xỏ) lại giày cho cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cầm lấy đĩa bánh ngọt đang để trên bàn đưa lên bên miệng của cô dịu dàng nói: "Ném thử một chút cái bánh ngọt này đi."

Thủy Băng Nhu cầm lên một phần nhỏ bánh ngọt nhẹ nhàng cắn một cái, mắt nhất thời tỏa sáng, vui sướng hỏi: "Ăn thật ngon nha, đây là bánh ngọt gì vậy?"

"Phu nhân, đây là bánh ngọt vị chocolate do đầu bếp mới nghiên cứu." Âu Dương Tĩnh giải thích.

"A, là vậy sao, ăn cũng thật ngon! Đúng rồi, cô là? ?" Thủy Băng Nhu nhìn Âu Dương Tĩnh hỏi.

"Phu nhân, tôi là thư ký của tổng giám đốc Âu Dương Tĩnh." Có lẽ bởi vì trên người phu nhân bẩm sinh cao quý, giọng của Âu Dương Tĩnh không có chút cảm hận nào, mà là mang theo một chút cung kính.

"Tên nghe rất êm tai, Xin chào, thật là vui mừng biết cô, tôi tên là Thủy Băng Nhu." Thủy Băng Nhu mỉm cười đưa tay của cô ra chào hỏi.

"Được rồi, cô có thể đi ra ngoài." Hoàng Phu Tuyết ra lệnh, anh không muốn thấy Thủy Băng Nhu xài quá nhiều lực chú ý của cô lên ai khác ngoại trừ anh, cho dù đối phương là một cái động vật giống cái cũng không được.

Lúc này trong lòng Âu Dương Tĩnh vô cùng khó chịu, ở trước mặt phu nhân tổng giám đốc trang phục lộng lẫy đẹp như hoa, cô một thân đồ công sở quả thật tựa như một con chim bồ câu xám. Coi như dung mạo của cô ở cả cái công ty này là xuất chúng nhất, nhưng mà ở trước mặt phu nhân tổng giám đốc, quả thật khiến cho cô tự ti mặc cảm. Vẫn là cô cho rằng phu nhân tổng giám đốc nhất định là một người điêu ngoa tùy hứng hoặc là được nuông chiều ương ngạnh, thật không ngờ lại ngọt ngào động lòng người như vậy.

Xinh đẹp cô so ra kém phu nhân tổng giám đốc, thanh âm không có ngọt ngào như phu nhân tổng giám đốc, ngay cả phong cách phát ra từ bên trong cô cũng đều kém hơn phu nhân tổng giám đốc, phu nhân thoát nhìn rất tinh khiết, giống như một thiên sứ chưa nhiễm bụi trần, những thứ này so ra cô đều không vượt trội hơn được.

Vào giờ phút này, cô thừa nhận đã thua hoàn toàn, xem ra chỉ có thể núp ở góc tối một mình liếm vết thương của mình rồi, dù sao hoàng tử cùng công chúa mới đúng là tuyệt phối.

Nhìn hành động, việc làm của tổng giám đốc, đến người mù cũng nhìn ra được phu nhân tổng giám đốc rất được cưng chiều. Âu Dương Tĩnh cũng không muốn vừa thất tình lại đồng thời cũng mất đi công việc, vì vậy cô rút lui ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sủng vật

Thấy thư ký đi ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt của Hoàng Phu Tuyết lập tức khôi phục thành bộ dáng nhu tình như nước, thậm chí lần này cũng sẽ không có kẻ nào đó lại không thức thời lại chạy vào quấy rầy bọn họ nồng tình mật ý đi.

"Tuyết, anh hù sợ nữ thư ký xinh đẹp rồi." Thủy Băng Nhu bĩu môi nói.

"Đừng lo lắng, lá gan của cô ta không có nhỏ như vậy, đói bụng chưa? Chúng ta nên đi ăn trưa rồi." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ, ý đồ đòi đi lực chú ý của cô. Thật hồng bet, mới vừa rồi bởi vì ghen tỵ với thư ký chiếm mất lực chú ý của Nhu nhi, cho nên anh hơi lớn tiếng với thư ký một chút. Lần này Nhu nhi có hay không cho là tính khí anh rất nóng nảy, về sau không dám tùy tiện đến gần anh, cái này không thể được, vì để cho Nhu nhi có thể gần gũi anh, ở trước mặt cô anh luôn luôn duy trì hình tượng thân sĩ dịu dàng, lo lắng nói chuyện quá lớn tiếng sẽ dọa đến cô, xem ra sau này anh phải chú ý nhiều hơn đến tâm tình, không nên bị lửa ghen thiêu đốt lý trí.

"Ha ha ha. . . . vừa nghe anh nói bụng của em thật sự thấy đói rồi nha." Thủy Băng Nhu cười nói.

"Đi thôi! Đói chết bảo bối của anh cũng không hay." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, sau đó liền dắt tay của cô đi ra khỏi phòng làm việc.

"Thư ký Âu Dương, hôm nay tôi sẽ không quay lại công ty." Hoàng Phu Tuyết phân phó nói với Âu Dương Tĩnh, sau đó ôm eo Thủy Băng Nhu đi ra ngoài.

"Dạ, tổng giám đốc." Âu Dương Tĩnh nhìn bóng lưng bọn họ có chút ngây ngẩn, là nên buông xuống, bỏ qua cho anh ấy, cũng là bỏ qua cho mình đi!

Chỉ một ngày giữa, nhân viên làm việc của cả cái công ty này cũng biết tổng giám đốc đã kết hôn rồi, hơn nữa phu nhân tổng giám đốc vô cùng xinh đẹp, điều này làm cho một đồng lớn phụ nữ ái mộ Hoàng Phu Tuyết tìm vỡ tan tành, đồng thời cũng làm cho thanh niên giống đực của công ty bùng bùng vui vẻ, bởi vì tổng giám đốc là người đã có chủ rồi, vậy có nghĩa là những thứ động vật giống cái khác có thể phát hiện cái tốt của bọn họ rồi.

Ngay giữa giờ nghỉ trưa, phần lớn quán ăn chật ních, có vẻ cực kỳ náo nhiệt, một chiếc Ferrari màu đen đẹp mắt chậm rãi dừng lại ở bên cạnh một gian phòng ăn mang hơi hướng phong cách Châu Âu ưu nhã, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người, từ trên xe bước xuống một người đàn ông anh tuấn mặc áo sơ mi trắng, vóc người có thể sánh ngang thần Apollon, mắt của phần lớn động vật giống cái tại chỗ nhìn thẳng, chỉ thấy vị đàn ông anh tuấn kia mở ra cửa xe ô tô, sau đó thận trọng đỡ ra một cô gái ngọt ngào như thiên sứ, nhìn một cái cũng biết hai người quan hệ không tầm thường, nhưng vẫn có không ít ánh mắt phái nam lộ ra si mê hướng về phía cô gái, bỗng dưng phái ánh mắt giết người của người đàn ông bên cạnh cô gái thì thức thời tránh ra.

Lúc này Hoàng Phu Tuyết hận không thể giết sạch cái đám đàn ông đang mơ ước Thủy Băng Nhu kia, từ lúc bọn họ vừa bắt đầu xuống xe thì có một đồng ruồi bọ làm người ta ghét dùng ánh mắt y hệt sài lang (ánh mắt của sói háo sắc) nhìn bọn họ, làm cho người ta vô cùng không thoải mái, nhất là cái đám người đang đăm đăm nhìn chăm chăm Nhu nhi kia.

"Oa, Tuyết, thật là nhiều người nha." Thủy Băng Nhu trừ ở trường học ra, đây là lần đầu nhìn thấy nhiều người như vậy tụ chung một chỗ, nhất thời cảm

thấy rất hưng phấn.

"Ha ha ha. . . . Nhu nhi thích là tốt rồi." Hoàng Phu Tuyết dừng xe xong, nắm eo Thủy Băng Nhu đi vào phòng ăn.

Đột nhiên một vật thể khổng lồ chạy về phía Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết thấy cảnh tượng như vậy, hô hấp hơi chậm lại, liền tranh thủ bảo hộ Thủy Băng Nhu vào trong ngực của anh, đưa lưng của anh hướng về phía vật thể khổng lồ kia.

Một khắc trôi qua, lưng Hoàng Phu Tuyết không có cảm giác đau đớn gì, anh xoay người, thận trọng đem Thủy Băng Nhu bảo hộ ở phía sau, phát hiện con vật khổng lồ mới vừa tập kích Thủy Băng Nhu lại là một con chó săn, lúc này nó đang ngồi chồm hổm trên mặt đất tội nghiệp nhìn bọn họ.

"Tuyệt, anh không sao chứ?" Thủy Băng Nhu từ phía sau lưng anh nhô đầu ra lo lắng hỏi.

"Anh không sao, ngoan, đừng lo lắng." Hoàng Phu Tuyết giấu Thủy Băng Nhu về sau lưng, cũng không dám bảo đảm con chó săn hung ác này có thể tùy thời xông lên tổn thương người hay không, anh không thể để cho Nhu nhi có một chút tổn thương.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . Tiên sinh tiểu thư không có bị thương chứ? Điều tại tôi không có quản tốt con chó săn này." một người đàn ông trung niên đầu trục lốc (editor: mình nghĩ là một lão hói đầu, ha) đã chạy tới, lôi kéo sợi dây xích con chó săn nói xin lỗi.

"Về sau nên để ý đến nó, đừng để cho nó xông ra tùy ý tổn thương người." Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo nói, nếu không phải là anh phản ứng mau, nói không chừng bảo bối của anh đã bị thương rồi, nghĩ tới đây, nhất thời bụng anh đầy lửa giận, nhưng lại lo lắng sẽ hù dọa Thủy Băng Nhu, anh chỉ có thể kiềm chế ý nghĩ của bản thân đang muốn xông đến đánh cho chủ nhân của con chó săn kia một trận.

"Đứng, đứng. . ." người đàn ông trục đầu lập tức dắt chó săn xoay người rồi đi, trong miệng vẫn không quên quở trách liên hồi con chó săn kia: "Xem mày gây ra chuyện tốt gì này, trở về xem tao thu thập mày thế nào, hừ, nếu không phải là ông chủ ở đoàn xiếc thú nhìn trúng, có thể bán được một khoản tiền đáng kể, tao đã sớm đem mày giết nấu canh ăn. . . . ."

"Đợi chút." Thủy Băng Nhu từ sau lưng Hoàng Phu Tuyết đi ra hô.

"Tiểu thư, ngài không phải là không có bị thương tổn gì sao?" người đàn ông trục đầu dừng lại nói.

"Tôi không có bị thương, nhưng là tôi muốn con chó săn này" Thủy Băng Nhu nói, cô cũng không quên mới vừa rồi con chó săn kia dùng ánh mắt vừa buồn thương vừa khẩn cầu nhìn cô, nhất thời khiến cho cô nổi lên lòng trắc ẩn, mang nó về làm sủng vật (con vật được yêu thích) của cô có vẻ như cũng không tồi, huống chi trong lâu đài không lo không nuôi sống nổi nó, nếu như cô nghe không nhầm, mới vừa rồi người đàn ông kia nói muốn đem nó bán cho đoàn xiếc thú, nếu thật như thế, cô có thể lý giải được ánh mắt bi thương vừa rồi của con chó săn.

"Cái này. . . . . Này. . . ." Người đàn ông trục đầu ấp a ấp úng, hẳn đương nhiên hi vọng con chó săn này có thể bán nhiều tiền hơn, chỉ là vị tiểu thư này có thể làm chủ sao? Vị tiên sinh bên cạnh cô hình như cũng không thích con chó săn này.

"Tuyệt, chúng ta nuôi con chó săn này có được hay không?" Thủy Băng Nhu mắt chớp chớp nhìn Hoàng Phu Tuyết nói.

"Nhu nhi, nó rất nguy hiểm." Hoàng Phu Tuyết không chịu nổi ánh mắt kỳ vọng của Thủy Băng Nhu, nhưng vừa nghĩ tới nó có thể tổn thương cô, anh không thể đồng ý được.

"Sẽ không, mới vừa rồi không phải là nó cũng không có tổn thương người sao? Có được hay không vậy?" Thủy Băng Nhu làm nũng nói.

"Đúng nha, tiên sinh, con chó săn này rất có linh tính, không có sự phân phó của chủ chắc là sẽ không tùy tiện tổn thương người. . . ." Người đàn ông trục đầu nói.

"Vậy thì mua lại đi! Một khi nó dám đá thương em, anh liền lột da của nó" Hoàng Phu Tuyết thỏa hiệp nói.

"Ha ha ha. . . . . Em biết ngay Tuyệt tốt nhất, vậy chúng ta đem nó về nhà đi!" Trả tiền xong, Thủy Băng Nhu mới ôm người yêu hô.

"Không cần, để anh kêu giám đốc Lý đem nó trở về là tốt rồi, vậy bây giờ có phải là nên đi ăn cơm hay không?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, sau đó lấy ra điện thoại di động gọi một cuộc điện thoại cho Lý Khang.

"Ừ, như vậy cũng tốt, tiểu sủng vật, gặp lại ở nhà chúng ta nhé." Thủy Băng Nhu ôm cánh tay Hoàng Phu Tuyết đi về phía phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chối mắt

Nhà hàng diện tích ước chừng 500m2, nhưng sao lại nhỏ như vậy, nghe giám đốc Lý nói món ăn ở đây rất tốt, hi vọng hẳn không có giới thiệu sai, HoàngPhu Tuyết thầm nghĩ.

Kiến trúc nhà gỗ nhỏ màu trắng nóc màu xanh dương, cửa sau còn có một mảnh vườn hoa nhỏ đầy hương hoa cỏ, bên trong có các loại hoa hồng, Đinh Hương, Huân thảo, hoa lài .v.v. rất nhiều đến không hết các loại hoa, mà mặt tiền của nhà hàng được ốp bằng kính Châu âu trong suốt như thủy tinh, đây cửa đi vào, đập vào mắt là từng khu từng khu được ngăn ra thành những căn phòng trang nhã, mỗi một khu với căn phòng trang nhã này cũng tuyệt đối tạo cho người ta một không gian bí ẩn cùng yên tĩnh, bên kia là quầy bar kiểu dài, bên trong được trang hoàng đơn giản, bày biện gọn gàng, kết hợp với ánh đèn nhân nhật màu vàng, tạo cảm giác tương đối thoải mái cùng lạnh sự.

Nhìn cách bày trí trong tiệm, có thể thấy ông chủ ở đây rất chú trọng đến tư tưởng của khách.

Bây giờ đang là lúc nghỉ trưa, nhà hàng cơ hồ ngồi đầy nhân viên buôn bán của các khu bên cạnh, hai người Hoàng Phu Tuyết vừa vào đến nhà hàng, tất cả nhân viên nữ trong nhà hàng hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, hận không được lập tức nhào về phía anh, tình huống này khiến Hoàng Phu Tuyết chau mày, nhưng là anh nhìn không nổi giận, bởi vì anh thấy Thủy Băng Nhu dường như rất ưa thích phong cách của nhà hàng này.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài đi mấy người?" Một nhân viên phục vụ to gan tiến lên trước hai mắt phóng điện với Hoàng Phu Tuyết nói.

Thủy Băng Nhu thấy Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nhìn chăm chú vào mình, mà không có tính toán cùng nhân viên phục vụ nói chuyện, vì vậy mỉm cười nói: "Hai người, làm phiền cô tìm giúp chúng tôi một chỗ ngồi Nhả Tĩnh (lịch sự, yên tĩnh) một chút."

Mặt mũi nhân viên phục vụ vận vẹo đưa hai người Thủy Băng Nhu tới một phòng trang nhã có phong cảnh tươi đẹp, nhìn Hoàng Phu Tuyết dịu dàng kéo ghế ngồi cho Thủy Băng Nhu, trong lòng vô cùng tức giận, xem trong cả cái tiệm này cô ta là người xinh đẹp nhất, tại sao cái người đàn ông anh tuấn đó đến nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, một lòng chỉ đặt ở trên người cô gái bên cạnh anh ta, mặc dù cô gái kia đáng đáp vô cùng Mỹ Lệ, nhưng là vừa nhìn cũng biết đó còn là một cô gái nhỏ còn chưa có lớn, nhất định là vì ngại cô bé kia ở đây, cho nên người đàn ông này mới không liếc cô ta một cái, trong lòng cô ta không ngừng tự an ủi mình.

"Xin hỏi tiên sinh muốn gọi món gì?" Nhân viên phục vụ sau khi tự an ủi mình xong, thay bằng nụ cười ngọt ngào hỏi.

"Nhu nhi, em muốn ăn cái gì?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng hỏi.

"Tuyết quyết định là tốt rồi." Thủy Băng Nhu cười nói.

Vì vậy Hoàng Phu Tuyết gọi mấy món bình thường Thủy Băng Nhu thích ăn nhất xong, vẫy nhân viên phục vụ lui ra.

"Sao rồi, sao rồi. . . . . Hỏi tên sao?" Nhân viên phục vụ vừa về tới quầy, lập tức có một đám động vật giống cái vây quanh hưng phấn hỏi.

Nhân viên phục vụ không có để ý đến những đồng nghiệp kia, trực tiếp đi vào phòng bếp.

"Thôi đi, chảnh cái gì mà chảnh, nhất định là thất bại, không thấy bên người đại suất ca có một đại mỹ nữ siêu cấp sao? Cô so với người ta một phần mười cũng không bằng, vậy mà còn có dũng khí đi lên." Một người nhân viên phục vụ A khác cười trêu chọc.

"Nếu tôi có thể được Đại Suất Ca liếc một cái, tôi chính là hiện tại chết cũng nhắm mắt" nhân viên phục vụ B mơ mộng.

"Nhưng không biết cô gái bên cạnh Đại Suất Ca có quan hệ như thế nào với anh ấy đây? Cô gái kia đúng là người con gái đẹp nhất mà tôi từng thấy." Nhân viên phục vụ C hâm mộ nói.

. . . . . Mọi người rời rít gia nhập vào nhóm thảo luận

. . . . .

Thủy Băng Nhu sau khi com nước xong liền đi vào toilet, chỉ còn lại một mình Hoàng Phu Tuyết vẫn ngồi đó.

Mọi người thấy Thủy Băng Nhu rời khỏi chỗ ngồi, rời rít đến gần Hoàng Phu Tuyết, mặc dù là trong một phòng ăn trang nhã bí ẩn, nhưng vì bề ngoài Hoàng Phu Tuyết quá xuất sắc nên ngay khi vừa bước vào trong nhà hàng đã bị đông đảo các cô gái ở trong nhà hàng nhớ kỹ, vì vậy mới có một màn nhìn như cảnh tượng đói khát vô mỗi này.

Sắc mặt của Hoàng Phu Tuyết thoắt khác thường, từ xa nhìn vào, giống như là tối một nửa, hơi thở quý dị như sắp có gió thổi báo giông nổi lên. Vậy mà, đám phụ nữ kia cứ như tre già măng mọc đến gần anh, cứ như là không biết mùi vị chết chóc là gì (kiểu như diêm không sợ súng ấy).

Hoàng Phu Tuyết mặt lạnh, nén tức giận xuống, cái tay chống cằm, con ngươi lười biếng nhìn chăm chăm thẳng về phía toilet, căn bản không để ý tới ánh mắt nóng bỏng như lửa bên cạnh. Bên cạnh anh đám đàn bà con gái rục rịch ngóc đầu dậy, hiện trường hiện lên một màn mạo hiểm đến ngẹt thở.

Một người phụ nữ đáng đáp diêm dúa lõe loét, váy màu lửa đỏ thấp ngực dán chặt ở trên người của cô ả, lộ ra đường cong hoàn mỹ, bộ ngực theo bản lĩnh ông ọ của ả mà lắc qua lắc lại, giống như tùy thời có thể bật ra vậy, làm phần lớn động vật giống đực tại chỗ mạch máu căng cứng.

Chỉ thấy người phụ nữ kia đi tới bên cạnh Hoàng Phu Tuyết thì cả người mềm mại tựa như không xương muốn té ngã ở trên người Hoàng Phu Tuyết,

nhìn thấu ý đồ của ả, Hoàng Phu Tuyết khẽ lắc mình, nhất thời cả người cô gái kia tức cười té xuống đất.

Bởi động tác ngã của ả quá mạnh, vạt váy nhấc lên để lộ ra phần lớn cái quần màu hồng hình chữ T, trong phòng ăn vang lên rất nhiều tiếng rút khí, tại chỗ phần lớn phái nam hận không được nhào qua chỗ ả, người phụ nữ không có lập tức chỉnh lại y phục, ngược lại bày ra các loại tư thế mê người, ý đồ muốn câu dẫn Hoàng Phu Tuyết.

Giọng nũng nịu nói: "Tiên sinh, có thể kéo nhân gia một cái không?"

"Cút" Hoàng Phu Tuyết lạnh giọng nói, thanh âm lạnh lẽo giống như muốn đông chết người, mấy tên ám vệ núp ở chỗ tối lập tức hiện thân, không để cho bất luận kẻ nào đến gần Hoàng Phu Tuyết trong phạm vi 1m.

Thấy nhiều người đàn ông áo đen xuất hiện, hơn nữa mặt lại không chút biểu tình như vậy vậy ở bên người đàn ông anh tuấn, trong lòng cô ả diêm dúa sợ hãi đến tóc dựng thẳng, gần như chạy trốn khỏi phòng ăn.

Nhà hàng vốn là bởi vì Hoàng Phu Tuyết xuất hiện mà âm ỉ đột nhiên nhiệt độ giảm xuống dưới không độ, không ai dám phát ra nửa điểm thanh âm, tất cả mọi người sợ hãi bị cái người nhìn như đại ca xã hội đen này chém giết. Giống như đang chiếu phim vậy, bên trong nhà hàng khách hàng rối rít thanh toán tiền, rất nhanh sau đó chạy lấy người, lưu lại trong nhà hàng chỉ còn nhân viên phục vụ đứng ở bên quầy hai chân run lấy bầy.

Hoàng Phu Tuyết phát tay một cái, tất cả ám vệ lập tức ẩn vào chỗ tối. Khi Thủy Băng Nhu từ toilet đi ra thấy trong nhà hàng chỉ còn lại bọn họ là khách hàng, vô cùng nghi ngờ.

"Xong chưa?" Hoàng Phu Tuyết thấy Thủy Băng Nhu xuất hiện dịu dàng hỏi, sắc mặt biến hóa nhanh đến mức khiến nhân viên phục vụ trong nhà hàng nghẹn họng nhìn trân trối.

"Dạ xong rồi, đi thôi!" Thủy Băng Nhu trả lời.

Lập tức Hoàng Phu Tuyết đứng dậy ôm Thủy Băng Nhu rồi đi, nhân viên trong nhà hàng bởi vì tiền được cái vị Đại Phật này, lập tức thờ ra một hồi. Ngay sau đó lại bởi vì một câu của thủy Băng Nhu "Món ăn của nhà hàng này ăn rất ngon, lần sau chúng ta lại quay lại nhé" mà sợ đến không làm chủ được tinh thần.

Hoàng Phu Tuyết mỉm cười gật đầu đồng ý, lúc này nhân viên trong nhà hàng chỉ kém không có té xỉu tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ghen

Ánh nắng mặt trời vàng óng chiếu vào tòa lâu đài, có vẻ vô cùng mộng ảo. Trên con đường lớn nối liền với cửa chính của tòa lâu đài hai bên đứng đầy người giúp việc và hộ vệ. Hoàng Phu Tuyết vừa xuống xe, hai hàng người hầu cùng hộ vệ lập tức cung kính hành lễ, Quân gia đứng ở hàng đầu tiên nhanh chóng nghênh đón cung kính thăm hỏi, sau đó giúp anh cầm cặp tài liệu.

Hoàng Phu Tuyết đưa cặp tài liệu cho Quân gia xong, nhẹ nhàng mở ra cửa xe hơi, thận trọng ôm lấy Thủy Băng Nhu đang ngủ say đi về phía phòng của cô.

Buổi trưa sau khi bọn họ ăn bữa trưa, Hoàng Phu Tuyết đưa Thủy Băng Nhu đi mấy khu ngắm phong cảnh, cho đến khi mặt trời xuống núi mới trở về, nhìn dáng dấp cô là mệt đến ngủ thiếp đi.

Quân gia lẳng lặng đi theo phía sau Hoàng Phu Tuyết, mới rồi đã đến giờ tan học mà tiểu thư vẫn chưa về, khiến ông bị sợ đến gần chết, ông cho là tiểu thư bị người ta bắt cóc rồi, nhưng đợi một lúc không thấy bọn bắt cóc gọi điện đến, mà là điện thoại của ám vệ của tiểu thư, nói tiểu thư đi tìm ông chủ rồi, lúc này thấy ông chủ và tiểu thư cùng nhau bình an trở về, tâm trạng thấp thỏm lúc này mới buông xuống.

Thời điểm sau khi Hoàng Phu Tuyết từ phòng Thủy Băng Nhu quay xuống, Quân gia đã ở đại sảnh chờ phân phó.

"Quân gia, con chó săn kia đã được đem về nhà chưa?" Hoàng Phu Tuyết ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, lười biếng hỏi.

Quân gia đứng ở bên cạnh cung kính trả lời: "Ông chủ, đã mang về rồi, nó đang ở trong vườn hoa phía sau chơi đùa, dường như chơi rất vui vẻ."

"Ừ, ông sắp xếp một chuyên gia nuôi chó đặc biệt một chút chăm sóc tốt cho nó, nó là sủng vật của tiểu thư, cũng không thể để nó xảy ra chuyện gì." Hoàng Phu Tuyết phân phó.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm, vậy có cần xây chuồng cho nó không? Nên xây ở đâu thì tốt?" Quân gia hỏi.

"Ừ? Nếu nó ưa thích vườn hoa như vậy, vậy thì ở trong vườn hoa xây cho nó một cái chuồng hình dáng phù hợp chút đi!" Hoàng Phu Tuyệt nói.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm." Quân gia nhận lệnh rồi khỏi đại sảnh.

.....

Thủy Băng Nhu tỉnh lại trong bóng tối, cô quan sát một chút hoàn cảnh chung quanh, phát hiện đây là phòng của cô, nhớ tới cùng Tuyệt đi lên núi ngắm phong cảnh, lúc trở về lại ngủ thiếp đi ở trên xe, nhất định là Tuyệt bế cô vào nhà, đúng rồi, anh ở đâu? Chẳng lẽ ở thư phòng? Mặc kệ, trước đi xem sủng vật của cô cái đã.

Thủy Băng Nhu vội vàng đi xuống lầu dưới.

"Bác Quân gia, chó săn hôm nay đưa tới ở đâu rồi ạ?" Thủy Băng Nhu thấy Quân gia, ngọt ngào hỏi.

"Tiểu thư, con chó săn kia đang ở trong vườn hoa, để tôi đưa ngài đi." Quân gia cung kính trả lời, mặc dù tiểu thư tâm địa thiện lương, không có một chút đáng về, còn thường đối đãi với ông như trưởng bối (bề trên), nhưng ông chính là không nhận được kính trọng cô, dù sao hiện nay, những cô bé biết lễ phép như tiểu thư đã không còn thấy nhiều lắm.

"Không cần, bác đi làm việc của bác đi, tự cháu đi là được rồi." Thủy Băng Nhu nói xong liền đi về phía vườn hoa.

Đi tới vườn hoa, chó săn vốn là đang chơi rất tận hứng trong nháy mắt thấy Thủy Băng Nhu, mừng rỡ tựa như thấy bằng hữu xông về phía cô, dùng đầu lưỡi của nó liếm láp tay Thủy Băng Nhu, còn những nhéo chồm hai cái chân trước ôm lấy Thủy Băng Nhu.

Khi Hoàng Phu Tuyệt đi tới vườn hoa đúng lúc bắt gặp cảnh tượng đó, nhất thời anh giận sôi lên, hận không thể lập tức chặt đầu lưỡi của con chó kia.

Vừa rồi anh đến phòng Nhu nhi muốn gọi cô dậy ăn bữa tối, ai ngờ không thấy cô ở trong phòng, bình thường bảo bối của anh sau khi tỉnh lại đều sẽ tìm anh khắp nơi, lần này thế nhưng không có đi tìm anh. Lập tức nghĩ đến cô có thể đã đi xem cái con sủng vật đáng chết kia rồi, không nghĩ tới con chó săn đáng chết này thế nhưng nhân cơ hội ăn đầu hũ của Nhu nhi, quả thực là chán sống mà, cũng không thèm để ý xem ai là người đã giải cứu nó khỏi tay kẻ xấu, huống chi lương thực sau này của nó cũng còn phải dựa vào anh cung cấp cho.

Hoàng Phu Tuyệt không nói hai lời, lập tức tiến lên dùng sức đem con chó săn đang dựa vào bên cạnh Thủy Băng Nhu kia nhấc lên, hung hăng ném nó sang một bên, sau đó dùng tay gắt gao ôm lấy eo Thủy Băng Nhu, nhìn chằm chằm như muốn cảnh cáo con chó săn kia.

"Tuyệt, anh sao thế? Anh làm sủng vật của em bị thương rồi." Thủy Băng Nhu quệt mồ hôi ai oán nói.

"Ai kêu nó vô lễ với em!" Hoàng Phu Tuyệt nghiêm mặt nói.

"Đâu có, có phải anh nghĩ quá nhiều rồi không, đó là biểu hiện thân thiện của nó mà! Ha ha ha. . . . . Em hiểu rồi, chẳng lẽ anh ngay cả dăm của chó săn cũng ăn?" Thủy Băng Nhu cười hi hi nói.

"Dù sao không cho phép nó dựa vào em gần như thế." Hoàng Phu Tuyệt ngượng ngùng nói, giống như là bị người nói trúng tim đen vậy.

"Ha ha ha. . . . Bộ dạng Tuyệt ghen thật đáng yêu nha." Thủy Băng Nhu cười trêu.

"Anh. . . Anh đâu có." Hoàng Phu Tuyệt lo lắng vội nói, thật ra không phải là anh hẹp hòi, chỉ là không có cách nào trừ anh ra anh không muốn thấy bất cứ sinh vật nào đến gần bảo bối của anh, cho dù đối phương là động vật cũng không được, huống chi con chó săn này lại là giống đực, như vậy thì càng thêm không thể đến gần Nhu nhi như vậy.

"Ha ha ha. . . Không cười anh, ha ha ha. . . Đúng rồi, Tuyệt, anh nói xem nên đặt tên gì cho sủng vật?" Thủy Băng Nhu hỏi.

"Một sủng vật còn phải đặt tên sao? Tùy tiện gọi chó hoặc mèo là được, nếu không liền kêu Vương Tài, anh thấy bình thường các thương gia thường gọi như vậy." Hoàng Phu Tuyệt ghen tỵ nói, cái con chó kia chiếm quá nhiều sự chú ý của Nhu nhi, còn phải giúp nó đặt tên, hừ, nghĩ tới đây anh cũng rất khó chịu.

"Sủng vật cũng là bằng hữu của chúng ta, tại sao có thể tùy tiện như thế, hả? ? Để em nghĩ, kêu là Luck đi!" Thủy Băng Nhu nói.

"Có thể trở thành sủng vật của em đích xác là vận may của nó." Hoàng Phu Tuyệt tự lẩm bầm.

"Hả? ? Anh nói cái gì?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"A, không có gì, anh nói là tên của nó rất êm tai, bây giờ có thể đi ăn cơm rồi chứ? Bụng của anh rất đói." Hoàng Phu Tuyệt làm bộ đáng thương nói, cố gắng gây sự chú ý của Thủy Băng Nhu.

"Đi thôi! Luck, đi ăn cơm." Thủy Băng Nhu gọi con chó săn.

"Cái gì? Nhu nhi, em muốn con chó này theo chúng ta cùng ăn cơm sao?" Hoàng Phu Tuyết đề nghị thanh âm hỏi.

"Đúng nha, về sau nó liền theo chúng ta cùng nhau ăn cơm rồi, bởi vì nó là bằng hữu của em." Thủy Băng Nhu nói xong cũng đi vào phòng, ngay sau đó Luck hả hê nhìn Hoàng Phu Tuyết một cái, sau đó theo đuôi Thủy Băng Nhu vào nhà, lưu lại một mình Hoàng Phu Tuyết đang ghen ghét dữ dội.

"Luck đáng chết, lại còn muốn thay vị trí của ta ở trong lòng Nhu nhi, khốn kiếp, thật đáng chết."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Âm vệ

Ở trong núi rừng tĩnh lặng âm u, đập vào tầm mắt là một ngôi biệt thự hào hoa mang phong cách Châu Âu, ban đêm yên tĩnh có vẻ càng khiến biệt thự thêm âm trầm.

Trong biệt thự có tòa tháp hình tròn, cửa sổ nhỏ, công vòm hình nửa vòng tròn, cái vòm thấp lùn, tầng tầng lớp lớp khung cửa làm vật trang trí. Sử dụng hàng loạt trụ đứng cùng các loại hình dáng vòm mà đạt tới một loại chắc nịch đầy cộm nặng nề, cân đối an ổn, độ mạnh yếu hài hòa tạo nên hiệu quả thẩm mỹ, cửa sổ nhỏ cùng với không gian rộng lớn bên trong tạo thành đối lập mãnh liệt, khiến cho toàn bộ ánh sáng bên trong biệt thự ảm đạm, sâu hun hút, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí u ám.

Lúc này dưới sân huấn luyện trong biệt thự loay hoay rối như một đồng búi nhúi, bởi vì theo tin tức nội bộ biết được chủ nhân của bọn họ muốn đích thân đến biệt thự xử lý một chút chuyện, mọi người không kịp chờ đợi bày ra ưu thế của bản thân, hi vọng có thể có cơ hội được chủ tử coi trọng.

"Ai, nghe nói chủ tử từ một lát nữa sẽ đến, thật là muốn xem một chút chủ tử trông như thế nào, chỉ vừa mới mười lăm tuổi liền sáng lập “Ám Nguyệt”, không hổ là thần tượng của ta." Một trong ba nữ sát thủ hưng phấn mở miệng nói.

"Đúng vậy nha, nghe nói chủ tử của chúng ta đáng đáp vô cùng anh tuấn, ai nha, nếu chủ tử có thể để ý đến ta, nằm mơ ta cũng sẽ cười trộm á." Bên cạnh một sát thủ thứ hai si mê nói.

"Ai, nghe nói chủ tử người giống như thần đó đã là người có chủ rồi, hơn nữa nghe nói ngài cực kỳ sùng ái cô gái kia, còn vì cô ta mà xây một tòa lâu đài, ta khuyên các cô cũng đừng nằm mơ giữa ban ngày đi." Một sát thủ lớn tuổi hơn một chút nhắc nhở một đám phụ nữ đang trò chuyện hăng say.

"Thôi đi, cô biết cái gì? Hiện tại bên ngoài có người đàn ông có quyền thế nào mà không bao dưỡng phụ nữ? Trở thành người tình của ngài ấy cũng được rồi. . . . ." Một người trong đó phản bác.

. . . . . Sân huấn luyện càng ngày càng nhiều người vây lại một chỗ thảo luận về chủ tử của các cô, nữ thì hi vọng được trở thành người phụ nữ của chủ tử, còn nam thì hi vọng được chủ tử trọng dụng (coi trọng, sử dụng).

"Các người rất rảnh rỗi sao? Lập tức chạy 20 vòng, chạy không xong cũng không cần ăn bữa tối." Một cô gái tóc ngắn đáng đẹp để lạnh lẽo nói.

Mọi người ríu rít đi ra ngoài bãi tập rộng lớn, cho dù có cái gì bất mãn, họ cũng không dám ra tiếng, bởi vì ngài thân phận Đường chủ của cô gái kia, cô chính là nữ Đường chủ duy nhất của “Ám Nguyệt”, đồng thời cũng là sát thủ hạng nhất của giới sát thủ —— Quan Dĩnh.

Nhất thời sân huấn luyện to như vậy chỉ còn lại một mình Quan Dĩnh, mặt của cô trong nháy mắt trở nên nhu hòa, nghe được tin tức người kia sẽ tới, cô kích động hơn so với bất kỳ ai, tay từ trong túi quần thận trọng lấy ra một khối khăn bằng lụa màu trắng gấp cực kỳ đẹp.

Suy nghĩ quay về mười năm trước, lúc ấy cô còn là một cô gái nhỏ hay xấu hổ mới vừa vào “Ám Nguyệt”, không cách nào thoát ra khỏi bóng ma ám ảnh của việc mất đi người thân, càng không có cách nào chịu đựng nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, nhiều lần một mình trốn đi len lén khóc, cho đến một ngày, một thiếu niên anh tuấn mặt không chút biểu tình đi tới trước mặt cô.

"Cho" thiếu niên lạnh nhạt đưa qua một khối lụa màu trắng.

Cô ngẩng gương mặt rung rung nước mắt lên, bộ dạng đáng thương nhìn bóng dáng tuấn lãng của anh, nghi ngờ nhận lấy khăn tay.

"Lau nước mắt của cô đi, nếu như không muốn bị người khi dễ, sẽ phải thật cố gắng, như vậy mới có thể bảo vệ mình và thứ mà mình muốn bảo vệ." Thiếu niên nói xong cũng xoay người rời đi, thanh âm của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, lại khiến cô có một loại cảm giác ấm áp.

Sau này cô mới biết anh chính là chủ tử của các cô, cũng chính là người đã cứu cô từ trong tay của kẻ địch, từ đó trở đi bất kể huấn luyện cực khổ đến cỡ nào, cô đều cắn chặt hàm răng, cũng bởi vì cái câu nói kia của chủ tử, cô từng bước từng bước từ một cô bé mặc cho người ta khi dễ trở thành sát thủ hạng nhất của “Ám Nguyệt”.

Ở “Ám Nguyệt” có hai thần thoại, một là chủ tử, người còn lại chính là cô.

Vào cái ngày cô trở thành Đường chủ, cô khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của chủ tử, hi vọng anh biết đến thành tựu của cô, vậy mà, anh lại cũng không có xuất hiện nữa, chỉ là ở “Ám Nguyệt” thỉnh thoảng sẽ nghe được tin tức về anh, nghe nói anh nhân nuôi một cô bé, hơn nữa còn phí hết tâm tư xây một tòa lâu đài cho cô ấy, quả thật cung chiều cô gái đó lên tận trời.

Anh có biết mỗi khi nghe được anh sùng ái cô gái kia như thế nào, lòng của cô liền đau đến sắp không thể hít thở, cô không ngừng đè nén sự ghen tỵ xuống.

Là từ lúc nào cô bắt đầu yêu anh? Có lẽ từ cái phút chốc anh đưa cho cô tấm khăn lụa kia, một khóa lòng của thiếu nữ đã vô thức bắt giắc rơi vào trên người anh rồi.

Một chiếc Porsche chạy về phía tòa biệt thự lớn khí thế huy hoàng, hai tấm cửa sắt lớn thấy bóng dáng của chủ nhân thì nhanh chóng mở ra, phát ra tiếng vang trầm muộn, khiến cho lòng người không khỏi cả kinh.

Tài xế của Hoàng Phu Tuyết tiếp tục đạp chân ga, xe hơi chở hai người tiến vào một tòa trang viên vừa quý dị vừa thần bí. Cửa sắt lớn sau khi xe vào chậm rãi đóng lại, rồi cuộc phát ra một tiếng "Dao động ——" trầm vang.

Mấy phút sau, xe đi đến trước mặt một biệt thự màu trắng tất đèn. Lúc này ở bên ngoài biệt thự một người đàn ông lớn tuổi nghiêm trang đứng ở một bên, trong nháy mắt thấy Hoàng Phu Tuyết từ trên xe bước xuống, cung kính nghênh đón.

"Lập tức triệu tập tất cả sát thủ hạng nhất đến bãi tập tập hợp." Hoàng Phu Tuyết vừa đi vừa lạnh nhạt nói.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm." Người đàn ông nhận lệnh đi xuống.

Hoàng Phu Tuyết đi tới đại sảnh rộng lớn lười biếng ngồi xuống trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong chốc lát, tất cả sát thủ hạng nhất tụ tập ở bãi tập thấy một đám người áo đen vây quanh một người cao gần hai mét, người đàn ông thể trạng to con anh tuấn đi về phía bọn họ. Môi mỏng manh nhấp nhẹ, hình dáng gương mặt góc cạnh rõ ràng, tròng mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, giống như chim ưng trong đêm tối, lạnh lung ngạo nghễ cô độc rồi lại thịnh khí bức người, trong lúc đứng độc lập một mình lại tán phát cường thế Ngạo Thị Thiên Địa .

Người đó hẳn phải là cái chủ tử thần bí đó rồi, mọi người ríu rít suy đoán, đồng thời trong lòng kích động khác thường.

Hoàng Phu Tuyết ở giữa một đám hộ vệ túm tụm từ từ hướng đi về phía bãi tập, trong nháy mắt khi anh đi vào rõ ràng có thể nghe được rất nhiều tiếng rút khí, đối với cái loại tình huống này anh đã thành thói quen.

Lúc này Quan Dinh nóng rực nhìn bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết từ từ đi đến, cô vẫn biết anh rất anh tuấn, không nghĩ tới mười năm thời gian khiến cho anh càng thêm xuất sắc, theo bước chân anh đến gần, cô có thể nghe được tim của cô nhảy lên loạn nhịp. Nghe nói hiện tại triệu tập đều là sát thủ hạng nhất, may nhờ cô đủ cố gắng, bằng không xác định không thể thấy anh rồi.

"Mọi người nghe! Chủ tử có chuyện phân phó." Một người đàn ông dẫn đầu hô lớn.

Trong nhất thời bãi tập vô cùng an tĩnh, một hộ vệ bên cạnh Hoàng Phu Tuyết tiến lên lớn tiếng nói: "Hiện tại mọi người tiến hành thi văn và thí võ, còn có cả khảo nghiệm năng lực ứng biến."

Mọi người ríu rít lấy ra bản lĩnh xuất chúng của mình, hi vọng có thể thông qua tỷ thí lần này trở thành tâm phúc của chủ tử. Quan Dinh vừa nghe được lời nói của hộ vệ, trong lòng vô cùng kích động, cô rút cuộc có cơ hội ở trước mặt anh bày ra tài năng của mình, hơn nữa có thể đường hoàng đứng ở bên người anh, cô dám cam đoan chỉ cần cô ra tay, cả “Ám Nguyệt” không ai có thể vượt qua cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ghen ph

Hoàng Phu Tuyết ngồi trên ghế hộ vệ vừa lấy ra, chăm chú nhìn bộ dạng cố gắng xông xáo của tất cả sát thủ, từ trên nét mặt bọn họ có thể thấy được tất cả sát thủ đều ở đây cố gắng bày ra thực lực của bản thân, kỳ vọng được anh công nhận, nhất là nữ sát thủ tóc ngắn xinh đẹp kia, chỉ thấy cô từng bước một mạo hiểm hơn cả phần lớn nam sát thủ, mà hiện trường tất cả những nữ sát thủ khác căn bản cũng không phải là đối thủ của cô, có thể biết lần này cô đã phát huy siêu năng lực của mình.

Rất tốt, bên người Nhu nhi chính là cần có một người có sức mạnh vượt trội hơn nữa còn vì cô ấy mà bán mạng, nữ sát thủ này qua được cửa thứ nhất —— vẫn vô song toàn, như vậy thì chỉ còn lại cửa ải cuối cùng rồi, hi vọng cô sẽ không để cho anh có cơ hội giết cô, Hoàng Phu Tuyết thầm nghĩ.

Hồi lâu sau, cuối cùng người thắng rốt cuộc đã rõ, sát thủ tại đây không khỏi hâm mộ người thắng cuối cùng —— Quan Đình.

Quan Đình kích động đi tới bên người Hoàng Phu Tuyết, hi vọng anh có thể khen ngợi cô, ai ngờ Hoàng Phu Tuyết lạnh nhạt nhìn cô một cái, mặt không chút biểu tình nói: "Ngày mai đến lâu đài." Sau đó giữa một đám hộ vệ vây quanh rồi khỏi bãi tập.

Cho dù là về mặt anh không chút để ý như vậy, trong lòng Quan Đình cũng không nhịn được kích động, rốt cuộc có thể đứng ở bên cạnh anh rồi, vì giấc mộng này, cô tiếp nhận các loại cách thức huấn luyện ma quỷ, từng bước từng bước từ trong đồng người chết đi ra.

Hoàng Phu Tuyết trở lại lâu đài liền trực tiếp đi về phía phòng của Thủy Băng Nhu, bình thường buổi tối anh cũng sẽ không ra ngoài, bởi vì nhớ có một buổi tối anh có việc đi ra ngoài, kết quả lúc trở lại nhìn thấy bảo bối của anh len lén trốn ở một góc khóc, anh lại tưởng rằng có người khi dễ cô, nhất thời trong lòng lửa giận bùng bùng, sau đó trải qua tìm hiểu mới biết thì ra là bảo bối của anh sau khi tỉnh lại không tìm được anh, trong lòng hoảng hốt nên mới khóc.

Lúc ấy anh âm thầm tự trách, anh lại khiến cho bảo bối của anh phải khóc. Từ đó về sau anh không bao giờ còn đi ra ngoài vào buổi tối. Tối hôm nay là một ngoại lệ, bởi vì hộ vệ lúc trước anh kêu thuộc hạ chọn lựa không có một ai khiến anh hài lòng, lập đi lập lại nhiều lần để cho bảo bối của anh bị thương, cho nên tối nay anh nhân lúc Nhu nhi ngủ tự mình đến "Ám Nguyệt" chọn lựa hộ vệ cho cô.

Quản gia vẫn không có gọi điện thoại cho anh, xem ra bảo bối của anh chắc còn ở trong giấc mộng.

Hoàng Phu Tuyết đi tới cửa phòng Thủy Băng Nhu, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, không nghĩ tới con chó săn vốn dĩ nên ở vườn hoa lại đang ở trong phòng của cô.

Đáng chết, miệng của nó đặt chỗ nào đây, con chó háu sắc này, thế nhưng nhân cơ hội hôn trộm bảo bối của anh, Hoàng Phu Tuyết tức giận bùng bùng đi tới, tay dùng sức thật lớn kéo tai con chó săn Luck ném về phía xa, chó săn nhất thời không có phòng bị, bị Hoàng Phu Tuyết ném rơi xuống kêu gào bi thống thành tiếng.

"Hừ, gào cái quỷ gì, đánh thức Nhu nhi, xem tao thu thập mày thế nào, hừ, sắc chó đáng chết." Hoàng Phu Tuyết nhỏ giọng quát con chó săn, sau đó từ túi quần lấy ra một cái khăn tay nhẹ nhàng lau gương mặt mới vừa bị Luck liếm qua của Thủy Băng Nhu, trong lòng một trận lửa giận, gò má của Nhu nhi chỉ có anh mới có thể hôn, hừ, dù là động vật cũng không được, huống chi còn là một con sắc chó giống đực.

"Hả?" Thủy Băng Nhu từ trong một hồi đau nhói tỉnh lại, đập vào mi mắt là gương mặt bùng bùng tức giận của Hoàng Phu Tuyết.

"Tuyết, anh ở đây làm gì vậy?" Thủy Băng Nhu khàn khàn hỏi.

"Hả? Nhu nhi, thật xin lỗi, anh đánh thức em?" Hoàng Phu Tuyết áy náy nói.

"Anh còn không có nói cho em biết, buổi tối khuya anh không ngủ còn làm cái gì thế? Còn nữa anh làm cho mặt của em thật là đau nha." Thủy Băng Nhu làm nũng nói.

"Cái gì? Thật là đau, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . anh không phải cố ý, ngoan, anh hôn nhẹ là sẽ không đau nữa." Hoàng Phu Tuyết thận trọng nâng lên gương mặt của cô hôn lên.

Trong lòng âm thầm tự trách, đều do anh quá ghen, kết quả không cẩn thận làm tổn thương bảo bối của anh, đúng rồi, vừa rồi sao anh lại không nghĩ đến cái biện pháp này nhỉ, Hoàng Phu Tuyết nâng gò má Thủy Băng Nhu hôn một lần nữa, trong lòng âm thầm vui vẻ, như vậy liền lau sạch ấn ký của sắc chó kia lưu lại trên mặt Nhu nhi rồi, hừ, sắc chó, nếu là lần sau còn nhìn thấy nó hôn bảo bối của anh, xem anh có đem nó nấu ăn sạch không.

"Còn đau nhức không? Để anh kêu thầy thuốc sang đây xem một cái tốt hơn." Hoàng Phu Tuyết nói xong cũng muốn đi ra ngoài.

Thủy Băng Nhu vội vàng lôi kéo tay của anh nói: "Tuyết, không cần kêu thầy thuốc, em đã không sao, đúng rồi, anh còn chưa nói cho em biết vừa rồi anh lau mặt em làm cái gì? Mặt của em rất dơ sao?" Thủy Băng Nhu lấy tay vuốt mặt của cô.

Vừa nghe Thủy Băng Nhu nói vậy, Hoàng Phu Tuyết lập tức nghĩ đến đầu sỏ khiến anh phạm sai lầm, nhất thời uất ức nói: "Nhu nhi, tại sao cái sắc chó kia lại ở trong phòng của em?"

"A, anh nói Luck, bên ngoài tối đen thế kia, nó giống như rất sợ, cho nên anh vừa ra khỏi phòng em, nó liền tiến vào, không sao, dù sao gian phòng cũng lớn như vậy cơ mà." Thủy Băng Nhu giải thích.

"Không được, Nhu nhi, làm sao em có thể để cho những nam giới khác vào phòng của em đây?" Lúc này nhìn Hoàng Phu Tuyết giống như một người chồng thấy vợ hồng hạnh xuất tường*, ghen.

(* Hồng hạnh xuất tường: Ngoại tình)

"Tuyết, nó là một con chó săn, không phải những nam giới khác." Thủy Băng Nhu bắt đầu giải thích, tính tình của Tuyết ở trước mặt cô đôi khi giống như đứa trẻ nhỏ vậy.

"Là chó săn cũng không được, huống chi nó còn là công (giống đực), hơn nữa vừa rồi nó thế nhưng đáng chết vô lễ với em." Hoàng Phu Tuyệt tức giận nói.

"Cho nên anh liền muốn lau chỗ Luck hôn em?" Thủy Băng Nhu trêu ghẹo.

"Anh... Anh..." Hoàng Phu Tuyệt nhất thời ngắc ngứ không nói nên lời, ai bảo con sắc chó đáng chết kia lại dám hôn trộm bảo bối của anh, lúc ấy tức giận đừng đừng anh đâu có nghĩ nhiều như vậy, cho nên mới không cẩn thận làm tổn thương Nhu nhi, Nhu nhi sẽ không vì vậy tức giận chứ? Trong lòng Hoàng Phu Tuyệt thấp thỏm nhủ thầm.

"Ha ha ha. . . . . bộ dạng Tuyệt ghen thật đáng yêu nha." hai tay Thủy Băng Nhu ôm cổ của Hoàng Phu Tuyệt cười nói đùa.

"Em không giận anh?" Hoàng Phu Tuyệt nghi vấn hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Em vì sao phải tức giận? Em yêu Tuyệt chính vì điểm ấy, dịu dàng lại bá đạo, thỉnh thoảng ghen giống như một ông chồng ghen vậy." Thủy Băng Nhu tình cảm nồng nàn nói.

Hoàng Phu Tuyệt nghe xong Thủy Băng Nhu dịu dàng bày tỏ, đầu óc oanh một tiếng, lập tức nghiêng người ngăn chặn Thủy Băng Nhu, hôn môi của cô, bá đạo nhưng vẫn không mất đi phần dịu dàng.

Thủy Băng Nhu không kiềm hãm được vươn tay ôm eo của anh, gian nan hôn đáp lại.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt buông Thủy Băng Nhu thở hổn hển ra, thâm tình nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt nhu tình lạnh như nước, dịu dàng nói: "Bé ngọc, nhớ phải hô hấp."

Thủy Băng Nhu hô hấp bình thường trở lại thời điểm cười trêu nói: "Chỉ là, Tuyệt, anh có soi gương hay không, bộ dạng anh ghen y hệt như một ông chồng đang ghen vậy!".

"Còn không phải là bởi vì em, bé con không có lương tâm, còn dám giễu cợt anh, xem anh như thế nào thu thập em." Hoàng Phu Tuyệt nói xong liền chọc lét Thủy Băng Nhu, chọc cho cô cười ha ha, lập tức cầu xin tha thứ.

"Gâu, gâu, gâu. . . . ." Luck lập tức sủa lên, giống như bắt mồi cô chủ chợt quên mất sự tồn tại của nó. Trong phòng nhất thời một hồi âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Khinh thường

Sáng sớm ngày thứ hai, Quan Dĩnh dưới sự hướng dẫn của quản gia làm quen với hoàn cảnh của lâu đài, hào hoa mà không xa xỉ, diện tích khoảng hơn ba nghìn vạn thước vuông, có nhà kính riêng để trồng hoa, hồ bơi, vườn hoa, tất cả thiết bị cái gì cần có đều có, cô vốn cho là "Ám Nguyệt" đã là nơi hưng vĩ nhất mà cô biết, không ngờ "Ám Nguyệt" ngay cả một góc của lâu đài thậm chí còn không bằng, từ nhà kính trồng hoa cô xác định phần lớn các loại hoa ở bên trong đều là những chủng loại nuôi dưỡng nhân tạo cô chưa từng thấy qua, lúc này cô hoài nghi mình có phải đang sống ở trong cổ tích hay không.

Cuối cùng Quản gia đưa cô tới một đại sảnh, bên trong thiết kế bày trí tinh xảo sáng chói làm ánh mắt của cô đau nhức. Đây chính là toà lâu đài mà anh vì cô gái kia tỉ mỉ xây dựng nên sao? Tại sao anh lại sùng ái cô gái kia đến vậy, chẳng lẽ anh đã quên cô sao? (Editor: Đã nhớ bao giờ đâu mà quên) Hay là anh cho tới bây giờ cũng chưa có nhớ tới tất cả những gì từng liên quan với cô. Cô thật muốn xem xem là một đứa bé gái thế nào lại có thể được anh sùng ái đến như vậy.

"Cô ở đây chờ một chút, ông chủ và tiểu thư cũng chuẩn bị xuống rồi." Quản gia lạnh nhạt phân phó, sau đó sai người chuẩn bị dọn ra bữa ăn sáng.

Trong chốc lát, Hoàng Phu Tuyệt quả thật bỗng Thủy Băng Nhu xuất hiện tại đầu bậc thang, Quản gia bước nhanh đi lên phía trước cung kính nói: "Ông chủ, tiểu thư ảm vệ đã tới."

Quan Dĩnh đi lên phía trước, ám chỉ sự tồn tại của cô, thật ra thì sau lúc anh vừa xuất hiện tại đầu cầu thang, cô đã có thể cảm giác được tim của cô đập thật nhanh, nhưng là ngay sau đó ánh mắt của cô thấy được mỹ nhân đang ngủ trong ngực Hoàng Phu Tuyệt thì trong mắt lóe lên kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, trên đời tự nhiên lại có cô gái đẹp như vậy, tóc dài đen nhánh xinh đẹp phiêu dật xõa trên vai của anh (anh ấy đang bế Nhu nhi mà), trên đôi mắt khép chặt là hàng mi y hệt như cây quạt dài mà cong vút, da thịt trắng nõn hoạt nộn, cộng thêm vóc người nhỏ nhắn linh lung hấp dẫn, môi đỏ mọng xinh đẹp theo giấc ngủ mà khẽ đóng khẽ mở, giống như mời người tới thưởng thức, tràn đầy mị hoặc.

Cô ta chính là cô gái mà chủ tử cực kỳ sủng ái đó sao? Chỉ là tại sao cô ta vẫn còn ngủ? Hừ, không phải chỉ là một cái bình hoa đẹp thôi sao, hơn nữa còn là một bình hoa thích ngủ, tại sao cô ta có thể có được hết sự sủng ái của anh, không công bằng, bên trong lòng của Quan Đình phần hận nhủ thầm, mặc dù như thế cô vẫn đem tất cả tâm tình che giấu thật tốt, chủ tử khôn khéo như vậy, Cô cũng không hy vọng bị anh nhìn ra sơ hở, nếu không ngay cả cơ hội ở bên cạnh anh cũng không có.

Hoàng Phu Tuyết gật đầu một cái, nhìn cũng chưa từng nhìn Quan Đình một cái liền bỗng Thủy Băng Nhu đến bên bàn ăn ngồi xuống, sau đó thận trọng đem Thủy Băng Nhu đặt ở trên đùi anh, hai tay ôm chặt hông của cô, miệng đến gần lỗ tai của cô nhẹ nhàng thổi khí.

"Nhu nhi, tỉnh, nên ăn điểm tâm rồi?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ nói.

"Há? Không cần ăn nữa em, em muốn ngủ." Thủy Băng Nhu mắt nhắm chặt lại mơ hồ nói.

"Nếu em còn tiếp tục ngủ, đi học muốn trễ rồi đó." Hoàng Phu Tuyết cung chiêu hỏi, anh ước gì cô không đến trường học, như vậy thì một đám tiểu quý trong trường học sẽ không có cách nào mơ ước bảo bối của anh.

"Há?" Thủy Băng Nhu nghe được lời Hoàng Phu Tuyết nói từ từ mở mắt.

"Ha ha ha. . . . . Đã chịu tỉnh, ăn điểm tâm." Hoàng Phu Tuyết cầm lên một khối sandwich đã chuẩn bị xong thả vào bên miệng của cô.

"Còn cười, đều tại anh, ai bảo anh tối hôm qua còn giày vò em, hại em mới vừa ngủ được một chút mà thôi." Thủy Băng Nhu dùng nắm đấm nhẹ nhàng thụi vào lồng ngực của anh, gắt gỏng.

Lời nói mập mờ khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái, mặc dù như thế, Quan gia bên cạnh vẫn mắt nhìn thẳng tưng, có thể thấy được chuyện như vậy là thường xuyên trình diễn, mà Quan Đình lại bởi vì lời nói của Thủy Băng Nhu mà nắm chặt quả đấm, tối ngày hôm qua chủ tử không phải khuya lắm rồi mới từ “Ám Nguyệt” trở về sao? Thì ra gấp gáp trở về đó là bởi vì cô gái kia, nhất thời Quan Đình thiếu chút nữa đổ bình dấm chua, cô không ngừng khác chế trên người hai bàn tay đang kích động muốn công kích Thủy Băng Nhu.

"Ha ha ha. . . . . Không cười em, đều là anh sai, ngoan ngoãn ăn điểm tâm, nhìn em sao thấy càng ngày càng gầy, phải ăn nhiều một chút mới được." Hoàng Phu Tuyết mỉm cười nói.

"Hừ, thành thực khai báo, anh có phải muốn nuôi em cho mập hay không, sau đó sẽ ra bên ngoài tìm phụ nữ buông thả." Thủy Băng Nhu làm bộ nghiêm chỉnh hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Em ghen? Nha đầu ngọc, trên đời trừ em ra, ai anh cũng không cần." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

"Như vậy còn nghe được." Thủy Băng Nhu nghe được đáp án mình muốn, vui vẻ ăn bữa sáng do anh đưa cho.

Một đứa con gái bá đạo lại không có lễ như thế, chủ tử tại sao có thể cưng chiều cô ta như vậy, hơn nữa còn cam kết chỉ thích một mình cô ta, anh làm sao vậy, Quan Đình càng nghĩ trong lòng càng giận.

"Há? Cô ấy là ai vậy?" Thủy Băng Nhu ăn xong bữa ăn sáng trong lúc vô tình thấy sự tồn tại của Quan Đình, nghi ngờ hỏi.

"Cô ấy là ám vệ anh giúp em chọn, thích không?" Hoàng Phu Tuyết hỏi, nếu như bảo bối của anh nói không thích liền đổi qua những người khác.

Quan Đình nghe được anh nói, thân thể nhất thời cứng đờ, trong mắt lóe lên đau đớn, thì ra là anh chọn cô, là bởi vì võ công cô tốt, có thể bảo vệ cô gái kia, cho tới nay đều là cô tự mình đa tình.

"Thích, cô ấy thật là xinh đẹp nha, tôi tên là Thủy Băng Nhu, cô tên là gì?" Thủy Băng Nhu từ trên đùi Hoàng Phu Tuyết trượt xuống, đi tới trước mặt cô gái kia thân thiện chào hỏi.

"Thuộc hạ là Quan Đình." Quan Đình lạnh nhạt nói, trong lời nói ẩn giấu một tia khinh thường.

"Quan Đình? Tên cũng rất êm tai, vậy sau này chúng ta chính là bằng hữu rồi." Thủy Băng Nhu mỉm cười nói.

"Nhu nhi, muộn giờ đi học rồi." Hoàng Phu Tuyết đi tới ôm eo của cô dịu dàng nói.

"Ha, nguy rồi, em đi lấy túi sách trước đã." Thủy Băng Nhu nghĩa đồng hồ ở đại sảnh một cái, lo lắng nói.

Thấy Thủy Băng Nhu trở về phòng, tức giận của Hoàng Phu Tuyết nhất thời khuếch đại, Quan Đình đột nhiên rất mơ hồ, tại sao chủ tử đột nhiên tức giận, chỉ có Quan gia sống lâu dài ở tòa thành mới biết, bởi vì mới vừa rồi ám vệ đối với tiểu thư có một chút xú khinh thường, cho nên ông chủ tức giận, không một ai có thể xem thường tiểu thư hoặc là tổn thương tiểu thư, bởi vì ông chủ không cho phép.

"Biết cô phạm vào cái lỗi gì không?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hỏi.

"Thuộc hạ không biết." Quan Đình cao ngạo đáp lại, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đã làm sai, bởi vì ngoại trừ chủ tử ra không có ai có thể khiến cho cô cung kính đối đãi.

"Không biết? Rất tốt, Quan gia ông nói cho cô ta biết lỗi ở đâu, còn có bổn phận cần phải có của cô ta." Hoàng Phu Tuyết tức giận nói.

"Bất luận kẻ nào không nên đối với tiểu thư bất kính, còn phải dùng sinh mạng đi bảo vệ tiểu thư, tuyệt không thể để cho cô ấy bị một tia một hào tổn thương, nếu không xử trí theo gia pháp." Quan gia mặt không biểu tình hướng về phía Quan Đình nói, Quan Đình lập tức cứng đờ, anh thế nhưng bảo hộ cho cô ta tới mức đó.

Hoàng Phu Tuyệt nghe xong lời Quan gia nói sau đó xoay người đi về phía phòng của Thủy Băng Nhu.

Quan gia lạnh nhạt liếc cô một cái, mặt không chút biểu tình nói: "Chú ý bổn phận của mình, không nên có tư tâm tốt nhất hiện tại bóp chết ở trong đầu, nếu không chết thế nào cũng không biết, ông chủ cũng không phải là đối tượng có thể tùy tiện lừa gạt." Nói xong cũng rời khỏi đại sảnh, lưu lại Quan Đình với tư tưởng hỗn loạn thật lâu ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Âm sát

Hoàng Phu Tuyệt đi vào phòng của Thủy Băng Nhu thấy cô đang lục tìm đông tây kiểm cái gì đó, trên trán loáng thoáng xuất hiện một tia ảo não cùng lo lắng. Hoàng Phu Tuyệt bước nhanh đi tới hỏi: "Nhu nhi, em tìm gì vậy?"

"Đó, Tuyệt, anh có thấy Niên luận (luận văn niên học) của em đâu không? Em nhớ là ngày hôm qua rõ ràng để ở trên bàn, sao giờ lại không thấy, thật hông bét, nếu hôm nay em không nộp luận văn, lão bà cô chắc chắn sẽ trực tiếp chấm hết khóa học của em, như vậy em sẽ không có cách nào thuận lợi tốt nghiệp." Thủy Băng Nhu trở lộn một xấp sách trên bàn nói.

"Luận văn? Ngày hôm qua không phải anh đã giúp em bỏ vào trong túi rồi sao? Em quên à?" Hoàng Phu Tuyệt cứng chiu nói, bảo bối của anh mơ hồ nhất, chỉ là không sao, tất cả mọi chuyện có anh giúp cô chuẩn bị, cô chỉ cần hưởng thụ niềm hạnh phúc được anh cưng chiều là được rồi.

"Túi sách? Đúng rồi, thế mà em lại quên mất, Tuyệt đúng là lợi hại nhất, cái gì cũng chuẩn bị xong." Thủy Băng Nhu mở túi sách ra nhìn thấy thứ muốn tìm hưng phấn nói.

"Ai nha, nguy rồi, trễ rồi, em đi trước." Thủy Băng Nhu cầm túi sách lên chuẩn bị chạy ra ngoài, không nghĩ tới lại bị Hoàng Phu Tuyệt từ phía sau ôm lấy eo của cô ngăn lại.

"Tuyệt, anh làm gì thế? Em sắp trễ rồi." Thủy Băng Nhu xoay người quệt mồm ai oán nói.

"Ha ha ha. . . . . Đừng nóng vội, kể cả em có chạy tới thì cũng vẫn bị trễ, chờ một chút anh đưa em đi." Hoàng Phu Tuyệt mỉm cười nói.

"Nhưng. . . . . Vậy cũng tốt! Đưa em tới gần trường là được rồi." Thủy Băng Nhu quyết định nghe theo sắp xếp của anh, đã trễ thế này, cũng sẽ không bị bạn học trong trường bắt gặp đi!

"Ừ, nào đi thôi!" Hoàng Phu Tuyệt ôm Thủy Băng Nhu đi xuống lầu.

Thủy Băng Nhu xuống lầu nhìn thấy Quan Đình đứng một mình ở chỗ đó, lập tức rút tay đang đặt trên cánh tay Hoàng Phu ra, chạy đến bên người Quan Đình lôi kéo tay của cô hưng phấn nói: "Chúng ta đi thôi!"

Hoàng Phu Tuyệt thấy Thủy Băng Nhu buông tay anh ra đi kéo tay Quan Đình, trong mắt nhất thời thoáng qua không vui, hưng hăng trợn mắt nhìn Quan Đình một cái, sau đó đi tới bá đạo ôm Thủy Băng Nhu đi về phía nhà xe, mà Quan Đình thì phần hận nhìn bóng lưng Thủy Băng Nhu, từ từ đi theo sau lưng của bọn họ.

"Tuyệt, sao anh có thể bất lịch sự như vậy, em đang nói chuyện với Quan Đình." Thủy Băng Nhu ngồi ở trong xe nói với Hoàng Phu Tuyệt.

Hoàng Phu Tuyệt ngoảnh mặt làm ngơ, bá đạo kéo hông của cô lại, dùng miệng che lại miệng nhỏ làm nhảm của cô, giống như muốn dung nhập cô vào xương tủy vậy, từ từ cảm thấy cô xui xẻo trên người của anh, nụ hôn cường thế của Hoàng Phu Tuyệt mới dần chuyển thành dịu dàng. Hồi lâu sau Hoàng Phu Tuyệt khó khăn buông Thủy Băng Nhu thở hổn hển ra, để cho cô tựa vào trên người anh.

"Nhu nhi, anh ghen, anh không cho phép em thân cận với bất kỳ ai ngoài anh, phụ nữ cũng không được." Hoàng Phu Tuyệt rù rì nói ở bên tai cô, còn có ý thổi khí vào lỗ tai của cô.

"Ha ha ha. . . . . Tuyệt, thật là nhột nha." Thủy Băng Nhu cười hi hi nói.

"Có đồng ý hay không? Há?" Hoàng Phu Tuyết nghe được lời của cô..., càng thêm can rờ thối hời, tay ôm cô chặt hơn.

"Ha ha ha. . . . . Em đồng ý, em đồng ý. . . Ha ha ha. . . Tha mạng a." Thủy Băng Nhu cười cầu xin tha thứ, ở trên người của anh uốn qua uốn lại.

"Nhu nhi, đừng động." Hoàng Phu Tuyết khàn khàn nói, không ngừng kìm nén lửa dục của bản thân.

Thủy Băng Nhu nghe được anh nói, nhất thời dừng lại, ngoảnh qua chỗ anh không thấy được dí dỏm là lưỡi một cái.

"Nha, Quan Đình còn chưa có lên xe mà? Cô ấy không phải ám vệ kiêm băng hữu của em sao?" Thủy Băng Nhu kỳ quái hỏi.

"Cô ấy ở phía sau, về sau cô ấy liền sống trong bóng tối, em có chuyện có thể gọi cô ấy, Nhu nhi, nhớ không nên đến quá gần cô ta." Hoàng Phu Tuyết lo lắng nói.

"Biết rồi! Biết rồi!" Thủy Băng Nhu cười đáp, cho là anh lại đồ bình dấm chua rồi.

Đi tới một con đường gần trường học, Thủy Băng Nhu vội vàng bảo tài xế dừng xe, xoay người định xuống xe, không nghĩ tới bị Hoàng Phu Tuyết dùng sức kéo tay của cô, một chút lơ đãng, cả người cô ngã ngối ở trên người của anh. Hai tay Hoàng Phu Tuyết giữ lấy đầu của cô giống như đang nâng báu vật của nhân gian, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, dịu dàng mà triền miên, hồi lâu sau mới không nỡ mà buông cô ra.

"Nhu nhi, buổi tối gặp, nhớ những gì anh dặn đó." Hoàng Phu Tuyết nhìn cô thâm tình nói.

"Ha ha ha. . . . . Ừ." Thủy Băng Nhu cười gật đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt anh, sau đó thật nhanh xuống xe, lưu lại Hoàng Phu Tuyết vẻ mặt ngọt ngào ngơ ngẩn.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết khó khăn lấy lại tinh thần, nhận một cuộc điện thoại sau đó đi đến công ty.

Trong bóng tối Quan Đình thấy Thủy Băng Nhu mặt mày hớn hờ từ trên xe đi ra, hơn nữa môi của cô liền giống bị sưng đỏ, kẻ ngu cũng biết trên xe mới vừa phát sinh cái chuyện gì, nhất thời trong lòng một thanh lửa giận đốt càng ngày càng vượng.

Thủy Băng Nhu vì muốn có thể nhanh nhanh tới trường, nên sau khi xuống xe liền chọn một con đường nhỏ vắng vẻ. Cô nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra, trong mắt không che giấu được nụ cười, may mắn nhất trong cuộc đời này chính là để cho cô gặp Tuyết người đàn ông yêu cô đến vậy.

Đi được một lát, đột nhiên bốn phương tám hướng một đám người áo đen mặt không chút biểu tình từ từ tiến gần lại Thủy Băng Nhu, vây cô ở trong một vòng nhỏ.

"Các người là ai?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, những người này cô chưa từng gặp, hẳn không phải là Tuyết phái tới bảo vệ, hơn nữa nhìn biểu hiện của bọn họ là đến không có ý tốt, Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

"Là người đến tiễn cô về Tây thiên." Từ bên ngoài truyền tới một thanh âm lạnh lẽo, người áo đen tách ra khỏi vị trí, Thủy Băng Nhu ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời sợ hết hồn, người đàn ông quá lạnh lùng tàn khốc! Gương mặt như được đeo gót, ánh mắt lạnh lẽo tựa như một thanh kiếm băng băng đâm thẳng vào lòng người.

"Ách, tôi có đắc tội với anh sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"Không có, muốn trách thì trách cô là người được Hoàng Phu Tuyết quan tâm." Người đàn ông lãnh khốc mặt không biểu tình đáp lại, mắt nhìn người áo đen bên cạnh ra hiệu.

Một đám người áo đen nhất thời áp sát Thủy Băng Nhu. Ngay vào lúc này, Quan Đình cùng một đám hộ vệ đột nhiên hiện thân, để bảo vệ liền hình thành một vòng bao bọc vây quanh Thủy Băng Nhu.

"Giết cô gái kia." Người đàn ông lãnh khốc ra lệnh một câu, tất cả người áo đen liền xông về phía Thủy Băng Nhu, phần lớn người áo đen đều chưa kịp đụng tới vật áo của Thủy Băng Nhu liền bị ám vệ đã thương, càng ngày càng nhiều người áo đen từ bốn phương tám hướng ồ ồ kéo tới.

Mặc dù tất cả ám vệ đều là sát thủ cao cấp trải qua huấn luyện đặc biệt, nhưng ám vệ số người có hạn, trong chốc lát, phe của Thủy Băng Nhu lâm vào yếu thế.

Quan Đình giải quyết xong người áo đen bên cạnh, đảo mắt liền nhìn thấy có một người áo đen từ phía sau lưng đang chuẩn bị tập kích Thủy Băng Nhu, cô lập tức muốn chạy lên chặn lại, nhưng lúc này trong đầu hiện lên tình cảnh sáng sớm hôm nay, còn có lời cảnh cáo của Quán gia đối với cô..., bước chân của cô đang muốn đi cứu Thủy Băng Nhu dừng lại, lặng lẽ núp vào một bên, yên lặng nhìn đám người áo đen kia đến gần Thủy Băng Nhu, trong mắt cô ta ý cười từ từ mở rộng.

Tại sao cô gặp được chủ tử lại có thể hưởng thụ được mọi sự sủng ái của anh ấy, tất cả mọi người xem cô như nữ vương mà cung phụng, mà tôi đợi anh ấy mười năm, anh ấy thế nhưng ngay cả nhìn cũng khinh thường liếc tôi dù chỉ một cái, một người cả đời có bao nhiêu cái mười năm? Tên kia nói không sai, muốn trách thì trách cô là người chủ tử quan tâm nhất, chỉ cần cô biến mất, tôi mới có cơ hội tiến vào trong lòng của chủ tử, trong lòng Quan Đình phần hận thầm nghĩ.

Mất thấy người áo đen kia chuẩn bị dùng đao bổ vào Thủy Băng Nhu, đột nhiên hắn ngưng hành động, trong mắt lóe lên không thể tin, sau đó từ từ ngã xuống đất, ngay sau đó Thủy Băng Nhu bị kéo vào một khuôn ngực quen thuộc, nhất thời trước mặt bỗng tối sầm, mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hành hạ ngọt ngào (Thượng)

Trong lâu đài bình thường luôn tinh thần phấn chấn, lúc này không khí có thể nói là khẩn trương tới cực điểm, bởi vì tiểu thư vốn là sáng sớm hôm nay thật vui vẻ ra cửa thể nhưng được ông chủ bỗng trở về trong tình tạng hôn mê, những người hầu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ có thể cảm nhận được sự tức giận cùng lo lắng của ông chủ, một đám bác sĩ ra ra vào vào trong lâu đài, ông chủ từ lúc ôm tiểu thư vào phòng sau đó liền không thấy bóng dáng, tất cả mọi người rất lo lắng cho vị tiểu thư lương thiện lại hoạt bát này.

Trong phòng của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết ở một bên lo lắng đi tới đi lui, trong mắt bén nhọn thâm trầm có nổi lên cuồng nộ.

"Chuyện gì xảy ra? trên người của Nhu nhi một vết thương cũng không có, đầu cũng không có bị đụng vào, tại sao cô ấy lại đột nhiên hôn mê?" Giọng điệu của anh trầm thấp hơn nữa căng thẳng, trong lúc vô hình tạo ra áp lực vô cùng lớn đối với mười bác sĩ đang ở trong phòng.

"Đây. . . ." Một đám bác sĩ mặt ử mày ê, ông chủ vẫn chưa để bọn họ khám để chuẩn đoán chính xác bệnh cho tiểu thư, làm sao họ có thể cho ra kết luận hơn nữa còn phải nhanh chóng đưa ra phương thuốc chữa khỏi bệnh, đây không phải là làm khó bọn họ sao? Hơn nữa nhìn bộ dạng của ông chủ giống như cũng tính toán không có để cho bọn họ kiểm tra toàn diện cho tiểu thư, đã sớm nghe nói ông chủ đối với tiểu thư là siêu cấp tham luyện muốn giữ lấy, không nghĩ sẽ tới loại trình độ này, vì vậy tất cả mọi người lựa chọn trầm mặc, lo lắng sợ ý một chút, hỏa khí của ông chủ sẽ bộc phát trên người bọn họ.

Một bác sĩ trung niên cả gan run run rẩy rẩy mở miệng nói: "Ách, ông chủ, phải để bọn thuộc hạ kiểm tra rồi mới biết được."

Hoàng Phu Tuyết nghe được hần nói, hung hăng nhìn chăm chăm hần, giống như hần làm ra cái chuyện gì không thể tha thứ được vậy, lạnh lẽo hỏi: "Kiểm tra rồi mới biết? Ông nói như vậy là nhất định phải kiểm tra Nhu nhi?" Đáng chết, lại dám ở trước mặt anh mơ ước bảo bối của anh, quả thực là chán sống mà.

"Ách, đây. . . Thuộc hạ nói là để cho một nữ bác sĩ giàu kinh nghiệm nhất nhất kiểm tra một lượt, bọn thuộc hạ mới có thể đưa ra thuốc điều trị." Vị bác sĩ trung niên biết ông chủ hiểu lầm ý tứ của hần, hần cho dù có gan lớn bằng trời cũng không dám mơ ước người phụ nữ của ông chủ nha, vì vậy cung kính mở miệng nói.

"Ừ, vậy thì gọi một bác sĩ nữ tới xem một chút, bảo cô ta chú ý bổn phận của mình, chớ mơ ước cái gì không thuộc về mình." Hoàng Phu Tuyết suy nghĩ trong chốc lát, lạnh lẽo mở miệng nói, vẫn là để cho một người nghiêm túc kiểm tra toàn diện một lần, so với anh hần là yên tâm hơn, mặc dù anh đang ghen ghét bất luận kẻ nào đến gần Nhu nhi, bao gồm phụ nữ, nhưng nếu chẳng may Nhu nhi có cái gì đó không may xảy ra, anh sẽ càng thêm khổ sở, cho nên chỉ có thể nhượng bộ.

Quản gia đứng ở đại sảnh vừa nhìn thấy một đám bác sĩ từ trên lầu đi xuống, vội vàng chạy tới lo lắng hỏi: "Bác sĩ, tiểu thư nhà chúng tôi không có sao chứ?" một đám người giúp việc sau lưng Quản gia tất cả đều dựng lên lỗ tai nghiêm túc nghe bác sĩ trả lời.

"A, không có gì đáng ngại, chỉ là kinh sợ quá độ nên hôn mê, chờ một chút sẽ tỉnh lại, à, đúng rồi, tốt nhất chuẩn bị một chút canh dưỡng thần Tinh Tâm cho tiểu thư uống." Bác sĩ đề nghị.

"A, vậy thì tốt, cảm ơn bác sĩ, để tôi tiễn các vị." Quản gia nghe được bác sĩ nói Thủy Băng Nhu không có gì đáng ngại, rốt cuộc buông xuống căng thẳng đã lâu, cảm kích nói.

Một đám người giúp việc ở đại sảnh biết tiểu thư của bọn họ không sao, tất cả lại quay về với công việc của mình.

"Không. . . Không cần. . . Không cần đánh. . . Hả? Tuyết. . . anh đang ở đâu. . . ." Thủy Băng Nhu khô sở mê sảng, tay không ngừng quơ múa trên không trung, mồ hôi trán ướt ướt tóc của cô.

Hoàng Phu Tuyết từ toilet đi ra chính là thấy một màn như vậy, nhất thời trái tim giống như là bị kim đâm, lập tức bước nhanh đến bên người Thủy Băng Nhu đang nằm bẹp dí, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, không ngừng hôn lên mái tóc ướt át của cô, ở bên lỗ tai cô dịu dàng dụ dỗ nói: "Ngoan, đừng sợ, anh ở đây, anh đang ở cạnh em đây. . . . ." Hồi lâu sau, Thủy Băng Nhu mới dừng lại mê sảng, ôm lấy hông của Hoàng Phu Tuyết thật chặt, đỉnh đầu nho nhỏ của cô chôn ở trước ngực Hoàng Phu Tuyết.

"Nhu nhi, không có ai làm thương tổn em còn có thể bình yên vô sự sống nữa!" Hoàng Phu Tuyết thấy Thủy Băng Nhu không còn khổ sở như vậy nữa, hướng về phía không khí rù rì nói giống như là tuyên thệ.

Nhớ lại cảnh tượng vừa mới xảy ra, tim của anh vẫn còn run rẩy không ngừng, thiếu chút nữa thì anh vĩnh viễn mất đi bảo bối của anh, may nhờ đang lúc anh trên đường đến công ty vô tình thấy hộp cơm Nhu nhi quên mang theo, vì vậy lập tức gọi âm vệ tìm kiếm vị trí của cô, không nghĩ tới lúc chạy đến thấy một màn như vậy, bảo bối của anh đứng bên cạnh một đồng thi thể vô dụng, đám người áo đen không ngừng tiến sát cô, phía sau còn có người đáng chết đánh lén, không dám tưởng tượng nếu anh đến chậm một bước, Nhu nhi của anh sẽ ra sao.

Hoàng Phu Tuyết từ trong mạch suy nghĩ của mình chậm rãi lấy lại tinh thần.

"Đáng chết, anh quên lau mồ hôi cho em rồi, hồng bát, y phục của em sao lại ướt thành cái dạng này rồi, nếu bị cảm thì làm thế nào, đều tại anh, sợ ý lo là như vậy." Hoàng Phu Tuyết tự trách nói với Thủy Băng Nhu vẫn đang say ngủ, định đứng dậy đi về phía phòng tắm, nào ngờ Thủy Băng Nhu giống như bạch tuộc cả người bám chặt trên người của anh dầy dụa không thả, không để cho anh rời đi.

Hoàng Phu Tuyết rên lên một tiếng, khàn khàn dụ dỗ nói: "Nhu nhi ngoan, anh đi chuẩn bị nước để em tắm, rất nhanh sẽ trở lại, đừng sợ, nhé?"

Thủy Băng Nhu không có một tia động tĩnh, vẫn là ôm chặt cứng lấy Hoàng Phu Tuyết, không có cách nào, anh chỉ đành ôm ngang Thủy Băng Nhu đi vào phòng tắm.

Hoàng Phu Tuyết đem Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đặt ở bên trong bồn tắm, gội đầu của cô lên trên đùi của anh, cầm vòi hoa sen bên cạnh lên thử một chút nước ấm, sau đó bắt đầu nghiêm túc rửa sạch tóc của cô, dịu dàng giống như đang vuốt ve bảo vật của thế gian, về mặt thần thánh mà xưng chiều.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết rửa sạch tóc của cô, sau đó cầm một cái khăn lông nhỏ ở bên cạnh bọc lại đầu của cô, ánh mắt không tự chủ nhìn lên gương mặt bởi vì gội đầu mà trở nên đỏ hồng của cô, trong lòng nhất thời nhảy thật nhanh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của cô, rất ngọt, Hoàng Phu Tuyết từ từ liếm láp môi cô, uyển chuyển triển miên, ý đồ hút lấy nhiều hơn ngọt ngào trong miệng cô.

Hồi lâu sau, anh không thể không buông môi cô ra, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, tầm mắt hồn nhiên bất giác quét về phía ngực của cô, chỉ thấy áo sơ mi trắng của Thủy Băng Nhu bởi vì ra mồ hôi mà dính thật chặt vào trên người của cô, lộ ra đường cong lá lốt hoàn mỹ, áo sơ mi trong suốt có thể nhìn thấy trước ngực trở mà tốt đẹp rất tròn, còn có hai quả nho màu đậm trên bầu ngực tròn, vô tình kích thích thật sâu thần kinh của anh, nhất thời anh chỉ nghe được trái tim của anh bình bình nhảy không ngừng, giống như tùy thời sẽ nhảy ra vậy, trời ạ, anh cảm giác đột nhiên bụng dưới có từng đợt nhiệt nóng xông qua, thiếu chút nữa che mất lý trí của anh.

Thì ra là bảo bối của anh đã trưởng thành, vẫn nhớ thời điểm mới vừa mang Nhu nhi từ Cô Nhi Viện về, cô còn là một cô bé chọc người thương yêu, không nghĩ tới trong nháy mắt cô đã trở thành một thiếu nữ rồi, nhất thời ngực anh tràn đầy cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hành hạ ngọt ngào (Hạ)

Hoàng Phu Tuyết gian nan nuốt nước miếng một cái, trong lòng nhin xuống hỏa dục, nhẹ nhàng nói nhỏ vào bên tai Thủy Băng Nhu: "Nhu nhi, hiện tại anh cần giúp em tắm, em không lên tiếng chính là bày tỏ em không phản đối."

Thủy Băng Nhu bởi vì hơi thở ấm áp của anh phả vào mà cảm thấy từng trận ngưa ngưa, ưm một tiếng, sau đó chu chu môi đỏ mọng xinh đẹp tiếp tục ngủ say.

Hoàng Phu Tuyết thấy phản ứng của cô, nhất thời cảm thấy rất đáng yêu, cúi đầu ở trên môi đỏ mọng xinh đẹp của cô nhẹ nhàng điểm một cái, sau đó bắt đầu cởi nút áo sơ mi của cô, theo số lượng nút áo được cởi tăng lên, tim của anh cũng đập nhanh theo, loáng thoáng lúc này còn có một chút kích động.

Một nút, hai nút, ba nút. . . . . Cuối cùng toàn bộ nút cài đều được mở hết, lộ ra phía dưới áo nịt ngực màu hồng Lace (viền tơ) hấp dẫn rất tròn, Hoàng Phu Tuyết từ từ cởi áo sơ mi trắng của cô, sau đó luồn tay dưới nách của cô tới cởi nút cài áo của áo lót ở phía sau lưng, nhất thời trước ngực cô trở mà tốt đẹp rất tròn nảy ra, lộ ra trong không khí, thật chặt dán vào ngực của anh, anh cảm thấy máu nóng sục sôi, lồng ngực kịch liệt chấn động, càng thêm cảm nhận được mềm mại trước ngực của cô.

Đột nhiên Hoàng Phu Tuyết cảm thấy dưới mũi một luồng nhiệt lưu phun ra, vội vàng rút ra khăn giấy bên cạnh nhét chặt lỗ mũi, tạm thời dừng lại máu mũi, sau đó anh bắt đầu cởi ra váy kẻ caro cực ngắn của cô, rồi đến quần lót nhỏ có hình nhân vật hoạt hình vô cùng đáng yêu màu hồng, nhất thời cả cơ thể Thủy Băng Nhu trần trụi bại lộ ở trước mặt anh.

Hoàng Phu Tuyết nhìn da thịt giống như trẻ nhỏ của Thủy Băng Nhu mà mắt hồn, đột nhiên cảm giác được máu mũi mới vừa ngưng lại bắt đầu chảy ra, bụng dưới lúc này một cổ lại một cổ nhiệt lưu đánh thẳng vào anh, vật nam tính căng thẳng tới cực điểm, trong đầu tồn tại một chút xíu lý trí mới khiến cho anh không có hóa thân thành sói, đánh về phía Thủy Băng Nhu, ăn cô đến sạch sẽ.

Thủy Băng Nhu run lấy bầy ươm một tiếng, nhích lại gần trên người của Hoàng Phu Tuyết, tìm kiếm một chút xú ảm áp.

Tiếng ươm của cô gọi về thần chí của Hoàng Phu Tuyết, nhanh chóng đem y phục vừa cởi ra từ trên người Thủy Băng Nhu tiện tay đặt ở bên ngoài bồn tắm, sau đó bắt đầu dùng vòi hoa sen tắm rửa toàn thân của cô.

Nước ảm áp vẩy vào trên người của Thủy Băng Nhu, khiến cô thoải mái ươm ra tiếng, nghe được thanh âm mập mờ như thế, Hoàng Phu Tuyết thật sắp hồng mắt, nhưng là vừa không thể thừa dịp lúc bảo bối của anh không tỉnh táo làm ra một chút chuyện tình quá quắt, cho nên anh chỉ có thể ảm nhẫn nén hòa dục, khổ sở thô xuyên thờ hồn hên.

"Tiêu yêu tình giới dày vò, em xem ra rất tốt, ngủ thoải mái như vậy, đáng tiếc anh chỉ có thể nhìn không thể ảm, chờ đến ngày chúng ta kết hôn ngày đó anh sẽ đòi lại gấp bội." Hoàng Phu Tuyết vừa tắm sạch da thịt của cô vừa lẩm bầm nói.

Anh đưa tay nhẹ nhàng giúp cô kỳ cọ, theo từ cánh tay đến lưng trắng nõn, da thịt trắng nõn trơn bóng bởi vì tắm rửa nước nóng mà hiện lên đỏ ửng mê người, loại xúc cảm này khiến cho anh yêu thích không buông tay, tầm mắt của anh từ từ dừng ở ngực cô trở mã hoàn mỹ rất tròn, vừa lấy tay nhẹ nhàng phủ lên, vừa dùng vòi hoa sen rửa sạch, Tuyết Phong căng đầy vừa vắn bị một tay anh nắm giữ, nhất thời khiến anh mừng rỡ không thôi.

Anh không ngừng lấy tay vỗ về chơi đùa bờ ngực rất tròn của cô, Thủy Băng Nhu thoải mái ươm ra tiếng, điểm nhỏ phần hồng trên bầu ngực bởi vì động tác của anh mà biến thành cứng rắn màu tím đậm, anh càng thêm ra sức giúp cô xoa bóp, ý đồ khiến cho cô càng thêm thoải mái, ngón tay dừng lại ở đỉnh màu tím đậm cứng rắn không rời, chỉ thấy anh từ từ cúi đầu ở trước ngực cô nhẹ nhàng gặm cắn, cho đến da thịt trắng nõn từ từ lộ ra ảm ký màu hồng anh mới chịu bỏ qua.

Hoàng Phu Tuyết từ từ giúp Thủy Băng Nhu tắm, từ đầu đến chân, toàn bộ đều giống như vuốt ve bảo vật của nhân gian, nghiêm túc cẩn thận rửa sạch một lần, trong quá trình đó, không thiếu được anh một phen muốn chơi đùa, vì vậy vốn là nửa giờ tắm ước chừng tốn hơn một giờ, Hoàng Phu Tuyết ảm nhẫn nín nhịn hòa dục, đối với anh mà nói có thể nói là hành hạ ngọt ngào.

Đội tắm rửa sạch xong, Hoàng Phu Tuyết bắt lấy từ bên cạnh một cái khăn tắm lớn màu trắng bọc Thủy Băng Nhu lại, sau đó ôm ngang lấy cô đi ra khỏi phòng tắm. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc chần bông bằng sợi tơ ở trên giường, sau đó từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra máy sấy tóc, nhẹ nhàng đặt đầu của cô ở trên đùi của mình, cởi ra khăn lông nhỏ bao lấy tóc, vừa từ từ giúp cô sấy tóc, vừa lấy tay chải sơ mái tóc mềm như lụa của cô, ở trong quá trình này, mùi thơm ngát từ tóc của cô không ngừng thổi ra, về mặt Hoàng Phu Tuyết cưng chiều mà thần thánh.

Hồi lâu sau, anh mới để xuống máy sấy, sau đó xoay người định đến tủ treo quần áo tìm một bộ y phục dày một chút cho Thủy Băng Nhu thay, ai ngờ trong nháy mắt Hoàng Phu Tuyết định đứng lên, Thủy Băng Nhu giống như con mèo nhỏ rúc vào trong ngực anh, hai tay níu thật chặt lấy hông của anh, đầu hướng vào trong ngực anh cọ cọ, ươm một tiếng tiếp tục ngủ say, Hoàng Phu Tuyết bị động tác của cô chọc cười, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh cô, kéo cô ôm sát vào người anh, sau đó dùng chần bông dày chặt chẽ vây lấy cô, hôn một cái mái tóc của cô, tay theo thói quen ở sau lưng trần của cô xoa xoa.

"Ưm?" Thủy Băng Nhu nằm ở trên người anh, trên ngực anh cọ tới cọ lui, bấp bệ thoải mái ở trên người của anh lúc ảm lúc hiện, đầu ngón tay út đáng yêu ma sát bắp chân của anh, như một đứa con nít gây sự, hoàn toàn không biết trong lúc vô ý động tác của cô khiến phía dưới người đàn ông nổi gân xanh, lửa dục khó nhịn.

"Nha đầu, chó lộn xộn." Hoàng Phu Tuyết rên lên một tiếng, khàn khàn nói.

Giống như nghe hiểu được lời của anh, Thủy Băng Nhu tìm được một vị trí thoải mái, không hề động nữa. Hoàng Phu Tuyết lúc này mới khạc ra một hơi buồn phiền, bình tĩnh lại vật nam tính của mình

Bởi vì cử động vừa mới của Thủy Băng Nhu quá lớn, dẫn đến khăn tắm vẩy ở trên người cô đột nhiên tuột ra, lúc này cả người cô gần như trần trụi nằm ở trên người của Hoàng Phu Tuyết, vật nam tính bên dưới của Hoàng Phu Tuyết vốn không dễ dàng trở lại bình thường lại một lần nữa lửa dục tăng vọt.

"Nha đầu, đây là em tự tìm." Hoàng Phu Tuyết khàn khàn rừ rừ nói, sau đó lưu loát lật người đem Thủy Băng Nhu đè ở phía dưới, môi mông kêu gọi hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, bá đạo, triền miên, anh nhẹ nhàng từ miệng của cô hôn đến cổ mảnh khảnh, khê hôn từ từ thay đổi mùi vị, anh không thể khống chế gặm cắn da thịt ngọt ngào của cô, cho đến khi da thịt trắng nõn bởi vì động tác của anh tạo thành từng cái dấu ảm, anh mới thỏa mãn ngẩng đầu lên, nhìn tư thế ngủ ngọt ngào của cô cười hạnh phúc.

"Bỏ qua cho em nốt lần này, lần sau anh nhất định muốn bù lại." Hoàng Phu Tuyết rừ rừ bên tai Thủy Băng Nhu.

Anh đứng lên, đem chần bông thật chặt đắp lên trên người của cô, sau đó đi tới phòng tắm, xem ra anh phải tắm nước lạnh một trận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cố ý

Nửa giờ sau, Hoàng Phu Tuyết đã lấy lại bình tĩnh từ phòng tắm đi ra, cảnh tượng trước mắt thiếu chút nữa bao phủ lý trí của anh, anh cúi đầu nhìn đến chỗ kín của bản thân chợt hưng phấn, ngực đập thình thịch, thình thịch không ngừng.

Chỉ thấy Thủy Băng Nhu cả người nằm nghiêng ở trên chiếc chăn bông bằng sợi tơ màu trắng, khăn tắm lúc trước còn vây lấy thân thể cô chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống, cô giống như một mỹ nhân đang trần truồng ngủ, một một cặp đùi tuyết trắng thon dài vắt ngang qua trên chân, bàn chân nhỏ đáng yêu màu hồng di dỏm vênh lên, cả mông đẹp trần truồng trắng trợn hiện ra ở trước mặt anh, ngực hoàn mỹ chen nhau dồn lại ở trên chăn bông, càng lộ ra vẻ mê người, cánh tay ngọc mềm mại ôm thật chặt một góc chăn bông, môi đỏ mọng như hoa hồng điểm lệ khẽ vênh lên, khe đóng khe mở giống như môi mọc người tới thường thức.

Chân Hoàng Phu Tuyết không khống chế được đi đến bên cạnh giường, từ từ nghiêng người, môi mọng kêu gọi dịu dàng ngậm vào môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, hai tay không tự chủ ôm chặt thân thể của cô, tay trong lúc vô thức chạm tới da thịt nhậy mũi mượt mà của cô cái hôn triền miên của anh càng sâu hơn, hồi lâu sau anh mới thô xuềnh thở hổn hển buông môi cô ra, đắm đuối đưa tình nhìn gương mặt say ngủ của cô.

Khi ánh mắt của anh không cẩn thận liếc đến thân thể trần truồng của cô, chân mày nhũn lại lo lắng, không biết bộ dạng này của cô đã bao lâu, bị cảm thì biết làm sao, nha đầu này cố ý muốn anh phải lo lắng.

Hoàng Phu Tuyết bước nhanh về phía gian thay đồ, rất nhanh, anh cầm từ trong đó một chiếc áo ngủ màu trắng đi ra, bắt đầu thận trọng mặc vào cho Thủy Băng Nhu, sau đó giúp cô đắp kín mền. Cái trán cúi xuống chạm vào cái trán của cô, hai tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn chừng bàn tay giống như đang nâng một báu vật của nhân gian, rì rào nói: "Nha đầu, em đây chính là muốn hành hạ anh đúng không! Ngủ thiếp đi còn không ngừng trên chọc lừa dục của anh, cái nha đầu xấu tính này, nhưng cũng là nha đầu của một mình anh, ha ha ha. . . . ."

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết từ từ đứng dậy, yên lặng đi ra khỏi phòng của Thủy Băng Nhu.

Lúc này ở trong một căn phòng đen như mực không ngừng truyền ra tiếng gào tê tâm liệt phế, lúc này lại đang là ban đêm càng có vẻ đặc biệt kinh khủng, nhưng mấy người áo đen canh giữ ở bên ngoài phòng lại không hề có chút phản ứng nào như không hề nghe thấy vậy.

"Mau thả tôi ra, tôi không có làm sai bất cứ chuyện gì, các người tại sao lại giam giữ tôi."

"Ai cho các người quyền làm như vậy? Đáng chết, còn không mau thả tôi đi ra ngoài."

"Tôi là Đường chủ, mau để cho tôi ra ngoài."

"Chờ lúc tôi đi ra, tôi sẽ không bỏ qua cho đám các người, các người cứ chờ xem."

. . . . .

Chỉ thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù hai tay bám thật chặt lấy song sắt phòng giam, âm thanh khàn khàn gào lên.

"Cô gào đủ chưa, hạ lệnh giam cô là chủ tử, bản thân mình đã làm sai điều gì chính cô còn không biết sao? Thật là, ồ chết người rồi." Một người áo đen không thể nhịn được nữa, tức giận mắng, hẳn tình nguyện đi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng không nguyện ý ở nơi này nghe người phụ nữ này gào khóc om sòm, cái người đàn bà bị hư não này, cho là chủ tử có thể dễ dàng lừa gạt sao, đừng tưởng rằng ngài không biết mưu kế của cô ả, cho dù ẩn giấu khá hơn nữa cũng chạy không thoát ánh mắt của chủ tử, dù sao danh hiệu "Sát Thần" của ngài cũng không phải là dễ dàng có được.

"Tôi không tin, tôi không tin. . . Anh lừa tôi, chủ tử anh ấy sẽ không làm như vậy, nhất định là anh ghen tỵ chủ tử coi trọng tôi, nhất định là như vậy, tôi muốn thấy chủ tử, dẫn tôi đi gặp chủ tử. . . . ." Quan Dinh âm thanh khàn khàn giận giữ kêu lên, cô không tin chủ tử có thể đối với cô như vậy, không tin, ở đây cô rất khó chịu, không ngừng có con chuột tới quấy rầy cô, hơn nữa còn tối đen như mực, ngập tràn mùi vị mốc meo làm người ta nôn mửa.

"Hừ, cô cho rằng chủ tử là người muốn gặp thì có thể gặp sao? Chủ tử bây giờ đang ở trong lâu đài cùng với phu nhân, không đếm xỉa tới cô, chắc chắn. . . . . Tôi nghĩ cô có muốn có được chủ tử cũng đừng tỏ rõ như vậy nha, là một người mù cũng nhìn ra, chứ đừng nói là chủ tử anh mình, xin cô đừng đầu óc mà suy nghĩ một chút đi, vị trí phu nhân loại người như cô có thể ngồi vào sao?" Người áo đen khinh thường nói.

"Không, không, không. . . Chuyện không phải như thế, tôi có thể giải thích với anh ấy." Quan Dinh vừa nghe đến chủ tử có thể biết chuyện xảy ra lúc đó đã cảm thấy da đầu tê dại, mãnh liệt lắc đầu kêu lên, thủ đoạn của chủ tử cô biết, nếu như bị anh biết lúc ấy cô cố ý không cứu cô gái kia, chủ tử sẽ khiến cô sống không bằng chết.

"Giải thích? Hiện tại chủ tử không rảnh nghe lời giải thích của cô, chờ ngài giải quyết xong đám sát thủ kia ngay sau đó sẽ đến phiên cô, cái chức danh Đường chủ cô không làm cho tốt. Lại muốn trở thành người phụ nữ của chủ tử làm chi, hiện tại thì tốt rồi, có kết cục như vậy, còn có thể trách ai được, chỉ có thể nói là cô bị lòng hư vinh làm hại." Người áo đen mặt không biểu tình nói xong, xoay người định rời khỏi phòng giam, không nghĩ tới lại bị Quan Dinh lôi kéo tay hất.

"Mau thả tôi ra ngoài, tôi muốn đi tìm anh ấy nói cho rõ ràng, anh ấy sẽ không nhẫn tâm như vậy." Quan Dinh kích động nói.

"Buông tay, người đàn bà ham hư vinh." Người áo đen khinh bỉ nói, sau đó hung hăng hất tay của cô ta ra, định tiếp tục đi ra bên ngoài.

"Anh biết cái gì? Tôi chờ anh ấy mười năm, mười năm!! Một người có bao nhiêu cái mười năm? Tại sao đứa con gái đến sau đó có thể lấy được sự sủng ái của anh ấy, tại sao?? Anh ấy là của tôi đấy, là của tôi. . . . ." Quan Đình kêu gào tê tâm liệt phế.

Trước kia vô luận bị bao nhiêu đau đớn cô đều chưa từng khóc, nhưng là hôm nay cô lại khóc, đã chờ đợi mười năm chờ tới thể nhưng chỉ khiến cho cô ôm hận, tất cả đều là bởi vì đứa con gái kia, đều là cô ta làm hại.

"Cô đến tận bây giờ còn không chịu tỉnh táo lại sao? Lại đem tội đẩy lên người người khác, nếu như ban đầu cô hoàn thành tốt nhiệm vụ của cô, không cần có tâm tư gì không đứng đắn, có lẽ sẽ có cơ hội đứng ở bên cạnh chủ tử, dù sao bằng bản lĩnh của cô, ở "Ám Dạ" không có mấy người là đối thủ, có trách cũng chỉ có thể trách cô quá tham lam, tự giải quyết cho tốt đi!" Người áo đen lạnh lẽo nói xong, sau đó đi ra khỏi gian phòng tối đen như mực, mặc dù hắn rất bội phục cô ta còn trẻ như vậy đã trở thành nữ Đường chủ duy nhất, nhưng hắn sẽ không thả cô ta ra, bởi vì thân là sát thủ sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của chủ tử.

Quan Đình nghe được hắn nói, chán chường ngồi xõm xuống, liều mạng lắc đầu, tâm là thứ con người có thể không chế sao? Yêu anh ấy là không có biện pháp nào có thể dự liệu được.

Cô cho là ít nhất anh đối với mình là có cảm giác, nếu không ban đầu anh tại sao muốn an ủi cô? Nếu như cô gái kia cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện thì thật là tốt bao nhiêu, kết cục liệu có phải cũng sẽ không biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Xử phạt

Ở trong một thư phòng rộng rãi sáng ngời, có một bóng dáng cường tráng lưng gối trên ghế ở bàn đọc sách đưa lưng về phía cửa, hai chân ưu nhã vắt chéo, đứng ở phía sau anh là một người đàn ông bộ dáng một mực cung kính.

"Chuyện điều tra như thế nào rồi?" Giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng của bóng dáng cường tráng thốt ra, khiến cho người ta tựa hồ rơi vào trong hầm băng.

"Chủ tử, đã tra ra được, phái người ám sát tiểu thư đích thị là Phó Bang Chủ Tiền Áo của "Bang Hắc Ưng"." Người đàn ông phía sau anh cung kính trả lời.

Nghe được hắn nói, Hoàng Phu Tuyết sâu kín xoay người, lộ ra nụ cười khát máu.

"Tiền Áo sao?" Hoàng Phu Tuyết làm bầm, tay trái không tự chủ đánh lên mặt bàn, trên mặt không thấy bất kỳ biểu lộ gì, ám vệ bên cạnh đoán không ra ý nghĩ của anh, chỉ cảm thấy trong không gian không khí từ từ trở nên mỏng manh.

"Đúng vậy." Ám vệ cung kính trả lời.

"Cậu cảm thấy hắn tại sao muốn phái người ám sát Nhu nhi?" Hoàng Phu Tuyết mặt không biểu tình nhìn chằm chằm ám vệ hỏi.

"Cái này. . . . Tiền Áo đảm nhiệm vị trí Phó Bang Chủ đã rất nhiều năm rồi, nếu như muốn chính thức trở thành bang chủ, nhất định cần tiền bạc để khôi phục quan hệ, thuộc hạ cho là hắn tìm người ám sát tiểu thư là bởi vì nghĩ tiểu thư là người chủ tử quan tâm nhất, hiện tại trong mắt người ngoài, chủ tử là một trong mười đại tài phiệt của thế giới tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng", phái vô cùng giàu có, mà thù hạ của Tiền Áo chính là một công ty có hạng mục hợp tác cùng "Tập đoàn Thánh Hoàng", nếu như tiểu thư xảy ra chuyện, chủ tử nhất định bỏ bê công việc, đến lúc đó "Tập đoàn Thánh Hoàng" nhất định không có cách nào hoàn thành hạng mục đúng hạn, như vậy "Thánh Hoàng" sẽ phải bồi thường theo thỏa thuận một trăm triệu cho hắn." Ám vệ trước cái nhìn soi mói của Hoàng Phu Tuyết chậm rãi nói ra suy nghĩ của bản thân, nghĩ thầm mắt chủ tử bén nhọn như vậy, nếu như giấu giếm ý nghĩ của mình nhất định sẽ khiến ngài tức giận, huống chi chủ tử là ai, mình có thể nghĩ tới ngài ấy khẳng định cũng có thể nghĩ đến.

"Cậu rất thông minh, không ngoại trừ khả năng này, lập tức sắp xếp sát thủ xói tung "Bang Hắc Ưng", bắt sống Tiền Áo, tôi muốn hắn sống không bằng chết, đáng chết, thế nhưng chính là một trăm triệu liên muốn mạng của Nhu nhi, hắn muốn làm bang chủ như vậy, hãy để cho hắn xuống địa ngục mà thỏa nguyện đi." Hoàng Phu Tuyết tàn nhẫn ra lệnh.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm." Ám vệ cung kính nói, chỉ có tiểu thư mới có biện pháp khơi lên toàn bộ tâm tình của chủ tử.

"Ừ, đi xuống đi, gọi lão Trương chuẩn bị xe." Hoàng Phu Tuyết nhàn nhạt mở miệng.

"Vâng" ám vệ cung kính cúi người chào sau đó thối lui ra khỏi thư phòng.

Đêm, đã rất khuya. Bầu trời tối đen như mực, trăng non lười lười, một tia ánh sao đều chưa từng xuất hiện. Thành thoảng có một vì sao băng mang theo lạnh lẽo từ trên bầu trời đêm xẹt qua. Gió, vào lúc nửa đêm bắt đầu nổi, ban đầu còn thổi nhẹ nhàng, từng đợt từng đợt, tràn khắp lay động ngọn liễu, lá cây, càng về sau liền bộc phát rất mạnh mẽ, gió thổi mang theo sức vặn, cơ hồ như bò rừng hung hãn, xông xáo phần phật trên mỗi con phố của Hoàng Tân (Yokohama một thành phố của Nhật Bản). . . . .

Lúc này bên dưới một gian hầm tối tăm trong rừng, mười người áo đen vội vàng vàng đi tới.

Hồi lâu sau, bọn họ rốt cuộc đi tới căn phòng tĩnh mịch dưới đất ở phía cuối nhất của cánh rừng. Ảnh vệ canh giữ cửa tầng hầm thấy trong một đám người áo đen đột ngột có một người đàn ông duy nhất mặc áo trắng thì cung kính quỳ một gối xuống chào hỏi, rất nhanh sau đó mở ra cửa phòng dưới đất.

Nghe được tiếng cửa mở ken két, Quan Đình kích động từ trên sàn nhà bốc mùi đứng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn ra cửa, chỉ thấy một đám người áo đen chỉnh tề từ bên ngoài đi vào, sau đó cung kính đứng ở hai bên.

Anh tới, anh thật sự tới, chỉ có anh mới có phong thái lớn như vậy, cô cũng biết anh đối với cô không phải là không có cảm giác, Quan Đình càng vô cùng kích động, giờ phút này cô muốn hô to lên bày tỏ sự mừng rỡ của mình, nhưng cô không thể, bởi vì cô muốn ở trước anh giữ vững hình tượng tốt đẹp. (Editor: Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.)

Dần dần, Quan Đình thấy Hoàng Phu Tuyết không chút biểu tình hiện ra giữa lối nhỏ do hai hàng người áo đen tạo thành, vừa bắt đầu tầm mắt của anh cũng chưa có đặt ở trên người cô, chỉ là không sao hết, cô an ủi mình như vậy, chỉ cần anh đến xem cô liền bày tỏ anh còn quan tâm đến cô.

"Xem ra người vô cùng tốt đi." Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo mở miệng nói, giọng nói khinh thường của anh khiến Quan Đình kinh ngạc một hồi, cô đã tưởng tượng đến muôn loại tình huống anh tới gặp cô, duy chỉ có tình huống hiện tại là chưa hề xuất hiện, cô làm sao có thể tốt, cô lúc này nhất định giống như một tên ăn xin, toàn thân vừa dơ vừa thú, âm thanh khàn khàn còn giống như một bà lão.

"Chủ tử." Quan Đình hai mắt lung tròng nhìn anh, ý đồ kích thích một chút ý muốn bảo hộ của anh, nhưng Hoàng Phu Tuyết vẫn thờ ơ, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng cảm thấy chán ghét.

"Người nào phái người tới? Ý đồ của người là gì?" Hoàng Phu Tuyết lạnh nhạt hỏi.

"Tôi không biết ngài muốn nói gì? Tôi không có phản bội ngài, tôi có thể phản bội toàn thể giới cũng sẽ không phản bội ngài." Quan Đình kích động nói, hai tay cô liều mạng lay mạnh song sắt của cửa nhà giam, ý đồ đi ra ngoài cùng anh giải thích rõ, kể cả bị toàn thể giới hiểu lầm, cô cũng không cần anh hiểu lầm cô, vừa nghĩ tới anh không tin cô, cô cảm thấy tim đau xót như bị khoan.

"Nói như vậy là lòng tự lợi của người nổi loạn, người liền nghĩ cứ như vậy để bảo bối của ta chết? Khiến người thất vọng rồi, bởi vì một ngày còn có Hoàng Phu Tuyết ta, không một ai có thể làm tổn thương nhà đầu của ta." Hoàng Phu Tuyết tuyên thệ.

"Ngài quên tôi rồi sao? Tôi là Quan Đình, Quan Đình, cô gái nhỏ năm đó núp trong bóng tối trốn khóc, ngài quên sao? Ngài còn đưa cho tôi một cái khăn tay, tất cả tất cả ngài đều quên sao?" Quan Đình khàn khàn nói, từ trong túi quần thận trọng móc ra một cái khăn lụa gấp cực kỳ xinh đẹp sạch sẽ, ý đồ khiến anh hồi tưởng lại phần trí nhớ có liên quan đến cô.

"Những người không quan trọng ta bình thường cũng sẽ không nhớ, không có ai sau khi làm thương tổn cô ấy còn có thể bình yên vô sự sống nữa." Hoàng Phu Tuyết lãnh khốc trả lời.

"Người không quan trọng? ? ? Ha ha ha. . . . . Tôi đợi anh mười năm, anh dám nói tôi là người không quan trọng? Tại sao? ? ? Tại sao anh phải cung chiêu cô ta như vậy? Cô ta căn bản chỉ là một thiên kim tiểu thư con tôi thì há mồm, ngoài trừ có một chút về thủy mị ra, quả thật cái gì cũng sai, cô ta có điểm nào xứng với anh cao cao tại thượng?" Quan Đình phẫn hận nói, cô lúc này đã bị ghen tỵ che mắt, hoàn toàn quên mất ở trước mặt Hoàng Phu Tuyết duy trì hình tượng tốt đẹp.

"Câm mồm, ai cho người cái quyền nói cô ấy như vậy, không xứng với? Chẳng lẽ người mới xứng với sao?" Hoàng Phu Tuyết mở miệng cắt đứt.

"Ha ha ha. . . . . Anh đau lòng, ngay cả tôi mắng cô ta anh cũng đau lòng, ha ha ha. . . Cô ta không nên có được sủng ái của anh, tất cả tất cả đều là lỗi của cô ta, vốn anh là của tôi, đều là cô ta cướp đi, đều do cô ta. . . ." Quan Đình giống như một người đàn bà chanh chua gào lên.

"Đúng là một người đàn bà ham phú quý, người đã muốn đàn ông như vậy, ta liền thành toàn cho người." Hoàng Phu Tuyết khát máu nói, chỉ thấy anh khẽ phát tay một cái, hơn mười đồ vật đáng giá bị ồ ồ nâng cao bụng bự từ bên ngoài đi vào (Editor: Đang ở Nhật nên chắc các bạn cũng biết mười người này là võ sĩ Sumô ạ).

"Các người biết phải làm sao rồi chứ? Không cần lưu lại người sống, phải tận mắt thấy cô ta ở dưới người các người chết đi mới được rồi đi, nếu không các người tự biết hậu quả." Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo phân phó, sau đó vô tình rời khỏi phòng giam.

Mấy đồ vật nghe được Hoàng Phu Tuyết ra lệnh, từ từ đi đến cạnh Quan Đình, lộ ra nụ cười bí ối.

"Không! ! Không! ! Anh không thể đối với tôi như vậy, đừng tới đây, cắt ngay! ! Thả tôi ra, mau thả tôi ra. . . ." Quan Đình lúc này tuyệt vọng gào thét, thấy mấy tên đồ vật kia từ từ đến gần cô, cô muốn phản kháng, lại không có nổi một chút hơi sức, rốt cuộc hiểu rõ thì ra là anh đã sớm cho người bỏ thuốc mê vào thức ăn của cô, khó trách anh không lo lắng cô giết mấy người đàn ông này. Ha ha ha. . . Người quá ngu, Quan Đình. Cô bị thương cười, lệ rơi đầy mặt, mắt lạnh nhìn một đám đồ vật làm người ta ghê tởm rách y phục của cô. . . . .

Hoàng Phu Tuyết ở bên ngoài phòng giam nghe tiếng gào tê tâm liệt phé từ từ biến thành tiếng thở gấp cùng tiếng gầm nhẹ làm người ta tai òm tim đập, mới thỏa mãn mang theo một đám người áo đen rời khỏi phòng giam.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bộc lộ thân phận

Hoàng Phu Tuyết bởi vì phải xử lý một ít chuyện của “Ám Dạ”, cho nên đến sáng sớm, anh mới trở lại lâu đài, mặc dù cả đêm đều phải giải quyết công việc, nhưng là vừa nghĩ tới trong nhà có nha đầu của anh đang đợi anh, anh cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn, tất cả mệt mỏi biến mất hầu như không còn.

Quản gia thấy Hoàng Phu Tuyết từ bên ngoài trở lại, lập tức nhanh chóng nghênh đón.

"Ông chủ." Quản gia nhẹ nhàng khom người cúi chào Hoàng Phu Tuyết, sau đó cung kính thăm hỏi.

"Ừ, Nhu nhi đã tỉnh chưa?" Hoàng Phu Tuyết vừa đi về phía phòng của Thủy Băng Nhu vừa hỏi.

"Tiểu thư vẫn chưa tỉnh dậy, hôm nay có buổi học, có cần thuộc hạ xin nghỉ giúp tiểu thư hay không?" Quản gia nhanh chóng đuổi theo bước chân của Hoàng Phu Tuyết, cung kính hỏi.

Hoàng Phu Tuyết nghe được ông ta nói, khẽ dừng lại, xoay người lại nói: "Ừ, ông giúp cô ấy xin nghỉ, cho người chuẩn bị bữa ăn sáng, đi làm việc của ông đi! Không cần đi theo.", anh nói xong cũng tiếp tục đi lên lầu.

Khi Hoàng Phu Tuyết đi tới phòng của Thủy Băng Nhu thì cô còn đang ngủ ngon lành, môi đỏ mọng xinh đẹp có chút nhếch lên, giống như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp nào đó.

Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đi tới bên giường ngồi xuống, cung kính nhìn dung nhan say ngủ ngọt ngào của cô, trên mặt cười thỏa mãn, tay phải không tự chủ vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhai nhụi trơn mềm của cô khiến cho anh yêu thích không buông tay.

"Ưm?" Thủy Băng Nhu ưm một tiếng, đem trọn khuôn mặt vui vào trong chăn bằng tơ sợi màu trắng.

Thấy động tác của cô, Hoàng Phu Tuyết cảm thấy rất đáng yêu, khóe miệng của anh giương lên càng thêm rõ ràng, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Thủy Băng Nhu trong lúc đang ngủ lơ đãng thoáng nghe được tiếng cười trầm ấm, cặp mắt mơ mơ màng màng mờ mờ ra, đập vào mắt chính là một mảnh đen như mực, cô không tin dụi dụi con mắt, hồi tưởng lại một màn bị người ta ám sát kia, trong lòng nhất thời rất khủng hoảng, cô chẳng lẽ bị người bắt cóc đi! Thế nhưng giường lại có tư vị cùng một dạng như giường ở trong nhà, Thủy Băng Nhu ở dưới chăn lắc đầu một cái.

Nhìn thấy động tác của cô, Hoàng Phu Tuyết cười khẽ một tiếng: "Ha ha ha. . . . . Nha đầu, anh biết rõ em đã tỉnh rồi, mau mau dậy đi nào."

Thủy Băng Nhu nghe được tiếng cười vui vẻ, nhất thời phát hiện mình là đang bị chăn trùm lên, vui mừng đẩy chăn ra, đập vào tầm mắt là gian phòng của cô và ánh mắt đưa tình đắm đuối của Hoàng Phu Tuyết.

"Nha đầu, tỉnh hẳn chưa? Có còn cảm thấy ở đâu không thoải mái không? Há?" Hoàng Phu Tuyết thấy ánh mắt sững sờ của cô, lấy tay quơ quơ ở trước mặt cô, lo lắng hỏi.

"Há? Tuyết, em tại sao lại ở chỗ này, em không phải đang đi học sao? Chẳng lẽ em nằm mơ? Nhưng thế nào cảm giác lại thật như vậy?" Thủy Băng Nhu do bắt đầu mê mẩn biến thành lâm lâm lầu bầu.

"Em quên, lúc em đang trên đường đến trường thì bị người ám sát, thật may là anh tới kịp, nếu không anh liền vĩnh viễn mất em rồi, lúc ấy anh thật sự là bị hù sợ." Hoàng Phu Tuyết tình cảm dạt dào nhìn cô, như muốn đem cô hòa tan vào trong mắt mình vậy.

"Em không sao rồi, anh đừng lo lắng, nha?" Thủy Băng Nhu đan mười đầu ngón tay vào với tay anh, cái trán chạm vào cái trán của anh, nói.

"Nha đầu, cảm ơn em không có việc gì! Cảm ơn em không để cho mình bị thương." Hoàng Phu Tuyết nhìn bàn tay nhỏ bé của cô đang vuốt vuốt bàn tay to của anh thâm tình nói.

Mà lúc này Thủy Băng Nhu không chút để ý chơi đùa bàn tay của anh, ngửi thăm bàn tay của Tuyệt ghé góm thật nha! Tay của nam sinh cũng lớn như vậy sao? Thật là ấm áp.

"Chơi rất thích sao?" Hoàng Phu Tuyệt nhìn nha đầu của anh lại bị ngón tay của anh hấp dẫn lực chú ý, hơn nữa từ lúc tỉnh lại đến bây giờ chỉ nhìn anh một cái, rốt cuộc không nhịn được âm trầm mở miệng nói.

"Không chơi, nên ăn điểm tâm." Hoàng Phu Tuyệt cầm lấy tay của cô đang cầm tay anh mặt đối mặt với cô.

"Đúng rồi, hôm nay còn phải đi học nha, hồng bát, em sắp bị trễ rồi." Thủy Băng Nhu đột nhiên bắn ra một tiếng từ trên giường nhảy dựng lên, lo lắng nói.

"Ha ha ha. . . . . Đừng lo lắng, Quân gia đã giúp em xin nghỉ, hôm nay cũng không cần đến trường, ăn xong bữa ăn sáng, anh dẫn em đến một nơi." Hoàng Phu Tuyệt lời kéo cô dịu dàng nói, sau đó liền ôm cô đi vào toilet rửa mặt.

.....

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hoàng Phu Tuyệt dẫn Thủy Băng Nhu đi tới một con đường nhỏ tĩnh mịch, con đường nhỏ hai bên trồng đầy trúc xanh biếc, lối đi quanh co, dọc theo con đường nhỏ những nhánh trúc che ngang tầm mắt, cuối con đường thể nhưng xuất hiện một biệt thự mang phong cách Châu Âu. Thủy Băng Nhu ở trong lòng vẫn cảm than thế giới tự nhiên vô cùng tuyệt vời, lại mơ hồ không biết Hoàng Phu Tuyệt mang cô tới cái chỗ này là nơi nào.

Vừa vào đến dưới sân huấn luyện của “Ám Dạ”, Hoàng Phu Tuyệt liền hối hận, bởi vì nơi này phần lớn nam sát thủ đều để trần nửa thân trên luyện tập.

Huấn luyện lâu dài khiến cho cơ thể của bọn hắn vô cùng to lớn, rất nam tính.

Tất cả sát thủ đang huấn luyện thấy Hoàng Phu Tuyệt cũng dừng động tác trong tay lại, khẽ cúi người chào, cung kính hô: "Chủ tử."

"Không nên nhìn." Hoàng Phu Tuyệt chặn lại ánh mắt của cô, cũng chặn lại ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, bá đạo nói.

"Ừ, không tốt nhìn bằng Tuyệt." Thủy Băng Nhu so sánh nói.

". . . . ." Hoàng Phu Tuyệt thật không biết nên cười hay nên khóc, dẫn cô tới nơi này lộ diện chính là anh, không muốn cô nhìn người khác cũng là anh, thôi, chuyện nên nhanh chóng giải quyết một cái, lần này mang nha đầu đến, trên danh nghĩa là tới đi dạo, nhưng thực tế là muốn người của anh nhận rõ thân phận của Nhu nhi, tôn sùng cô trở thành người phụ nữ tôn quý nhất trên thế giới.

Hoàng Phu Tuyệt buông bàn tay to đang ngăn ở trước mắt của Thủy Băng Nhu ra, nghe được rất nhiều tiếng rút khí, nhất thời không vui nhú mày một cái, anh không thích người khác đối với nha đầu của anh toát ra ánh mắt kinh ngạc, vô cùng không thích, bởi vì nha đầu là của anh.

Trời ạ, đó là một cô gái như thế nào, quá đẹp! Cho dù ở “Ám Dạ” nhân tài xuất hiện lớp lớp người cũng chưa từng thấy một người tuyệt sắc như thế, nhất thời đàn ông tại chỗ đều là ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, còn có một ít người mang theo ánh mắt si mê, phụ nữ thì nhìn cô đầy hâm mộ.

Trên đời phải là người đàn ông như thế nào mới xứng với một thiên sứ như vậy? Trong lòng mọi người cùng tự hỏi một vấn đề, nhất thời mắt cùng nhau nhìn về phía Hoàng Phu Tuyệt.

Sợ rằng trên thế giới chỉ có chủ tử mới xứng với dung mạo tuyệt sắc của cô ấy đi! Mọi người tiếp xúc với trông mắt lạnh lẽo của Hoàng Phu Tuyệt thì hơi kinh hãi, cô gái kia là chủ tử đưa đến, như vậy chủ tử biết cô ấy, vậy cô ấy và chủ tử là quan hệ thế nào? Mọi người trong đầu chứa đầy nghi ngờ, tiếp theo trong bọn họ một số người tinh mắt nhìn thấy trên cổ tay của Thủy Băng Nhu đeo một chiếc vòng tay bằng thạch anh màu tím thì mắt hơi đổi.

Cái đó đúng. . . Đó là dấu hiệu “Ám Dạ” chi hậu, nói như vậy cô bé trước mắt vốn chính là cái vị phu nhân mà chủ tử quan tâm nhất kia? ? ?

Cái gọi là dấu hiệu “Ám Dạ” chi hậu chính là người phụ nữ được người đứng đầu “Ám Dạ” quan tâm nhất, cũng là người vợ yêu duy nhất, ở “Ám Dạ” có một quy định, chỉ có người phụ nữ mà chủ tử dùng tánh mạng để yêu mới có tư cách đeo chiếc vòng màu tím đó, mà người có được vòng tay đó nhận được sự bảo vệ của tất cả thành viên của “Ám Dạ”, địa vị cao cũng như chủ tử vậy.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người phát hiện cái vòng tay đó trên tay Thủy Băng Nhu, thần sắc lập tức trở nên cung kính.

Một chút sau, Hoàng Phu Tuyệt thấy mục đích cũng đã đạt được, không cần ở lại chỗ này nữa, khiến cho một nhóm người si mê nhìn nha đầu của anh, anh bá đạo ôm hông của cô xoay người rồi đi.

"Ai ~ ai, cậu thấy được vòng tay trên tay cô ấy không?" Một sát thủ nhìn bóng lưng bọn họ rồi đi nhỏ giọng hỏi.

"Dĩ nhiên thấy được, chú ý tới giọng điệu nói chuyện của cậu, cô ấy là phu nhân, một sát thủ khác trong “Ám Dạ” chen lời nói.

"Thì ra phu nhân xinh đẹp như vậy, không trách được chủ tử không gần gũi sắc lại cưng chiều cô ấy như thế, thật hâm mộ nha!"

.....

Qua ngày hôm sau, tất cả “Ám Dạ” đều biết người đứng đầu “Ám Dạ” có một người vợ vô cùng được sủng ái, chính là cái cô gái mang chiếc vòng màu

tím đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đưa đón

Đã mấy ngày trôi qua kể từ cái sự kiện ám sát và trừng phạt đó, cuộc sống của Hoàng Phu Tuyết và Thủy Băng Nhu lại khôi phục yên tĩnh, Thủy Băng Nhu đã vài ngày không tới trường, bởi vì Hoàng Phu Tuyết lo lắng mấy kẻ dư đảng của bang “Hắc Ưng” sẽ thương tổn đến cô.

Nhưng vì ngày hôm qua Thủy Băng Nhu đeo bám dai dẳng, Hoàng Phu Tuyết đành phải đồng ý với cô hôm nay có thể đi học, nhưng phải đồng ý một điều kiện của anh, về phần là điều kiện gì, anh vẫn thần thần bí bí, dù sao có thể đến trường, Thủy Băng Nhu cảm thấy vui mừng cực kỳ, cũng không có hỏi tới điều kiện kia là cái gì nữa.

Sáng sớm, Thủy Băng Nhu ăn xong bữa sáng cũng giống thường ngày đi về phòng lấy túi sách, cô từ trên lầu đi xuống liền nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, nghi ngờ hỏi: "Ah ~ Tuyết, anh còn chưa đi làm sao? Anh không cần đặc biệt chờ em..., em có thể tự mình đạp xe đạp đi." Thủy Băng Nhu vừa nói vừa đi ra ngoài, đột nhiên eo thon của cô bị người từ phía sau bắt lấy.

"Tuyết, em còn không đi sẽ trễ mất." Thủy Băng Nhu quay đầu ai oán nói.

"Đừng lo lắng, sẽ không trễ đến, đi thôi." Hoàng Phu Tuyết lời kéo tay của cô đi ra bên ngoài.

"Ah, Tuyết, anh muốn đưa em đi đâu?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"Em quên, tối hôm qua em đã đáp ứng anh một điều kiện, điều kiện của anh chính là tự mình đưa em tới trường, để cho tất cả người trong trường đều biết rõ em là vợ chưa cưới của Hoàng Phu Tuyết anh đây, anh không cho phép bất luận kẻ nào lại có cơ hội gây tổn hại tới em." Anh bá đạo nói, đứng lúc khiến cho cái đám tiểu quý đầu đang mơ ước nha đầu của anh kia nhận rõ sự thật, nha đầu của anh là người đã có chủ rồi.

"Này. . . . . Nhất định phải như vậy sao?" Thủy Băng Nhu yếu ớt hỏi.

Trời ạ, nếu quả như thật bị bạn học biết thân phận của cô, cô chẳng phải sẽ thành người nổi danh sao, đến lúc đó nhất định sẽ rất bất tiện, tất cả mọi người sẽ kiêng kỵ cô, cô sao có thể kết bằng hữu tri kỷ nữa.

Lần trước sau khi đưa bọn Tiểu Huyền đi tìm Tuyết, cũng đã thật lâu không có gặp bọn họ, không biết họ khi đó có bị dọa sợ không? về sau Tiểu Huyền và Lăng Tâm có thể hay không cũng không dám cùng cô trở thành bằng hữu, Thủy Băng Nhu nghĩ thầm. Thôi, cái gì nên tới ắt sẽ tới, huống chi tính khí của Tuyết cô rõ ràng nhất, cho tới bây giờ đều là nói một không hai.

Ngoài cổng trường Quý tộc, hiệu trưởng cùng các cấp lãnh đạo của trường học tất cả đều đang ngẩng đầu hy vọng, giống như đang đợi đại nhân vật nào đó đến, trong chốc lát, từng chiếc một xe con hàng hiệu thế giới chạy nhanh đến, cảnh tượng hoành tráng như là triển lãm xe hơi nổi tiếng thế giới vậy, hấp dẫn rất nhiều người đi đường và học sinh.

Không bao lâu, mười mấy chiếc xe nổi tiếng theo thứ tự xếp hạng ở cổng trường, từ trên xe bước xuống chính là từng nhóm người áo đen mặt không chút biểu tình, chỉ thấy đám người áo đen nhanh chóng tự động vây ở chung quanh một chiếc Porsche phiên bản mới.

Lúc này, từ trên xe bước xuống một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng Italy làm thủ công, anh phát ra thẳng đứng đen bóng, mày kiếm anh tuấn, tròng mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, môi mỏng manh nhấp nhẹ, hình dáng gương mặt góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn nhưng không tục tằn, giống như chim ưng trong đêm tối, lãnh ngạo cô thanh rồi lại thịnh khí bức người, đang lúc cô cúi đầu đọc lập lại tán phát cường thế Ngạo Thị Thiên Địa (edit: câu này gấp hoài, gần như đề nguyên si đó vì ai cũng bít nó là gì rồi nhì. Hai! Mình thấy tác giả tả mấy anh toàn với một đoạn văn giống nhau không hà).

Trời ạ, đây là một người đàn ông hoàn mỹ đến mức nào! Mọi người si mê nhìn bóng dáng của anh ta, chỉ thấy anh ta đưa tay vào trong xe, nhẹ nhàng ôm ra một cô bé giống như thiên sứ, mọi người định thần nhìn lại.

Không được rồi, vậy. . . Vậy. . . Đó không phải là. . . bạn học vừa tới trường báo danh mấy ngày trước sao? Cô ấy tại sao lại ở trong xe của cái người đẹp trai đó, cô ấy và trai đẹp đến tốt cùng là có quan hệ như thế nào? Mọi người nghi ngờ thầm nghĩ.

Mà hiệu trưởng và mấy nhân vật lãnh đạo biết thân phận của Hoàng Phu Tuyết, lúc này thấy Thủy Băng Nhu ở bên cạnh anh, cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng bọn họ không được phép suy nghĩ nhiều, vội vàng cung kính nghênh đón, vì đại nhân vật giống như Đế Vương này không phải bọn họ có thể đắc tội, nghe nói anh ta tài phú nhiều đến đếm không hết, tùy tiện dậm chân một phát mà có thể khiến cho kinh tế cả thành S tê liệt.

"Tổng giám đốc Hoàng, nhiệt liệt chào mừng ngài đến!" Hiệu trưởng và toàn thể nhân viên đi theo cung kính cúi người chào nói.

Hoàng Phu Tuyết ừ một tiếng, sau đó ôm eo Thủy Băng Nhu giữa một đám hộ vệ vây quanh đi về phía ký túc xá trường học, mà Thủy Băng Nhu là lo lắng bị anh ôm

"Oa, thật sự rất đẹp trai nha!"

"Đó không phải là bạn học Thủy mới tới sao? Cô ấy làm sao lại cùng đi chung với trai đẹp, thật hâm mộ đó."

"Quả thật chính là kim đồng ngọc nữ, bọn họ thật rất xứng đôi!"

"Ai nha, xem ra giai nhân là người có chủ rồi, vốn là mình còn muốn theo đuổi bạn học Thủy kia, mình còn chưa có bắt đầu yêu đã phải chấm dứt trong thất bại rồi, mình thật đáng thương nha ~"

"Đi chết đi, cứ coi như không có vị Đại Suất Ca kia, giai nhân cũng không tới phiên cậu, cậu cứ làm như học trường An Đông Nghê là chết rồi ý."

"Thôi rồi, bạn học Thủy đã là hoa đã có chủ, vậy học trường An Đông Nghê làm thế nào?"

Dọc theo đường đi là tiếng nam nữ ồn ào, tất cả đều là bởi vì sự xuất hiện của Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết mà ra.

Hoàng Phu Tuyết nghe, trong đôi mắt đẹp là con ngươi đen nhánh, bên trong ánh sáng chớp động giống như vụn băng, phóng về phía đám người kia, nhất thời mọi người toàn thân cứng đờ, lời muốn nói tắc ở cổ họng.

Thấy Hoàng Phu Tuyết đi xa, hiệu trưởng mặt là thở ra một hơi, nghiêm nghị nói với trợ thủ bên cạnh: "Trợ lý Trương, sao cậu không báo cáo với tôi, tổng giám đốc Hoàng có quen biết với học trò Thủy mới đến hả? Làm hại tôi vừa rồi thiếu chút nữa phạm sai lầm."

"Cái này. . . Cái này. . . Hiệu trưởng, tôi cũng không có điều tra được tổng giám đốc Hoàng thế nhưng biết học trò Thủy, tôi chỉ biết anh ta cực kỳ sùng ái một cô gái." Trợ lý ấp a ấp úng nói, hắn đã rất cố gắng điều tra rồi, hướng chỉ việc gì hiệu trưởng cũng giao cho hắn làm, hắn nào có nhiều thời giờ như vậy.

Bên ngoài đồn đại tổng giám đốc Hoàng không gần nữ sắc, hiện tại theo như cái tình hình này thì học trò Thủy chính là người phụ nữ của anh ta, xem ra phải phân phó chủ nhiệm lớp chọn chăm sóc thật tốt học trò Thủy, bằng không đắc tội tổng giám đốc Hoàng sẽ không tốt, hiệu trưởng nghĩ thầm, lấy lại tinh thần thấy Hoàng Phu Tuyết bọn họ đã đi xa, vội vàng đi như chạy theo phía sau.

Đi một đoạn đường thật dài, Thủy Băng Nhu thấy rõ cuộc không có người nào rồi, mới lặng lẽ thở ra một hơi, nói với Hoàng Phu Tuyết: "Tuyết, em muốn lên lớp."

"Ha ha ha. . . Đi đi! Chờ anh xong xuôi chuyện trong trường học lại đi đón em." Hoàng Phu Tuyết mỉm cười nói.

Mà bây giờ lãnh đạo của trường kia đi theo phía sau bọn họ thấy nụ cười của Hoàng Phu Tuyết, đều ở đây cảm thán lời đồn bên ngoài đúng là nhầm nhứ, ai nói tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng" ăn nói có ý tứ, vẻ mặt lạnh lẽo có thể đông chết người.

Thấy sự xuất hiện của những người chung quanh, Thủy Băng Nhu có chút cảm giác không được tự nhiên, vội vàng chạy về hướng phòng học, Hoàng Phu Tuyết thấy Thủy Băng Nhu đi xa, ánh mắt nhu tình như nước lập tức trở nên sắc bén, bắn thẳng đến đám lãnh đạo bên cạnh, sau đó một mình đi về phía ký túc xá.

Trời ạ, thì ra lời đồn đại bên ngoài đều là thật, tốc độ biến đổi sắc mặt của tổng giám đốc Hoàng thật là khiến người ta trợn mắt há mồm, kỳ quái, rõ ràng chính là thời tiết tháng ba, tại sao bọn họ lại cảm giác như đang ở trong một hầm băng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ý định

Thủy Băng Nhu chạy một đoạn đường thật dài mới phì phò thở dốc dừng lại, một tay cô chống đầu gối, một tay vỗ trái tim (vỗ ngực) bởi vì vận động mà kịch liệt nhảy loạn, nhớ tới những lời bàn luận của các bạn học ở công trường lúc vừa rồi, bất đắc dĩ cười lắc đầu. Ở bất kỳ chỗ nào, bên ngoài tuần dật của Tuyết, khí chất cao quý luôn là đối tượng khiến đông đảo phụ nữ theo đuổi, chỉ là thật may là Tuyết không hoa tâm, nếu không cô sẽ phải đau lòng rồi.

Thủy Băng Nhu cảm thấy hơi thở ngày càng bình ổn, đứng lên đi về phía trước. Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện trước mặt cô, mà cô cứ như vậy không để ý đi lên đụng vào một lồng ngực.

"Ừm. . . . ." Bị đụng đau, Thủy Băng Nhu không khỏi ưm một tiếng, dùng sức nháy mắt, ý đồ hãm lại nước mắt vì đau đớn mà đang trực trào ra ở hốc mắt.

Cô cúi đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Thủy Băng Nhu sau khi nói xong, lúc lâu sau cũng không có nghe được tiếng đáp lại của đối phương, vì vậy cô vòng qua bóng dáng kia liền muốn rời đi, ai ngờ vừa đi được vài bước, cánh tay của cô bị người kia kéo lại.

Cô ngược đôi mắt ướt ướt lên nhìn người đang lôi kéo cánh tay của mình, thấy nam sinh đứng ở trước mặt cô lại là bạn cùng lớp An Đông Nghê, nhất thời mở miệng nói: "Ah, An Đông Nghê? Là bạn sao, vừa rồi thật ngại quá, mình không phải cố ý.", sau đó yên lặng chờ sự tha thứ của hắn.

An Đông Nghê không nói gì, không khống chế được đưa tay phải ra dịu dàng xoa cái mũi nhỏ của cô ấy vì đụng vào lồng ngực cứng rắn của hắn mà trở nên đỏ bừng, ngay cả hắn cũng không biết ánh mắt của mình chứa đựng dịu dàng cùng cung chiều.

"Đau không?" An Đông Nghê dịu dàng hỏi.

Thật ra thì vừa rồi hắn đang ở phía xa liền nhìn thấy cô mỉm cười chạy về phía trước, ánh mắt của hắn không tự chủ được đi theo cô, là chuyện gì khiến cho cô cười đến hạnh phúc như vậy? Hắn vô cùng muốn biết thế giới nội tâm của cô, cho nên hắn mới không khống chế được bước chân chậm rãi tới gần cô, không nghĩ tới sẽ vì thế mà gây tổn hại tới cô. (Editor: Eo! Đụng nhẹ tý mà đáng kể cái gì, ta mà được đụng vào zai đẹp thế có đau hơn cũng chịu được.)

Khi đôi mắt y như hồ nước sâu thăm mang theo sương mù của cô ngược lên, thời điểm cô dùng tay che đi đồng tử hồng hồng nhìn hắn xin lỗi, hắn thế nhưng cảm thấy có một góc nào đó trong lòng bị đụng đổ sụp một tiếng.

Ánh mắt của hắn rất kỳ quái, giống như đang nhìn người yêu vậy, ánh mắt nhu tình có thể chìm chết người. Trong nháy mắt khi tay hắn đụng phải cái mũi của Thủy Băng Nhu, cô nhanh chóng lui về phía sau một bước, về mặt của hắn thật là quý dị, khiến cho cô rất bối rối, cho nên mới phải lùi về phía sau, hơn nữa ngoại trừ Hoàng Phu Tuyệt ra cô cũng không thích nam sinh đến gần cô.

Tay An Đông Nghê lúng túng dừng ở giữa không trung, ánh mắt bởi vì động tác của cô mà mờ đi, rất nhanh hắn dùng mỉm cười che giấu mất mát, giọng nói nhẹ nhàng: "Đi thôi, còn không đi sẽ bị trễ đó."

"A, phải rồi." Thủy Băng Nhu ảo não vỗ đầu một cái, bắt đầu đi về phía phòng học, An Đông mờ ám liếc nhìn về đáng yêu của cô, cười lắc lắc đầu, theo sát phía sau bước chân của cô.

"Tiểu Nhu, ở đây." Thời điểm Thủy Băng Nhu đi vào cửa phòng học Lý Hiếu Huyền liền ngoắc gọi, Thủy Băng Nhu cười đi tới bên người bạn Lý Hiếu Huyền ngồi xuống, lúc này An Đông Nghê từ bên ngoài phòng học đi vào, yên lặng ngồi ở phía sau sát cạnh bạn họ, mắt nhìn bạn Thủy Băng Nhu bên kia nháy cũng không nháy một cái.

"Tiểu Nhu, đây là cơm hộp mẹ mình tự tay làm, bà bảo mình đưa cho bạn, làm phiền Hoàng tiên sinh giúp một tay, công ty nhà mình đã tạm thời bảo vệ được, còn nữa, mẹ mình hỏi ngày nào đó hai người rảnh rồi, bà muốn mời hai người tới nhà mình ăn cơm, cảm tạ sự giúp đỡ của hai người." Lý Hiếu Huyền từ học bàn lấy ra một cái túi đựng một cái hộp cơm rất đẹp mắt đẩy về phía Thủy Băng Nhu.

"Chúng ta là bạn bè mà, không cần khách khí nha..., hôm nào bọn mình sẽ đến nhà bạn chơi." Thủy Băng Nhu nhận lấy hộp cơm nói.

"Được, hoan nghênh!" Lý Hiếu Huyền cười nói.

"Ai, Tiểu Nhu, nghe nói buổi sáng hôm nay vị hôn phu của bạn đưa bạn tới." Thủy Băng Nhu vừa an vị, Lăng Tâm lập tức hưng phấn hỏi.

"Ah ~ sao các bạn lại biết?" Thủy Băng Nhu lấy sách ra nghi ngờ nói.

"Oh, hôm nay vừa đến lớp liền nghe thấy bày hoa si kia đang thảo luận vị hôn phu của bạn có bao nhiêu anh tuấn, bao nhiêu phô trương, nghĩ đến về mặt bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, mình liền cảm thấy rất buồn cười nha." Lăng Tâm cười nói.

"Đúng rồi, Tiểu Nhu, Hoàng tiên sinh hôm nay sao lại nghĩ đến việc muốn đưa bạn đi học thế? Lần trước mình nhìn thấy ngài ấy có vẻ rất bận rộn." Lý Hiếu Huyền hỏi.

"Ai nha, dù là bận mấy cũng không thể không trông nom vị hôn thê đi! Ngài ấy sớm nên như thế, khiến những thứ mất chó coi thường người thấp kia có thể sáng mắt ra, Tiểu Nhu nhà chúng ta thế nhưng là phu nhân tương lai của tổng giám đốc "Tập đoàn Thánh Hoàng"." Lăng Tâm cố ý nói lớn tiếng.

Thủy Băng Nhu thấy phần lớn ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía cô, nhất thời gương mặt xấu hổ đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu, hận không tìm được cái lỗ nẻ nào để mà chui vào, cô vươn tay lôi kéo vạt áo của Lăng Tâm, Lăng Tâm mới lập tức ngừng lại.

Tiết học hôm nay là của chủ nhiệm lớp mới, cô ấy cũng giống như chủ nhiệm lớp trước đây, luôn là thích gọi học sinh đứng lên trả lời câu hỏi, nhất là thích nhất gây khó khăn cho Thủy Băng Nhu, chỉ vì cô không có quyền thế, cho nên thường trước khi đi học cô đều xem trước giáo trình, nhưng mà bởi vì tối

hôm qua Tuyết đưa cô đến cái chỗ kia, khiến cô vừa về tới nhà liền bật đầu ngủ một giấc, thật hồng bét, không biết hôm nay chủ nhiệm lớp sẽ hỏi cái vấn đề gì, mảy mẩy của Thủy Băng Nhu cau lại.

"Học trò Thủy, em tới trả lời một vài nội dung chính của bài học trước" (Kiểm tra bài cũ). Chủ nhiệm lớp vừa lên bục giảng lập tức mỉm cười nói với Thủy Băng Nhu.

Ah, chỉ có vậy, cô ấy làm sao lại đưa ra câu hỏi đơn giản như vậy, cô không được phép suy nghĩ nhiều, lập tức tự tin trả lời câu hỏi của cô ấy.

Đội cô trả lời xong vấn đề được hỏi, chủ nhiệm lớp khoa trương khu tay, cười khen ngợi: "Rất tốt, vô cùng chính xác, mời em ngồi xuống."

Nhất thời Thủy Băng Nhu cảm thấy khoe mát trượt xuống mấy cái vạch đen, chủ nhiệm lớp cứ như vậy buông tha cho cô, chuyện từ trước đến nay chưa từng có, rất quý dị nha.

"Ai ~ hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, tại sao hai người các cậu đều không bình thường như vậy đây? Nghe ngẩn người còn dễ hiểu một chút, nhưng hoa hoa công tử Tư Đồ Huy cũng ngẩn người, đó chính là một chuyện lạ rồi, hôm nay Lão sư càng thêm không bình thường!" Âu Dương Tuấn lẩm bầm lầu bầu nói.

Nghe bạn tốt chế nhạo, lúc này An Đông Nghê mới rời tầm mắt khỏi người Thủy Băng Nhu, nhàn nhạt liếc Tư Đồ Huy một cái, theo tầm mắt của hắn nhìn sang, vừa lúc cũng là đang nhìn về phía bọn Thủy Băng Nhu bên kia, không giống như là đang nhìn Tiểu Nhu, hống chi ban đầu mình đã tỏ rõ lòng nói thích Thủy Băng Nhu, làm anh em bản thân cậu ta càng sẽ không lộ ra tình cảm ái mộ đối với cô ấy, nói như vậy chính là một trong hai người Lý Hiếu Huyền và Lăng Tâm đi, An Đông Nghê vui đùa suy đoán.

Không nghĩ tới cô mấy ngày trước còn nản lòng, nản chí, hôm nay lại đã cười đến vui vẻ như vậy, nhất thời, ngực Tư Đồ Huy giống như lấy tâm tình tốt của Lý Hiếu Huyền, cảm giác vô cùng vui vẻ, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên. Đã một buổi sáng rồi, hắn cứ như vậy cung chiêu nhìn cô, trong lòng chứa đựng vui vẻ vô hạn, giống như nhìn thế nào đều thấy không đủ.

Huyền đã thật lâu không còn dùng ánh mắt đau thương hoặc là ái mộ nhìn Nghê rồi, có phải là lòng của cô ấy đã hoàn toàn quên Nghê rồi hay không? Nghĩ tới khả năng này, hắn đã cảm thấy mừng rỡ, ngay cả bản thân hắn cũng không biết vì sao lại có loại cảm giác vi diệu này, hắn chỉ biết mỗi buổi tối đều sẽ nằm mơ thấy cô cười gọi tên của hắn, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hắn thích vụng trộm gọi cô là Huyền, giống như cái tên này chỉ thuộc về đặc quyền của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thì ra là

"Sao vẫn còn chưa thấy đi ra." Cổng trường Quý tộc, Hoàng Phu Tuyết một thân sơ mi trắng ở bên cạnh một chiếc Ferrari màu đen đi qua đi lại, hai mắt không ngừng liên tục liếc đồng hồ hàng hiệu đeo trên tay rồi lại liên tục nhìn về phía xa, về mặt mặc dù có chút khẩn trương, nhưng phong thái tuần lãng vẫn không mất đi chút nào, giống như anh còn có rất nhiều người, hiển nhiên là một vài công tử hoặc tiểu thư Quý tộc, Quán gia hoặc người giúp việc (Những người nhà đến đón học sinh lúc tan trường), nhưng mà bọn họ lại có vẻ rất nhàn nhã.

Mới vừa xử lý xong một vài việc ở trường học, anh liền kêu những hộ vệ kia đi về, chỉ chừa lại một chiếc xe con cho anh, bởi vì anh muốn có nhiều thêm chút thời gian ở cùng một chỗ với nha đầu của anh.

Hoàng Phu Tuyết đứng đón ánh nắng, gò má dưới ánh mặt trời góc cạnh rõ ràng, giống như phủ lên một lớp vàng thật mỏng, có vẻ vô cùng chói mắt, ghen chết một đám Quán gia trẻ tuổi ở bên cạnh, càng thêm mê đảo một đám người đi ngang qua.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, đại bộ phận học sinh cũng ra khỏi phòng học, Thủy Băng Nhu cùng bọn Lý Hiếu Huyền nắm tay đi ra khỏi phòng học, theo sát ở đằng sau các cô chính là ba người bọn An Đông Nghê, dọc theo đường đi họ vừa nói chuyện vừa cười đùa, ba nữ sinh nguyên bản là vô cùng xuất sắc, lúc này càng thêm lộ ra vẻ mê người, vui vẻ chuyện trò liên miên không hết chuyện, tràn đầy sức sống trẻ trung.

Dọc theo đường đi, có không ít nam sinh liên tiếp quay đầu, si mê nhìn về họ. Cũng bởi vì cử động đó của những nam sinh kia, khiến cho An Đông Nghê và Tư Đồ Huy đi theo phía sau các cô giật đến nghiêng ngã, dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm mấy tên nam sinh dám đuổi kia.

Tuy rằng là như thế, nhưng vẫn có không ít nam sinh không thức thời dùng ánh mắt ái mộ nhìn ba người bọn họ, mà mấy nhân vật chính gây ra chuyện lại vẫn cười đến vô cùng rực rỡ, một chút cũng không biết mấy tên con trai đi theo phía sau đang lửa giận phùng phùng.

Ra tới cổng trường, Thủy Băng Nhu liền nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết đang chờ mình, nhìn động tác của anh xem ra là đã chờ rất lâu rồi! Nhiều cô gái bên cạnh đang nhìn trộm anh như vậy, nhưng về mặt anh ngoại trừ lộ ra một chút nóng nảy cũng không có biểu tình gì khác, đối lại là trước đây, anh đã sớm

nổi giận tránh người, không nghĩ tới bây giờ anh còn có thể chịu ở nơi này như vậy.

Nghĩ tới đây, Thủy Băng Nhu nhìn anh mỉm cười hạnh phúc, mà anh giống như có linh tính nhìn về phía Thủy Băng Nhu, hai người bốn mắt nhìn nhau, tòa ra vô hạn tình ý.

Lăng Tâm thấy Thủy Băng Nhu dừng bước, hai mắt đắm đuối đưa tình nhìn về phía trước, lập tức tò mò theo tầm mắt của cô ấy nhìn sang, liền nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết, cười trên: "A, thì ra là vị hôn phu đang đợi bạn, không trách được dọc theo đường đi, bạn thật sự đi nhanh như đuổi mạng, còn lộ ra vẻ hạnh phúc như vậy, thật là ghen chết người nha."

"Ha ha ha. . . . Lăng Tâm, bạn cũng không cần giễu cợt Tiểu Nhu đi, bạn xem mặt bạn ấy đỏ hết rồi kia." Lý Hiểu Huyền cười nói.

"Đứng, đứng, phải. . da mặt của Tiểu Nhu tương đối mỏng mà! Ha ha ha. . . ." Lăng Tâm nói.

"Tiểu Nhu, bạn mau đi đi! Đừng để cho Hoàng tiên sinh đợi lâu." Lý Hiểu Huyền thúc giục.

"Nhưng. . Nhưng tài xế của các bạn không phải còn chưa có tới sao? Để mình cùng đợi với các bạn tốt hơn." Thủy Băng Nhu xin lỗi nhìn về phía Hoàng Phu Tuyết.

"Ha ha ha. . . . Không cần, bọn mình đang ở trường học, sẽ không có người xấu xuất hiện á..., huống chi chú tài xế nhà mình rất nhanh sẽ phải tới, bạn cùng Hoàng tiên sinh cứ về trước đi! Đừng để ngài ấy đợi sốt ruột." Lý Hiểu Huyền quan tâm nói.

"Đứng nha, đứng nha, mau qua đó đi..., không cần lo lắng cho bọn mình." Lăng Tâm ở một bên đẩy Thủy Băng Nhu về phía trước nói.

"Vậy. . Vậy mình về trước nhé, có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho mình đó, không có việc gì về đến nhà cũng phải thông báo cho mình." Thủy Băng Nhu không yên lòng nói.

"Biết rồi, biết rồi, bà lão lắm cảm dài dòng, cẩn thận cái vị kia của nhà bạn ghét bỏ bạn đấy!" Lăng Tâm cười trên ghẹo.

"Anh ấy dám! Hừ ~ vậy mình đi nhé, các bạn cẩn thận một chút, bái bai ~" Thủy Băng Nhu hừ nhẹ một tiếng, cười nói xong liền lập tức chạy như bay về phía Hoàng Phu Tuyết.

"Bái bai ~" Lý Hiểu Huyền và Lăng Tâm phát tay nói.

Hoàng Phu Tuyết thấy cô chạy về phía mình, cười giang hai cánh tay ra, ôm thật chặt lấy thân thể mềm mại chạy như bay tới của cô, cảm vui vào bên cô, hít thật sâu mùi hương tóc của cô, rì rì nói: "Nha đầu, anh rất nhớ em, em có nhớ anh không, hả?"

"Ha ha ha. . . . Chúng ta không phải vừa thấy mặt vào buổi sáng sao?" Cô bị cảm anh làm cho ngứa, Thủy Băng Nhu cười khanh khách nói.

"Nói vậy là em không nhớ anh đúng không, tiểu bại hoại, hại anh nhớ em như thế." Hoàng Phu Tuyết ôm sát hông của cô nhẹ giọng trách cứ.

"Hi hi ~ Tuyết, bụng của em rất đói." Thủy Băng Nhu định đòi đi sự chú ý của anh.

"Đói bụng rồi, đi, về nhà ăn cơm, không thể để nha đầu của anh đói bụng quá." Hoàng Phu Tuyết vừa nói vừa mở ra cửa xe Ferrari bên cạnh, mang Thủy Băng Nhu ôm đến chỗ ngồi kế bên tài xế ngồi xong, ôm ái hôn lên trán cô, cười nói: "Nha đầu, một môi thì cứ ngủ trước chút đi, chờ lát nữa đến nhà anh gọi em." Nói xong cũng đóng cửa xe lại, chặn lại ánh mắt soi mói của người bên ngoài.

Mắt Hoàng Phu Tuyết nhân nhặt liếc An Đông Nghe đứng ở đằng xa một cái, sau đó xoay người đi về phía bên kia xe ngồi vào trong xe, Ferrari màu đen cứ như vậy dần dần biến mất ở trước mắt mọi người.

An Đông Nghe cứ như vậy ngây ngốc đứng ở đó, vừa rồi khi cô giống như một cánh bướm nhào tới trong ngực Hoàng Phu Tuyết thì hẳn cảm thấy sự khó thở, tại sao phải để cho hẳn nhìn thấy hình ảnh chói mắt này, thì ra là cô cười đến hạnh phúc như vậy tất cả đều là bởi vì sự tồn tại của người đàn ông kia, mà người đàn ông kia mặc dù chỉ quảng cho hẳn một cái nhìn thoáng qua, lại khiến cho hẳn cảm thấy anh ta đang không tiếng động cười nhạo hẳn.

An Đông Nghe cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, không ngừng tự nhủ, chỉ cần cô còn chưa có gả cho người kia, thì hẳn vẫn còn có cơ hội, một ngày nào đó nơi cô chạy như bay đến sẽ đứng là ngực của hẳn, nghĩ đến viễn cảnh đó, trong đầu của hẳn có một chút ngọt ngào xông lên, lúc lấy lại tinh thần đã thấy trên đường đại bộ phận học sinh đã được người nhà đến đón về, hẳn lập tức xoay người đi về phía nhà để xe.

Tư Đồ Huy thấy hai vị bạn tốt cũng đi về phía nhà để xe, không thể làm gì khác hơn là hướng về phía bóng lưng của bọn họ hô: "Các cậu không cần chờ mình. . . ."

Nghe được hẳn nói, bọn An Đông Nghe mới nghỉ hoặc xoay người nhìn hẳn, gật đầu một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Để mình đưa bạn về nhà! Vừa lúc thuận đường." Tư Đồ Huy đi tới bên cạnh bọn Lăng Tâm nói, ánh mắt lại dịu dàng nhìn Lý Hiểu Huyền, nếu như hẳn không có nghe lầm, mới vừa rồi trong điện thoại của Huyền tài xế nói có chuyện không có cách nào tới đón cô ấy, bảo cô bắt xe về nhà, như vậy sao được, cô ấy là một cô gái, ai biết tài xế lái xe taxi háu sắc có thể tham luyến về đẹp của cô ấy hay không, nghĩ tới đây, hẳn liền không nhịn được lo lắng cho cô.

"Ah ~ thuận đường sao? Thật tốt quá, Tiểu Huyền, mau đi đi." Lăng Tâm vừa nghe lời Tư Đồ Huy nói, lập tức hưng phấn lôi kéo Lý Hiểu Huyền, thật

tốt quá, vốn là cô còn đau lòng tiền gọi xe, không nghĩ tới có sẵn một tiện nghi có thể chiếm, cô có thể không vui mừng sao.

"Liệu có được không? Có thể quá làm phiền bạn hay không." Lý Hiếu Huyền ngại ngùng hỏi, nghe nói bình thường trừ bạn gái hẳn ra người khác đều không trông mong nhờ cậy hẳn chuyện gì, thật là kỳ quái, hình như đã lâu không nhìn thấy hẳn xuất hiện đồng thời cùng các nữ sinh, chẳng lẽ đổi tính rồi.

"Không phiền toái! Không phiền toái! Mình đi lái xe tới đây, các bạn đợi ở đây nhé." Tư Đồ Huy nhìn Lý Hiếu Huyền nói xong, sau đó chạy đi.

"Ah, gấp cái gì vậy? Phía sau làm gì có con cạp nào đuổi theo hẳn đâu." Lăng Tâm kỳ quái nói.

"Ai nói không có, bên cạnh không phải có một con sao? Hơn nữa còn là cạp mẹ tới bắt người, ha ha ha. . . . ." Lý Hiếu Huyền nói xong cũng cười chạy đi.

"A, bạn dám nói mình là cạp mẹ, xem mình trừng phạt bạn như thế nào, hừ hừ ~" Lăng Tâm làm vẻ mặt khoa trương, nói với theo phía sau cô, nhất thời trên đường truyền đến tiếng đùa giỡn vui vẻ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tiến hành cầu hôn

Thủy Băng Nhu ở trong mộng từ từ tỉnh lại, vươn vươn lưng mỏi, nhìn về phía đồng hồ báo thức ở bên cạnh, trong lòng vô cùng nghi hoặc, theo lý thuyết thì giờ này Tuyệt nhất định sẽ đánh thức cô, hôm nay thế nào thế như vậy, anh vẫn còn chưa có xuất hiện, khẽ nhú mày đẹp, cô không có suy nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy.

Có lẽ động tác vùng dậy của cô quá mạnh, lúc này ngoài cửa phòng ngủ truyền tới tiếng thăm hỏi của một nữ giúp việc: "Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi sao?".

"Mời vào!" Thủy Băng Nhu khàn giọng nói.

Nghe được cô đáp lại, một nữ giúp việc dáng dấp đẹp đẽ cầm khay nhẹ nhàng đi vào, đi theo phía sau cô ấy chính là hai cô gái trẻ ăn mặc theo một, một người trong đó cầm trong tay một đồng y phục, người còn lại thì trong tay cầm một rương nhỏ màu bạc, trong nháy mắt hai người kia nhìn thấy cô trong mắt cũng thoáng qua kinh ngạc, nhìn dáng dấp họ cũng không phải người trong lâu đài, vậy bọn họ là ai? ? ?

Thủy Băng Nhu nhú nhú lông mày xinh đẹp, trong mắt mang theo nghi hoặc, người hầu nữ cất xong khay, đi tới trước mặt Thủy Băng Nhu cung kính cúi người chào nói: "Tiểu thư, đây là chuyên gia trang điểm và phục trang do ông chủ sắp xếp cho ngài, sau khi ngài dùng điểm tâm xong họ sẽ giúp ngài trang điểm."

"Há? Sau đó thì sao?" Thủy Băng Nhu đối với hành động của Hoàng Phu Tuyệt cảm thấy nghi ngờ, vô duyên vô cớ lại sắp xếp những người này tới đây, cô đối với ăn mặc từ trước đến giờ tương đối tùy tiện, cái này anh ấy biết rõ mà.

"Sau đó? Cái này. . . . Cái này sau đó họ sẽ giúp tiểu thư ăn mặc vô cùng rực rỡ, chỉ là tiểu thư vốn đã vô cùng rực rỡ rồi." Cô hầu gái nghe Thủy Băng Nhu hỏi khổ não nói, thật ra thì cô cũng không biết vì sao ông chủ sắp đặt những người này đến đây, cô chỉ biết ông chủ phân phó sau khi tiểu thư tỉnh lại liền giúp tiểu thư ăn mặc thật đẹp, sau đó đưa đến một nhà hàng sang trọng, vì vậy tiểu thư hỏi cô như thế, cô cũng không biết trả lời ra sao.

Nhìn bộ dáng cô hầu gái ập a ập ứng, nghĩ có lẽ cô ấy cũng không biết rõ ràng sự việc, Thủy Băng Nhu không có tiếp tục hỏi nữa, mà là bỏ lại một câu "Tôi đi rửa mặt", sau đó liền đi vào phòng tắm.

Một lát sau, Thủy Băng Nhu đã từ phòng tắm đi ra, im lặng ngồi ở trước bàn trang điểm.

Hai cô gái đứng sau lưng cô hầu gái lúc này mới khẽ cúi người chào Thủy Băng Nhu, sau đó bắt đầu ở trên người cô bận việc, từ kiểu tóc, trang điểm rồi đến mặc thử lễ phục, đeo đồ trang sức, mọi thứ chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Ước chừng mấy canh giờ sau, Thủy Băng Nhu chậm rãi từ trên lầu đi xuống, theo sát ở sau lưng cô chính là cô hầu gái cùng hai cô gái mới tới lúc trước.

Quần gia và các người hầu đã sớm chờ trong phòng khách thấy bóng dáng của Thủy Băng Nhu thì trong mắt lóe lên kinh ngạc, quá đẹp! Thật sự là quá đẹp! Bình thường không trang điểm tiểu thư giống như một đoá hoa lan, trong lúc vô ý phát ra khí chất cao quý, lúc này tiểu thư giống như một đoá hoa hồng chớm nở, tràn đầy hấp dẫn.

Thợ trang điểm đứng ở sau lưng Thủy Băng Nhu vẻ mặt kiêu ngạo, vốn là tiểu thư chính là người xinh đẹp nhất bọn họ từng gặp, cộng thêm kỹ thuật hóa trang cao cấp của họ, lúc này khiến mọi người mê mẩn đến đầu óc choáng váng cũng không có gì lạ, điều mong đợi nhất chính là muốn nhìn thấy biểu tình

của ông chủ khi nhìn bộ dạng này của tiểu thư, không biết là hóa thân thành sói, hay là giận dữ ngút trời? Họ rất tò mò đợi.

Mọi người ở đây còn đang mê mẩn, Thủy Băng Nhu đã cau mày xuống tới phòng khách rồi, một nhóm người đều ở cả đây duy chỉ thiếu Hoàng Phu Tuyệt, cô liền hỏi: "Bác Quân gia, Tuyệt đâu?"

Quân gia bước nhanh đi lên trước, cung kính trả lời: "Tiểu thư, ông chủ đang chờ ở nhà hàng, lão Trương sẽ đưa ngài tới đó."

Thủy Băng Nhu khẽ gật đầu một cái, ôm tâm tình thấp thòm lên xe lão Trương.

Trong chốc lát, xe con đi đến trước một nhà hàng thiết kế trang nhã trên núi, lão Trương đề cô xuống xe.

Thủy Băng Nhu từ từ đi vào trong nhà hàng, trong mắt nhất thời sáng lên, cả nhà hàng hiện tại đầy những quả bóng nhỏ màu hồng, còn có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, ánh nến đã được đốt lên tỏa ra sắc vàng lung linh tinh diệu, lúc này phòng ăn không có một ai, Thủy Băng Nhu cho là mình đang lạc bước vào thế giới cổ tích.

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp ở đối diện vang lên: "Nha đầu, anh vì em bố trí như vậy có thích không?", dứt lời, một người mặc tây trang màu đen, khuôn mặt anh tuấn từ góc tối đi ra, mang theo nụ cười dịu dàng, khi mắt thấy cách ăn mặc của cô thì nhất thời tức giận trào dâng, thật nhanh chạy đến trước mặt cô, cực kỳ tức giận hỏi: "Nha đầu, ai cho em mặc y phục như vậy?"

Lúc này Thủy Băng Nhu mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ tươi, dây áo để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp của cô, thiết kế thấp ngực này làm cho phần ngực như ẩn như hiện khiến người ta mơ mộng, chất liệu vải tơ lụa mềm bao bọc cơ thể, khiến cho đường cong lá lướn nổi bật của cô hoàn toàn lộ ra không sót một chút nào.

"Không phải anh muốn em mặc sao?" Thủy Băng Nhu kỳ quái hỏi ngược lại, nghe thợ trang điểm nói tất cả đồ trang sức cô mang trên người đều là anh tỉ mỉ chọn lựa, sao phản ứng của anh ấy lại giống như là đang rất tức giận, cô mặc khó coi như vậy sao?

"Đáng chết, lại để cho em mặc loại y phục hở hang như vậy." Hoàng Phu Tuyệt nhỏ giọng quát, cố gắng đè nén cơn giận của mình, lo lắng không cẩn thận dọa đến cô, anh chỉ kêu thợ đến trang điểm cho cô, cũng không nói muốn ăn mặc trở thành hình tượng mỉa mai hoặc đến độ này, vừa nghĩ tới ngoài anh đã có người nhìn thấy bộ dáng mê người này của cô, trong lòng anh ngay cả ý nghĩ muốn giết người cũng đã có.

"Nhưng vị tiểu thư kia nói là anh kêu cô ấy chọn lựa như vậy, rất khó coi sao?" Thủy Băng Nhu nhỏ giọng mở miệng hỏi.

"Đáng chết quá đẹp, nhưng là về sau chỉ có thể mặc cho một mình anh xem." Hoàng Phu Tuyệt bá đạo nói, liếc nhìn vóc người rất đẹp của cô, hô hấp đột nhiên hơi chậm lại, vừa rồi chỉ lo tức giận, không có quan sát kỹ nha đầu của anh, không nghĩ nha đầu của anh lại mê người đến như vậy.

Hoàng Phu Tuyệt điều tức lại hô hấp, ôm hông của Thủy Băng Nhu, dẫn cô đến chỗ ngồi ngồi xuống.

"Tuyệt, sao trong nhà hàng này không thấy xuất hiện vị khách nào khác vậy?" Thủy Băng Nhu ngẩng nhìn bốn phía, nghi ngờ hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Nhà hàng này tối nay đã được anh bao trọn, bởi vì tối nay là thời khắc quan trọng trong đời anh." Hoàng Phu Tuyệt thần bí nói, sau đó đi về phía bên kia của bàn ăn.

"Hả? ? ?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ nhíu mày, nhìn anh lại từ từ lại gần cô, hai tay đặt ở sau lưng.

Đột nhiên, Hoàng Phu Tuyệt ở trước mặt Thủy Băng Nhu quỳ một chân xuống, từ phía sau giống như ảo thuật lấy ra một bó hoa hồng to, một cái tay khác lấy ra một cái hộp màu đỏ, bên trong có chứa một chiếc nhẫn kim cương long lánh.

Hoàng Phu Tuyệt đắm đuối đưa tình nhìn cô, dịu dàng mở miệng nói: "Tiểu thư Thủy Băng Nhu, bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy, hình ảnh của em đã khắc vào trong tim anh, hi vọng từ nay về sau mỗi một ngày đều có thể cùng em đồng hô hấp cộng vận mệnh, anh yêu em, gả cho anh đi!"

Thủy Băng Nhu kích động không biết làm sao, hai mắt nhòa lệ mặt mờ nhìn anh, mà Hoàng Phu Tuyệt đợi không được câu trả lời chậm chạp của cô, trong lòng càng ngày càng nóng nảy, nha đầu của anh chẳng lẽ ghét bỏ anh sao! Khi anh thấy nước mắt của cô, càng thêm không biết phải làm sao, vội vàng thả hoa trong tay ra, đau lòng lau nước mắt cho cô.

"Ngoan, đừng khóc, đều là anh không tốt, có phải hành động của anh đã hù dọa đến em không?" Hoàng Phu Tuyệt nén đau lòng giải thích với cô, anh không hy vọng cô nói ra bất kỳ lời cự tuyệt nào, bởi vì vô luận như thế nào, đối với cô, anh cũng sẽ không buông tay.

Thủy Băng Nhu lắc đầu một cái, khàn giọng nói: "Không có, em quá cảm động, đời này gặp được anh, thật may mắn biết bao. Tuyệt, em cũng yêu anh."

Nghe được lời của cô..., Hoàng Phu Tuyệt kích động mà khàn trương hỏi: "Em nói như vậy là đồng ý gả cho anh rồi đúng không?". Thủy Băng Nhu ngượng ngùng gật đầu một cái.

Thấy cô đáp lại, cảm thấy kích động trong lòng càng thêm lợi hại, thì ra nha đầu của anh không có ghét bỏ anh, Hoàng Phu Tuyệt lộ ra mỉm cười hạnh phúc, tự mình đeo cho cô chiếc nhẫn kim cương mà anh đã cho người đặc biệt vì cô thiết kế, khẽ hôn mu bàn tay cô, sau đó kích động ôm lấy Thủy Băng Nhu ở bên cạnh xoay tròn.

"Ha ha ha. . . . . Thật tốt quá. . . . . Nha đầu của anh đồng ý gả cho anh rồi, ha ha ha. . . . . Anh là người người hạnh phúc nhất trên đời. . . ." Hoàng Phu Tuyệt vừa xoay vừa cười.

"Ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu nhìn thấy anh vui vẻ như vậy, ôm cổ anh cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Ngọt ngào

Xoay tròn hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đỡ Thủy Băng Nhu xuống, hai bàn tay to nóng rực đặt trên eo nhỏ của cô, đem cả người cô ôm chặt vào lòng ngực, cùng anh kết hợp chặt chẽ, hai mắt đắm đuối đưa tình nhìn cô.

Bàn tay anh nóng rực giống như muốn khiến cho cô tan chảy, phòng ăn yên tĩnh đến mức hai người có thể nghe được cả tiếng tim đập không theo quy luật của nhau, khi anh nhìn chăm chú, Thủy Băng Nhu cảm thấy toàn thân mềm ra, nóng ran khó nhịn.

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Phu từ từ phóng đại ở trong mắt của cô, ánh mắt của Thủy Băng Nhu giữa không khí kích động hạ xuống chậm rãi nhắm lại, trong chốc lát, cô cảm thấy một đôi môi ngọt ngào mà mềm mại đặt ở trên môi của cô, êm ái mát thỏa thích, Thủy Băng Nhu không tự chủ dùng đầu lưỡi của cô miêu tả hình dạng đôi môi của đối phương, chỉ nghe tiếng hô hấp nặng nề.

Hoàng Phu Tuyết quả thật muốn chết, chỉ cần một cái hôn của cô mà có thể dễ dàng tiêu diệt lửa dục của anh, nha đầu này quả thật chính là muốn ép anh phát điên rồi, hơn nữa động tác mới vừa tuyệt hảo như vậy là ai dạy cô? Anh nhưng cho tới bây giờ không hề dạy qua cho cô loại phương thức trên giường này, vừa nghĩ tới có thể có người khác chạm qua đôi môi vốn là thuộc về anh, anh liền ghen tỵ muốn giết người.

Hoàng Phu Tuyết bá đạo đưa đầu lưỡi của anh vào bên trong miệng cô, không ngừng dây dưa với cái lưỡi thơm tho ngọt ngào của cô, cùng nhảy múa, bàn tay nóng rực cũng không tự chủ được xoa vuốt lên đường cong là lút của cô.

Đôi tay Thủy Băng Nhu theo phản xạ leo lên cổ của anh, dùng cách này ổn định thân thể vốn đã bị anh hôn đến xụi lơ của cô, không kiềm hãm được nhiệt liệt đáp lại anh.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết khó khăn từ từ tìm lại chút lý trí, thở hổn hển ôm lấy cái eo nhỏ nhắn vừa đầy một nắm tay của cô, còn cả người Thủy Băng Nhu cũng là nằm ở ngực của anh thở hổn hển, nghe tiếng tim đập kịch liệt chấn động của anh, trong lòng xông lên một loạt cảm xúc ngọt ngào.

"Nói, động tác trên giường vừa rồi là ai dạy em? Há?" Hoàng Phu Tuyết tìm về nỗi lòng, nắm chặt hông của cô nói, giống như một ông chồng đang ghen tuông khi thấy vợ ở bên ngoài . . . .

"Cái đó. . . Đó là học theo đĩa phim, Lăng Tâm nói đàn ông không thích phụ nữ giống như khúc gỗ, cho nên. . . Cho nên muốn nhiệt tình một chút, em. . . Em. . . Anh. . . Anh không thích sao?" Thủy Băng Nhu nhỏ giọng chỉ ngỏ đạo.

Thích, làm sao sẽ không thích, thế nhưng loại chuyện này chỉ có anh mới có thể dạy cho cô, anh bá đạo thâm nghĩ.

"Về sau không cho phép xem loại băng đĩa như vậy, những chuyện này anh có thể dạy em." Hoàng Phu Tuyết nghe được là cô học được từ đĩa phim, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy là đôi môi ngọt ngào của cô chỉ có anh thưởng thức qua, trong lòng xông lên một hồi kích động, nhưng vừa nghĩ tới nha đầu của anh thấy được cái đó của người đàn ông đáng chết trong đĩa phim kia, nhất thời trong lòng một hồi vị chua quết qua.

"Tuyết, anh làm sao vậy? Về sau em không xem nữa là được, anh đừng tức giận có được hay không?" Thủy Băng Nhu nhìn mặt Hoàng Phu Tuyết âm trầm, làm bộ đáng thương lay lay anh nói.

Thần trí Hoàng Phu Tuyết bị thanh âm của cô gọi về, nghe được giọng điệu làm bộ đáng thương của cô, nhất thời khiến cho trong lòng anh một hồi thương tiếc, vừa rồi anh trong lúc lơ đãng có thể đã hù dọa nha đầu của anh, vuốt vuốt những sợi tóc của cô, dịu dàng nói: "Anh không sao.".

Đột nhiên, anh trong lúc lơ đãng nhìn thấy bờ ngực như ẩn như hiện của cô bởi vì bị anh ôm mà đè ép thành hình dáng mê người hơn, cơ hồ phơi bày cả ra ngoài, trước ngực của anh có thể cảm nhận rất rõ ràng được mềm mại của cô.

Tròng mắt Hoàng Phu Tuyết tối sầm, gầm nhẹ một tiếng: "Tiểu yêu tinh.", sau đó hôn thật sâu lên môi của cô, dùng sức kéo cô lại gần anh, cơ hồ muốn đem cả người cô bao bọc đến tận xương tủy, hai tay không ngừng ở trên người cô xoa nắn, môi mòng kêu gọi càng hôn càng thâm nhập vào, hơi thở càng ngày càng rối loạn.

Thủy Băng Nhu cảm thấy toàn thân mềm nhũn, trái tim giống như muốn nhảy ra, hai tay càng thêm dùng sức leo lên người anh, cả thân thể xụi lơ trên người của anh, chỉ có thể để cho động tác của anh dẫn lối cho cô.

Trời à, môi đẹp của cô rất ngọt! Trên người cô tỏa ra mùi thơm ngát khiến cho tinh thần anh chấn động, Hoàng Phu Tuyết từ môi của cô dần dần dọc theo cổ trắng nõn một đường hồng xuống, da thịt trắng nõn bởi vì anh mút thỏa thích mà biến thành hình của từng trái dâu tây, tay anh nóng rực đi tới trước ngực của cô, cách lớp vải thật mỏng cảm trước ngực cô đầy đà kiên định, không ngừng vuốt ve.

Thủy Băng Nhu bởi vì động tác của anh mà yêu kiều ra tiếng, không ngừng vặn vẹo thân thể nóng ran khó nhịn, ý muốn lấy được từng chút hóa giải.

Không hề biết cử động như vậy khiến cho lý trí của anh hoàn toàn muốn hồng mắt, Hoàng Phu Tuyết gặm nhẹ một tiếng, vừa gặm cắn da thịt ngọt ngào của cô vừa mang cô tới cái băng ghế để ngồi ở bên cạnh, anh từ từ ngồi ở trên ghế, sau đó để cho cô giăng chân ở trên người anh, một tay anh vuốt ve bộ ngực OO no đủ của cô, một tay từ từ cời bỏ chướng ngại trên người cô xuống.

Đáng chết, cô thế nhưng không có mặc áo ngực đã đi ra ngoài, Hoàng Phu Tuyết tỉnh tỉnh phạt dùng sức vuốt ve bộ ngực của cô, hải lòng nghe được cô sung sướng thân ngâm.

Lúc này, Thủy Băng Nhu quần áo đã bị tụt xuống đến bên hông, bộ ngực lớn trắng nõn cứ như vậy bại lộ ở trong không khí, Hoàng Phu Tuyết tà ác dùng ngón tay nhọn siết chặt điểm phần hồng non mềm trên ngực cô.

Dần dần, bộ ngực của cô bởi vì động tác của anh mà càng trở nên kiên định (căng cứng lên) thêm, màu sắc càng trở nên thắm lại, mang theo hấp dẫn trí mạng, Hoàng Phu Tuyết dùng miệng ngâm một bên điểm phần hồng non mềm trên ngực, không ngừng gặm cắn mút thỏa thích, một tay cầm bộ ngực của cô vuốt ve, một tay kia là không an phận hướng xuống bên dưới váy của cô chui vào, đầu ngón tay một cái liền đụng tới một mảnh da thịt mềm mại, nhất thời khiến cho đầu anh oanh một tiếng, toàn thân máu sôi trào, cổ ý chờ phân phó.

Đáng chết, cô thậm chí ngay cả quần lót cũng không có mặc, tiểu yêu tinh mê người, Hoàng Phu Tuyết buông một tay ra nhanh chóng cời quần của anh ra, lôi kéo tay nhỏ bé của cô đặt lên căn nguyên thô to của anh (ed: chỗ này ta chém vì đã bị dấu ** hà hà), Thủy Băng Nhu bị vật to lớn, cứng rắn cùng nóng bỏng của anh làm cho sợ hết hồn, theo phản xạ muốn rút tay về, anh giống như nhìn ra ý đồ của cô, dùng sức cầm tay của cô không để cho cô rời đi, lúc này mặt của Thủy Băng Nhu đã đỏ đến có thể rỉ ra máu.

Hoàng Phu Tuyết dùng cánh tay khác kéo thật chặt cô tới trước ngực anh, miệng thật sâu ngâm đôi môi xinh đẹp của cô, gặm nhẹ một tiếng, mắt thấy sẽ phải tiến một bước nữa, đột nhiên, điện thoại trong túi quần bị ném bỏ trên mặt đất vang lên, kéo về từng tia lý trí của Hoàng Phu Tuyết, anh khẽ nguyên rửa một tiếng, đáng chết, thiếu chút nữa anh đã ở tại chỗ này ăn sạch nha đầu của anh, bây giờ vẫn còn chưa được, anh muốn cho cô một hôn lễ thần thánh mà lãng mạn, sau đó khi hai người ở trong tân phòng thương yêu cô thật tốt.

Hoàng Phu Tuyết ép xuống dục vọng, cầm lên y phục bên cạnh tự mình mặc vào cho cô, sửa sang lại tóc của cô, mới chậm rãi mặc y phục của anh vào, sau đó lấy áo khoác tây trang của anh bao bọc cô lại, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, cái mũi người người hương thơm trên tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sóng gió ngã bệnh

Sáng sớm hôm nay Thủy Băng Nhu rất không bình thường, hai người Lý Hiểu Huyền và Lăng Tâm đều có chung một ý nghĩ, bởi vì kể từ sau khi cô ấy vào lớp học xong liền một mình ngẩn người, ngay cả cùng bọn họ nói chuyện phiếm cũng không tập chung, hướng chỉ là bài giảng của Lão sư.

Mặc dù trạng thái của cô như thế, nhưng không ai dám nói một câu là cô không đúng, bởi vì cái vị đang ngẩn người này chính là nữ chủ nhân của ngôi trường nha, ai dám đắc tội với cô, trừ phi không muốn sống ở cái thành S này nữa.

Cô vẫn cứ duy trì tư thế tay trái nắm tay phải đó rất lâu rồi, chẳng lẽ là bị thương? ?? Hai người Lý Hiểu Huyền và Lăng Tâm nhìn nhau, sau đó lông mày cùng nhướng lên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tay trái Thủy Băng Nhu vẫn vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay áp út bên phải, tâm tư bay tạt đâu đâu, nhớ tới cảnh tượng lãng mạn tối hôm qua Hoàng Phu Tuyết cầu hôn, cô cảm động đến bây giờ vẫn còn muốn khóc, ha ha ha. . . . . Không nghĩ anh bình thường đối với người khác lạnh như băng lại có ý tưởng tình tứ như thế, sắp đặt phương thức cầu hôn lãng mạn như thế, anh thật khiến cho cô càng ngày càng không thể rời xa.

Chỉ là vóc người Tuyết thật rất không xoàng nhà, nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua ở trong nhà hàng anh thiếu chút nữa liền mất khống chế mà muốn cô, mặt của Thủy Băng Nhu không ngừng hồng lên. Hồng бет! Sắc nữ, tại sao lại nghĩ linh tinh đi đâu rồi, không được suy nghĩ nữa! Không cần lại suy nghĩ như vừa rồi! Trong lòng cô không ngừng lầm nhảm, nhưng tâm đường như càng ngày càng hỗn loạn.

"Ah, Tiểu Nhu, mặt của bạn sao lại đỏ như vậy? Có phải bị sốt rồi hay không?" Lý Hiểu Huyền thấy sắc mặt biến hóa của cô, lo lắng đặt tay lên trán cô để dò xét.

Bạn học cả lớp vừa nghe thấy Lý Hiếu Huyền nói vậy, cũng quay đầu nhìn về mặt của cô, Thủy Băng Nhu thật muốn độn thổ, nếu để cho họ biết cô đó mặt là vì nghĩ đến chuyện nhi đồng không nên nghĩ, nhất định sẽ bị bọn họ cười nhạo.

Lão sư nghe thấy có thể là Thủy Băng Nhu bị bệnh, cũng bất chấp đang trong giờ học, lập tức khẩn trương chạy tới hồi lung tung này nọ, lại còn muốn đưa cô đi gặp bác sĩ.

Nhìn bộ dạng lão sư thật rất buồn cười, kể từ sau cái lần Tuyệt đích thân đưa cô đến trường, cô cảm thấy rất nhiều Lão sư nhìn thấy cô đều không ngừng khen ngợi, khiến cho cô rất không tự nhiên, chỉ là có một chút rất tốt chính là mấy nữ sinh lúc trước hay ghen tỵ với cô đã không còn dám lên tiếng làm tổn thương cô nữa, điều này khiến cho cô giảm được không ít phiền toái.

Cuối cùng Lão sư hết cách với cô, lại lo lắng Tiểu Tô Tông này xảy ra chuyện trong giờ của hắn, đến lúc đó chính cái mạng già của hắn cũng không đủ bồi thường cho cô, phải biết tổng giám đốc Hoàng quan tâm cô đến mức nào, Lão sư lập tức len lén gọi một cú điện thoại cho Hoàng Phu Tuyệt báo cáo tình hình của Thủy Băng Nhu.

Ánh mắt An Đông Nghê nhìn cô lộ ra lo lắng, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không, lập tức ôm ngang bả cô đi tới phòng y tế.

Thấy hành động của bạn tốt, Âu Dương Tuấn và Tư Đồ Huy liếc mắt nhìn nhau, cùng nở nụ cười thấu hiểu.

"Oa, An Đông Nghê thật là giỏi nha ..... bạn học Thủy thật khiến cho người ta hâm mộ!"

"Đúng nha, đúng nha, chỉ là bạn học Thủy không phải có vị hôn phu rồi sao? Hơn nữa vị hôn phu của cô ấy vô cùng đẹp trai!"

"Đúng vậy, ông trời thật là không công bằng, đàn ông tốt như vậy đều xoay chung quanh cô ấy!"

"Không nên nói là ông trời đối với chúng ta không công bằng, con gái ưu tú đương nhiên sẽ được các chàng trai theo đuổi, chỉ còn dư lại một ít hàng tồn không ai muốn thôi."

"Ai, cô nói vậy là có ý gì? Dám nói chúng ta là hàng tồn không ai muốn, cô ngứa da có phải không?"

.....

Càng ngày càng nhiều nam nữ si tình lủi rủ nói không ngừng.

"Ah, An Đông Nghê, bạn làm gì vậy? Mau bỏ mình xuống á..., bạn muốn mang mình đi đâu?" Thủy Băng Nhu ở trong lòng hắn không ngừng hươ tay múa chân.

An Đông Nghê không chút nào để ý đến phản đối của cô, bước nhanh hơn, trách cứ: "Thế nào bị bệnh cũng không biết tìm bác sĩ? Anh ta chăm sóc bạn thế nào vậy?" (Ed: chỗ nì ta nghĩ thấy mùi dấm chua chua).

"Ai nói mình bị bệnh, mình. . . ." Thủy Băng Nhu vội vã phản bác, ai ngờ bị một tiếng rống giận dữ cắt đứt.

"Các người đang làm gì vậy?" Hoàng Phu Tuyệt tức giận dừng dừng nhìn An Đông Nghê hỏi, vừa nhận được cuộc điện thoại kia của lão sư, anh cũng không thêm quan tâm đang đàm phán dự án hợp tác trị giá hàng ngàn vạn Dollar, lập tức chạy tới, lại để anh nhìn thấy cái tên An Đông Nghê kia đang ôm nha đầu của anh, hơn nữa cái tay của cái tên đáng chết kia lại hoàn hảo đặt ở trên hông của Nhu nhi, khiến Hoàng Phu Tuyệt nhìn liền nổi giận, hận không được chặt hai tay của An Đông Nghê.

Được rồi! Nể tình hắn là đang muốn mang Nhu nhi đi gặp bác sĩ, tạm thời bỏ qua cho hắn, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt tự nhủ, bước nhanh đi tới, ôm lấy Thủy Băng Nhu từ trong ngực An Đông Nghê xoay người rời đi.

"Cái đó. . . Cái đó Tuyệt, em. . . em. . . Tóm lại chuyện thật sự không phải như anh nghĩ.", hai tay Thủy Băng Nhu ôm cổ của Hoàng Phu Tuyệt giải thích, Tuyệt vẫn cứ im lặng không nói với cô một câu, không phải là anh ấy đang tức giận chứ?

Thấy bộ dáng run run rẩy rẩy của cô, Hoàng Phu Tuyệt vẫn không có nói một lời. Đúng vậy, anh rất tức giận, bởi vì nha đầu của anh ngã bệnh mà anh lại không biết, đều do anh không tốt, Hoàng Phu Tuyệt trong lòng thầm tự trách.

Dọc theo đường đi, anh bước nhanh hơn, trong chốc lát liền thấy một chiếc xe con phiên bản dài dừng ở cổng trường học, bên cạnh có mấy vị mặc áo choàng trắng đang đợi ở đó.

Sau khi Hoàng Phu Tuyệt ngồi lên xe, đem Thủy Băng Nhu đặt ở trên đùi anh, hai tay ôm hông của cô, quát mấy vị bác sĩ đang đứng ở ngoài: "Còn không qua đây xem một chút Nhu nhi như thế nào?" .

Một đám bác sĩ ở bên ngoài xe vừa nghe thấy lời Hoàng Phu Tuyệt nói, lập tức cung kính tới kiểm tra bệnh cho cô, mặc kệ có chút tai họa.

"Nha đầu, có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói ra." Hoàng Phu Tuyệt dịu dàng nói.

"Cái đó. . . Mọi người có phải hiểu lầm rồi hay không, em căn bản không có bị bệnh." Thủy Băng Nhu mở miệng nói.

"Không có ngã bệnh tại sao mặt của em lại nóng như vậy?" Hoàng Phu Tuyệt không tin.

"Em . . em . . ." Thủy Băng Nhu ấp úng không biết trả lời như thế nào, thật may vừa lúc này thì bác sĩ lên tiếng.

"Ông chủ, tiểu thư không có gì đáng ngại, có thể là bị cảm nắng chút, thuộc hạ kê chút thuốc là được."

Hoàng Phu Tuyết gật đầu một cái, bác sĩ mới cung kính lui ra.

"Lần sau nếu ngã bệnh đầu tiên phải cho anh biết, có biết hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết vui đầu vào trong mái tóc của cô rì rầm.

"Ừ, anh đừng giận em nữa có được hay không?" Thủy Băng Nhu làm bộ đáng thương nói.

"Anh không có giận em, chỉ là rất lo lắng cho em mà thôi, đúng rồi, thiệp mời đã in xong rồi, em muốn mời bạn bè là những ai? Em thích hôn lễ tổ chức theo kiểu Trung hay theo kiểu Phương tây? Có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, anh đã xin cho em nghỉ từ ngày mai rồi." Hoàng Phu Tuyết nói.

"Ừh, tốt, chỉ cần là anh quyết định đều tốt." Thủy Băng Nhu ngọt ngào cười nói.

Nhưng nhìn thấy cô thẹn thùng như vậy, trong lòng Hoàng Phu Tuyết kiềm chế kích động, thật sâu hôn lên môi của cô, vẻ mặt nha đầu của anh dù biểu lộ bộ dáng nào cũng đều động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chuẩn bị trước hôn lễ (Thượng)

Nhưng mà chỉ cần cô cực kỳ thích là được, Thủy Băng Nhu thỏa mãn đem trọn cả người nhét vào trên khăn trải giường một màu đỏ mềm mại, hít lấy hương thơm Huân y thảo quen thuộc từ từ tiến vào mộng đẹp.

Chuẩn bị trước hôn lễ thật rất mệt mỏi, đây là cảm tưởng của Thủy Băng Nhu mấy ngày nay, vốn cho là từ trường học về chờ được làm một cô dâu sắp gả thì có thể chỉ việc nghỉ ngơi cho khỏe, ai ngờ có một đống lớn chuyện tình chờ cô làm.

Giống như hiện tại cô phải rất vất vả thừa dịp không có người chú ý len lén chạy đến thế giới riêng của cô —— nhà kính trồng hoa ngủ một giấc, không ngờ lại bị bọn họ tìm được.

"Tiểu thư, ngài sao lại ở đây? Mấy bộ áo cưới chuyên gia thiết kế thời trang chuẩn bị cho ngài đã được đưa đến, ngài đến xem một chút xem có chỗ nào không hài lòng để anh ta tiếp tục chỉnh sửa, đồ trang sức theo yêu cầu ông chủ cho người làm cũng đã đưa tới, còn có hình thức bánh cưới cũng đã nghiên cứu ra rồi, đầu bếp muốn biết ngài thích loại hình dạng nào, danh sách khách mời. . . . ." Một đám nữ giúp việc đi đến nhà kính, thấy Thủy Băng Nhu nằm ở ghế mây, cung kính nói.

"Dừng một chút. . . . . Tôi biết rồi, tôi lập tức tới ngay." hai tay Thủy Băng Nhu bắt chéo hình chữ X, lập tức xỏ giày, nếu để cho họ nói thêm gì nữa, thật sự là lỗ tai cũng sẽ có vết chai, cô sao mà đáng thương thế chứ, trước lúc cưới còn phải làm một người mệt mỏi như vậy, ô ô ô ~

Thủy Băng Nhu từ từ đi về phía phòng khách, vừa đến phòng cô không khỏi tròn tròn mắt, từng dãy nữ giúp việc cầm từng món từng món áo cưới cùng đồ trang sức châu báu đứng ở đó đợi cô tới xem qua.

Tồn thọ nha, thế nào nhiều áo cưới như vậy, mở tiệm áo cưới và tiệm châu báu cũng dư dả rồi, cô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy nhiều áo cưới đẹp như vậy! Trong lòng Thủy Băng Nhu thầm cảm thán.

"Những thứ này. . . Những thứ này đều phải thử qua một lần mới được sao?" Thủy Băng Nhu gian nan nuốt nuốt nước miếng hỏi, tất cả đều phải thử một lần, thế chẳng phải muốn mạng của cô sao.

"Không phải vậy, những thứ này đều là ông chủ căn cứ hình thể của ngài cho người đặc biệt làm cho ngài, đến lúc đó ngài chỉ cần lựa chọn thứ ngài vừa ý mặc là được rồi, không cần thử từng món, mệt mỏi như vậy." Quán gia ở bên cạnh cung kính nói.

"Những thứ này. . . Những thứ này đều là làm cho tôi???" Thủy Băng Nhu không thể tin hỏi lại.

"Đúng vậy, tiểu thư xin xem qua." Mấy người giúp việc cầm áo cưới cùng đồ trang sức đồng thanh nói.

Trời ạ, giết cô đi! Thế nào lại đặt làm nhiều cái như vậy, không phải kết hôn sao, mặc một bộ là được, Tuyết có tiền cũng không cần tiêu lãng phí như vậy.

Thật ra thì Thủy Băng Nhu sao có thể biết được, Hoàng Phu Tuyết vì để khiến cho cô vui vẻ, liền kêu người dùng vải tốt nhất làm ra đa dạng các kiểu cách áo cưới cho cô.

Một lúc lâu, tinh thần Thủy Băng Nhu mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại, ấp úng nói: "Nhưng... Thế nhưng nhiều như vậy biết để ở đâu chứ?" Phòng thay đồ của cô cũng đã đầy ắp y phục cùng giày dép đủ chủng loại rồi, còn có chỗ nào mà để những thứ này chứ.

"Phòng của ông chủ đã được sửa sang thành phòng tân hôn, mặt khác ông chủ cũng đã cho người đặc biệt đem phòng của tiểu thư đổi thành phòng thay đồ, những y phục này có thể để ở gian thay đồ rồi." Quản gia trả lời.

"Đã biến thành phòng thay đồ??? Nhưng ngày hôm qua tôi không phải vẫn còn ngủ ở đó sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, tối hôm qua cô còn ngủ trong phòng mình, kết quả buổi sáng là tỉnh lại ở trong phòng của Tuyết, cho đến giờ cô vẫn còn chưa quay trở về phòng mình, có chừng đó thời gian đã biến thành phòng thay đồ rồi sao? Nói láo cũng không cần tới mức đó chứ, trong lòng Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

"Đúng vậy, tối ngày hôm qua ông chủ kêu Kỹ sư tới thi công, sáng sớm hôm nay đã làm xong." Nhìn thái độ nghi ngờ của cô, Quản gia cung kính trả lời.

Thủy Băng Nhu không tin dùng mắt dò hỏi những nữ giúp việc bên cạnh, kết quả tất cả họ đều gật đầu tỏ vẻ bác Quản gia không có nói láo, cô lập tức chạy lên lầu, mở cửa phòng mình ra xem.

Oa oa oa... Thật, giường ngủ quen thuộc của cô đã không còn ở đây, thay vào đó là tấm gương lớn, một bàn trang điểm lớn, phía trên bày đầy các loại mỹ phẩm hàng hiệu, còn có phong phú túi xách tay hàng hiệu, giày dép bày biện ở trong tủ kính thủy tinh, mà y phục là phân loại theo phong cách bốn mùa chia ra treo ở bốn phía, đầy đủ chủng loại khiến người trần nhìn đến lú lẫm.

Kìa, bộ y phục kia ngày hôm qua cô mới xem qua ở trên tạp chí thời trang, là sản phẩm mới của nhà thiết kế nổi tiếng Sophia, nghe nói chỉ làm một cái, hiến tặng cho cô gái may mắn nhất trên đời, cô còn nhớ rõ trong tạp chí nói như thế, ông trời nha, Tuyết thế nào mua nó đem về đây rồi, theo cô nhớ thì phải hơn trăm vạn đấy.

Còn có món đó, món đó... Đôi giày kia, cái túi xách kia... Trời ạ, những thứ này... Những thứ này tất cả đều là sản phẩm hàng hiệu mới ra nha.

Đang lúc Thủy Băng Nhu còn đứng ngẩn người, một đám nữ giúp việc đã cầm châu báu cùng áo cưới rồi rít đi vào phòng thay quần áo, đem tất cả những thứ đó đặt vào trong tủ quần áo thủy tinh và bàn trang điểm trống không bên cạnh, sau đó liền cung kính lui ra khỏi gian phòng.

Thủy Băng Nhu theo một cánh cửa khác của phòng thay quần áo đi vào phòng của Hoàng Phu Tuyết, vừa nhìn cảnh tượng trước mắt, thật làm người trần nhìn đến lú lẫm, buổi sáng lúc cô tỉnh lại không phải gian phòng vẫn còn là một màu đen chủ đạo sao? Thế nào vào lúc này đã biến thành căn phòng đầy nửa tính với hai màu chủ đạo là tím và đỏ mà cô yêu thích nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chuẩn bị trước hôn lễ (hạ)

Hoàng Phu Tuyết về đến nhà, không nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó ở trong đại sảnh đợi anh, mày đẹp nhíu nhíu, thuận tay đưa cặp tài liệu trong tay cho Quản gia bên cạnh, nói lòng cả vạt một chút, hỏi: "Nhu nhi đâu? Đồ đã đưa tới chưa? Cô ấy có thích hay không? Không còn nhiều thời gian, những thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?".

"Tiểu thư ở trong tân phòng, mọi thứ đều đã đưa tới, để ở trong phòng thay đồ. Về phần tiểu thư, ngài ấy không có bày tỏ gì đặc biệt, cho nên thuộc hạ cũng không rõ là ngài ấy có thích hay không, tất cả mọi chuyện cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần xác nhận lại một lần nữa là được." Quản gia ở sau lưng anh cung kính báo cáo.

"Ừ, nhất định phải bảo đảm không để xảy ra bất kì sơ sót nào, đi làm việc của ông đi!" Hoàng Phu Tuyết gật đầu một cái, vừa nói vừa đi lên lầu.

Hoàng Phu Tuyết trước tiên vào phòng thay đồ thay một bộ đồ mặc ở nhà, sau đó đẩy cửa phòng thay quần áo ra trực tiếp đi vào phòng.

Thời điểm khi Hoàng Phu Tuyết đi vào gian phòng, nhìn thấy cả người Thủy Băng Nhu với gương mặt mỉm cười ngủ ở trên giường, giống như đang đang mơ giấc mơ đẹp nào đó, bị ảnh hưởng bởi tâm tình của cô, Hoàng Phu Tuyết thỏa mãn nhếch miệng lên, nhẹ nhàng đi tới kê hôn lên đôi môi đang khẽ vênh lên của cô.

Khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu bởi vì ngủ mà mặt đỏ hồng lên, bộ dáng kia quả thật tựa như trái cà chua chín đỏ mọng nước tươi rói, làm cho người ta nhìn không có nhịn được loại kích động muốn cắn một cái, Hoàng Phu Tuyết lập tức hành động, hôn một cái lên gương mặt đỏ hồng của cô.

Thủy Băng Nhu vô thức lấy tay gãi gãi gương mặt chỗ anh vừa hôn, không chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

"Ha ha ha. . . . . Bảo bối, trong mộng của em có có anh không hả?" Hoàng Phu Tuyết thâm tình nhìn chăm chú vào dung nhan say ngủ của cô, bị động tác đáng yêu của cô chọc cười, ngón tay nhẹ nhàng ma sát đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, rì rầm

Thủy Băng Nhu đang ngủ chỉ cảm thấy có một hương vị ngọt ngào gì đó đến gần, theo phản xạ ngậm lấy cái vật đó, dùng đầu lưỡi liếm liếm, than thầm một tiếng, sau đó thỏa mãn ngủ tiếp.

Thấy động tác ngậm đầu ngón tay anh đầy tính trẻ con như vậy của cô, Hoàng Phu Tuyết chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu, đầu lưỡi của cô liếm liếm đầu ngón tay anh, khiến cho anh cảm giác giống như có con mèo nhỏ cào vào ngực anh vậy, tê tê ngứa một chút.

"Cái người này đúng là con mèo nhỏ của lòng anh, ha ha ha. . . . . anh yêu em, nha đầu." Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng nói vào bên tai cô.

"Hả?" Thủy Băng Nhu trong mơ hồ nghe được thanh âm của Hoàng Phu Tuyết, trông mắt như phủ một tầng hơi nước khê mờ ra, mắt nháy nháy vài cái nhìn anh.

"Ha ha ha. . . . . Tỉnh chưa? Hả? Con heo lười bé nhỏ của anh." Cả gương mặt Hoàng Phu Tuyết dính vào trên mặt của cô, cứng chịu hỏi.

"Hả? Hiện tại không phải anh còn đang phải làm việc sao? Sao lại trở về sớm như vậy?" hai tay Thủy Băng Nhu ôm cổ của anh, khàn khàn mở miệng nói.

"Hiện tại còn rất sớm sao? Em nhìn bên ngoài chút đi, ha ha ha. . . . . Mỹ nhân ngủ của anh vẫn còn chưa có tỉnh ngủ phải không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

Thủy Băng Nhu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên liền nhìn thấy một mảnh đen như mực, trời ơi, cô sao lại đã ngủ lâu như vậy, đồ cần chuẩn bị cũng còn chưa có chuẩn bị xong, cô ảo não thầm nghĩ.

"Nha đầu, Em không thích những bộ váy cưới và đồ trang sức đó sao?" Nha đầu của anh luôn luôn chỉ thích phục sức đơn giản, hơn nữa không thích đeo đồ trang sức.

"Rất đẹp, em cũng rất thích, nhưng là nhiều như vậy có quá lãng phí hay không, em căn bản là dùng không hết, tiền đó chúng ta có thể đem quyên một chút cho tổ chức từ thiện nha!" Thủy Băng Nhu giải thích.

"Ha ha ha. . . . . Tốt, tất cả nghe theo em, đi, đi chọn bộ đồ cưới em thích nhất mặc thử cho anh xem một chút, hả?" Hoàng Phu Tuyết cứng chịu nói, quả nhiên là nha đầu anh thích nhất, những quý phu nhân khác có ai không có cả một đồng lớn y phục cùng đồ trang sức, thích đeo vàng đội bạc khắp nơi khoe khoang. Chỉ có bảo bối của anh ăn mặc luôn luôn giản dị, tuy rằng là như thế, vẫn không che đậy được vẻ Phong Hoa Tuyết Đại của cô.

Cô nhất định không biết, từ rất lâu rồi anh đã lấy danh nghĩa của cô thành lập một quỹ từ thiện, trong đó một năm chi ra cũng nhiều hơn mấy chục triệu, bởi vì lo cô mệt mỏi, cho nên trước mắt Cơ Kim Hội do một nhân viên đặc biệt quản lý, chỉ cần là người có chút danh tiếng, ai mà lại không biết "tình yêu Cơ Kim Hội".

Hơn nữa anh cũng đưa cho cô thẻ bạch kim, bên trong có thể cả thẻ không giới hạn, có thể nói cô chính là một phú bà (quý bà giàu có), chỉ là cô cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng qua tấm thẻ kia, nguyên nhân là bởi vì rất ít ra khỏi cửa.

"Hiện tại không cần, đợi đến hôn lễ sẽ mặc cho anh xem có được không? Hi hi hi ~ bụng của em thật đói!" Thủy Băng Nhu làm nũng.

"Được được, hiện tại đi ăn cơm trước, ha ha ha. . . . . Cũng không thể để nha đầu của anh quá đói bụng." Hoàng Phu Tuyết hôn mỗ một cái lên đôi môi đỏ mọng cong lên của Thủy Băng Nhu, lập tức ôm lấy cô đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Kỷ niệm

Ăn xong cơm tối, Hoàng Phu Tuyết dắt Thủy Băng Nhu đi tản bộ ở trong lâu đài, ánh trăng chiếu lên người bọn họ, giống như thần tiên rơi xuống phàm trần, nhìn vô cùng xứng đôi, thật hài hòa.

"Rất nhiều sao nha, thật đẹp." Thủy Băng Nhu vừa đi vừa nói chuyện.

"Đúng nha, thật là đẹp!" Hoàng Phu Tuyết ngắm cô, dưới ánh trăng gương mặt được chiếu sáng càng lộ ra vẻ tinh xảo, thờ dài nói một câu đầy ngụ ý.

Không muốn tầm mắt của cô chăm chú quá nhiều vào sự vật nào khác trên kia ngoài anh, Hoàng Phu Tuyết bá đạo kéo cô lại, ôm eo thon nhỏ của cô, môi nóng ấm lập tức đón nhận môi đỏ mọng ngọt ngào của cô.

Anh hôn cô, nụ hôn nóng bỏng đầy kích động cuồng dã, đôi khát mứt thỏa thích từng chút từng chút tư vị ngọt ngào răng lưỡi của cô, tay đang đặt trên eo cô ôm càng chặt hơn, khiến cho cơ thể của cô và anh chặt chẽ gắn lại một chỗ, tay của anh càng ngày càng trở nên nóng bỏng.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết khó khăn lưu luyến không rời buông cô đang thờ hồn hên ra, để cho cả người cô ngã vào trên bả vai rộng của anh, một tay ở phía sau lưng của cô không ngừng giúp cô điều tức.

"Đi, dẫn em tới một chỗ." Hoàng Phu Tuyết thấy cô vừa khôi phục lại hơi thở bình thường, đã lôi kéo cô.

"Nhưng anh muốn đưa em đi đâu?" Thủy Băng Nhu mặc cho anh lôi kéo, hai mắt nhìn bàn tay to của anh đang kéo cô, cười hạnh phúc.

"Đi rồi em sẽ biết, bảo đảm em sẽ thích!" Hoàng Phu Tuyết thần bí nói.

Trong chốc lát, Hoàng Phu Tuyết đưa Thủy Băng Nhu tới một bãi đất trống bên cạnh vườn hoa, Thủy Băng Nhu nghi ngờ nháy mắt mấy cái, kỳ quái hỏi: "Nhưng ở đây thì có cái gì tốt nhìn đâu cơ chứ?" Trừ sân cỏ xanh mơn mẫm cũng không còn có gì đặc biệt, theo như tính tình của Tuyết cũng sẽ không đưa cô đến đây chỉ để xem cảnh vật như vậy, vậy anh ấy muốn làm gì? Ah, nơi đó từ khi nào lại có thêm một vật thể màu đen? Sao cô lại không hề phát giác ra, Thủy Băng Nhu nghi ngờ trầm nghĩ.

"Ha ha ha. . . . . Chờ một chút là có thể thấy được." Hoàng Phu Tuyết thần bí nói, sau đó buông tay đi về phía bên kia, chỉ thấy sau khi anh lấy vật thể màu đen cách đó không xa ra, từng nhóm từng nhóm đom đóm mang theo ánh sáng màu lục không ngừng bay múa giữa không trung.

"Oa, oa, oa. . . . . Thật là đẹp nha, ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu nhìn đom đóm không ngừng bay vòng quanh bên người cô, nhanh chóng chạy như bay đến bên người Hoàng Phu Tuyết, kích động lôi kéo tay của anh nói.

"Ha ha ha. . . . . Có thích không? Há?" Hoàng Phu Tuyết ôm hông của cô, cưng chiều hỏi.

"Thích, thích, rất thích nha, anh lấy đom đóm này ở đâu ra vậy?" Thủy Băng Nhu kích động hỏi, mắt thoáng qua ánh mừng rỡ, ánh mắt của Hoàng Phu Tuyết thoáng lay động, anh bắt đầu ghen tị với những thứ đom đóm kia rồi.

Kể từ sau khi gặp cô, tâm tình của anh cũng dần theo cô mà thay đổi, chỉ cần vì một câu khích lệ của cô sẽ khiến cho anh như một cậu bé hưng phấn khi được ăn kẹo đường vậy, một cái hôn của cô sẽ khiến cho anh kích động như một mao đầu tiểu tử.

Ở trước mặt cô, anh luôn động một chút là ghen, cả ngày lo lắng đề phòng sợ cô sẽ bị một chàng trai cùng lứa lừa chạy mất, chỉ là thật may là cô không có, nếu không anh thật không biết sau khi mất đi cô rồi anh sẽ phải sống tiếp ra sao đây.

Thật rất tò mò mong đợi, ngày mai cô sẽ mang họ của anh, trở thành cô dâu chân chính của anh, về sau không còn ai có thể tách bọn họ ra nữa, anh muốn trọn đời trọn kiếp cưng chiều cô, trong lòng Hoàng Phu Tuyết thầm tuyên thệ.

"Em đoán thử coi, ha ha ha. . ." Hoàng Phu Tuyết cười nói, anh đương nhiên sẽ không nói cho cô biết, những đám đom đóm này đều là buổi tối mấy ngày trước anh thừa dịp cô ngủ say, len lén vào trong rừng rậm tự mình bắt, vì duy trì tuổi thọ của bọn nó, anh đặc biệt cho người thành lập một tổ chuyên gia đặc biệt chuyên nghiên cứu về đom đóm.

"Em muốn cùng múa với bọn chúng." Thủy Băng Nhu nói xong liền lui ra khỏi lồng ngực Hoàng Phu Tuyết, từ từ múa theo bầy đom đóm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười y hệt tiếng lục lạc.

Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy đứng ở bên cạnh nhìn nha đầu của anh hưng phấn phiêu phiêu nhảy múa, tóc mềm mượt của cô cùng y phục bay múa ở trong gió, một khắc kia anh nhìn cô hưng phấn như thế, cưng chiều cười.

"Tuyết, em đã từng nói ba chữ "Em yêu anh" chưa? Thủy Băng Nhu múa mệt, chạy đến bên người Hoàng Phu Tuyết, ôm cổ của anh hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Anh biết rõ rồi." Hoàng Phu Tuyết nhu tình như nước nhìn cô nói, bọn họ đều yêu nhau, cái này anh đương nhiên biết, có lẽ trước kia anh không biết, cho nên mới phải cả ngày lo lắng đề phòng.

"Vậy, em có từng nói "Cảm ơn anh" không?" Thủy Băng Nhu không buông tha hỏi tới.

"Bé ngọc, đối với anh không cần nói cảm ơn, bởi vì chúng ta là người yêu, nhớ không? Há?" Hoàng Phu Tuyết sờ sờ mái tóc như lụa của cô, dịu dàng nói.

"Tuyết, em yêu anh, còn có cảm ơn anh! Em rất hạnh phúc, Thủy Băng Nhu yêu Hoàng Phu Tuyết! Thủy Băng Nhu yêu Hoàng Phu Tuyết. . . . ." Thủy Băng Nhu lui ra khỏi ngực của anh hướng về phía không trung lớn tiếng nói, một khắc kia cả tòa lâu đài không ngừng vang vọng tiếng yêu của cô, Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy đè nén kích động xuống, nhu tình nhìn động tác của cô.

Canh chừng thấy bóng lưng của cô cách anh ngày càng xa, Hoàng Phu Tuyết hoảng sợ chạy như bay qua đó, từ phía sau ôm cô thật chặt vào trong lòng, một khắc kia anh sợ, vừa rồi mọi thứ khiến anh thấy cô giống như tiên nữ hạ phàm, sẽ theo gió bay đi.

"Ha ha ha. . . . . Tuyệt, chúng ta phải hạnh phúc đến già đó!" Thủy Băng Nhu quay đầu cười nói.

"Được" Hoàng Phu Tuyệt rì rầm nói, môi hưng hăng chiếm lấy môi của cô, dùng đến cách này bình phục sự sợ hãi trong lòng của anh.

"Ừm~" Đôi tay Thủy Băng Nhu không kiềm hãm được leo lên cổ của anh, thâm tình đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, chung quanh đom đóm phát ra ánh sáng màu lục không ngừng vây quanh bọn họ bay múa, nhìn từ đằng xa lại, giống như một đôi hoàng tử và công chúa bước ra từ thế giới cổ tích.

Không khí càng ngày càng trở nên khô nóng, Thủy Băng Nhu cảm giác tay Hoàng Phu Tuyệt ôm vào trên eo cô giống như muốn làm cô tan chảy vậy.

Hoàng Phu Tuyệt biết không thể cứ tiếp tục thế này, nếu không anh sẽ không chế không được ở ngay trên bãi cỏ muốn cô, anh không thể, bởi vì ngày mai sẽ là hôn lễ của hai người, anh muốn cho cô một đêm đầu tiên vui vẻ mà khó có thể quên, huống chi ở chỗ không xa có người giúp việc do anh sắp xếp để thu lại cảnh tượng ngọt ngào của hai người bọn họ.

Anh không thể không buông gương mặt đỏ hồng của cô ra, vẻ đẹp của cô khiến anh khó mà hít thở nổi, vì không để cho những người khác thấy vẻ đẹp khác thường của cô, Hoàng Phu Tuyệt ôm lấy cả đầu cô vào trong ngực.

"Gâu, gâu, gâu. . . ." Chó săn Luck không đúng lúc sủa ầm lên, giống như rất không hài lòng Thủy Băng Nhu chợt quên mất sự tồn tại của nó.

"Ha ha ha. . . . . Luck, em còn chưa ngủ à? Luck, chị cho em biết nha, ngày mai chị và Tuyệt sẽ kết hôn, em có phải cũng vui mừng thay bọn chị hay không?" Thủy Băng Nhu tránh ra khỏi lồng ngực Hoàng Phu Tuyệt, vuốt ve đầu chó săn nói.

"Gâu gâu gâu. . ." Ai ngờ chó săn đột nhiên giống như nổi điên đuổi theo Hoàng Phu Tuyệt sủa ầm ĩ, giống như muốn cắn xé anh vậy.

"Luck, em làm sao vậy? Tại sao lại chạy đuổi theo Tuyệt? Mau dừng lại ngay. . ." Thủy Băng Nhu ở phía sau không ngừng kêu lên.

"Gâu gâu gâu. ." Nghe lời Thủy Băng Nhu nói, chó săn đuổi càng hăng hơn.

"Luck đáng chết, mày cứ thử đuổi theo tao chút nữa xem, tao chính là muốn độc chiếm Nhu nhi, cô ấy chỉ có thể là của một mình tao, chờ sau khi Nhu nhi gả cho tao rồi, tao liền ném mày đi, hừ. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt vừa tránh né truy đuổi của chó săn vừa tính trẻ con nói.

Cứ như vậy, một người một chó ở trên bãi cỏ thông thoáng đuổi theo nhau, thỉnh thoảng xen lẫn giữa tiếng sủa của chó săn và giọng quát trầm thấp của người đàn ông.

Mỗi khi Hoàng Phu Tuyệt nói với con chó săn anh sẽ đối tốt với Nhu nhi ra sao, độc chiếm cô như thế nào, thời điểm vứt bỏ nó ra làm sao, chó săn giống như rất tức giận chạy đuổi theo anh.

Thủy Băng Nhu cứ như vậy đứng ở bên cạnh nhìn bóng dáng bọn họ truy đuổi lẫn nhau, cười vui vẻ, ha ha ha. . . Đây chính là là người đàn ông cô yêu nha, đời này gặp được anh thật là may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hôn lễ (Thượng)

Hồi lâu sau, chó săn Luck ngay cả vạt áo của Hoàng Phu Tuyệt cũng không đụng tới được, nhất thời nản chí ngồi chồm hồm trên mặt đất, hai mắt làm bộ đáng thương nhìn Thủy Băng Nhu, muốn gọi lên sự đồng tình của cô.

"Ha ha ha. . . . . Luck, em chạy đuổi theo Tuyệt làm gì thế? em xem cả người em ướt đẫm mồ hôi rồi." Thủy Băng Nhu đi tới bên cạnh con chó săn, vuốt đầu của nó cười nói.

Chó săn Luck thấy Thủy Băng Nhu vuốt đầu của nó, nhất thời ngẩng đầu lên, lưỡi liếm liếm bàn tay của cô, làm cho cô cười ha ha ha không ngừng.

Đứng ở cách đó không xa Hoàng Phu Tuyệt thấy tình cảnh này, hai mắt bốc hỏa, chết chằm chằm canh chừng con chó săn đang thích thú đến vô tội kia.

Luck hoàn toàn không thấy cơn giận của anh, không ngừng dùng đầu cọ cọ vào Thủy Băng Nhu, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt khoe khoang nhìn người đàn ông đang bốc hỏa ở bên cạnh.

Nhìn vẻ mặt ẩn hiện gân xanh của Hoàng Phu Tuyệt, không khó nhìn ra, nếu Luck còn tiếp tục ăn đậu hũ Thủy Băng Nhu, không nghi ngờ chút nào anh

sẽ tiến lên xé xác Luck.

"Nhu nhi, anh cũng toát mồ hôi vậy, anh muốn em giúp anh lau một chút." ở phía sau giọng điệu đầy u oán của Hoàng Phu Tuyết vang lên.

"Hả? Anh nói cái gì? Phốc. . . Ha ha ha. . . . . Tuyết, anh quá khôi hài rồi đó! Phốc. . . Ha ha ha. . . . . Thật đáng yêu! . . ." Thủy Băng Nhu nghi ngờ xoay người lại, khi mắt vô tình nhìn thấy bộ dáng đáng yêu như một chú bé bị trộm mất kẹo ngọt của anh, nhất thời ôm bụng cười to thành tiếng, cười đến nước mắt cũng trào ra như bão tố, vẫn không làm sao để dừng lại được.

Hoàng Phu Tuyết nghe thấy tiếng cười của Thủy Băng Nhu, mặt đen hơn phân nửa, cái gì gọi là thật đáng yêu, anh là một đại nam nhân thành thực chừng chạc có được hay không, cũng không phải là chó hay mèo, có thể dùng cái từ đáng yêu này sao, xem ra bé con của anh cần dạy dỗ thật tốt mới được.

"Cười đã chưa? Chờ lát nữa xem em còn cười được nữa hay không, hừ hừ ~" Hoàng Phu Tuyết nguy hiểm nói xong, sau đó liền vác cô lên vai, đi thẳng vào trong nhà.

"Nha ~ ha ha ha. . . . . Tuyết. . . . . Mau buông em xuống á..., phốc ~ ha ha ha. . . . . Em muốn tự đi, ha ha ha. . . ." Thủy Băng Nhu ở trên vai vai anh cười hi hi nói, trong lâu đài luôn luôn có một nhóm lớn người giúp việc đi tới đi lui, cô cũng không muốn để cho các cô ấy thấy tình cảnh lúc này, quá mất mặt rồi.

"Em rất hả hê? Hả? Chờ một chút xem anh giáo huấn em như thế nào, hừ hừ ~" Hoàng Phu Tuyết khoe miệng không che giấu được giương lên, tay nhẹ vỗ vỗ lên cái mông của cô, sau đó bước nhanh hơn.

Trở lại trong phòng, Hoàng Phu Tuyết đem Thủy Băng Nhu đặt ở trên đầu giường, sau đó, lấy tay vây cô ở đầu giữa giường và hai cánh tay, khiến cô không thể trốn đi đâu được, khuôn mặt từ từ đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn như trái trứng của cô, hơi thở ấm áp phun lên gương mặt trắng nõn của cô, nhất thời mặt cô đỏ bừng lên.

"Tuyết, không cần dựa vào em gần như vậy á..., nóng quá đó." Thủy Băng Nhu cảm giác toàn thân đều muốn bị thiêu cháy, nhất là thời điểm khi hơi thở ấm áp của anh phun lên trên mặt của cô, để cho cô miệng đắng lưỡi khô, nghĩ thật muốn nụ hôn của anh nha, nghĩ đến đây khuôn mặt nhỏ nhắn như trái trứng của cô liền thay đổi đỏ hồng như trái cà chua.

Trong chớp nhoáng này vẻ đẹp đầy ngưng đọng rơi thẳng vào trong mắt Hoàng Phu Tuyết, để cho hỏa dục của anh nhất thời tăng vọt, hận không được kéo cô lại hung hăng hôn đến đến chết không nghỉ. Bây giờ còn chưa được, bé con này của anh bây giờ còn rất phách lối, anh muốn dạy dỗ thật tốt cô một chút.

Hoàng Phu Tuyết đè nén dục hỏa xuống, mặt làm bộ sung lên nói: "Cười đã chưa?"

"Phốc ~ đúng nha, ha ha ha. . . . . Tuyết, anh không có soi gương nhìn một chút xem, thật sự thật đáng yêu nha! Ha ha ha. . ." Thủy Băng Nhu cười nói, không chút nào chú ý tới hơi thở nguy hiểm lóe lên trong mắt người đàn ông bên cạnh.

"Hả? Rất buồn cười? Thật đáng yêu? Phải không? Hả?" hai tay Hoàng Phu Tuyết đánh phá dưới nách của cô, làm cho cô cười khanh khách không ngừng.

"Ha ha ha. . . . . Không phải, không phải. . . . . Ha ha ha. . . . . em sai rồi, tha mạng a, đại hiệp. . . . . Ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu cười cầu xin tha thứ.

"Còn dám cười anh hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết thấy bộ dáng của cô, miệng nhếch lên cao hơn, nhưng là tay không hề tính dừng lại chút nào.

"Không dám, ha ha ha. . . . . Thật là nhột đó, tha mạng a, ha ha ha. . . . . A Tuyết, ha ha ha. . . . . Tuyết đại nhân, thân ái, lão công. . . . . Em thật sự là không dám rồi, ha ha ha. . . ." Thủy Băng Nhu cười nói.

Hoàng Phu Tuyết đè nén xuống kích động trong lòng, động tác tay ngừng lại, cổ ý sung mặt lên hỏi: "Mới vừa em nói cái gì?" .

"Thật là nhột." Thủy Băng Nhu nghi ngờ nói.

"Không phải câu này, là cái câu em gọi anh kia." Hoàng Phu Tuyết kiên nhẫn nói.

"A Tuyết?"

"Không phải câu này."

"Đại hiệp?"

"Không phải câu này."

"Tuyết đại nhân?"

"Không phải câu này."

"Thân ái?"

"Không phải câu này."

"Không có."

"Không phải. . . Nha đầu, cái móng của em lại ngứa phải không? Hà?" Hoàng Phu Tuyết trả lời theo bản năng, đột nhiên phát hiện không phải cái đáp án anh muốn, nhất thời uy hiếp nói, vươn tay chuẩn bị tấn công dưới nách của cô.

"Ha ha ha. . . Không dám. . . Ha ha ha. . . Tha mạng a, lão công, lão công. . ." Thủy Băng Nhu ôm cổ anh, nhắm mắt lại hồ.

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời của cô..., nhất thời trong lòng ngọt ngào, hai mắt nhìn dung nhan xinh đẹp của cô nháy cũng không nháy mắt một cái, đột nhiên hô hấp của anh càng ngày càng trở nên nặng, không khí cũng biến thành càng ngày càng quý dị.

Hồi lâu không có nghe được tiếng của anh, hai mắt Thủy Băng Nhu mở ra mê hoặc nhìn anh, thấy lúc này hai người tư thế mập mờ nam trên nữ dưới, gương mặt trắng xanh lại đỏ lên. Vô ý liếc trông mắt thâm thúy và vết hằn đang không ngừng động đậy của anh, Thủy Băng Nhu không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Chỉ thấy tầm mắt của anh vẫn dừng lại tại một chỗ nào đó, Thủy Băng Nhu theo tầm mắt của anh nhìn sang, nhất thời kinh hô thành tiếng, hai tay thẳng che bộ ngực, thì ra là bởi vì mới vừa đùa giỡn, áo sơ mi trắng rộng cổ của cô chảy xuống tới ngực, để lộ một nửa bầu ngực trở mã tốt đẹp, cái rãnh thật sâu cũng lộ ra rõ ràng.

"Ha ha ha. . . . Nha đầu, hôm nay khiến em vất vả rồi, ngày mai có thể còn phải khổ cực nữa đấy, vì anh nhìn nhin một chút, hà? Để anh xoa bóp cho em." Hoàng Phu Tuyết đề nén xuống đùa hòa, tận lực buông lỏng giọng nói của bản thân, sau đó lật người cô lại, bắt đầu ở sau lưng cô ẩn.

"Ừ ~ thật thoải mái, Tuyết, anh từng xoa bóp cho những người con gái khác sao?" Trong miệng Thủy Băng Nhu không che giấu được chút chua chua.

Vừa mới bắt đầu Hoàng Phu Tuyết bởi vì thanh âm mập mờ từ trong miệng cô phát ra mà ham muốn lại bùng lên đến cực hạn, há biết nửa câu sau lại khiến cho mặt anh tối hơn phân nửa, bất đắc dĩ lên tiếng: "Nha đầu này, nghĩ đi đâu, thật muốn mở xé cái đầu nhỏ của em ra, xem thật kỹ một chút xem hình dạng nó thể nào, trừ em ra, anh làm gì còn có cô gái nào nữa."

Bé con của anh đem anh trở thành cái gì, anh cũng không phải là Ngưu Lang, ai, thật rất bất đắc dĩ, ai bảo anh thích cô bé này? Hơn nữa còn yêu cô yêu chết đi sống lại, sống tới lại chết đi.

"Cái đó, ai bảo kỹ thuật của anh tốt như vậy, thật rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm chứ gì nữa." Thủy Băng Nhu quay qua chỗ anh không nhìn thấy được khẽ lè lưỡi một cái thật đáng yêu, trong mắt có nụ cười không che giấu được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thủy Băng Nhu từ trong chăn liền bị người ta đào lên, giữa lúc mơ mơ màng màng cảm giác có người giúp cô tắm, đôi con người như nước của cô mở ra, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Phu Tuyết.

"Đã tỉnh rồi? Hà?" Hoàng Phu Tuyết cung chiêu hỏi, động tác tay không chút nào dừng lại.

"Hà? Anh ở đây làm gì? Làm sao anh lại ở chỗ này?" Thủy Băng Nhu mơ hồ hỏi.

"Ha ha ha. . . Giúp em tắm, em chẳng lẽ quên hôm nay là ngày nào sao?" Nha đầu của anh thật rất mơ hồ, anh đã ăn đậu hũ của cô cả nửa ngày, cô đều còn không có phản ứng kíp, nhưng mà anh sẽ không cố ý nhắc nhở cô, đây là phúc lợi anh thật vất vả mới lấy được, đương nhiên là muốn hưởng thụ thật tốt.

"Hôm nay? Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, ừm ~ a. . . Ừm ~, anh đi ra chút!" Thủy Băng Nhu bị trêu chọc không kiềm được thân ngâm ra tiếng, nhất thời tỉnh táo lại, hai tay che bộ ngực nói lấp bấp.

"Ha ha ha. . . Được, anh lập tức đi ra ngoài, em không cần phải tắm quá lâu đó, nếu không nước lạnh sẽ cảm, y phục của em anh để ở đây." Hoàng Phu Tuyết vừa nói vừa đi ra, anh đương nhiên sẽ không nói cho cô biết, thật ra thì toàn thân cao thấp của cô anh cũng đã nhìn qua mấy lần.

"Ai yêu, thật là mắc cỡ đó, umh umh umh. . . . Đợi lát nữa ra ngoài mình sao dám nhìn mặt anh ấy đây." Thủy Băng Nhu bụm mặt lảm bảm.

Đứng ở cửa phòng tắm Hoàng Phu Tuyết nghe được lời của cô..., khóe miệng không che giấu được giương lên, từ trong lồng ngực tuôn ra tiếng cười chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hôn lễ (Hạ)

Thủy Băng Nhu ở bên trong phòng tắm kỳ kỳ cọ cọ kéo dài thời gian khá lâu, vẫn ngượng ngùng không chịu đi ra ngoài.

"Ha ha ha. . . . Nha đầu, Em còn muốn ở trong đó bao lâu nữa? Hả? Nếu em còn không ra anh sẽ đi vào đó." Hoàng Phu Tuyết đứng ngoài cửa phòng tắm cười cười nói.

"Được rồi, em sẽ ra ngoài" Thủy Băng Nhu lo lắng nói, sau đó vội vàng vàng vằng sửa sang xong y phục, mở cửa phòng tắm, chầm rì rì đi ra ngoài, lúc này mặt vẫn còn đỏ như quả cà chua, không biết là bởi vì vừa tắm xong, hay bởi thẹn thùng.

"Ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyết đi tới hôn một cái lên môi của cô, ôm ngang eo cô, đi tới phòng thay quần áo.

Thời điểm đi vào phòng thay quần áo, một đám nhân viên hóa trang từ cửa bên kia cũng tự động tiến vào, cung kính cúi người chào bọn họ, sau đó đứng đợi ông chủ an bài.

"Trước tiên em trang điểm đã được không? Hả? Anh đi thay quần áo, một lát sẽ quay trở lại." Hoàng Phu Tuyết đặt ngồi trên ghế trước bàn trang điểm, dịu dàng nói.

"Ừm." Thủy Băng Nhu khéo léo gật đầu một cái.

Lúc này Hoàng Phu Tuyết mới yên tâm đi ra khỏi phòng.

"Phu nhân, để chúng tôi trang điểm cho ngài." nhân viên hóa trang đứng ở bên cạnh cung kính nói, vì vậy tất cả mọi người vây chung quanh Thủy Băng Nhu, bắt đầu ở trên người cô bồi bồi trét trét.

Hồi lâu sau, thợ trang điểm mới đưa Thủy Băng Nhu đã hóa trang xong xuống đại sảnh, người làm tại chỗ không ai không lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Hoàng Phu Tuyết kích động nhìn cô đi về phía anh.

Thật là đẹp! Trang điểm cô dâu khiến cho gương mặt của cô tỏa sáng, những thứ ngọc trai lóe sáng xinh đẹp kia ở khóe mắt và bên má cô càng làm tăng thêm hiệu quả, cánh môi thủy nộn khiến cho hình dạng đôi môi vốn đã xinh đẹp của cô càng thêm mê người. Áo cưới với chất vải mềm mại dính vào trên người cô, khiến cho đường cong là lướt của cô hoàn toàn lộ rõ.

Thủy Băng Nhu ở đầu bậc thang liền thấy Hoàng Phu Tuyết, lòng của cô không không chế được bùng bùng nhảy loạn, anh thật rất anh tuấn, âu phục màu trắng bao bọc lấy dáng người to lớn của anh, mái tóc kiêu ngạo buồng bình lúc này đã được chải gọn đen bóng mượt mà, càng thêm giống như một công tử văn nhâ!

Thủy Băng Nhu đi xuống dưới lầu, đưa tay ra cho anh.

"Nha đầu, em thật là đẹp!" Hoàng Phu Tuyết khẽ rì rầm bên tai cô, cổ ý phun hơi thở ấm áp vào tai cô, chọc cho khuôn mặt của nàng nóng bừng, trở nên đỏ ửng, vô cùng dễ thương!

Hoàng Phu Tuyết ôm ngang lấy eo cô đi ra ngoài!

*

Bên trong một gian phòng âm u, một bóng lưng to lớn ngồi ở trước mặt bàn làm việc, trong tay đang kẹp một cây đốt khói, tàn thuốc tỏa ra điểm điểm sáng đỏ, khói thuốc từng vòng bay lên, quanh quẩn. . . . .

Dùng sức khẽ hít, nhả ra khói mù nhân nhật.

Một thuốc hạ đứng bên cạnh hần cung kính nói: "Chủ tử, hôm nay là ngày Thủy tiểu thư kết hôn, địa điểm ở giáo đường lớn nhất thành S "Giáo đường Thánh Tâm".

Dứt lời, không khí trong phòng dường như rất ỷ ỷ, bóng lưng to lớn ngồi ở phía trước bàn làm việc, hồi lâu sau mới phát ra thanh âm: "Đem "Mã chi tâm" trong kết bảo hiểm của ta làm quà tặng lễ thành hôn của cô ấy, mặt khác chúc cô ấy hạnh phúc!"

"Dạ, vậy. . . Những ám vệ ở trong bóng tối bảo vệ Thủy tiểu thư có cần phải rút hết đi hay không?" Thuốc hạ nghe được bóng dáng to lớn phản phó, hô hấp hơi chậm lại, cung kính hỏi.

Không nghĩ tới chủ tử thế nhưng đem "Mã Chi Tâm" tặng cho Thủy tiểu thư, phải biết "Mã Chi Tâm" không chỉ đơn thuần là một loại châu báu có giá trị liên thành, mà chính là tượng trưng cho vị trí nữ chủ nhân trong bang. này. . . . . Thủy tiểu thư không phải đã kết hôn rồi sao? Tại sao còn đưa cho cô ấy? Thuốc hạ càng nghĩ càng không hiểu, nhưng là lòng riêng của chủ tử không phải hần có thể đoán được!

"Không cần, những người đó vẫn cứ ở chỗ tối bảo vệ cô ấy đi!" Bóng dáng to lớn nói xong, phất phất tay.

Thuốc hạ nhận lệnh thối lui ra khỏi căn phòng, lúc này bóng dáng to lớn trên ghế xoay mới từ từ xoay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút thương cảm.

Mạc Hàn từ trong túi quần lấy ra một cái khăn lụa màu trắng, tay vuốt ve tựa như bảo bối, đây là khăn tay ngày đó hần ở trong bệnh viện tỉnh lại, buộc ở

trên cánh tay bị thương của hắn, bên trong cho đến bây giờ vẫn còn như phảng phất một chút hương thơm thuộc về cô ấy.

"Nhu, nhất định phải hạnh phúc đó, nếu không tôi sẽ bắt chấp tất cả đoạt lại em từ bên người hắn."

Hôm nay hôn lễ được cử hành bí mật tại giáo đường lớn nhất thành S, khách mời tới tham gia hôn lễ đều là một ít nhân vật lớn có mặt mũi, còn có bàn bê ở trường của Thủy Băng Nhu, hôn lễ đối với bên ngoài chỉ truyền ra một chút thông tin, không có ai biết phu nhân của tổng giám đốc "Tập đoàn Thanh Hồng" rốt cuộc trông như thế nào, thật ra thì Hồng Phú Tuyết từ trước đã cho người phong tỏa mọi tin tức, mục đích làm như vậy chính là muốn bảo vệ Thủy Băng Nhu thật tốt.

"Tiu Nhu, chúc mừng bạn! Hôm nay, bạn thật là đẹp đấy!"

"Tiu Nhu, chúc hai ngài trăm năm hòa hợp!"

Lý Hiếu Huyền và Lăng Tím mặc áo phù du cùng nhau chúc mừng.

"Chúc mừng bạn, Tiu Nhu, chúc bạn hạnh phúc!" An Đông Nghi ở bên cạnh thu hồi tinh thần chúc mừng, tự dưng lòng nín.

"Ha ha ha. . . . . Cảm ơn các bạn!" Thủy Băng Nhu cảm động gật đầu.

"Chúc mừng bạn!"

"Đầu bạc răng long!"

Càng ngày càng nhiều lời chúc phúc vang lên bên tai cô, cô cười hạnh phúc gật đầu.

"Nha đầu, thà ra làm ở đây, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, đi thôi!" Hồng Phú Tuyết gật đầu vì mọi người một cái, mà Thủy Băng Nhu liền đi về phía hội trường.

"Hồng, chị du, chúc hai ngài răng long đầu bạc!" Giữa dòng, Lạc Tân Thần đi tới, ly tay vỗ vỗ bả vai Hồng Phú Tuyết.

"Ha ha ha. . . Cảm ơn!"

Khúc nhạc cử hành hôn lễ vang lên, Thủy Băng Nhu mặc áo cưới màu trắng nõn nhẹ nhàng khoác tay Lạc Nam Thiên, cha của Lạc Tân Thần người bạn tốt nhất của Hoàng Phú Tuyết đi vào lễ đường, bởi vì cô và Hoàng Phú Tuyết đều là cô nhi, không biết cha mẹ mình là ai, vì vậy Thủy Băng Nhu không thể làm gì khác hơn là khoác tay vị trưởng bối này đi hết đoạn đường độc thân cuối cùng.

Tất cả cũng đã không còn quan trọng, sau này bọn họ sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc, không bao giờ rời xa nhau.

Lạc Nam Thiên nhàn nhạt cười, đối với bằng hữu tốt này của con trai, ông vô cùng tán thưởng, oai hùng như một vị thần, thông minh tài trí hơn người cộng thêm hung ác thủ đoạn đã qua tôi luyện tạo nên địa vị hôm nay của hắn, sự xuất hiện của hắn như một vị thần. Vốn tưởng rằng một người đàn ông như vậy, trên đời sẽ không có một người phụ nữ nào níu giữ được hắn, không nghĩ tới hắn sẽ chung tình như thế.

Năm đó mới chỉ là một cậu thanh niên hai mươi tuổi đã có dự định về nửa kia trong tương lai của mình, hơn nữa còn đặc biệt xây một tòa lâu đài nuôi cô bé, có thể thấy tiêu tử này là một người có bao nhiêu phúc hắc.

Đi tới trước mặt cha xứ, Lạc Nam Thiên cười đem tay Thủy Băng Nhu giao cho Hoàng Phú Tuyết, cất cao giọng nói: "A Tuyết, chúc mừng con, chúc mừng con có thể cùng người con yêu kết thành bầu bạn, chúc các con đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm!"

Hoàng Phú Tuyết đặc biệt đáp lại ông bằng một cái cười tươi, gật đầu một cái, sau đó đăm đăm đưa tình nhìn Thủy Băng Nhu.

Hoàng Phú Tuyết nắm tay Thủy Băng Nhu đi từ từ đến trước mặt cha xứ.

"Hoàng Phú Tuyết, con có nguyện ý cưới tiểu thư Thủy Băng Nhu làm vợ không?"

Hoàng Phú Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng: "Con nguyện ý!"

"Vô luận sinh lão bệnh tử, vô luận nghèo hèn giàu sang, con cũng sẽ cùng tiểu thư Thủy Băng Nhu không bao giờ rời xa nhau chứ?"

Giọng người đàn ông cương quyết: "Con nguyện ý!"

Nghe được giọng khẳng định của anh, trong lòng mắt Thủy Băng Nhu hơi nước như sương mù, cười hạnh phúc.

"Nước Băng Nhu, con có nguyện ý gả cho Hoàng Phú Tuyết tiên sinh làm vợ không?"

Thủy Băng Nhu gật đầu một cái: "Con nguyện ý!"

"Vô luận sinh lão bệnh tử, vô luận nghèo hèn hay giàu sang quý, con cũng sẽ cùng Hoàng Phú Tuyết tiên sinh không xa không rời chứ?"

Hoàng Phú Tuyết nhẹ nhàng nắm tay của cô cho cô thêm dũng khí.

Thủy Băng Nhu không tự kiềm chế được gật đầu khàn giọng nói: "Con nguyện ý!"

"Như vậy hiện tại ta tuyên bố, Hoàng Phu Tuyết tiền sinh cùng tiểu thư Thủy Băng Nhu chính thức kết làm vợ chồng! Cô dâu chú rể chính thức trở thành sinh mạng nhất thể, chú rể trong máu có cô dâu, cô dâu trong máu có chú rể, về sau cùng nhau vượt qua cuộc sống tương lai tốt đẹp mà hạnh phúc."

Ở cha xứ và các vị bạn tốt chúc phúc, Hoàng Phu Tuyết và Thủy Băng Nhu trao đổi nhẫn cưới.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, mọi người đứng dậy chúc phúc cho đôi tân nhân.

"Chú rể, con có thể hôn cô dâu của con rồi."

"Hôn cô dâu! Hôn cô dâu! Hôn cô dâu. . . . ." Nghe được lời của cha xứ, mọi người vỗ tay ồn ào nói.

Hai tay Hoàng Phu Tuyết ôm hông của Thủy Băng Nhu, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, đầu lưỡi không nhịn được nhảy múa cùng đầu lưỡi ngọt ngào của cô, không thêm để ý chút nào tới ánh mắt của mọi người.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới buông Thủy Băng Nhu thờ hồn hèn ra, chung quanh nhất thời vang lên rất nhiều tiếng huýt sáo, còn có ồn ào lên tiếng reu re, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Băng Nhu đỏ lựng lên, đầu tựa vào trước ngực Hoàng Phu Tuyết, không biết phải làm sao.

"Ha ha ha. . . ." Hoàng Phu Tuyết nhìn tình cảnh này, tiếng cười trầm thấp từ trong miệng tràn ra.

"Anh còn cười, đều tại anh, khiến cho mọi người chê cười." Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đâm đâm vào ngực của anh, nhỏ giọng gắt.

"Ha ha ha. . . . . Dạ dạ dạ, đều là lỗi của vi phu, tân nương của anh đừng nóng giận, hả?" Hoàng Phu Tuyết bắt được tay cô cung chiêu nói.

"Cô dâu, con có thể hôn chú rể của con rồi." Tiếng của cha xứ lại lần nữa vang lên.

"Hôn chú rể! Hôn chú rể! Hôn chú rể! . . . . ." Mọi người trong giáo đường cười hô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Thủy Băng Nhu khẽ ngẩng lên, then thùng hôn một cái lên má phải anh tuấn của anh.

"Hiện tại ta tuyên bố kết thúc buổi lễ!"

"Đưa vào động phòng! Đưa vào động phòng. . . . ." Mọi người ở chỗ này cười hô.

Hoàng Phu Tuyết ôm lấy gương mặt đỏ có thể rỉ ra máu của Thủy Băng Nhu rời khỏi giáo đường.

Sau đó phụ tá Lý Khang sắp xếp cho mọi người đến một khách sạn cao cấp mang danh của "Tập đoàn Thánh Hoàng" tiếp tục uống rượu mừng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngã lòng

Trong giáo đường huyền ảo, trên nét mặt mọi người đều mang nụ cười, thật lòng vui mừng thay cho đôi vợ chồng mới cưới này, nhưng không ai phát hiện một người thanh niên ngồi ở hàng ghế cuối cùng của giáo đường đang nhìn về phía cô dâu, trong mắt chứa đầy sự chán nản.

Thấy cô dâu và chú rể đã rời khỏi giáo đường, chàng trai ngồi ở hàng ghế sau cũng đứng lên, đi ra ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp rực rỡ chiếu rọi trên thân thể hần, vừa vịn bao phủ lên gò má anh tuấn hoàn mỹ của hần.

"Đây là quà cưới tôi tặng cho tiểu thư Thủy Băng Nhu." Hần đi tới lối ra, đem một cái túi nhỏ quà tặng xinh xắn đã được gói cẩn thận giao cho nhân viên tổ chức.

"Cám ơn ngài, xin hỏi tên của ngài là?"

Chàng trai miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo: "An Đông Nghê!"

"Được, cám ơn ngài!" Nhân viên tổ chức chăm chú nhớ kỹ tên của người thanh niên.

Người trai trẻ sai bước đi ra bên ngoài lề đường, gió nhẹ nhàng thổi, những cánh hoa anh đào bay múa, bay xuống vương trên lọn tóc ngắn trước trán hắn, sau đó lướt qua ngũ quan tuần mỹ, cuối cùng dọc theo xương quai xanh kêu gọi trượt vào trong áo sơ mi trắng của hắn.

An Đông Nghê chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt ái mộ của đông đảo động vật giống cái ở chung quanh, trực tiếp đi về phía chiếc Ferrari màu đen đẹp mắt đậu bên cạnh lề đường.

Trên xa lộ cao tốc rộng rãi xe cộ chạy như nước chảy, nhất là một chiếc xe Ferrari màu đen mở mui trần, vượt qua hết trạm kiểm soát này tới trạm kiểm soát khác, bỏ xa tất cả những chiếc xe khác, giống như một tia sao băng vụt qua.

Trên xe An Đông Nghê để mặc cho gió lớn vù vù tùy ý thổi tung mái tóc ngắn đen nhánh của hắn, ở trên xa lộ cao tốc rộng rãi này ngược lại hiện ra một loại hơi thở cuồng dã, mê hoặc ánh mắt của người đi đường.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nhớ lại hết thấy những thứ có liên quan đến cô, cô gái giống như thiên sứ đó, gặp gỡ cô từng chút từng chút còn bên tai, vốn cho là hắn còn có cơ hội, không biết vừa bắt đầu trái tim hắn liền nhất định chịu tổn thương, nhưng yêu cô hắn cũng không hề hối hận, ít nhất hắn đã biết cảm giác yêu một người là như thế nào.

Hắn thừa nhận người đàn ông kia thực sự rất ưu tú, có lúc ngay cả bản thân hắn cũng có chút cảm giác tự ti, Tiểu Nhu đứng chung một chỗ với anh ta thế nhưng chết tiệt tương xứng, hắn vô cùng ghen tỵ, nhưng là vừa không thể làm gì, bởi vì người kia đã bước vào thế giới của cô ấy trước. Nếu như có kiếp sau, hắn nhất định phải gặp cô trước, sau đó trói chặt cô lại bên người, đời này, hắn chỉ có thể đặt cô ở chỗ sâu nhất trong lòng.

Kết một tiếng, chiếc Ferrari màu đen vững vàng dừng lại. An Đông Nghê mở cửa xe, bóng dáng cao lớn lập tức đứng ngay trước cửa quán bar sang trọng, trên khuôn mặt tuần mỹ mang vẻ lạnh nhạt nhìn nhìn đám người qua lại, áo sơ mi trắng bao bọc lấy dáng người to lớn của hắn, rất bắt mắt, chung quanh thậm chí có một ít phụ nữ nhìn hắn hai mắt lóe sáng, nhỏ giọng bàn luận, khuôn mặt đầy vẻ si mê.

An Đông Nghê giao chìa khóa xe cho anh bạn trẻ ở bãi đậu xe bên cạnh, không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, đi thẳng về phía quầy bar, bóng dáng ưu nhã giống như một hoàng tử quý tộc.

"Rất đẹp trai nha, anh ta là công tử nhà nào thế? Sao chưa từng gặp qua."

"Thật đẹp trai ngây người, đây là minh tinh mới xuất hiện sao? Ai nha, nhanh đi xin anh ta chữ ký mới được!"

"Chờ tôi với, tôi cũng muốn đi, nếu có thể lọt vào mắt xanh của anh ta thì tốt quá."

"Hừ, người như cô, xếp hàng chờ đi!"

"Ai, lời này của cô là có ý gì? Xem thường người đứng không?"

"Có biết mặt chữ ý tứ không, hừ, anh ta là của tôi, ai cũng đừng mơ."

Càng ngày càng nhiều nữ giới ra nhập đội ngũ chiến tranh, mà lúc này đương sự lại đang nhàn nhã ngồi trên một cái ghế chân cao trước quầy bar uống ly rượu tây loại mạnh nhất.

"Lấy rượu mạnh nhất của tiệm ra đây." An Đông Nghê uống xong nửa bình rượu một chút cảm giác say cũng không có, thờ ơ nói với người bán rượu.

Sao nghĩ muốn say mà lại khó đến thế, bình thường hắn vẫn kiêu ngạo vì tư lượng tốt, hôm nay thế nhưng để cho hắn hận đau muốn chết, không uống say, trong đầu óc hắn sẽ vẫn xuất hiện cảnh tượng bọn họ ân ái hạnh phúc, những thứ hình ảnh kia khiến cho hắn ghen tỵ muốn chết.

"Tiên sinh, rượu của ngài!" Người bán rượu đưa lên một ly Vodka mạnh nhất trong tiệm, nhàn nhạt liếc mắt nhìn một chút đám phụ nữ ở chung quanh rục rịch chen rộn, sau đó lại quay lại với công việc của hắn.

"Tiên sinh, đi một mình sao? Không ngại mời tôi uống ly rượu chứ!" Người phụ nữ một thân váy thấp ngực đỏ rực như lửa to gan dựa vào gần, tay mềm mại không xương ôm cổ của An Đông Nghê, giọng nũng nịu nói.

Trên khuôn mặt tuần mỹ bốc lên không vui, An Đông Nghê hung hăng ngăn lại cổ tay của người phụ nữ đang leo lên cổ hắn, nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt giảm xuống, đám động vật giống cái đang chen rộn ở xung quanh cũng đều liên tiếp rùng mình một cái, cái tư tưởng muốn đến gần lúc trước ở trong đầu chợt ngưng lại.

Không thể tin được người đàn ông một bộ dáng giống như thân sĩ này thế nhưng đẩy ngã cô gái kia trên mặt đất, người phụ nữ trên mặt trang điểm rất đậm làm bộ nức nở, trong đôi mắt to vài giọt nước mắt ở nơi khúc mắt đảo quanh thật đáng thương, thế nào cũng không chịu rút xuống, hình ảnh này chọc người triu mến làm cho đám động vật giống đực ở đây hận không được nhào qua hung hăng ôm giai nhân vào trong ngực mà thương yêu.

Người đàn ông trước mắt này cũng quá không biết tốt xấu, lại đi đẩy người đẹp ngã xuống đất, có mấy người đàn ông ở bên cạnh không nhịn nổi nhỏ giọng mắng, nếu là bọn họ có một phụ nữ xinh đẹp như thế này đưa tới cửa, bọn họ có chết cũng rất sẵn lòng.

Ánh mắt An Đông Nghê nhú lại, trong lúc vô hình sự lạnh lùng bén nhọn làm chấn kinh đám đàn ông đang tức giận bắt bình ở bên cạnh, người đàn ông trước mặt này thật quá kinh khủng, một ánh mắt sắc bén sẽ khiến cho người ta toàn thân rét run, đây không phải người mà bọn họ có thể chọc nổi nha, mọi người rồi rít lui ra, chỉ lưu lại duy nhất An Đông Nghê vẫn đang tiếp tục uống rượu và người phụ nữ xinh đẹp đang diễn trò kia.

"Làm sao anh có thể không có phong độ thân sĩ như vậy?" Trên đất người phụ nữ xinh đẹp yêu kiều oán trách. Vươn ra một đôi tay thon phấn hồng, mong đợi nhìn An Đông Nghê, hi vọng hắn có thể kéo cô ta một cái, cô ta cũng không tin trên thế giới còn có người có thể coi như không thấy vẻ kiều diễm của cô ta.

Chắc ~ phong độ thân sĩ? Trên thế giới trừ cô gái kia, không có ai đáng giá để hắn dùng phong độ thân sĩ đối đãi, An Đông Nghê không để ý tới lời oán trách của người phụ nữ trên đất kia, tiếp tục buồn bực uống rượu của hắn.

Giờ phút này trong giáo đường.

"Đã tìm được chưa?" Tư Đồ Huy thở hắt hên hỏi.

"Không có, kể từ sau lúc cô dâu chú rể rời đi cũng đã không thấy Nghê rồi, cậu ấy đến tột cùng đã chạy đi đâu? Đáng chết, lẽ ra ngay từ đầu phải chú ý đến cậu ấy hơn." Âu Dương Tuấn buồn bực nói.

"Cậu ấy sẽ không đi cướp cô dâu chứ? Có lẽ cậu ấy chỉ đi trước thôi, không phải đi tìm chết nha, Hoàng Phu Tuyết là ai chứ, há có thể dễ dàng như vậy để cho cậu ấy cướp đi cô dâu." Tư Đồ Huy lo lắng đi tới đi lui.

"Theo như mình biết, cậu ấy biết Tiểu Nhu yêu Hoàng tiên sinh, coi như cậu ấy có đi giành, Tiểu Nhu tất nhiên sẽ không đi theo cậu ấy, hiện tại cậu ấy có thể đang đau lòng trốn ở một nơi nào đó, các cậu là anh em của cậu ấy, có biết nơi nào mà cậu ấy thích nhất không?" Lý Hiếu Huyền ở bên cạnh phân tích nói.

"Nơi thích nhất? Có nha, chẳng lẽ là đi tới đó rồi sao?" Âu Dương Tuấn suy đoán nói.

Hai mắt Tư Đồ Huy bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Hiếu Huyền, suy nghĩ đến xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Say rượu

"Hôm nay là ngày cưới của Tiểu Nhu, chuyện này trước tiên không nên nói với bạn ấy, tránh khiến cho bạn ấy lo lắng, chúng đi tìm xem." Lý Hiếu Huyền nói.

"Ừ." Mọi người tán đồng gật đầu một cái.

Sau đó Âu Dương Tuấn liền lôi kéo Lăng Tâm đi vào xe của hắn, dường tưởng rằng hắn cái gì cũng không rõ, thật ra thì hắn mới là người rõ ràng nhất trong cả đám người, Tư Đồ tiểu tử kia thích người ta còn không tự biết, xem ra là muốn người anh em này giúp hắn một chút rồi, cho bọn họ có thêm chút cơ hội ở cùng nhau, hừ hừ ~

"Ah ~ Cậu làm gì lôi kéo tôi như vậy, tôi muốn ngồi cùng một xe với Tiểu Huyền." Lăng Tâm lập tức muốn xuống xe.

"Ai yêu, bà cô của tôi, tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp một tay, có thù lao." Âu Dương Tuấn ném mồi câu ra.

"Thù lao? Nói nghe thử xem là bao nhiêu?" Lăng Tâm hai tay khoanh trước ngực đứng tại chỗ hỏi với vẻ bất cần, nhưng ánh sáng trong mắt đã bán đứng cô nàng.

"Chúng ta lên xe rồi mới nói đến vấn đề thù lao có được hay không?" Âu Dương Tuấn dụ dỗ, rất khó tưởng tượng cô nàng này trong nhà có tiền như vậy nhưng lại vẫn tham tiền đến trình độ như thế, chỉ là bộ dạng nghe thấy tiền là ánh mắt tỏa sáng của cô ấy, không hề cho người ta chút cảm giác nào là giống con buôn, ngược lại là thật đáng yêu.

"Vậy cũng tốt! Lên xe rồi nói đi! Dù sao tìm người quan trọng hơn." Lăng Tâm nói xong lập tức chui vào trong xe.

Lý Hiếu Huyền đứng tại chỗ khó hiểu nhìn nhìn đôi nam nữ phía trước.

"Đi thôi!" Tư Đồ Huy dạn dàng nói với cô.

"Nhưng mà bọn họ . . . ." Lý Hiếu Huyền mê muội nghĩ có nên chờ Lăng Tâm hay không, dù sao họ làm gì hầu như cũng đều cùng nhau.

"Xem ra bọn họ là muốn cùng đi chung một xe rồi, bạn không phải không muốn ngồi xe mình chứ!" Tư Đồ Huy nhân nhặt hỏi, trong lòng lại khản trương muốn chết, ngàn vạn đừng cự tuyệt nha!

"Dĩ nhiên không ngại nha, chỉ sợ bạn gái của cậu để ý thôi." Lý Hiểu Huyền thấy Lăng Tâm vào xe Âu Dương Tuấn mới cười nói.

"Ha ha ha. . . . Minh hiện tại không có bạn gái." Tư Đồ Huy giải thích, hần cũng không rõ ràng hần vì sao phải vội vàng giải thích với cô ấy như vậy, chỉ là trong tiềm thức không hy vọng cô ấy hiểu lầm hần.

Lý Hiểu Huyền khẽ mỉm cười, không nói thêm câu nào nữa, đi theo hần vào trong xe, hoa hoa công tử nếu nói là một ngày không có bạn gái nói ra ngoài ai mà tin chứ, hần không muốn nói thì kệ đi.

Ngồi trên xe, Tư Đồ Huy thỉnh thoảng len lén nghiêng mặt sang bên nhìn Lý Hiểu Huyền, muốn từ vẻ mặt của cô tìm ra một chút xú sơ hở, kết quả rình coi nửa ngày, vẻ mặt của cô một chút biểu hiện đặc biệt đều không có, nói như vậy cô ấy đã không còn quan tâm Nghê nữ rồi, phát hiện này khiến trong lòng hần rạo rức niềm vui.

"Sao vậy, trên mặt của tôi có cái gì bản sao?" Lý Hiểu Huyền nghi hoặc hỏi.

"Không có." Tư Đồ Huy nhân cơ hội nghiêm túc quan sát cô, vừa rồi chỉ chú ý không thấy Nghê, căn bản không có thời gian thật tốt quan sát cô, hôm nay cô làm phù dâu, mặc đầm màu hồng có vẻ đặc biệt chói mắt, eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay, đường cong linh lung hấp dẫn, trong sự thanh thuần còn mang theo một chút vẻ mỹ hoặc, đây là vẻ phong tình hần chưa từng gặp qua, hần tham lam ngắm nhìn cô thật gần.

"Không có? Vậy tại sao cậu vẫn nhìn chăm chăm vào tôi như thế chứ? Chú ý nhìn đường cẩn thận." Lý Hiểu Huyền nhắc nhở.

"Ồ." Tư Đồ Huy liếc mình quay đầu nghiêm túc lái xe, thật hồngбет, tự nhiên bị cô ấy bắt thóp, hần ảo não trầm nghĩ.

Hần thật kỳ quái, rõ ràng là một hoa hoa công tử, vì sao vào giờ phút này hần lại cho người ta cái cảm giác là một cậu bé con cứng đầu cứng cổ, Lý Hiểu Huyền lắc đầu xua đi ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Lúc này trong quán bar.

Cô gái yêu mỹ ngồi dưới đất thấy An Đông Nghê chỉ lo uống rượu, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô ả, trong lòng tức giận mà không dám phát tác.

"Tiên sinh, có thể kéo nhân gia một cái không? Người ta bị trật chân, thật là đau nha." Giọng cô ả diêm dúa lờ lợt nũng nịu nói, chìa ra cánh tay mảnh khảnh, hướng về phía An Đông Nghê mãnh liệt phóng điện, đáng tiếc An Đông Nghê từ đầu tới đuôi liền nhìn cũng không có liếc nhìn cô ả một cái, một thân một mình uống rượu mạnh.

"An Đông Nghê, làm sao cậu có thể đối đãi như vậy với vị tiểu thư này đây? Rất không phúc hậu nha! Lại để cho nhân gia tiểu thư giống như chú hề một mình diễn trò, ít ra cũng nên có chút phản ứng chứ, thế chẳng phải làm uổng phí công sức của nhân gia tiểu thư đây sao?" giọng nói hờ hững từ ngay gần quầy bar truyền tới.

Giọng nói hờn dỗi ngọt ngào như thế, chủ nhân cũng nhất định rất đẹp, đại bộ phận người trong quán bar lập tức đem tầm mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh kia, chỉ thấy bốn vị tuấn nam mỹ nữ đứng ở nơi đó.

Hai cô gái ngọt ngào mặc đầm màu hồng và màu xanh dương, hai chàng trai kia, một anh tuấn phong cách thân sĩ, một người khác là vẻ cuồng dã phong tình lưu manh. Mấy người ưu tú này xuất hiện nhất thời khiến quầy rượu nhàm chán sôi trào một hồi.

"Lăng Tâm, không nên nói lời nhu vậy, nếu như có một vài con ruồi khiến cho người ta ghét liễu mạng dính tới đây, chẳng lẽ Nghê có muốn ỏi cũng phải nhịn xuống đi hôn nó một cái hay sao?" Tư Đồ Huy đứng ở bên cạnh cười trên nói.

"Người. . . Các người là ai?" Bọn họ dám nói cô là con ruồi làm người ta ghét?

Cô gái diêm dúa lờ lợt ngồi dưới đất vốn là bởi vì An Đông Nghê không để ý tới cô ả, trong lòng đã rất tức giận, đột nhiên thấy hai người đàn ông xuất sắc như vậy xuất hiện, trong lòng một hồi vui mừng, hi vọng khơi dậy lòng thương hương tiếc ngọc của bọn họ, không ngờ bọn họ lại không lựa lời chửi xéo ả như vậy, thật khiến cho cô ả không thể nhịn được nữa, đảo mắt nhìn đến hai cô gái ưu tú bên bên cạnh hai gã kia, khiến cho ả cảm giác mình thật giống một tên hề, nhất thời tức giận trợn trừng mắt nhìn họ trút giận.

"Tôi nha, tôi dĩ nhiên chính là của hần nữ. . . . là bằng hữu, ha ha ha. . . ." Lăng Tâm chìa một bàn tay về phía cô ả kia, ngón tay kia chỉ An Đông Nghê cười khanh khách nói.

Mà Tư Đồ Huy và Âu Dương Tuấn thì hai tay khoanh trước ngực nhân nhặt cười nhìn màn kịch trước mắt, hai người liếc mắt nhìn nhau, tiểu tử tình quái như Lăng Tâm sẽ tốt bụng vờn tay? Trong này nhất định có quỷ kế.

"Cô nhanh lên một chút đưa tay cho tôi, bởi vì tôi tính phí theo giây nha." Lăng Tâm tốt bụng nói.

"Tính phí theo giây?" Cô gái trước mắt này đang nói cái gì khó hiểu như vậy?

"Đúng nha, nếu không cô cho rằng tôi là rảnh rỗi không có việc gì làm sao? Cái người này sao nặng quá vậy, kéo cô một cái cũng phải mất rất nhiều tinh lực của tôi đấy có biết không hả?" Ánh mắt Lăng Tâm một bộ "Tôi bại bởi cô" nói.

"Không hiểu ra sao?." Cô ả trên đất giận dữ nói một câu liền bỏ đi như chạy.

"Ai, Cô còn chưa có trả tiền tôi nha?" Lãng Tâm la lớn theo phía sau cô ả kia, nhất thời tất cả mọi người trong tiệm nhìn bóng lưng đang chạy đi của cô ả diêm dúa kia, chỉ chỉ chỗ chỗ.

Tư Đồ Huy cùng Âu Dương Tuấn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có nụ cười thấu hiểu.

Lý Hiếu Huyền bắt đầu đi lắc đầu, sau đó đi về phía bên cạnh An Đông Nghê.

"Đừng uống nữa!" Lý Hiếu Huyền đoạt lấy ly rượu trong tay An Đông Nghê nói.

"Cô là ai? Tiểu Nhu? Có phải Tiểu Nhu hay không? . . . Ha ha ha. . . Tôi. . . Cũng biết. . . em không phải. . . Không để ý tới tôi, đừng kết hôn với hán có được hay không. . . Không muốn không để ý tôi. . . Tôi yêu em, Tiểu Nhu. . ." An Đông Nghê đột nhiên ôm Lý Hiếu Huyền nói.

"Cậu đến tốt cùng uống bao nhiêu rượu? Cậu say rồi." Lý Hiếu Huyền đỡ hán nói.

"Tôi không có say. . . Tôi mới không có say, Tiểu Nhu. . . Đừng rời xa anh. . ." Mặt An Đông Nghê từ từ đến gần Lý Hiếu Huyền, đột nhiên gương mặt tuấn mỹ bị người hung hăng nện cho một quyền.

"Cậu đã tỉnh táo lại chưa? Cô ấy không phải Tiểu Nhu của cậu." Tư Đồ Huy kéo Lý Hiếu Huyền ra phía sau hết lớn, thật khiến cho hán vô cùng tức giận, cô ấy vẫn còn yêu Nghê sao? Tại sao lúc Nghê đến gần cô ấy không có đẩy ra, Tư Đồ Huy đau lòng nghĩ.

"Được rồi, được rồi, Nghê không phải say rồi sao, khiêng cậu ấy về đi rồi hãy nói!" Âu Dương Tuấn lên tiếng, nếu còn như vậy, rất khó bảo đảm Tư Đồ Tiểu tử này sẽ không làm thịt Nghê. Thật là, sức ghen của tiểu tử này thật rất lớn, cậu ta nhất định còn không có phát giác đi!

Âu Dương Tuấn liền đỡ An Đông Nghê đi ra ngoài.

"Không, tôi không đi. . . Tôi muốn uống rượu, say. . . Tiểu Nhu sẽ. . . Xuất hiện, tôi muốn thấy Tiểu Nhu. . ." An Đông Nghê ôm bình rượu nói.

"Tốt, tốt, tốt, mình dẫn cậu đi tìm Tiểu Nhu của cậu." Âu Dương Tuấn dụ dỗ nói.

"Tiểu Nhu? Thật. . . Đi tìm Tiểu Nhu? Đi. . . Đi, đi tìm Tiểu Nhu. . . Ách. . ." An Đông Nghê liêu siêu theo Âu Dương Tuấn đi ra ngoài.

Lý Hiếu Huyền và Lãng Tâm khó hiểu liếc mắt nhìn Tư Đồ Huy, sau đó liền đi theo ra cửa quán bar.

Lưu lại một mình Tư Đồ Huy đứng tại chỗ ảo não cào cào mái tóc ngắn xanh đen, sau đó cũng đi theo ra khỏi cửa chính quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ăn? (1)

Trải qua một ngày lao碌 vì tiệc rượu kết hôn xong, Hoàng Phu Tuyệt ôm Thủy Băng Nhu với gương mặt mệt mỏi ngồi trên xe hoa, vốn là những loại tiệc rượu như thế này đều không cần họ tự mình tham dự, ai ngờ Thủy Băng Nhu nói hi vọng có thể được thể nghiệm hình thức hôn lễ của người bình dân.

Hoàng Phu Tuyệt cưng chiều cô như mạng dĩ nhiên sẽ làm theo ý cô, cho nên mới có thể bọn họ sau khi rời khỏi giáo đường liền đến khách sạn mời rượu tân khách, cho đến đêm mới kết thúc tiệc rượu.

"Mệt mỏi sao? Tựa vào trong lòng anh ngủ chút đi, đợi về đến nhà anh sẽ đánh thức em, được không?" Hoàng Phu Tuyệt ôm Thủy Băng Nhu, cưng chiều hôn một cái lên cái trán tròn bóng của cô.

"Ừm, lát nữa anh nhớ đánh thức em đó! Phải nhớ đó nha." Thủy Băng Nhu mơ mơ màng màng tựa vào trong ngực anh nói, chỉ lát sau liền phát ra tiếng hít thở đều đều nho nhỏ.

Thấy dung nhan ngủ đầy mệt mỏi của cô, mày đẹp của Hoàng Phu Tuyệt cau lại, sau đó ôm chặt cô vào trong lòng, cưng chiều vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trong mắt mang theo nhu tình không thể giấu diếm.

Cái giây phút khi chiếc xe hoa màu trắng thật dài dừng lại trước tòa lâu đài, Quân gia cùng với tất cả người giúp việc trong lâu đài đã xếp ngay ngắn thành hai hàng cung kính đứng đợi.

Đội hộ vệ mở cửa xe, Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng ôm Thủy Băng Nhu đang ngủ say xuống khỏi xe hoa.

Tất cả tập thể người giúp việc cúi người chào lớn tiếng chúc phúc: "Chúc ông chủ và phu nhân trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm! Trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm. . . . ."

Nghe được thanh âm vang dội của đám thuộc hạ Hoàng Phu Tuyết nhàn nhạt liếc Quân gia một cái, nhanh chóng ôm chặt Thủy Băng Nhu vào lòng, muốn ngăn không cho những thứ tạp âm kia ảnh hưởng tới cô.

"Um?" Thủy Băng Nhu ở trong ngực Hoàng Phu Tuyết từ từ tìm một vị trí thoải mái, ngủ tiếp, vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này Hoàng Phu Tuyết mới khe khẽ thở phào nhẹ nhõm

Vừa rồi anh thật lo lắng những thứ thanh âm ấy kia sẽ dọa sợ nha đầu đang mơ mơ màng màng trong giấc ngủ, cô ấy mệt nhọc như thế, nhất định phải để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, nếu không đợi lát nữa động phòng hoa chúc cô sao có đủ tinh lực mà ứng phó. (Editor: Sặc với cái anh này lun.)

Hoàng Phu Tuyết bước qua Quân gia đi vào trong nhà, lúc này Quân gia mới nhìn rõ Thủy Băng Nhu đang ngủ trong ngực Hoàng Phu Tuyết, trong lòng âm thầm kinh hãi, hoàn hảo hành động vừa rồi của bọn họ không có đánh thức giấc ngủ của phu nhân, nếu không ông chủ nhất định sẽ không tha cho bọn họ, xem ra sau này làm cái gì cũng cần xem xét cân nhắc cẩn thận mới được, nhớ kỹ không thể tái diễn hành động như hôm nay, nếu không ông chủ nhất định không có dễ nói chuyện như hôm nay đâu.

"Gọi Lý Khang đến thư phòng đợi tôi, những người khác giải tán đi! Còn nữa, phát cho mỗi người một bao tiền lì xì." Hoàng Phu Tuyết đột nhiên xoay người nhẹ giọng phân phó Quân gia, sau đó ôm Thủy Băng Nhu từ từ đi vào trong nhà.

Sau khi thấy Hoàng Phu Tuyết đã đi xa, Quân gia lặng lẽ thở ra một hơi, âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, nói với mọi người chung quanh: "Ai đi làm việc của người nấy đi! Tâm ý của mọi người ông chủ cũng đã nhận, mỗi người đến gặp quản lý lĩnh một bao tiền lì xì đi."

Vì vậy mọi người cao hứng phấn chấn lập tức giải tán, tất cả mọi người vui rạo rức, không hề biết hành động vừa rồi của bọn họ thiếu chút nữa khiến ông chủ nổi giận.

Không thể không nói người quân gia này rất biết thu phục lòng người, nói vài ba lời đã khiến cho mọi người quyết một lòng với Hoàng Phu Tuyết.

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu vào phòng tân hôn của bọn họ, nhẹ nhàng đặt cô lên những cánh hoa hồng được xếp thành hình trái tim ở trên giường lớn, vén vén vài sợi tóc tinh nghịch rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, với lấy chân ở bên cạnh nhẹ nhàng đắp lên trên thân thể nhỏ nhắn của cô.

"Um" Chỉ thấy Thủy Băng Nhu thoải mái ưm một tiếng, cái đầu nhỏ rúc rúc vào trong chăn, sau đó khoe miệng dần dần giương lên, giống như đang đi vào giấc mộng đẹp.

Thấy động tác trẻ con của cô, Hoàng Phu Tuyết nhìn cô mỉm cười cưng chiều, sau đó đặt một nụ hôn lên trán của cô, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Trong thư phòng rộng lớn sáng sủa, Hoàng Phu Tuyết ngồi ở trước bàn đọc sách, một tay chống trán, một tay ở trên bàn cố ý gõ gõ, đứng đối diện với anh là trợ lý Lý Khang.

"Hôm nay không có xảy ra chuyện gì đặc biệt chứ?" Hoàng Phu Tuyết nghiêm túc hỏi, nha đầu của anh rất tin tưởng vào mấy thứ thần thánh gì đó, cho nên trong ngày kết hôn của bọn họ anh đặc biệt phải ra tất cả âm vệ trong "Âm Dạ" canh giữ ở chỗ tối, chính là không hy vọng có người tới quấy rối hôn lễ của bọn họ, bởi vì nghe nói hôn lễ bị quấy rối thì hôn nhân sẽ không được chúc phúc, anh vốn là không tin điều này, nhưng vì nha đầu của anh rất đề ý, nên anh muốn để cô được an tâm.

"Thật sự không có quấy rối!" Lý Khang cung kính trả lời.

"Ừ, vậy thì tốt, chuyện hôm nay phải âm vệ đến giáo đường không cần nói với phu nhân, kêu mọi người giữ kín cái miệng của mình!" Hoàng Phu Tuyết phân phó, nếu như bị nha đầu biết, khẳng định lại nói là bất kính với thần linh.

"Dạ!" Lý Khang đứng tại chỗ do dự không quyết định.

"Còn có chuyện gì sao?" Hoàng Phu Tuyết nhàn nhạt liếc hẩn một cái, không chút để ý hỏi, nếu là không có chuyện gì, anh còn phải trở về trong phòng với nha đầu của anh, anh cũng không có quên hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, hừ ~ anh không có bao nhiêu thời gian ở chỗ này tán gẫu.

"Đây. . . Đây là quà tặng hôm nay Bang chủ Mạc Hàn của Thanh Long bang phái người đưa tới, nói là chúc tiểu thư thành hôn vui vẻ! Còn nói là. . . Nói. . . Nói nếu như chủ tử đối với phu nhân không tốt, hần sẽ tùy thời cướp phu nhân đi!" Lý Khang trước ánh mắt sắc bén của Hoàng Phu Tuyết liều mạng quyết tâm nói.

"Hừ?" Hoàng Phu Tuyết như có điều suy nghĩ, sau đó đưa tay cầm lấy quà tặng do Mạc Hàn đưa tới từ trên tay Lý Khang, từ từ mở cái hộp chứa quà tặng ra.

"Mã Chi Tâm"? Cái tên Mạc Hàn này ngược lại bỏ ra được tiền vốn lớn như vậy." Hoàng Phu Tuyệt nhìn thấy quà tặng, hai mắt ngậm băng, hẳn đây là muốn ám chỉ với anh sao? Hừ ~ thế nhưng đem "Mã Chi Tâm" làm quà tặng thành hôn, trong hắc đạo ai mà lại không biết "Mã Chi Tâm" là tượng trưng cho vị trí Bang chủ phu nhân của Thanh Long bang.

"Chủ tử, có muốn phái người xử lý Thanh Long bang hay không?" Lý Khang nhìn thấy lửa giận trong mắt của Hoàng Phu Tuyệt liền đưa ra đề nghị.

"Không cần, Mạc Hàn chỉ là muốn khoe khoang với ta một chút thôi, chuyện hắn đã quá quyết thì sẽ không nuốt lời, nếu không hắn làm sao lại ngồi được lên cái ghế Bang chủ, phải biết trong hắc đạo chú trọng nhất chính là cam kết, về phần "Mã Chi Tâm" này thì đem đi làm thành một đôi thiên sứ đi! Như nhi vẫn luôn rất thích loại thạch anh này." Hoàng Phu Tuyệt nhàn nhạt phân phó.

Nếu Mạc Hàn đã nói chúc phúc, thì sẽ không tùy tiện phá hư hạnh phúc của bọn họ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là khi anh bảo vệ tốt hơn nữa thương yêu Như nhi, không cần Mạc Hàn nhiều lời, anh cũng sẽ bảo vệ tốt nha đầu của anh, cô chính là máu thịt trong tim anh.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm!" Lý Khang nghe lời Hoàng Phu Tuyệt nói, khoe miệng giật giật, hẳn không có nghe lầm chứ! Chủ tử thế nhưng kêu hắn đem "Mã Chi Tâm" giá trị liền thành này làm thành hình dáng thiên sứ, chỉ bởi vì phu nhân thích thạch anh, thích thiên sứ, lão đại đến tột cùng có biết hay không cái thứ "Mã Chi Tâm" này nếu đem làm thành hình dáng thiên sứ, giá tiền liền giảm bớt nhiều nha?

"Còn đứng đó làm gì? Không đi làm việc đi?" Hoàng Phu Tuyệt nghiêm nghị liếc Lý Khang một cái, anh cũng không có nhiều thời gian như vậy bởi hắn ở nơi này mè nheo.

"Dạ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay." Lý Khang âm thầm đỏ mồ hôi lạnh, hẳn lại đang ở trước mặt chủ tử ngẩn người, hẳn có muốn sống nữa hay không, may nhờ hôm nay là ngày tốt thành hôn của chủ tử, trong lòng chủ tử vui mừng mới không có nhiều lời với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Ăn? (2)

Lý Khang lập tức bước nhanh ra khỏi thư phòng.

"Đợi chút, hôm nay An Đông Nghê không có gì khác thường chứ?" thời điểm Lý Khang đi tới cửa, Hoàng Phu Tuyệt đột nhiên mở miệng hỏi, anh cũng không có quên anh còn có một tình địch như vậy.

"Không có khác thường, hôm nay hắn dường như rất đau lòng, dẹp bỏ đám đồng đảng qua một bên, một thân một mình đến quán bar uống rượu." Lý Khang quay đầu thành thật nói.

"Ừ, biết rồi, người đi theo bên cạnh hắn cũng có thể rút về rồi, mặt khác tăng thêm người ở bên cạnh bảo vệ phu nhân, nhớ lấy ngàn vạn lần không thể để xảy ra một chút không may nào." Hoàng Phu Tuyệt nghiêm nghị nói, anh nhất định phải bảo vệ thật tốt nha đầu của anh, tuyệt đối không thể để cho cô phải chịu một chút tổn thương nào.

"Dạ, thuộc hạ lập tức sắp xếp!" Lý Khang cung kính nói.

"Ừ, đi xuống đi! Phân phó Quản gia, bắt đầu từ bây giờ cho đến mai nếu không có chuyện gì đặc biệt thì không cần lên trên lầu." Hoàng Phu Tuyệt phát tay một cái nói.

"Dạ!" Lý Khang xoay người đi ra ngoài, mắt ái muội chớp chớp.

Thời điểm Hoàng Phu Tuyệt trở về phòng, vừa lúc Thủy Băng Như mặc áo choàng tắm màu xanh dương từ trong phòng tắm đi ra, những giọt nước trên đầu tí tách dọc theo xương quai xanh hoàn mỹ chảy xuống chui vào bên trong áo choàng tắm, biến mất không dấu vết, tình cảnh này tràn đầy hấp dẫn.

Hoàng Phu Tuyệt nhanh chóng tới ôm ngang eo cô đi đến bên giường ngồi xuống, từ trong ngăn tủ tìm mấy sậy mang lại.

"Ha ha ha. . . . . Nha đầu của anh không kịp đợi muốn động phòng rồi, hả? Ngay cả tắm cũng đã tắm xong, anh còn tưởng rằng phải quay về phòng hôn tình em đây." Hoàng Phu Tuyệt vừa giúp cô sấy tóc vừa trêu đùa, vuốt ve sợi tóc trong tay tựa như bảo bối trân quý nhất thế gian vậy.

Nghe được lời trêu chọc của anh, khuôn mặt trắng xanh của Thủy Băng Như dần chuyển đỏ, không biết là vì thẹn thùng hay do máy sấy tóc thổi.

Thật ra thì ngay từ thời điểm lúc trở lại lâu đài kia cô cũng đã tỉnh, bởi vì không biết làm thế nào, nên đành giả bộ ngủ.

"Ừ, được rồi." Hoàng Phu Tuyệt cắt xong mấy sậy, vuốt vuốt những sợi tóc của cô.

"Ừm, lão bà, chờ anh nha!" Hoàng Phu Tuyệt ôm cô ngồi ở trong ngực của anh, làm chuyện xấu cần cần vành tai nhạy cảm của cô.

"Ừm——" Thủy Băng Nhu không nhịn được rên thành tiếng.

"Ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt thấy phản ứng của cô, hài lòng buông cô ra, sau đó đi vào phòng tắm.

"O o —— Tuyệt thật sự là càng ngày càng yêu nghiệt rồi!" Thủy Băng Nhu vuốt vuốt trái tim đang nhảy thình thịch rất nhanh, vừa làm bầm lẫu bầu nói.

Lão bà? Nghĩ đến anh gọi, trong lòng của cô xôn lên một loạt ngọt ngào.

Trong chốc lát, phòng tắm liền truyền đến tiếng nước chảy rào rào, Thủy Băng Nhu vội nhảy tót lên giường, dùng chăn che kín lấy người mình, theo thời gian trôi qua, tim của cô đập càng lúc càng nhanh, ngay cả khuôn mặt nhỏ bé cũng không tự chủ thay đổi càng ngày càng hồng.

"Ha ha ha. . . . . Cô dâu bé bỏng của anh đang suy nghĩ gì đấy? Gương mặt đỏ như vậy, hà?" Hoàng Phu Tuyệt từ từ đi về phía cô.

Nằm ở trên giường Thủy Băng Nhu ghé lên nhìn Hoàng Phu Tuyệt từ trong phòng tắm đi ra, oa. . . . . Thân thể thon dài, dung nhan tuấn mỹ, anh thật sự là Tuyệt nhà cô sao?

Hai tay cô túm thật chặt tấm chăn, che kín bộ vị từ cổ trở xuống, khó khăn nuốt nước miếng một cái, vẫn là không có cách nào áp chế nhịp tim càng lúc càng nhanh.

Bộ dạng mới vừa tắm xong của anh thật rất có mị lực nha, áo choàng tắm màu xanh dương vô cùng thích hợp với anh, mái tóc ngắn màu đen ngạo nghễ lộn xộn đứng thẳng, ngay cả tư thế đi bộ cũng ưu nhã không chịu được, toàn thân cao thấp đều phát ra khí chất cao quý đầu vào đấy.

"Ha ha ha. . . . . Nha đầu của anh, để em đợi lâu rồi." Hoàng Phu Tuyệt đi tới bên giường, sau đó rất tự nhiên ngồi xuống, khẽ mỉm cười nhìn cô, trong mắt chưa đựng cung chiêu không giấu diếm.

Thủy Băng Nhu khẽ mỉm cười đáp lại anh, sau đó lặng lẽ cúi đầu, trong nháy mắt vẻ thẹn thùng đẹp đến mức khiến cho hô hấp của anh hơi chậm lại.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền dừng lại nhân gian vô số.

(Editor: Câu này để nguyên nha mọi người, ta không làm sao dịch thoát ý được cái câu mùi mẫn này, có bạn nào dịch nghĩa được thì giúp giùm nha).

Ngoài cửa sổ trắng đã lên cao sáng rõ, gió nhẹ nhẹ thổi khiến cho rèm che cửa sổ sát đất bay lật phất.

Hoàng Phu Tuyệt từ từ tiêu sái lên giường, vén chăn lên, kéo cô vào trong lòng.

"Ha ha ha. . . . . Nha đầu của anh mới có như vậy đã đỏ mặt, đợi lát nữa phải làm sao mới phải đây? Hà? Ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng liếm láp lỗ tai nhạy cảm của cô, sau đó men theo lối, hôn lên cái cổ trắng nõn của cô, cuối cùng biến thành nhẹ nhàng gặm cắn.

"Ừm——" Thủy Băng Nhu không thể kiềm được than nhẹ một tiếng, hai tay không tự chủ ôm chặt hông của anh.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt ngẩng lên hai mắt tràn ngập thỏa mãn nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ như trái cà chua kia.

Không khí càng ngày càng trở nên khô nóng, nhiệt độ không ngừng tăng lên, anh chăm chú nhìn như muốn thiêu rụi cô vậy, tiếng tim đập của Thủy Băng Nhu càng ngày càng lớn.

Gần như là gào thét, Hoàng Phu Tuyệt lật người đè cô dưới thân, anh cúi người xuống hôn lên môi của cô, tùy ý cọ sát lẫn nhau, chiếm đoạt.

Khác biệt hoàn toàn với những nụ hôn trước kia, lần này anh không hề có bất kỳ kiêng dè nào, không cần phải kiềm chế bản thân, cho nên liền không chút kiêng kỵ. Lưỡi của anh xâm nhập vào trong miệng của cô, thỏa thích mút vào cái lưỡi thom tho của cô, thậm chí ở hàm trên của cô, giữa hàm răng ngọc lưu ly không rời.

Công thành đoạt đất, không buông tha bất kỳ chỗ nào, bí mật mang theo nước miếng của bọn họ, đặc biệt phá lệ.

Răng môi dầy dứa, tay của anh ở bên dưới cũng không nhàn hạ. Nhanh chóng loại bỏ áo ngủ màu xanh dương trên người cô, vì vậy một khối như bạch ngọc liền hoàn toàn hiện ra ở trước mắt anh.

Đáng chết, cô thế nhưng lại không có mặc đồ lót, Hoàng Phu Tuyệt khẽ nguyên rủa một tiếng, may là cô ở trong phòng, nếu không vóc người linh lung hấp dẫn của cô chẳng phải nhất nhất hiện ra rồi sao.

Mặc dù lúc ở trong phòng anh vô cùng thích như vậy ..., nhưng là vừa nghĩ tới bên ngoài có người có thể thấy vóc người tốt nhìn của cô, anh liền phi thường nổi giận, xem ra sau này phải nhắc nhở thật tốt cô gái bé bỏng của anh nhớ mặc nội y mới có thể ra khỏi cửa phòng.

Hoàng Phu Tuyệt ngồi dậy, cơ hồ là mê mẩn nhìn cô bé trước mắt, bắt đầu từ tám năm trước từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, một lòng của anh liền rơi vào trên người cô.

Anh yêu cô, không đơn thuần vì khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô, mà còn vì tính tình đơn thuần không nhiễm việc đời, vẻ mặt ngây thơ, không có chỗ nào không khiến cho anh điên cuồng.

Cô một thân da thịt được tạo hóa ưu ái, da như mỡ đông, khinh thường sương tuyết, ở dưới ánh đèn giống như Ngọc Thạch ôn nhuận từ từ tán phát ánh sáng.

Ánh mắt Hoàng Phu Tuyết từ từ di chuyển, đó là một loại khiêu khích không tiếng động. Mắt cá chân mảnh khảnh, chân thon dài thẳng tắp, mông mượt mà khéo léo, eo vừa đầy một nắm tay, sau đó là bộ ngực sữa trắng tốt đẹp. Hai điểm đỏ hồng bởi vì anh nhìn chăm chú mà run rẩy, run rẩy, sau đó dựng thẳng đứng.

"Em thật là đẹp!" Tự dưng lòng anh than nhẹ, sau đó thân mình cúi xuống, bắt đầu từ cổ ngọc trắng như tuyết của cô, ấn xuống từng cái từng cái hôn.

Ở trên cổ cô không ngừng liếm hôn, mút vào, lưu lại vô số ấn ký màu đỏ. Anh cảm thấy thân thể của cô trở nên lửa nóng, nhẹ nhàng run rẩy. Một đường xuống phía dưới, anh rốt cuộc đã đi đến trước ngực của cô, dừng lại.

Trở mã tốt đẹp chính là rất tròn cực kỳ mê người, khiến cho thân thể anh căng thẳng đến đau đớn.

"Nhìn anh!" Anh dịu dàng nói, đối diện với đôi mắt của cô, một tay anh đặt lên ngực phải cô, nhẹ nhàng vuốt ve điểm phấn hồng, sau đó tà tà mỉm cười, vừa nhìn cô, vừa ngậm bên ngực trái vào trong miệng, khẽ cắn.

"Ồ!" Thủy Băng Nhu chưa bao giờ trải qua trêu đùa như vậy, phát ra một tiếng rên rỉ đầy nhục dục, khoái cảm mãnh liệt khiến cả thân thể cô cong lên, nhưng không ngờ như vậy lại khiến bầu ngực sữa càng thêm đưa tới trên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ăn? (3)

Hoàng Phu Tuyết dùng một cái tay giữ lấy eo nhỏ của cô ngăn cản cô lui về phía sau, một cái tay khác cùng môi càng thêm không chút kiêng kỵ, gầy xéo nơi tròn trịa của cô. Nhẹ nhàng cắn nuốt, mạnh mẽ mút vào, trên ngón tay vuốt ve vỗ về chơi đùa, không chỗ nào không kêu gọi Thủy Băng Nhu điên cuồng.

"Không cần. . . . . Không cần. . . . ." Cô dùng một cái tay bịt miệng mình lại, nhưng vẫn là không cách nào ngăn trở tiếng rên rỉ của mình. Cô cảm thấy thần trí dần rời xa cô, thân thể nóng giống như muốn bốc cháy, máu dường như đã sôi trào.

Thật khó chịu, cô muốn anh dừng lại, nhưng dường như lại cảm thấy như trống rỗng, cần anh tới lấp đầy. Cô không biết nên làm sao nữa, trong lúc vô tình lại nhẹ nhàng khóc sột sùi.

Anh nghe thấy cô khóc thút thít, lại hôn lên môi của cô, nhưng tay ở phía dưới đang chòng ghẹo một chút cũng không có dừng lại.

"Ngoan, đừng sợ?" Anh khẽ cắn vành tai của cô, thuận thế liếm láp, thanh âm đã khàn đục.

"Không có, không có sợ —— nhưng. . . . . Cảm giác. . . . . Thật là mất mặt ——" cô trả lời rời rạc, lại dỗi lấy anh cười một tiếng hài lòng.

"Ha ha ha. . . . . Ngoan."

Môi của anh lại liên tục chiến đấu trên chiến trường ngực sữa của cô, trở mã tốt đẹp rất tròn ngọt ngào khác thường, khiến cho anh muốn ngừng mà không được.

Ngậm lấy nơi tròn đầy của cô vào trong miệng mút vào, hai tay của anh tiếp tục thăm dò xuống dưới. Ở trên eo nhỏ của cô vuốt ve một lúc, rốt cuộc một cái tay của anh trần trọc đi tới u cốc mà anh muốn hướng tới nhất.

Ngón tay nhẹ nhàng cắm vào giữa hai chân cô, dịu dàng nhưng kiên quyết tách hai chân cô ra, khiến cho vùng đất thần bí kia lộ ra. Tay nhẹ nhàng phủ lên nơi này, từ từ xoa nắn.

Bàn tay có chút thô vồ về chơi đùa trên nhụy hoa mềm mại cực kỳ kích thích cảm giác của thủy Băng Nhu. Cô cảm thấy mình ướt át, cảm giác xa lạ lại

kỳ dị khiến cô mất tự chủ nhẹ nhàng uốn éo thân mình.

Hoàng Phu Tuyết cũng cảm thấy sự mềm mại và ướt át của cô, anh đã sớm thẳng cứng, cấp bách cần phát tiết. Nhưng anh cũng biết rõ người trước mắt quá non nớt, chưa chắc có thể chịu đựng được to lớn của anh, anh muốn quý trọng cô thật tốt, anh muốn cô chuẩn bị thật tốt cho anh để tránh làm cô bị thương.

Lại trải qua trêu đùa thêm một lát, Hoàng Phu Tuyết xác định cô đã chuẩn bị tốt lắm.

Sau đó anh liền bắt đầu làm chuyện khiến cho cô xấu hổ hơn, bắt đầu cởi quần áo rồi.

Thủy Băng Nhu muốn quay đầu đi, nhưng cầm lại bị anh giữ chặt.

"Nhìn anh! Thật tốt nhìn!" Anh mỉm cười nói với cô.

Vì vậy Thủy Băng Nhu cứ như vậy nhìn anh, thông thả ung dung bắt đầu cởi quần áo.

Hoàng Phu Tuyết cho tới bây giờ vẫn luôn là người đàn ông tuyệt đỉnh tuần mỹ, nhưng lại chưa bao giờ mê người như lúc này. Mắt của anh híp lại, mang theo vẻ quyến rũ như nước, đôi môi đỏ tươi có đường cong của nụ cười, ngón tay thon dài trắng nõn từ từ cởi bỏ vạt áo trên người. Anh cố ý trêu đùa, từ từ, từng từng chút từng chút cởi bỏ vạt áo choàng tẩm ra.

Áo choàng tẩm màu xanh dương chậm rãi từ trên người tuột xuống, lồng ngực tinh trắng triển lộ ở trước mặt cô. Không có bắp thịt rồi rầm khoa trương, thân thể của anh ưu nhã mà cường tráng, cũng là vô cùng lịch sự xinh đẹp, da thịt khê pháp phòng, giống như ẩn chứa lực lượng vô hạn.

Lướt qua hông thon nhỏ mà có lực của anh, sau một khắc anh hoàn toàn lộ thể ở trước mặt cô. Thủy Băng Nhu kinh ngạc thờ gập một hơi, bởi vì thân thể tràn đầy hấp dẫn cùng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi mà giật mình, hai gò má đỏ có thể rỉ máu.

"Ngao!" Anh thở dốc thật sâu, bởi vì cọ sát với đôi môi anh đào của cô, nên câu nói thốt ra cũng không được rõ ràng. "Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương."

Bàn tay lại bắt đầu yêu thương thân thể cô, từ trên xuống dưới chung quanh chạy một lượt, không buông tha một tắc nào.

Lại chong ghẹo như vậy rất lâu, vừa cảm thấy được phía dưới của cô gái non nớt đã hoàn toàn trở nên mềm mại, cũng là lúc anh cảm giác mình đã đau đến mức muốn nổ tung, anh rút cuộc phát ra một tiếng gào thét thật thấp.

Anh muốn cô! Muốn đi vào cô! Anh cũng không nhịn được nữa!

Cơ hồ là có chút thô bạo đem lấy hai chân của cô mở rộng thêm, anh đặt thân mình ở giữa hai chân cô, lửa nóng kia, thẳng đứng chống đỡ chỗ tư mật hết sức chặt chẽ kia của cô.

"Có thể. . . . ." Anh nằm ở bên tai cô thở hổn hển, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy phải cố sức, nhưng lại là muốn trấn an cô, "Sẽ có chút đau, bảo bối, không phải sợ."

"Không sợ. . . . . Em, không sợ." Cô đưa tay nắm ở trên cổ của anh, run rẩy đáp lại anh. Nhưng là cô nói dối, cô đang rất sợ.

Hoàng Phu Tuyết rút cuộc không thể nhẫn nại hơn nữa, đem sắp bạo phát xâm nhập vào trong cơ thể cô, quá chặt!

Cô nhỏ hẹp căn bản không cách nào dung nạp anh, lồi vào thật chặt khít bó chặt lấy anh, mặt của Thủy Băng Nhu đã trở nên trắng như tuyết, cắn chặt môi dưới hồng giậm bớt khổ sở ở thân dưới.

"Ngao, thả lỏng, đau thì cắn anh!" Anh gấp đến sắp thốt không nên lời rồi, ngón tay ở phần eo của cô không ngừng xoa nắn giúp cô thả lỏng.

Anh lại không dám có động tác tiếp theo, ý thức được mình có thể sẽ thương tổn đến cô, cô khít khao hơn rất nhiều so với tượng tượng của anh. Dừng lại ở chỗ đó, anh tiến không được lùi không xong, mặc dù anh nghĩ sắp nổi điên, mặc dù anh không thể tiếp tục nhẫn nại, nhưng là anh cũng rõ ràng biết được anh sẽ không vì bản thân mà làm tổn thương cô, điểm này cho dù là khi anh đã mất đi lý trí trong thân thể điên cuồng cũng vẫn tồn tại vô cùng rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, khi dịch cùng máu bôi trơn, sự ra vào của anh bắt đầu tương đối trôi chảy, Hoàng Phu Tuyết cũng không khống chế mình được nữa, găm nhẹ nắm chặt hai chân của cô bắt đầu điên cuồng luật động.

"A. . . . A. . . ." Đau đớn sau khi biến mất, cô bắt đầu cảm thấy tư vị trong truyền thuyết, không cách nào đè nén rên rỉ thành tiếng, khiến cho Hoàng Phu Tuyết càng thêm điên cuồng.

"Không cần, không được nhìn em." Thủy Băng Nhu giờ tay lên che khuôn mặt, vì phản ứng của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Hoàng Phu Tuyết buông chân cô xuống, cúi người xuống chặt chẽ bắt được hai tay của cô, kéo ra, mê ly nhìn thẳng cô, đáy con ngươi đã phiếm sắc hoa đào.

"Nhu nhi, cho anh nhìn em." Anh cắn răng thở hổn hển, đồng thời hạ thân vẫn hung hăng xâm nhập, khiến cho cô toàn thân run rẩy.

"Em không biết em đẹp đến mức nào đâu, em cũng sẽ không tưởng tượng được anh yêu em nhiều đến thế nào. Cho anh nhìn em, cả đời này, anh chỉ nhìn một mình em."

Hôn cô thật sâu, lực chạy nước rút vẫn không hề chậm lại. Thủy Băng Nhu cảm giác thần trí mình đang từ từ tiêu tán, một loại cảm giác kỳ diệu không thốt nên lời càng ngày càng mạnh, càng ngày càng gần, rồi cuộc khi mầm mống lửa nóng của anh ở trong cơ thể cô bộc phát đạt đến đỉnh điểm. Thân thể yếu ớt của cô không cách nào chịu đựng được khoái cảm cực hạn như thế, thân thể mềm nhũn hôn mê bất tỉnh trong ngực anh.

Thương tiếc nhìn người ngọc nhỏ nhắn trong ngực, Hoàng Phu Tuyệt nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi anh đào đã có chút sưng đỏ của cô, từ từ rút phần thân thể mặc dù đã phát tiết nhưng vẫn kiên định ra. Trên vật nam tính nhàn nhạt vết máu nhắc nhở anh người con gái non nớt trước mắt này tối nay đã trải qua đau đớn như thế nào.

Hoàng Phu Tuyệt đứng dậy, ôm lấy Thủy Băng Nhu đang mê man đi về phía phòng tắm, nghiêm túc lau rửa thân thể giúp cô, ở trong quá trình này, không thiếu được một hồi hành hạ ngọt ngào.

Mặc dù anh còn muốn ăn thêm lần nữa, nhưng trước hết vẫn là để cho cô nghỉ ngơi thật tốt đi đã, về sau, bọn họ còn có thời gian cả đời.

Trở lại trên giường ôm ôn hương nhuyễn ngọc này vào trong ngực, tình tế đắp kín chăn cho cô, đi vào an giấc.

Cô gái trong ngực này, anh muốn che chở cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Trong phòng, Hoàng Phu Tuyệt cung chiêu nhìn Thủy Băng Nhu ở trong lòng anh ngủ đến ngon ngọt, trong lòng dâng lên vô hạn ngọt ngào.

Ngày hôm qua, nha đầu rớt cuộc trở thành người của anh.

Thủy Băng Nhu cuộn tròn ở trên giường lớn, mái tóc y hệt như tơ gấm xoắn ra phủ lên chiếc gối màu đỏ, có một lọn tóc tinh nghịch rơi lên gương mặt của cô.

Không biết là bởi vì giấc ngủ hay là bởi vì được anh sủng ái, khiến cho gương mặt của cô đỏ rực, mặt hồng hào, đôi môi khê đóng khê mở, giống như muốn mời người đến thưởng thức.

Hoàng Phu Tuyệt lấy tay nhẹ nhàng vén lọn tóc trên gương mặt nhỏ nhắn, say đắm nhẹ nhàng điểm một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh xắn của cô.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, cho biết thời gian đã không còn sớm.

Ánh mắt Hoàng Phu Tuyệt nhìn qua đồng hồ báo thức bên giường, phát hiện đã hơn chín giờ, anh nên rời giường, bởi vì còn có một chuyện rất quan trọng cần anh làm, về phần cô. . . . .

Nhìn dung nhan ngủ thật an ổn của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyệt tắt chuông báo thức của đồng hồ, để cho cô ngủ tiếp. Dù sao cô không giống anh, chỉ cần mấy giờ đã có thể dưỡng tốt tinh thần.

Huống chi tối hôm qua anh cũng không cho cô có nhiều thời gian để ngủ.

Anh cung chiêu hôn một cái lên trán của cô, sau đó nhẹ nhàng xuống giường, thận trọng đi ra khỏi phòng.

Cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại chính là toàn thân đau nhức, giống như bị xe nghiền qua vậy, hai mắt như nhiễm đầy hơi nước của Thủy Băng Nhu từ từ mở ra, theo thói quen đưa tay ra khỏi cái chăn, vươn vươn lưng mỏi.

Nhưng da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí lạnh lẽo bên ngoài thì không nhịn được co rúm rút lại, mắt lơ đãng liếc lên cánh tay để trần đầy ấn ký màu đỏ, trong nháy mắt khiến cho đầu óc vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng của cô tỉnh táo lại.

Cô ngồi dậy vén chăn lên, liền nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình đầy những dấu ấn như trái dâu tây, trong óc thoáng qua một vài hình ảnh tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ bé "oanh" một tiếng đỏ bừng.

Gào thét, ngày hôm qua cô và Tuyết kết hôn, sau đó liền,.... liền. . . .

Nhưng Tuyết đâu rồi? Hai mắt Thủy Băng Nhu dò xét bốn phía căn phòng xong, không hề phát hiện bóng dáng của anh, thân thể lập tức tỉnh táo lại, thật may là anh không có ở đây, nếu không cô sẽ rất xấu hổ khi nhìn thấy anh.

Vẫn còn nhớ tới hôm qua sự dịu dàng chứa đầy hấp dẫn của anh, từng bước một hướng dẫn cô, sau đó..... Trời ạ, cô đang nghĩ cái gì vậy? Cô từ bao giờ lại trở nên háu sắc như vậy rồi, Thủy Băng Nhu lấy tay nhẹ nhàng gỡ đầu của mình.

"Bà xã, em đang làm gì vậy? Há?" Vừa lúc Hoàng Phu Tuyết bung đồ ăn sáng do anh tự tay làm đi vào gian phòng, liền nhìn thấy động tác lấy tay gỡ đầu của cô, khiến anh bị sợ đến vội vàng buông khay đồ ăn trong tay, chạy đến bên giường, vừa lôi kéo cánh tay đang gỡ đầu của cô vừa hỏi.

"Há? Tuyết, sao anh lại ở đây?" Thủy Băng Nhu lấy lại tinh thần nghi hoặc hỏi.

"Nha đầu ngọc, em không phải đã quên mất hôm nay chúng ta dự định đi nghỉ trăng mật chứ?" Hoàng Phu Tuyết cung chiêu sờ sờ đầu của cô.

"Đúng nha, nha ——" Thủy Băng Nhu nhìn thấy tròng mắt của anh dần dần trở nên thâm thúy, nhìn theo tầm mắt của anh, thấy chân bông cô vẩy ở trên người chẳng biết từ lúc nào đã trượt tới thắt lưng, cô kêu lên một tiếng, sau đó kéo chân bông vẩy chặt bản thân lại.

"Ha ha ha. . . . . Toàn thân cao thấp của em, còn có chỗ nào anh chưa nhìn chưa sờ qua? Há? Còn xấu hổ gì nữa? Ha ha ha. . . ." Hoàng Phu Tuyết cười trừ.

Nghe anh nói vậy, khuôn mặt nhỏ bé của Thủy Băng Nhu ‘xoạt’ một cái đỏ bừng, lập tức nói sang chuyện khác hỏi: "Mới vừa rồi anh đi đâu vậy?"

"Ha ha ha. . . . . Nhanh như vậy liền muốn anh rồi sao? Há? Anh đi chuẩn bị bữa sáng cho em, bảo bối, tối hôm qua mệt chết em rồi, bây giờ có còn đau hay không? Há?" Hoàng Phu Tuyết ôm lấy cô vẫn quần nguyên chân bông vào trong ngực, hơi thở nóng rực phun bên cổ cô, tê tê đại đại chọc cho cô khẽ run lên.

"Không đau!" Thủy Băng Nhu xấu hổ cúi đầu, gương mặt đỏ hồng tới tận mang tai, tiếng trả lời nhỏ như tiếng muỗi kêu. Anh, anh sao có thể không đứng đắn như vậy chứ!

"Ha ha ha. . . . . Đi, trước đi rửa mặt sau đó đi ăn điểm tâm, cũng không thể để bà xã đại nhân của anh bị đói bụng, ha ha ha. . . ." Thấy Thủy Băng Nhu như vậy, Hoàng Phu Tuyết vui vẻ cười nói, anh rất thích cô đỏ mặt như vậy, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt, nhất là vẻ đẹp đó bởi vì anh mà nở rộ.

Dứt lời, anh ôm lấy cô vẫn quần cả chân bông vào trong ngực, đi vào phòng tắm.

"Anh, anh nghiêm chỉnh một chút!" Thủy Băng Nhu lấy tay nhẹ nhàng nện lên lồng ngực của anh, gắt giọng.

"Ha ha ha. . . . . Anh chỗ nào không đứng đắn, chẳng lẽ em không phải là bà xã đại nhân của anh sao? Ha ha ha. . . . Bà xã đại nhân, chờ một chút ha ha xem em có hài lòng về bữa sáng anh chuẩn bị cho em không nhé?"

"Miệng lưỡi trơn tru!" Thủy Băng Nhu nũng nịu đáp lại.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu ngồi xuống bên bộ bàn ghế tựa đặt bên cạnh, sau đó để cho cô ngồi ở trên đùi của anh, một tay giữ lấy cô, một tay dứt thức ăn cho cô.

"Đây là anh tự làm sao? Ăn thật ngon" Thủy Băng Nhu nếm thử một miếng thờ dài nói.

Sáng nay anh vừa tỉnh lại đã sợ cô đói, cho nên tự mình xuống phòng bếp làm bữa ăn sáng bung lên, nghe cô khen ngợi, trong lòng Hoàng Phu Tuyết cảm giác thật ngọt ngào.

"Đúng nha, tối hôm qua khiến em mệt mỏi, hôm nay đương nhiên muốn bồi thường thật tốt" Hoàng Phu Tuyết ghé miệng đến gần lỗ tai của cô nhẹ giọng nói ra, sau đó đem hơi thở ấm áp cố ý phun vào bên cạnh lỗ tai của cô.

Nghe anh nói, đầu Thủy Băng Nhu ‘ong’ một tiếng, khuôn mặt nhỏ bé đỏ có thể rỉ máu.

Không phải lúc vừa rồi mới chuyển hướng đề tài này rồi sao, hiện tại sao đã lại quay lại rồi, Tuyết thật càng ngày càng hư.

"Ha ha ha. . . . . Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, em như vậy, về sau sinh bảo bảo sẽ rất vất vả."

Xem ra sau này cần giục cô ăn cơm cho tốt, nuôi cô cho mập mạp, như vậy anh mới yên tâm để cho cô sinh bảo bảo.

Chỉ là nói không chừng vào lúc này trong bụng của cô đã mang kết tinh tình yêu của hai người rồi cũng nên, tay Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ của cô, vuốt ve, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Vừa nghe đến anh nói sinh bảo bảo, mặt của Thủy Băng Nhu lại lần nữa không có tiền đồ, đồ lượng. Bảo bảo! Bảo bảo của anh và cô, kết tinh tình yêu của bọn họ. Ha ha ha. . . . . Anh cũng thích bảo bảo sao? Cô còn tưởng rằng anh sẽ không thích đứa bé.

"Em lên cười khúc khích cái gì đó? Há? Có cái gì mà anh không thể biết sao?" Hoàng Phu Tuyết thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô cảm thấy đáng yêu lạ thường, ôm cô thật chặt vào trong ngực, xấu xa khề cắn lỗ tai của cô hỏi.

"Không có, không có gì!" Thủy Băng Nhu ấp a ấp úng trả lời.

"Vậy sao? Hừ hừ ~ Thật không? Há?" Hoàng Phu Tuyết cù nách của cô, chọc cô cười ha ha không ngừng.

"Ha ha ha. . . . . Đứng nha, không lừa anh đâu mà, Tuyết, bụng của em rất đói đó!" Thủy Băng Nhu vuốt bụng làm bộ đáng thương nói.

"Đói bụng? Vậy thì ăn com." Nghe được cô nói đói bụng, Hoàng Phu Tuyết lập tức gấp thức ăn đưa đến bên miệng của cô cung chịu dứt, anh thừa nhận anh không thể để cô chịu dù chỉ một chút xiu khổ cực nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Nằm giữa Thái Bình Dương quần đảo Hawaii là một trong hai quần đảo nổi có diện tích lớn nhất, tổng cộng có 130 đảo lớn nhỏ, tổng diện tích 16650 km2, trong đó chỉ có tám đảo tương đối lớn con người có thể ở.

Trong tám hòn đảo đó của quần đảo Hawaii, đảo Wahu không phải là đảo có diện tích lớn nhất, nhưng điều kiện về tất cả mọi mặt đều tốt, khai phá cũng tốt, cho nên trở thành một trong những đảo được chú ý nhất.

Lúc này đây đảo rất sạch sẽ, gió biển mát mẻ thổi qua rừng dừa cao vút trong mây, trên đảo nhiệt đới cây cối xanh tốt râm mát, bên bãi biển bờ cát trắng nõn, trong biển đá san hô đủ loại hình hài kỳ thú, những con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ quẫy nước tạo nên đủ loại sắc màu, khắp nơi tràn đầy cảm giác tươi đẹp của biển nhiệt đới hoang sơ.

Vào giờ phút này, Thủy Băng Nhu đang ở khách sạn nghỉ ngơi trên bờ cát hướng thụ không khí tinh khiết, cô ngược đầu, không hề muốn chút nào chui vào trong ô che nắng, muốn cứ như vậy nhắm mắt lại, đơn thuần hưởng thụ ánh mặt trời.

Hawaii mặc dù là vùng nhiệt đới, nhưng khí hậu lại ôn hòa hợp lòng người, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời một chút cũng không cảm thấy nóng, thậm chí có từng cơn gió biển thổi tới, làm cho người ta không nhận được nghĩ muốn sống ở chỗ này, vĩnh viễn cũng không rời đi.

Có chỉ mới tới nơi này không bao lâu, liền vô cùng mê luyến nơi đây.

Sáng sớm hôm nay sau khi ăn xong bữa sáng, Hoàng Phu Tuyết liền mang cô tới cái chỗ này, hưởng thụ trời xanh biển biếc, cũng đồng thời hưởng thụ niềm vui tâm hồn.

Gió ấm áp nhẹ nhàng thổi qua, thổi tung mái tóc dài mềm mại như lụa của cô, nhàn nhạt hương thơm trên người, cũng theo gió thổi về bốn phía, mấy người đàn ông người họ nối tiếp người kia, muốn ngồi ở vị trí gần nhất với thiên sứ xinh đẹp kia, bọn họ ngửi được mùi thơm từ cô bay tới, mọi người đều mê mẩn ngưng mắt nhìn cô.

Bọn họ lớn như vậy cũng chưa từng gặp qua người nào có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, giống như thiên sứ.

Người đàn ông vừa rồi đi cùng cô ấy cũng anh tuấn không thể tưởng tượng nổi, nhưng mặt mũi vô cùng lạnh lùng, khiến cho bọn họ phải lần ra xa xa..

Hiện tại người đàn ông kia không có ở đây, thật đúng là một cơ hội hiếm có của bọn họ, bọn họ đương nhiên là muốn tận dụng triệt để, Mẫu Đơn Hoa Hạ Tử, Thành Quý cũng Phong Lưu*.

(* Chết dưới hoa mẫu đơn, có thành quý cũng phong lưu.)

Đang chìm đắm trong không khí mát mẻ, đôi mắt to sáng ngời của Thủy Băng Nhu đột nhiên như có linh tính mở ra, thấy bốn phía có rất nhiều người đàn ông đang hướng về phía cô chảy nước miếng, đầu mày đẹp khề nhíu lại.

Biểu tình của đám người kia khiến cô rất không thoải mái, hơn nữa bọn họ ở trước mặt cô chặn mất phong cảnh cùng gió biển mát mẻ.

"Tiểu. . . Tiểu thư, Cô. . . . . Cô thật xinh đẹp. . . . . Tôi. . . . . Tôi có thể mời. . . . . Mời cô một ly nước được không?" Có một người đàn ông to gan tiến lên lấp bắp.

"Ha ha ha. . . . Không cần, cảm ơn ngài, chồng tôi đã đi lấy giúp tôi rồi, cũng sắp quay lại rồi." Thủy Băng Nhu cười trả lời.

Lời của cô vừa dứt, liền nghe thấy phía sau lưng một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Thủy Băng Nhu không quay đầu lại, chỉ là nhếch môi cười mềm mại, chắc là Hoàng phu Tuyết rồi!

Vừa rồi cô khát nước, anh có ý muốn ôm cô đi vào tìm thức uống ..., bởi vì trên bờ biển có rất nhiều đàn ông nhìn cô với ánh mắt ái mộ, khiến cho anh ghen đồng thời lại cũng không yên tâm, mà cô thì lại cố tình muốn ở lại chỗ này hưởng thụ phong cảnh mỹ lệ.

Hoàng Phu Tuyết hết cách với cô, không thể làm gì khác hơn là bước nhanh đi lấy thức uống.

Đột nhiên, Thủy Băng Nhu bị ôm ngang bả vai lên, cô kêu lên một tiếng, hai tay ôm thật chặt cổ của Hoàng Phu Tuyết.

"Cảm ơn ý tốt của anh, chẳng qua vợ yêu của tôi đã có đồ uống ưa thích rồi." Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo nói, sau đó mắt lạnh quét một cái về bốn phía chung quanh, đại bộ phận đàn ông bị dọa sợ rít nẻ ra.

Trời ạ, đây không phải người đàn ông đáng sợ bình thường! Cô gái xinh đẹp yếu đuối này đi theo bên cạnh anh ta không sợ sao? Chỉ cần một ánh mắt của anh ta đã khiến cho chân bọn họ mềm nhũn rồi! Thật là đáng sợ!

Nhưng mà bây giờ không phải là lúc đi tìm hiểu vấn đề xem mỹ nhân có sợ hãi hay không, mà là vấn đề bảo vệ tính mạng của bọn họ, từ ánh mắt vừa rồi của người đàn ông kia, anh ta dường như muốn băm vằm bọn họ thành từng đoạn vậy!

Bọn họ đã phạm tội gì sao? Bọn họ chỉ là tội gần gũi với mỹ nhân mà thôi, chỉ là vừa rồi nghe anh ta gọi thì mỹ nhân kia vừa đúng lúc là vợ của anh ta.

"Ách, không. . . . Không cần khách. . . Khách khí!" Nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phu Tuyết, đảo mắt thấy người chung quanh đều đã đi hết sạch, người đàn ông ập a ập ứng nói xong, sau đó thật nhanh quay đầu bỏ chạy, giống như phía sau có sải lang hổ báo gì đuổi theo hần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 74 (1)

"Ha ha ha. . . . Anh ta thật khôi hài, giống như phía sau quỹ đuổi theo anh ta vậy, ha ha ha. . . ." Thủy Băng Nhu chỉ người đàn ông đang chạy thực mạng, không để ý hình tượng ôm bụng cười nói.

Hoàng Phu Tuyết ngồi xuống cái ghế nằm ở bên cạnh, sau đó đặt Thủy Băng Nhu ở trên đùi của anh, u oán kéo khuôn mặt của cô, đối diện với anh, bá đạo nói: "Bà xã, không cho phép nhìn người đàn ông nào khác ngoài anh."

"Nhưng. . . . Nhưng rất buồn cười! Phốc —— ha ha ha. . . . Bộ dạng của Tuyết rất đáng sợ sao? Em cảm thấy Tuyết thật rất đáng yêu mà! Ha ha ha. . . ." Thủy Băng Nhu cười đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng lên, rất là đáng yêu, nhưng vì vậy càng chọc cho người đàn ông ghen tức hơn.

Tiếng cười duyên lập tức bị môi nóng của anh ngăn lại, anh dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, giống như muốn đem cô nhập vào xương cốt vậy.

Anh đói khát cuồng nhiệt nóng bỏng hôn cô, lưu luyến hít thở thích mỗi một chút lãnh địa trong miệng cô, nụ hôn trùng phập nóng bỏng bởi vì cô nhả nhụy ngọt ngào như cánh hóa mà thay đổi.

Anh lè lưỡi, tỉ mỉ miêu tả hình dạng đôi môi của cô, nhẹ nhàng hít thở thích, từ từ gặm cắn, tình tế thương thức, đầu lưỡi nóng trong nháy mắt đưa vào bên trong miệng của cô, không ngừng chơi đùa với cái lưỡi thơm tho của cô.

Không khí chung quanh càng ngày càng trở nên khô nóng, hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới lưu luyến buông môi của cô ra, hai mắt nhu tình mật ý nhìn cô thở hổn hển.

"Sau này còn dám ghen chồng như thế nữa hay không? Hả? Còn dám hay không?" Hai tay Hoàng Phu Tuyết chui vào dưới nách của cô cù lét, cô gái bé nhỏ của anh rốt cuộc có biết hay không đáng yêu là để hình dung phụ nữ, thế nhưng lại đem nó để hình dung anh, khiến anh vô cùng tức tối, nhưng lại không thể làm gì.

"Ha ha ha. . . . Không dám, thật không dám. . . . Tuyết đẹp trai nhất rồi, ha ha ha. . . . Trong mắt em ngoại trừ Tuyết, cũng không có chỗ cho người đàn ông nào khác rồi, ha ha ha. . . . Thật là nhột đó. . . . ." Thủy Băng Nhu ở trên đùi anh cười rũ uồn qua uồn lại, tránh né bàn tay của anh.

"Ừm —— ngoan ngoan, đừng động!" Hoàng Phu Tuyết rên lên một tiếng, khàn giọng nói, sau đó ôm cô thật chặt cố định ở trước ngực.

Thủy Băng Nhu nghe được thanh âm của anh, khuôn mặt nhỏ bé 'xoạt' một cái đỏ như trái cà chua chín mồi, lập tức ngồi im, không dám mảy may động đậy, dưới hông cô có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt nóng cứng rắn của anh.

Ông trời! Không phải đâu, chạm lên lửa dục của anh như vậy, hiện tại đang là ở bên ngoài! Đây. . . . Vấn đề này phải giải quyết thế nào đây.

"Tuyệt, Anh. . . . Anh không sao chứ?" đầu Thủy Băng Nhu tựa nằm ở trên vai của anh, nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha ha. . . . Nếu như thật không tốt, bảo bố muốn giúp anh thế nào? Há?" Hoàng Phu Tuyết cười xấu xa nói, nhưng người con gái chỉ một mực quan tâm tới anh căn bản cũng không có nghe được ý xấu trong giọng điệu của anh.

"Điều này. . . . Đây. . . . Chúng ta trở về phòng chứ?" Thủy Băng Nhu nhìn chung quanh, liên tục có một vài khách du lịch qua lại, phải ở chỗ này giải quyết căn bản cũng không thể, nơi này có nhiều người ngoài như vậy, cô cũng không có hứng thú ở chỗ này diễn Xuân Cung Đồ sống.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, em thật đáng yêu." Hoàng Phu Tuyết cắn cắn khuôn mặt nhỏ nhắn như trái trứng của cô, cười nói.

"Anh nghiêm chỉnh một chút..., Em đang nói chính sự." Nghe nói không phát tiết ra đối với thân thể thật không tốt.

"Đúng, đúng, dạ, bà xã đại nhân, vì phụ hiện tại không sao, đợi buổi tối trở về, nhất định sẽ để phụ nhân thật tốt ăn no, ha ha ha. . . . ." Anh đương nhiên biết cô đang lo lắng cho anh, chỉ là dục vọng hiện tại anh còn có thể áp xuống được, dù sao thì so với thời điểm trước khi cưới cô, sự hành hạ ngọt ngào mà anh phải chịu còn quá mức hơn nhiều, cho dù hiện tại thật rất muốn ôm cô trở về phòng thật tốt thương yêu, nhưng cô vợ bé bỏng của anh giống như rất ưa thích phong cảnh nơi này, anh không nỡ để cho cô phải tiếc nuối dù chỉ một chút xíu.

"Anh. . . Anh đang nói cái gì vậy?" Thủy Băng Nhu gắt giọng, người đàn ông này kể từ sau khi kết hôn dường như đã thay đổi, luôn nói những lời khiến người ta không được tự nhiên, chơi đùa giống như một cậu bé con vậy.

"Đúng, đúng, dạ, vì phụ sai rồi, bà xã đại nhân! Chúng ta xuống nghịch nước biển đi!" Hoàng Phu Tuyết cười dụ dỗ nói, từ lúc cô bắt đầu đến bãi biển, ánh mắt của cô vẫn sáng lấp lánh nhìn về phía biển, khiến cho anh lóa mắt, anh thừa nhận anh vô cùng ghen tỵ biển rộng có thể làm cho cô phát ra ánh mắt sáng chói như thế, nhưng anh vẫn hi vọng cô luôn vui vẻ, anh chỉ nghĩ cứ mãi cung chiều cô như thế cho đến Thiên Hoang Địa Lão.

"Thật sự có thể sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi lại, thật ra cô ngay từ đầu đã muốn xuống nước, chỉ là anh luôn luôn không để cho cô tham dự bất kỳ hoạt động nguy hiểm nào, cô cũng chỉ đành nhìn lại không nói ra, không nghĩ tới điều này cũng bị anh nhìn ra được, Thủy Băng Nhu cười ôm thật chặt đầu của anh, người đàn ông này, thể nhưng cung chiều cô đến quá mức như thế.

"Dĩ nhiên rồi, nhìn xem, anh còn đem theo máy ảnh, ngoan, lát nữa nhất định phải nắm thật chặt tay anh, có biết hay không? Há? Nếu như sóng biển quá lớn, chúng ta sẽ phải lập tức lên bờ." Hoàng Phu Tuyết giờ giờ lên cái máy ảnh giắt ở trong ngực, sau đó ôm lấy cô đi về phía biển, mặc dù có thể có nguy hiểm nhất định, nhưng mà anh sẽ bảo vệ tốt cho cô.

"Ừ, được, cái gì cũng nghe Tuyết, hi hi hi. . . . Lão công, anh thật tốt! Em thật yêu anh!" Thủy Băng Nhu ở bên tai của anh, đùa dai đem khí nóng thổi đến trên lỗ tai anh, thành công cảm nhận được thân thể của anh khẽ run lên, quay đầu qua chỗ anh không thể nhìn thấy len lén cười.

"Tiểu nha đầu nghịch ngợm, đợi buổi tối trở về phòng xem anh trừng phạt em thế nào! Hừ hừ ——" Hoàng Phu Tuyết giả giọng ác nói, cô gái bé bỏng của anh càng ngày càng thích chơi đùa, cô rốt cuộc có biết hay không cô lơ đãng trêu đùa khiến cho anh lửa dục khó nhịn, nhưng mà bây giờ không cần lo lắng, cô đã trở thành vợ của anh, không cần giống như trước đây, một mình nhẫn nại.

"Tuyệt, mau buông em xuống, em muốn cảm thụ nước biển mát mẻ thoải mái." Thủy Băng Nhu vừa thấy nước biển bên dưới thật hưng phấn cực kỳ.

"Ha ha ha. . . . Tốt, cẩn thận đứng ngay ngắn!" Xác nhận nước biển vừa vịn đến trên bắp chân cô, không có bất kỳ nguy hiểm nào, Hoàng Phu Tuyết mới từ từ để cô xuống.

Hoàng Phu Tuyết vừa để Thủy Băng Nhu xuống, cô liền giống ngựa hoang đứt cương, ở trong nước chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng dùng chân nhỏ hoặc là tay nhỏ bé té nước biển.

Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy đứng ở bên cạnh, cung chiều nhìn bộ dáng như trẻ nhỏ của cô, bởi vì sự vui vẻ của cô mà tâm tình anh cũng thật tốt, anh sẽ luôn luôn như vậy cung chiều cô, mỗi ngày sẽ đều để cho cô có thể nở nụ cười tươi như thế.

"Ha ha ha. . . . Tuyết, anh mau ra cùng chơi đi, nước biển mát thật nha, mau!" Thủy Băng Nhu nhìn anh đứng một mình ngây ngốc cười, không nhìn được chạy tới kéo anh vào trong nước.

"Ha ha ha. . . . Được!" Hoàng Phu Tuyết để mặc cho cô lôi kéo anh.

"Anh ngây ngốc làm gì? Hi hi hi. . . . Tiếp chiêu ——" Thủy Băng Nhu đột nhiên vục nước biển dội lên người Hoàng Phu Tuyết, sau đó cười hi hi lùi ra xa.

"A, giỏi lắm! Dám dội vì phụ, xem anh đây! Ha ha ha. . . ." Hoàng Phu Tuyết cũng lấy tay vục nước biển lên dội về phía cô.

"Ha ha ha. . . . Dội không tới! Dội không tới em rồi! Hi hi hi. . . . ." Thủy Băng Nhu cười không ngừng né tránh.

Cứ như vậy hai người điên điên khùng khùng ở trong nước chơi, tiếng cười của bọn họ thậm chí át đi cả tiếng gió biển, du khách đi ngang qua không khỏi quay đầu nhìn về phía bọn họ, dù sao một đôi nam nữ anh tuấn xinh đẹp nhường này bọn họ rất ít gặp qua, xa xa nhìn lại giống như là thần tiên đang chơi đùa ở nhân gian vậy.

"Ha? Bị anh tóm được rồi nhé! Hừ hừ ——" Hoàng Phu Tuyết bước nhanh tới, hung hăng ôm cô vào trong ngực, miệng khẽ cắn vào tai của cô nói.

"Hi hi hi. . . . Thật là nhột đó!" Thủy Băng Nhu quay đầu cười nói, sau đó hai người vừa đứng miệng chạm miệng.

Hoàng Phu Tuyết ôm thật chặt hông của cô, nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô, lưỡi ấm nóng cương quyết cạy răng ngọc của cô ra, chui vào trong miệng cô, tận tình thưởng thức ngọt ngào. Điên cuồng thăm dò, chiếm đoạt mỗi một tấc trong miệng cô, cùng với cô môi lưỡi tận lực dây dưa.

"Um?" Thủy Băng Nhu lơ đãng rên một tiếng, sau đó xoay người lại, đối diện với anh, tay của cô từ từ treu lên cổ của anh, ôm anh thật chặt, dùng cách này để cho hai chân đã mềm nhũn của cô không đến nỗi tê liệt trên mặt đất.

Anh hôn cô đến cơ hồ không thở nổi, cho đến trước khi một tia thần chí sau cùng cũng biến mất, anh mới buông cô ra. Cô gục đầu trên vai của anh thở hổn hển.

"Bé cưng, em thật ngọt!" Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới buông cô đang thở hổn hển ra, sau đó thở dồn dập, khàn khàn giọng rì rầm, trong đáy mắt bình thường thâm trầm như giếng sâu không đáy dâng lên ánh sáng của ham muốn nhục dục.

Anh hung hăng áp cô thật chặt vào trong ngực, cố gắng đè xuống dục tình đang mãnh liệt như thủy triều. Cô gái bé bỏng này đúng là khắc tinh của anh, thật không ngờ có thể khiến cho anh dễ dàng mất khống chế như vậy.

Hiện tại thời gian địa điểm đều không đúng, shift, anh khẽ nguyên rủa một tiếng, sớm biết thế ngay từ ban đầu anh đã lựa chọn địa điểm cho chuyến du lịch trăng mật tại một hòn đảo riêng của anh, nếu như vậy, cũng không cần chịu đựng nhiều khổ khổ thế này.

"Ha ha ha. . . . Chúng ta còn chưa có chụp ảnh đấy? Ngoan ngoan, đứng ngay ngắn ở đây, anh muốn chụp cho em một tấm hình!" Hoàng Phu Tuyết nhìn cô hơi thở đã bình ổn rất nhiều, rồi mới lên tiếng.

"Được, em sẽ tạo dáng đẹp nhất!" Thủy Băng Nhu ngay lập tức đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc chụp hình này.

"Tốt, rất tốt, Ngoan, mỉm cười, anh chụp đấy...!" Hoàng Phu Tuyết lấy máy ảnh từ trong ngực ra hướng máy về phía Thủy Băng Nhu nói.

Chụp cho Thủy Băng Nhu rất nhiều ảnh đứng một mình, Hoàng Phu Tuyết liền cầm máy ảnh chạy về phía đám người đứng cách đó không xa.

Không lâu sau lập tức có một cô bé thật thà theo anh đi đến, anh đưa máy ảnh cho cô gái ở đằng sau, nhanh bước đi đến bên cạnh Thủy Băng Nhu.

"Ha ha ha. . . . Chụp hình nào...!" Hoàng Phu Tuyết từ phía sau ôm Thủy Băng Nhu thật chặt, cảm giác ở trên vai của cô.

Nhìn thấy bộ dáng thân mật của bọn họ, cô bé cầm máy ảnh giúp anh chụp hình không thích ứng kịp, gương mặt đỏ hồng lên, vội vàng giúp bọn họ chụp hình, dù sao một đôi trước mắt này là vợ chồng mới cưới, xem bộ dạng bọn họ thật sự rất ân ái, thật làm cho người ta hâm mộ!

Mà Hoàng Phu Tuyết thấy vậy một chút phản ứng lại cũng không có, ngược lại càng thân mật hơn với Thủy Băng Nhu, vừa mới bắt đầu Thủy Băng Nhu vẫn còn giãy giụa, nhưng dần dần, cũng không quan tâm, toàn bộ ý nghĩ chỉ còn tập trung vào việc chụp hình, bọn họ không ngừng thay đổi động tác, tư thế đứng.

Hồi lâu sau, cô gái mới đưa máy ảnh giao trả lại cho bọn họ, cười hi hi nói: "Phu nhân, chồng của cô đối với cô thật là tốt! Chúc hai người sẽ luôn ân ái như vậy!"

Cô gái sau khi nói xong liền xoay người chạy mất.

"Cô sai lầm rồi, không phải sẽ luôn ân ái như vậy, mà là càng ngày càng ân ái." Hoàng Phu Tuyết lớn tiếng nói với theo bóng lưng của cô gái kia.

Cô gái nghe được tiếng của anh, quay đầu lại, nhìn về phía bọn họ ngây ngốc cười một tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Anh. . . . Anh lại không đứng đắn rồi!" Thủy Băng Nhu nũng nịu thui thui vào lồng ngực của anh, người đàn ông này thật sự là miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru rồi, miệng một ngày không nói lời ngon tiếng ngọt, dường như sẽ bị ngứa vậy.

Chỉ là cô thích nghe lời ngon tiếng ngọt của anh, vô luận có bao nhiêu buồn nôn, cô đều thích, chỉ cần là anh nói.

Hừ —— mặc dù như thế, cô cũng sẽ không đem cảm giác trong lòng nói cho anh biết! Nếu để cho anh biết, nhất định sẽ cười cô.

"Ha ha ha. . . . Anh nói thật mà! Cả đời này vô luận cung chiêu em như thế nào, anh đều cảm thấy chưa đủ! Đi, về khách sạn ăn cơm thôi...!" Hoàng Phu Tuyết đem máy ảnh giắt trước ngực, sau đó nhấc cô lên, để cho cô ngồi ở trên bả vai của anh, đi về phía bờ biển.

"A —— mau buông em xuống á! Có nhiều người đang nhìn kia!" Thủy Băng Nhu kêu lên một tiếng, sau đó giọng điệu gấp gáp nói.

Một cô gái ngồi ở trên bả vai người đàn ông, có vẻ rất mất hình tượng, thời cổ đại không phải văn dầy tư tưởng nam quyền là tối thượng sao, mặc dù bây giờ là thế kỷ hai mươi văn minh phát triển, đã nam nữ ngang hàng, nhưng vẫn có rất nhiều nam giới có chủ nghĩa đàn ông rất mạnh, bọn họ không cho phép nữ giới giẫm ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Mặc dù Hoàng Phu Tuyết không giống những thứ đàn ông tự cao tự đại kia, anh cực kỳ sùng ái cô, nếu là ở nhà, anh có làm như vậy cũng không có gì bất ngờ, nhưng là hiện tại đang ở bên ngoài, chung quanh có rất nhiều người nhìn vào, cô không hi vọng anh bị người ta chế nhạo.

"Ha ha ha. . . . Sợ cái gì, chúng ta là vợ chồng! Bọn họ muốn nhìn thì để cho bọn họ nhìn đủ đi. Ngoan, ngồi cho vững, đừng để bị ngã xuống! Hả?" Hoàng Phu Tuyết vừa đi vừa cười nói.

Thủy Băng Nhu không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc cho anh kiệu cô trên vai đi về phía khách sạn.

"Bạn nhìn xem, xem kìa, người đàn ông kia đối với bạn gái của anh ta thật là tốt nha! Thật hâm mộ đó!"

"Oa ken két —— Người đàn ông quá anh tuấn! Cô gái thì quá xinh đẹp! Thật là trời đất tạo nên một đôi người ngọc nha!"

"Không phải đâu? ? ? Cô bây giờ mới nhìn thấy đó, bọn họ giống y như nhân vật trong truyện tranh vừa xuất hiện như vậy, liền khiến cho mọi người vô cùng chú ý, ánh mắt cô có phải có vấn đề hay không."

"Người đàn ông kia thật sự rất tốt đó, từ quý, anh chưa từng kiệu em như vậy, hừ ——"

"Em cũng không nhìn một chút cô bé kia trông như thế nào? Em lại nhìn ra sao, huống chi vóc người của em như vậy, kêu anh kiệu em, em có phải muốn cho anh gãy lưng mới vừa lòng hay không?"

"Không có cốt khí đàn ông, thế nhưng để cho một phụ nữ ngồi ở trên bả vai, quả thật ném hết cả mặt mũi của tất cả đàn ông!"

Càng ngày càng nhiều người khác gia nhập hàng ngũ thảo luận, mà đôi trai gái vốn là chủ đề thảo luận của bọn họ vào giờ phút này đang ở bên trong một gia phòng ăn của khách sạn chuẩn bị hưởng thụ thức ăn ngon. "Hoàng tiên sinh, Hoàng phu nhân, xin hỏi hai vị dùng gì? Nếu như những món ăn trong thực đơn không hợp khẩu vị của các vị, các vị có thể gọi những những món không có trong thực đơn, phòng bếp nhất định sẽ đem hết toàn lực làm được." Quản lý khách sạn cung kính nói.

Trong lòng hắn đang không ngừng đổ mồ hôi lạnh, bọn họ xem thực đơn đã lâu như vậy rồi, một câu đều không có nói, hại hắn rất lo lắng món ăn không phù hợp khẩu vị của bọn họ, đây chính là Đại Kim Chủ của nhà hàng nha, nếu như hầu hạ tốt bọn họ, nói không chừng hắn còn có thể được thăng chức.

"Đậu bỏ vô viên thịt gà vùng, cà nấu tôm viên, Gà tơ rề dương xỉ, hành thái nhỏ bánh trứng bột, thịt băm hương cá, bánh tráng miệng hoa sen, bánh nạm chocolate đen, bà xã, em còn muốn ăn gì nữa không?" Hoàng Phu Tuyết hỏi Thủy Băng Nhu đang ngồi bên cạnh.

"Anh điểm món ăn cũng thật giỏi nha! Được rồi, những món đó là được rồi!" Thủy Băng Nhu đem thực đơn đưa cho quản lý nói, anh đúng là hiểu cô rất rõ, biết cô thích ăn nhất đồ ngọt, hai món tráng miệng anh gọi kìa, đều khiến cô rất hài lòng.

"Dạ!" Quản lý lúc này mới run run rẩy rẩy lui ra.

"Đợi chút, hai món ngọt tráng miệng sau khi ăn xong hãy đưa lên, mặt khác cầm hai chai đồ uống tới đây, anh có thể đi xuống." Hoàng Phu Tuyết phân phó, ánh mắt lại là nhìn Thủy Băng Nhu, thấy miệng nhỏ của cô hơi vênh lên một chút, trong lòng anh cười khê, suy nghĩ lúc này của cô anh lại còn không quá rõ ràng hay sao? Ha ha ha —— chuyện muốn giục cô ăn cơm thật tốt này anh vẫn luôn để ở trong lòng.

Thủy Băng Nhu không có nói gì, bởi vì đối với cô mà nói, chỉ cần có đồ ngọt là được rồi.

"Dạ, quý khách xin chờ một chút! Món ăn sẽ rất nhanh được đưa lên." Quản lý cung kính nói, sau đó thối lui ra khỏi phòng.

"Ha ha ha. . . . Ngoan, qua nơi này ngồi! Em có muốn ăn đồ ngọt nữa hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết vỗ vỗ lên bắp đùi của anh, nói với cô.

Vì bánh ngọt của cô, Thủy Băng Nhu chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi của anh.

Không hề mang theo uy hiếp như vậy, thế nhưng lại có thể uy hiếp cô, chỉ là thật may hiện tại trong gian phòng chỉ có hai người bọn họ, anh thật là càng ngày càng thích làm ra một số động tác mập mờ với cô, trước kia tại sao không có phát hiện ra một mặt yêu nghiệt này của anh chứ, biết người còn quá mơ hồ nha!

"Ha ha ha. . . . Về sau ngoan ngoãn ăn cơm, mỗi ngày đều có thể ăn món điểm tâm ngọt, biết không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết ôm cô thật chặt dụ dỗ.

Vì muốn dưỡng cho cô mập, anh đúng là đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Hi vọng cô có thể hiểu được khổ tâm của anh, béo béo mập mập mới khỏe mạnh, sinh đứa trẻ mới tương đối thuận lợi không phải cực khổ.

"Đây là anh nói, cũng không được chơi xấu nhé!" Thủy Băng Nhu nghe anh nói, mắt miệng cùng cười nói.

"Anh khi nào thì chơi xấu? Hả? Nha đầu, lại dám xử oan cho anh, hừ —— xem anh phạt em thế nào." Hoàng Phu Tuyết cắn cắn lỗ tai của cô nói.

"Hi hi hi. . . . Không có, đừng làm rộn, thật là nhột đó!" Thủy Băng Nhu cười nói.

"Không có gì? Hà? Không có xử oan anh, hay là không có chơi xấu?" Hoàng Phu Tuyết vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Ha ha ha. . . . Không có chơi xấu! wa, thơm quá! Bụng thật đói!" Thủy Băng Nhu thấy nhân viên phục vụ rồi rít mang thức ăn lên, thèm thuồng nhìn những món ăn kia.

"Ha ha ha. . . . . Vậy thì ăn com! , , , ăn com thôi..." Hoàng Phu Tuyết lấy đôi đũa bên cạnh gấp một miếng thức ăn thả vào miệng của cô.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn mặc dù đối với một màn này rất ngạc nhiên, họ chưa từng thấy qua người đàn ông nào sùng ái một cô gái như thế, vô cùng hâm mộ Thủy Băng Nhu, nhưng là vẫn im lặng không lên tiếng mang thức ăn lên, đem tất cả tò mò giấu ở trong lòng, đây chính là việc nên làm của một nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ đặt hết món ăn lên liền im lặng đi ra ngoài.

"Nào, ngoan ngoãn ăn nhiều một chút!" Hoàng Phu Tuyết liên tiếp gấp thức ăn cho cô, anh muốn cô ăn thật no, sau đó sinh cho anh một tiểu bảo bảo cũng mềm mại đáng yêu như cô, đó là cốt nhục kết tinh tình yêu của hai người bọn họ, nghĩ tới đây, trong lòng của anh đã cảm thấy vô cùng mong đợi.

"Um? Tuyết, anh đừng có chỉ dứt cho em, anh cũng ăn đi! Tài nấu nướng của đầu bếp ở đây thật tốt. Anh nếm thử một chút xem." Thủy Băng Nhu vừa ăn vừa nói.

"Được, để anh nếm thử xem!" Hoàng Phu Tuyết vừa nói xong liền dùng miệng chiếm lấy miệng cô, sau đó không ngừng đẩy đầu lưỡi vào trong miệng cô, cuốn lấy thức ăn từ bên trong miệng của cô, sau đó ở trước mặt cô vẽ mặt cười xấu xa, ăn.

"Ừ, mùi vị đúng là vô cùng ngon!" Hoàng Phu Tuyết nói đầy ngụ ý, sau khi ăn xong còn lè lưỡi liếm môi một cái.

"Anh. . . . Anh tự mình dùng đũa ăn đi chứ!" Thủy Băng Nhu đỏ mặt gắt giọng, yêu nghiệt! Quả thật đó là một tên Yêu nghiệt sống sờ sờ! Nhìn động tác liếm môi của anh, khiến cho cô cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trước kia tại sao không có phát hiện anh ấy lại hư hỏng như vậy!

"Ha ha ha. . . . Ăn như vậy quả thật rất mỹ vị!" Hoàng Hoàng Phu Tuyết vẫn chưa thỏa mãn nói, hai mắt nóng rùng rục nhìn cô, giống như muốn thiêu rụi cô vậy, hẳn chính là thích trêu chọc cô như vậy, cô nhất định không biết mỗi lúc như thế này, nét mặt của cô đẹp đến nhường nào.

Thủy Băng Nhu nói không lại anh, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ăn com.

Vì vậy bữa trưa này cứ thế tiếp tục trong vui đùa âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 75 (1)

Vào buổi trưa, trên đường phố đảo Wahu, phố chợ phồn hoa, ngra xe như nước. Đoàn người rộn ràng như thủy triều.

Giờ khắc này ở trên đường phố phồn hoa, có một thiếu nữ xinh đẹp đứng ở ven đường, cực kỳ hấp dẫn sự chú ý của đám người.

Chỉ thấy trên đầu cô đội một cái mũ màu vàng nhạt, bên dưới lông mi dài rậm là một đôi mắt to đen nhánh mà tinh khiết, sống mũi cao thẳng đáng yêu, đôi môi mềm mại như nước. Một thân đơn giản áo T shirt, quần short yếm jean, đùi thon dài trắng nõn nhẵn nhụi cứ như vậy lộ ra dưới ánh mắt của mọi người.

Được ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu rọi, chung quanh thân thể thiếu nữ đều như được phủ lên một tầng sáng hư ảo, xinh đẹp khiến cho người ta không muốn rời mắt.

Không ít người đi đường ngang qua đó bởi vì bóng dáng giai nhân mà dừng bước.

Chỉ là thiếu nữ dường như đang đợi ai đó, đôi mắt to sáng ngời của cô không ngừng nhìn về phía đám người đang qua lại, rồi ánh mắt lại chợt thoáng qua thất vọng, đám người dừng lại cũng bởi vì trong mắt cô thoáng qua thất vọng mà tâm tình buồn bực.

Sau khi ăn bữa trưa, Hoàng Phu Tuyết đưa Thủy Băng Nhu đi tới địa điểm du lịch ở gần đó ngắm cảnh, bởi vì cô đột nhiên khát nước, cho nên Hoàng Phu Tuyết đến cửa hàng gần đó để mua.

Không nghĩ tới đến bây giờ anh cũng còn chưa có trở về, không biết là có chuyện gì xảy ra hay không, nếu không phải là vừa rồi anh liên tục dặn dò cô không thể chạy loạn, nhất định phải ngoan ngoãn chờ anh quay lại, thì cô đã sớm đi tìm anh, Thủy Băng Nhu trầm nghĩ.

Tuyệt vừa đi xong, thì liền có một nhóm người xông tới, may nhờ nhóm người vây ở bên cạnh cô cũng không có ác ý, nếu không cho dù ở trong bóng tối có ám vệ do Hoàng Phu Tuyệt sắp đặt, cô cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Một hồi gió nhẹ thổi tới, đột nhiên, cái mũ trên đầu Thủy Băng Nhu bị gió thổi rơi, một đầu tóc dài mềm mại như thác nước xõa tung, bay múa theo gió, kinh diễm ánh mắt của mọi người.

Từng trận mùi thơm từ trong mái tóc của cô lan tỏa, mọi người tham lam hít thỏa thích mùi thơm trong không khí.

Không để ý các loại ánh mắt của đám người chung quanh, Thủy Băng Nhu cúi đầu nhặt cái mũ, nhưng nó giống như cố ý muốn đối nghịch với cô, mỗi khi tay của cô sắp đụng tới cái mũ, nó lại bị gió thổi đi.

Cứ như vậy, cô không ngừng đuổi theo cái mũ, đám người chung quanh không có một người nào dám tiến lên quấy rầy thiếu nữ như tinh linh này, bởi vì ở trong mắt bọn họ, đó là tinh linh đang chơi đùa cùng cái mũ.

Đột nhiên một bàn tay to bắt được cái mũ đang bay theo gió, Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người đàn ông y hệt ánh mặt trời đang cầm cái mũ của cô, nhìn cô cười ôn hòa.

Thân thể hần mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt đơn giản, áo sơ mi ngắn tay, vóc người vừa phải, làm cho người ta một loại cảm giác ngọc thụ lâm phong, ưu nhã lịch sự, lại lãng mạn không câu nệ. Ngũ quan thanh tú đẹp đẽ, một đôi mày kiếm đen nhánh tựa như mực, tròng mắt đen sâu thẳm trong suốt giống như đầm nước, sống mũi rất thẳng, bờ môi nở nang khêu gợi lóe sáng bóng đỏ thắm tự nhiên, gò má đầy đặn, da thịt trắng nõn, hình dáng đoan chánh ẩn chứa vẻ tao nhã lịch sự của người trí thức.

Cặp mắt màu đen mơ màng kia đối diện nhìn thẳng với đôi mắt của Thủy Băng Nhu, trong đó chớp động thần sắc vô cùng kinh ngạc, giữa những tiếng kinh hô của đám người chung quanh đi đến gần trước mặt Thủy Băng Nhu, khẽ cười nói: "Tiểu thư, là mũ của cô sao?"

"Đúng vậy, cảm ơn anh!" trong mắt Thủy Băng Nhu cười nhẹ mà xa cách nói, vươn tay nhận lấy cái mũ của cô, xoay người muốn đi.

"Đợi chút ——" Người đàn ông thấy Thủy Băng Nhu xoay người rời đi, dưới tình thế cấp bách vội hô.

"Há? Tiên sinh, còn có chuyện gì sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, hần ta sao lại kì quái như vậy, vừa rồi cầm cái mũ của cô thật chặt, giống như rất không tình nguyện trả lại cho cô, vào lúc này gọi cô dừng chân, vẫn nhìn cô nhưng lại không hề lên tiếng.

"Tôi không gọi là tiên sinh, tên của tôi là Đường Thiếu Phong, tôi muốn hỏi cô tên là gì?" Đường Thiếu Phong mong đợi hỏi.

Hần vừa rồi ở trong đám người đã chú ý cô rất lâu rồi, đây là người con gái xinh đẹp nhất mà hần từng gặp, thanh thuần không chút giả tạo, trong hơi thở lại mang theo sự xinh đẹp quyến rũ, đây là hần lần đầu tiên nhìn thấy trên người một cô gái lại có thể đồng thời hiện hữu hai loại hơi thở hoàn toàn trái ngược, tất cả ở trên người cô đều hấp dẫn hần.

Trong nháy mắt vừa rồi nhìn cô xoay người, hần quá nóng vội mới có thể gọi cô như vậy, mặc dù biết làm vậy có chút có không hay, nhưng là cô không giống bất kỳ cô gái nào hần từng gặp, hần không nhìn thấy trong mắt tinh khiết của cô khi nhìn hần có dù chỉ một tia kinh ngạc nào, từ trước đến giờ phụ nữ ở bên cạnh hần có người nào không liều mạng muốn gần gũi hần, vì hình dáng tuấn lãng của hần, cũng vì đồng cảm của cái của hần.

"Tiên sinh, tên chẳng qua là một danh hiệu, tên là gì thì có cái gì quan trọng đâu. Huống chi chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi, tên của tôi không đáng nhắc đến." Thủy Băng Nhu cười nói.

Người đàn ông này thật vô cùng kỳ quái, gọi tiên sinh có cái gì không đúng sao, tối thiểu cô coi như là đáp lại hần, huống chi bọn họ cũng không phải là rất quen. Nếu như bị Hoàng đại nhân nhà cô biết được cô trong lúc anh không có mặt ở đây, cùng người đàn ông khác chào hỏi, khẳng định đồ thùng dấm, tối về, lại không thiếu được một hồi trừng phạt.

Ha ha ha. . . . Nhớ tới Tuyệt nhà cô, trong lòng của cô lại dâng lên cảm giác ngọt ngào không nói nên lời, chỉ là tại sao anh lâu như vậy vẫn còn chưa có quay lại?

Đường Thiếu Phong nhìn bộ dáng Thủy Băng Nhu thỉnh thoảng mỉm cười thỉnh thoảng cau mày, hình như là đang đắm chìm trong thế giới của riêng cô, cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ là đang nhớ người đàn ông nào? Không muốn tin tưởng sự thật này, đột nhiên hần rất muốn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô.

"Tôi đã nói với tiểu thư tên của tôi, tiểu thư có thể cũng cho tôi biết tên cô được hay không, tôi không thể cứ gọi tiểu thư tiểu thư! Như vậy quá xa lạ rồi." Đường Thiếu Phong giải thích.

Người đàn ông này rốt cuộc làm sao vậy, sao vẫn chưa chịu từ bỏ ý định muốn biết tên của cô, bọn họ căn bản chính là người xa lạ mà, lạnh nhạt cũng là việc nên làm, dù sao sau này bọn họ cũng sẽ không có cơ hội gặp lại.

Thấy ánh mắt hần trông mong nhìn cô, xem ra không nói cho hần, hần sẽ không tha cô đi, Thủy Băng Nhu bắt đắc dĩ nói: "Tôi tên là. . . ."

"Anh có thể gọi cô ấy là Hoàng phu nhân!" Một thanh âm trầm thấp bay vào trong đám người, cắt đứt lời nói của Thủy Băng Nhu.

Mọi người rời tầm mắt về phía thanh âm kia, chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn khác thường đang đi tới.

Chung quanh không ngừng phát ra tiếng cảm thán, vốn dĩ tưởng rằng vừa rồi người đàn ông đang cùng tinh linh chào hỏi kia đã là một người đàn ông anh tuấn nhất mà bọn họ từng thấy, không nghĩ tới người đàn ông đột nhiên xuất hiện này lại càng thêm anh tuấn, cô gái như tinh linh này thật có phúc khí, đám người chung quanh không khỏi hâm mộ Thủy Băng Nhu.

Hoàng phu nhân? Mới vừa rồi người đàn ông anh tuấn khác thường này nói có thể gọi cô ấy là Hoàng phu nhân? Hắn không có nghe lầm chứ! Cô ấy đã lập gia đình sao? Hắn không muốn tin, nhất định là lỗi tai của hắn nghe lầm.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài là?" Đường Thiếu Phong nghi hoặc hỏi, đột nhiên có một bóng dáng lướt qua thật nhanh.

"Tuyệt!" Thủy Băng Nhu thấy Hoàng Phu Tuyệt rẽ đám người đi vào, kêu lên một tiếng, mừng rỡ chạy về phía lồng ngực của anh.

Hoàng Phu Tuyệt giang hai cánh tay ôm lấy Thủy Băng Nhu, ánh nhìn trong mắt anh tràn ngập dịu dàng, cả người tràn đầy mị lực trí mạng, đám phụ nữ chung quanh khẽ kêu lên sợ hãi.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, xin lỗi, để em đợi lâu!" Anh cười dịu dàng nói, mắt cũng không để lại dấu vết liếc nhìn Đường Thiếu Phong một cái.

Không nghĩ tới anh chỉ vừa đi như vậy một lát, thì đã có một đám ruồi bu xung quanh cô, đám người kia không biết cô đã là hoa có chủ sao? May mà bọn họ không có hù dọa đến cô, nếu không anh tuyệt đối không tha cho bọn họ, hừ ——

Không nghĩ tới trên đường phố phồn hoa thậm chí ngay cả một siêu thị nhỏ cũng không có, hại anh đi rất xa, mới để cho đám người này có cơ hội thừa dịp.

"Hi hi hi. . . . Rất lâu đó, em còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện gì, hại em lo lắng hết sức!" Thủy Băng Nhu hai tay ôm cổ anh nói.

"Ha ha ha. . . . Là vì phụ sai lầm rồi, lần sau sẽ không rời em đi lâu như vậy nữa, khát nước rồi đúng không, uống hóp nước trước đã." Hoàng Phu Tuyệt buông cô ra, mở chai nước trong tay ra đưa cho cô.

Thủy Băng Nhu nhận lấy nước từ trong tay anh, ừng ực ừng ực uống vài hóp lớn, sau đó đưa nó cho Hoàng Phu Tuyệt, nói: "Anh cũng uống đi!"

"Ha ha ha. . . . Được!" Hoàng Phu Tuyệt uống một hóp nước, sau đó thận trọng nâng cằm của cô lên, đem nước trong miệng đưa qua trong miệng của cô.

Quần chúng chung quanh ba mắt nhìn hình ảnh triền miên này, miệng há thành hình chữ O, hai người kia quả thật là một đôi trời đất tạo nên, cái ý nghĩ này trong nháy mắt tràn vào trong đầu bọn họ.

Con người Đường Thiếu Phong cứ như vậy chăm chú nhìn hình ảnh bọn họ ân ái, tay xuôi ở bên người nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh không ngừng hiện ra - dữ dội.

Mới vừa người đàn ông kia gọi cô ấy là bà xã? Thì ra giai nhân thật sự đã lập gia đình, vốn cho là hắn đã tìm được tình cảm chân thành trong cuộc đời này của hắn, không nghĩ tới kết cục có thể tàn khốc như vậy, thứ tình yêu kia còn chưa có bắt đầu say đắm cứ như vậy liền chấm dứt trong thất bại rồi.

"Ha ha ha. . . . Rất ngọt!" Hoàng Phu Tuyệt thâm tình khẩn thiết nhìn Thủy Băng Nhu nói.

"Anh. . . . Anh nghiêm chỉnh một chút! Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta!" hai gò má Thủy Băng Nhu đỏ như trái cà chua chín, cúi đầu, tay nện lên lồng ngực của anh gất giọng.

"Ha ha ha. . . . Anh rất nghiêm chỉnh! Sợ cái gì, chúng ta là vợ chồng mà! Bọn họ muốn xem thì để cho bọn họ nhìn đủ đi." Hoàng Phu Tuyệt cầm tay nhỏ bé của cô cười nói, lồng ngực của anh quá cứng rồi, anh sợ tay nhỏ bé của cô thị anh sẽ làm đau mình.

Thật ra mục đích vừa rồi anh làm vậy là muốn cho đám ruồi bọ này biết, Thủy Băng Nhu cô là người phụ nữ bé bỏng của anh, chỉ là của một mình anh, ai cũng đừng nghĩ dòm ngó!

Hừ —— nhất là cái con ruồi lớn mới vừa đến gần bà xã của anh kia, anh làm như vậy đều là vì tốt cho bọn hắn, tốt nhất chết tâm sớm một chút, bà xã của anh mị lực có bao nhiêu, so với bên ngoài anh là người rõ ràng nhất. Trước mắt tên đàn ông kia chỉ có thể là tinh thần chán nản rồi, dù sao anh đến chết cũng sẽ không buông tay cô ra, may nhờ so bất luận kẻ nào anh cũng gấp nha đầu của anh sớm hơn, nếu không anh cả đời này sẽ phải cô độc rồi, Hoàng Phu Tuyệt nắm thật chặt tay Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

"Tuyệt, anh làm sao vậy?" Thủy Băng Nhu cau mày hỏi, bộ dạng của anh như đang có điều suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc là thế nào.

"Hả? Không có gì." Hoàng Phu Tuyệt phục hồi lại tinh thần, dịu dàng nói.

"Nhưng —— anh cầm tay của em thật là đau!" Thủy Băng Nhu làm bộ đáng thương nhìn anh.

"Hả? Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Đều tại anh! Có phải rất đau hay không! Là tại anh không tốt!" Hoàng Phu Tuyệt vội vàng buông tay cô ra, một vòng màu đỏ hằn lên trên cổ tay trắng nõn của cô, Hoàng Phu Tuyệt thương tâm cầm tay của cô lên đặt ở khóe miệng hôn, vẻ mặt đầy tự trách, cô gái này là bảo bối anh vẫn bảo hộ trong lòng bàn tay, không nghĩ tới anh không cẩn thận làm thương hại tới cô, đều do anh suy nghĩ quá nhập thần rồi.

"Thật ra thì cũng không phải là rất đau! Em chỉ là muốn không nhéo với anh một chút mà thôi." Một tay của Thủy Băng Nhu nâng lên khẽ vuốt gương mặt của anh một cái nhẹ giọng nói.

"Ha ha ha. . . ." Hoàng Phu Tuyết rót cuộc vẫn phải cười, cô là muốn cho anh không phải tự trách, điều này anh có thể nhìn ra được.

"Xin chào, tôi là Đường Thiệu Phong!" Đường Thiệu Phong đưa tay phải về phía Hoàng Phu Tuyết chào hỏi một tiếng, mắt không ngừng quan sát đối phương, hẳn thừa nhận người đàn ông ở trước mắt xác thực đáng đáp rất xuất sắc, nhìn không khí bọn họ hai người đi chung với nhau căn bản là làm cho người ta không có cách nào chen vào, hẳn lần đầu tiên ghen tỵ, ghen tỵ người đàn ông này có thể gặp được người thiếu nữ động lòng người nhường này trước hẳn, ghen tỵ anh ta có thể có được tình yêu của cô ấy.

Đường Thiệu Phong? Nếu như nhớ không lầm, Đường Thiệu Phong chính là Thiệu gia của Đường gia tộc không phải sao? Người đàn ông này rất tuấn mỹ, điểm này anh không thừa nhận cũng không được, hơn nữa còn có một loại mỹ lực làm cho người ta khó có thể kháng cự, chính là loại ôn nhu nho nhã mà các thiếu nữ đương thời thích nhất.

Khóe miệng giương lên một nụ cười, toàn thân Hoàng Phu Tuyết cũng tản mát ra cao quý ưu nhã không chút nào thua kém Đường Thiệu Phong, con người đen nhánh chớp động không khỏi lóe ra ánh sáng, giống như nước xoay không thấy đáy, đưa tay ra bắt tay Đường Thiệu Phong: "Xin chào, tôi tên là Hoàng Phu Tuyết!" .

Hoàng Phu Tuyết? Là Hoàng Phu Tuyết tổng giám đốc của "Tập đoàn Thánh Hoàng" sao? Đường Thiệu Phong nghi ngờ thăm nghĩ, nhưng đường đường một đại tài phiệt sao lại có thể xuất hiện ở hòn đảo nhỏ này? Có thể chỉ là tên giống nhau mà thôi.

"Đây là vợ của tôi Thủy Băng Nhu, nghe nói vừa rồi anh đã rất chiều cô tới cô ấy, Hoàng Phu Tuyết tôi xin được cảm ơn." Anh ôm Thủy Băng Nhu nói với Đường Thiệu Phong.

"Không có gì, chính là một cái nhắc tay, không đáng nhắc đến!" Đường Thiệu Phong khách khí trả lời, thời điểm vừa rồi khi người đàn ông này vừa xuất hiện, ánh mắt hung ác giống như muốn giết hẳn, vào lúc này lại là một bộ dáng ôn hòa nho nhã, sắc mặt thay đổi cũng thật mau lẹ.

"Đường tiên sinh là đang muốn đi ngắm cảnh sao? Cùng đi chứ!" Hoàng Phu Tuyết lịch sự hỏi, nhưng mà trong nội tâm lại là hi vọng hẳn tốt nhất thức thời một chút, không nên đồng ý.

"Không, tôi chỉ muốn đi dạo một chút thôi, hai vị cứ đi đi! Tôi còn có chút việc muốn làm." Đường Thiệu Phong cười trả lời, nhìn anh ta cũng không phải là rất tình nguyện muốn mời, huống chi bộ dạng của bọn họ dường như khiến cho người ta vĩnh viễn cũng không có biện pháp nhúng tay vào thế giới của bọn họ, hẳn không muốn lại nhìn thấy bộ dáng tương thân tương ái đó, bởi vì bộ dáng kia thật khiến hai mắt của hắn đau nhói, hẳn bây giờ muốn bình ổn thật tốt lại cõi lòng đang nát vụn của mình.

"Vậy không làm phiền anh nữa, hẹn gặp lại!" Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

"Ha ha ha. . . . . Để anh giúp em tắm!" Hoàng Phu Tuyết cười tà nói, từ từ đi tới gần Thủy Băng Nhu.

"Không cần! Em muốn tự mình tắm!" Thủy Băng Nhu lập tức kháng nghị, cô không nên để anh giúp cô tắm, tránh lại bị anh ăn sạch sành sanh, nếu quả thật như vậy, cô ngày mai sẽ không cần dậy nữa rồi.

Dục vọng của anh thật không phải cao bình thường, nghĩ đến đây, Thủy Băng Nhu nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía phòng tắm.

"Ha ha ha. . . . . Bà xã, không muốn anh giúp em rửa cũng không cần gấp như vậy nha!" Hoàng Phu Tuyết cười đi theo cô vào phòng tắm.

Hình ảnh trước mắt thiếu chút nữa khiến cho anh phun máu, lưng ngọc trắng nõn mịn màng cứ như vậy phơi bày ra bên ngoài, mái tóc mềm mại tùy ý xỏa ra trên bề mặt tấm lưng ngọc, có vẻ vừa thần bí lại mê người, Hoàng Phu Tuyết chỉ cảm thấy máu trong đầu nghịch chuyển, một cỗ nhiệt lưu đánh thẳng vào bụng dưới, thiếu chút nữa khiến anh hóa thân thành sói, bất chấp tất cả xông về phía cô.

Thủy Băng Nhu nghe được tiếng động liền xoay người lại.

"Nha, sao anh lại theo vào đây, mau đi ra, em muốn tự mình tắm." Thủy Băng Nhu vội vàng cầm y phục để ở bên cạnh lên che kín thân thể, khi thấy dục vọng tràn ra từ trong mắt anh thì hô nhỏ một tiếng, mặt đỏ đến có thể rí ra máu.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, toàn thân cao thấp của em còn có chỗ nào anh chưa nhìn qua, hả? Ha ha ha. . ." Hoàng Phu Tuyết đến gần cô, lấy y phục trên tay

cô ra tiện tay để sang bên cạnh, ôm thật chặt cô vào trong ngực.

"Nha, đừng làm rộn, mau đi ra, em muốn tắm." Hai tay Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng nện vào lồng ngực của anh, gắt giọng, mặc dù đã cùng với anh trực tiếp gần gũi, nhưng là vừa nghĩ tới việc cùng anh làm chuyện thân mật nhất kia thì trong lòng của cô sẽ không tránh khỏi thấy xấu hổ. Hiện tại trong mắt anh trần trụi dục vọng khiến cô kinh hãi, ngày hôm qua không phải anh mới muốn cô gần như cả một buổi tối sao, thế nào hôm nay vẫn còn tựa như một con sói đói, cả ngày không ngừng liên tiếp nổi lên phản ứng với cô.

"Ha ha ha. . . . Bà xã quên lời anh nói lúc ban ngày rồi sao? Há? Bà xã, thân thể của em so với em thành thực hơn nhiều, em đó, không thành thực gì hết." Hoàng Phu Tuyệt cười tà một tiếng, tay trái vòng thật chặt lấy eo thon nhỏ của cô

"Ừ. . . . Anh. . . . Anh hồ. . . . Nói bậy, đây. . . . Đây là phản ứng tự nhiên, hơn nữa ban ngày anh đã nói cái gì? Sao em không nhớ gì hết." Thủy Băng Nhu không nhịn được rên rỉ một tiếng, nghi hoặc phản bác, ban ngày bọn họ đều ở bên nhau cả ngày, nói rất nhiều câu khác nhau, anh ấy là đang muốn nói đến câu nào? Có đánh chết cô cũng không nhận là bị anh trêu chọc đến nổi phản ứng rồi, cảm thấy rất trống rỗng, cần anh ấy tới lấp đầy, trời ạ, chẳng lẽ cô thật sự là sắc nữ, nhẹ nhàng trêu chọc một cái liền nổi lên phản ứng, thật xấu hổ chết đi được.

"Hừ hừ. . . . Anh nói rồi sẽ trừng phạt em thật thích đáng, vậy thì bây giờ bắt đầu trừng phạt đi! Chúng ta còn chưa có ném thử ân ái trong bồn tắm đâu, em sẽ thích loại cảm giác này." Hoàng Phu Tuyệt giống như một con dã thú đang có ý chờ đợi được phân phó, trong mắt có ánh lửa chớp động, giống như muốn thiêu đốt cô.

"Có thể không cần làm vậy hay không, em mệt quá." Thủy Băng Nhu làm bộ đáng thương nói, anh luôn luôn không có biện pháp nào đối phó với chiêu này của cô, lần này khẳng định cũng sẽ đầu hàng, trong lòng cô hả hê thầm nghĩ.

Đang lúc cô hết sức đắc ý, một đôi môi đỏ mọng âm ỉ đặt lên đôi môi yêu kiều của cô, không dịu dàng như những lần trước, lần này nụ hôn mãnh liệt như mang theo cuồng phong, lửa nóng triền miên đến mức khiến cho cô gần như hít thở không thông, bàn tay to nóng rực của anh ở trên thân thể cô không ngừng xoa nắn, thân thể cô trở nên nóng, đầu ong ong không dứt.

"Ừm . . . Ừm . . ." Thủy Băng Nhu vô ý rên rỉ ra tiếng.

"Bé cưng, em thật là đẹp?" Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của cô, rù rì nói, chỉ cảm thấy nếm đôi môi của cô sao lại ngọt như vậy.

Anh vỗ về chơi đùa bên trong miệng trơn mềm như tơ lụa của cô, uống mật ngọt của cô, tay không tự chủ vuốt ve cấn cở tinh tế của cô.

Lưỡi anh trêu đùa quấn lấy cái lưỡi của cô, đưa tay vòng qua mái tóc cô, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô hôn xuống.

"Ừm . . . . Ừm . . . ." Nhiệt tình của anh khiến Thủy Băng Nhu không còn kháng cự anh nữa, cánh tay của cô chủ động vòng chặc lên vai anh, học hỏi hôn đáp lại anh.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt buông cô thờ hồn hển ra, ôm cô vào trong bồn tắm, cô vô tình nhìn thấy bộ dáng của mình ở trong gương, trời ạ! Đây . . . Đây mới thật là cô sao? Cô gái trong gương vô cùng kiều mị, cả khuôn mặt nhộn nhạo sắc xuân, mặt mũi đỏ ửng, bộ dáng giống như vô cùng thỏa mãn được người ta yêu thương, cô xấu hổ cảm thấy bất lực với chính bản thân mình.

"Trời ạ, thật là mắt mắt!" Thủy Băng Nhu nhỏ giọng hô ra tiếng, hai tay che khuôn mặt.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, đây là hiện tượng tự nhiên, huống chi chúng ta là vợ chồng, ân ái vốn chính là chuyện rất bình thường, ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt nghe được lời của cô..., cười nói. Anh biết cô bé của anh tương đối hay xấu hổ, theo như cô nói..., vậy thì anh cũng không còn gì đáng nói, chỉ đành nói lời hữu ích rồi.

Anh nhẹ nhàng đặt cô vào trong bồn tắm, lấy tay đang che mặt của cô xuống, tiếp đó mở vòi nước ấm, khiến dòng nước ấm áp chảy vào trong bồn tắm, nước ấm không khỏi khiến cho cô rên lên khoan khoái.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, để vì phu đến phục vụ em, để cho anh nhìn em thật tốt." Hoàng Phu Tuyệt tà ác cười, sau đó bắt đầu giúp cô kỳ cọ, thật ra thay vì nói kỳ cọ tắm rửa, còn không bằng nói ở trên người cô quạt gió thổi lửa, bàn tay to của anh giống như mang theo lửa, tự do qua lại ở trên thân thể của cô.

"Tuyệt. . . . ." Thủy Băng Nhu nhìn động tác của anh, đột nhiên tay chân có chút luống cuống.

"Há? Bà xã không hài lòng cái gì sao?" Hoàng Phu Tuyệt cười tà nói, sau đó thả chậm tốc độ xoa nắn, bàn tay không ngừng tác quái ở những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô.

"Anh . . . Anh . . ." Thủy Băng Nhu lấp ba lấp bắp, không biết nói thế nào cho phải, ông trời, thân thể cô vốn mệt không dậy nổi rồi, bây giờ bị trêu đùa lại trần trụi sức sống, thân thể của cô đã nóng đến không thể chịu nổi, hành động của anh đối với cô mà nói quả thật chính là hành hạ.

"Ha ha ha. . . . Anh làm sao? Há?" Hoàng Phu Tuyệt tay xấu xoa loạn, chọc cho cô bản thân bất lực phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

"Ừm . . . Anh . . . em muốn nói là anh cũng nên vào đây chút đi, nước ấm rất thoải mái." Thủy Băng Nhu đỏ mặt nói, cô chỉ là vì thấy anh hôm nay cả ngày cùng cô dạo phố rất mệt mỏi, cho nên muốn hỏi anh có muốn tắm thoải mái chút không, tuyệt đối không có ý tứ khác.

"Bé cưng là đang mời ông xã sao? Ha ha ha. . . ." Giương mặt của cô bởi vì hôn và hơi nước mà hiện ra màu sắc đẹp vô cùng, đường cong lưng linh hấp

dẫn như ản như hiện ở trong nước dẫn dụ anh, anh không kịp chờ đợi gia nhập cùng cô. Tiếng nước tràn ra càng thêm dẫn phát dục vọng của bọn họ.

Anh kéo cô vào trong ngực, cổ ý ngậm vành tai khéo léo của cô, khiến cho cô khẽ run, than nhẹ thành tiếng.

"Ừm . . . . . Tuyệt, không thể. . . . ." Trời ạ, cô sắp bị trêu ghẹo đến hồng rồi, anh biết rõ từng chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô.

Thừa dịp môi đỏ mọng của cô hé mở, anh lại lần nữa chiếm lấy cái lưỡi mềm mại của cô, tỉ mỉ cùng với cô triền miên.

Một cỗ nhiệt ở trong cơ thể cô hùng hực thiêu đốt, khiến cô trở nên hết sức nhạy cảm, hơi nước trong không khí dường như cũng lây dính không khí khác thường.

Anh ven theo cằm của cô, cổ, xương quai xanh một đường hôn mát, gặm cắn, lưu lại một hàng dấu đỏ, không biết là vì nước quá nóng, hay vì bị anh trêu chọc mà cả người cô nóng ran.

"Tuyệt. . . . ." Cô khẽ gọi tên anh đầy kháng nghị.

"Ngoan, đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng." Hoàng Phu Tuyệt vừa hôn cô vừa lẩm bẩm nói.

Vừa rồi cô thật sự nghĩ muốn nói cho anh biết, cô rất khó chịu, chỗ sâu trong cổ họng của cô phát ra than nhẹ, nụ hôn ấm nóng của anh khiến cô quên đi dè dặt, đôi tay bắt đầu lôi kéo cạp vạt của anh, cời cúc áo trước ngực của anh ra, vuốt ve lồng ngực bẽn lẽn của anh.

Chớp mắt thời gian, từng chút từng chút quần áo trên người họ dần bị rút đi, toàn bộ vương ở trên sàn nhà.

"Nói cho anh biết em đang muốn gì nào?" Nhìn ánh mắt lóng lánh mê man đầy bất lực của cô, khóe miệng của anh nâng lên bộ dáng tươi cười tà mị.

"Ghét, anh đây là đang khi dễ em. . . . . ." Tay của cô vô lực nện anh.

"Được, không khi dễ em nữa." Như cô mong muốn, một giây kế tiếp, đôi môi nóng bỏng của anh đã ngậm chặt lấy đôi môi mềm mại của cô, bừa bãi mát liếm, quấn quanh.

"A. . . . ." Thủy Băng Nhu hô lên thành tiếng lạnh lạnh.

Cô không tự chủ được vịn vào vùng vẫy, gây nên cơn bão táp dục vọng trong anh.

"Em đừng cử động, trò chơi không có kết thúc nhanh như vậy."

"Ừm . . . . . A. . . . ." Một tiếng than nhẹ bật ra từ trong miệng Thủy Băng Nhu.

"Nóng quá. . . . ." Cô cảm thấy một trận vui thích không thể thoát nên lời đang lan tràn đến toàn thân.

"Bé cưng, anh yêu em!" Hoàng Phu Tuyệt thâm tình ní non thành tiếng, từ đó trăng gió vô biên, chỉ hăng sáng rõ cũng xấu hổ lẫn vào trong mây mắt rồi.

Hoàng Phu Tuyệt nhu tình mật ý nhìn Thủy Băng Nhu ngủ ở bên cạnh, có chút không thể rời mắt được, anh luôn nhìn cô không thấy đủ, vô luận là khi cô thức hay ngủ, rõ ràng bọn họ đã kết hôn rồi, nhưng tình yêu của anh dành cho cô vẫn càng ngày càng sâu đậm. Vừa rồi sau khi họ ở trong phòng tắm hoan ái một trận xong, cô đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng ôm cô trở về giữa giường, để cho cô có thể ngủ một giấc an ổn, toàn thân cao thấp của cô đều làm cho anh mê muội, anh nhất định đã khiến cho cô mệt chết đi rồi.

Ha ha ha. . . . . Anh luôn thấy yêu cô, muốn cô bao nhiêu cũng không đủ, gặp phải cô, anh giống như chú ngựa hoang đứt cương, từng giây từng phút đều muốn dính ở trên người cô.

"Ừm. . . . ." Thủy Băng Nhu ưm một tiếng, sau đó giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào trong ngực anh, tay của cô vô thức vòng ở trên hông anh, nhất thời khiến cho lòng của anh cảm thấy ngứa một chút, giống như bị móng vuốt của con mèo nhỏ cào cào.

Không được! Cho dù hiện tại anh đang rất muốn cô một lần nữa, nhưng là thân thể của cô sẽ không thể chịu nổi, vì nghĩ tới hạnh phúc sau này, anh sẽ cố gắng nhẫn nại thật tốt, dù sao bọn họ vẫn còn khoảng thời gian dài cả đời.

Cám ơn ông trời đã để cho bọn họ gặp nhau, cám ơn ông trời khiến cô gả cho anh, có cô ở bên cạnh, anh chính là người hạnh phúc nhất thế giới, khỏe miệng Hoàng Phu Tuyệt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc.

"Bảo bối, ngủ ngon!" Hoàng Phu Tuyệt nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, cô giống như có cảm ứng miệng khẽ nhếch lên.

Ha ha ha. . . . . Hoàng Phu Tuyệt thấy biểu tình của cô, cười không ra tiếng, sau đó ôm cả người cô sát vào anh, đắp kín mền. Đôi tay ôm vòng quanh lấy cô đi vào mộng đẹp, tay tình ý vỗ nhẹ lưng cô.

Đêm này, anh mơ thấy cảnh gặp cô lúc bé, cũng chính là cái nhìn thoáng qua trong cô nhi viện đó, đã khiến cho anh trầm mê, ánh mắt như chú thỏ nhỏ rũ xuống của cô thật sâu rơi vào trong lòng của anh.

Chương 77

Đêm vẫn còn rất dài, mà lúc này, trong một cái ngõ tối của thành S, chỉ còn vài nhà trọ hai bên còn lộ ra chút ánh đèn, hắt ánh sáng lên con đường nhoáng nước vì vừa mới mưa xong.

Đột nhiên, từ cửa sổ một phòng trên lầu hai của một nhà trọ bay ra một vật thể màu trắng to bằng đầu nắm tay, một bóng dáng màu đen nhanh chóng chạy tới, nhặt vật thể màu trắng kia lên, chuẩn bị đưa vào trong miệng.

"Gâu gâu gâu. . ." Một con chó lớn đột nhiên hướng về cái bóng màu đen kia sủa ầm ĩ, mắt nhìn chăm chăm vào vật thể màu trắng trên tay bóng dáng màu đen kia vừa nhặt lên, bộ dạng cố ý chau chực.

"Mày. . .mày đừng tới đây! Tránh ra. . . ." Bóng dáng màu đen hốt hoảng nắm chặt vật thể màu trắng trong tay lùi về một góc ở phía sau, giọng nữ khàn khàn cho thấy chủ nhân của giọng nói đang rất kinh hoàng.

"Gâu gâu gâu. . ." Con chó to lớn từ từ đến gần bóng dáng màu đen, giương nanh múa vuốt về phía bóng dáng kia.

"Đừng tới đây, không. . ." Bóng dáng màu đen hô to một tiếng, mắt nhắm chặt lại.

Hồi lâu sau, bóng dáng màu đen không nghe được bất cứ động tĩnh gì, mở mắt quét một lượt chung quanh.

Con chó to lớn mới vừa rống giận với cô lúc này đang ngồi chồm hổm trên mặt đất gặm một đồng vật thể màu trắng, chân cô nhất thời mềm nhũn, thò ra một hơi thật dài, tay nhè nhẹ vỗ ngực.

"Ah. . . bánh bao của tôi đâu rồi? Uy —— đây là bánh bao tao nhặt được trước, mày có nghe hay không? Đây là bánh bao của tao!" Bóng dáng màu đen rống lên với con chó đang ngồi chồm hổm trên mặt đất vui mừng ăn bánh bao.

Con chó lớn không để ý chút nào đến tiếng quát tháo của cô tiếp tục hưởng thụ thức ăn ngon.

Bóng dáng màu đen nhìn thấy con chó lớn kia vẫn hồ hững chẳng thèm quan tâm, giận dữ đưa tay như muốn giết chết cái con vật đang ăn bánh bao của cô ta.

"Gâu gâu gâu. . . ." Con chó lớn thấy động tác của bóng đen, hướng về phía cô ta sủa ầm ĩ, sau đó ngậm lấy phần bánh bao trắng trên đất chạy ra khỏi ngõ tối.

Thấy con chó lớn chạy ra khỏi ngõ, thân thể cô nhất thời xụi lơ trên mặt đất, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, mới vừa rồi cô rất sợ con chó to lớn kia đem cô biến thành thức ăn của nó.

"Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều muốn khi dễ ta? Ngay cả đám chó hoang cũng muốn khi dễ ta? Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì? Ô ô ô. . . . . Ta vốn cũng là một thiên kim tiểu thư, ta nên ở trong khu nhà cao cấp hưởng thụ, rốt cuộc tại sao phải biến thành như vậy, ô ô ô. . . . ." Bóng dáng màu đen ngồi đó vừa khóc thút thít vừa oán thán.

"Ha ha ha. . . ." Đột ngột có một tràng tiếng cười truyền tới, trong đêm tối vào thời khắc này có vẻ cực kỳ âm trầm.

"Ai? Là ai ở nơi nào giả thần giả quỷ? Mau ra đây. . ." Bóng dáng màu đen đứng lên nhìn về phía âm thanh phát ra hô to, tiếng la lớn của cô không hề nhận được sự đáp lại, lòng của cô nhất thời kinh hoàng, tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

"Ha ha ha. . . Tôi ở phía sau cô đây, ha ha ha. . . Không nghĩ tới hoa khôi của trường Quý tộc Lâm Ngọc Lan thế nhưng luân lạc tới mức phải giành ăn với một con chó hoang, ha ha ha. . ." Một người phụ nữ mang mặt nạ che kín mặt cười nói.

"A. . . Quý a. . . Người đừng ăn ta, chớ ăn ta. . . Ô ô ô. . ." Bóng dáng màu đen xoay người liền nhìn thấy người phụ nữ mang mặt nạ chỉ có một tay ở trước mặt, nhất thời sợ đến nhắm chặt mắt lại khóc rống nói.

Hừ —— không có tiền đồ! Người phụ nữ đeo mặt nạ trong lòng hừ lạnh một tiếng.

"Lâm Ngọc lan! Cô có muốn báo thù hay không, có muốn trở lại những ngày tháng trước đây, thậm chí là giàu có hơn so với trước đây?" Người phụ nữ mang mặt nạ, mặt nạ giấu đi nét mặt của cô ta, đồng thời cũng che giấu đi sự khinh bỉ trong lòng cô ta.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất Lâm Ngọc Lan chậm rãi mở mắt, quý làm sao có thể nói chuyện?

"Cô . . . Cô . . ." Lâm Ngọc Lan lấp ba lấp bắp không thốt nên lời.

"Cô chỉ cần nói muốn hoặc là không muốn."

"Dĩ nhiên muốn, tôi vốn nên được hưởng vinh dự tối cao, nếu không phải là cha tôi buôn bán thất bại, tôi cũng không cần luân lạc đến mức này!" Bộ dạng Lâm Ngọc Lan cơ hồ là tức giận gào lên.

"Vậy sao? Cô cho rằng là cha cô buôn bán thất bại mới dẫn tới gia tộc xuống dốc?" Người phụ nữ mang mặt nạ không đồ ý tứ nói

"Chẳng lẽ không đúng sao? Làm ăn tất nhiên luôn tồn tại nguy hiểm, hôm nay người có thể đứng trên cao ngênh đón gió, sau một khắc có lẽ người đang đói khát trong một ngõ tối nào đó cũng nên." Lâm Ngọc Lan quên mất sợ, mang theo cảm xúc bộc phát nói ra.

"Hừ. . . . . Theo tôi được biết, công ty của cha cô có thể đóng cửa nhanh như vậy, cô trở thành một kẻ xin ăn, hoàn toàn là bởi vì tổng giám đốc Hoàng Phu Tuyệt của "Tập đoàn Thánh Hoàng" ở phía sau giở trò."

"Hoàng Phu Tuyệt? Hửn. . . . . Hửn tại sao làm như vậy?" Lâm Ngọc Lan phẫn nộ nói.

"Tại sao? Là bởi vì con tiện nhân Thủy Băng Nhu đó ở bên gối thối gió." Người phụ nữ mang mặt nạ hung hãn nói.

"Thủy Băng Nhu? Tất cả đều là do cô ta chủ mưu sao?" Lâm Ngọc Lan không thể tin nói, Thủy Băng Nhu xem ra không giống loại người độc ác đó, cô lúc trước ở trong trường khắp nơi đối kháng với Thủy Băng Nhu, hoàn toàn là bởi vì có quan hệ tới An Đông Nghê, An Đông Nghê là người cô yêu mến, cô quá yếu hèn, mới có thể bất chấp tất cả gây tổn hại đến bất kể nữ sinh nào lại gần hân, chẳng lẽ là cô nhận định sai, hay là bởi vì Thủy Băng Nhu quá giỏi che giấu.

"Không có sai, tất cả tất cả đều là lỗi của đứa con gái xấu xa đó, nếu như cô ta không tồn tại trên thế giới này, thật tốt biết bao." Người phụ nữ mang mặt nạ phẫn hận nói.

"Như thế nào? Có muốn báo thù hay không? Con tiện nhân hại gia tộc cô xuống dốc đó hiện tại đang rất ung dung tự tại đấy? Trải qua những ngày tháng y hệt nữ hoàng, còn cô thì ở nơi này chịu khổ, ngậm ngùi cái gì cũng không hiểu, tôi thực sự có chút cảm giác thấy thương hại thay cho cô." Người phụ nữ mang mặt nạ lắc đầu nói.

"Cô là ai? Tôi làm sao có thể tin được lời cô nói đây? Cũng làm sao tin tưởng được là cô sẽ giúp tôi?" Trong tâm Lâm Ngọc Lan đã có chút dao động, nhưng trong mắt vẫn không lộ ra nửa phần.

Ban đầu người ở trong gia tộc vừa nghe thấy công ty của cha cô đóng cửa, lập tức lục thân bất nhận, đẩy cha cô và cô ra xa, cha của cô không chịu nổi đã kích cú như vậy tự sát mà chết, nếu như tất cả chuyện này đều là do Thủy Băng Nhu cho người làm, cô tuyệt đối sẽ khiến cho cô ta chết rất khó coi.

"Bằng vào tôi cũng là người bị hại, bị đứa con gái chết tiệt kia đoạt đi tất cả, cô ta đáng chết! Thật ra thì tôi giúp cô cũng chính là tự giúp mình, cô có tin không, bỏ lỡ cơ hội lần này, cô sẽ vĩnh viễn sống ở cái chỗ này làm một tên ăn mày, không báo được thù, cũng không đạt được bất kì cái gì như cô mong muốn!" Nhớ tới chuyện đã qua, tâm tình của người phụ nữ mang mặt nạ bắt đầu có chút mất không chế lớn giọng, sau đó từ từ tìm lại được một chút lý trí, giọng nói của cô ta dần chuyển về giọng điệu dụ dỗ.

"Được, tôi đồng ý với cô, tôi và cô cùng hợp tác!" Lâm Ngọc Lan sau khi suy nghĩ một chút, cắn răng nói đồng ý.

"Tốt, cô nhất định sẽ không hối hận! Cái con tiện nhân Thủy Băng Nhu đó bây giờ đang bên ngoài tiêu điều tự tại, cũng sẽ nhanh trở lại thôi, chúng ta nhất định phải ra tay ngay khi cô ta trở lại, nếu không sẽ vĩnh viễn không có cơ hội." Người phụ nữ mang mặt nạ phân tích.

"Cụ thể thì lúc nào cô ta sẽ trở lại?" Lâm Ngọc Lan lo lắng hỏi.

"Cái này cô không cần quan, mấy ngày nay cô chỉ cần trang điểm cho mình trông giống người bình thường một chút là được, sau khi chuyện hoàn thành, cô có thể có lại toàn bộ những thứ vốn thuộc quyền sở hữu của cha cô.", người phụ nữ mang mặt nạ liếc một cái từ đầu đến chân Lâm Ngọc Lan, giọng khinh thường nói, sau đó xoay người rời đi, Lâm Ngọc Lan chắc chắn sẽ theo cô ta đi, bởi cô biết Lâm Ngọc là một đứa con gái rất tham lam, hừ. . . . . Thủy Băng Nhu, tao không có được thì ai cũng đừng nghĩ lấy được.

"Cô còn đứng ở nơi đó làm gì? Còn không mau tới đây." Người phụ nữ mang mặt nạ đi được một đoạn phát hiện Lâm Ngọc Lan vẫn còn đứng im tại chỗ, lập tức lạnh giọng nói.

"À à. . . . ." Lâm Ngọc Lan lập tức theo sát bước chân của người phụ nữ kia.

Hừ. . . . . Chảnh cái gì mà chảnh, nếu không phải là tính đến cô còn cần tới sự trợ giúp của cô ta, Lâm Ngọc Lan cô há lại để cho cô ta đứng trước mặt mình mà gào thét sao, chỉ là có thể lấy lại được phần tài sản của cha cô, cái này đối với cô mà nói đích xác là rất mê người, đến lúc đó cô chính là một tiểu phú ông, để xem cái đám họ hàng thân thích kia còn dám ở trước mặt cô phách lối nữa hay không, hừ. . . . . Lâm Ngọc Lan bụng đầy oán khí theo chân người phụ nữ mang mặt nạ đi ra khỏi ngõ tối.

Hoàng Phu Tuyệt và Thủy Băng Nhu du ngoạn vài ngày ở các vùng phụ cận của đảo Wahu, rốt cuộc mới bước và hành trình trở về nhà.

Giờ phút này bọn họ đang ngồi chờ trên ghế ở sảnh của phi trường, hành lý đã gửi vận chuyển về, ánh mắt người chung quanh không ngừng hướng về phía hai người bọn họ, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng đàm luận, cũng không thiếu vài thiếu nữ nhỏ tuổi bắt đầu cầm điện thoại lên quay chụp.

Cũng là bởi vì hai người này thật không phải người bình thường, bất kể là diện mạo, hay là phong cách đều vô cùng xuất chúng.

"Bé cưng, lần này ra ngoài, em chơi có vui không?" Nhìn khuôn mặt tươi cười của Thủy Băng Nhu ở bên cạnh, Hoàng Phu Tuyết cũng không nhịn được nâng lên nụ cười, đưa tay vuốt tóc cô.

"Àn." Thủy Băng Nhu gật đầu một cái, cọ cọ vào bàn tay quen thuộc của Hoàng Phu Tuyết, bộ dáng rất hường thụ.

Vừa lúc đó, Thủy Băng Nhu đột nhiên đứng thẳng lên, mắt dò xét chung quanh.

"Bà xã, sao thế?" Hoàng Phu Tuyết đứng lên nắm lấy bà vai của cô hỏi.

"Ừm? Em cảm giác dường như có ai đó đang núp ở chỗ tối chăm chăm theo dõi chúng ta, nhưng mà em lại không biết là ai?" Thủy Băng Nhu vẻ mặt mờ mịt nói.

"Ha ha ha. . . . Anh đều đã an bài ám vệ đứng ở chỗ tối, em quên à? Ha ha ha. . . cũng có thể là cảm giác của em không chính xác rồi, đừng suy nghĩ nữa, cứ ngồi xuống trước đã, chuẩn bị phải lên máy bay rồi." Hoàng Phu Tuyết cười an ủi cô, ánh mắt lên ra hiệu cho ám vệ đang núp ở chỗ tối, anh nhất định sẽ cho người điều tra tìm hiểu rõ chuyện này, mặc kệ cảm giác của nha đầu có nhầm lẫn hay không, vì sự an toàn của cô, anh không thể không làm như vậy, bởi vì anh không thể để cho nha đầu của anh có dù chỉ một tia, một chút nguy hiểm nào.

"Các vị hành khách, chuyến bay đi thành S, Trung Quốc . . . . . lúc hai giờ chuẩn bị cất cánh. . . Xin mời lên máy bay."

"Các vị hành khách, chuyến bay đi thành S, Trung Quốc . . . . . lúc hai giờ chuẩn bị cất cánh. . . Xin mời lên máy bay."

(Editor: Ta chưa đi máy bay lần nào nên chỗ thông báo này không rõ lắm, tác giả lại lược bớt nội dung nên ta có chém tí à)

"Đi thôi." Hoàng Phu Tuyết kéo một cánh tay Thủy Băng Nhu, cười dịu dàng nói với cô, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa kính thủy tinh trong suốt phản chiếu trên gương mặt tuấn mỹ giống như thần thánh, cao lớn hấp dẫn, thần bí cao quý.

"Àn!" Nước Băng Nhu gật đầu, đi theo bước chân của anh.

Lên tới máy bay, Thủy Băng Nhu vẫn có thể mãnh liệt cảm thấy cái cảm giác bị người nhìn chăm chú, cô quay đầu nhìn một chút, tất cả đều là người xa lạ không hề quen biết, không có nhân vật nào khả nghi, chẳng lẽ thật sự là cô quá nhạy cảm rồi sao?

Cô lắc lắc đầu, cố loại bỏ cái cảm giác không an tâm kia ra khỏi đầu.

"Bé cưng, sao vậy? Há?" Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy bộ dạng không yên lòng của cô, dịu dàng hỏi.

"Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi." Thủy Băng Nhu cười trả lời, không nên khiến cho Tuyết lo lắng, có lẽ thật sự là cô quá nhạy cảm thôi.

"Há? Mệt mỏi thì ngã người xuống ngủ đi, đợi lúc máy bay hạ cánh, anh sẽ đánh thức em, há?" Hoàng Phu Tuyết giúp cô điều chỉnh tốt cái ghế, sau đó đắp kín mềm cho cô.

"Em cứ ngủ đi nhé, anh đi toilet một chút, đừng lo lắng, những ám vệ kia cũng ở trên máy bay này, sẽ không ai thương tổn em, ngoan ngoãn ngủ, đừng sợ, anh sẽ trở lại ngay."

"Ừm"

Thấy Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng khép mắt lại, Hoàng Phu Tuyết mới lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía phòng vệ sinh nam.

"Điều tra ra sao rồi?" Thanh âm lạnh lẽo từ trong miệng Hoàng Phu Tuyết truyền ra.

"Bẩm chủ tử, thuộc hạ không có phát hiện bất kỳ người nào khác thường." Một người áo đen đứng trước mặt của anh cung kính nói, bọn họ tra xét một lượt tất cả người trên máy bay, không có phát hiện nhân vật nào khả nghi, bởi vậy nên cảm giác của phu nhân không đúng rồi.

"Ừm, tăng cường đề phòng một chút, không thể buông lỏng." Hoàng Phu Tuyết vẫn không bỏ ý định phân phó.

"Dạ!" Người áo đen sau khi nói xong, đột nhiên ẩn đi. Có mấy vị khách nam lục tục tiến vào nhà cầu, khi bọn họ thấy Hoàng Phu Tuyết, cũng sững sốt, sau đó lại tiếp tục làm chuyện của mình.

Hoàng Phu Tuyết xoay người ra khỏi toilet.

"Há?" Thủy Băng Nhu mở ra đôi mắt như nước, bởi vì vừa ngủ mà mắt trở nên ướt nhẹp giống như con mèo nhỏ nhìn anh, khiến cho lòng anh nhất thời bị táng một đòn, hận không được hóa thân làm sói, nhưng thời gian địa điểm đều không đúng.

"Anh đánh thức em sao?" Hoàng Phu Tuyết điều chỉnh hô hấp, kéo đầu cô vào trong ngực, để cho cô có thể ngủ thoải mái chút.

"Ừm, em đã ngủ lâu rồi sao?" Thủy Băng Nhu ngáp một cái, cô cảm giác đặc biệt mệt mỏi, đều do cái người bên cạnh cô này thật không có tiết chế, trong lòng Thủy Băng Nhu ai oán nhủ thầm.

"Không có, còn phải một lúc lâu nữa mới về tới nhà đấy? Ngoan ngoan ngủ lại đi, hà?" Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, dịu dàng dụ dỗ nói.

"Ừm!" Thủy Băng Nhu cọ cọ trên ngực anh, lại lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Ha ha ha. . . Bé cưng của anh nhất định phải mãi hạnh phúc, anh tuyệt đối không để cho bất kỳ ai làm thương tổn đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

"Đáng chết! Các người bảo vệ cô ấy thế nào vậy? Một việc đơn giản như thế cũng không làm được, giữ các người lại có ích lợi gì chứ?" Hoàng Phu Tuyết tức giận quát.

Sau khi xuống máy bay anh cũng chỉ là đi vào phòng vệ sinh một lát, ai ngờ sau khi trở về, đám ám vệ lại nói với anh, không thấy bảo bối của anh ở đâu cả, bảo anh làm sao mà chịu nổi.

Đáng chết, bọn họ còn có mặt mũi mà đứng trước mặt anh, anh quả thật muốn nổ tung rồi, cho tới bây giờ nha đầu của anh cũng chưa từng rời khỏi anh nửa bước, hiện tại khẳng định cô cũng đang đợi anh tới cứu cô, anh nhất định phải nhanh lên một chút tìm cho được cô.

"Vừa rồi thuộc hạ nhìn thấy phu nhân vào toilet, bởi vì lần này sắp xếp ám vệ đều là nam, cho nên bọn thuộc hạ chỉ có thể đứng đợi ở bên ngoài, không nghĩ tới hồi lâu sau, cũng không thấy phu nhân đi ra, bọn thuộc hạ lo lắng có vấn đề, vì vậy chạy vào, ai ngờ không thấy bóng dáng của phu nhân đâu nữa." Người đứng đầu ám vệ bình tĩnh mà cung kính tường thuật lại sự việc, trong lòng lại hoảng sợ như có sóng to gió lớn, phu nhân mà chủ tử yêu nhất lại biến mất ở ngay trước mắt đám người bọn họ, chuyện này sợ rằng chủ tử sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Nghe ám vệ tường thuật lại, Hoàng Phu Tuyết lo lắng đi tới đi lui, trí nhớ thật nhanh phân tích lại toàn bộ quá trình sự việc xảy ra, từ toàn bộ sự việc có thể thấy, đây là hành động đã có kế hoạch trước, vậy thì hiện tại nha đầu của anh đang ở trong tay ai? Đối phương muốn cái gì?

"Các người trước đó có kiểm tra qua phòng vệ sinh hay không?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hỏi, chuyện này đều là lỗi của anh, nếu không phải là lần trước Quan Đình thiếu chút nữa để cho nha đầu của anh bị thương, anh sợ sẽ lại xuất hiện tình huống như thế, cho nên mới không sắp xếp nữ ám vệ ở bên người nha đầu nữa.

"Trước đó đã kiểm tra qua, không có chỗ nào khả nghi, phu nhân sau khi đi vào cũng không nhìn thấy nhân vật khả nghi nào đi vào, chỉ là. . . . . Có một nhân viên vệ sinh bật khẩu trang đi vào, chẳng lẽ là. . . . ." Ám vệ phân tích từng chút, sau đó bừng tỉnh hiểu ra.

"Chẳng lẽ cái gì? Trong lúc đó có chuyện gì xảy ra?" Hoàng Phu Tuyết khẩn trương hỏi.

"Nhân viên vệ sinh đó mang khẩu trang, không thấy rõ mặt của cô ta, nhìn thân hình thì đó là một phụ nữ, cô ta đẩy một thùng nước rất to đi vào, trong chốc lát liền đẩy cái thùng nước lớn đó đi ra, thuộc hạ cho là thứ cô ta đẩy ra thật sự là nước, cho nên. . . . Cũng không có nghiêm túc kiểm tra, theo như tình hình này, có lẽ. . . . Chính là nhân viên vệ sinh kia mang phu nhân đi." Về mặt ám vệ đồ mồ hôi lạnh nói.

"Lập tức phong tỏa cả phi trường, tìm kiếm cho tôi, lời cô ả nhân viên vệ sinh chết tiết kia ra đây, tôi không tin cô ta có thể mọc cánh mà bay đi được." Hoàng Phu Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi phân phó.

"Còn đứng đó làm gì? Còn không mau cút đi đi tìm, kêu toàn bộ người trong "Ám Dạ" đi ra ngoài tìm, kẻ cả có phải lật tung cả thành S cũng phải tìm được, nếu không tìm được, các người cũng không cần trở lại." Hoàng Phu Tuyết thấy đám ám vệ kia vẫn thờ ơ, liền gầm lên giận giữ, bọn họ dĩ nhiên sẽ không lo lắng, người bị bắt đi cũng đâu có phải người yêu của bọn họ.

"Dạ! Dạ!" trong nháy mắt đám ám vệ liền biến mất khỏi chỗ đứng, chỉ còn lại một người Hoàng Phu Tuyết ở cửa chính của phi trường lo lắng đi tới đi lui.

Hình ảnh này hấp dẫn không ít kẻ khách đi qua đi lại, dù sao một người đàn ông anh tuấn khác thường bộ mặt bí thông ở cửa chính của phi trường đi tới đi lui, khiến cho người ta bị thu hút đồng thời cũng rất tò mò rốt cuộc anh ta đã xảy ra chuyện gì.

Bé cưng, em đừng sợ, anh rất nhanh sẽ tìm ra em, rất nhanh. . . . Trong lòng Hoàng Phu Tuyết không ngừng nhủ thầm.

Lúc này tại cổng một khu nhà đồ nát ở ngoại ô thành S, khắp nơi cỏ dại mọc thành bụi, chung quanh hoang vu không có người ở, một phụ nữ toàn thân che bịt kĩ càng đẩy một chiếc xe quét dọn vệ sinh cũ kĩ, bên trên để một thùng nhựa đã biến thành màu đen, bên trên thùng nhựa trang bị đầy đủ rất nhiều túi nhựa màu đen, chung quanh còn có vài ba cây chổi.

Chỉ thấy người phụ nữ dừng xe ở cửa sau khu phế tích, chán ghét tháo bỏ khẩu trang, thẹn thùng lộ ra gương mặt của Lâm Ngọc lan.

"Này —tôi đã đến, mau ra đây. . . . Cô đã tới chưa? Còn không mau ra đây. . . ." Lâm Ngọc Lan nhìn vào phía trong hồ lớn, đáng chết, cũng không biết người đàn bà xấu xí đó đến chưa, quả thật quá lãng phí nước miếng của cô.

"Đứng ở đó mà lớn tiếng kêu la cái gì, tôi đã tới, cô muốn cho toàn thể giới này biết cô là người cướp được cái con tiện nhân đáng chết Thủy Băng Nhu kia sao? Hừ. . . . Còn nữa, tại sao cô lại đi lâu như vậy?" Người phụ nữ mang mặt nạ từ phía sau cô đi ra, tức giận nói.

Hừ. . . . Chanh cái gì mà chanh, còn không phải là Lâm Ngọc Lan cô tự mình ra tay mới bắt được Thủy Băng Nhu, cái kẻ xấu xí này ngày ngày chỉ biết la hét với cô, tự cho mình là đúng, đến bộ mặt thật cũng không dám để người nhìn thấy, nhất định là hình dáng vô cùng khó coi, hừ. . . . Chẳng những khó coi, hơn nữa còn là người tàn phế, chờ cô lấy lại được tài sản của cô rồi, xem cô xử lý cái người xấu xí này thế nào, Lâm Ngọc Lan nhìn vào một bên ống tay áo trống rỗng của người phụ nữ đeo mặt nạ kia, ở trong lòng thầm lời mười tám đời tổ tông của ả ra mà mắng một trận.

"Nhìn cái gì, muốn chết hả?" Người phụ nữ mang mặt nạ hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Ngọc Lan, khiến cô ta sợ đến chân khẽ run rẩy, thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

"Tôi. . . . Tôi. . . . Cô cho rằng tôi tình nguyện sao, cô sao có thể tượng tượng được, cái gã đàn ông tên Hoàng Phu Tuyệt đó đã phái bao nhiêu người đi theo bên người cô ta, hơn nữa còn từng giây từng phút một tác cũng không rời khỏi Thủy Băng Nhu, tôi từ phi trường của đảo Waho một đường theo dõi bọn họ đến phi trường thành S, thật vất vả thừa dịp người đàn ông kia đi toilet, mới có cơ hội xuống tay, cô có bản lĩnh, sao không tự mình đi thử một chút, hừ. . . . " Lâm Ngọc lan nhớ tới đã phải đóng giả thành nhân viên dọn dẹp vệ sinh mới có thể bắt được Thủy Băng Nhu, cái con đàn bà xấu xí kia lại còn dám chê mình chậm chạp, trong lòng nhất thời bốc hỏa, lớn giọng nói, giờ phút này trong lòng cô ta hoàn toàn quên mất sợ hãi.

"Nói như vậy là tôi phải vô cùng cảm tạ cô sao? Hả?" Người phụ nữ mang mặt nạ từ từ tới gần Lâm Ngọc Lan, một tay đột nhiên bóp chặt cổ họng của cô.

"Tôi không muốn nghe bọn họ có bao nhiêu ân ái, cô cũng không cần lắm nhảm nói với tôi, cô tốt nhất nên thông minh một chút, không cần la hét lên với tôi, nếu không cô cứ chờ xem, hừ — nói, Con tiện nhân Thủy Băng Nhu đó ở đâu rồi?" Người phụ nữ đeo mặt nạ hung tợn cảnh cáo, ả bây giờ hận không được lột da Thủy Băng Nhu, ăn thịt của cô ta, uống máu của cô ta. . . .

"Ồ đây. . . . Khụ khụ. . . . Ở chiếc xe đó. . . . Khụ khụ khụ. . . . Trong thùng. . . ." Hai tay Lâm Ngọc Lan cầm tay của người phụ nữ kia đang bóp chặt cổ họng của cô, khó nhọc nói.

Người đàn bà này quả thật điên rồi, cô thật sự khó chịu muốn chết, giờ phút này trong lòng Lâm Ngọc Lan vô cùng sợ hãi, lo lắng người đàn bà này chỉ cần vừa tăng một chút lực là có thể bóp vỡ cổ họng của cô, có lẽ là bởi vì hai ngày nay dưới sự hướng dẫn của người đàn bà xấu xí kia, Lâm Ngọc Lan cô giống như lại được trở về với quá khứ là đại tiểu thư lúc trước, có tài sản tiêu xài không hết, ngày ngày sống phóng túng, cho nên cô đối mặt với cái chết là vô cùng sợ hãi.

Người phụ nữ mang mặt nạ nghe được lời Lâm Ngọc Lan nói, lập tức buông tay đang bóp chặt cổ họng cô ta ra, chạy như điên đến bên cái thùng, vạch lớp ni lông màu đen phía trên ra, liền lập tức thấy dung nhan mỹ lệ đang hôn mê của Thủy Băng Nhu.

"Khụ khụ khụ. . . . Khụ khụ khụ. . . ." Người đàn bà mang mặt nạ kia vừa buông lỏng tay, Lâm Ngọc Lan rốt cuộc lấy lại được hô hấp, tay nhẹ nhàng vuốt cổ, không nhịn được ho khan.

Người đàn bà mang mặt nạ đột nhiên lùi ra xa, dùng chân đạp một cái thật mạnh vào thùng nước màu đen, cả thùng nước bên trong mang theo Thủy Băng Nhu cứ như vậy lăn xuống khỏi xe, đụng vào tảng đá lớn ở bên cạnh, ngừng lại.

"Này, mau tỉnh lại, đừng nghĩ giả chết, con đàn bà chết tiệt, còn không tỉnh lại. . . ." Người phụ nữ mang mặt nạ lời Thủy Băng Nhu ra, dùng chân đá mạnh vào mông cô, giống như nói điên gào lên.

Mặc dù như thế, Thủy Băng Nhu vẫn không có chút phản ứng nào, quá tức giận ả ta chỉ có thể hằm hằm tức giận nhìn về phía Lâm Ngọc lan đứng ở bên cạnh.

"Tại sao cô ta đến bây giờ cũng còn không có tỉnh lại?" Người đàn bà đeo mặt nạ giận điên lên, vốn ả tưởng rằng có thể hành hạ tiện nhân Thủy Băng Nhu này một trận thật đã, không nghĩ tới dù ả có dùng sức đá cô ta thế nào, cô ta đều không có chút phản ứng, ngược lại làm cho ả mệt gần chết.

"Cái đó. . . . Khụ khụ. . . . Bởi vì lo lắng cô ta kêu đảm bảo vệ, cho nên tôi cho cô ta một lượng lớn thuốc mê, đại khái buổi tối cô ta mới có thể tỉnh lại." Lâm Ngọc Lan ấp úng nói.

Người đàn bà kia lờm cờm ả một cái cũng không có nói cái gì nữa, xoay người định đi vào trong khu phế tích.

"Đợi chút. . . . Cái đó. . . . Chuyện của tôi đã làm xong, có hay không. . . . cô có phải cũng nên thực hiện những điều cô đã nói, sau đó chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa. . . ." Lâm Ngọc Lan thương lượng.

"Cái người này sao lại mau muốn thoát thân như vậy? Hay là cô nghĩ muốn xuống địa ngục tám chuyện với Diêm vương? Hừ. . . . . Tốt nhất đừng có giờ trò vãn ra, ngoan ngoan hoàn thành việc tôi giao cho cô, trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu, tôi không ngừng, ai cũng đừng nghĩ dừng lại, ha ha ha. . . Huống chi tôi đồng ý với cô cái gì sao? Nếu như chuyện khiến tôi hài lòng, có lẽ tôi sẽ suy tính đến việc đem công ty của cha cô trả lại cho cô." Người phụ nữ mang mặt nạ hung ác uy hiếp, sau đó nghênh ngang đi vào khu phế tích.

Con đàn bà đáng chết này quả thật chính là ma quỷ, rõ ràng đã đồng ý chuyện của cô, hiện tại lại đổi ý, thật đáng chết! Hừ — Cô cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời cô nói sao? Chọc giận tôi, bà cô đây liền đem hành tung của Thủy Băng Nhu tiết lộ cho Hoàng Phu Tuyệt, hừ. . . Chúng ta cứ chờ mà xem.

Mà lúc này trong lầu đài đã nổi trận phong ba, các người hầu run run rẩy rẩy làm việc của mình, không dám sơ xuất chút nào, tất cả mọi người lo lắng nếu mình sơ ý một chút sẽ trở thành đối tượng để ông chủ oanh pháo.

Vốn là nghe thấy ông chủ và phu nhân đi du lịch trăng mật trở về, bọn họ cũng rất cao hứng ra cửa nghênh đón, ai ngờ đợi được chính là vẻ mặt đằng đàng sát khí của ông chủ, không thấy phu nhân, nhìn tình hình này nhất định là xảy việc lớn gì rồi, bằng không tại sao cứ có từng nhóm một người áo đen đi vào thư phòng, mà phu nhân đã đi đâu rồi? Trong lòng tất cả mọi người giúp việc đều tràn đầy nghi hoặc.

Về mặt Hoàng Phu Tuyệt tiêu tụy rũ đầu xuống, trên mặt là một vẻ xanh mét khiến cho người ta nhượng bộ lui binh, không có ai biết lửa giận trong lòng anh lúc này đã đạt đến cái dạng gì, nhưng là trên đất một mảnh hỗn độn khiến cho trong thư phòng cả ám vệ lẫn người giúp việc không dám thở mạnh.

Đây đã những món đồ của trận thứ hai mà ông chủ đập kẻ từ khi vào nhà.

"Vẫn không tìm được, chẳng lẽ đối phương thật sự biết bay hả? Đi, phát động mọi người đi tìm, kẻ cả có phải xói tung toàn bộ thế giới cũng phải tìm được." Hoàng Phu Tuyệt dừ hét lên với ám vệ đứng bên cạnh, đã 4 giờ 15 phút là tám giờ, bảo bối anh biến mất đã lâu như vậy, anh tìm kiếm cũng đã gấp đến muốn hỏng rồi.

"Dạ!" Ám vệ rít găng như chạy trốn khỏi thư phòng.

Thấy tất cả ám vệ đều đã lui ra khỏi phòng, một vài người giúp việc vẫn còn ở trong phòng trong lòng cũng thấy run sợ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chọc giận ông chủ đang bộc phát kia, từ chuyện bọn họ vừa nói có thể thấy là có người biến mất, nhưng là ai đây? Chẳng lẽ là phu nhân? Chỉ có phu nhân mới có năng lực khiến cho ông chủ nổi điên như vậy, ông trời phù hộ! Hi vọng ông chủ suy nghĩ sáng suốt một chút, ngàn vạn lần không được đem lửa giận phát ở trên đám người vô tội bọn họ, dù sao bọn họ cũng không dễ dàng gì, một đồng lớn người nhà đang chờ bọn họ nuôi đấy.

Một người trong đám người giúp việc đó không chịu nổi đại khí phát ra từ trên người Hoàng Phu Tuyệt, lặng lẽ đi ra khỏi thư phòng, những người giúp việc khác nhìn thấy động tác của cô ta, cũng nhất nhất bắt chước, cho đến cuối cùng toàn bộ người giúp việc đều lui ra khỏi thư phòng.

Ngoài cửa thư phòng, người giúp việc đầu tiên rời khỏi phòng tên A Lan từ từ vỗ vỗ ngực, hít một hơi thật sâu, đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ vỗ vào trên vai cô, cô kinh hãi nhảy dựng lên, nhắm mắt lại nói lắp bắp:

"A. . . Ông chủ, tôi không phải có ý muốn lười biếng. . . Tôi là muốn đi. . . . . Đi toilet. . . . . Đứng, đi toilet."

"A Lan, cô làm cái gì vậy?"

"Ah? Cái đám nhóc con này, làm ta sợ muốn chết. Ai nha, nguy rồi, các người thế nào đi ra hết rồi, nếu là ông chủ phát giận thì làm thế nào? Mau vào đi, mau mau." A Lan xoay người thấy một đám người giúp việc mới vừa ở thư phòng cũng chạy ra ngoài, nhất thời lo lắng nói.

"Thôi đi, vừa rồi không phải là cô đi ra trước sao? Lúc này tôi không dám quay vào đó đâu, tôi không chịu nổi khí thế của ông chủ, huống chi nếu hiện tại đi vào, nói không chừng ông chủ còn tức hơn, chúng ta nên để cho ông chủ có chút không gian riêng, để ông ấy thật tỉnh táo lại đã." Người giúp việc tên A Phụng nói.

"Đúng nha, đúng nha. . . . ." Một đám người giúp việc đồng ý nói, bọn họ không muốn bị khí thế cường đại của ông chủ đè chết.

"Vậy. . . Vậy thì tất cả giải tán đi, mọi người đi làm việc của mình, nhớ lấy không cần khua môi múa mép trước mặt người khác! Chuyện của ông chủ còn chưa tới phiên chúng ta tới thảo luận." A Lan nói xong, tất cả mọi người lập tức giải tán.

Trong thư phòng, Hoàng Phu Tuyệt chán chường ngồi ở trên ghế trước bàn đọc sách, đưa tay cầm lấy khung hình trên bàn, là hình ảnh Thủy Băng Nhu thẹn thùng chủ động từ phía sau lưng ôm cổ anh, khuôn mặt tươi cười, đó là bức hình mới chụp cách đây không lâu, trước kia bọn họ rất ít chụp hình, bởi vì anh tin tưởng bọn họ sẽ luôn luôn ở chung một chỗ, cho nên không có cần thiết chụp ảnh.

Cho đến gần đây, anh mới muốn cho đến khi bọn họ già đi, sẽ cùng cô nhớ lại từng chút từng chút những giây phút còn trẻ, vì vậy anh sắp xếp rất nhiều ảnh chụp và băng ghi hình, không nghĩ tới hiện tại anh chỉ có thể nhìn ảnh mà nhớ cô.

Tay Hoàng Phu Tuyệt từ từ mon trón khuôn mặt tươi cười của Thủy Băng Nhu trong ảnh, về mặt bi thống mà nhu tình miệng khẽ lầm bầm: "Bé cưng, em bây giờ có khỏe không? Không thấy được anh, có sợ hay không? Hả? Bọn họ có cho em ăn cơm hay không?" .

"Đáng chết, bọn họ rốt cuộc giấu em ở nơi nào? Tại sao cho đến bây giờ vẫn không tìm được, không ai có thể làm thương tổn tới em, anh thề! Đám người khốn kiếp kia sẽ phải ném trái cảm giác sống không bằng chết!" tay Hoàng Phu Tuyệt nặng nề nện lên trên mặt bàn.

Đột nhiên điện thoại ở trên bàn bên cạnh đổ chuông, Hoàng Phu Tuyệt gần như phát điên cảm ông nghe lên rống giận ra tiếng: "Đáng chết, các người đến

tốt cùng muốn làm cái gì? Nói ra mục đích của các người!"

"....." Bên đầu điện thoại kia không biết nói cái gì, chỉ là sắc mặt Hoàng Phu Tuyết vô cùng không tốt.

"Lũ khốn kiếp, các người nếu là dám tổn thương cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ làm cho các người hối hận vì đã sống ở trên thế giới này!" Hoàng Phu Tuyết gầm thét vào trong điện thoại.

"...."

"Khốn kiếp!" Hoàng Phu Tuyết chửi to một tiếng, thế nhưng đối phương vừa nói xong đã tự động cúp máy, anh vẫn còn chưa biết bé cưng của anh có ổn hay không? Người đàn bà đáng chết, tốt nhất không nên thương tổn bảo bối của anh, nếu không anh sẽ không dễ yên như vậy, Hoàng Phu Tuyết ngẩng đầu nhìn ông nghe, đúng vậy, từ giọng nói vừa rồi trong điện thoại có thể thấy, đối phương là một phụ nữ, hơn nữa là người biết người phụ nữ của anh, đến tốt cùng là người nào?

Ở cửa thư phòng Quân gia run run rẩy rẩy đứng tại đó, không dám đẩy cánh cửa kia ra, đây là lần đầu tiên ông ta thấy ông chủ như vậy, xem ra đám người kia tốt nhất là bảo đảm phu nhân bình yên trở về, nếu không không chỉ có bọn cướp kia, ngay tất cả người giúp việc trong lâu đài cũng sẽ chịu liên lụy.

Hồi lâu sau, Quân gia không nghe được bất kỳ tiếng động nào, mới thở dài một hơi, trong tay cầm một cái hộp, nhẹ nhàng đi vào trong căn phòng tối.

"Ông chủ?" Quân gia run giọng mở miệng cắt đứt mạch suy nghĩ của Hoàng Phu Tuyết.

Hoàng Phu Tuyết vừa nhìn thấy bóng dáng quân gia, lập tức đi thật nhanh tới bên cạnh ông ta, cầm lấy cái hộp tinh xảo trên tay của ông, tay run rẩy từ từ mở hộp ra, mới vừa rồi trong điện thoại bọn cướp nói sẽ gởi một vật của bé cưng đến đây.

Gấp gáp, cũng nhanh thấy được, lòng của Hoàng Phu Tuyết thỉnh thoảng nháy không ngừng, anh bắt đầu sợ, đúng vậy, thủ lĩnh của bang phái xã hội đen đệ nhất thế giới, cái người không gì làm không được Ám Hoàng - Hoàng Phu Tuyết, sợ, một cái hộp nhỏ như vậy, nó có thể chứa đủ cái gì? Anh lo lắng mở ra, không lẽ là một đầu ngón tay của bé cưng, nếu quả thật là như thế, bé cưng của anh làm sao có thể chịu đựng nổi, bình thường chỉ tiêm thôi, cô đều đã sợ đau đến sắp khóc, càng nghĩ tim của anh lại càng đau, trong lòng anh âm thầm hồi tưởng lại, hi vọng suy đoán của anh là sai lầm.

"Phù phù..." Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy nằm bên trong là nhẫn kết hôn của bọn họ, thở phào một hơi nhẹ nhõm, tâm đang đau đớn cũng chợt nhẹ bớt, may mắn không phải ngón tay của bé cưng.

Vừa rồi đúng là muốn lấy mất nửa cái mạng già của ông rồi, nhìn thấy biểu tình của ông chủ nghiêm túc như vậy, ông thật sự lo lắng về cái hộp không có tên người gửi này, sẽ có cái gì đó nhìn mà phát điên, nhưng khi thấy ông chủ thở phào nhẹ nhõm, tim của ông cũng theo đó buông lỏng, bằng vào năng lực của ông chủ, ngài nhất định có thể tìm được phu nhân, Quân gia ở bên cạnh trầm nghĩ.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Thủy Băng Nhu nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia thì kinh ngạc kêu lên một tiếng, mà Hoàng Phu Tuyết lại là mày đẹp lạnh lẽo nhìn lại, trong mắt sát ý càng đậm.

Trời ạ, người đàn bà này thế nhưng không hề xấu xí, thậm chí còn có thể nói là một giai nhân thanh tú, vậy cô ta sao phải mang mặt nạ? Giấu đi gương mặt đẹp như vậy để làm cái gì đây? Nhìn về mặt của Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết có thể thấy, bọn họ đều biết nhau, chẳng lẽ là tình yêu rồi ư? Nói như vậy, bất cóc Thủy Băng Nhu không phải là muốn tông tiền, đáng chết, cô ta thế nhưng lại khiến cho Lâm Ngọc Lan cô mất toi bao công sức, giờ phút này trong lòng Lâm Ngọc Lan đang giận dữ ngất trời.

"Quan Đình? Tôi với cô không thù không oán, cô tại sao muốn bắt cóc tôi? Còn tay của cô sao..." Thủy Băng Nhu lay lay một tay đang túm lấy mình của Quan Đình chất vấn, kể từ sau lần cô bị ám sát đó, liền chưa từng nhìn thấy cô ấy, khi đó cô không có hỏi, cho là cô ấy bị Tuyết phái đi làm chuyện khác, không nghĩ tới gặp nhau lần nữa, lại là cô ấy bắt cóc mình, cũng là bởi vì cô ấy yêu Tuyết sao? Còn có một tay của cô ấy là vì sao lại thành tàn phế?

"Tại sao? Ha ha ha... Mày còn hỏi tao tại sao, đây tất cả không phải là nhờ mày ban tặng sao? Tao biến thành đáng vẻ quỷ quái như hôm nay đều là do mày làm hại, nhìn vào cánh tay tàn phế này của tao đi, nó là bởi vì mày mới bị đứt, anh ta tại sao yêu mày như vậy? Tại sao? Tao yêu anh ấy như vậy, thế

nhưng lại đối xử với tao như thế, không công bằng! Không công bằng!" Quan Đình giống như nổi điên lắc lắc người Thủy Băng Nhu quát.

"Tôi . . . . Tôi không có. . . Tôi thật sự không biết tay của cô tại sao lại phải biến thành như vậy, thật không phải là tại tôi, cô có phải hiểu làm cái gì rồi hay không?" Thủy Băng Nhu uất ức nói, cô bình thường nhìn thấy máu liền đầu óc choáng váng, làm sao có thể làm bị thương cánh tay của cô ấy chứ, huống chi họ mới biết nhau không tới một tuần lễ, cô ấy lại đột nhiên biến mất, nên cô ấy cũng không thể nào vì cô mà bị thương nha.

"Ha ha ha. . . Không phải mày, dĩ nhiên không thể nào là mày tự tay làm, cái người kia yêu mày đến thế, làm sao có thể để cho mày làm chuyện hai tay vấy máu tanh như vậy, ha ha ha. . . Tao yêu anh ta như vậy, thế nhưng anh ta lại đối với tao tàn nhẫn như vậy, cũng chỉ là bởi vì mày bị người đuổi giết, tao không có tiền lên cứu mày mà thôi, anh ta lại đem tao giam lại, bỏ thuốc tao, còn nghĩ giao tao cho đám đàn ông ghê tởm kia, nếu như không phải là tao dùng hết tàn lực cuối cùng trốn ra được, tao sớm đã chết ở bên dưới đám đàn ông khốn kiếp kia rồi, là ở phía dưới, hiểu ý của tao không? Tất cả đều là bởi vì tiện nhân là mày, tại sao? Tao chờ anh ta ước chừng đến mười năm, mà mày thì đã làm được cái gì? Tại sao đối với tao như vậy?" Quan Đình rống giận tựa như phát điên.

"Bốp — Bốp —" mắt Quan Đình đột nhiên đỏ lừ, dữ tợn tát Thủy Băng Nhu mấy bạt tai.

"Dừng tay! Đáng chết, tôi kêu cô dừng tay." Hoàng Phu Tuyết nhìn Quan Đình bạt tai Thủy Băng Nhu, trong lòng đau đến cực kỳ khó chịu, nghiêng răng quát, con đàn bà chết tiệt, vẫn còn chưa có chết, dám can đảm tổn thương bề cùng của anh quả thật không thể tha được!

"Ha ha ha. . . Đau lòng? Ha ha ha. . . Thì ra là tất cả tâm tình cùng với sự dịu dàng của anh đều chỉ giành cho nó mà thôi, ha ha ha. . . Anh yêu nó càng sâu, tôi càng muốn hành hạ nó đau đớn, ha ha ha. . . ." Quan Đình đột nhiên cười đến càng ngày càng thê lương.

Cô làm tất cả chẳng qua là muốn giành được sự chú ý của anh thôi, anh tại sao cho tới bây giờ cũng không hiểu, chỉ cần cho cô một chút xú dịu dàng, cô sẽ lưu lại cho Thủy Băng Nhu một con đường sống, cô cũng chỉ là muốn tình yêu của anh mà thôi, chẳng lẽ cũng là cô quá tham lam sao? Không, không, không, đều là bởi vì con tiện nhân Thủy Băng Nhu này, chỉ cần nó biến mất, Quan Đình cô có thể có được tình yêu của anh, chính là như vậy, nhất định là. . .

"Dừng tay, mau dừng tay!" Hoàng Phu Tuyết tức giận quát ầm lên, anh thật sắp điên mất rồi, không nghĩ tới Quan Đình lại cảnh giác đến mức này, ép Nhu Nhi đứng ở sát mép nước, đến bây giờ anh cùng đám ám vệ kia cũng không có cách nào có thể ra tay, bởi vì anh không thể mạo hiểm, chỗ sông kia cũng không phải sâu bình thường, té xuống thật sự là sẽ lập tức mất mạng, trong lòng Hoàng Phu Tuyết càng ngày càng nóng nảy, một bên anh nói với cô ta, cố gắng dẫn dụ lực chú ý của cô ta, vừa quan sát địa hình, nhưng một tràng bạt tai của cô ta đánh lên Nhu nhi đã khiến cho lý trí của anh thiếu chút nữa mất kiểm soát.

"Muốn tôi dừng tay, được, anh lập tức ly hôn với nó, sau đó lấy tôi!" Quan Đình ngừng lại động tác, vẻ mặt tươi cười đầy mong đợi.

"Không thể nào, tôi sẽ không cùng Nhu nhi ly hôn, cũng sẽ không cưới cô." Hoàng Phu Tuyết thẳng thừng cự tuyệt, cả đời này, anh tuyệt đối sẽ không buông tay Nhu nhi ra, tuyệt đối sẽ không.

"Ha ha ha. . . . Anh đến cả việc nói dối cho qua chuyện cũng không được sao, anh yêu cô ta đến như vậy sao?" Quan Đình điên tiết lại bạt tai Thủy Băng Nhu một cái thật mạnh.

"Chuyện tình cảm yêu đương vốn không thể miễn cưỡng, đây là chuyện hai người cam tâm tình nguyện, làm sao cô có thể chỉ vì ái mộ Tuyết mà yêu cầu anh ấy làm điều anh ấy không muốn chứ?" Thủy Băng Nhu nhìn đau khuyển nhủ.

"Câm mồm! Đều là bởi vì mày, chỉ cần mày biến mất, anh ấy sẽ yêu tao, mày sao cứ phải cản trở hạnh phúc của tao như vậy?" Quan Đình giống như nổi điên bắt đầu xuất ra tay đâm chân đá.

"Dừng tay, mau dừng tay, cái gì tôi cũng đồng ý với cô, chớ làm tổn thương cô ấy." Hoàng Phu Tuyết nhìn tình cảnh Thủy Băng Nhu cắn môi nhìn đau, nhất thời mở miệng trấn an, anh không cách nào để cho bảo bối của anh phải chịu dù một chút đau đớn thương tổn nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời thỏa hiệp, tất cả đợi cứu được Nhu nhi rồi hãy nói.

"Ha ha ha. . . . Mày có nghe hay không? Anh ấy rốt cuộc đồng ý lấy tao rồi, ha ha ha. . . Thủy Băng Nhu, mày sẽ phải trở thành một người đàn bà bị chồng bỏ rồi, ha ha ha. . . ." Quan Đình nghe được lời anh nói, nhất thời vui vẻ cười nói, chỉ cần anh mở miệng đồng ý cưới cô, bất kể là bằng cách nào có được, cô đều không quan tâm, chỉ cần để cho cô ở lại bên cạnh anh là tốt rồi, một ngày nào đó cô sẽ chạm được đến trái tim của anh.

"Không, không thể, tôi không muốn Tuyết cưới người khác, dù là nói dối cũng không được, bởi vì tôi sẽ ghen! Tuyết, không cần chịu người khác uy hiếp, cũng không cần ăn nói khép nép như vậy đối với người khác, bởi vì em sẽ đau lòng, chúng ta liền ước hẹn kiếp sau, được không? Anh phải sống thật tốt, em sẽ luôn sống mãi trong anh, em yêu anh!" Thủy Băng Nhu cười nói, trong mắt toát ra một tia giao hoạt, sau đó tránh khỏi tay của Quan Đình, xoay người nhảy vào dòng sông.

"Không — không cần, Nhu nhi. . . . . Mau trở lại. . . . . Mau lên đây. . ." Hoàng Phu Tuyết thấy Thủy Băng Nhu gieo mình xuống nước, nhịp tim nhất thời dừng lại, hung hăng co quắp, tiếng gào tê tâm liệt phế kinh động những con chim nhỏ bên bờ sông, thanh âm khổ đau kia không ngừng vang vọng trên khắp mặt sông.

Mà ám vệ ở trong bóng tối thấy động tác của Hoàng Phu Tuyết, tổng đầu lĩnh lập tức ra ám hiệu, toàn thể xuất động, vừa nhanh vừa mạnh đánh về phía Quan Đình và Lâm Ngọc Lan, mặc dù hiện tại Quan Đình chỉ còn một tay, nhưng là thực lực của cô ta không thể xem nhẹ, nếu không trước kia cô ta làm sao có thể đảm nhiệm được cái chức Đường chủ của "Ám Dạ".

Lâm Ngọc Lan thấy tình hình này, kêu lên một tiếng, liền tính toán hướng về phía không có người chạy tháo thân, đáng tiếc vô luận cô ta đi tới chỗ nào,

cũng sẽ có một bảy người áo đen đột nhiên chạy đến, trời ạ, không lẽ đây chính là đám người xã hội đen trong lời đồn đại sao? Con đàn bà chết tiết kia rốt cuộc đã kéo cô dính vào một đồng hồ hỗn loạn gì vậy, chẳng lẽ Lâm Ngọc Lan cô hôm nay sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này sao?

Không cần, tuyệt đối không muốn, Lâm Ngọc Lan cô vẫn còn cả một tương lai rất dài, Lâm Ngọc Lan đột nhiên từ trên mặt đất cảm lên một khẩu súng, thật nhanh chạy đến bên người Quan Đình, Quan Đình đang lúc không kịp đề phòng liền bị Lâm Ngọc Lan bóp chặt cổ họng.

Lâm Ngọc Lan dí súng vào đầu Quan Đình uy hiếp nói: "Không nên cử động, tất cả không được cử động, nếu không tôi sẽ giết cô ta."

"Đưa con gái chết tiết, chúng ta là cùng hội cùng thuyền, cô muốn nổ súng thì cũng nên tìm đúng kẻ địch, cô rốt cuộc có hiểu hay không hả? Con ngu này!" Quan Đình giận dữ hét, Lâm Ngọc Lan này thực sự cũng thuộc loài người sao? Thế nào còn ngu hơn cả heo, họ đều là người đối phương muốn bắt, cô ta cho là bắt được Quan Đình cô, bọn họ sẽ thả cô ta qua cửa sao?

"Bắt lại!" Theo một câu ra lệnh của đầu lĩnh, tất cả ám vệ nhanh chóng tiến gần đến bọn họ, đột nhiên, Quan Đình dùng lực lớn gạt súng trong tay Lâm Ngọc Lan sang bên, một tiếng súng nổ, đạn nhanh chóng xuyên qua đầu Lâm Ngọc Lan, máu trên đầu cô ta tuôn xối xả, cô ta còn không kịp kêu một câu cứ như vậy vĩnh viễn nhắm hai mắt lại ngã xuống.

Quan Đình nhanh chóng rút lui, đáng tiếc ám vệ càng ngày càng nhiều, khiến cô ta không còn chỗ nào trốn, trong chốc lát, cô ta liền bị tóm lấy đè chặt xuống đất.

"Giữ chặt lấy, chờ chủ tử xử lý!" Tổng đầu lĩnh lạnh lẽo phân phó, sau đó đi về phía Hoàng Phu Tuyết.

"Nhu nhi ——" Hoàng Phu Tuyết gọi một hồi lâu vẫn không có nhận được lời đáp của Thủy Băng Nhu, tâm lập tức lạnh một nửa, lập tức tính toán nhảy xuống, không nghĩ tới bị người từ phía sau kéo lại.

"Buông ta ra, đáng chết, mau buông ta ra!" Hoàng Phu Tuyết bị phản hết lớn, anh muốn đi tìm bé cưng của anh, cô chỉ có một mình nhất định sẽ sợ.

Không để ý tới tiếng kêu gào của Hoàng Phu Tuyết, tổng đầu lĩnh kéo lấy anh, hô lớn: "Chủ tử, bình tĩnh một chút!" Nơi này là sông Đại Hà, nước sông rất sâu, ngài không muốn sống sao?

Hoàng Phu Tuyết vẫn không nhìn đến lời khuyên của thuộc hạ, dường như phát điên muốn gỡ cánh tay ôm chặt của hắn ra nhảy xuống, bất đắc dĩ, tổng đầu lĩnh không thể làm gì khác hơn là đánh xuống một chương vào gáy anh, Hoàng Phu Tuyết nhất thời lâm vào hôn mê.

"Đưa chủ tử trở về đi! Những người khác chuẩn bị thuyền bè, xuống nước tìm kiếm phu nhân!" Tổng đầu lĩnh vừa nói xong, một người áo đen trong nháy mắt vác Hoàng Phu Tuyết đang hôn mê đi về phía bờ.

"Dạ!" Tất cả ám vệ bắt đầu công việc tìm kiếm.

Lúc này ở trong nước Thủy Nhu thật sự vô cùng hối hận, mới vừa rồi cô hùng dũng nhảy xuống nước, thứ nhất là bởi vì cô tin tưởng vào kỹ năng lặn của mình, nhất định sẽ không có chuyện gì; mặt khác cũng muốn trừng phạt Hoàng Phu Tuyết một chút, ai bảo anh thế nhưng đồng ý với yêu cầu của Quan Đình, cho dù biết rõ là đang lừa gạt cô ta thôi cũng không được, hơn nữa cô cũng không hi vọng anh phải chịu sự uy hiếp của Quan Đình.

Ai biết sau khi nhảy xuống, cô thể nhưng xui xẻo bị chuột rút, ông trời nha, không cần chinh người nhu vậy, hiện tại cô chỉ có thể cứ nằm im dưới nước, chờ đợi người khác tới cứu, hi vọng Tuyết nhanh lên một chút tìm được cô, nếu không bọn họ thật sự sẽ phải vĩnh viễn cách biệt âm dương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Thủy Băng Nhu sau một hồi ngầy ngẩn trong nước xong, cảm giác càng ngày càng mệt mỏi, hô hấp càng ngày càng khó khăn, cuối cùng lâm vào hôn mê, mặc cho nước sông nhấn chìm cô xuống.

"Ừ. . . Ừ. . . Không. . . Không cần. . . Nhu nhi!" Hoàng Phu Tuyết bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh, phát hiện hiện tại anh đang nằm ở trên giường của bọn họ, nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra, anh giống như nổi điên lập tức muốn rời giường, lao đảo té xuống đất, sau đó kinh hoàng đứng lên, chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý trên đường đi không cẩn thận đụng vào gì đó.

Quản gia và tổng đầu lĩnh thấy Hoàng Phu Tuyết lao đảo từ trên thang lầu chạy xuống, lập tức đi tới đỡ anh.

"Chủ tử, ngài vẫn là nên quay lại nghỉ ngơi đi! Cả đêm qua ngài cũng không có ngủ, chuyện của phu nhân ngài đừng lo, tất cả ám vệ đã đi tìm, tin rằng sẽ

rất nhanh tìm được." Tổng đầu lĩnh cung kính nói, chủ yếu hấn lo lắng nhất là chủ tử vừa đến bờ sông lại không nhận được nhảy xuống.

"Bụp. . Bụp. . ." Hoàng Phu Tuyết nghe được hấn nói, lập tức tức giận vung tay táng cho tổng đầu lĩnh mấy quả đấm, túm cổ áo của hấn giận dữ hét: "Là ai cho phép ngươi làm như vậy? Ai cho phép ngươi đánh ngất ta? Khốn kiếp, ngươi có biết Nhu nhi chỉ có một mình sẽ rất sợ không? Cô ấy một mình sẽ rất sợ hãi, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với cô ấy, ta sẽ không tha cho ngươi. . . ."

Tổng đầu lĩnh không hề lên tiếng cũng không có đánh trả, từ cái khắc hấn đánh ngất chủ tử mang về, hấn cũng đã chuẩn bị tâm lý chịu đựng tất cả trừng phạt của chủ tử, bất kể chủ tử trừng phạt hấn ra sao, thậm chí là giết hấn, hấn cũng sẽ không có bất kỳ một câu oán hận nào, bởi vì không có chủ tử cũng sẽ không có hấn.

"Chủ tử, ngài bình tĩnh một chút! Tổng đầu lĩnh cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của ngài thôi, huống chi nếu để cho phu nhân biết ngài vì phu nhân mà nhảy sông tự vận, cô ấy nhất định sẽ khổ sở." Quân gia thấy vẻ mặt kích động của Hoàng Phu Tuyết, bĩ thông khuyên nhủ.

". . . . . ." Nghe quân gia nói, Hoàng Phu Tuyết vô lực buông cổ áo tổng đầu lĩnh ra, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt mở ra, trong mắt tràn đầy hấn băng.

"Tìm kiếm thế nào rồi?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hỏi, anh tin tưởng bé cưng của anh nhất định sẽ không có việc gì, cô đã đồng ý với anh, vô luận như thế nào cũng sẽ đợi đợi kiếp kiếp ở bên cạnh anh, Hoàng Phu Tuyết siết chặt tay, ngừng thờ chờ đợi trả lời của tổng đầu lĩnh.

"Tạm thời vẫn chưa thấy bóng dáng của phu nhân" tổng đầu lĩnh cúi đầu nhỏ giọng nói.

Hoàng Phu Tuyết nghe được hấn nói, liền tiếp lui về phía sau mấy bước, vẫn còn chưa có tin tức của Nhu nhi ư, nhưng nước sâu như vậy, Nhu nhi nhảy xuống đó đã lâu như vậy, cô ấy còn có thể sống sao? Hoàng Phu Tuyết ở trong lòng bi ai tự nhủ, không, không, không, anh không thể buông tay nhanh như vậy, không có tin tức cũng là tin tốt, ít nhất chứng minh cô ấy còn chưa chết, Hoàng Phu Tuyết lập tức chạy đi.

"Ai, chủ tử ——" tổng đầu lĩnh gọi với theo bóng lưng của Hoàng Phu Tuyết, lập tức muốn đuổi theo.

"Thôi, tổng đầu lĩnh, cứ để cho ngài ấy đi đi." Quân gia khẽ thờ dài một cái.

"Nhưng. . Nhưng thân thể chủ tử. . ." Tổng đầu lĩnh không cho là đúng nói.

"Không có việc gì, thể trạng của ông chủ nhất định rất tốt, chỉ cần khi có thời gian ngủ vài ngày là không có chuyện gì, huống chi ông chủ luôn quan tâm đến phu nhân như vậy, cậu không để cho ngài ấy đi, ngược lại sinh chuyện tệ hơn, tình yêu đến tột cùng là cái gì, lại để cho người ta không màng sống chết, ai. . ." Quân gia than thở đi ra khỏi phòng khách, chỉ lưu lại duy nhất một mình tổng đầu lĩnh vẫn đứng đó ngăn người.

Lúc này, trên sông có rất nhiều thuyền tư nhân đang không ngừng tìm kiếm, những người đánh cá ở vùng lân cận cũng bị cấm chỉ tới chỗ này đánh cá, trận thế bày ra lớn như thế khiến đám người đánh cá kia có oán hận cũng không dám lên tiếng.

Hoàng Phu Tuyết ở trên mặt sông không ngừng đảo qua đảo lại, không có chút động tĩnh nào, mặt sông phẳng lặng một chút động tĩnh cũng không có, lòng của Hoàng Phu Tuyết càng ngày càng lạnh, tay anh buông ra tay lái của du thuyền, bùm một tiếng, nhảy vào lòng sông.

"Chủ tử. . . . ." Khi thuyền bè của những ám vệ ở xung quanh thấy động tác của Hoàng Phu Tuyết, kêu lên một tiếng, tiếp đó cũng nhảy theo xuống dòng sông, nhất thời trên mặt sông không ngừng vang lên tiếng bùm bùm.

Hoàng Phu Tuyết ở trong sông không ngừng lặn ngụp, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Thủy Băng Nhu, mỗi một lần lặn ngụp, thất vọng của anh lại lớn thêm một phần, cho đến khi thể lực của anh từ từ biến mất đến chóng đờ không nổi nữa, mất từ từ chìm vào bóng tối, thấy vậy ám vệ cũng đang ở trong nước lập tức bơi về phía anh.

*

Trên một con sông lớn của thành S, có một chiếc du thuyền sang trọng đang dừng ở trên mặt sông, lúc này có một bóng dáng to lớn tựa vào trên lan can của du thuyền, gương mặt nhẵn nhụi dưới ánh mặt trời có vẻ trắng nõn khác thường, lộ ra gương mặt anh tuấn lạnh lùng góc cạnh rõ ràng; trông mắt màu xanh dương thâm thúy, phù một sắc thái mê người; lông mày dày rậm, mũi cao thẳng, đôi môi hình dạng tuyệt mỹ, không một chút nào không triển lộ cao quý cùng ưu nhã, hấn cứ đứng như vậy mà đón gió, một đầu tóc ngắn vàng óng tung bay theo gió.

"Thiếu gia, ngài lại ra ngoài hóng gió, phu nhân biết nhất định sẽ tức giận." Một người làm từ trong du thuyền vừa đi ra ngoài, nhẹ giọng trách móc người đàn ông đang đứng dựa vào lan can tàu kia.

"Ha ha ha. . . chỉ có ra ngoài mới có thể ngắm được phong cảnh tuyệt đẹp của nơi này, nếu không sau này sẽ không có cơ hội." Đoạn Thừa Phong khó sở nói, thân thể của hấn từ nhỏ liền di truyền căn bệnh quái lạ của gia tộc, theo số tuổi càng trưởng thành bệnh càng chuyển xấu, hấn đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, những mẹ của hấn vẫn không chịu buông tha, khắp nơi tìm đến danh y, đã sắp xếp hai ngày nữa hấn sẽ phải đến nước Mĩ tiến hành trị liệu, vì để cho mẹ an tâm, hấn chỉ đành tiếp nhận sắp xếp của bà, sau này sẽ không thể được ngắm nhìn phong cảnh đẹp này nữa rồi.

"Nhưng. . . . ." Người làm A Mao thấy bóng dáng lạnh lạnh này của Đoạn Thừa Phong, đem những lời sắp thốt ra miệng nuốt vào, thiếu gia đã đủ đáng thương, từ nhỏ đến lớn, ngày ngày được bảo hộ ở nhà, rất nhiều nơi không thể đi, đại bộ phận thời gian trôi qua là nằm ở trên giường uống thuốc, hôm nay là lần đầu tiên hiếm hoi được ra ngoài, cứ để cho thiếu gia phóng túng một lần thoải mái đi! Chỉ cần thiếu gia vui vẻ là được rồi, trong lòng A Mao thầm nghĩ.

"Ha ha ha. . . Không nghĩ tới cảnh sắc bên ngoài đẹp như thế, ngay cả gió cũng rất thơm ngọt nha." Đoạn Thừa Phong nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu nói.

"Hả? Rất thơm sao?" Bên cạnh A Mao bắt chước bộ dạng của Đoạn Thừa Phong, hít một hơi, dùng lỗ mũi ngửi một cái xung quanh, ah? Gió này không có mùi vị gì, thật là kỳ quái, thiếu gia tại lại nói là gió rất thơm ngọt, chẳng lẽ thiếu gia đã bệnh đến mất đi khứu giác? A Mao nhất thời kinh hoàng muốn đi vào trong khoang thuyền, hẳn muốn đi gọi điện thoại cho phu nhân, đây mới thật sự là chuyện nghiêm trọng nha.

"Hả? A Mao, người mau qua đây xem một chút xem đó là cái gì?" Đoạn Thừa Phong nhìn phía xa xa một vật thể màu trắng đang lập lò trên mặt nước, gọi giật A Mao đang sắp chạy vào trong khoang thuyền.

"Dạ — tới ngay." A Mao nghe Đoạn Thừa Phong gọi, lập tức xoay người đi về phía hấn, nhìn về phương hướng hấn chỉ, về chuyện bệnh thiếu gia trở nặng đợi sau khi trở về nhà thông báo cho phu nhân cũng được, dù thế nào đi nữa bọn hấn đã ra ngoài đã quá lâu, cũng nên nhanh trở về rồi.

"Ah — cái gì vậy? Hình như là người?" A Mao không thể tin nói, đích xác, chẳng lẽ có người chết đuối ở khúc sông này, vậy không phải sẽ có quý sao, nghĩ đến đây, trong lòng A Mao nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

"Mau kêu người lái tàu hướng du thuyền qua đó nhìn một chút!" Đoạn Thừa Phong hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt quái dị lúc này của A Mao, nói với hấn.

"Thiếu gia, nhưng. . . Nhưng đó là một người chết, chúng ta. . ." A Mao còn chưa nói hết liền bị ánh mắt sắc bén của Đoạn Thừa Phong quét một lượt, khiến hấn chỉ đành ngoan ngoãn làm theo phân phó của cậu chủ, thật ra thì hấn muốn nói là "chúng ta nên trở về đi thôi", bắt đầu bị ánh mắt của thiếu gia quét tới, khiến lòng hấn run sợ. Trời mới biết, mặc dù thiếu gia thân mang bệnh nan y, nhưng là từ khi còn rất ít tuổi đã tự mình quản lý công ty của gia đình, trong công ty một đám nhân viên không có ai không sợ ánh mắt sắc bén kia.

Rất nhanh, thuyền liền sắp lại gần vật thể màu trắng kia, Đoạn Thừa Phong vươn tay tóm được vật thể màu trắng, không, phải nói là một người mặc quần áo màu trắng, hấn kéo người này lên thuyền.

"Hộc. . . Hộc. . ." Cho đến khi người đang trôi lập lò trên sông kia được kéo an toàn lên thuyền rồi thì Đoạn Thừa Phong mới đứng ở bên cạnh thờ hồng hộc, đầu mày đẹp hơi cau lại, thân thể của hấn thật kém, chỉ là làm một chút chuyện nhỏ thế nhưng khổ cực đến như vậy.

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" giọng A Mao gấp gấp hỏi, thân thể thiếu gia luôn luôn không tốt, sớm biết thế sẽ không để ý tới cái người trôi sông kia rồi.

"Không có việc gì, người xem một chút cô ta thế nào, còn có hơi thở không?" Đoạn Thừa Phong nói với A Mao, nếu như không phải là hấn mệt chết đi, hẳn liền mình tự mình đi qua nhìn một cái.

"Nhưng. . . ." A Mao do dự nói, nếu như đây thật sự là người chết thì làm thế nào? Trong lòng hấn vô cùng sợ, nhưng lại ngại vì giọng nói cường ngạnh này của thiếu gia, hấn đành chần chừ đi đến bên cạnh người mặc đồ trắng kia ngồi xổm xuống, sau đó nhắm mắt lại, đưa tay từ từ dò vào mũi của cô ta.

"Ah? Còn có hơi thở, thiếu gia, cô ấy còn chưa có chết!" A Mao nhất thời mở mắt kích động nói, khi ánh mắt vô tình tiếp xúc với dung nhan của Thủy Băng Nhu thì kêu lên một tiếng, sau đó gương mặt nhanh chóng đỏ bừng.

"Hả? Sao thế?" Đoạn Thừa Phong nghe được tiếng kêu của A Mao, lập tức đi tới bên cạnh hấn hỏi.

"Cô ấy, cô ấy. . ." A Mao đỏ mặt ấp úng nói, cô ấy thật là đẹp!

"Hả?" Đoạn Thừa Phong thấy A Mao ấp a ấp úng nói năng không rõ ràng, lập tức nhìn về phía Thủy Băng Nhu đang nằm trên sàn tàu.

Trời ạ, thiếu nữ này thật là đẹp, mới vừa rồi chỉ lo kéo cô ấy lên, không có nhìn kỹ, cô ấy giống như một búp bê xinh đẹp đến mức tận cùng, khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc, một vài lọn tóc vương trên gương mặt trắng nõn tinh xảo của cô, chính như thế lại khiến lòng người ta mềm lại, lông mi giống như hai cây bàn chải nhỏ vừa cong vừa dài, quần áo màu trắng ướt bắt dính vào trên người cô, làm lộ ra vóc người linh lung hấp dẫn, tim của hấn đột nhiên thành thịch nhảy lên thật nhanh, đây là việc hai mươi mấy năm qua chưa từng xảy ra.

Khi hấn thấy mặt đỏ của A Mao thì Đoạn Thừa Phong nhất thời không vui ôm lấy Thủy Băng Nhu đi vào trong khoang thuyền, hấn không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của cô, trong tâm tư không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thủy Băng Nhu sau một hồi ngáy ngẩn trong nước xong, cảm giác càng ngày càng mệt mỏi, hô hấp càng ngày càng khó khăn, cuối cùng lâm vào hôn mê, mặc cho nước sông nhấn chìm cô xuống.

"Ừ... Ừ... Không... Không cần... Nhu nhi!" Hoàng Phu Tuyết bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh, phát hiện hiện tại anh đang nằm ở trên giường của bọn họ, nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra, anh giống như nổi điên lập tức muốn rời giường, lao đảo té xuống đất, sau đó kinh hoàng đứng lên, chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý trên đường đi không cẩn thận đụng vào gì đó.

Quản gia và tổng đầu lĩnh thấy Hoàng Phu Tuyết lao đảo từ trên thang lầu chạy xuống, lập tức đi tới đỡ anh.

"Chủ tử, ngài vẫn là nên quay lại nghỉ ngơi đi! Cả đêm qua ngài cũng không có ngủ, chuyện của phu nhân ngài đừng lo, tất cả ám vệ đã đi tìm, tin rằng sẽ rất nhanh tìm được." Tổng đầu lĩnh cung kính nói, chủ yếu hẳn lo lắng nhất là chủ tử vừa đến bờ sông lại không nhận được nhảy xuống.

"Bụp... Bụp..." Hoàng Phu Tuyết nghe được hần nói, lập tức tức giận vung tay táng cho tổng đầu lĩnh mấy quả đấm, túm cổ áo của hần giận dữ hét: "Là ai cho phép người làm như vậy? Ai cho phép người đánh ngất ta? Khốn kiếp, người có biết Nhu nhi chỉ có một mình sẽ rất sợ không? Cô ấy một mình sẽ rất sợ hãi, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với cô ấy, ta sẽ không tha cho người..."

Tổng đầu lĩnh không hề lên tiếng cũng không có đánh trả, từ cái khắc hần đánh ngất chủ tử mang về, hần cũng đã chuẩn bị tâm lý chịu đựng tất cả trừng phạt của chủ tử, bất kể chủ tử trừng phạt hần ra sao, thậm chí là giết hần, hần cũng sẽ không có bất kỳ một câu oán hận nào, bởi vì không có chủ tử cũng sẽ không có hần.

"Chủ tử, ngài bình tĩnh một chút! Tổng đầu lĩnh cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của ngài thôi, huống chi nếu để cho phu nhân biết ngài vì phu nhân mà nhảy sông tự vẫn, cô ấy nhất định sẽ khổ sở." Quản gia thấy vẻ mặt kích động của Hoàng Phu Tuyết, bí thông khuyên nhủ.

"....." Nghe quản gia nói, Hoàng Phu Tuyết vô lực buông cổ áo tổng đầu lĩnh ra, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt mở ra, trong mắt tràn đầy hàn băng.

"Tìm kiếm thế nào rồi?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hỏi, anh tin tưởng bé cưng của anh nhất định sẽ không có việc gì, cô đã đồng ý với anh, vô luận như thế nào cũng sẽ đợi anh ở bên cạnh anh, Hoàng Phu Tuyết siết chặt tay, ngừng chờ đợi trả lời của tổng đầu lĩnh.

"Tạm thời vẫn chưa thấy bóng dáng của phu nhân" tổng đầu lĩnh cúi đầu nhỏ giọng nói.

Hoàng Phu Tuyết nghe được hần nói, liền tiếp lui về phía sau mấy bước, vẫn còn chưa có tin tức của Nhu nhi ư, nhưng nước sâu như vậy, Nhu nhi nhảy xuống đó đã lâu như vậy, cô ấy còn có thể sống sao? Hoàng Phu Tuyết ở trong lòng bi ai tự nhủ, không, không, không, anh không thể buông tay nhanh như vậy, không có tin tức cũng là tin tốt, ít nhất chứng minh cô ấy còn chưa chết, Hoàng Phu Tuyết lập tức chạy đi.

"Ai, chủ tử ——" tổng đầu lĩnh gọi với theo bóng lưng của Hoàng Phu Tuyết, lập tức muốn đuổi theo.

"Thôi, tổng đầu lĩnh, cứ để cho ngài ấy đi đi." Quản gia khẽ thở dài một cái.

"Nhưng... Nhưng thân thể chủ tử..." Tổng đầu lĩnh không cho là đúng nói.

"Không có việc gì, thể trạng của ông chủ nhất định rất tốt, chỉ cần khi có thời gian ngủ vài ngày là không có chuyện gì, huống chi ông chủ luôn quan tâm đến phu nhân như vậy, cậu không để cho ngài ấy đi, ngược lại sinh chuyện tệ hơn, tình yêu đến tột cùng là cái gì, lại để cho người ta không màng sống chết, ai..." Quản gia than thở đi ra khỏi phòng khách, chỉ lưu lại duy nhất một mình tổng đầu lĩnh vẫn đứng đó ngẩn người.

Lúc này, trên sông có rất nhiều thuyền tư nhân đang không ngừng tìm kiếm, những người đánh cá ở vùng lân cận cũng bị cảm chỉ tới chỗ này đánh cá, trận thế bày ra lớn như thế khiến đám người đánh cá kia có oán hận cũng không dám lên tiếng.

Hoàng Phu Tuyết ở trên mặt sông không ngừng đảo qua đảo lại, không có chút động tĩnh nào, mặt sông phẳng lặng một chút động tĩnh cũng không có, lòng của Hoàng Phu Tuyết càng ngày càng lạnh, tay anh buông ra tay lái của du thuyền, bùm một tiếng, nhảy vào lòng sông.

"Chủ tử..." Khi thuyền bè của những ám vệ ở xung quanh thấy động tác của Hoàng Phu Tuyết, kêu lên một tiếng, tiếp đó cũng nhảy theo xuống dòng sông, nhất thời trên mặt sông không ngừng vang lên tiếng bùm bùm.

Hoàng Phu Tuyết ở trong sông không ngừng lặn ngụp, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Thủy Băng Nhu, mỗi một lần lặn ngụp, thất vọng của anh lại lớn thêm một phần, cho đến khi thể lực của anh từ từ biến mất đến chỗ không nổi nữa, mắt từ từ chìm vào bóng tối, thấy vậy ám vệ cũng đang ở trong nước lập tức bơi về phía anh.

*

Trên một con sông lớn của thành S, có một chiếc du thuyền sang trọng đang dừng ở trên mặt sông, lúc này có một bóng dáng to lớn tựa vào trên lan can của du thuyền, gương mặt nhẵn nhụi dưới ánh mặt trời có vẻ trắng nõn khác thường, lộ ra gương mặt anh tuấn lạnh lùng góc cạnh rõ ràng; trông mắt màu xanh dương thâm thúy, phủ một sắc thái mê người; lông mày dày rậm, mũi cao thẳng, đôi môi hình dạng tuyệt mỹ, không một chút nào không triển lộ cao quý cùng ưu nhã, hẳn cứ đứng như vậy mà đón gió, một đầu tóc ngắn vàng óng tung bay theo gió.

"Thiếu gia, ngài lại ra ngoài hóng gió, phu nhân biết nhất định sẽ tức giận." Một người làm từ trong du thuyền vừa đi ra ngoài, nhẹ giọng trách móc người

đàn ông đang đứng dựa vào lan can tàu kia.

"Ha ha ha. . . chỉ có ra ngoài mới có thể ngắm được phong cảnh tuyệt đẹp của nơi này, nếu không sau này sẽ không có cơ hội." Đoạn Thừa Phong khổ sở nói, thân thể của hắn từ nhỏ liền di truyền căn bệnh quái lạ của gia tộc, theo số tuổi càng trưởng thành bệnh càng chuyển xấu, hắn đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, những mẹ của hắn vẫn không chịu buông tha, khắp nơi tìm đến danh y, đã sắp xếp hai ngày nữa hắn sẽ phải đến nước Mĩ tiến hành trị liệu, vì để cho mẹ an tâm, hắn chỉ đành tiếp nhận sắp xếp của bà, sau này sẽ không thể được ngắm nhìn phong cảnh đẹp này nữa rồi.

"Nhưng. . . . ." Người làm A Mao thấy bóng dáng lạnh lạnh này của Đoạn Thừa Phong, đem những lời sắp thốt ra miệng nuốt vào, thiếu gia đã đủ đáng thương, từ nhỏ đến lớn, ngày ngày được bảo hộ ở nhà, rất nhiều nơi không thể đi, đại bộ phận thời gian trôi qua là nằm ở trên giường uống thuốc, hôm nay là lần đầu tiên hiếm hoi được ra ngoài, cứ để cho thiếu gia phóng túng một lần thoải mái đi! Chỉ cần thiếu gia vui vẻ là được rồi, trong lòng A Mao thầm nghĩ.

"Ha ha ha. . . Không nghĩ tới cảnh sắc bên ngoài đẹp như thế, ngay cả gió cũng rất thơm ngọt nha." Đoạn Thừa Phong nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu nói.

"Hả? Rất thơm sao?" Bên cạnh A Mao bắt chước bộ dạng của Đoạn Thừa Phong, hít một hơi, dùng lỗ mũi ngửi một cái xung quanh, ah? Gió này không có mùi vị gì, thật là kỳ quái, thiếu gia tại lại nói là gió rất thơm ngọt, chẳng lẽ thiếu gia đã bệnh đến mất đi khứu giác? A Mao nhất thời kinh hoàng muốn đi vào trong khoang thuyền, hắn muốn đi gọi điện thoại cho phu nhân, đây mới thật sự là chuyện nghiêm trọng nha.

"Hả? A Mao, người mau qua đây xem một chút xem đó là cái gì?" Đoạn Thừa Phong nhìn phía xa xa một vật thể màu trắng đang lập lò trên mặt nước, gọi giật A Mao đang sắp chạy vào trong khoang thuyền.

"Dạ — tới ngay." A Mao nghe Đoạn Thừa Phong gọi, lập tức xoay người đi về phía hắn, nhìn về phương hướng hắn chỉ, về chuyện bệnh thiếu gia trở nặng đợi sau khi trở về nhà thông báo cho phu nhân cũng được, dù thế nào đi nữa bọn hắn đã ra ngoài đã quá lâu, cũng nên nhanh trở về rồi.

"Ah — cái gì vậy? Hình như là người?" A Mao không thể tin nói, đích xác, chẳng lẽ có người chết đuối ở khúc sông này, vậy không phải sẽ có quý sao, nghĩ đến đây, trong lòng A Mao nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

"Mau kêu người lái tàu hướng du thuyền qua đó nhìn một chút!" Đoạn Thừa Phong hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt quái dị lúc này của A Mao, nói với hắn.

"Thiếu gia, nhưng. . . Nhưng đó là một người chết, chúng ta. . ." A Mao còn chưa nói hết liền bị ánh mắt sắc bén của Đoạn Thừa Phong quét một lượt, khiến hắn chỉ đành ngoan ngoãn làm theo phân phó của cậu chủ, thật ra thì hắn muốn nói là "chúng ta nên trở về đi thôi", bắt đầu bị ánh mắt của thiếu gia quét tới, khiến lòng hắn run sợ. Trời mới biết, mặc dù thiếu gia thân mang bệnh nan y, nhưng là từ khi còn rất ít tuổi đã tự mình quản lý công ty của gia đình, trong công ty một đám nhân viên không có ai không sợ ánh mắt sắc bén kia.

Rất nhanh, thuyền liền sắp lại gần vật thể màu trắng kia, Đoạn Thừa Phong vươn tay tóm được vật thể màu trắng, không, phải nói là một người mặc quần áo màu trắng, hắn kéo người này lên thuyền.

"Hộc. . . Hộc. . ." Cho đến khi người đang trôi lập lò trên sông kia được kéo an toàn lên thuyền rồi thì Đoạn Thừa Phong mới đứng ở bên cạnh thờ hồng hộc, đầu mày đẹp hơi cau lại, thân thể của hắn thật kém, chỉ là làm một chút chuyện nhỏ thế nhưng khổ cực đến như vậy.

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" giọng A Mao gấp gấp hỏi, thân thể thiếu gia luôn luôn không tốt, sớm biết thế sẽ không để ý tới cái người trôi sông kia rồi.

"Không có việc gì, người xem một chút cô ta thế nào, còn có hơi thở không?" Đoạn Thừa Phong nói với A Mao, nếu như không phải là hắn mệt chết đi, hắn liền mình tự mình đi qua nhìn một cái.

"Nhưng. . . ." A Mao do dự nói, nếu như đây thật sự là người chết thì làm thế nào? Trong lòng hắn vô cùng sợ, nhưng lại ngại vì giọng nói cường ngạnh này của thiếu gia, hắn đành chậm chậm đi đến bên cạnh người mặc đồ trắng kia ngồi xổm xuống, sau đó nhắm mắt lại, đưa tay từ từ dò vào mũi của cô ta.

"Ah? Còn có hơi thở, thiếu gia, cô ấy còn chưa có chết!" A Mao nhất thời mở mắt kích động nói, khi ánh mắt vô tình tiếp xúc với dung nhan của Thủy Băng Nhu thì kêu lên một tiếng, sau đó gương mặt nhanh chóng đỏ bừng.

"Hả? Sao thế?" Đoạn Thừa Phong nghe được tiếng kêu của A Mao, lập tức đi tới bên cạnh hắn hỏi.

"Cô ấy, cô ấy. . ." A Mao đỏ mặt ấp úng nói, cô ấy thật là đẹp!

"Hả?" Đoạn Thừa Phong thấy A Mao ấp a ấp úng nói năng không rõ ràng, lập tức nhìn về phía Thủy Băng Nhu đang nằm trên sàn tàu.

Trời ạ, thiếu nữ này thật là đẹp, mới vừa rồi chỉ lo kéo cô ấy lên, không có nhìn kỹ, cô ấy giống như một búp bê xinh đẹp đến mức tận cùng, khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc, một vài lọn tóc vương trên gương mặt trắng nõn tinh xảo của cô, chính như thế lại khiến lòng người ta mềm lại, lông mi giống như hai cây bàn chải nhỏ vừa cong vừa dài, quần áo màu trắng ướt ướt dính dính vào trên người cô, làm lộ ra vóc người linh lung hấp dẫn, tim của hắn đột nhiên thành thịch nháy lên thật nhanh, đây là việc hai mươi mấy năm qua chưa từng xảy ra.

Khi hắn thấy mặt đỏ của A Mao thì Đoạn Thừa Phong nhất thời không vui ôm lấy Thủy Băng Nhu đi vào trong khoang thuyền, hắn không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của cô, trong tâm tư không muốn.

Chương 82

"Còn ngăn người ra đó làm gì? Mau gọi bác sĩ Bạch tới đây, à đúng rồi, gọi một nữ giúp việc vào đây, mặt khác bảo lái tàu lên đường về nhà, tăng tốc độ du thuyền lên nhanh một chút." Đoạn Thừa Phong ôm Thủy Băng Nhu đi vào phía khoang thuyền, vừa đi vừa nói, may nhờ bởi vì thân thể hắn có bệnh, nên vô luận hắn đi nơi nào, cũng sẽ có một nhóm bác sĩ đi theo hắn, nếu không đường đường một đại nam nhân như hắn thật sự cũng không biết rốt cuộc cô gái này có bị gì hay không.

"Ồ... à..." A Mao lập tức chạy về phía bên kia của khoang thuyền.

Đoạn Thừa Phong ôm Thủy Băng Nhu vào phòng ngủ của hắn trong khoang thuyền, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường của hắn, sau đó đứng ở bên giường thờ hồng học, mắt của hắn nhìn chăm chú Thủy Băng Nhu đang nằm trên giường nhắm mắt cũng không nhắm một cái, da thịt của cô ấy thật tốt, không biết sờ lên thì như thế nào? Cái ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu hắn, hắn lập tức nhếch nhếch môi đi tìm mắt, may nhờ nơi này không có ai khác, nếu không hắn liền mất mặt rồi, lại đi muốn ăn đậu hũ của một cô gái xa lạ, nếu như giờ phút này cô ấy đột nhiên tỉnh lại, nhất định sẽ coi hắn là một tên háu sắc mất thôi.

Trong chốc lát, một nữ giúp việc vội vàng vàng đi vào, cúi đầu ngượng ngùng nói: "Thiếu gia, ngài gọi tôi?", trời mới biết thời điểm mới vừa nghe được A Mao nói thiếu gia muốn gặp cô, cô có bao nhiêu kích động, thiếu gia ôn hòa nho nhã cho tới nay đều là đối tượng ái mộ của tất cả người làm nữ trong nhà, dĩ nhiên cô cũng không phải ngoại lệ.

"Giúp cô ấy thay đổi một bộ y phục." Đoạn Thừa Phong thu hồi ý định, miễn cưỡng phân phó, sau đó xoay người muốn rời khỏi phòng ngủ.

"Nhưng... Nhưng... Ở đây không có y phục của nữ để thay." Nữ giúp việc nhìn một chút Thủy Băng Nhu đang nằm trên giường, do dự nói, lòng của cô vỡ vụn, từ lúc nào mà trên thuyền lại có thêm một thiên sứ xinh đẹp như vậy? Đúng vậy, là thiên sứ, bởi vì cô lớn như vậy cho tới bây giờ không từng thấy qua một cô gái nào có dáng dấp đẹp như vậy, cho dù là đang ngủ, cũng vô tình tàn mất ra cao quý nhã nhặn.

Nghe được lời nữ người làm nói, Đoạn Thừa Phong dừng lại bước chân đang muốn rời đi, nhận nhậ phân phó: "Tìm trong tủ quần áo của tôi một bộ cho cô ấy mặc.", sau đó có chút gấp gáp lập bập nhanh chóng rời khỏi phòng, không muốn để cho người nữ giúp việc kia nhìn ra tâm tư của hắn.

Nữ người làm cứ ngỡ ngác đứng ở trong phòng ngủ như vậy, nghĩ về những lời vừa rồi Đoạn Thừa Phong nói, trong mắt thoáng qua không thể tin, thiếu gia ở trong nhà vốn nổi danh là người thích sạch sẽ, quần áo của hắn chỉ có một người giúp việc đặc biệt giúp xử lý là có thể đụng vào, thế nhưng hiện tại hắn kêu cô tới tủ quần áo của hắn lấy một bộ cho cô gái kia mặc?

Hồi lâu sau, nữ người làm mới lấy lại tinh thần, mở ra cái tủ ở bên cạnh, lấy cái áo sơ mi cỡ nhỏ nhất và một cái quần cùng màu đen ra đem qua thay cho cô gái đang nằm trên giường, ở trong quá trình này, cô thỉnh thoảng quan sát Thủy Băng Nhu, xem thật kỹ cô gái, chỉ có cô gái như vậy mới xứng với thiếu gia cao cao tại thượng đi! Chỉ cần thiếu gia hạnh phúc là tốt rồi, ở trong lòng người nữ giúp việc thầm nghĩ.

Hồi lâu sau, người làm nữ đi ra khỏi phòng ngủ, Đoạn Thừa Phong mới nhanh chóng quay vào trong phòng, đi theo phía sau hắn chính là bác sĩ Bạch và A Mao.

"Bác sĩ Bạch, ông tới xem xem cô ấy như thế nào?" Đoạn Thừa Phong lo lắng nói.

"Vâng, thiếu gia!" Bác sĩ Bạch đặt tay lên cổ tay của Thủy Băng Nhu tìm mạch của cô, sau lại vạch mí mắt cô ra nhìn một chút.

Trong quá trình này, A Mao nóng lòng đi tới đi lui, mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Thủy Băng Nhu đang nằm trên giường.

"Đù rồi, cậu không có việc gì làm sao? Đi ra ngoài!" Đoạn Thừa Phong nhìn về phía A Mao ở bên cạnh gầm nhẹ một tiếng, không muốn thừa nhận hắn là đang ghen.

Vốn là trong lòng của hắn đã rất phiền não, bị tiếng bước chân của tiểu tử A Mao này làm cho phiền não hơn, huống chi tiểu tử này còn thỉnh thoảng sử dụng hấn ánh mắt ăn kem nhìn ý trung nhân trên giường, thật dễ cho hắn không chịu nổi, tại hắn không biết mình tham lam muốn giữ lấy mạnh như vậy, chỉ là vừa thấy cô gái thể nhưng đã độc chiếm được tâm của hắn, hắn cũng muốn chiếm cứ ý trung nhân này, nhưng bệnh của hắn... Đoạn Thừa Phong chưa xốt thâm nghĩ.

"Nhưng... Nhưng..." A Mao uất ức muốn nói gì đó.

"Không có nhưng nhĩ gì cả, đi ra ngoài!" Đoạn Thừa Phong giận dữ hét, tiểu tử này lại vẫn muốn kiêu cố lưu lại, hần không nổi giận, tiểu tử này thật đúng là không biết đến rút cuộc ai mới là ông chủ.

"Ồ ô!" A Mao không thể làm gì khác hơn là vô tội ra khỏi phòng, thật ra thì vừa rồi hần chỉ là muốn nói hần thật không có chuyện gì cần phải làm, không biết thiếu gia tại sao đột nhiên tức giận, ai —— thôi, không có việc gì làm, hần đi ngắm cảnh trên sông đi!

"Như thế nào?" Đoạn Thừa Phong lo lắng hỏi.

"Ừm, sơ lược bên ngoài thì cơ bản không có chuyện gì, nhưng là vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra một phen, xem một chút rốt cuộc có bị nước xâm nhập tim phổi hay không, đúng rồi, đứa nhỏ trong bụng rất ương ngạnh, ngâm trong nước lâu như vậy thế nhưng không có bị mất." bác sĩ Bạch lấy làm lạ nói.

"Trong bụng . . . Đứa bé?" Đoạn Thừa Phong nghe được lời nói của bác sĩ Bạch, sắc mặt biến thành trắng bệch, nghi hoặc hỏi.

"Đúng nha, cô gái nhỏ này đã có bầu mấy tuần rồi (ed: eo ui! Anh chị này đi trắng mặt cả tháng sao ấy, đã có bầu mấy tuần rồi, hớ hớ), mặc dù mạch tượng không phải rất rõ ràng, nhưng tôi vẫn có thể xem ra được, mang thai sơ kỳ vô cùng dễ dàng bị sảy thai, nhất định phải chăm sóc cẩn thận." Bác sĩ Bạch tự hào nói, đối với y thuật bản thân, ông rất tự tin.

"Được, đã biết." hồi lâu sau tinh thần Đoạn Thừa Phong mới phục hồi lại, vẫy lui bác sĩ Bạch.

Hần nhẹ nhàng đi tới đầu giường ngồi xuống, hai con ngươi chăm chú nhìn dung nhan ngủ mê man của Thủy Băng Nhu, trong mắt chất chứa dịu dàng ngay cả hần cũng không nhận ra.

Thì ra cô ấy đã có người trong lòng rồi, vậy hần là ai đây? Tại sao người đầu tiên hần quan tâm tới lại là một người đã có đối tượng trong lòng rồi, còn em nữa tại sao phải rơi xuống sông đây? Người yêu của em bảo vệ em thế nào vậy, trong lúc bất chợt trong lòng Đoạn Thừa Phong có một cổ tức giận cùng ghen tỵ, tức giận tại sao một cô gái đáng yêu như vậy lại có người không biết quý trọng cho tốt, ghen tỵ người kia có thể lấy được cô gái trên giường này.

Một hồi nghi vẫn không ngừng quanh quẩn trong lòng Đoạn Thừa Phong.

"Cuồng Vân, cậu đi điều tra một chút bối cảnh sau lưng của cô ấy cùng với tất cả mọi chuyện có liên quan tới cô ấy." Đoạn Thừa Phong nói với không khí.

Đột nhiên một người áo đen không biết từ chỗ nào đi ra, cung kính cúi đầu trước mặt Đoạn Thừa Phong.

"Dạ, chủ tử!" Người áo đen tên Cuồng Vân cung kính nói, sau đó giống như một trận gió biến mất khỏi phòng.

Đoạn Thừa Phong ngồi ở bên giường nhu tình mật ý nhìn Thủy Băng Nhu vẫn đang hôn mê, tay của hần không tự chủ được khẽ vuốt ve gương mặt tinh xảo vừa bằng bàn tay của cô, thật đúng như suy nghĩ của hần, gương mặt của cô ấy vô cùng trơn mịn, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Tôi nên làm gì với em bây giờ? Hà? Thiên sứ bé bỏng." Đoạn Thừa Phong bất đắc dĩ rì rầm nói.

Hần từ trước đến giờ chính là người rất bá đạo, chỉ cần hần nhận định gì đó, dù là không tiếc bất cứ giá nào đều muốn nắm bắt tới tay, nhưng mà đối với cô gái nhỏ đột ngột xuất hiện này, hần thật không muốn dùng sức mạnh cứng rắn để giữ lấy cô, hưởng chi sinh mạng của bản thân hần cũng đến hồi cuối rồi, thật không nên dẫn cô vào trong cuộc đời luôn không thấy ánh sáng của hần, nhưng hần phải làm sao để có thể buông tay, người yêu đầu tiên trong sinh mệnh của hần.

Cô ấy đã mang thai, nói không chừng cô ấy đã có người yêu sâu đậm rồi, nghĩ tới đây, trong lòng của hần một hồi đắng chát, bọn họ đúng là vẫn không thể đi chung với nhau, tương lai có quá nhiều trở ngại.

Buổi tối trong phòng ăn mang phong cách cổ điển của nhà họ Đoàn những ngọn đèn cổ điển ấm áp mà sáng ngời, trong không khí thoang thoảng mùi thơm mê người của thức ăn, một thiếu phụ hơn 40 tuổi ngồi ở trước bàn ăn, tròn mắt vương thần sắc lo lắng, mắt không khỏi nhìn về phía cửa phòng ăn, gương mặt này trải qua năm tháng nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ dường như muốn nói rõ thời gian đối với bà có bao nhiêu sùng ái.

"Lão Trương, A Mao không phải nói Tiểu Phong sẽ nhanh trở về sao? Thế nào còn chưa tới? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Thiếu phụ lo lắng hỏi Quân gia đang đứng bên cạnh bà.

"Phu nhân đừng có gấp, ở trong điện thoại A Mao nói là thiếu gia đang trên đường về, tin rằng rất nhanh sẽ đến, có lẽ là vào lúc này trên đường đang kẹt xe đấy." Lão Trương cung kính an ủi, thật ra thì ông ta còn có một câu không có nói cho phu nhân, đó chính là A Mao ở trong điện thoại bảo ông gọi toàn bộ bác sĩ giỏi nhất đến nhà, ông nghe mà đổ mồ hôi lạnh khắp người, buổi sáng thời điểm thiếu gia rời đi không phải còn rất tốt sao? Tại sao lại phát bệnh rồi, nếu để cho phu nhân biết, vậy còn không ngắt đi mới lạ. Đến hiện tại, những bác sĩ kia vẫn còn đang đợi ở ngoài cửa đấy.

Hi vọng lần này thiếu gia phát bệnh không nghiêm trọng, nếu không hậu quả thiết tưởng là không chịu nổi, Quân gia ở bên cạnh trầm nghĩ.

"Lão Trương? Lão Trương?" Phu nhân quay đầu nhìn Quân gia đang ngăn người gọi.

"Hà? Phu nhân, ngài gọi tôi?" Quân gia lập tức hồi tinh thần trí, hồng bét, ông lại đang vào lúc này thả hồn đâu đâu rồi.

"Ông đang nghĩ cái gì vậy? Tôi gọi ông nhiều lần cũng không có phản ứng, tôi là muốn hỏi ông lúc A Mao gọi điện thoại có nói tới cái gì khác nữa hay

không?" Phụ nhân nghi ngờ hỏi.

"À à, không có. . . Không nói gì, lão nô vừa rồi là đang suy nghĩ không biết thiếu gia có thích món ăn đã dọn lên đây hay không." Quản gia áp a áp ứng trả lời, ngàn vạn lần không thể để phụ nhân biết chuyện thiếu gia phát bệnh, cố gắng lái sang chuyện khác để dời đi sự chú ý của bà ấy.

"Đúng nha, ông không nói tôi đã quên mất không kiểm tra a Phong thích những món ăn khác nhau, để tôi xem một chút." Thiếu phụ kêu lên một tiếng, sau đó bắt đầu nghiêm túc kiểm tra.

Thấy vẻ mặt phụ nhân, Quản gia len lén thở ra một hơi, phụ nhân chính là như vậy tính tình ngây thơ đơn thuần hấp dẫn sự bá đạo của lão gia, dĩ nhiên năm đó còn có một kẻ u mê nữa chính là ông, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, tính tình của cô ấy vẫn còn như một đứa trẻ, Quản gia cũng chịu nhìn động tác của thiếu phụ.

Năm đó lão gia xảy ra tai nạn xe cộ mất đi, trước khi lâm chung cầu xin ông bảo vệ phụ nhân thật tốt, thật ra thì kể cả lão gia không mở miệng, ông cũng sẽ chăm sóc thật tốt hai mẹ con họ, ông đã sớm coi thiếu gia như con của chính mình, chỉ là không nghĩ tới thiếu gia thể nhưng lại phải chịu căn bệnh quái ác di truyền của dòng họ, điều này đã khiến cho người phụ nữ nhỏ bé ông yêu buồn rầu rất nhiều.

"Nha, thiếu món cà mà Tiểu Phong thích nhất, thật may là tôi kiểm tra trước một lần, Tiểu Phong thích nhất món cà om thịt, nhớ khi nó còn bé không có cà là nhất định không chịu ăn cơm, hiện tại phải làm sao, nó cũng sắp trở về rồi, không biết có kịp làm hay không." Thiếu phụ kêu lên một tiếng, lo lắng nói.

"Ha ha ha. . . . . Phụ nhân, không cần phải gấp, món ăn kia đang ở trong nồi của phòng bếp, chờ thiếu gia trở về mới mang ra, món ăn sẽ không bị mất đi mùi vị." Quản gia dịu dàng an ủi, trong mắt tán ra vô hạn yêu thương, nhưng người phụ nữ đang lo lắng cho con trai căn bản cũng không có phát hiện ra.

"Ha ha ha. . . . . Vẫn là Quản gia nghĩ chu đáo, ai. . . . Những năm này nhờ ông giúp đỡ tôi tất cả mọi việc từ trong nhà tới công ty, một thiếu phụ không biết việc như tôi không biết phải đối mặt ra sao, chỉ là thật may Tiểu Phong đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, còn nhỏ tuổi mà có thể tiếp nhận công việc của cha nó rồi, nếu không có thể đến bây giờ ông vẫn còn phải bận túi bụi, chỉ là đứa nhỏ Tiểu Phong thật khiến cho người ta đau lòng, vừa mới ẩm ngữ đã mất đi người cha, mặc dù thân là người nổi nghiệp tập đoàn Đoàn thị tiếng tăm lừng lẫy thế giới, cũng vẫn phải chịu không ít khổ cực, hiện tại lại mắc phải căn bệnh này." Thiếu phụ thương cảm nói.

"Đúng nha, thời gian trôi qua thực vui vẻ trong nháy mắt thiếu gia đã là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa rồi (đội trời đạp đất), phụ nhân cũng đừng lo lắng, thiếu gia sẽ không có chuyện gì." Quản gia thấy bộ dáng người phụ nữ mình yêu thương sắp muốn khóc, đau lòng khuyên nhủ, ông nhất định phải tìm được bác sĩ tốt nhất tới chữa trị cho thiếu gia, không có thiếu gia, người phụ nữ bé bỏng mà ông yêu này nhất định khóc đến chết đi sống lại.

"Ai —— chỉ hy vọng là như thế!" Thiếu phụ lo lắng nhìn về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83

Ban đêm, trên con đường đi xuyên qua hoa viên nhà họ Đoàn dần dần hiện ra ánh đèn xe hơi lóa mắt. Một chiếc Porsche chạy băng băng trên đường giữa bóng đêm, giống như ngôi sao băng xẹt qua giữa bầu trời đêm tối đen. . . . . Tốc độ chạy băng băng nhanh như gió thổi, khiến cho người ta có một loại run sợ đầy khoái cảm.

Bên trong xe, ngồi ở trên vị trí ghế sau là một diện mạo khiến cho nữ giới chạy theo như vịt, một đầu tóc ngắn vàng óng ánh rậm rạp, trông mắt thâm thúy màu xanh dương, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng khêu gợi mím chặt thành một đường thẳng tắp, cảm anh khí. Ngũ quan mang nét đặc trưng của người châu Âu thoát nhìn có cảm giác rất khí phách lại ôn hòa nho nhã, giữa hai lông mày tàn mát ra thân sắc lo lắng.

Mà ở trong ngực của hắn là một cô gái đáng yêu đang nằm như ngủ thiếp đi.

Rất nhanh xe dừng lại ở trước cửa Đoàn gia, hắn đi ra, chiều cao không dưới một mét chín, chân dài cao lớn mà thẳng tắp, lồng ngực rộng rãi bởi vì vóc người hoàn mỹ mà cũng không lộ ra vẻ dầy cộm nặng nề, ngược lại cho người ta một loại cảm giác an toàn, bản thân cũng không để lộ ra chút gì là người đang có bệnh, rất khó để người ta tin rằng đây là một người mắc bệnh nan y.

Chỉ thấy hắn cúi người xuống khom vào trong xe, thận trọng bế cô gái đáng yêu kia ra, từ từ đi vào nhà.

"Thiếu gia, để tôi bồng. . . bồng cô ấy cho" A Mao thấy cảnh tượng Đoàn Thừa Phong cố hết sức để bồng Thủy Băng Như, nhanh chóng chạy tới lên tiếng, ai ngờ ánh mắt lạnh lẽo của thiếu gia đột nhiên quét qua một cái, hắn bị dọa sợ đến chân cũng mềm nhũn, hắn hình như không có nói sai cái gì mà?

Nhưng bộ dạng của thiếu gia tại sao lại giống như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn vậy, hẳn thật đáng thương nha, ở bên ngoài thì phải chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo của thiếu gia, về đến thì bị tổng quản răn dạy.

Thiếu phụ cùng quản gia đang ở phòng ăn nghe được tiếng phanh dừng xe kít một tiếng chói tai, lập tức muốn lao ra ngoài xem một chút, ai ngờ mới vừa đi tới phòng khách liền nhìn thấy Đoạn Thừa Phong trong tay đang ôm một thiếu nữ đáng yêu, thần sắc có vẻ rất khẩn trương.

"Tiểu Phong, đã xảy ra chuyện gì? Cô bé là ai?" Thiếu phụ nhìn Đoạn Thừa Phong và Thủy Băng Nhu đang ngủ mê man trong ngực hẳn, lo lắng hỏi.

Quản gia thấy tình hình này, âm thầm thở ra một hơi, thật may là thiếu gia không có việc gì, nếu không người phụ nữ hẳn yêu còn không khóc chết, chỉ là thiếu gia tại sao lại muốn triệu tập nhiều bác sĩ giỏi như vậy đây? Cô gái trong ngực cậu ấy là ai?

"A Mao, người làm việc như vậy đó hả? Còn không qua đây phụ thiếu gia một tay?" Quản gia nhìn thấy bộ dạng cật lực của Đoạn Thừa Phong, lớn tiếng quát A Mao đang đứng ở bên cạnh.

"Đây. . . . . Đây. . . . . Tôi. . . . . Tôi. . . . ." A Mao uất ức muốn trả lời, hẳn cũng muốn phụ giúp thiếu gia, nhưng là ánh mắt của thiếu gia giống như muốn ăn thịt hẳn vậy, nhưng mà điều này hẳn cũng không có lá gan ở trước mặt thiếu gia nói với Quản gia.

"Chú Trương, những chuyện nhỏ nhặt này tôi có thể tự làm, chú ra cửa gọi những bác sĩ kia vào phòng tôi hết đi." Đoạn Thừa Phong lấy thân phận văn bối để nói với quản gia, Trương thúc từ nhỏ đã coi hẳn như con trai, giúp hẳn quản lý gia tộc và công ty, hẳn vẫn coi ông ấy như người thân để đối đãi.

"Mẹ, thật xin lỗi, để cho người chờ lâu, người cứ ăn cơm trước đi! Không cần đợi con, về phần cô ấy, để sau con sẽ nói với người." Đoạn Thừa Phong thấy Quản gia đi ra ngoài, nói với mẫu thân đang lo lắng đứng ở bên cạnh, sau đó dùng dùng gấp rút ôm Thủy Băng Nhu đi về phía phòng của hẳn.

"A. . . . . A Mao, Đây. . . . . Đây là Tiểu Phong nhà ta sao?" Thiếu phụ nhìn động tác của Đoạn Thừa Phong không khỏi sửng sốt lắp bắp hỏi, con trai của bà không phải có chứng thích sạch sẽ nghiêm trọng sao? Làm sao sẽ tự mình ôm một cô gái, hơn nữa nếu vừa rồi bà nghe không sai, thì nó là muốn ôm cô gái kia tới phòng của nó, chẳng lẽ là ông trời muốn đổ mưa máu rồi sao.

"Phu nhân, ngài không nghe lầm đâu ạ, trên người cô gái kia còn mặc y phục của thiếu gia." A Mao nói xong cũng đi làm việc của mình, lưu lại duy nhất một mình phu nhân đứng sửng sốt.

Quản gia dẫn theo một đám bác sĩ vội vội vàng vàng đi vào phòng của Đoạn Thừa Phong, vừa vào cửa đã bắt gặp hẳn đang đắm đuối đưa tình nhìn cô gái đang mê man ở trên giường.

"Khụ khụ khụ. . . . . Thiếu gia, bác sĩ đã tới." Quản gia không được tự nhiên nói, nhìn vẻ mặt này của thiếu gia, chẳng lẽ là trúng tiếng sét ái tình rồi, nghĩ đến khả năng này, trong lòng hẳn nhất thời vui mừng khôn xiết, có lẽ không lâu sau trong nhà họ Đoạn này sẽ có tiểu thiếu gia hoặc tiểu thư rồi, vậy thì người phụ nữ ông yêu mến sẽ rất là vui vẻ!

"Ừ, các người kiểm tra cho cô ấy một chút, tại sao lâu như vậy, cô ấy vẫn chưa tỉnh?" Đoạn Thừa Phong giống như một đứa trẻ đang ăn trộm thì bị bắt quả tang vậy, nhếch nhếch thu hồi tầm mắt của mình, lo lắng nói với những bác sĩ đang đứng ở bên ngoài.

"Dạ!" Đứng ở cửa phòng một đám bác sĩ thu hồi ánh mắt tò mò, cung kính nói.

Theo thời gian chuẩn bệnh kéo dài, ở trong lòng của Đoạn Thừa Phong càng ngày càng nóng nảy, chẳng lẽ cô ấy thực sự bị nước biển xâm nhập vào tim phổi? Điều này cũng thật rất khó nói, dù sao hẳn cũng không biết rốt cuộc cô ấy đã ở trong nước bao lâu, hơn nữa còn có thai, nghĩ đến hai chữ "có thai" này, trong lòng hẳn lại một hồi chán nản.

"Sao rồi?" Đoạn Thừa Phong nhìn thấy vị bác sĩ thu hồi tay chuẩn mạch, lo lắng hỏi.

"Thiếu gia yên tâm, thiếu phu nhân không có gì đáng ngại, hiện tại chưa tỉnh chỉ là bởi vì mệt nhọc quá mà ngủ thiếp đi, thai nhi cũng rất bình thường, chỉ cần uống thêm chút thuốc bổ là tốt rồi, cũng cần lưu ý dưỡng thai, trong mấy tháng đầu tiên mang thai thường rất dễ sinh non." Bác sĩ không kiêu ngạo cũng không tự ti nói.

"Ừ, biết rồi." Trong lòng Đoạn Thừa Phong rốt cuộc được buông lỏng, từ từ đi đến bên giường ngồi xuống, dịu dàng nhìn Thủy Băng Nhu vẫn đang trong cơn mê, nếu thật là thiếu phu nhân thì tốt biết mấy, Đoạn Thừa Phong khẽ sờ thăm nghĩ.

Phu nhân mới vừa đi tới cửa nghe được lời của bác sĩ nói, nhất thời ánh mắt sáng lên, không nghĩ tới con bà lợi hại như vậy, vốn cho là nó rất ghét phụ nữ, không nghĩ tới ngay cả đứa bé cũng có rồi, nói như vậy bà sắp thành bà nội rồi, thật tốt quá. Không được, bà phải kêu phòng bếp nấu một nồi súp thật ngon cho nàng dâu tương lai ăn, thiếu phụ nhất thời say mê cuồng nhiệt đi về phía phòng bếp.

Quản gia đứng tương đối gần cửa nghe được tiếng cửa vang lên, quay đầu nhìn ra ngoài, sau đó cũng chịu cười cười.

"Chú Trương, chú cho người đi mua tất cả sách dưỡng thai mang về đây." Đoạn Thừa Phong nói.

"Được, lão nô sẽ đi làm ngay." Quản gia vui mừng lui ra khỏi gian phòng, mặc dù cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy thiếu gia qua lại với bất kì cô gái nào, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc cùng khẩn trương này của thiếu gia, thì đứa bé nhất định là của thiếu gia, dù sao không ai lại đi lo lắng như vậy cho một đứa bé không phải con mình.

Lúc này trong phòng sách của lâu đài, Hoàng Phu Tuyết chán chường ngồi ở trên ghế trước bàn đọc sách, trong mắt vẫn lên đầy tia máu.

"Như thế nào? Có tin tức gì không?" Thanh âm lạnh lẽo bật ra từ trong miệng anh, rét lạnh giống như cột băng trên núi tuyết, bắt đầu từ khi Nhu nhi bị bắt cóc, anh đã rất lâu không hề ngủ, biết rõ nếu để cho Nhu nhi thấy mình như vậy sẽ rất đau lòng, nhưng là trong ngực mất đi cái lò sưởi mềm mại đó, anh dù có cố cưỡng bách bản thân đến thế nào cũng không thể ngủ được.

Ám vệ đang quỳ một gối ở trước bàn run đến tóc cũng dựng ngược lên, trên người không ngừng toát mồ hôi lạnh, run run mở miệng nói: "Dạ. . . . . Dạ chủ tử, phu nhân không. . . . . Còn không có chút. . . . . tin tức nào." Nói xong nhắm mắt lại tựa như chấp nhận, chờ đợi chủ tử trừng phạt.

Gần đây tất cả ám vệ tới bẩm báo tin tức cho chủ tử đều bị xử phạt nghiêm trọng hết, hoặc là phải đi Châu Phi khai thác dầu mỏ, hoặc là phải đến rừng Tử Vong, nếu không phải là hần cùng những người khác trong "Ám Dạ" đánh cuộc bị thua, nói gì cũng không tới phiên hần tới bẩm báo với chủ tử, ai. . . . . Cái số mạng đáng thương kia phải bắt đầu từ đây rồi, quý ở trên đất ám vệ bị ai thâm nghi.

"Một đám khôn kiếp, ta nuôi dưỡng các người để làm cái gì? Chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, các người có được ích lợi gì?" Hoàng Phu Tuyết nghe được lời ám vệ nói, nhất thời khí nóng bốc lên não, tức giận rống đến, đã suốt hai ngày rồi, thế nào còn không có tin được, bé cưng của anh giờ đang ở đâu.

"Còn ở đó làm gì? Còn không mau cút đi ra ngoài tìm? Cho dù có phải lật tung cả cái thế giới này cũng phải tìm được cho ta." Hoàng Phu Tuyết tức giận quát ám vệ kia

"Dạ, dạ, thuộc hạ lập tức đi tìm." Ám vệ quỳ trên mặt đất nghe được lời Hoàng Phu Tuyết nói, thờ phào nhẹ nhõm như được đại xá, cung kính nói, sau đó đi như chạy ra khỏi phòng.

Đứng ngoài cửa Quân gia nghe được âm thanh rít gào của ông chủ, bất đắc dĩ lắc đầu, đây đã đếm không hết là lần thứ mấy kể từ sau khi phu nhân mất tích rồi, kể từ sau khi phu nhân mất tích, tính khí ông chủ càng ngày càng trở nên nóng nảy, xem ra phải nhanh lên một chút tìm ra phu nhân mới được, Quân gia xoay người rời khỏi cửa phòng sách.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới có thể nén xuống tức giận trong lòng, chậm rãi đi vào phòng ngủ, anh muốn ở chỗ còn vương hơi thở của Nhu nhi, nếu không anh sẽ cảm thấy khó mà thở được.

"Đáng chết, cô đang làm gì ở đây?" Tiếng quát giận dữ nhất thời vang lên ở trong phòng, đáng chết, anh trở về phòng thế nhưng thấy có người đang đứng vào thiên sứ bằng thủy tinh mà Nhiều nhi thích nhất, anh phần nộ gào thét ra tiếng, ai ngờ người làm nữ đáng chết này vừa nghe thấy thanh âm rống giận của anh, chợt buông tay, thiên sứ thủy tinh lập tức rơi xuống, Hoàng Phu Tuyết hốt hoảng lập tức nhào qua, đón được vật bằng thủy tinh sắp rơi xuống đất kia, vội kiểm tra lại hiện trạng của bảo bối thủy tinh, thật may là không có việc gì, đây chính là thứ mà nha đầu kia thích nhất.

"Ông. . . . Ông chủ, tôi. . . . . Tôi không phải cố ý, ô ô ô. . . . . Đừng đuổi tôi, tôi. . . . . Tôi thật sự là không cố ý." Nữ giúp việc nhất thời kinh sợ cúi người chào khóc rống nói, nếu không phải là ông chủ đột nhiên rống to, cô cũng sẽ không bị giật mình sợ hãi đến buông rơi đồ đang cầm trong tay.

"Ai cho cô vào đây, không có ai nói cho cô biết không thể đụng vào đồ vật trong phòng sao?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo nói, trong phòng này có quá nhiều đồ do bé cưng sưu tầm được, anh đều luôn tự mình sắp xếp.

"Đây. . . . Quân gia có nói, nhưng mà tôi chỉ. . . . Tôi thấy nó có chút bụi bặm, cho nên liền. . . . Liền muốn lau đi." Người làm nữ nhỏ giọng nói ra, mới vừa rồi cô là bởi vì nhìn thấy thiên sứ thủy tinh này quá đẹp, cho nên mới không nhịn được cầm lên nhìn, ai ngờ chủ tử thế nhưng đúng lúc này trở lại, cô thật quá là xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

"Có bụi bặm? Cô cho rằng có thể tùy tiện lừa gạt tôi sao?" Hoàng Phu Tuyết lạnh lùng nói, đồ mà Nhu nhi thích chỉ có anh mới có thể đụng vào, có bụi bặm? Hừ. . . . Ngày ngày anh đều lau chùi những đồ bày biện trong phòng, sao có thể có bụi bặm, cô hầu gái này nói dối cũng không gặp dịp rồi.

"Tôi. . . . . Tôi biết sai rồi, lần sau. . . . . Lần sau sẽ không dám vậy nữa, xin đừng đuổi tôi, tôi còn phải nuôi cả nhà, ô ô ô. . . . ." Người nữ giúp việc nghe giọng điệu của Hoàng Phu Tuyết, nhất thời bị sợ đến thân nhân cũng không nhận nổi, khóc nói.

Ông chủ thật là đáng sợ, trước kia chỉ là đứng từ xa ngắm nhìn ông chủ cũng cảm thấy thật hâm mộ tiểu thư, không nghĩ tới ông chủ thì ra là một người lãnh khốc như thế, tiểu thư ở bên cạnh ngài ấy thật đáng thương, trong lòng cô hầu gái âm thầm vì Thủy Băng Nhu mặc niệm, ô ô ô. . . . . Cô thật là muốn ngay lập tức rời khỏi căn phòng này, lúc này quanh người ngài ấy tản mát ra khí tức thật đáng sợ, cô cảm thấy thật sự là sắp không thở nổi nữa rồi.

"Cô về sau không được phép vào đây nữa, đi ra ngoài!" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo nói, sau đó đi tới phòng thay quần áo, hoàn toàn không để ý tới người nữ giúp việc đang đứng bên cạnh.

"Ông chủ, xin ngài đừng đuổi tôi đi, tôi biết lỗi rồi!" Nữ giúp việc bộ dạng đáng thương nói với theo bóng lưng của Hoàng Phu Tuyết, công việc ở trong lâu đài này được trả lương rất cao, hơn nữa cô cũng đã có tình cảm nhất định với tòa lâu đài này, giờ phút này rời khỏi đây, cô biết sống thế nào đây!

"Cút ra ngoài! Về sau không cho phép lại bước vào gian phòng này nữa bước!" Hoàng Phu Tuyết xoay người lại quát lên, đáng chết, nghe thế mà còn không hiểu lời anh nói, anh ghét nhất một câu nói phải nói hai lần, anh là nể tình cô ta có đôi mắt trong sáng mà Nhu nhi thích nhất, cho nên mới không có đuổi cô ta đi, đối với cô ta mà nói đã là khai ân lắm rồi, không nghĩ tới cô ta lại ngu xuẩn giống như heo vậy.

"Dạ, dạ, cảm ơn ông chủ! Cảm ơn ông chủ!" Người làm nữ nghe được lời Hoàng Phu Tuyết nói, giống như được đặc xá, lập tức chạy ra khỏi phòng.

O o . . . . . May mà vừa rồi ông chủ chỉ nói là không cho phép vào gian phòng này, chưa nói là không cho phép vào những phòng khác, nói vậy thì chén cơm của cô có thể bảo vệ được rồi, nghĩ tới đây, trên mặt người làm nữ cười đến vui vẻ đi làm chuyện của mình.

Cốc cốc cốc. . . . .

Đang ngẩn người nhìn thiên sứ bằng thủy tinh Hoàng Phu Tuyết bị một hồi tiếng gõ cửa hấp tấp cắt đứt suy nghĩ, nhú nhú mày không vui, lạnh lùng nói: "Vào đi!"

"Ông chủ, chúng ta căn cứ vào thiết bị định vị ở trên vòng tay của phu nhân đã tra ra được vị trí hiện tại của phu nhân." Quản gia thờ hồn hèn nói, thật may là có tin tức của phu nhân, nếu không tính tình nóng nảy của ông chủ không biết tới khi nào mới có thể dừng lại, hi vọng ông chủ tìm được phu nhân sớm một chút, hơn nữa là sớm mang cô ấy về nhà, Quản gia nghĩ thầm.

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời quản gia nói, trong mắt nhất thời tràn ngập vẻ mừng rỡ, ngực kích động kịch liệt phập phồng, rốt cuộc tìm được bé cưng của anh rồi, cô mới rời khỏi anh mấy ngày nhưng sao đã thấy lâu như một đời vậy, về sau nhất định phải từng giây từng phút kề cận bên bé cưng mới được, không thể để cho kẻ xấu lại có cơ hội ra tay.

"Chuẩn bị xong xuôi, lập tức hành động." Hoàng Phu Tuyết phân phó.

*

Lúc này, tại nhà họ Đoạn, trong phòng của Đoạn Thừa Phong, một cô hầu gái đang lau mặt cho Thủy Băng Nhu vẫn đang ngủ mê man.

"Ha ha ha. . . . . Thiếu phu nhân thật xinh đẹp, thiếu gia lại đặc biệt đẹp trai, bọn họ đúng là một đôi trời sinh, không bao lâu nữa sẽ có tiểu thiếu gia hoặc là tiểu thư rồi, thiếu gia sẽ không con cô đơn nữa, như vậy thì bệnh có phải cũng có cơ hội chữa khỏi hay không? Nghe một vài ông lão nói tâm tình tốt hoặc là có cái gì đó để mà nhớ nhưng thì sẽ có động lực sống tiếp. . . ." Cô hầu gái vừa làm việc vừa lẩm bẩm lầu bầu nói.

Đột nhiên, lông mi của Thủy Băng Nhu khẽ động, người làm nữ đang vừa huyền thuyên vừa chuyên chú với công việc, nên cũng không để ý thấy.

"Được rồi, thiếu phu nhân, ngài nghỉ ngơi đi! Thiếu gia tới công ty, một lát sẽ trở lại."

"Cái đó. . . . . Tôi. . . . . Tôi có thể nghe một chút đứa bé trong bụng ngài có được không? Ngài không lên tiếng chính là không phản đối nha." Cô hầu gái vừa đi ra ngoài hai bước đột nhiên xoay người lại ấp úng hỏi, cô chỉ là tò mò mà thôi, bình thường lúc thiếu gia ở chỗ này, cô cũng không có gan này nha.

Người làm nữ tay chân lóng ngóng bò lên giường, dán lỗ tai lên bụng của Thủy Băng Nhu, nghiêm túc nghe.

"Ah, tại sao không có tiếng động gì hết vậy? Nhưng tôi nghe người ta nói thời điểm mang thai, bụng của phụ nữ có thai sẽ có tiếng động, chẳng lẽ là nói sai sao." Người làm nữ nghĩ hoặc lắc đầu một cái, sau đó đi ra khỏi phòng.

Chốc lát sau khi người làm nữ kia rời khỏi phòng, đôi mắt đen láy to tròn của Thủy Băng Nhu đột nhiên mở ra, thật ra thì cô đã tỉnh lại từ lúc người làm nữ kia còn đang lẩm bẩm lầu bầu, nhưng vì chưa rõ đối phương là ai, nên cô tuyệt đối không thể lộ ra sơ hở.

Cô thoáng nhớ lại cái thời khắc từ bên sông nhảy xuống, sau đó ở trong lòng sông cô đột nhiên bị chuột rút, cuối cùng ngắt đi, người cứu cô là bạn hay là thù, chẳng lẽ là Quan Đình? Nhưng vừa rồi cô dường như nghe thấy thiếu gia, thiếu phu nhân thì phải, nói như vậy người khác sao? Một hồi nghi vấn hỗn độn trong đầu Thủy Băng Nhu.

Tay Thủy Băng Nhu từ từ đặt ở trên bụng của mình, nếu như vừa rồi cô không nghe lầm, cô gái kia nói về đứa bé của cô.

"Bé con, con phải cố gắng lên một chút, rất nhanh cha sẽ tìm được chúng ta, rất nhanh!" Thủy Băng Nhu nhẹ giọng nói ra.

Sau đó ánh mắt của cô bắt đầu quan sát cả căn phòng. Đại bộ phận đều là những vật dụng màu đen, tràn ngập hơi thở cường dương, xem ra chủ nhân của gian phòng này phải là một người đàn ông, Thủy Băng Nhu nhú mày.

Một vật bằng pha lê trong suốt tinh xảo hấp dẫn lực chú ý của cô, cô từ trên giường đứng lên đi tới vật bằng pha lê trước mặt, lấy tay sờ sờ một cách đầy tôn sùng khối pha lê kia.

Thủy Băng Nhu yêu thích không buông tay nói: "Pha lê thật là tuyệt mỹ . . . ."

Bên trong phòng còn có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật điêu khắc, gốm sứ, xem ra giá đều không rẻ.

"Không nghĩ tới chủ nhà rất có phẩm vị." Nhìn quanh một vòng, Thủy Băng Nhu tự lẩm bẩm.

"Ọc ọc ọc . . . ." Ngay vào lúc này, bụng của cô truyền đến một hồi tiếng réo.

"Bảo bảo, con cũng đói bụng sao?" Thủy Băng Nhu vuốt bụng, dịu dàng hỏi, sau đó lặng lẽ ra khỏi gian phòng .

Ở trên hành lang dài vô tận, khắp nơi đều trang hoàng xa xỉ, cho thấy thân phận hiển hách của chủ nhân, nhưng những thứ này Thủy Băng Nhu cũng không có để vào mắt, dù sao ở trong lâu đài, những thứ đồ như thế này cũng có thể tùy ý thấy được.

Trong hành lang không một bóng người, Thủy Băng Nhu tay chân bối rối tiếp tục đi .

"Thiếu phu nhân? Ngài đã tỉnh rồi!" Một âm thanh vui mừng truyền đến từ sau lưng cô, Thủy Băng Nhu nhất thời sợ hết hồn, xoay người nhìn về phía âm thanh phát ra, ai mà ngờ người vừa phát ra tiếng cũng đã sớm không thấy tăm hơi đâu nữa rồi.

"Ah. . . . . Vừa rồi không phải rõ ràng là tiếng người sao? Sao giờ lại không thấy đâu rồi? Kỳ quái! Chẳng lẽ là chạy đi thông báo rồi sao?" Thủy Băng Nhu nghĩ đến khả năng này, lập tức nhanh chóng đi về phía trước.

Trong chốc lát, một đám người trùng trùng điệp điệp xuất hiện trước mặt cô, đột nhiên nổi bật trước mắt cô chính là một thiếu phụ cao quý.

"Các người là?" Thủy Băng Nhu thấy trong mắt đám người kia cũng không có ác ý, yên lòng, nghi hoặc hỏi.

"Cô bé, cô đã tỉnh, còn cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?" Chỉ thấy thiếu phụ quan tâm hỏi.

"Tôi không sao, chỉ là. . . . . Chỉ là đói bụng rồi." Thủy Băng Nhu đỏ mặt cúi đầu nói, giọng nói đầy quan tâm của thiếu phụ này nhất thời khiến cô buột miệng nói ra lời trong lòng, thật là mất mặt, đang ở trước mặt nhiều người như vậy.

"Ha ha ha. . . . . cháu xem tôi, cũng già nên hồ đồ rồi, đi, đi, tôi dẫn cháu đi ăn cái gì, lão Trương, ông đi kêu phòng bếp chuẩn bị thức ăn, đúng rồi, làm những thức ăn tốt cho phụ nữ có thai." Phụ nhân kéo Thủy Băng nhu đi.

Phụ nữ có thai? Bà ấy đã biết cô mang thai sao? Vậy bà là ai? Có quan hệ thế nào với chủ nhà? Có thể gây bất lợi với đứa bé của cô không? Càng nghĩ càng nhức đầu, thôi, nhìn về mặt thiếu phụ này không phải là người xấu, có lẽ chờ một lát rồi sẽ biết thân phận của bà ấy thôi, Thủy Băng Nhu nghĩ thầm.

"Dạ, phu nhân!" Quần gia nhẹ giọng đáp lời, trong giọng nói chất chứa sự cung chiêu, sau đó đi về phía phòng bếp.

Nghe được giọng nói của Quần gia, thiếu phụ đột nhiên xoay người lại nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của ông ta một cái, ông ấy sao vậy, sao giọng nói lại có gì đó kì quái như vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người trung niên, Thủy Băng Nhu âm thầm nheo mắt, hai người kia có triển vọng!

"Chúng ta đi thôi!" Thiếu phụ phục hồi lại tinh thần vỗ tay Thủy Băng Nhu nói, mà Thủy Băng Nhu chỉ có thể để mặc cho bà lôi kéo đi.

* Trong phòng ăn nh họ Đoàn, Thủy Băng Nhu đoàn trang ngồi ở trc bn ăn chờ đợi thức ăn mang đến cho c, m thiếu phụ th ngồi đi diện c, vẫn nhn thẳng vo c gặt gù, khiến Thủy Băng Nhu thy rt kh hịu.

C b né quả nhìn rt tt, đoàn trang độ lọng, một chút cũng khng giả bộ, rt c phong cch đại gia khu tú, chủ yếu nht l b v cùng thích đi mt tinh khiết của c, đng dp nh búp b bng sứ vậy, chu gi tong lai của b nht định sẽ rt đẹp.

Khng sai, chu gi, b hi vọng thiếu nữ trc mt sinh cho b một c chu gi cũng c đng dp đng yu nh c, đ b c th vui đùa một chút, ứng cử viện trong mt con trai b quả nhìn rt tt, trong lòng của thiếu phụ khng ngừng chm đim.

"C bé, chu tn l g? Chu biết Tiú Phong nh chúng ta trong hơ cảnh no?" Thiếu phụ về mặt hìn lnh đột nhìn ngòì xung bn cạnh c hỏi.

"Ách. . . . . Chu tn l Thủy Băng Nhu, phu nhn gọi chu Tiú Nhu là tốt rồi, về phần Tiú Phong mà phu nhn nói, cháu nghĩ cháu cũng không biết, cái đó. . . . . Xin hỏi phu nhn, nơi này là đâu ạ?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"Ah. . . . . Không biết? ? ? Nhưng. . . . . Là Tiú Phong ồm cháu trở về, làm sao có thể không biết, chớ ngưng ngưng, sau này sẽ là người một nhà, cháu nha, cũng đừng kêu bác gái bác gái, giống Tiú Phong gọi mẹ là được rồi, về phần hôn lễ nhất định là phải bỏ sung, chờ một chút, ta sẽ gọi người dưới đi sắp xếp chuẩn bị, còn cháu, cứ ở đây dưỡng thai cho thật tốt. . . ." Thiếu phụ vỗ vỗ vào tay của cô thao thao bất tuyệt nói.

Thủy Băng Nhu nhất thời trợn trắng cả mắt, bắt đắ dĩ nhìn người thiếu phụ đang lăm nhăm trước mắt, cô muốn thu lại lời nói vừa rồi, ai nói là cao quý, phụ nữ cao quý chính là giống như một bà lão thao thao bất tuyệt không ngừng sao? Nghe giọng điệu của vị phu nhân này, thì người cứu cô cũng không phải bà mà là cái người tên Tiú Phong trong miệng bà ấy, xem ra rất khó để từ trong miệng bà biết được nơi này là nơi nào, bởi vì bà ấy chỉ một mực lú lo không ngừng.

"Mẹ, người là đang làm gì vậy?" Đoạn Thừa Phong một bộ bất đắc dĩ nhìn mẫu thân của mình, vừa rồi trong lúc hắn đang họp, nhận được điện thoại của A Mao, nói thiếu nữ được hắn cứu kia đã tỉnh lại, hắn nhất thời bỏ lại một đoàn nhân viên chủ quản cao cấp đang trợn mắt há mồm, rời khỏi phòng họp, kích động phi thẳng một mạch về nhà, không nghĩ tới vừa vào cửa đã nhìn thấy mẫu thân đang làm nhảm lái nhái nói không ngừng, mà vẻ mặt cô gái giống như thiên sứ đó thì một bộ bất đắc dĩ nhìn mẫu thân nhà mình, thật không thể ngờ cô ấy sau khi tỉnh dậy lại đẹp như vậy, đôi mắt to đen tràn đầy vẻ tinh khiết, đối với sự làm nhảm của mẫu thân cũng không có một tia khó chịu, cô thật khiến cho hắn càng ngày càng không thể buông tay rồi.

"Ah. . . . . Tiểu Phong, con đã về rồi! Vợ của con vừa rồi vẫn còn rất ngại ngùng, vẫn nói không biết con." Thiếu phụ cười trêu ghẹo.

Thủy Băng Nhu dò tìm mắt chuyển qua trên người mới tới, hắn có một đầu tóc ngắn vàng óng ả đầy kiêu ngạo tùy hứng, trông mắt màu xanh dương rất thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, bờ môi kêu gọi, cái cảm anh khí, mang hình tượng của một thần sĩ dịu dàng.

"Rất xin lỗi, mẹ tôi vẫn chưa rõ chuyện tình đã xảy ra, cho nên mới suy đoán lung tung, dẫn tới hiểu lầm cô, rất xin lỗi." Đoạn Thừa Phong nhìn cô dịu dàng nói, hi vọng cô sẽ không vì hiểu lầm như vậy mà ghét hắn, bởi vì nếu như vậy hắn sẽ đau lòng.

"Ha ha ha. . . . . Không sao, nghe nói là anh cứu tôi, vậy nơi này là?" Thủy Băng Nhu cười đáp lại, cô đoán không lầm, hắn là người rất dịu dàng.

"À, nơi này là nhà tôi, tôi tên Đoạn Thừa Phong, hôm đó đang đi ngắm cảnh, cứu được cô ở dưới biển, cô sao lại bị rơi xuống biển?"

(Editor: phần này nguyên gốc là cứu ở dưới biển lên, mà khi cô ấy nhảy thì lại là nhảy sông, chỗ Quan Đình hẹn là một cảng tàu, vậy mình nghĩ địa điểm ở đây là một cửa sông (khúc giáp biển á), cô ấy bị trôi ra biển nên anh Phong vớt được. Còn anh Tuyệt nhà cô ấy thì vẫn tìm ở cái khúc cửa sông đó nên không thấy. hì hì)

"Cám ơn anh, Thủy Băng Nhu là tên của tôi, về phần tại sao lại bị rơi xuống biển, cái này một lời khó nói hết được."

Thủy Băng Nhu? Băng thanh ngọc khiết, nhu tình như nước. Tên rất đẹp, cũng rất thích hợp với cô ấy. Cô ấy không muốn nói nguyên nhân bị rơi xuống biển, cũng không sao, có lẽ cô ấy không muốn nhắc tới chuyện đau lòng.

"Này, này, hai đứa có phải truyện trò với nhau rất vui vẻ cho nên quên luôn sự tồn tại của ta rồi, còn có hai đứa. . . . Hai đứa không phải người yêu sao?" Thiếu phụ nghi ngờ hỏi, nếu thực không phải người yêu, giấc mộng về cháu gái của bà không phải tan vỡ rồi sao.

Thủy Băng Nhu mở to mắt nhìn, cười lắc lắc đầu.

"Mẹ, Người nghĩ lầm rồi, con hôm đó là ở trong biển thấy được Thủy tiểu thư." Đoạn Thừa Phong bất đắc dĩ giải thích, ý tứ trong mắt mẫu thân hắn sao có thể không hiểu, đáng tiếc giai nhân đã có bầu, hơn nữa còn có thể có người yêu đang đợi cô ấy, ánh mắt hắn âm trầm không chút ánh sáng thâm nghĩ.

Thì ra là bà vui mừng hụt rồi, ai. . . . . Còn tưởng rằng về sau bà sẽ có cháu gái để mà chơi đùa rồi chứ.

Đang giữa lúc không khí rất lúng túng, thì Quân gia mang theo một đám người giúp việc đưa thức ăn vào trong phòng ăn.

"Ha ha ha. . . . . Hoá ra là như vậy, cháu đói bụng rồi đúng không! Ăn cơm trước rồi hãy nói, những thứ khác để sau đi." Thiếu phụ nhiệt tình lôi kéo tay của cô nói, bây giờ không phải là người yêu, về sau chung đụng liền có thể biến thành người yêu rồi, ha ha ha. . . . . Nhìn cái bộ dạng ngơ ngác của con trai mình kia, không biết chừng đã sớm yêu con gái người ta rồi, dù sao sẽ không ai để ý đứa nhỏ trong bụng Tiểu Nhu không phải là của Tiểu Phong, thiếu phụ càng nghĩ càng vui vẻ, cười đến lại càng rạng rỡ.

Đối với sự nhiệt tình của thiếu phụ, Thủy Băng Nhu cũng không tiện từ chối, dù sao đối phương là trường bối (bề trên), hơn nữa còn là mẹ của ân nhân cứu mạng, và lại bà ấy còn cho cô một cảm giác rất ấm áp.

"ha ha ....ăn món cá này đi, còn có món này." Thiếu phụ không ngừng gấp thức ăn vào đầy bát của Thủy Băng Nhu.

Đoạn Thừa Phong nhìn động tác của mẫu thân, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, người gấp nhiều món ăn một lúc như vậy, cơm của Thủy tiểu thư cũng không nhìn thấy rồi kìa."

"À? ? ? Vậy. . . . . Vậy trước tiên mau ăn đi! Đúng rồi, Tiểu Phong, con cũng đừng kêu Thủy tiểu thư Thủy tiểu thư nữa, gọi Tiểu Nhu là được, đúng không, Tiểu Nhu?" thiếu phụ hướng về phía Thủy Băng Nhu hỏi, bà là đang muốn ghép bọn họ thành một đôi, sao có thể để đôi bên lạnh nhạt với nhau như vậy được, nói không chừng sau này bọn họ chính là vợ chồng, trong lòng thiếu phụ thầm nghĩ.

Thủy Băng Nhu cười gật đầu nói: "Ha ha ha. . . . . Bác gái nói không sai, gọi tôi Tiểu Nhu là được."

"Tốt lắm, ăn cơm, ăn cơm, không được để đứa bé đói bụng." Thiếu phụ vẻ mặt vui mừng nói, thiếu phụ một lòng muốn gắn ghép Thủy Băng Nhu và Đoạn Thừa Phong thành một đôi nên căn bản không có nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Thủy Băng Nhu còn có một người cha ruột thịt.

"Ha ha ha. . . . . Dạ, " Thủy Băng Nhu cười bắt đầu ăn cơm.

"Cháu đó, hãy cứ coi nơi này là nhà của mình, muốn cái gì thì cứ kêu Quân gia, không cần khách khí, mang thai đứa nhỏ là rất khổ cực, hiện tại đứa nhỏ trong bụng cháu còn nhỏ, cũng không có gì, đợi qua mấy tháng nữa, có thể sẽ khó chịu, những triệu chứng ốm nghén sẽ xuất hiện, cho nên hiện tại cần dưỡng thân thể cho tốt, nhớ ngày đó ta mang thái Tiểu Phong. . . ." Thiếu phụ thừa dịp lúc Thủy Băng Nhu ăn cơm, riu rít nói chuyện không ngừng.

Thủy Băng Nhu nghe lời của bà. . . , nhất thời cảm giác mất cay cay, mặc dù thiếu phụ trước mắt này cảm nhận một chút, nhưng biểu hiện của bà ấy là thật

tâm khiến cô rất cảm động, có loại tư vị của tình mẫu tử.

"Mẹ, người cứ nói hoài như vậy, mẹ nghĩ xem Tiểu Nhu sao có thể ăn ngon miệng được" Đoạn Thừa Phong bắt đầu nói.

"À? ? ? Ha ha ha. . . . . Thật ngại quá, Tiểu Nhu, cháu ăn đi." Thiếu phụ mặc dù không có nói nữa, nhưng là ánh mắt của bà vẫn nhìn chăm chăm vào Thủy Băng Nhu, Thủy Băng Nhu cũng thật sự là quá đói rồi, chỉ có thể ở dưới cái nhìn của thiếu phụ kia từ từ ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, cả ngày Thủy Băng Nhu đều bị thiếu phụ kia lôi đi chơi, chỉ là là toàn tới những nơi không có gì nguy hiểm, không thể không nói thiếu phụ này thật giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy.

Thăng đến tối Thủy Băng Nhu mới mệt mỏi đi vào trong phòng của Đoạn Thừa Phong, mà Đoạn Thừa Phong thì ngủ tại phòng khách.

Thủy Băng Nhu vừa tiến vào trong phòng liền ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cô cố gắng lắc đầu, ở chỗ này làm sao có thể ngửi thấy hơi thở quen thuộc của Tuyệt cơ chứ? Là do cô quá nhớ anh thôi! Tay liền muốn bật đèn lên.

Nhất thời cô bị một cổ lực hết sức mạnh mẽ kéo vào trong một lồng ngực ấm áp, cô lập tức muốn tránh thoát, lại không ngờ môi của cô lập tức bị một vật thể nóng rực đè ép lên, eo cũng bị ôm càng ngày càng chặt, giống như muốn đem cô hòa vào trong cốt tủy.

Cho đến khi nhận ra được hơi thở quen thuộc, Thủy Băng Nhu ngưng phản kháng, hai tay từ từ đưa về phía cổ người kia ôm lấy, không lưu loát đáp lại nụ hôn nóng bỏng của người đó, hơi thở cả hai càng ngày càng hỗn loạn, nụ hôn bá đạo vừa rồi của đối phương cũng từ từ trở nên triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, từ khe hở của hàm răng ngọc tiến vào, cường hãn công thành đoạt đất. Mút lấy cái lưỡi của cô, đối lấy là sự đáp lại vụng về, môi lưỡi nước miếng dây dưa, lửa dục dần dần thiếu hủy lý trí.

Là của anh! Là của anh! Rốt cuộc lại ôm vào trong lòng, phải, vĩnh viễn vĩnh viễn ôm vào trong ngực, chết cũng sẽ không buông ra!

"Ừm . . . . . Ừm . . . . . " Thủy Băng Nhu bản thân bắt lực rên ra tiếng, cánh tay dây dưa ôm càng chặt hơn.

Giây phút này Hoàng Phu Tuyệt hiểu được, mất đi cô, anh căn bản là không có cách nào sống tiếp, điên cuồng muốn, cái gì cũng đè nén không được. Chỉ cần có thể đem người trong ngực giữ ở bên người, cho dù xuống Địa ngục, anh cũng không chối từ.

Thật tốt, giờ phút này cô đang ở trong ngực của anh, anh không biết có phải mình đang mơ không, chỉ biết mút thỏa thích hương vị ngọt ngào của cô, tim của anh mới ngập tràn vui mừng như điên.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt mới buông Thủy Băng Nhu đang thở hổn hển ra, ôm thật chặt cô vào trong ngực, tay phải vuốt ve lưng của cô, giúp cô điều hòa hơi thở.

"Bé cưng, anh rốt cuộc tìm được em rồi, anh nhớ em đến sắp phát điên rồi, về sau không được rời khỏi anh nữa, có được hay không?" Hoàng Phu Tuyệt hôn lên vành tai của cô, nhẹ giọng nói.

"Ừm . . . Thật là nhột, Tuyệt, làm sao anh biết em ở đây? Mà anh vào đây bằng cách nào vậy?" Thủy Băng Nhu dịu dàng hỏi, cô cũng biết vô luận cô ở nơi nào, Tuyệt cũng sẽ tìm được cô.

"Hả? Còn dám hỏi, em có phải ở chỗ này ở rất thoải mái hay không? Tại sao không gọi điện cho anh, tiểu nha đầu vô lương tâm, nếu không phải là anh giấu thiết bị định vị trong vòng tay của em, nha đầu em có phải còn muốn ở chỗ này chơi mấy ngày đúng không, hả?" Hoàng Phu Tuyệt nói xong, tay lại để ở trên người cô, có ý muốn chọc cho cô nhột.

"Đúng nha, nơi này rất tốt đó, có mỹ nam Đoạn Thừa Phong để ngắm, lại có thức ăn rất ngon để ăn, hơn nữa còn có bác gái rất thú vị cùng em chơi. . . . ." Thủy Băng Nhu đếm đếm đầu ngón tay liệt kê, hoàn toàn không có nhìn thấy người đàn ông trước mắt bởi vì những lời cô nói, mà trán nổi đầy gân xanh.

"Còn có cái giường này của Đoạn Thừa Phong có thể ngủ rất thoải mái." Hoàng Phu Tuyệt nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung, xem tình hình này, nếu cô thật sự giám nói lời như vậy, Hoàng Phu Tuyệt chắc chắn sẽ lập tức ăn cô vào trong bụng.

Nhìn cách bày trí của căn phòng cũng biết đây là phòng của đàn ông, trừ cái người tên Đoạn Thừa Phong kia còn có thể là ai, đừng tưởng rằng vừa rồi anh đứng ở chỗ tối không nhìn thấy người kia ra sức phóng điện về phía bảo bối của anh, Đoạn Thừa Phong khôn kiếp, khi không trưởng thành xinh đẹp

thể làm cái gì, đặc biệt quyến rũ phụ nữ đã lập gia đình, Hoàng Phu Tuyết tà ác thâm nghĩ.

"Ah? Làm sao anh biết đây là giường của Đoạn Thừa Phong? Nhưng đúng là rất thoải mái." Thủy Băng Nhu nói, nghĩ thầm, lúc trở về nhất định cũng phải đổi cái giường trong nhà thành kiểu này mới được.

Khi cô không cẩn thận liếc thấy sắc mặt khó coi của anh, Thủy Băng Nhu biết cô là đang nhỏ lỏng trên đầu lão hổ rồi, lão công nhà cô đúng là một thùng dấm, chỉ cần cô nói vài câu khen ngợi người đàn ông khác, cũng sẽ bị trừng phạt bằng loại phương thức đặc biệt kia, nghĩ đến phương thức trừng phạt của anh, cô cũng nhịn không được một hồi mặt đỏ tới mang tai, cuộc đời này có thể có được tình yêu của người đàn ông này, thật giống như là từng giây từng phút đều được ngâm mình trong mật ngọt vậy, có lúc cô cũng sẽ giờ trò đùa dai trêu chọc anh một chút, ha ha ha. . . . . Giống như lúc này vậy.

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời của cô..., biết rõ cô cố ý muốn chọc tức anh, nhưng lại vẫn không tránh được cảm thấy ghen tuông.

"Thủy - Băng - Nhu, da của em rất ngứa có phải hay không? Đợi xem trở về anh sẽ trừng phạt em thế nào? Không khiến cho em ba ngày không xuống giường được, thì anh không phải là Hoàng Phu Tuyết, hừ! Hừ!" Hoàng Phu Tuyết làm bộ tức giận nói.

Thủy Băng Nhu thời điểm vừa thấy anh găm nhẹ cười muốn chạy, ai ngờ đi chưa được hai bước, thân thể nhỏ nhắn liền bị anh túm vào trong lồng ngực ấm áp.

Một tay anh vòng chắc thân thể nhỏ nhỏ của cô, một tay nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn rất sâu lên đôi môi anh đào của cô. Nụ hôn bá đạo mang theo trừng phạt, Thủy Băng Nhu dần dần xụi lơ ở trước mặt anh, may nhờ Hoàng Phu Tuyết ôm lấy cô, nên cô mới không có bị ngã xuống đất.

Bị hôn đến ý loạn tình mê, đột nhiên Thủy Băng Nhu cảm thấy một hồi đau đớn, mở mắt ra mới phát hiện Hoàng Phu Tuyết đang găm nuốt cổ ngọc của cô, đang một đường trượt dần xuống.

"Ừ. . . . . Đừng làm rộn, em rất mệt." Thủy Băng Nhu nhịn xuống rung động trong lòng, nũng nịu nói, cô cũng không muốn làm cho lửa dục của anh bốc phát, bởi vì hôm nay không giống lúc trước, an toàn của bảo bảo phải được đặt lên hàng đầu, hơn nữa cũng là đang ở trong nhà người khác, rất bất tiện, về phần đứa bé, cô muốn cho anh một kinh hi, ha ha ha. . . . .

"Hả? Mệt rồi? Vậy bảo bối cứ việc ngủ cho tốt, để anh tự mình động thủ là được." Hoàng Phu Tuyết cười tà nói, tay của anh giống như mang theo lửa bắt đầu ở trên người của cô xoa nắn, khiến cho cô không khống chế được yêu kiều ra tiếng.

Cốc cốc cốc. . . . .

"Tiểu Nhu, cô đã ngủ chưa?" Một giọng nam trầm thấp từ bên ngoài truyền vào, trong giọng nói bao hàm nồng đậm quan tâm cùng lo lắng.

Thủy Băng Nhu kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn người đang làm chuyện xấu trên căn cổ mình, môi mím chặt, cố nén để không rên rỉ ra tiếng, đột nhiên, Hoàng Phu Tuyết đem đôi môi bao trùm chặt chẽ lấy đôi môi của cô, ngăn trở hành động đang muốn tự ngược đãi đôi môi mình của cô.

Đoạn Thừa Phong đứng ở ngoài cửa rất lâu không thấy có tiếng trả lời, nghi hoặc tự lẩm bẩm: "Kỳ quái, vừa rồi hình như nghe được tiếng nói chuyện? Chẳng lẽ là mình nghe nhầm rồi sao?"

Đoạn Thừa Phong thất vọng xoay người rời khỏi cửa phòng, hẳn chỉ là không ngủ được, nghĩ đến xem cô một chút, không nghĩ tới cô đã ngủ, trong sách nói phụ nữ có thai vốn là tương đối thích ngủ, xem ra phải đến ngày mai mới lại có thể thấy cô ấy.

Nghe được ngoài cửa phòng đã không có âm thanh nào nữa, Hoàng Phu Tuyết mới thả miệng Thủy Băng Nhu ra.

"Bé cưng, ai cho em tự làm tổn thương mình? Về sau không được làm vậy nữa, có biết hay không? Có phải rất đau hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết thương tâm nhìn đôi môi đỏ rực lên của cô, ngón tay từ từ ma sát cánh môi của cô.

"Ừ, không sao." Thủy Băng Nhu nhẹ giọng nói ra, cô cũng không ngờ tới Đoạn Thừa Phong sẽ tới phòng của cô vào lúc này, mặc dù cô và Hoàng Phu Tuyết là vợ chồng danh chính ngôn thuận, nhưng bị hắn nhìn thấy cũng không hay, vì dù sao thì Tuyết cũng vào đây mà không được sự đồng ý của hắn, cô không muốn Tuyết bị người ta chỉ trích.

"Này, bà xã đại nhân, hiện tại có phải là chúng ta nên về lâu đài của chúng ta rồi không hả?" Hoàng Phu Tuyết cười nói, anh thật là nhớ cái cảm giác từng giây từng phút cùng cô ở chung một chỗ.

"Không được, em . . . em còn chưa có nói cảm ơn bác gái, còn phải tạm biệt nữa." Thủy Băng Nhu một tiếng cự tuyệt, sau đó lại thấy sắc mặt không cho cự tuyệt của Hoàng Phu Tuyết thì giải thích.

"Cái này dễ, em lưu lại mấy chữ cho họ là được, được không? Bà xã, đã rất nhiều ngày rồi anh không có ngủ, em không ở bên cạnh anh, anh không ngủ được." Hoàng Phu Tuyết làm bộ đáng thương nói, thật ra thì chủ yếu nhất là anh cùng cô nghi ngại cho thật tốt, hơn nữa anh cũng cực kỳ không thích cô ở trong phòng của người đàn ông khác, lại còn là người lúc nào cũng mơ ước cô, anh mới tung ra tuyệt chiêu, bé cưng của anh luôn luôn thích mềm không thích cứng, nhất là không chịu nổi bộ dạng đáng thương của anh.

"Vây . . . vậy...được rồi! Nhưng là về sau nhất định phải báo đáp người ta thật tốt, dù sao bọn họ cũng đã cứu bà xã yêu của anh, có biết hay không?" Thủy Băng Nhu lấy được giấy bút ở trên bệ tủ trong phòng vừa viết vừa nói.

"Ừ, biết, bà xã đại nhân thật là tốt." Hoàng Phu Tuyết từ phía sau ôm lấy cô, hôn gò má của cô, miệng lưỡi trơn tru nói đồng ý, chỉ cần tiểu từ kia không

có ý giành bảo bối của anh, anh đương nhiên sẽ báo đáp hần thật tốt rồi.

"Xong chưa? Đi thôi!" Hoàng Phu Tuyệt nhìn thấy cô để bút xuống, dịu dàng hỏi.

"Nhưng . . . . Nhưng chúng ta làm sao để đi ra ngoài? Nơi này giống như có hệ thống an ninh, nếu không cẩn thận khởi động nó, sẽ có người kéo đến." Thủy Băng Nhu lôi kéo tay anh đang muốn rời đi, cô một chút cũng không muốn nhìn thấy có người làm khó dễ anh.

"Ha ha ha. . . . . Không cần lo lắng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sẽ ra khỏi đây rất nhanh." Hoàng Phu Tuyệt ôm lấy eo nhỏ của cô, cười nói.

Mà Thủy Băng Nhu cũng ngoan ngoãn làm theo lời anh, bởi vì cô biết vô luận như thế nào, anh nhất định sẽ bảo vệ cô tốt.

Đêm vẫn còn tiếp tục, nhưng một đêm này lại sắp thay đổi rất nhiều chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Thừa Phong với thần sắc mệt mỏi đi đến cửa căn phòng vốn là của hần, hần ở trên giường lăn qua lộn lại, cả đêm đều chỉ nghĩ đến Thủy Băng Nhu đang ở trên giường của hần kia, thật vất vả nhìn đến trời sáng, hần hớn hớn đi tới cửa phòng của cô, lưu luyến không đi, nhưng lại sợ sẽ quấy rầy giai nhân nghỉ ngơi, hồi lâu sau, Đoạn Thừa Phong nhìn đồng hồ trên tay một chút, thấy cũng đã đến giờ ăn sáng, hần mới nhẹ nhàng gõ cửa, mong đợi chờ hồi đáp.

Hồi lâu sau, gian phòng vẫn không có tiếng động nào.

Kỳ quái, chẳng lẽ Tiểu Nhu vẫn còn đang ngủ? Phụ nữ có thai nhất định phải ăn uống đúng giờ mới được, Đoạn Thừa Phong từ từ mở cửa đi vào phòng.

"Ah? Thế nào không có ở trên giường, chẳng lẽ ở trong phòng tắm?" Đoạn Thừa Phong nghi ngờ nói.

Sau đó đến gần cửa phòng tắm gọi: "Tiểu Nhu, Tiểu Nhu? Cô ở trong đó sao?"

Một lát sau vẫn không thấy tiếng đáp, nghe nói có một ít phụ nữ khi có thai sẽ bị tụt huyết áp ngắt xỉu, cô ấy chẳng lẽ xảy ra chuyện gì trong phòng tắm rồi sao? Đoạn Thừa Phong kinh hoàng đẩy cửa phòng tắm ra, thấy bên trong không có một bóng người, hần mới yên tâm, từ từ xoay người muốn rời khỏi phòng.

"Hả? Đây là?" Khi hần vô tình liếc thấy tờ giấy trên kệ tủ, nghi hoặc cầm lên xem.

Xem xong tờ giấy, Đoạn Thừa Phong thất hồn lạc phách ngốc tại chỗ, đau lòng không thôi.

"Ah —— Tiểu Phong, sao sớm như vậy mà con đã tới phòng của Tiểu Nhu rồi? Tiểu Nhu đâu? Nên ăn sáng rồi, ăn điểm tâm đúng bữa, bảo bảo mới có thể khỏe mạnh." mẫu thân Đoạn thừa phong trên ghế, bà đã nói rồi, con trai là do bà sinh, dĩ nhiên hiểu nó nhất, quả thật đúng như bà nghĩ, nó thích Tiểu Nhu, ha ha ha. . . . . Như vậy hiện tại chính là chỉ còn xem ý của Tiểu Nhu thôi.

"Sao không thấy Tiểu Nhu đâu?" Thiếu phụ ở trong phòng tìm một vòng, nghi ngờ nói.

"Cô ấy đi rồi." Đoạn Thừa Phong đưa tờ giấy ở trong tay cho thiếu phụ, sau đó mang về mát mát rời khỏi phòng.

"Bác gái, Đoạn tiên sinh, lúc hai người đọc được tờ giấy này, tôi đã cùng chồng về nhà, cảm tạ ân cứu mạng của Đoạn tiên sinh, cảm tạ chăm sóc của mọi người, về sau có cơ hội, tôi nhất định sẽ báo đáp, Thủy Băng Nhu kính!"

"Đây là cái gì? Ah —— Tiểu Nhu có chồng? Vậy Tiểu Phong phải làm sao đây?" Thiếu phụ kinh hô, Tiểu Phong của bà rất thích Tiểu Nhu, nên làm cái gì mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Sáng sớm, mặt trời từ từ bắn ra những luồng ánh sáng chói lọi. Những luồng ánh sáng vàng lấp lánh, ảm áp xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sát đất chiếu vào gian phòng, khiến cả căn phòng như được phủ một màu vàng kim. Đó là một mảnh màu sắc làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Trên giường một bóng dáng cường tráng đang nằm ngủ, lồng ngực bèn chắc dưới ánh tia sáng mặt trời lấp lánh chói mắt, da thịt màu cổ đồng tinh xảo cứ như vậy lộ ra ở trong không khí, ở dưới ánh mặt trời nổi bật có vẻ cực kỳ mỹ người.

Bị bóng dáng cường tráng ôm thật chặt vào trong ngực chính là một thiếu nữ xinh đẹp y như búp bê bằng sứ, chỉ thấy long my dài dày rậm của cô đắp lên cả tầm mắt, đôi môi đỏ tươi mềm mại bởi vì hô hấp trong giấc ngủ mà khẽ mở ra, như muốn mời mọc người tới thưởng thức, da thịt tinh xảo tron mịn lúc được in lên một tầng màu hồng nhạt.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên giường Hoàng Phu Tuyết từ từ mở mắt, giữa hai lông mày tuấn tú lộ ra nhàn nhạt ánh sáng. Cặp mắt dài nhỏ cong cong, trong mắt đầy vẻ nhu hòa.

Chỉ thấy anh lười biếng nằm ở trên giường, mắt nhu tình cung chiều nhìn Thủy Băng Nhu đang gối đầu nằm trên vai trái của anh, cuộn rúc vào trên giường lớn, mái tóc như tơ gấm xòa ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Hoàng Phu Tuyết đưa tay phải ra nhẹ nhàng treu chọc mái tóc tinh nghịch kia, vuốt vuốt gương mặt tron mịn của cô.

Rất lâu không có một giấc ngủ an ổn thế này rồi, bé cưng của anh rốt cuộc lại trở về trong ngực của anh rồi, tim của anh lại bắt đầu sống lại, nhìn dung nhan say ngủ của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy cười hạnh phúc.

"Ừm . . ." Thủy Băng Nhu ưm một tiếng, đỉnh đầu nho nhỏ giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào lồng ngực của anh, tìm được một cái vị trí thoải mái tiếp tục ngủ, tay của cô giống như dây leo quấn lấy hông của anh, chân phải vắt ngang qua trên người anh.

Giờ phút này toàn thân Hoàng Phu Tuyết căng thẳng, hơi thở thô hổn hển, thân thể của anh bởi vì năng động tác vô ý của cô mà dục vọng lại muốn bạo phát.

Nha đầu này, có biết dục vọng của đàn ông vào sáng sớm thịnh nhất hay không, hơn nữa cũng dễ dàng bị khơi dậy nhất, thật may là ngủ ở bên người cô là anh, nếu không nha đầu đã bị đại sói xam ăn hết rồi.

Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng lật người để cô xuống dưới thân, đôi môi không kịp chờ đợi đặt lên môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, trong lòng chính là có một cô tình cảm không chỗ phát tiết, chỉ có thể mượn môi lưỡi dây dưa để gửi gắm tới cô. Anh vui vẻ, anh cảm kích, anh thương tiếc, anh yêu, chỉ có thể mượn hô hấp cọ sát lẫn nhau nói cho cô biết.

Người nhỏ nhắn phía dưới bị anh hôn thờ hồng hộc, thân thể nhẹ nhàng gãy dựa, nhưng mà vẫn không có nửa dấu hiệu tỉnh lại.

Hôn nhẹ cái trán của cô, đôi mắt đang khép chặt, gương mặt, lỗ mũi, một lồi men theo xuống, đi tới nơi cổ của cô, bởi vì quá mức ngọt ngào, nên mới khẽ hôn ban đầu đã biến thành từ từ gặm cắn.

"Ừm . . . . . Ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu ở trong mộng mắt không chế rên rỉ ra tiếng.

Tay Hoàng Phu Tuyết giờ phút này cũng không có nhàn rồi, một bên anh hôn, bàn tay đã trượt vào trong áo ngủ của cô, dọc theo hai chân thẳng tắp của cô tiếp tục hướng lên trên.

Bàn tay anh khi chạm vào làn da tron mịn như sứ giống như muốn hòa tan, ngón tay của anh ở trên người của cô lưu luyến không rời, từ từ treu đùa dục tính của cô, môi lại một đường xuống phía dưới, nhẹ nhàng vạch ra áo ngủ của cô.

Khuôn mặt hồng nộn nhỏ nhắn mà dịu dàng, thân thể nhỏ nhắn, tất cả tạo thành một bức họa sống mê người, khiến chiến sự tự chủ của Hoàng Phu Tuyết, giờ phút này anh hận không được hòa tan vào với cô.

"Ừm . . . . . Ừm . . . . . ." Thủy Băng Nhu bởi vì bộ ngực bị ngựa mà thức tỉnh, từ từ mở ra hai mắt mờ mịch, hai mắt hàm chứa hơi nước nhìn thấy bên trên thân chính mình một người đàn ông đang một mình bận rộn.

"Tuyết, anh đang làm gì vậy?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, giọng nói mang theo một tia lười biếng cùng khàn khàn, trời ạ, thế nào bọn họ giờ phút này trần trụi quần quít ở chung một chỗ, cô nhớ tối hôm qua ngủ có mặc đồ ngủ mà.

"Hả? Bảo bối, anh đánh thức em sao? Anh đang ăn em, rất thơm ngọt đấy." Hoàng Phu Tuyết nghe được âm thanh, ngẩng đầu lên, giọng nói mang theo dục tính, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi.

Nhìn đến bộ dáng yêu nghiệt như thế của anh, Thủy Băng Nhu đột nhiên cảm giác miệng khô lưỡi khô.

"Bé cưng, em ngủ tiếp của em, ông xã tự mình động thủ là được." Hoàng Phu Tuyết cười tà nói xong, tiếp tục treu chọc cô.

"Ừm, không phải, ừm . . . . . Tuyết . . . . . Không cần. . . . . Ừm . . . . . ." Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng muốn đẩy ra người đàn ông như sói đói đang gây sự trên người cô.

"Bảo bối, em không thành thực, xem ra thân thể của em so với miệng em thành thực hơn nhiều, ha ha ha. . . . . Xem ra ông xã nhất định phải dùng hành động thực tế khiến bảo bối nói ra lời nói thành thực trong lòng, ha ha ha. . . . . ." Hoàng Phu Tuyết cười tà nói.

"Ừm . . . . . Không phải, sẽ. . . . . sẽ. . . . . Ừm . . . . . thương tổn tới bảo bảo ." Thủy Băng Nhu đỏ mặt nói.

"Bảo bảo? Em nói là. . . . . Em có bảo bảo của chúng ta?" Hoàng Phu Tuyết dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang đỏ bừng của cô, nghi hoặc mở miệng hỏi lại.

"Ừ, mới mấy tuần." Thủy Băng Nhu nhìn gương mặt của anh, nhỏ giọng đáp, tại sao cô không nhìn thấy được vẻ vui mừng trên mặt anh, anh không thích đứa trẻ sao? Thủy Băng Nhu ở trong lòng trầm nghĩ.

"Nói như vậy là anh sắp được làm cha rồi hả ? Ha ha ha. . . . . Anh sắp làm cha , ha ha ha. . . . . Thật tốt quá, bảo bối, anh yêu em." Hoàng Phu Tuyết cười hô lớn, nhu tình hôn một cái lên gương mặt cô.

"Hả? Anh, anh không phải là không thích sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi nhỏ, nhìn đến vẻ mặt vui mừng như đứa trẻ kia của anh, trong lòng Thủy Băng Nhu giống như ăn được mật ngọt, thì ra là cô hiểu lầm anh.

"Nha đầu ngọc, tại sao không thích, đây là kết tinh tình yêu của hai chúng ta, là kết hợp máu của chúng ta, anh đương nhiên là muốn yêu thương con bé thật tốt, có đúng hay không hả, tiểu Nhu." Hoàng Phu Tuyết gõ nhẹ một cái lên trán cô, làm bộ trách cứ, sau đó nhẹ nhàng tựa đầu vào bụng của cô cưng chiều nói.

"Tại sao có thể gọi tiểu Nhu, nếu như là bé trai thì sao?" Thủy Băng Nhu quệt mồm nói, tiểu Nhu nhưng cũng là tên của cô.

"Đương nhiên là con gái, hơn nữa còn là đáng đáp đáng yêu giống nhu bé cưng." Hoàng Phu Tuyết vẻ mặt khẳng định nói.

"Có phải nếu là bé trai, anh sẽ không thích nó hay không?" Thủy Băng Nhu hỏi, cô phát hiện tính tình của cô bắt đầu có chút không giải thích được, có lẽ bởi vì mang thai nên vậy! Luôn sẽ so đo anh sẽ yêu đứa nhỏ nhiều một chút hay là yêu mình nhiều một chút.

"Dĩ nhiên cũng yêu, đồ của bé cưng, ông xã tất cả đều yêu." Hoàng Phu Tuyết cưng chiều hôn một cái lên má cô nói, anh thích bộ dáng ghen của cô, cô nhất định không biết như vậy rất đẹp, ha ha ha. . . . . Anh là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, chỉ có anh mới có thể hưởng thụ cảnh đẹp tới nhường này.

"Hừ —— nói vậy cũng nói! Anh nói là đồ, của chúng ta bảo bảo thế nào lại là đồ chứ." Thủy Băng Nhu bắt mồm nói.

"Được được, chỉ cần là tiểu bảo bảo do bảo bối sanh, ông xã cũng sẽ thương, có được hay không?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, đây chính yêu ai yêu cả đường đi lối về, đừng nói là cô ôm ruột thịt máu mủ của anh, coi như không phải, anh cũng sẽ yêu bảo bảo, chỉ vì đó là do cô sinh ra.

"Nói như vậy còn nghe được." Thủy Băng Nhu cười nói.

Thấy bộ dáng làm nũng của oo, hóa dục của Hoàng Phu Tuyết càng thêm căng thẳng, không được, phải nhịn, không thể tổn thương tới cô, Hoàng Phu Tuyết lộ ra thần sắc buồn buồn nhìn cô, vừa rồi anh không có nghĩ tới bảo bối mang thai, vậy không phải là anh sẽ phải cấm dục sao, trời ạ, anh hận không được thời thời khắc khắc ở trên người cô, trước kia anh không có hưởng qua tư vị của tình dục, loại hóa dục tăng cao này có thể dễ dàng dập tắt, nhưng kể từ sau khi cô hoàn toàn thuộc về anh, anh đối với cô tự chủ càng ngày càng yếu.

"Sao vậy?" Thủy Băng Nhu thấy bộ dáng đáng thương của Hoàng Phu Tuyết khẩn trương hỏi, vừa rồi không phải vẫn còn rất vui mừng sao? Thế nào vào lúc này sắc mặt thay đổi nhanh như vậy, anh là lại muốn đổi ý sao?

"Bà xã, vậy chúng ta về sau không thể ân ái rồi sao?" Hoàng Phu Tuyết dùng ánh mắt uất ức của một chú nhóc nhìn cô.

"Này. . . . . Này. . . . . Này. . . . . Em cũng không biết." Thủy Băng Nhu đỏ mặt nhỏ giọng nói, anh làm sao có thể hỏi cái vấn đề này, thật là khó trả lời được.

"Ha ha ha. . . . . Đợi một lát, ông xã đi bác sĩ hỏi một chút là được. Như vậy, bà xã đại nhân, bây giờ để ông xã đi lấy bữa sáng lên, còn em, liền ngoan ngoãn ở trên giường chờ anh, có được hay không? Ha ha ha. . . . . Coi như bảo bảo không đói bụng, bà xã đại nhân cũng đói bụng phải hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng hỏi.

Nghe anh nói, mặt Thủy Băng Nhu liền đỏ hơn, anh sao có thể không nghiêm chỉnh như vậy.

Hoàng Phu Tuyết cười nói xong, sau đó lướt qua mặt cô đi xuống giường.

Động tác của anh ưu nhã tự nhiên, mang theo sự dụ hoặc tà ác ở trước mặt Thủy Băng Nhu lộ ra được một người đàn ông đẹp tráng kiện. Thân thể ngang tàng của người đàn ông hàm chứa lực lượng vô tận, bả vai rộng rãi, lồng ngực bền chắc, bụng thon đầy sức mạnh, hai chân thon dài có lực, đường cong lưu loát của bắp thịt, tỷ lệ vóc người hoàn mỹ, không chỉ là khuôn mặt, toàn thân anh trên dưới đều là kiệt tác như một vị thần.

Thủy Băng Nhu mê mẩn nhìn anh, dưới ánh mặt trời anh hoàn mỹ giống như pho tượng của Michelangelo*, cường hãn lại ưu nhã mang theo hấp dẫn vô hạn, cô khó khăn nuốt nước miếng một cái, sưng sờ ở tận đầu đầu.

"Ha ha ha. . . . Bà xã, nước miếng của em muốn rơi xuống rồi." Hoàng Phu Tuyết từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy bộ dáng Thủy Băng Nhu, ranh mãnh cười nói.

"Đâu. . . . . Nào có? Anh gạt em." Thủy Băng Nhu nhanh chóng lau khóe miệng, phát hiện miệng anh đang nở nụ cười xấu xa.

"Ha ha ha. . . . . Bé cưng thật đáng yêu! Ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyết cười vang nói.

"Anh, anh rõ ràng là đang khi dễ em, về sau em và bảo bảo không thêm đề ý anh." Thủy Băng Nhu làm nũng nói, thật hồng hồng, bị anh thấy được thần sắc hoa si hấu sắc, đều là lỗi của anh, tự nhiên đi quyến rũ người ta.

"Ha ha ha. . . . Được, được, anh không cười, không cười, ha ha ha. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt tiến lên ôm lấy cả cô và cái chân quần quanh ôm vào trong ngực, trong mắt có nụ cười không che giấu được.

Ha ha ha. . . . . Thật ra thì anh sẽ thích đưa bé, đều là bởi vì đó là cô sinh cho anh, chỉ cần là đồ cô thích, anh cũng sẽ thích, chỉ cần cô để ý đến anh là được, bé cưng của anh thật là càng ngày càng đáng yêu.

*****

* Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (1475 –1564), thường được gọi là Michelangelo, là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng Ý. Dù ít có những đột phá bên ngoài nghệ thuật, sự uyên bác của ông trong các lĩnh vực đạt tới tầm mức khiến ông được coi là một người xứng đáng với danh hiệu nhân vật thời Phục hưng, cùng với đối thủ cũng là người bạn là Leonardo da Vinci.

Tượng David, được Michelangelo hoàn thành năm 1504, là một trong các tác phẩm nổi tiếng nhất thời kỳ Phục hưng. (Đây là một bức tượng nam giới hoàn toàn không mặc gì và có đầy đủ cái cần có, nàng nào muốn biết thì vô google nha, ta không bít post ảnh minh họa, đợi hồi lại cách post rùi bổ sung sau nha)

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Hoàng Phu Tuyệt tâm tình vui vẻ ra khỏi cửa phòng, kể từ lúc Gặp lại Thủy Băng Nhu nụ cười của anh cũng chưa từng bị đứt đoạn.

"Ah? Cô mau néo tôi một cái đi, không phải tôi đang nằm mơ chứ! Ông chủ tự nhiên cười với tôi! Ngồi ấy lại cười với tôi!" Người giúp việc thứ nhất kích động nói.

"Thật, thật, oa, rất đẹp trai đó! Đòi mạng nha! Ngồi ấy cũng cười với tôi nữa! Cô tránh qua một bên cái coi." Người giúp việc thứ hai chen ngang người thứ nhất, kiêu ngạo nói, cô ta đối với bộ dáng của mình rất tự tin, mặc dù không có xinh đẹp như phu nhân, nhưng ở trong lâu đài cũng thuộc loại có một không hai.

"Ông chủ không phải là bởi vì phu nhân mất tích mà ngớ ngẩn chứ? Thật rất thê thảm." Người làm nữ thứ ba đứng một bên lắc lắc đầu liên nói.

"Cô mới thê thảm đó, ông chủ cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, nói không chừng ông chủ đã quyết định quên phu nhân, cái người quạ đen này, cô không có mắt nhìn à." Người giúp việc thứ hai gõ đầu người thứ ba một cái nói.

"Đúng nha, đúng nha, tôi đã nói rồi, băng vào tướng mạo cùng gia thế của ông chủ, làm sao có thể cứ trầm mê mãi trên người phu nhân cơ chứ." Người giúp việc thứ tư gạt đầu nói.

"Các người không hiểu rồi, tình yêu của ông chủ giành cho phu nhân là không cách nào có thể thay thế được, hừ —— một đám người nằm mơ giữa ban ngày." Người giúp việc thứ ba khinh thường nói, ông chủ yêu phu nhân là quá rõ ràng, căn bản sẽ không có người nào có thể tùy tiện xen vào.

"Cô nói ai đó? Có giỏi liền lặp lại lần nữa xem." Người giúp việc thứ hai bày ra dáng vẻ hung ác.

.....

Một đám người giúp việc tụ tập ở chung một chỗ, tranh luận mùi thuốc súng càng ngày càng nặng.

"Toàn bộ mọi người không cần công việc này nữa sao? Chuyện của ông chủ còn chưa tới phiên các người đến bình phẩm từ đầu đến chân đâu." Quản gia nghiêm mặt nói, đám người kia thật là càng ngày càng không có kỷ luật rồi, lại ở ngay trước mặt ông chủ nói những lời không hợp quy củ, nếu không phải là hôm nay tâm tình ông chủ tốt, bọn họ sớm đã bị đuổi ra ngoài rồi.

Đám người giúp việc đang tụ tập thấy vẻ mặt tức giận của Quản gia, tất cả cúi đầu chờ nghe ông ta trách mắng.

"A Lan, một lát nữa cô đem bữa ăn sáng vào phòng cho phu nhân, những người khác giải tán đi! Làm chuyện của mình cho tốt." Quản gia lạnh giọng phân phó, tối hôm qua khuya lắm rồi, ông chủ mới ôm phu nhân trở về, vì vậy trong lâu đài cũng không có bao nhiêu người biết phu nhân đã bình an trở về rồi.

"Dạ!" Tất cả nhân viên mang theo dấu chấm hỏi rời khỏi đại sảnh, phu nhân trở về lúc nào? Thế nào họ cũng không biết.

"Ông chủ!" Quân gia cung kính đi tới bên người Hoàng Phu Tuyết.

"Ừ, không cần đưa bữa ăn sáng cho phu nhân, mặt khác thông báo cho đầu bếp Doanh, kêu hắn chuẩn bị thức ăn có lợi cho phụ nữ mang thai, sai người mua về toàn bộ sách có liên quan đến phụ nữ có thai, còn nữa, nhất định phải tìm người chỉnh sửa thật tốt mấy con đường nhỏ cùng toàn bộ hoa cỏ trong lâu đài, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào, tôi không hy vọng phu nhân ở trong thành bảo xảy ra chuyện gì, sắp xếp người giúp việc thông minh hoạt bát một chút ở bên cạnh để chăm sóc cô ấy. . ." Hoàng Phu Tuyết giống như một bà lão nói không ngừng.

Quân gia vừa nghe phân phó của anh, vừa cố gắng ghi nhớ những chuyện cần làm. Thì ra là phu nhân mang thai, không trách được ông chủ lại có bộ dáng ngọt ngào như vậy, may nhờ phu nhân bình an trở về, nếu không ông chủ không thể xác định được ông có thể chịu đựng nổi tính tình nóng nảy của ông chủ hay không.

"Ừ, tạm thời chỉ như thế đã! Chờ tôi nghĩ được thêm cái gì nữa sẽ nói với ông sau!" Hoàng Phu Tuyết nói xong, sau đó đi về phía phòng bếp.

Lưu lại một mình quân gia với vẻ mặt kinh ngạc, ông chủ thế nào mà ngày càng trở nên dài dòng rồi.

Đối với mọi người trong lâu đài, hôm nay là một ngày thật đáng vui mừng, bởi vì ông chủ rút cuộc đã tìm được phu nhân của bọn họ trở về rồi, bọn họ không cần lại phải chịu đựng âm thanh gào rống của ông chủ nữa, tất cả người giúp việc không cần phải run sợ khi làm bất kỳ việc gì nữa.

Trong phòng Thủy Băng Nhu nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết ra khỏi cửa phòng, lập tức bọc chặn đi tới phòng tắm.

Một chút sau, Thủy Băng Nhu thay xong quần áo đi xuống lầu, thế nào mọi người nhìn thấy cô mặt đều là một bộ dáng quái dị, trên mặt của cô có cái gì sao?

"Chào phu nhân!"

"Chào phu nhân!"

.....

Đọc theo đường đi, càng ngày càng nhiều người giúp việc cung kính thăm hỏi Thủy Băng Nhu.

"Ách, chào mọi người! Xin hỏi trên mặt của tôi có cái gì sao?" Thủy Băng Nhu nghi hoặc hỏi một người làm nữ trong số họ.

"Không có. . . . . Không có gì, chúng tôi chỉ là tò mò phu nhân trở về lúc nào." Người làm nữ nhìn Thủy Băng Nhu trên mặt đầy vẻ vui mừng nhỏ giọng nói, phu nhân thật là càng ngày càng đẹp, hơn nữa người cũng rất tốt, không trách được ông chủ ưa thích phu nhân như vậy.

"Ha ha ha. . . . . Tôi còn tưởng rằng là trên mặt của tôi có dính cái gì? Hại tôi giặt mình, tôi trở về tối qua, ha ha ha. . . . . Có ai thấy Tuyết đâu không?" Nước Băng Nhu cười nói.

"À, à, ông chủ bây giờ đang ở trong phòng bếp." Người làm nữ sợ hãi nói, phu nhân quá khách khí với cô rồi.

"Ha ha ha. . . . . Cảm ơn nhiều!" Thủy Băng Nhu cười đi về phía phòng bếp.

Thủy Băng Nhu đi tới phòng bếp cũng chỉ thấy cái bóng dáng trong lòng của cô kia, cô nhanh chóng đi tới, từ phía sau ôm lấy hông của anh, dịu dàng gọi: "Tuyết!"

Nghe được giọng nói dịu dàng của Thủy Băng Nhu, cảm thụ thân thể mềm mại của cô, Hoàng Phu Tuyết vội vàng buông công việc trong tay xuống, xoay người sang ôm lấy eo nhỏ nhắn của Thủy Băng Nhu, rì rầm nói vào bên tai cô: "Bảo bối, em xuống làm gì? Không phải anh bảo em ở trên giường đợi anh sao? Em ra ngoài trước đi, phòng bếp rất nguy hiểm, đối với bảo bối cũng không tiện, ngoan ngoãn ở phòng ăn chờ anh, hả?"

"Anh đang làm gì vậy?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

"Anh đang nấu cơm, bà xã rất đói đi? Cơm cũng sắp làm xong, em ngoan ngoãn vào phòng ăn chờ anh, nếu buồn chán, liền mở TV xem một chút, không, TV có tia bức xạ, không tốt cho bảo bối, chưa đến lúc có thể xem, đọc báo chí, đứng, đọc báo chí. Bảo bối, chờ một chút hảo hảo nếm thử một chút món ăn do cha làm đó." Hoàng Phu Tuyết đưa tay vuốt vuốt lên bụng cô, dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi phòng bếp.

Thủy Băng Nhu bắt đầu đi liếc mắt, anh ấy có phải là quá khản trương rồi không, TV có thể có bao nhiêu bức xạ, huống chi hiện tại trên thế giới đi đâu tìm cho ra thứ không có mang theo bức xạ.

Nghe tiếng vang loảng xoảng phát ra từ trong phòng bếp, Thủy Băng Nhu cười hạnh phúc, nhìn dáng vẻ của anh, phải chăng chiều cô tới tận trời mới chịu ư.

Hơn mười phút sau, Hoàng Phu Tuyết bưng một khay đi qua phòng ăn, trên khay để ba món ăn một món canh.

"Ăn cơm thôi, trước nếm thử một chút xem món anh làm có dễ ăn hay không." Hoàng Phu Tuyết dọn món ăn ra trên bàn xong thì lấy chén múc một chén canh đưa tới trước mặt của Thủy Băng Nhu, nhìn cô đầy mong đợi.

Hiện tại thời gian cũng đã đến buổi trưa, nếu như sớm biết cô mang thai, anh nhất định sẽ chuẩn bị xong thật sớm bữa ăn sáng, sẽ không để trễ như thế mới ăn điểm tâm. Bắt đầu từ bây giờ anh nhất định phải chăm cho cô thật béo tốt, nếu không đến ngày sinh nở sẽ rất vất vả, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt thầm nghĩ.

"Anh không ăn sao?" Thủy Băng Nhu cầm thìa lên nghi hoặc nhìn anh, anh sao không chịu động đũa? Anh ấy không muốn ăn điểm tâm sao? Một người ăn cơm tương đối không có mùi vị.

"À à, ăn, cùng nhau ăn! Bé cưng phải ăn nhiều một chút." Hoàng Phu Tuyệt bắt đầu vì chính mình bận việc.

"Ha ha ha. . . . . Ủ." Thủy Băng Nhu thông thả ung dung uống một hớp canh, trong chốc lát, cô nhanh chóng đem canh trong miệng phun ra.

"A. . . . . O o. . . . ." Thủy Băng Nhu hét lên một tiếng, sau đó dùng tay quạt miệng, thỉnh thoảng lè lưỡi để hồ hấp.

Đầu lưỡi đỏ tươi vừa duỗi ra một cái lại thụt vào, vô cùng mê người.

"Sao vậy? Để anh xem một chút." Hoàng Phu Tuyệt nghe được tiếng kêu của cô, khăn trương chạy đến bên cạnh cô hỏi, giờ phút này anh không còn chút ý định nào với những thứ này, cả tâm tư đều đặt ở trên tiếng kêu vừa rồi của cô.

"A. . . . . Thật là nóng. . . . . Thật là nóng. . . . ." Thủy Băng Nhu quạt miệng nói, đầu lưỡi của cô bị phỏng rất đau.

"Đều tại anh không tốt, là tại anh quên thổi nguội cho em rồi, đều là anh không tốt, bác sĩ, đúng, kêu bác sĩ. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt bối rối không biết làm sao, vội vội vàng vàng đứng dậy muốn đi tìm bác sĩ.

"Không, không cần, em không có, không có việc gì, đừng lo lắng." Thủy Băng Nhu kéo tay của anh nói, trời ạ, bởi vì ăn canh bị phỏng mà đi tìm bác sĩ, bị người khác biết, nhất định sẽ cười cô, cô mới không cần làm ra việc mất mặt như vậy.

"Được, được, không gọi thầy thuốc, anh xem một chút, có phải rất đau hay không, hả?" Hoàng Phu Tuyệt vẻ mặt đầy đau lòng nhìn cô, anh hận không thể thay cô chịu khổ như vậy, anh ôm cô ngồi ở trên đầu gối của anh.

"Em không sao, không cần lo lắng, đã không còn đau rồi." Nhìn đến đáy mắt đầy vẻ áy náy của anh, Thủy Băng Nhu làm bộ không có chuyện gì ôm lấy cổ anh nói.

Nhìn bộ dạng ảm đạm khổ sở của cô, tim của Hoàng Phu cũng phát đau, anh cúi đầu ngậm môi của cô trần trọc mút vào, dịu dàng dùng đầu lưỡi vuốt ve đầu lưỡi bị phỏng của cô, Thủy Băng Nhu từ từ quên mất đau đớn do bị phỏng nơi đầu lưỡi, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của anh, tay không tự giác quăn lên cổ của anh.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt mới buông Thủy Băng Nhu thở hổn hển ra.

"Còn đau không?" Anh cắn vành tai của cô rì rầm hỏi.

Thủy Băng Nhu đỏ mặt lắc đầu.

"Ha ha ha. . . . . Không đau? Vậy chúng ta ăn cơm đi!" Hoàng Phu Tuyệt một tay ôm hông của cô, một tay cầm thìa múc canh, đặt ở trong miệng thổi thổi, xác định đã nguội, anh mới từ từ dứt tới bên miệng của cô, cung chịu nhìn cô nuốt xuống, động tác này không ngừng tái diễn.

"Tuyệt, anh cũng mau ăn đi, uống rất ngon đấy." Thủy Băng Nhu nhìn thấy anh chỉ cố dứt cho mình mà bản thân hoàn toàn không có uống một giọt canh, quan tâm nói, anh cũng chưa có ăn sáng, vậy cũng rất đói, lại nói, tài nấu nướng của anh thật sự rất tốt không chê vào đâu được, kiếp trước cô nhất định đã làm nhiều việc tốt, thế mới có thể đắc đạo có được toàn bộ tình yêu của người đàn ông si tình này.

"Được, anh cũng ăn!" Hoàng Phu Tuyệt đem một ngụm canh dứt tới bên miệng của cô, nhìn nàng ăn, sau đó anh hôn thật sâu lên môi của cô, đầu lưỡi giống như con rắn ling động ở trong miệng của cô không ngừng mút thỏa thích nước canh.

"Ừm. . . . . Ừm. . . . ." Thủy Băng Nhu yêu kiều ra tiếng, cả người xụi lơ trên người của anh.

"Ha ha ha. . . . . Quả thật là mỹ vị." Hoàng Phu Tuyệt mặt cười xấu xa nói.

Đối với lần này, Thủy Băng Nhu cũng không có nói cái gì, chỉ có thể đem đỉnh đầu nho nhỏ chôn ở trong bộ ngực của anh, bởi vì anh ở trước mặt cô càng ngày càng không đứng đắn rồi, nói cũng vô ích, có lẽ bản thân cô cũng rất hưởng thụ giọng điệu trêu chọc xấu xa của anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88

Một chút bữa sáng kiêm luôn bữa trưa tiêu tốn mất hai giờ, trong khoảng thời gian này, không có người giúp việc nào dám lên trước quầy rầy hai người bọn họ vết thương ăn ái hình ảnh.

Lúc này trong thư phòng nhà họ Đoạn, một bóng dáng anh tuấn cô đơn đứng ở trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn xuống cảnh vật bên ngoài đình viện. Một người áo đen cung kính đứng ở sau lưng hắn.

"Cuồng vân, cậu làm việc hiệu suất càng ngày càng thấp, đã nhiều giờ như vậy, cậu mới xuất hiện, chuyện tra ra sao rồi?" Đoạn Thừa Phong không chút để ý hỏi, hắn cố gắng khắc chế tâm tình kích động của mình, hắn hiện tại rất muốn hiểu rõ hết tất cả mọi điều về Tiểu Nhu, nếu như cô hạnh phúc, vậy thì hắn có thể đứng ở bên cạnh yên lặng chúc phúc cho cô.

"Chủ tử, những tài liệu liên quan tới cô ấy đã bị người phong tỏa, trước mắt mới chỉ, chỉ tra được cô ấy tên Thủy Băng Nhu, đang học tại một trường Quý tộc tại thành S, những thứ khác cái gì cũng không tra được, chỉ là nghe nói gần đây cô ấy đã ngưng học, về phần nguyên nhân gì, không có nói rõ." Người áo đen cung kính báo cáo lại những tin tức điều tra được, dựa vào năng lực của hắn mà một chút tin tức điều tra không ra, hiện thực này khiến cho hắn có chút suy sụp.

Hồi lâu sau, Đoạn Thừa Phong mới âm trầm mở miệng nói: "Ừ, biết rồi, đi xuống đi! Chuyện này tới đây thôi."

"Dạ!" Người áo đen sau khi nói xong, nhanh chóng biến mất, mặc dù đối với việc này hắn có rất nhiều nghi vấn, càng có kích thích muốn giải quyết cái đề khó này, tiếp tục điều tra cho ra, nhưng là chủ tử đã phân phó, hắn cho dù có hứng thú đến mấy cũng không dám không theo phân phó của chủ tử.

Đoạn Thừa Phong đi tới ngồi xuống ghế phía trước bàn, tay phải vỗ mạnh một cái xuống mặt bàn.

Là ai đã phong tỏa tài liệu về Tiểu Nhu? Lẽ nào là người chồng mà Tiểu Nhu đã nhắc đến trong thư sao? Nếu thực đúng như vậy, lai lịch của hắn cũng không nhỏ.

*

Bữa ăn sáng đi qua, Hoàng Phu Tuyệt đưa Thủy Băng Nhu tới vườn hoa rộng lớn ngoài trời, Thủy Băng Nhu buông tay anh ra, đi tới bên cạnh cái xích đu, lười biếng nằm xuống.

"Ah. . . . . Tuyệt, anh không phải đi làm sao?" Thủy Băng Nhu vươn tay cầm lấy ly nước chanh để bên trên cái ghế nhỏ bên cạnh xích đu, nhàn nhã uống, nghi ngờ nhìn người đàn ông đang cười đến nhu tình mặt ý ở trước mặt cô.

"Ha ha ha. . . . . Tiểu Nhu nhi rất không muốn gặp ông xã sao? Thật khiến ông xã đau lòng nha!" Hoàng Phu Tuyệt đưa tay ôm lấy tim, vẻ mặt giả bộ đau khổ.

"Anh không đi làm, làm thế nào nuôi nổi gia đình đây! Tiền đâu mà mua sữa bột cho bảo bảo đây? Tiền lương biết lấy đâu ra đây? Ha ha ha. . . . . Được rồi, chờ sau khi em tốt nghiệp, em liền đi tìm công việc nuôi gia đình." Thủy Băng Nhu cười nói, mặc dù biết anh vô cùng có tiền, nhưng là cô vẫn nhịn không được muốn trêu chọc anh.

"Không cho phép đi!" Hoàng Phu Tuyệt bá đạo nói, tiền của anh nhiều đến mua mấy nước nhỏ đều không có vấn đề, huống chi công ty nhiều người mới như vậy, nếu anh mới chỉ vài ngày không tới công ty, công ty đã phải đóng cửa, vậy anh còn phải nuôi những nhân tài kia làm cái gì.

Anh bây giờ đã hối hận để cho cô tới trường đi học, khiến đột nhiên anh có cả một đám tình địch.

Hiện tại cô lại còn tư tưởng đến việc học xong đi ra ngoài làm việc, anh tuyệt đối sẽ không cho phép, anh biết mị lực của cô có bao nhiêu, cực ít người sau khi gặp cô rồi mà lại không mê luyến cô.

Nếu như cô nhất định muốn ra ngoài làm việc, có lẽ có thể sắp xếp cô tới công ty của anh làm việc, như vậy anh cũng có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy cô, hơn nữa cũng có thể tuyên cáo quyền tự chủ của anh.

Hoàng Phu Tuyệt đi tới bên cạnh ôm lấy cô, sau đó nằm xuống chỗ cô vừa nằm, đặt cô nằm trên người anh, tay của anh từ từ vuốt ve bụng của cô, vẻ mặt tràn đầy nhu tình.

"Ha ha ha. . . . . Đùa với anh thôi..., trong nhà nhiều chuyện như vậy em còn quán không được, nào có thời gian đi ra ngoài làm việc." Thủy Băng Nhu ôm cổ anh nói, ông xã nhà cô thật đúng là một thùng dấm khổng lồ, đừng tưởng rằng cô không biết ý định lúc này của anh.

"Thế còn nghe được, em đấy, hiện tại liền dưỡng thai cho thật tốt, chờ bảo bảo ra đời, em sẽ rất bận rộn rồi, còn nữa về sau phải yêu anh hơn yêu bảo bảo một chút, có biết hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyệt hôn một cái lên mái tóc của cô, dịu dàng dụ dỗ nói.

"Không cần, em muốn yêu bảo bảo nhiều một chút, ai bảo anh mở miệng ngậm miệng đều là bảo bảo."

"Không cho phép, nếu như bảo bảo tranh giành em với anh, anh liền không thích bảo bảo, nói, em chỉ thích một mình anh, hả? Nói mau. . . . ." Hoàng

Phu Tuyết đặt tay đến dưới nách ta của cô uy hiếp.

"Ha ha ha. . . . . Được, được, chỉ thích một mình anh, được chưa! Đúng rồi, những đồ lưu niệm chúng ta mua khi đi trăng mật, anh có đưa cho Tiểu Huyền và Lăng Tâm hay không? Còn có phần của An Đông Nghe, Âu Dương Tuấn, Tư Đồ Huy nữa." Thủy Băng Nhu dè dặt ngón tay hỏi.

"Đã đưa rồi." Hoàng Phu Tuyết nói như hụt hơi, hừ. . . . . . Tặng quà cho đám tiểu tử kia, nếu như anh nhớ không lầm, tiểu tử An Đông Nghe kia chính là tình địch của anh, anh mới không có ngu như vậy, tặng quà cho tình địch của mình, huống chi khi đó, anh một lòng đắm chìm trong sự việc cô bị mất tích, làm sao có thời giờ đi chú ý tới cái đám người râu ria kia.

"Thật sao, vậy thì tốt, đã thật lâu chưa liên lạc với họ, bọn Tiểu Huyền khẳng định sẽ nói em trọng sắc khinh bạn rồi ! Ha ha ha. . . . . Vậy bọn họ có hỏi gì về em hay không?" Thủy Băng Nhu vừa vuốt vuốt đầu ngón tay anh vừa làm nhảm, ngón tay của anh rất thon dài, giống như ngón tay của một nghệ sĩ piano, rất dễ nhìn, nắm ở trong tay đặc biệt có cảm giác an toàn.

"Cái này. . . . . Anh nói em ngồi máy bay mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, bọn họ không có hỏi thêm gì nữa." Hoàng Phu Tuyết vội nói, có loại tư vị giấu đầu hở đuôi, nhưng Thủy Băng Nhu đang mải đắm chìm trong những đầu ngón tay xinh đẹp của anh nên không có lưu ý đến chút khác lạ này.

"Ừm, vậy thì tốt, ai. . . . . Rất lâu không có thấy bọn họ rồi, rất muốn gặp bọn họ, hiện tại bọn họ chắc hẳn phải là đang nghỉ hè! Em muốn tới nhà Tiểu Huyền chơi một chút, lần trước cha mẹ bạn ấy mời chúng ta tới nhà họ, đã lâu như vậy, mình không có đi, không biết bác gái có thể không vui hay không." Thủy Băng Nhu thờ dãi nói.

"Ha ha ha. . . . . Đừng lo lắng, bọn họ sẽ không giận em, than thở như vậy làm cái gì? Người không biết còn tưởng rằng ông xã khi dễ em, ha ha ha. . . . . Em hiện tại đang mang thai, không nên đi lại, nghe lời, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai." Hoàng Phu Tuyết khuyên nhủ, phụ nữ có thai đều là đa sầu đa cảm như vậy sao? Xem ra anh phải nghiên cứu cho kĩ một chút mới được, như vậy anh mới có thể khiến cho bé cưng luôn luôn vui vẻ.

Dựa vào địa vị là vợ của Hoàng Phu Tuyết anh, trên xã hội đại bộ phận người cũng sẽ nịnh nọt cô, làm gì có ai dám trách cứ cô chứ, huống chi anh còn từng giúp gia đình Lý Hiểu vượt qua cửa ải khó khăn, bọn họ đối với Tiểu Nhu thì nhất định là rất biết ơn đại ân đại đức, chỉ là bé cưng của anh nghĩ nhiều quá, xem ra bé cưng rất coi trọng tình bạn với mấy người bạn Lý Hiểu Huyền, hi vọng họ cũng sẽ không làm gì tổn thương đến Tiểu Nhu thì, nếu không anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, trong lòng Hoàng Phu Tuyết thầm nghĩ.

Giữa lúc này, Quân gia chạy chậm vào nhà kính trồng hoa lộ thiên, thấy hình ảnh thân mật của Hoàng Phu Tuyết bọn họ không hề kinh ngạc, bởi vì ông chủ ở trước mặt phu nhân là một người đàn ông tốt có đủ mười kiểu cưng chiều vợ.

Hồng bet! Ông chủ giống như là đang trừng ông, ông không có phá hư chuyện tốt của ông chủ chứ? Trong lòng Quân gia toát mồ hôi lạnh, nhưng là ông đã đi tới nơi này, chỉ có thể nhắm mắt tiến lên.

"Ông chủ, phu nhân, lão nô là muốn hỏi mấy thứ quà tặng kia nên xử lý như thế nào?" Quân gia cung kính nói.

"Quà tặng? Quà tặng gì?" Thủy Băng Nhu nghe được lời quân gia nói, không hiểu ra sao, là ai tặng quà tặng?

"Phải. . . . . ." Quân gia mở miệng muốn giải thích.

"Không có gì, nên xử lý như thế nào liền xử lý như thế ấy, loại chuyện nhỏ này không cần đến hỏi." Ai ngờ Hoàng Phu Tuyết đột nhiên mở miệng chặn miệng ông lại, thật là hồng bet, anh hoàn toàn không nghĩ tới Quân gia thế nhưng lại vào lúc này tới hỏi về đám quà tặng kia, thiếu chút nữa là bị lộ.

"Cái này. . . . . Dạ! !" Quân gia lập tức xoay người muốn rời đi, sớm biết là như thế này, ông cũng không đặc biệt tới đây hỏi, hại ông đắc tội với ông chủ.

"Bác Quân gia, chờ một chút! Bác vừa mới nói quà tặng là ai tặng vậy?" Thủy Băng Nhu tò mò mở miệng hỏi.

"Tiểu Nhu, đây là quà hồi lộ của mấy người trên thương trường tặng cho anh, tốt lắm, em nên đi ngủ rồi." Hoàng Phu Tuyết kéo đầu cô vùi vào ngực anh, bá đạo nói.

"Chờ một chút! Em không hỏi anh..., anh trước tiên đừng lên tiếng, còn ánh mắt của anh nữa là đang trừng cái gì đây?" Thủy Băng Nhu cứng rắn nói.

"Này. . . . . Này. . . . . Đây là những món quà tặng mà ông chủ và phu nhân đi trăng mật mua." Quân gia không nhìn đến sự âm thầm uy hiếp của Hoàng Phu Tuyết, toàn bộ nói ra hết.

"Tiểu Nhu, em hãy nghe anh nói." Hoàng Phu Tuyết vội vã giải thích.

"Hả? Đã đưa cho các cô ấy hả? Họ không có nói gì? Vô cùng thích? Hả? Phu quân của em, có thể nói cho em biết đây là chuyện gì xảy ra? Anh là trong mộng đưa cho các cô ấy sao?" hai mắt Thủy Băng Nhu mở thật to ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào anh hỏi, trong mắt có ý vị anh tốt nhất là giải thích cho rõ ràng.

Hoàng Phu Tuyết vung tay một cái, Quân gia thấy thế, lập tức nhanh chóng lui ra, chuyện xảy ra kế tiếp, ông có thể tưởng tượng được. Ông cũng không dám nhìn ông chủ không để ý đến sự áy náy của ông, giống như nô lệ của vợ đi dụ dỗ phu nhân, nếu quả thật như vậy, ông không nghi ngờ chút nào ông chủ sẽ vì danh dự của mình mà giết ông diệt khẩu.

Thấy trong nhà kính lộ thiên chỉ còn lại hai người anh cùng Thủy Băng Nhu, khuôn mặt lãnh khốc mới vừa rồi của Hoàng Phu Tuyết trong nháy mắt dịu

xuống, một bộ dạng như chú nhóc uất ức nói: "Bà xã, tại sao phải tặng quà cho bọn họ, em cho tới bây giờ không có đưa lễ nạp thái (lễ vật trong hôn lễ thời xưa) cho anh đây?"

"Phốc. . . . . Ha ha ha. . . . . Cũng bởi vì như vậy, nên anh không có đem mấy vật kỷ niệm em mua tặng cho bọn họ hả? Muốn một mình độc chiếm có phải hay không? Há? Ha ha ha. . . . . Tuyệt, anh có biết giờ phút này về mặt anh thật đáng yêu hay không?" Thủy Băng Nhu xoa mặt của anh cười nói, cái người này càng ngày càng thích phô trương, mỗi lần đều làm cho cô cười không chịu nổi, trước kia tại sao không có phát hiện ra cái vẻ mặt đặc biệt này của anh ấy chứ. . . . . Có chút, ha ha ha. . . . .

Anh cũng không phải là chó săn Luck ở trong nhà, thế nào bà xã anh lại ưa thích giày xéo gương mặt của anh như vậy, chỉ là kẻ ra thì giày xéo gương mặt của anh cũng còn tốt hơn giày xéo người khác, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt bắt đầu đi thăm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

"Ha ha ha. . . . . Được rồi, không thèm nghe anh nói nữa, em muốn đi nhà Tiểu Huyền tìm cô ấy nói chuyện phiếm, còn anh, liền ngoan ngoãn đi làm, biết chứ? Há?" Thủy Băng Nhu vừa nói vừa từ trên người anh tụt xuống.

"Tiểu Nhu nhi! Làm sao em có thể bỏ lại anh đi tìm những người khác như vậy đây?" Hoàng Phu Tuyệt lập tức hướng về phía cô bày ra ánh mắt đáng thương như bị vứt bỏ, tha thiết mong đợi nhìn cô.

"Ha ha ha. . . . . Được rồi, anh đó, ngoan ngoãn nghe lời, ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu cười chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ bị một lực đạo nhẹ nhàng kéo lại vào trong một lồng ngực ấm áp.

"Tuyệt, anh đang làm gì vậy! Mau buông em ra, em muốn đi tìm Tiểu Huyền." Thủy Băng Nhu gắt giọng.

"Không cho phép đi, em ngoan ngoãn trở về ngủ đi, bảo bảo cũng nên ngủ, Tiểu Nhu, phải ngoan ngoãn, có biết hay không? Há?" Hoàng Phu Tuyệt ôm ngang eo cô đi ra khỏi nhà kính trồng hoa.

Anh sẽ không đồng ý để cô ra ngoài vào lúc này, không nói tới hiện tại cô mang thai vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm, chỉ bằng vào ở ngoài đó tồn tại mấy con sói đói ngày ngày đều mơ ước cô, duy chỉ điều này thôi cũng khiến anh vô cùng khó chịu, hừ. . . . . Xem ra cần sắp xếp thật tốt mấy phụ nữ cho mấy cái tên đàn ông luôn mơ ước cô kia mới được.

Nghe anh nói, Thủy Băng Nhu không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mà nghe lời, dù sao cô cũng rất thích bảo hộ bảo bảo trong bụng, cô chỉ đành nhắm mắt lại mặc cho anh ôm cô đi vào trong phòng.

"Tuyệt, sao từ lúc em trở về tới giờ đều không có nhìn thấy Luck vậy? Nó đã chạy đi đâu rồi?" Thủy Băng Nhu đang mơ màng đột nhiên hỏi.

"Há? Có thể nó chạy đi tìm chó cái rồi, được rồi, ngoan ngoãn đi ngủ." Hoàng Phu Tuyệt mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

"Há? Vậy thì tốt, em còn tưởng rằng anh đem nó vứt đi rồi, làm vậy cũng không được, nó là chó cưng của em, ừ. . . . . Buồn ngủ quá. . . . . Em muốn ngủ. . . . . Anh đừng làm ồn. . . . . ." Thủy Băng Nhu vừa nói vừa ngáp, sau đó giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào ngực anh, khoe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Ha ha ha. . . . . Hoàng Phu Tuyệt cũng chịu nhìn động tác trẻ con của cô, cười không ra tiếng, bé cưng của anh càng ngày càng kích thích tim anh sâu sắc.

Đột nhiên anh nghĩ đến những lời vừa rồi của Tiểu Nhu nhi, con chó săn đáng chết kia lại chiếm cứ một vị trí lớn như vậy ở trong lòng Tiểu Nhu nhi, xem ra anh lại phải đem con chó săn kia trở về mới được, nếu không Tiểu Nhu nhi sẽ giận anh. Lúc Tiểu Nhu nhi mới vừa bị bắt cóc, tâm tình của anh nóng nảy phiền muộn, vừa nhìn thấy con chó săn kia liền phiền, ngày ngày cùng anh mất to trừng mắt nhỏ, anh hóa khí bốc lên liền ném nó cho người bạn hữu ở nước Mi xa xôi kia.

Ngày thứ hai Thủy Băng Nhu liền thấy chó săn Luck, đừng nhắc tới cô vui mừng đến như thế nào, cả ngày cô loay quanh ở bên con chó săn kia, nhìn bên cạnh một tên đàn ông ghen ghét dữ dội.

"Ha ha ha. . . . . Luck, ngày hôm qua mày đi đâu, có nhớ tao không? Há?" Thủy Băng Nhu vuốt vuốt con chó săn đang ngồi ngồi chồm hồm trên mặt đất.

"Hả? Luck, mày làm sao vậy? Có phải là bị bệnh hay không?" Thủy Băng Nhu nhìn bộ dạng chán chường của con chó săn, lo lắng hỏi.

"Tuyệt!" Thủy Băng Nhu xoay người gọi Hoàng Phu Tuyệt đang ngồi trên ghế sa lon cách đó không xa.

"Hả? Bà xã, em gọi anh sao?" Hoàng Phu Tuyệt say mê cuồng nhiệt chạy đến bên người Thủy Băng Nhu, a đùa hỏi, vốn tưởng rằng bà xã vừa nhìn thấy con chó săn đáng chết kia sẽ quên ngay sự hiện hữu của anh, ha ha ha. . . . . Thì ra là anh nghĩ sai rồi, Tiểu Nhu thì vẫn là quan tâm anh nhất, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt há hê trầm nghĩ.

"Anh mau qua đây xem một chút, Luck nó bị sao ấy, không phải là nó bị bệnh rồi chứ?" Thủy Băng Nhu lo lắng hỏi, khiến cho tâm tình đang phấn chấn của ai đó chợt tắt, thì ra bà xã gọi anh tới là bởi vì con chó săn đáng chết kia, hừ. . . . . Lại dám giả bộ đáng thương để tranh thủ tình thương cảm của Tiểu Nhu thì, đừng tưởng rằng chỉ có mày mới có tuyệt chiêu, tao cũng có tuyệt chiêu, Hoàng Phu Tuyệt ở trong lòng trầm tính toán.

"Tiểu Nhu, đừng lo lắng, nó là đang có tư xuân (anh ý muốn nói tới trạng thái/giai đoạn động dục ở động vật), qua một chút lại vô sự rồi. Được rồi, chó dựa vào nó quá gần, lông của động vật không tốt cho bảo bảo." Hoàng Phu Tuyệt dịu dàng nói, hừ. . . . . Tính tình của bà xã, anh là rõ ràng nhất, thích mềm không thích cứng, hướng chi hiện tại cô rất quan tâm bảo bảo, chỉ cần vừa nhắc tới thứ gì đó không tốt cho bảo bảo, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt há hê trầm nghĩ.

"Nhưng. . . . . Nhưng nó giống như bệnh không nhẹ, nếu không chúng ta đem con chó cái mà nó thích về cùng nuôi đi." Thủy Băng Nhu đề nghị.

"Ừ, vậy cũng tốt, hiện tại, em mau uống cạn bát thuốc bổ này đi, sanh ra bảo bảo mới khỏe mạnh được?" Hoàng Phu Tuyệt dịu nói, có lẽ nhanh tìm một con chó cái tới cho con chó săn kia, như vậy nó liền sẽ không quẩn lầy Tiểu Nhu thì rồi, nghĩ tới đây, Hoàng Phu Tuyệt vẻ mặt nở bừng ra tươi cười hớn hở.

"Ừ, được rồi! Anh nhớ là phải giúp Luck tốt lên, nếu không anh phải đi ngủ ở thư phòng." Thủy Băng Nhu uy hiếp.

"Bà xã, không cần như vậy có được không?" Hoàng Phu Tuyệt làm bộ đáng thương nói, bây giờ mặc dù vì an toàn của bảo bảo, anh vẫn không thể đụng bảo bối của anh, nhưng tối thiểu anh vẫn còn có một lò sưởi ấm áp thơm ngát để ôm, nếu như ngủ ở thư phòng, vậy thì cái gì cũng không có, chỉ có ghế sa lon lạnh lẽo, không có bà xã để ôm, anh sẽ thao thức, vừa mất ngủ, tinh thần của anh liền không tốt, đến lúc đó làm thế nào dùng được cái mã anh tuấn để đi mê hoặc khiến cho bà xã đầu óc choáng váng đây, trong lòng Hoàng Phu Tuyệt trầm nghĩ.

"Không thể, nếu như Luck vẫn không vui như vậy, anh vẫn phải đi thư phòng ngủ, bắt đầu từ tối hôm nay đi." Thủy Băng Nhu dùng một giọng điệu không cho phép thương lượng, sau đó đi về phía phòng ăn, trên mặt lộ ra nụ cười sáng rỡ, cô làm vậy là vì muốn tốt cho anh, tránh cho anh mỗi đêm không nhìn được dục hỏa đốt người, mà sẽ gây ra động tác gì của dã thú, trong lòng Thủy Băng Nhu trầm nghĩ.

Hoàng Phu Tuyệt kiêu ngạo nhất thời xẹp xuống, tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm chó săn Luck đang bệnh thoi thóp ngồi chồm hổm trên mặt đất, chó săn đáng chết, thế nhưng nghĩ ra chiêu này để chinh anh.

"Uy. . . . . Uy. . . . . Mày làm sao vậy? Hả? Mau dậy đi. . . . . Mau mau, có nghe hay không?" Hoàng Phu Tuyệt vừa chú ý hướng phòng ăn, vừa làm bộ dịu dàng nói với Luck.

"Đáng chết, mày có dậy hay không, không đứng lên sẽ không cho mày ăn cơm, ném mày ra ngoài!" Hoàng Phu Tuyệt xác định Thủy Băng Nhu cũng không có đang nghe lén, vì vậy nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, đáng tiếc Luck ngồi chồm hổm trên mặt đất căn bản cũng không để ý đến anh chút nào, nhưng anh thì giận run, chẳng lẽ tối nay anh sẽ phải ngủ trong thư phòng thật sao?

"Luck đáng chết, mày còn không lên tiếng, về sau sẽ không cho mày thấy chó cái, mày sẽ phải cô đơn tới già! Hừ. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt uy hiếp.

"Gâu gâu gâu. . . . ." Không nghĩ chó săn vốn là ngồi chồm hổm trên mặt đất bệnh thoi thóp đột nhiên đứng lên, thân thể run lên, giận dữ sủa, sau đó lại ngồi chồm hổm trên mặt đất bất động.

"Bà xã, bà xã, em nghe không! Luck vừa sủa rồi, đã không sao, vậy tối nay có phải anh có thể. . . ." Một tên con trai vui mừng đến cả "trở về phòng ngủ" vẫn chưa kịp nói hết đã bị chặn ngang.

"Ừ, rất lợi hại, ha ha ha. . . . . Triệt để đem nhiệm vụ nặng nề chữa khỏi bệnh cho Luck giao cho Tuyệt, chẳng lẽ anh cho là hiện tại Luck đã không sao rồi? Hả?" Thủy Băng Nhu nói rõ, Tuyệt nhất định không có phát hiện, anh bây giờ giống như một cậu bé đang làm nũng, ha ha ha. . . . . Vô cùng dễ thương.

"Nhưng. . . . . Nhưng. . . . ." Hoàng Phu Tuyệt xoay người vừa nhìn Luck ngồi chồm hổm trên mặt đất, kiêu ngạo nhất thời lại xẹp xuống, Luck đáng chết thế nhưng lại khôi phục bộ đáng bệnh thoi thóp ban đầu.

"Ha ha ha. . . . . Không nói nữa, em phải đi dưỡng thai rồi, nếu không bảo bảo sinh ra cũng sẽ không thông minh, ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu cười đi vào trong phòng, lưu lại người đàn ông thất bại đứng tại chỗ tiếp tục nhìn chằm chằm con chó săn kia.

Ban đêm, vào lúc đêm khuya yên tĩnh, Hoàng Phu Tuyệt ở trong thư phòng đi tới đi lui, đáng chết, không nghĩ tới Tiểu Nhu thì thật dễ cho anh ngủ ở trong thư phòng, đều là tại con chó săn đáng chết kia làm hại, không có lò sưởi ấm áp thơm hương kia, anh căn bản là không ngủ được.

Hiện tại anh một bụng tức giận, mà bạn tốt Lạc Tân Thần ở nước Mĩ lại không liên lạc được, rốt cuộc con chó săn đáng chết kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Tại sao lại có cái bộ đáng thoi thóp bệnh như vậy.

"Ha ha ha. . . . . Chuyện gì khiến cho Hoàng của chúng ta lại gấp gáp nóng nảy đầy lo lắng như vậy? Theo tôi được biết chị dâu đã bình an trở về, chẳng lẽ là ả đấm của đứa nhỏ trong bụng chị dâu, cậu như vậy là không được, ngay cả đứa nhỏ của mình cũng muốn ăn đấm, chờ hấn ra đời rồi, tôi xem, dứt khoát sẽ mang nó đến đây ở với cha nuôi là tôi thì tốt rồi, ai. . . . . Tôi rất là thương con nuôi nha!" Trong LCD xuất hiện giọng nói trêu chọc của Lạc Tân Thần.

"Hừ. . . . . Tin tức của cậu cũng thật là linh hoạt." Hoàng Phu Tuyết hừ lạnh, tiểu tử này thích nhất hỏi thăm cuộc sống riêng tư của bọn họ.

"Đúng vậy, đúng vậy, cậu không phải xem xem tôi là ai vậy, tôi là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. . . . . ." Lạc Tân Thần phô trương.

"Dừng một chút, cậu có phải là có điều cần giải thích với tôi hay không, tại sao Luck chỉ ở chỗ của cậu mấy ngày, trở về liền thay đổi mang một bộ dạng bị bệnh thoi thóp rồi hả?" Hoàng Phu Tuyết lập tức lên tiếng.

"Đó, cái này, bởi vì. . . . . Cậu rõ ràng chia cắt một đôi tình lữ, cậu không phải không biết là cái con chó Luck kia của cậu thế nhưng làm lớn bụng sùng vật Maria của tôi, hừ. . . . . Tôi còn không có tính sổ với cậu đấy." Lạc Tân Thần oán giận nói, Maria rất quan trọng đối với hắn, tương lai phải dựa vào nó đi lừa lấy bà xã.

Hoàng Phu Tuyết nghe Lạc Tân Thần nói, suy tính nên làm sao.

Đột nhiên, Hoàng Phu Tuyết giống như một con gió chạy ra ngoài thư phòng, trong chớp lát liền bê Luck vào thư phòng nói: "Cậu chờ một chút, đem Maria của cậu cho tôi nhìn một chút."

Lạc Tân Thần không biết anh đang nghĩ cái gì, không thể làm gì khác hơn là làm theo.

"Gâu gâu gâu. . . . ."

"Âu âu âu. . . . ."

Không nghĩ hai con chó vừa thấy được đối phương liền bắt đầu rống, sau đó liều mạng dùng móng vuốt vói vào trong LCD.

Nhìn tình huống này, Hoàng Phu Tuyết đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

"Tốt lắm, ngày mai tôi cho người qua chỗ cậu đem Maria cùng về đây." Hoàng Phu Tuyết vừa nói xong, liền tắt các thiết bị liên lạc, không để cho Lạc Tân Thần có chút cơ hội phản bác nào.

"Uy. . . . . Thế nào liền không cho tôi nói xong đây? Maria sẽ là sùng vật để nửa kia trong tương lai của tôi nuôi đấy." Lạc Tân Thần lẩm bẩm.

"Luck, mày có muốn thấy Maria không? Nếu như mày muốn thấy, hiện tại liền ngoan ngoãn ngủ, sau đó ngày mai lấy tinh thần phấn chấn chào hỏi Tiểu Nhu nhi, nếu không tao liền đem Maria đưa cho con chó khác." Hoàng Phu Tuyết uy hiếp.

Luck giống như nghe hiểu lời của anh, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất bắt đầu ngủ.

"Ừ, thật tốt, ngày mai là có thể ôm lão bà ngủ, ai. . . . . Xem ra hôm nay sẽ phải cố mà chấp nhận một chút vậy." Hoàng Phu Tuyết đem ghế sa lon bên cạnh mở lớn, liền biến thành một chiếc đệm lớn trên nền đất, sau đó an ổn nằm trên đó.

Mà lúc này, trong phòng Thủy Băng Nhu đang lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Thật hồng bét, dù dĩ Tuyết đi thư phòng ngủ rồi, làm hại cô không có lồng ngực ấm áp có thể dựa vào, mãi vẫn không tìm được cảm giác buồn ngủ, liền đem dê con cũng mất hiệu lực, không biết Tuyết ngủ chưa? Anh ngủ trong thư phòng rốt cuộc có bị lạnh hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thủy Băng Nhu dứt khoát ngồi dậy, phủ thêm một cái áo khoác mỏng, sau đó đi về phía thư phòng.

Mở cửa thư phòng ra.

Ah. . . . . Đã không có đèn rồi, nói như vậy Tuyết đã ngủ rồi, nghĩ đến đây, Thủy Băng Nhu lập tức lặng lẽ nhẹ nhàng đi vào thư phòng, nhờ vào ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất truyền tới từ từ đi về phía Hoàng Phu Tuyết.

Thủy Băng Nhu cởi giày ra, từ từ chui vào trong chăn, sau đó nhích lại gần lồng ngực Hoàng Phu Tuyết, tay ôm lên hông của anh cười tiến vào mộng đẹp.

Vốn là đang ngủ, Hoàng Phu Tuyết đột nhiên mở ra đôi mắt đen bóng thâm thúy, nhìn động tác của Thủy Băng Nhu, cung chịu cười, hôn một cái lên mái tóc của cô, sau đó tay ôm lên eo nhỏ của cô, lần nữa đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Hai ngày sau, Hoàng Phu Tuyết quả thật cho người qua Mĩ mang Maria về, Lạc Tân Thần liên tục vỗ ngực, thăm than thất sách mới có thể để cho Hoàng Phu Tuyết thừa cơ lợi dụng, hẳn liên tục thanh minh, chờ hẳn tìm được nửa kia của cuộc đời mình, sẽ lập tức đón Maria về.

Đối với điều này, Hoàng Phu Tuyết cũng không nói gì, dù sao đến lúc đó nếu Lạc Tân Thần muốn đón Maria về, con chó săn phiền phức Luck kia khẳng định cũng sẽ cùng theo đi, anh vô cùng vui sướng thúc đẩy cho điều đó xảy ra, ước gì ngoại trừ anh ra, sẽ không có người nào hoặc là sự vật nào đó lượn lờ quanh bên người Tiểu Nhu nhi.

Mà con chó săn Luck kể từ lúc gặp lại được Maria xong, trở nên khỏe mạnh hoạt bát, cả ngày dính lấy Maria, một khi có động vật giống đực đến gần bên cạnh Maria, chó săn Luck sẽ trở nên hung ác, ngay cả Hoàng Phu Tuyết có lúc vô tình đi qua bên cạnh Maria cũng sẽ bị Luck rống giận, Thủy Băng Nhu nhìn thấy loại hiện tượng này cũng âm thầm lấy làm kỳ quái.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, trong lúc này, Thủy Băng Nhu ngoại trừ ăn tương đối nhiều, tương đối thích ngủ ra, không có xuất hiện bất kỳ triệu chứng ốm nghén nào khác, tuy rằng như thế, nhưng vẫn khiến cho Hoàng Phu Tuyết và những người giúp việc trong lâu đài lo lắng đề phòng.

Đối với người giúp việc mà nói, đây chính là Tiểu Chủ Tử của bọn họ, chủ nhân tương lai của lâu đài, còn đối với Hoàng Phu Tuyết, một khi đứa trẻ có chuyện gì, bảo bối của anh khẳng định cũng sẽ gặp chuyện không may, cho nên tất cả mọi người cực kỳ cẩn thận.

Trong nháy mắt, kể từ lần bị bắt cóc đó đã qua hơn ba tháng, Thủy Băng Nhu ngày ngày ngoan ngoãn ở nhà tắm rửa, bụng của cô cũng đã hơi nhô ra, càng nhìn lên càng thấy cô có một vẻ đẹp thanh thực, trên người tản mát ra một loại ý nhị độc đáo, Hoàng Phu Tuyết hận không được thời thời khắc khắc ở bên cạnh cô, nhưng là không có cách nào, trong công ty có một ít chuyện cần anh tới ra quyết sách, mặc dù như thế, anh vẫn luôn tận lực với cô.

Sáng sớm hôm nay, Hoàng Phu Tuyết theo đồng hồ báo thức sinh lý của anh tỉnh dậy, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng đã lồi lên của cô, cứng chịu nhìn Thủy Băng Nhu đang gối đầu lên khuỷu tay anh ngủ ngon lành, trong mắt Nhu Tinh có thể khiến cho người ta chết chìm.

Ah. . . . . Sao bụng lại có thể động? Hoàng Phu Tuyết ngạc nhiên nhìn bụng Thủy Băng Nhu, sau đó áp lỗ tai dính lên bụng cô, chỉ nghe thấy tiếng “rầm rầm” nhỏ nhỏ.

Hoàng Phu Tuyết thỉnh thoảng lại đặt tay lên trên bụng Thủy Băng Nhu, mỗi lần đều nhận được đáp lại mãnh liệt, đứa nhỏ trong bụng Thủy Băng Nhu giống như đang cùng anh chào hỏi, đối lại nếu là những ông bố khác nhất định sẽ vì thế mà vui mừng không dứt, nhưng Hoàng Phu Tuyết cũng là một loại khác biệt.

"Tiểu tử thú, nguoi lộn xộn nữa, làm đau mẹ nguoi, xem ta thu thập nguoi thế nào, hừ. . . . . ." Hoàng Phu Tuyết gầm nhẹ với cái bụng của Thủy Băng Nhu, nhưng tiểu bảo bối trong bụng giống như đặc biệt muốn đối nghịch với anh, động càng ngày càng lợi hại.

Hy vọng của anh là có một bé gái nhỏ đáng yêu như Tiểu Nhu nhi, bụng động lợi hại như thế, nhất định là một bé trai bướng bỉnh, còn chưa ra đời, đã muốn khi dễ bảo bối của anh, hừ. . . . . Không thể tha thứ, nên Hoàng Phu Tuyết cũng không khách khí hướng về phía hắn rống lên.

"Hả? Tuyết, anh đang làm gì vậy? Anh vừa rồi là đang mắng bảo bối sao?" Thủy Băng Nhu mơ hồ mở mắt, nghi ngờ hỏi.

"Không có, anh không có mắng nó!" Hoàng Phu Tuyết mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

"Hừ. . . . . Còn nói không có, vậy sao vừa rồi anh lại lớn tiếng như vậy, em đang ngủ đều nghe được, có phải anh không thích bảo bối hay không? Thủy Băng Nhu buồn bã nói, nhìn nét mặt của cô, giống như nếu nói không thích, cô sẽ khóc cho anh xem.

"Không có, bà xã thích, tất cả ông xã đều thích, mới vừa rồi anh nhìn thấy nó đang động, cho nên lo lắng nó làm đau Tiểu Nhu nhi, đã nói nó mấy câu, thật không có mắng nó." Hoàng Phu Tuyết hôn một cái mái tóc của cô giải thích.

"Thật? Nhưng hiện tại nó cũng vẫn không nhúc nhích à? Mà kể cả nó có động, cũng không thể vì thế mà mắng nó, có biết hay không? Hả?" Thủy Băng Nhu không cho phép thoái thác nói.

"Cái đó, nếu không mắng nó, nó nhất định là sẽ bướng bỉnh, mới vừa rồi vẫn còn đang động, thôi được rồi, không nói nó nữa, bà xã ngủ tiếp một lát đi." Hoàng Phu Tuyết giúp cô chỉnh lại chăn cho tốt, cứng chịu nói.

Hừ. . . . . Nếu là về sau tiểu bảo bối trong bụng Tiểu Nhu nhi còn bướng bỉnh như vậy, anh nhất định sẽ mắng tiểu bảo bối nữa, dù sao cũng không có ai được phép tổn thương bảo bối của anh, dù là con trai cũng không được, trong lòng Hoàng Phu Tuyết thầm nghĩ.

"Vậy anh đi đâu?" Thủy Băng Nhu vô cùng nghi ngờ, mấy ngày nay anh ngủ cùng cô, dù là dậy đi làm điểm tâm cũng là sau tám giờ, hiện tại mới hơn sáu giờ, sớm như vậy đã dậy làm cái gì đây?

"Ha ha ha. . . . . Anh đi công ty xử lý một chút công vụ, rất nhanh sẽ trở về, còn em, ngoan ngoãn đi ngủ tiếp, chờ một chút nữa ngoan ngoãn ăn điểm

tâm, có được hay không? Hả? Ngoan, nhắm mắt lại." Hoàng Phu Tuyết hôn một cái lên mi mắt của cô, dịu dàng nói.

"Ừ, vậy anh cũng sớm trở về nha!" Thủy Băng Nhu nhắm mắt lại mơ màng nói.

"Ừ, tất cả đều nghe theo bảo bối." Hoàng Phu Tuyết cung chiều nói, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Anh muốn nhân lúc Thủy Băng Nhu vẫn còn đang nghỉ ngơi, đến công ty xử lý một ít chuyện, mấy ngày nay đều là thông qua hình ảnh trực tuyến ra lệnh, những tài liệu quan trọng đều là giám đốc Lý đem đến lâu đài cho anh kí, nhưng hôm nay có một hội nghị rất quan trọng, anh không thể không đến chủ trì.

Hoàng Phu Tuyết mới ra cửa không lâu, Thủy Băng Nhu vốn đang buồn ngủ trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, cô lập tức rời giường rửa mặt, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng.

Cho tới nay, cô đều bị Hoàng Phu Tuyết quản rất nghiêm, không cho phép cái này không cho phép cái kia, không cho phép ra khỏi lâu đài, bởi vì bên ngoài nhiều xe cộ, kẻ xấu nhiều, hơn nữa ngoài đường rất không yên bình gì; không cho phép nói điện thoại, có bức xạ, đối với bảo bối không tốt.

Mỗi lần Hoàng Phu Tuyết đều lấy bảo bối ra làm lý do, cô thật đã lâu không có gặp mấy người bạn Lý Hiểu Huyền, cho nên sáng sớm hôm nay vừa biết anh muốn đi công ty, Thủy Băng Nhu chân trước chân sau liền rời giường, tính toán thừa dịp trong khoảng thời gian này đi xem một chút tình hình bạn Lý Hiểu Huyền, dù sao cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

"Phu nhân, chào buổi sáng!" Thủy Băng Nhu vừa ra khỏi cửa phòng, lập tức liền có người đi lên nghênh đón, cung kính thăm hỏi.

Thật sự là kỳ quái, không phải ông chủ nói phu nhân đang ngủ sao? Không tới tám giờ không cho phép gọi phu nhân rời giường, thế nào hiện tại mới hơn sáu giờ, phu nhân đã thức dậy, người giúp việc nghi ngờ thâm nghĩ.

"Ừ, chào buổi sáng, cô đi làm việc của cô đi!" Thủy Băng Nhu sửa sửa quần áo nói, nếu cô ấy vẫn đi theo mình, vậy sao có thể ra ngoài được đây.

"Cái này . . . . . Này. . . . . Dạ!" Người giúp việc xoay người đi xuống dưới lầu, ông chủ cung chiều phu nhân như vậy, dù có cho cô một trăm lá gan, cô cũng không dám chống lại mệnh lệnh của phu nhân.

Trước kia Hoàng Phu Tuyết lo lắng các người hầu đi tới đi lui sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Thủy Băng Nhu, cho nên kêu bọn họ, nếu phu nhân chưa rời giường, không một ai được phép đi vào đại sảnh. Giờ phút này Thủy Băng Nhu đang nhàn nhã đi trên hành lang ở lầu hai.

Vừa lúc tới khúc quanh ở cầu thang, Thủy Băng Nhu vừa muốn bước chân xuống thì liền nghe thấy một tiếng tiếng quát.

"Đứng lại! Ai cho phép cô đi lên đây!" Một giọng nữ bén nhọn từ dưới lầu truyền tới.

Thủy Băng Nhu dời mắt về phía phát ra giọng nói, nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục của nữ giúp việc, vẻ mặt tức giận đứng ở dưới lầu, tay chống nạnh căm tức nhìn cô, cô gái này ước chừng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, da tương đối trắng nõn, trên sống mũi có mấy nốt tàn nhang, toàn thân nhìn qua tương đối thanh tú, nhưng là trong mắt tức giận cho người ta cảm giác có chút khinh người, cô chưa từng gặp qua cô gái này, là người giúp việc mới tới sao?

Thủy Băng Nhu buồn cười dừng bước, dùng ngón tay chỉ chỉ vào mình, không tiếng động hỏi: "Là tôi sao?"

"Không sai, chính là cô, thật là to gan, không có mệnh lệnh thế nhưng dám chạy lên lầu, đừng tưởng rằng đáng đáp cô có chút thanh tú liền muốn chạy lên trên lầu đi quyến rũ ông chủ, hừ. . . . . Ông chủ chắc chắn sẽ không thích cô." Người giúp việc Tiểu Phụng vừa tới nổi giận nói.

Cô thật vất vả mới có cơ hội tìm được công việc trong tòa lâu đài đồ sộ này, dĩ nhiên hy vọng có thể trở thành nữ chủ nhân của lâu đài, từ đó sẽ muốn gì có gì, kêu mưa được mưa, hưởng chỉ mới vừa rồi trong lúc vô tình cô lại thấy được bóng dáng anh tuấn của ông chủ, trái tim hơn hai mươi năm cô tịch của Tiểu Phụng cô thể nhưng đập loạn lên.

Mặc dù Quân gia đã phân phó, trong lâu đài khi nữ chủ nhân còn chưa thức giấc, bất luận ai cũng không được đến gần đại sảnh, nhưng cô chính là không nhìn được tò mò, đến tận cùng tình địch của cô có bộ dáng thế nào, cô đối với dung mạo của bản thân tuyệt đối tự tin, ở trong thôn của bọn họ, cô chính là hoa khôi, cô cũng không tin tới lúc đó ông chủ sẽ không thích cô, huống chi người có tiền, có ai mà không bao nuôi người tình ở bên ngoài, dù chỉ có thể trở thành người tình của ông chủ, cô cũng cam tâm tình nguyện, trong lòng người giúp việc Tiểu Phụng thầm nghĩ.

Thực giác cho biết cô gái xinh đẹp trước mắt sẽ tạo nên uy hiếp rất lớn đối với cô, cho nên ngay từ lúc đầu tiên thấy cô ta, Tiểu Phụng mới có thể rộng giận như vậy.

"Quyến rũ. . . . ông chủ?" Thủy Băng Nhu nghi hoặc hỏi lại, là ông chủ nhà các người quyến rũ ta thì đúng hơn, thỉnh thoảng ở trước mặt cô bày ra động tác yêu nghiệt mỉa mai hoặc lòng người, may nhờ cô tự chủ tốt, nếu không sớm đã bị anh mê hoặc tới mất hết phương hướng, trong lòng Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

"Không sai, ông chủ không phải loại người như cô có thể với, còn không mau đi ra ngoài." Người giúp việc Tiểu Phụng nhanh chóng đi lên lầu, túm tay muốn lôi kéo tay Thủy Băng Nhu đi xuống.

"Đáng chết, cô đang làm cái gì?" Hoàng Phu Tuyết mới vừa quay lại lấy tài liệu liền nhìn thấy có một người giúp việc đáng chết đang thô lỗ nắm kéo tay bảo bối của anh, nhất thời giận dữ quát.

Đáng chết, không thể nghĩ đến có người giúp việc thừa dịp anh không ở nhà khi dễ bảo bối của anh, quả thật không thể tha thứ, đầu cầu thang là chỗ nguy hiểm như vậy, nếu như bảo bối của anh có việc không hay xảy ra, anh sẽ không tha cho cô ta.

"À? Ông chủ!" Người giúp việc nghe tiếng của Hoàng Phu Tuyết nhất thời buông tay ra, cung kính cúi đầu.

"A. . . . ." Thủy Băng Nhu bởi vì người giúp việc đột nhiên buông tay mà mất đi thăng bằng, kêu to một tiếng, vội vàng dùng tay bảo vệ bụng, nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn sẽ tới.

Hoàng Phu Tuyết nghe tiếng kêu của Thủy Băng Nhu, nhịp tim cũng gấp đến muốn ngưng, lập tức bắt chập tất cả chạy như bay đến bên cạnh cô, hắt thân thể người giúp việc Tiểu Phượng ra, đón lấy Thủy Băng Nhu đang sắp lăn xuống cầu thang, người giúp việc Tiểu Phong nhất thời đứng không vững, trực tiếp từ cầu thang lăn xuống.

"Bé cưng, đừng sợ! Không sao! Không sao, không có gì có thể tổn thương em rồi, ngoan, đừng sợ. . . . ." Hoàng Phu Tuyết ôm thật chặt thân thể Thủy Băng Nhu, run rẩy hôn mái tóc của cô, an ủi cô, cũng là tự an ủi mình, thật không dám tưởng tượng, nếu là anh tới chậm một bước, bé cưng của anh nhất định là đã bị thương rồi.

"Em không sao, đứa bé?" Thủy Băng Nhu phục hồi tinh thần lại lo lắng nói.

"Đứa bé cũng sẽ không có việc gì, ngoan, đừng lo lắng." Hoàng Phu Tuyết dỗ dành.

"Ai ôi. . . . . Đau. . . . . Đau. . . . ." Lăn đến dưới chân cầu thang Tiểu Phượng hét to.

Quản gia nghe tiếng kêu, lập tức vội vàng vàng chạy tới, thấy người giúp việc nằm trên mặt đất thét chói tai và ông chủ đứng trên cầu thang mặt đầy tức giận, phu nhân bị giật mình sợ hãi, nhất thời lo lắng không dứt, chẳng lẽ người giúp việc mới tới đụng phải phu nhân của ông chủ rồi?

"Còn đứng ở chỗ đó làm gì? Còn không mau đi gọi bác sĩ tới đây!" Hoàng Phu Tuyết giận dữ quát Quản gia, đáng chết, thù hạ của anh thật không ngờ lại dùng người vô dụng như thế.

"Dạ, dạ. . . . ." Quản gia vội vàng nói mấy tiếng 'dạ' xong, thật nhanh đi gọi điện thoại, thật sự là người giúp việc mới gây ra lỗi, còn phải triệu tập bác sĩ, xem ra tình thế rất nghiêm trọng.

Tất cả người giúp việc trong lâu đài đều là do ông tuyển chọn rất kỹ, bởi vì hai ngày trước ông bị bệnh, cho nên một nhóm người giúp việc mới đây là người quản lý khảo hạch, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Quản gia trầm nghĩ.

"Người tới, xử lý xong!" Hoàng Phu Tuyết phân phó với khoảng không, sau đó ôm ngang eo Thủy Băng Nhu bồng trở về trong phòng, xem ra dù là ở trong lâu đài, cũng phải thời thời khắc khắc sắp xếp người bảo vệ bảo bối của anh mới được.

"Dạ, chủ tử!" Một người áo đen từ góc tối đi ra, cung kính trả lời, chủ tử nếu nói xử lý xong đại khái chính là đem đứa con gái không biết chết sống này ném ra khỏi lâu đài đi, sau đó tất cả những người cùng trúng tuyển với cô ta và những nhân viên có liên quan cũng đuổi hết ra khỏi lâu đài, ám vệ đã ở bên chủ tử lâu năm, sẽ phải hiểu được ý tứ trong lời nói của ngài ấy mới được.

Lúc này, người giúp việc Tiểu Phượng mới biết cô đã chọc phải người không nên dây vào, hối hận không thôi.

Trong chốc lát, Quản gia dẫn một đám bác sĩ nhanh chóng đi vào phòng của Hoàng Phu Tuyết và Thủy Băng Nhu.

"Mau đến xem phu nhân và Tiểu Chủ Tử như thế nào?" Hoàng Phu Tuyết lo lắng phân phó.

Một đám bác sĩ cùng nhau tiến đến chuẩn bệnh cho Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết và Quản gia là lo lắng đứng ở bên cạnh.

"Như thế nào?" Hoàng Phu Tuyết lo lắng hỏi, dù sao đây là đứa bé đầu tiên của anh, hơn nữa Tiểu Nhu nhi rất thích đứa bé này, cho nên nó ngàn vạn lần không thể có chuyện.

"Ông chủ, không có việc gì, phu nhân và đứa bé đều rất khỏe mạnh." Bác sĩ cung kính nói, mới vừa bộ dáng Quản gia rất lo lắng, làm hại bọn họ cho là đã xảy ra chuyện gì, nếu là phu nhân cùng đứa bé thật sự có chuyện gì, bọn họ rất hoài nghi, ông chủ trước hết sẽ bắt bọn họ để khai đao.

"Ừ, vậy thì tốt, toàn bộ mọi người đi ra ngoài đi!" Lòng đang treo lơ lửng trên cao của Hoàng Phu Tuyết nhất thời buông xuống.

"Em nghe chưa, không sao rồi! Không phải anh bảo em ngủ thêm một lát sao? Sao đã vội dậy sớm như vậy? Há?" Hoàng Phu Tuyết ôm cô hỏi.

"Không có nha, em. . . .em khát chứ sao." Thủy Băng Nhu lấp bắp, ngàn vạn lần không thể nói sự thật.

"Hừ hừ. . . . . Vậy sao? Đầu giường không phải có chuông sao? Chỉ cần em kéo nó một cái, sẽ có người giúp việc đến lấy nước cho em." Hoàng Phu Tuyết nói ra nghi vấn.

"Ừ. . . . . Cái này. . . . . Cái này em muốn tự mình đi lấy, thuận tiện có thể thư giãn một chút, cũng là tốt cho em bé, đúng rồi, sao anh lại quay về, anh không phải đã ra ngoài rồi sao?" Thủy Băng Nhu hỏi.

"Em đó, đừng nghĩ lằng sang chuyện khác, rồi giường đi lấy nước uống sẽ mặc chỉnh tề như vậy sao? Há? Bà xã đại nhân yêu quý của tôi, em có thể trả lời anh không?" Hoàng Phu Tuyết không tin tưởng nói.

"Em . . . Em . . . . . Em chỉ là muốn đi gặp bọn Tiểu Huyền thôi, đã lâu rồi chưa gặp các bạn ấy, hơn nữa họ vẫn là không biết em đã có thai, cho nên liền. . . . . ." Thủy Băng Nhu cúi đầu giải thích.

"Ha ha ha. . . . . Biết rồi, chuyện này anh sẽ sắp xếp, nhưng về sau không bao giờ được lại thừa dịp anh không ở nhà len lén chạy đi, bên ngoài rất nguy hiểm, có biết hay không? Há? Thật may là hôm nay anh quên mang theo tài liệu, nếu không em và bảo bảo đều bị thương rồi, mới vừa thật dọa sợ anh rồi, có biết hay không? Bé cưng có bị dọa sợ hay không? Há?" Hoàng Phu Tuyết hôn gương mặt của cô nói. Thay vì để cho cô len lén chạy đi, không màng nguy hiểm gặp gỡ những thứ kia, còn không bằng anh đi sắp xếp cơ hội để cho cô có thể nhìn thấy đám bạn kia của cô, yêu một người không nhất định phải giam cầm cô ấy, cho cô tự do thích hợp cũng là điều cần thiết.

"Có thật không? Thật tốt quá, em thật yêu anh đó! Tuyết." Thủy Băng Nhu vui mừng ôm đầu của anh, đặt lên gò má anh một nụ hôn.

"Đây là đang nghĩ cảm ơn qua loa sao?" Hoàng Phu Tuyết ôm eo của cô, chộp lấy môi cô, dịu dàng hôn, anh hôn cô vĩnh viễn đều hôn không đủ.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới buông Thủy Băng Nhu thở hổn hển ra, dịu dàng giúp cô điều khí.

"Anh không phải còn đi làm sao? Cũng đã muộn lắm rồi." Thủy Băng Nhu kêu lên một tiếng.

"Ha ha ha. . . . . Không đi, hôm nay ở nhà với Tiểu Nhu, vui không? Há?" Hoàng Phu Tuyết đưa mặt đến sát mặt cô, phun khí lên mặt cô.

"Ha ha ha. . . . . Vui, vui mà! Ha ha ha. . . . . Thật là nhột." Thủy Băng Nhu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91

Mấy ngày nay Thủy Băng Nhu an phận ở trong nhà dưỡng thai, nên ăn cái gì liền ăn cái đó, không hề trì hoãn.

Thứ nhất, cô rất quan tâm tình trạng phát triển của bảo bảo trong bụng; thứ hai, cô lo lắng nếu như không ngoan ngoãn dưỡng thai, Hoàng Phu Tuyết sẽ không cho cô đi tìm bọn Hiếu Huyền để chơi, cả ngày để cho cô ở trong lầu đài ngọc ngà, như vậy không phải là buồn chết cô rồi sao.

Không, không thể nói buồn chết, bởi vì nếu như bị Hoàng Phu Tuyết biết cô nói lời nào có liên quan đến cái từ “chết” này, anh sẽ cực kì không vui.

Bởi vì anh nói rất không may mắn, mặc dù chỉ là tùy tiện nói một chút, cũng không có gì ghê gớm, nhưng Hoàng Phu Tuyết lại lo lắng lời trong miệng cô không cẩn thận thành sự thật, anh hoàn toàn không thể chịu được cô gặp phải dù là một chút gì không may.

Kể từ lần sóng gió nhỏ nhỏ thiếu chút nữa rơi lầu đó đã qua được mấy ngày, Thủy Băng Nhu thân thể bị nuôi càng ngày càng đầy đặn, cô bắt đầu lo lắng Hoàng Phu Tuyết có thể ghét bỏ vóc dáng của cô trở nên mập mạp, mất đi hứng thú đối với cô, bởi vì trước đây thỉnh thoảng anh vẫn trêu chọc cô, hai tay tác quái ở trên người cô ăn tận đậu hũ, dùng một số lời lẽ khiến người ta xấu hổ để kích thích cô, chỉ là mấy ngày gần đây anh không còn làm như vậy nữa.

Mặc dù anh vẫn quan tâm tình trạng thân thể của cô, nhưng động tác thân mật nhất với cô chính là thơn trớn, đến cả miệng cũng không hôn, hơn nữa thường xuyên thừa dịp thời điểm Thủy Băng Nhu ngủ, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Đối với những thay đổi này của Hoàng Phu Tuyết, Thủy Băng Nhu cảm thấy vô cùng buồn khổ, lo lắng liệu có phải anh đã hết thương cô, bình thường quan tâm chỉ vì đưa bé trong bụng, vậy đại khái chính là chứng trầm cảm ở phụ nữ mang thai theo như người ta thường nói đi!

Thật ra thì Thủy Băng Nhu không hề biết Hoàng Phu Tuyết khổ sở, canh chừng thân thể cô là bởi vì cô mang thai ngày càng trở nên đầy đặn, càng ngày càng có ý vị, hơn nữa trên người thỉnh thoảng phát ra mùi thơm mát mẻ của cơ thể hòa cùng mùi sữa, quả thật là một khảo nghiệm đối với sự tự chủ của anh.

Anh vừa nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng sắc đẹp thay cơm này của cô, liền hận không được lập tức nhào tới trên người của cô, đem cô ăn khô lau sạch, nhưng là bây giờ vẫn chưa có thể chạm vào cô, nếu không anh sợ sẽ không cẩn thận làm thương tổn cô, vì vậy anh mới không giống như trước đây làm ra một số động tác trêu đùa cô, bởi vì ở trước mặt cô, anh căn bản cũng không có cái gì tự chủ đáng để nói.

Cô đã không biết có bao nhiêu lần tỉnh giấc vì không ôm được thân thể ấm áp của anh, lúc ban đầu, cô còn cho rằng anh xuống lầu đi uống nước, không

ngờ số lần ngày càng thường xảy ra, rốt cuộc, Thủy Băng Nhu không nhẫn nại được nữa.

Ngay hôm nay, Thủy Băng Nhu cũng giống ngày thường được Hoàng Phu Tuyết ôm đến trên giường nằm xuống, sau đó ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, cảm thấy nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó ôm cô ngủ.

Một lát sau, Hoàng Phu Tuyết nghe được tiếng hít thở đều đều, anh nhẹ nhàng rút cánh tay ra, hôn một cái lên trán Thủy Băng Nhu, sau đó chân trước chân sau vội vã rời phòng.

Trong nháy mắt anh bước chân qua cửa kia, Thủy Băng Nhu vốn đang ngủ đột nhiên mở hai mắt ra, cảm lấy chiếc dải tay băng tơ lụa màu trắng ở bên cạnh mặc lên người, lặng lẽ mò mẫm ra khỏi cửa phòng.

Thủy Băng Nhu đi thẳng dọc theo hành lang sáng ngời, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết, cô nhẹ nhàng đi tới phòng bếp, phòng ăn, đại sảnh. . .

Trong nhà nghĩ tới chỗ nào, cô đều đi qua một lượt, nhưng là tất cả đều không có nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết, vậy anh buổi tối khuya không ngủ được đã chạy đi đâu? Chẳng lẽ là đi ra ngoài tìm phụ nữ? Cái ý nghĩ này ngấm tràn trong đầu Thủy Băng Nhu.

Nghe nói có một số đàn ông dục vọng dư thừa, hưởng chi kể từ khi mang thai tới giờ, có đến ba bốn tháng anh không có đụng vào cô.

Không, tuyệt đối không thể nào, Thủy Băng Nhu không tin tưởng nghĩ, anh từng nói đời này kiếp này chỉ có một người phụ nữ là cô, anh tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô, vậy anh là đang làm cái gì? Nghi vấn này lần quần ở trong đầu Thủy Băng Nhu, cô ôm tâm tình thấp thỏm lên cầu thang, chuẩn bị đi về phòng ngủ.

Lúc đi ngang qua cửa thư phòng, không cẩn thận thấy có một tia ánh sáng.

Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng lặng lẽ đi qua đó, từ khe cửa len lén nhìn vào bên trong.

Quả nhiên, người đàn ông cô yêu thương không có đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác, nhưng anh đang làm gì vậy? Thủy Băng Nhu liếc mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy anh nghiêm túc ngồi ở trên ghế trước bàn đọc sách, trên bàn một cái đèn bàn được bật lên sáng ngời, mà trong tay anh cầm một quyển sách đang nghiên cứu, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng lại lad bộ dáng chăm chú.

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Thủy Băng Nhu khê đau lòng, sẽ không phải là bởi vì ban ngày phải ở bên cạnh cô, cho nên đến tối anh mới có thời gian giải quyết công việc chứ! Thủy Băng Nhu thầm tự trách.

Có lẽ là bởi vì Hoàng Phu Tuyết quá tập trung, anh không hề phát hiện bóng hình xinh đẹp của Thủy Băng Nhu đang đứng ngoài cửa nhìn lén.

Thủy Băng Nhu đứng ở ngoài cửa nhìn bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết một chút, sau đó từ từ đi về phía phòng ngủ. ban ngày cô đã tiêu tốn mất rất nhiều thời gian của anh, buổi tối nên ngoan ngoãn đi ngủ, không thể quấy rầy anh nữa, trong lòng Thủy Băng Nhu tự nhủ, hưởng chi cho dù bản thân cô không muốn nghỉ ngơi, đứa nhỏ trong bụng cũng muốn ngủ.

Kể từ lần đó Thủy Băng Nhu biết Hoàng Phu Tuyết thừa dịp cô ngủ, sẽ chạy đến trong thư phòng làm việc xong, cô càng ngày càng trở nên nghe lời.

Đại đa số thời gian lúc ban ngày dùng để ngủ, bởi vì cô hi vọng có thể cho Hoàng Phu Tuyết nhiều một chút thời gian xử lý công vụ, như vậy buổi tối anh sẽ không phải tới thư phòng làm việc lâu như vậy, hơn nữa vừa về tới phòng ngủ liền lập tức ngã đầu chìm vào giấc ngủ, mặc dù nhiều lần cô vẫn chưa ngủ, nhưng gặp phải tình huống như vậy liền giả bộ ngủ, có lúc thật sự không ngủ được liền thừa dịp Hoàng Phu Tuyết đi thư phòng thôi, lặng lẽ đi theo phía sau anh, sau đó đứng ở bên ngoài cửa thư phòng lặng lặng thức cùng Hoàng Phu Tuyết.

Đối với những chuyển biến này của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết cũng không không hề nghi ngờ, chỉ cho rằng tất cả là do phụ nữ có thai tương đối dễ dàng mệt nhọc.

Thấy tình hình Hoàng Phu Tuyết mệt nhọc như thế, đêm hôm khuya khoác còn muốn đi thư phòng làm việc, lòng Thủy Băng Nhu rất đau.

Vào một buổi tối, Thủy Băng Nhu giữa lúc mơ mơ màng màng ở trên giường tìm kiếm thân thể ấm áp của Hoàng Phu Tuyết, nhưng là hồi lâu sau vẫn không có sờ được, cặp mắt mơ màng của cô mờ ra, nhìn đồng hồ báo thức đặt trên kệ, kêu lên một tiếng, đã là bốn giờ đêm, anh ấy vẫn chưa về ngủ!

Thủy Băng Nhu vội vội vàng vàng cảm lấy áo khoác tùy tiện khoác vào, sau đó đi tới thư phòng.

Trong thư phòng lộ ra từng tia ánh sáng nhắc nhở cô, anh vẫn đang làm việc trong thư phòng!

Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đẩy cửa, từ từ đi vào bên trong nhìn.

Hoàng Phu Tuyết đang nghiêm túc nghiên cứu nội dung cuốn sách, thỉnh thoảng cau mày, hần ban ngày hi vọng có nhiều thời gian ở bên cạnh lo lắng cho bảo bối của anh, cho nên buổi tối nhân lúc cô ngủ, tới đây lặng lẽ nghiên cứu một chút kiến thức về phụ nữ có thai, hi vọng có thể có ích cho việc giúp bảo bối của anh dưỡng thai.

"Thai nhi sinh trưởng đến tuần thứ 7 liền bắt đầu có máy thai rồi. Lúc đầu hoạt động nhỏ như nuốt, hí mắt, mút ngón cái, nắm tay, dần dần có thể mở rộng tứ chi, xoay người cứ thế lật người. Thai nhi vừa được 16 tuần, người mẹ có thể cảm thấy chuyển động của thai."

Nói như vậy lần đó anh cảm thấy bụng của Tiểu Nhu nhĩ động, đó là một hiện tượng bình thường, mở rộng tử chí? Lật người? Trời ạ, sao có thể động lợi hai như vậy, nếu làm bảo bối của anh đau thì biết làm sao? Hoàng Phu Tuyết lo lắng trầm nghĩ.

“Phụ nữ có thai cảm xúc vô cùng khắt trương, cực độ mệt nhọc, bụng quá nặng chịu áp lực, cũng có thể khiến cho thai nhi xao động lo lắng, sinh ra hoạt động mãnh liệt. Loại phản ứng này là dấu hiệu xấu, nó chẳng những dễ dẫn đến sinh non, hơn nữa có thể xuất hiện thai nhi bị dị dạng hoặc khiến cho trẻ sau khi sinh ra phải chịu nhiều ảnh hưởng xấu.”

Ừ, thật may là Tiểu Nhu nhi của anh không có xuất hiện những tình huống trên.

“ở giai đoạn khoảng một tháng sau khi có thai sẽ có hiện tượng nôn nghén, nên chuẩn bị nhiều một chút thức ăn có thể làm giảm triệu chứng nôn nghén, như ô mai, trái cây chua.” ah. . . . . Tiểu Nhu nhi bây giờ còn chưa có có xuất hiện hiện tượng nôn nghén, hi vọng sẽ không xuất hiện, nếu không có ấy sẽ rất khó chịu.

. . . . .

Thủy Băng Nhu nhìn bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết, đau lòng đẩy ra cửa phòng đi vào.

"Ah. . . . . Tiểu Nhu, sao em lại thức dậy rồi? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Hoàng Phu Tuyết nghe được tiếng động, trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn thấy Thủy Băng Nhu xong, lo lắng chạy nhìn một lượt toàn thân cô, vẫn không có phát hiện bất kỳ vấn đề gì, mới ôm cô vào lòng.

"Có phải bụng không thoải mái hay không? Hả?" Hoàng Phu Tuyết thấy cô không lên tiếng, lo lắng hỏi.

Nhìn bên ngoài, cô không có bất kỳ vấn đề gì, chẳng lẽ là bụng có vấn đề? Nếu đúng là như vậy, thì là chuyện nghiêm trọng rồi, Hoàng Phu Tuyết nhìn cô, chân mày nhíu càng ngày càng chặt.

"Em không sao! Anh đừng lo lắng, em chỉ là lúc ôm không thấy anh, cho nên đột nhiên tỉnh dậy." Thủy Băng Nhu một tay đặt lên tay anh đang để bên hông, một tay vuốt mi tâm đang nhíu chặt của anh, cô chưa nói cho anh biết, rất nhiều lần buổi tối cô đều vì sờ không thấy thân thể anh mà giật mình tỉnh giấc, càng không có nói cho anh biết, cô thường đứng ở ngoài cửa thư phòng nhìn anh nghiêm túc làm việc.

"Ừ, vậy thì tốt, làm anh sợ quá, đều tại anh không tốt, làm hại em ngủ không yên, đi thôi, hiện tại đi ngủ thôi." Hoàng Phu Tuyết nghe được cô nói không có việc gì, rốt cuộc yên tâm, nhưng khi anh nghe đến cô tỉnh giấc là vì sờ không thấy anh, trong lòng tràn ngập tự trách, đều do anh bỏ quên những chi tiết nhỏ này, bảo bối của anh là thích nhất ôm anh ngủ.

"Đợi chút, anh đang xem sách gì vậy?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ đi về phía bàn, cô nghĩ cô học tài chính kinh tế, có lẽ có thể giúp anh chia sẻ một ít công việc, như vậy anh cũng không cần phải khổ cực như vậy rồi.

"Không có gì? Thật không có gì? Chúng ta đi ngủ đi!" Hoàng Phu Tuyết cả kinh, lập tức tiến lên muốn ôm cô đi, anh đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lại vào buổi tối lúc vợ ngủ, len lén chạy đến thư phòng xem sách về phụ nữ có thai, bị cô biết được chắc chắn sẽ giẫm cọt anh.

Không nghĩ tới động tác của anh vẫn là chậm một bước, bởi vì Thủy Băng Nhu đã cầm lấy cuốn sách trên bàn lên rồi.

"Hả? “Mang thai cần biết”? Đây. . . . . Đây. . . . . Đây không phải là bộ sách về mang thai sao? Buổi tối anh . . . anh không phải là đang làm việc sao?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, cô còn tưởng buổi tối anh thường ở nơi này làm việc, không nghĩ anh đêm khuya không ngủ được, lại tới đây nghiên cứu sách về phụ nữ mang thai.

Cô từ từ lật từng trang sách, đập vào mắt là chẳng chịt các câu ghi chú, cô xem qua, đó bút tích của anh, nội dung ghi chú đại đa số là những điều chú ý về an toàn cho phụ nữ lúc mang thai, toàn bộ một cuốn sách dày cộp đầy chữ viết, cho thấy rõ là anh đã xem hết quyển sách cô đang cầm trên tay rồi, hơn nữa còn là xem một cách rất chuyên tâm. Trên bàn còn có một đồng lớn sách đều là có liên quan đến phụ nữ mang thai, cô tùy tiện lật đi lật lại một vài quyển, đại bộ phận đều có ghi chú, thì ra là anh đêm khuya không ngủ, chính là vì nghiên cứu những cuốn sách này.

Không nghĩ tới anh lại yêu cô đến vậy, nghĩ đến đây, lỗ mũi Thủy Băng Nhu bỗng cay cay, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi lên cuốn sách cô đang cầm trên tay, sau đó liền cảm thấy choáng váng, cuộc đời này có được một người chồng như thế, Thủy Băng Nhu cô thật quá may mắn.

"Sao vậy? Tự nhiên sao lại khóc? Có phải vì buổi tối anh không có ngủ ở trên giường, cho nên em giận anh, ngoan, là tại anh không tốt, em đừng khóc có được hay không? Hả? Em đánh anh, mắng anh, nhưng là em đừng khóc, có được hay không?" Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy nước mắt của cô, tâm đột nhiên run lên, đau không cách nào hô hấp, trong lòng không ngừng tự trách, anh càng dịu dàng dỗ dành cô, nước mắt của cô càng trào ra dữ dội hơn.

"Anh đáng đánh! Anh khốn kiếp!" Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy tình hình của cô, lập tức dùng lực mạnh tự đánh lên mặt mình, vừa đánh vừa nói.

"Không cần! Có đau hay không? Hả?" Thủy Băng Nhu lấy lại tinh thần nhìn thấy người đàn ông mình yêu đang tự vả miệng, vội vàng cầm tay của anh, lo lắng lấy tay vuốt ve gương mặt bị đánh đang ửng đỏ, trong mắt thoáng qua đau lòng.

"Thật là đau !" Hoàng Phu Tuyết cứng chịu nhìn ánh mắt quan tâm kia của cô, tính trẻ con nói.

"Nơi nào đau? Em thôi thôi sẽ hết đau." Thủy Băng Nhu vừa nghe đến anh nói đau, lập tức lo lắng thối thối lên mặt anh, giống như đang dỗ một đứa trẻ vậy.

"Nơi này, nơi này vừa nhìn thấy nước mắt của bà xã liền đau đến không thờ được." Hoàng Phu Tuyết cầm lấy tay kia của cô đặt lên ngực mình, nhìn cô

nghiêm túc nói.

"Anh . . . . . Anh đang nói bậy bạ gì đó! Không đứng đắn, em là đang hỏi mặt anh có đau hay không?" Thủy Băng Nhu bắt đầu đi bêu môi nói, với loại hành động vô hại này của anh, cô có thấy cũng không thể trách được rồi.

"Anh không có nói bậy! Nó thật sự nhìn thấy nước mắt của bà xã liền rất đau! Bảo bối, em đừng giận anh, có được hay không? Về sau không bao giờ được khóc nữa, có được hay không? Anh đảm bảo sau này sẽ không bao giờ chọc em tức giận nữa." Hoàng Phu Tuyết ôm thân thể mềm mại của cô, thề thốt.

"Ai nói với anh là em tức giận?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi.

Cô chưa hề phát giận nha, tính tình của cô tốt như vậy, làm sao có thể phát giận lung tung đây? Thủy Băng Nhu trong lòng tự luyến nghĩ thầm

"Nhưng. . . . . Nhưng vừa rồi không phải em khóc sao? Không thể nào là anh nhìn lầm nha." Giọng điệu của Hoàng Phu Tuyết buồn bực nói, chọc bà xã yêu khóc, hiện tại trong lòng anh vẫn đang tự trách.

"Ha ha ha. . . . . Anh nói chuyện vừa rồi em rơi nước mắt sao? Ha ha ha. . . . . Cái đó là anh hiểu sai rồi! Đó là em cảm động nha! Ha ha ha. . . . ."

Thủy Băng Nhu cười cười giải thích, cái người ngốc này, thì ra là cô khiến cho anh hiểu lầm

"Cảm động? Cảm động cái gì?" Về mặt Hoàng Phu Tuyết càng thêm mờ mịt, cái thư phòng này có cái gì khiến cho bảo bối của anh cảm động sao? Anh cũng đâu có làm ra chuyện gì khiến cho cô cảm động đâu? Không, chính xác mà nói hẳn là anh chỉ làm ra chuyện khiến cô tức giận, giống như là buổi tối khuya không ngủ được, làm hại bà xã không có gối ôm ấm áp nên bị tỉnh giấc.

"Ha ha ha. . . . . Là cái này!" Tay Thủy Băng Nhu giờ giờ lên cuốn sách, cười nói.

"Cái này?" Hoàng Phu Tuyết không tin hỏi lại, chỉ vì quyển sách mà khóc sao? Chẳng lẽ là suy nghĩ của phụ nữ có thai anh không thể hiểu được, nếu không tại sao anh lại không biết bà xã bảo bối của anh lại chỉ vì một cuốn sách mà cảm động, anh đã nghiên cứu nhiều lần như vậy cũng không có phát hiện bên trong có cái gì đáng giá làm người ta cảm động, hơn nữa nếu như anh nhớ không lầm, bà xã của anh mới chỉ là lật qua vài trang sách.

"Ha ha ha. . . . . Là những ghi chú anh ghi lại trong sách đó! Em cảm động là vì thấy anh ghi lại cận kề như vậy, thấy anh thức đêm để nghiên cứu những sách về phụ nữ mang thai mà cảm động, cảm động vì cảm nhận được tình yêu lớn lao của anh dành cho em. . . . . Tóm lại, tất cả tất cả đều khiến em cảm động! Cảm ơn anh yêu em như vậy." Thủy Băng Nhu để sách trong tay xuống bàn, hai tay ôm cổ anh thâm tình nói.

"Cũng chỉ bởi vì như vậy mà đã khóc sao? Vậy sao được, ông xã đã nói sẽ yêu chiều bà xã đại nhân cả đời, nếu chỉ với một việc như vậy, đã khiến bà xã cảm động rơi nước mắt, vậy sau này làm thế nào?" Hoàng Phu Tuyết nhăn nhó nói, nhưng trong mắt là nghiêm túc không thể bỏ qua.

"Ha ha ha. . . . . Vậy sau này liền rau trộn quá (câu này không hiểu lắm), ha ha ha. . . . ."

Thủy Băng Nhu cười nói đùa, đối với lời nói của anh, cô vĩnh viễn đều rất tin không thể nghi ngờ, cô tin tưởng anh thế nào, về sau sẽ làm thế ấy, cô không cách nào dự đoán cuộc sống tiếp sau cô rồi cuộc sẽ hạnh phúc đến trình độ nào, nhưng là có một chút có thể khẳng định, anh sẽ rất cưng chiều rất cưng chiều cô, nghĩ đến đây, Thủy Băng Nhu cười hạnh phúc.

"Tóm lại Tiểu Nhu nhi cũng không thể khóc, cho dù là cảm động cũng không được, bởi vì bảo bối được mọi sự sủng ái của anh tất nhiên phải thế." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt còn vương giọt nước mắt của cô, bảo bối của anh quá dễ dàng thỏa mãn, một chút xíu chuyện nhỏ liền cảm động đến tột độ, có lẽ đây cũng một điểm khiến anh yêu cô.

"Ha ha ha. . . . . Ai bảo anh lại làm ra chuyện khiến người ta cảm động đến vậy, vậy sau này cũng không cần buổi tối chạy đi xem, lúc ban ngày anh có thể cùng em xem nó, có được hay không? Buổi tối không được ôm anh, em không ngủ được." Tay Thủy Băng Nhu leo lên cổ anh làm nũng.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là cô không muốn anh phải mệt nhọc như thế, vừa phải quản lý chuyện công ty, lại muốn vì cô, tìm hiểu những kiến thức về sức khỏe cho phụ nữ có thai.

"Ha ha ha. . . . . Được, đều nghe bảo bối." Hoàng Phu Tuyết cưng chiều nói.

Ai bảo người cưng vợ như mạng như anh không đành lòng để bà xã thân yêu ngủ không ngon giấc, thật ra thì trên bàn sách, hầu hết sách anh đều đã xem qua, ví dụ như: "Dinh dưỡng khi mang thai", "Mười tháng hoài thai", "Những kiến thức cần thiết về đường thai". . . . Hơn nữa cũng đã tiếp thu được không ít kiến thức!

Hoàng Phu Tuyết nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, nhu tình đặt một nụ hôn lên đôi môi đang chu lên giận dỗi của cô.

"Ừm. . . . . Ừm. . . . ."

Thủy băng Nhu đã lâu không tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, không khống chế được rên rỉ thành tiếng

Hoàng Phu Tuyết hai tay nắm chặt lấy thân thể xụi lơ của cô, lưỡi ấm áp giống như ở chỗ không người, tự do tìm kiếm cái lưỡi thom tho của cô, không khách khí cùng cô dây dưa. Anh như hình với bóng đuổi theo không rời, khiến cho cô điên cuồng, anh mới có chút thỏa mãn xong lại đổi lãnh địa để chiếm cứ.

Anh nhẹ nhàng liếm mút mỗi một tác da thịt trên đôi môi cô, gãi làm cho cô ngứa ngáy không dứt. Thủy Băng Nhu không chịu được lấy lưỡi gãi ngứa, lại không cẩn thận chạm đến anh, anh giống như nhận được lời mời mọc, cuồng liệt lần nữa xâm chiếm lưỡi của cô, lần này so lần trước càng thêm lửa nóng

cường mãnh, cô cảm thấy không khí trong lồng ngực đều bị anh chiếm hết đi, chỉ có thể mặc cho anh ôm lấy thân thể mềm mại vốn đã không chống đỡ nổi của cô, không ngừng ở trong ngực anh khó nhọc hít thở.

"Ha ha ha. . . . . Bé ngốc, mau hô hấp!" Hoàng Phu Tuyết cung chiều vỗ phía sau lưng của cô, dịu dàng nói, đột nhiên sau đó nhấc bổng thân thể đầy đà của cô ôm ngang trước ngực, sau đó đi về phía phòng ngủ.

"Nha. . . . . Mau buông em xuống! Em càng ngày càng trở nên nặng, tay của anh sẽ bị đau." Thủy Băng Nhu kêu lên một tiếng, sau đó đưa tay mềm nhũn nện vào trên lồng ngực của anh, gắt giọng, hiện tại thân thể của cô mang sức nặng của hai người, khẳng định nặng muốn chết.

"Ha ha ha. . . . . Không quá nặng nha, bà xã nên ăn nhiều một chút mới được." Hoàng Phu Tuyết cười nói, bà xã yêu quý của anh cho rằng cánh tay anh là đậu hũ sao? Dễ dàng như vậy liền bị đau? Huống chi cho dù cô bây giờ đang mang thai, hơn nữa trong bụng mang huyết thống của anh, so với trước kia cũng chỉ nặng hơn một chút, để cho anh ôm cảm giác hơi có một chút thành tựu.

Anh quyết định, chờ bảo bối của anh sinh xong đứa trẻ liền sẽ nuôi cho cô béo béo mập mập, ha ha ha. . . . . Như vậy cô sẽ cả đời đều chỉ sống ở bên cạnh anh, cũng không có người đàn ông khác dám mơ ước cô, mà anh thì, chỉ biết sẽ vẫn luôn luôn chỉ yêu một người là cô.

"Còn không nặng sao? Em ngày ngày ăn nhiều như vậy." Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, hiện tại cô mang sức nặng của hai người, hơn nữa khẩu vị cũng biến thành đặc biệt lớn.

Khi cô không cẩn thận nhìn thấy khoe miệng anh cười, gắt giọng: "Đó, anh nghĩ đem em nuôi cho béo, anh hư nha! Anh."

"Ha ha ha. . . . . Bà xã thấy ông xã chỗ nào hư? Ha ha ha. . . . ."

"Còn nói không có, khoe miệng của anh đang cười rất xấu xa! Hừ. . . . ."

"Cái này gọi là cười xấu xa sao? Đây không gọi cười xấu xa, đây là nụ cười anh tuấn nhất!"

"Hừ. . . . Thiếu thẩm mỹ!"

"Ha ha ha. . . . ."

". . . . ."

Tiếng nói của bọn họ từ từ biến mất trong phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Hôm nay, toàn thể nhân viên trên dưới Tập đoàn Thánh Hoàng đều run run rẩy rẩy mà làm việc, không người nào dám lớn tiếng nói một câu, bởi vì tổng giám đốc đã lâu không xuất hiện nay đột nhiên xuất hiện chưa nói, hơn nữa sắc mặt của anh ta vô cùng kém, lúc họp không phải là tinh thần phiêu du đầu đó, thì chính là đem nhân viên cao cấp chửi mắng một trận, toàn bộ phương án nghiên cứu hầu như đều bị anh ta bác bỏ hết.

Toàn bộ nhân viên cao cấp ở trong phòng họp đều bị hơi thở mạnh cường đại của Hoàng Phu Tuyết làm cho toát mồ hôi lạnh, ở trong lòng bọn họ vẫn cầu nguyện hội nghị nhanh kết thúc một chút, vậy nên, trời cao tựa hồ như nghe thấy thỉnh cầu của bọn họ, Hoàng Phu Tuyết đột nhiên lên tiếng.

"Tôi hi vọng ngày mai có thể nhìn thấy một phương án ra hồn một chút!" Hoàng Phu Tuyết mặt không vẻ gì nói xong câu đó, sau đó liền lao thẳng về phòng làm việc.

Trong phòng họp, sau khi mọi người thấy Hoàng Phu Tuyết đi ra ngoài, toàn bộ mới thở ra một hơi, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Ai yêu, không được, tôi muốn đi toilet trước đã, mới vừa rồi thật khiến tôi gấp quá." Một nhân viên cao cấp lập tức chạy ra khỏi phòng họp.

"Ai. . . . . Đây đã là phương án tốt nhất chúng ta xây dựng nên, tổng giám đốc sao còn không hài lòng, dù sao chúng ta cũng không phải là toàn bộ đều cơ trí giống như tổng giám đốc."

"Ah. . . . . Anh nói xem, không phải tổng giám đốc mới vừa kết hôn sao? Hơn nữa nghe nói tâm tình của anh ấy gần đây nhất định tốt, thế nào đột nhiên liền phát hỏa lớn như vậy chứ?"

"Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai, theo tôi thấy, khẳng định tin tình báo sai lầm, chuyện có lẽ có liên quan đến phu nhân tổng giám đốc, nếu không anh ấy ở nhà đang tốt như thế, sao đột nhiên đi tới công ty liền nổi giận cơ chứ, ai . . . . . Thật khổ cực cho cái đám nhân viên cấp dưới như chúng ta."

"Tuyệt đối không thể nào có liên quan tới phu nhân, anh không có nhìn thấy tổng giám đốc sùng ái phu nhân tới mức nào à, giữa bọn họ làm sao có thể sẽ có vấn đề đây, không nói, không nói, làm việc đi!"

Một đám nhân sĩ cao cấp lác đác đi ra khỏi phòng họp.

*

Ngón tay thon dài sạch sẽ như nghệ sĩ piano của Hoàng Phu Tuyết, nhẹ nhàng bỏ xấp tài liệu vừa xem trên tay sang bên, duy trì vẻ mặt tuấn lãng, nhìn thấy bạn tốt Lạc Tân Thần, vốn là biểu tình phiền não lộ ra ôn hòa, mặc dù là rất rất nhạt, nhưng đó cũng là ở trước mặt một người khác ngoài Thủy Băng Nhu lộ ra một chút biểu tình.

Dáng dấp anh rất cao, có đến 1 mét 90, vóc người cao lớn, nhưng một chút cũng không lộ ra vẻ gầy yếu, phía dưới áo sơ mi trắng là bắp thịt rắn chắc cùng lồng ngực nở nang, nam người mẫu đẹp trai đứng bên cạnh anh cũng hơi có vẻ thất sắc, bởi vì bọn họ thiếu mất cái khí thế thống trị một phương cùng ánh mắt cơ trí đó của Hoàng Phu Tuyết.

"Nghe nói Hoàng tổng của chúng ta hôm nay tâm tình rất không tốt, xin cho tôi tò mò chút, là nguyên nhân gì khiến cho Hoàng tổng của chúng ta lại trở nên phiền não như vậy đây? Sẽ không phải là chị dâu lại đem cậu cách chức đến thư phòng đi ngủ chứ? Ha ha ha. . . . . Hay là lại có cái tên đàn ông không biết sống chết nào đó lại muốn theo đuổi chị dâu? Đó, tôi hiểu rồi, nhất định là chị dâu rời nhà đi ra ngoài. . . . ." (Anh này đoán như thần) Lạc Tân Thần đi đến ghế sa lon nhập khẩu bên cạnh ngồi xuống, cười nói đùa, hoàn toàn không có nhìn thấy người đàn ông ngồi trước bàn làm việc sắc mặt càng ngày càng thúi, bạn tốt mà sắc mặt không tốt, khẳng định có liên quan đến chị dâu.

Hai chân thon dài thoải mái nâng lên bắt chéo lên nhau, tuy rằng là như thế, không chút nào mất đi hình tượng công tử gia đình giàu có, ngược lại tác phong có vẻ nhanh nhẹn, toàn bộ tạo hình được ban tặng của anh ta: bóng dáng anh tuấn tiêu sái, sống mũi rất thẳng treo một gọng mắt kính mới, mắt kiếng trong vắt không giấu được đôi con ngươi thâm thúy, giống như nhìn thấu tất cả thế gian, những thứ này đều là thứ những thiếu nữ đương thời đeo đuổi.

"Chính người cũng phải có hiệu suất có được hay không, ngày ngày bày ra cái bộ mặt thối thuyết giảng, bọn họ không sợ hãi cậu, tôi còn ngại phiền phải nhìn thấy cái vẻ mặt ấy, cậu không nhìn thấy cả công ty đều vì đại khí lớn của cậu áp xuống mà sống không yên rồi sao? Làm ơn, tích chút đức đi!" Lạc Tân Thần ngồi lui về phía sau, ưu nhã uống trà do vị thư kí nom nớp lo sợ đưa vào.

"Cậu rất nhân từ, sản nghiệp ở bên Châu Phi liên giao cho cậu phụ trách." Hoàng Phu Tuyết cắn răng nghiêng lợi nói, người này là cái tên bạn xấu xa, ngày ngày mang ánh mắt hả hê nhìn anh, tiểu tử này gắn camera trong nhà anh sao? Thế nào rõ ràng chuyện gia đình anh như vậy, thật sự là tức chết anh mà.

"Ai. . . . . Đừng nha, huynh đệ, tôi chỉ tùy tiện nói một chút, tùy tiện nói một chút, lão ngài chớ để ở trong lòng nha, không, không —— ngài vô cùng trẻ tuổi. . . . ." Lạc Tân Thần nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo này của Hoàng Phu Tuyết, nhất thời sửa lại miệng, lấp bắp nói.

Anh ta cũng không có quên người bạn này ghét nhất người khác nói cậu ta già rồi, bởi vì chị dâu vừa mới 18 như một đóa hoa nha, thế nhưng cậu ta lại đã ba mươi rồi, cái tên đàn ông siêu cấp biến thái này sợ chị dâu vứt bỏ cậu ta, mà đi thích nam thanh niên cùng lứa, cậu ta bây giờ có thể coi là điển hình nộ lệ của vợ.

Hôm nay thế nào không cẩn thận đụng vào họng súng đang lên nòng như vậy, chẳng lẽ anh thật muốn đi Châu Phi đối mặt những vớ những thứ heo Châu phi kia sao, vậy kế hoạch săn vợ của anh làm thế nào? Anh đã quyết định phải sớm một chút tìm ra chân mệnh thiên nữ của anh, ông trời nha, tha cho tôi đi! trong lòng Lạc Tân Thần âm thầm cầu khẩn.

"Không có thương lượng!" Hoàng Phu Tuyết một lời cự tuyệt.

"Ông trời nha, cứu cứu tôi đi! Thế nào người đàn ông được người giải cứu lại vẫn khó đối phó như vậy?" Lạc Tân Thần mặt vô tội nhìn Hoàng Phu Tuyết nói, giống như nàng dâu bị Hoàng Phu Tuyết ngược đãi vậy.

Mặc dù vẻ mặt Lạc Tân Thần là một bộ miễn cưỡng như vậy, nhưng là trong lòng của anh ta vẫn có tuyệt chiêu, chỉ cần cầu chị dâu đảm đương thuyết khách, anh cũng cũng không tin vị bạn tốt này sẽ bắt anh đi Châu phi ngắm heo Châu phi, chị dâu ra tay, vĩnh viễn không ưu phiền nha!

". . . . ."

Không bao lâu, bọn họ liền tiến vào vấn đề chính, cũng liền sửa đổi bộ phận hơi làm thảo luận, nội dung cùng trước không sai biệt lắm, khác biệt lớn nhất là hai công ty cuối cùng đầu thầu điều giảm giá tiền, loại dùng giá cả để giành công trình này không chỉ giảm một chút mà là rất nhiều.

"Tổng giá của Dự thị giảm. . . . . có tới 4%, nhìn bộ dáng bọn họ thật sự rất muốn thắng thầu." Con người Hoàng Phu Tuyết khề chuyển coi như trầm xuống một chút.

"Cái người này nhanh như vậy liền tính ra, hại tôi đến cả cơ hội biểu hiện cũng không có, thiệt là." Lạc Tân Thần ai oán nói.

"Có như vậy còn tính không ra, vậy tôi đây còn ra cái gì?" trên mặt Hoàng Phu Tuyết mang vẻ tự tin hơn người.

"Thật muốn biết chuyện gì mới khiến cậu cảm thấy khó khăn." Lạc Tân Thần nửa đùa nửa thật nói.

Người ta nói gây dựng sự nghiệp rất khó khăn, thật ra thì gìn giữ cái đã có lại càng không dễ dàng, nếu là muốn càng tiến một bước phát dương quang đại (phát huy, làm rạng rỡ truyền thống), lại càng khó, nhưng Hoàng Phu Tuyết làm được.

Anh ta tuổi còn rất trẻ liền sáng lập tập đoàn Thánh Hoàng và “Ám Dạ”, chẳng những đem chuyện lớn nhỏ sự nghiệp quản được một cách thuyết phục, càng tích cực mở rộng bản đồ sự nghiệp.

Đàm luận công việc cơ bản cũng đã xong, anh cũng liền nên lui xuống, xem ra cậu ta muốn đi tìm chị dâu nhỏ, nếu không anh thật sẽ bị cách chức đến Châu Phi đi, chân mệnh thiên nữ của anh rất có thể bỏ rơi anh mà tiến nhập vào lòng ngực một người khác, anh muốn ở trước đó tìm được cô ấy mới được, chỉ là biến người mặt mờ, chân mệnh thiên nữ của anh đến tột cùng là vị nào chứ, thật khó tìm nha.

"Không sao, tôi đi liền, đúng rồi, sắc mặt không cần khó coi như vậy nha, dù sao tuổi cũng một xấp đầy rồi, còn như vậy, nếp nhăn của cậu cũng muốn mọc ra rồi, cần thận chị dâu không nhớ cậu, ha ha ha ha. . . . . ." Thời điểm Lạc Tân Thần ra tới cửa liền cười to nói, sau đó nhanh chóng biến khỏi hiện trường.

"Thư ký Âu Dương, cô xác định bây giờ muốn đi vào sao?" Lạc Tân Thần vừa đi ra phòng làm việc cười hỏi.

"Đúng vậy, Phó tổng giám đốc Lạc." Âu Dương Tĩnh bưng một ly cà phê nóng đang muốn đi vào phòng làm việc.

"Ha ha ha. . . . . Tôi đề nghị cô lúc này khoan hãy đi vào, ly cà phê này trước hết cho tôi đi!" Lạc Tân Thần cười cầm ly cà phê trong tay cô ấy nói, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Âu Dương Tĩnh sững sờ ngốc tại chỗ, tổng giám đốc không phải đã cùng ý trung nhân của anh ấy kết hôn rồi sao? Thế nào tâm tình còn có thể không tốt đây? Không khí cả công ty chính là đang lâm vào trạng thái gay gắt, cô lắc đầu một cái, sau đó đi về phía bàn làm việc của mình.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại bóng dáng của Hoàng Phu Tuyết, anh vẫn mắt hờn nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn làm việc.

Đã có hơn hai giờ, không biết bảo bối của anh lúc nào thì mới có thể gọi điện thoại cho anh, gọi anh đi đón cô về nhà, anh đã đợi không nổi rồi, anh hận không được mỗi thời mỗi khắc ôm lấy cô vào trong ngực, hung hăng hôn đôi môi đỏ mọng nũng nịu của cô

Chẳng lẽ trong nhà Lý Hiếu Huyền tốt chơi như vậy? khiến cho cô ấy quên cả về nhà sớm, Hoàng Phu Tuyết không biết phải làm sao nghĩ thầm, nhưng còn biện pháp nào đâu, anh từng nói muốn thử cho cô một chút không gian riêng, bây giờ căn bản thì không thể đối ý, chỉ là cũng may, anh có thời gian cả đời để giữ cô bên cạnh.

*

Thủy Băng Nhu ở trong nhà Lý Hiếu Huyền cơm nước xong xuôi, lại cùng Lý cha, Lý mẹ hàn huyên cả một ngày, sau khi ăn cơm xong một nhà bốn người ngồi ở trong phòng khách ăn trái cây, không khí vô cùng ấm áp hòa hợp.

"Tiểu Nhu, tối nay cũng không cần về đi, ba người phụ nữ chúng ta cùng nhau ngủ nói chuyện phiếm nha, tán gẫu ba ngày ba đêm cũng không đủ." Lý mẹ đề nghị, bà thật đúng càng ngày càng thích cô con gái nuôi mới nhận này rồi, chẳng những xinh đẹp, hơn nữa còn là người rất hiểu chuyện.

"Ha ha ha. . . . . Vậy cũng không được, Tiểu Nhu không trở về, Hoàng tổng còn không đem nhà chúng ta san bằng ấy." Lý Hiếu Huyền trêu ghẹo nói, hôm nay cô nhìn thấy sắc mặt của tổng giám đốc Hoàng không tốt lắm, xem tình hình, anh ta hẳn là một người tương đối bá đạo, hơn nữa tham muốn giữ lấy Tiểu Nhu tương đối mạnh.

"Là vậy sao?" Lý mẹ mỉm cười hỏi, nói như vậy con rể Hoàng đối với Tiểu Nhu rất tốt rồi, bà vừa mới bắt đầu còn lo lắng chồng của Tiểu Nhu đối với con bé chưa đủ tốt, dù sao thì phu nhân nhà hào môn không dễ dàng xem thường nha, xem ra sự lo lắng của bà là dư thừa.

"Ha ha ha. . . . . Tiểu Huyền đùa thôi ạ, thật ra thì con lo lắng nhất là con giữ lấy mẹ nuôi không thả, cha nuôi về sau có thể sẽ không thích Tiểu Nhu tới thăm nữa hay không, hi hi hi. . . . ." Thủy Băng Nhu trêu ghẹo nói.

"Ông ấy dám? Hừ. . . . . Nếu như thực như vậy, mẹ liền để cho ông ấy ngủ thư phòng đi, hừ. . . . ." Lý mẹ cười nói.

"Đúng, đúng, không dám, Tiểu Nhu ạ, con về sau cứ coi đây là nhà của mình, lúc rảnh rồi thường tới vui đùa một chút." Lý cha ôn hòa nói, ông rất ưa thích đứa nhỏ Tiểu Nhu này, hơn nữa ông cũng không muốn ngủ ở thư phòng lạnh lẽo, vẫn là ôm bà xã ngủ thoải mái hơn.

"Ha ha ha. . . . . Được ạ!" Thủy Băng Nhu và Lý Hiếu Huyền nhìn nhau cười một tiếng, xem ra cha nuôi mẹ nuôi vô cùng ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đại lý của công ty Bách Hóa tinh phẩm

Lý Hiếu Huyền và Thủy Băng Nhu tùy ý đi ở trên hành lang rộng rãi, ánh mắt xuyên qua lớp kính thủy tinh ngắm nhìn hàng hóa đủ loại linh tinh chất đống bên trong các cửa hàng, bởi vì bây giờ đang thời gian nghỉ ăn trưa cho nên khách hàng tương đối ít, Thủy Băng Nhu mới không cần lo lắng người đồng làm ảnh hưởng đến bầu không khí, hoặc bởi vì nhiều người mà không cần thận trọng đụng vào bảo bảo trong bụng.

Thủy Băng Nhu dừng lại trước một cửa hàng đồ nam cao cấp, thấy bên trong có đầy đủ các loại hàng hóa, khẽ mỉm cười, sau đó lôi kéo Lý Hiếu Huyền tiến vào trong cửa hàng.

Vào thời điểm bọn Thủy Băng Nhu tiến vào cửa hàng, nhân viên phục vụ đang ngồi ở quầy nhằm chần sửa móng tay, nghe được tiếng động, đang muốn đứng dậy chào đón khách hàng, nào ngờ lúc nhân viên phục vụ giương mắt lên nhìn thấy khách hàng là hai người Thủy Băng Nhu, ánh mắt tùy tiện quét một lượt phục trang trên người các cô, sau đó tiếp tục công việc sửa móng tay của mình, mắt lơ đãng toát ra vẻ khinh miệt, không có chút ý định nào đứng lên chào đón khách hàng.

Đối với điều này, Thủy Băng Nhu căn bản không để ý, bởi vì hiện tại cô và Lý Hiếu Huyền ăn mặc rất mộc mạc, cho dù là hàng hiệu, cũng rất khó để nhìn ra, hơn nữa trên người các cô căn bản cũng không có mang bất kì đồ trang sức gì, nhân viên phục vụ chẳng thèm ngó ngang gì tới bọn họ cũng là điều bình thường.

Nhưng Lý Hiếu Huyền đối với hành động như vậy của bọn họ đã thấy không vừa mắt rồi, đang muốn mở miệng nói đám nhân viên phục vụ kia, bất đắc dĩ lại bị Thủy Băng Nhu lôi kéo tay, sau đó lắc đầu một cái với cô ấy, cô chỉ là muốn mua cho Hoàng Phu Tuyết vài thứ đồ mà thôi, không cần thiết chỉ vì một chút chuyện nhỏ này mà bị làm cho mất hứng.

Thấy bộ dáng Thủy Băng Nhu, Lý Hiếu Huyền không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, họ tùy ý đi xem xét hàng hóa để trên giá của cửa hàng.

"Tiểu Nhu, cậu muốn mua cái gì? Là mua cho Hoàng tiên sinh sao?" Lý Hiếu Huyền lật đi lật lại những hàng hóa trên quầy.

"Ừ, là để tặng cho anh ấy, mình cũng chưa biết nên mua cái gì thì tốt?" Thủy Băng Nhu phiền não nói, cô là một người vợ chưa làm hết trách nhiệm, ngay cả chồng mình thích cái gì cũng không biết?

"Thế nào đột nhiên muốn tặng quà cho Hoàng tiên sinh? Là nhân ngày gì đặc biệt sao? Nên mới phải chọn quà tặng cẩn thận tý mi hơn bình thường như vậy." Lý Hiếu Huyền nhìn một chút nhãn hiệu của những mặt hàng kia, trời ạ, ăn cướp à! Một cái cà vạt nam mà có giá tới mấy vạn đồng? Cô vợ vớ buông cái cà vạt trong tay ra, lo lắng không cẩn thận sẽ làm hỏng nó.

"Không phải nhân dịp gì lớn!" Thủy Băng Nhu cầm những thứ hàng trên quầy lên xem xét.

"Cái đó mình rất hiểu nha, là vấn đề tình cảm ân ái giữa vợ chồng nha, giống như cha mình cũng thường mua vài thứ quà tặng để dụ cho mẹ mình vui vẻ, chỉ là thế nhưng không có phần của mình." Lý Hiếu Huyền trêu đùa nói.

"Thời gian trước anh ấy toàn nhân lúc mình ngủ say, tới phòng sách len lén xem các loại sách nói về phụ nữ có thai, hơn nữa còn khiến mình có chút hiểu lầm anh ấy, nên mình muốn mua chút quà tặng nhỏ bồi thường cho anh ấy một chút, nhưng mà bây giờ nghĩ kĩ một chút, mình hình như cho tới bây giờ cũng chưa có đưa lễ vật nạp thái cho anh ấy, ngược lại lại là anh ấy tặng quà cho mình khiến mình vui vẻ." Thủy Băng Nhu cười nói.

"Oa. . . . . Rất ngọt ngào nha! Không nghĩ tới một đại nhân vật như Hoàng tiên sinh lại có thể tỉ mỉ như vậy?" Lý Hiếu Huyền ngạc nhiên nói.

"Tiểu Huyền, cậu cảm thấy tặng bộ gim cài áo này cho A Tuyết có được hay không? Liệu anh ấy có thích hay không nhỉ? Thủy Băng Nhu hấp tấp hỏi.

"Ừ. . . . . Cũng không tệ lắm!" Lý Hiếu Huyền nghiêm túc nhìn mấy lần.

Bộ gim cài áo bạch kim này đúng là thiết kế tương xứng, một là hình Đánh Gôn, một cái khác là gậy golf, rất linh động cũng rất có khuynh hướng cảm xúc, dĩ nhiên giá tiền cũng không đơn giản, gần bằng một tháng tiền lương của một người đi làm phổ thông.

"Chỉ là. . . . Cho dù quà tặng bạn tặng cho Hoàng tiên sinh là rom rã, thì ngài ấy cũng rất vui vẻ !" Lý Hiếu Huyền đùa giỡn bổ sung.

"Ha ha ha. . . . . Hình như đúng là như thế." Thủy Băng Nhu mặt hạnh phúc, ngây thơ cười nói.

Đang lúc này, một cô gái có dáng dấp thanh thuần sáng ngời kéo tay một người đàn ông tuấn tú tiến vào bên trong tiệm.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy bộ dáng cùng trang phục của người tới, rồi rít kè nọ tiếp kè kia chạy lên đi lấy lòng.

"Kính chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho các vị?" Một nhân viên phục vụ ngọt ngào hỏi, trong mắt còn không ngừng phóng điện đối với người đàn ông kia.

Thật là đẹp trai nha! Họ làm nhân viên phục vụ ở chỗ này lâu như vậy cũng chưa từng thấy một người đàn ông nào tuấn tú như vậy, hơn nữa từ trang

phục toàn thân của anh ta xem ra, là một người giàu có, nếu như được anh ta nhìn trúng thì thực tốt biết bao, nhân viên phục vụ vui vẻ nghĩ thầm, không chút nào để ý tới cô gái đi cùng người đàn ông kia.

Những nhân viên phục khác nhìn thấy đồng nghiệp của mình đến gần ân cần với người đàn ông trước mắt như vậy, cũng không cam nguyện bị rớt lại phía sau, rồi rít tiến lên hỏi thăm.

Người đàn ông thủy chung không hề liếc họ dù chỉ một cái, mà chặt chẽ nhìn về phương hướng của Thủy Băng Nhu, ánh mắt khế đảo nhanh, vừa rồi ở bên ngoài, anh cũng đã nhìn thấy sự tồn tại của cô, cho nên mới vô thức tiến vào trong cửa hàng.

Cô gái thanh thuần Lâm Đạt đi theo bên cạnh người đàn ông đối với việc nhân viên phục vụ trong cửa hàng vây quanh bạn trai của mình, trong mắt thoáng qua hơi không vui, sau đó lại bị cô ta cứng rắn đè xuống.

Thật may là bạn trai cô cũng không để mắt vào trên người đám nhân viên phục vụ kia, nếu không cô cũng tuyệt đối là không chịu để yên, bởi vì trong mắt của người đàn ông này chỉ có thể là một mình Lâm Đạt cô.

Kể từ sau khi gặp người đàn ông trước mắt này, Lâm Đạt cô từ một nữ phục vụ nhỏ nhỏ trong nhà hàng ăn biến thành người phụ nữ được cưng chiều cả ngày đeo vàng đội bạc, cả ngày rảnh rỗi giao du trong giới thượng lưu, cô có thể ăn bào ngư vây cá, mặc hàng hiệu tốt nhất thế giới, ở biệt thự xa hoa, thậm chí hưởng thụ sự dịu dàng của người đàn ông trước mắt này.

Mặc dù cô không biết vì sao người đàn ông trước mắt này khi nhìn thấy cô trong nhà hàng ăn, trong mắt liền xuất hiện kinh ngạc, bất chấp tất cả mang cô đi, sau đó cho cô vinh hoa phú quý vô tận, nhưng cô cũng không thêm để ý tới những điều đó, cô chỉ cần biết người đàn ông trước mắt rất cưng chiều cô là được, đặc biệt là lúc cô lộ ra ánh mắt vô tội, vô luận cô nói gì, anh cũng sẽ không chút phản đối nghe theo cô. Vì vậy ở nhà, cô cũng rất có quyền lợi nha.

"Tiểu thư, có thể dẫn tôi đi xem hàng hóa vật phẩm trong tiệm của các cô không?" Lâm Đạt mở miệng hỏi thăm một nữ nhân viên phục vụ, nếu bạn trai cô không có hứng thú với nữ nhân viên phục vụ trong tiệm, thì cô có thể yên tâm để anh đứng ở đây, mà cô thì không chút ngại chọn quà tặng cho anh, mặc dù chính là dùng tiền của anh để mua.

Thủy Băng Nhu và Lý Hiếu Huyền nghe được giọng điệu a dua của đám nhân viên phục vụ, cũng rất tò mò là đại nhân vật nào lại khiến toàn bộ nhân viên phục vụ đều ríu rít tiến lên lấy lòng.

Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên không biến sắc nhìn về phía cửa tiệm.

Ah. . . . . Người này sao nhìn lại thấy quen mắt như vậy? Thủy Băng Nhu cau mày nghĩ, nhưng nghĩ như thế nào cũng không ra.

"Đã lâu không gặp! Lần trước còn chưa kịp cảm tạ cô!" Mạc Hàn đứng ở cửa tiệm bước lên đối diện với Thủy Băng Nhu cười chào hỏi, mắt nóng rực nhìn cô.

"Anh. . . . . Anh là?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ nói, người đàn ông trước mắt cô nhất định đã gặp qua, sao cô có thể nhớ không ra anh ta là ai thế nhỉ?

Mạc Hàn nghe được lời Thủy Băng Nhu nói, sắc mặt cứng đờ, thì ra là giai nhân căn bản cũng không nhớ đến sự hiện hữu của anh, trong lòng nhất thời khổ sở lan tràn, nhưng là bên trên sắc mặt vẫn không lộ ra chút tâm tình nào.

"A. . . . . Tôi nhớ ra rồi, anh. . . . . Anh là người đàn ông ấu dâm trong con hẻm nhỏ?" Thủy Băng Nhu kêu lên một tiếng, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp lại anh ta, cũng khó trách, ban đầu cô chỉ một lòng nghĩ tới về nhà sớm, nên cũng không có nhớ ra diện mạo của anh ta.

"Người đàn ông ấu dâm? ! !" Mạc Hàn gạt gạt đầu mày đẹp, không nghĩ tới thứ cô nhớ tới anh lại chỉ có những thứ này, chỉ là so với cô không nhớ ra anh thì vẫn tốt hơn.

"Ha ha ha. . . . . Ngại quá, đã lâu không gặp!" Thủy Băng Nhu ngượng ngùng nói, nhớ lúc ấy võ công của anh ta cũng rất cao, cô vẫn không nên đắc tội với anh ta thì tốt hơn, mặc dù cô đã từng cứu anh ta, cũng khó bảo đảm anh ta sẽ không đột nhiên tức giận mà đánh cô, trong lòng Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

"Anh và bạn gái đi dạo phố à?" Thủy Băng Nhu ngạc nhiên hỏi, cô cho là loại người thích đánh nhau giống như anh ta sẽ không cùng bạn gái đi dạo phố, không nghĩ anh ta cũng giống như Tuyết, đối với người trong lòng vĩnh viễn đều là cung chịu, nhìn bộ dáng của anh ta hẳn là rất thích bạn gái của mình.

"Không phải! Cô ta không phải bạn gái của tôi! Tôi đã có người mình thích rồi." Mạc Hàn giải thích, mặc dù cô ấy đã kết hôn rồi, nhưng anh vẫn không muốn cô hiểu lầm anh.

"Ách. . . . . Xin lỗi!" Thủy Băng Nhu cười nói, anh ta có người trong lòng tại sao phải nói với cô làm gì, người này rất kỳ quái! Cô bắt đầu tùy tiện nhìn những thứ đồ trong tay mình.

"Tiểu Nhu, các người biết nhau sao?" Lý Hiếu Huyền ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi, người đàn ông này cũng rất đẹp trai, nếu như bị tổng giám đốc Hoàng nhìn thấy, nhất định sẽ ghen, dù sao anh ta đối với một cô gái như cô còn muốn ăn dấm, huống chi là một người đàn ông anh ta suốt sống sờ sờ.

"Ừ, có duyên gặp mặt một lần." Thủy Băng Nhu không chút để ý nói.

Ở chỗ không xa Lâm Đạt nhìn thấy Mạc Hàn đứng đối diện nói chuyện với một cô gái, hơn nữa ánh mắt dịu dàng, không có chút mất kiên nhẫn nào,

chuông báo động của cô ta trong nháy mắt vang lên, mặc dù cô ta nhìn không thấy gương mặt của người phụ nữ kia, nhưng có thể thấy đáng dáp nhất định không tệ.

Lâm Đạt thừa dịp bọn họ còn đang im lặng không có nói tiếp cái gì, lặng lẽ đi đến trước mặt Thủy Băng Nhu, ra tay đoạt lấy bộ gim cài áo bạch kim trong tay Thủy Băng Nhu.

"Nhân viên phục vụ, giúp tôi đem mấy cái gim cài áo bạch kim này gói lại." Lâm Đạt lên tiếng gọi.

"Được! Cô chờ chút!" Một nhân viên phục vụ vui vui vẻ vẻ đã chạy tới, nhận lấy gim cài áo bạch kim xoay người chuẩn bị đem đi gói lại, trong lòng thầm nghĩ nếu cô bán được bộ gim cài áo bạch kim này thì có thể thu lời mấy vạn đồng, suy nghĩ một chút cũng rất vui vẻ, mặc dù ánh mắt của trai đẹp không có đặt lên người cô, nhưng kiếm được tiền thì cũng được rồi.

"Chậm đã, đây là những thứ chúng tôi đã chọn trước!" Lý Hiểu Huyền tức giận lên tiếng ngăn cản, phục vụ viên trong tiệm này cũng thật quá đáng, thế nhưng không thèm để ý đến sự hiện hữu của các cô, rõ ràng là họ chọn trước, thế nhưng lại còn đi bán cho người khác.

"Tiểu thư, như vậy thật phiền phức. Huống chi, các vị cũng đã chọn lâu như vậy rồi!" Nhân viên phục vụ ánh mắt khinh miệt khẽ quét qua, sắc bén nói.

"Chúng tôi muốn lấy, bọc lại!" Lý Hiểu Huyền thật sự không vừa mắt rồi, lớn tiếng nói, phiền phức? Cô là tiểu thiên kim của Lý thị, huống chi bên cạnh cô đường đường là phu nhân tổng giám đốc của một trong mười tài phiệt lớn nhất thế giới, tập đoàn Thánh Hoàng, còn có thứ mà cô không mua nổi sao? Bọn nhân viên phục vụ này thật không có mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

"Tiểu Huyền, bỏ đi, chúng ta đi chọn lại vài thứ khác đi!" Thủy Băng Nhu khuyên nhủ, cô vốn không muốn tranh đoạt với người, cho nên quyết định chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

"Không được, đây là chúng ta thấy trước, mua đồ dù sao cũng phải có thứ tự đến trước đến sau chứ! Đây, nhân viên phục vụ, còn không mau đi cà thế!" Lý Hiểu Huyền lớn tiếng nói, cũng bởi vì họ quần áo mộc mạc mà đối đãi như vậy, thật là tức chết cô, nếu để cho tổng giám đốc Hoàng biết bọn nhân viên phục vụ này đối đãi với bảo bối của anh ta như vậy, đoán chừng anh ta sẽ giận đến khiến tiệm này trực tiếp đóng cửa.

"Nhân viên phục vụ, mau giúp tôi gói lại, là tôi nói tôi mua nó trước!" Lâm Đạt nũng nịu nói, bây giờ đã không còn là vấn đề của vật phẩm nữa, mà là vấn đề của đàn ông rồi, ai kêu mới vừa rồi Mạc Hàn lại dám nói chuyện với người phụ nữ kia.

"Cái này . . . . . Đây. . . . . Vị tiểu thư này, xin lỗi, bộ gim cài áo bạch kim cao cấp này chỉ có thể giành cho vị khách quý này, các vị chọn lại vài món hàng khác đi được không?" Nhân viên phục vụ do dự trong chốc lát, sau đó cười nói với Thủy Băng Nhu.

Ai kêu bọn họ quần áo mộc mạc, nếu là họ mua không nổi thì làm thế nào? Đó không phải mất trắng lợi nhuận của cô rồi sao, trong lòng nhân viên phục vụ thầm nói, mặc dù ngoài miệng bảo bọn họ chọn lại những món hàng khác, nhưng là theo tình huống của bọn họ xem ra, họ có mua được hay không cũng còn là vấn đề.

"Nếu vị tiểu thư kia ưa thích như vậy, thì gói cho cô ấy đi! Chúng tôi xem chọn lại một chút những thứ khác cũng được." Thủy Băng Nhu cười nói.

"Nhưng đó không phải là quà tặng cậu muốn mua cho Hoàng tiên sinh sao? Hơn nữa vừa rồi mình thấy cậu cũng rất thích, huống chi là chúng ta nhìn thấy trước, tại sao phải nhường cho cô ta?" Lý Hiểu Huyền không phục nói, cũng là bởi vì Tiểu Nhu lúc nào cũng nhẫn nhịn, mới có thể khiến cho bọn người kia càng thêm phách lối, nếu là người đi cùng Tiểu Nhu tới là Hoàng tiên sinh, đoán chừng đám nhân viên phục vụ kia cũng không dám làm càn như vậy.

"Thôi, mình không muốn đem chuyện bé xé ra to, nếu như bị Tuyệt biết mình trong lúc không có anh ấy đi cùng lại len lén chạy đi dạo xem thị trường, vậy thì hỏng bét! Chúng ta nhanh một chút lựa chọn những thứ đồ khác, về sớm một chút đi!" Thủy Băng Nhu lôi kéo Lý Hiểu Huyền đang muốn tiếp tục xông lên lý luận tiếp.

"Được, xin chờ một chút!" Nhân viên phục vụ vui vui vẻ vẻ muốn chạy đi tính tiền, không nghĩ lại bị một giọng nói của đàn ông chặn lại.

"Khoan, đem bộ gim cài áo bạch kim đó gói kỹ lại cho vị tiểu thư này, tính tiền cho tôi." Vừa rồi Mạc Hàn ra ngoài gọi điện thoại mới quay lại trong tiệm, trong lúc vô tình nghe được cuộc đối thoại của mấy người Thủy Băng Nhu, lên tiếng nói.

Đoán chừng mới vừa Lâm Đạt thừa dịp anh đi ra ngoài gọi điện thoại, đã có phát sinh tranh chấp với cô gái nhỏ mà anh yêu mến, Lâm Đạt là hạng người nào? anh vô cùng rõ ràng, để cho cô ta ở bên cạnh mình, cũng là bởi vì đáng dáp của cô ta có bấy phần tương tự Thủy Băng Nhu, Lâm Đạt chỉ là thể thân của Thủy Băng Nhu mà thôi, anh có thể cưng chiều cô ta, nhưng là cô ta ngán lãn không nên vạ lần không nên làm chính là khi dễ cô gái nhỏ mà

anh yêu.

"Hàn? ! !" Lâm Đạt dậm chân một cái, làm nũng nói, trước đây vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô ta xuất ra hành động nũng nịu này, anh đều sẽ đồng ý cho cô làm bất cứ chuyện gì, tin rằng hôm nay cũng giống vậy, trong lòng Lâm Đạt thầm nghĩ.

"Làm theo lời tôi bảo!" Nhìn phục vụ viên ngồi tại chỗ bất động, đầu mày đẹp của Mạc Hàn cau lại, đem Platinum Card đưa tới trước mặt phục vụ viên.

Nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy Platinum Card trước mắt, vui mừng muốn ngắt đi, Platinum Card, là cái khái niệm gì? bên trong thẻ chính là quẹt tiền không giới hạn nha!

"Được, được, xin chờ một chút!" Cô ta vội vã cầm lấy Platinum Card đi về phía quầy thu ngân.

"Hàn! Nhưng người ta rất thích cái gim cái áo bạch kim đó!" Lâm Đạt nhìn nhân viên phục vụ nhanh chóng đi xa, lo lắng lôi kéo cánh tay Mạc Hàn làm nũng nói, chẳng lẽ anh ta thật sự thích người phụ nữ trước mắt, nhưng nếu như cô không có nhìn lầm, trước mắt chính là một phụ nữ có thai, chẳng lẽ là cô gái mềm mại bên cạnh người phụ nữ có thai, hẳn là thế, nếu không anh ta làm sao sẽ vì nhìn thấy cái cô gái mềm mại đó lý luận với cô, liền kêu nhân viên phục vụ gói bộ gim cái áo bạch kim đó cho bọn họ, hơn nữa còn là anh ta bỏ tiền trả, lòng của Lâm Đạt trong nhất thời dâng lên một tầng cảm giác nguy cơ.

Mạc Hàn rút cánh tay đang bị Lâm Đạt ôm ra, cả người tản mát ra một cỗ âm lãnh, lạnh lẽo nhìn Lâm Đạt một cái, trong lòng của Lâm Đạt trong nháy mắt hơi kinh hãi, cô quên mất người đàn ông trước mặt này dù sao cũng đường đường là một Đại Bang chủ, dù là bình thường cung chiều cô như thế nào, quả quyết sẽ không nghe người chỉ đạo lung tung.

"Cái này . . . . . Đây không cần, bạn gái anh hình như rất thích đấy." Thủy Băng Nhu xoay người ngẩng đầu lên nói, nghe giọng điệu của bạn gái anh ta giống như không thể không có bộ gim cái bạch kim này vậy, nhớ lúc trước khi cô và người đàn ông thích ầu ẩu đã này nói chuyện phiếm, cô gái kia rõ ràng đang ở phía xa xa chọn ầu phục, nhưng không biết lúc nào thì cô ta đột nhiên đi tới bên cạnh mình, hơn nữa còn cầm lấy gim cái áo bạch kim trong tay mình, chẳng lẽ là ghen? Nếu quả đúng như vậy, cô nên cách xa người đàn ông ầu ẩu đã này ra một chút, Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

Trong nháy mắt khi Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên, mặt của Lâm Đạt trong nháy mắt trắng bệch! Mới vừa rồi bởi vì Thủy Băng Nhu vẫn cúi đầu nhìn các vật phẩm, cho nên cô ả không có cơ hội thấy rõ diện mạo của cô.

Thì ra là anh ta thích người phụ nữ đang mang thai này, đáng tiếc cô ta cùng bản thân có bảy phần tương tự, không —— phải nói mình đáng tiếc cùng cô ta có bảy phần tương tự, đây mới chính là nguyên nhân mà lúc anh ta nhìn thấy mình trong nhà hàng ăn thì về mặt trở nên đầy kinh ngạc sao? Đây mới chính là nguyên nhân anh ta cực kỳ sùng ái mình sao? Thì ra là cô chỉ là một thể thân, đúng nha, một thể thân sao có quyền hướng về phía góc rẽ để mà giật đồ đây? Chứ đừng nói lấy được lòng của người đàn ông trước mặt này.

Nghe nói trong nhà có một cấm địa, ngoại trừ Mạc Hàn, không ai có thể đi vào, nghe đồn bên trong đó có những thứ liên quan đến người phụ nữ mà Mạc Hàn thích nhất, lúc ấy cô không có để ý, bởi vì cô cho là nếu anh ta đã đón cô đến biệt thự ở, nhất định là trong lòng có cô, mà tin đồn về cô gái anh ta yêu cũng chỉ là chuyện giải đãi, là tin đồn nhảm, không nghĩ tới thật sự có một người như vậy, hơn nữa liền lù lù đứng ở trước mặt của cô, cô vĩnh viễn cũng chỉ là một thể thân mà thôi, Lâm Đạt bị ai thầm nghĩ.

Thủy Băng Nhu và Lý Hiếu Huyền sau khi nhìn thấy diện mạo của Lâm Đạt, khẽ kinh ngạc, mới vừa chỉ là nhìn bóng lưng của cô ta, không nghĩ tới cô gái trước mắt thế nhưng có đáng tiếc tương tự mình tới bảy phần.

Ánh mắt của người đàn ông ở trước mặt nhìn Tiểu Nhu rất bất đồng, mà bạn gái anh ta có đáng tiếc rất tương tự cùng Tiểu Nhu, sẽ không phải là người thâm mến Tiểu Nhu chứ? Mới vừa rồi bọn họ còn nói chuyện phiếm kia mà, mặc dù Tiểu Nhu nói chỉ là có duyên gặp một lần thôi, nhưng là hiện tại ví dụ về vừa thấy đã yêu nhiều không kể xiết, xem ra rất có thể người đàn ông trước mặt yêu Tiểu Nhu, sau đó tìm một cô ả thể thân, trong lòng Lý Hiếu Huyền thầm nghĩ.

Mạc Hàn nhìn thấy bụng Thủy Băng Nhu khẽ nhô ra, trong lòng đau xót, người đàn ông kia hẳn là rất yêu cô ấy! Nếu không sắc mặt của ô cũng sẽ không hồng nhuận như thế, nói cũng phải, nếu là trong nhà có một người vợ xinh đẹp như vậy, ai lại không biết cung chiều thật tốt. Xem ra cuộc sống của cô ấy rất tốt, nhưng tại sao tìm của anh lại vẫn đau như vậy đây? Cô hạnh phúc, không phải anh nên vui mừng sao? Đúng nên vui mừng, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

"Không, tôi cũng không phải là quá thích nó! Cô cầm lấy đi!" Lâm Đạt cứng ngắt trả lời, nếu như hôm nay cô nhất định phải làm khó người phụ nữ mang thai trước mặt này, đoán chừng Mạc Hàn sẽ không bỏ qua cho cô, khó trách vừa rồi anh ta đang ở bên ngoài lại tích cực đi vào trong này, mỗi lần anh theo cô đi dạo phố đều là bộ dạng không để bụng, thì ra là người tình cũ ở chỗ này, chỉ là cô gái trước mắt đã mang thai, xem ra cô vẫn còn có cơ hội.

"Ách —— vậy thì cảm ơn rồi!" Thủy Băng Nhu cũng không có kiêu cách nữa, cười nói cảm ơn.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người không biết nói gì, trong cửa hàng thương phẩm chợt an tĩnh, nhân viên phục vụ thì đang gói vật phẩm lại, Lý Hiếu Huyền đi xem những thứ vật phẩm khác, Thủy Băng Nhu chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ nhằm chán chờ, mà Mạc Hàn là lao thẳng đến trước, tầm mắt chuyên chú nhìn vào trên mặt Thủy Băng Nhu.

"Ah. . . . . Chị dâu! Thì ra là chị ở đây!" Một giọng đàn ông vui mừng từ cửa bay vào.

Trong nháy mắt Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên nhìn thấy người tới, cười hỏi thăm: "Tân Thần? Anh tới thành S khi nào vậy?", vị này là huynh đệ tốt của chồng cô, đang lêu lổng khắp thế giới, làm như vậy là để né tránh phụ thân anh ta bức hôn, không nghĩ tới lại gặp anh ta ở đây.

"Vừa tới, không thể nghĩ đến lại khiến cho tổng giám đốc độc ác cách chức tôi đến Châu Phi, chị dâu, chị nhất định phải giúp tôi một chút, nếu không tôi liền cả đời sống độc thân rồi." Lạc Tân Thần làm bộ đáng thương nói, vận số của anh thật sự là quá tốt, không nghĩ tới chỉ là tới thị sát của hàng buôn bán, lại khiến anh gặp được Đại Cứu Tinh.

"Châu Phi? Chuyện gì xảy ra?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ là chi nhánh bên Châu Phi xảy ra chuyện gì rồi, cô biết sự nghiệp của Hoàng Phu Tuyết cơ hồ là bao phủ toàn thế giới.

"Đó, còn không phải là bởi vì tâm tình Hoàng không tốt, cho nên liền cách chức tôi, về phần tâm tình anh ta tại sao phải không tốt, chị dâu nhất định là rất rõ ràng đi!" Lạc Tân Thần cười nói. Cái tên kia đối với chị dâu tham muốn giữ lấy cực mạnh, mới một lát không có ở bên cạnh cậu ta liền nổi điên lên, anh chỉ là trong lúc vô tình bị cuồng phong quét phải mà thôi, thất sách nha, thật là thất sách!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Băng Nhu trong nháy mắt đỏ hồng, cô mới rời Tuyết đi một lát như vậy, anh ấy cũng không đến mức khí bốc phát lung tung chứ?

"Phó Tổng giám đốc?!" Nhân viên phục vụ đóng gói tốt gói đồ, trong nháy mắt nhìn thấy Lạc Tân Thần, vui mừng hô lên, không nghĩ tới Phó Tổng giám đốc thế nhưng lại đến đi thị sát thị trường, mặc dù nói tổng giám đốc đã kết hôn rồi, nhưng là cô ta vớt lấy cái danh hiệu phu nhân phó Tổng giám đốc cũng được nha, nhân viên phục vụ tự nhiên lộ ra một nụ cười mà cô ta cho là rất đẹp.

"Ừ, giới thiệu tốt cho phu nhân tổng giám đốc về các mặt hàng có trong tiệm một chút đi, chị dâu, chị cảm thấy cái tiệm này như thế nào?" Lạc Tân Thần hỏi dò, nếu như anh nhớ không lầm, chị dâu là học kinh tế học, không biết cô ấy đối với các đại lý, cửa tiệm dưới của công ty có cái nhìn cũng như ý kiến ra sao.

"Phu nhân tổng giám đốc?!" Nghe được Lạc Tân Thần gọi, tất cả phục vụ viên trong tiệm đều kinh ngạc, sau đó mặt liền lập tức trắng bệch, chẳng lẽ nói người phụ nữ có thai trước mặt là phu nhân tổng giám đốc?

Trời ạ, họ thế nhưng đắc tội phu nhân tổng giám đốc, họ làm thế nào mà sống tiếp đây? Nếu như bị đuổi ra khỏi công ty, họ thật sẽ lập tức bị các công ty con của tập đoàn Thánh Hoàng phong sát (đóng cửa không nhận), bọn họ sẽ trở thành những kẻ ăn xin, tất cả nhân viên phục vụ nghĩ tới đây, trong lòng khẽ run, hi vọng phu nhân tổng giám đốc đại nhân đại lượng, tha thứ họ một lần, nhưng sẽ được như thế sao? Nhìn bộ dáng tức giận của cô gái xinh xắn đi bên cạnh phu nhân, họ không dám trông cậy vào việc phu nhân tổng giám đốc sẽ không cáo giác bọn họ làm bậy.

Mạc Hàn đối với sự việc này cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, dù sao thân phận thương nhân của người đàn ông kia, anh vẫn còn có thể cho người điều tra ra được. Nhưng là Lâm Đạt đứng bên cạnh vẫn kinh ngạc tròn tròn mắt, cửa hàng này không phải là đại lý của Tập đoàn Thánh Hoàng sao? Mà người đàn ông kia nói người phụ nữ mang thai này là phu nhân tổng giám đốc? Không trách được cô ta không cần Mạc Hàn, thì ra là có người ưu tú hơn, tin đồn về tổng giám đốc của tập đoàn Thánh Hoàng rất nhiều, nghe nói đáng đáp vô cùng anh tuấn, hơn nữa còn rất thần bí.

"Đúng nha, tổng giám đốc của các người luôn dính lấy vị phu nhân trước mắt này, các người tốt nhất nên hậu hạ cho tốt phu nhân tổng giám đốc, nếu không tổng giám đốc của các người sẽ không bỏ qua cho các người đâu." Lạc Tân Thần nói đùa.

Phục vụ viên trong tiệm nghe xong, chân bắt đầu run lên, tổng giám đốc đặc biệt thương yêu phu nhân, bọn họ là có nghe nói, xem ra họ lần này là chết chắc rồi, họ lẳng lặng chờ đợi vận rủi đến.

Giữa lúc tinh thần của tất cả nhân viên phục vụ đều đang thấp thỏm, Thủy Băng Nhu cười nói: "Tôi cảm thấy hàng hóa trong tiệm này rất đầy đủ, hơn nữa chất lượng nhìn qua cũng rất tốt, nếu như thái độ phục vụ của nhân viên có thể mềm mỏng hơn, hài hòa được với cửa tiệm, vậy thì hay hơn rồi."

"Ừm, phu nhân, các người nghe chưa? Theo lời phu nhân mà làm cho tốt." Lạc Tân Thần nói với đám nhân viên.

"Dạ!" Tất cả nhân viên phục vụ thận trọng đáp lời, len lén thở ra một hơi, thật may là phu nhân không có vạch ra lỗi trong thái độ phục vụ của bọn họ vừa rồi, nếu không cuộc đời của bọn họ liền, xong.

Lý Hiếu Huyền còn muốn tiến lên nói gì đó, tính khí Tiểu Nhu tốt thì không tính rồi, nhưng cô thì không phải, tính tình của cô luôn luôn người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta nhất định chịu bị đáp trả, nhưng là cô bị Thủy Băng Nhu giữ tay lại, chỉ đành chịu ngốc tại chỗ.

"Tôi đi trước tìm anh ấy đã, gặp lại sau! Có rảnh rồi nhớ đến nhà chơi." Thủy Băng Nhu nói với Lạc Tân Thần.

"Được, chị dâu, nhớ nhất định phải thương thuyết giùm tôi nha, hạnh phúc cả đời của tôi phải dựa vào ngài rồi." Lạc Tân Thần khoa trương nói.

"Ha ha ha. . . . ." Đối với hành động khoa trương của Lạc Tân Thần, Thủy Băng Nhu cười trù, hương Mạc Hàn gật đầu một cái, sau đó cầm lấy gói đồ trong tay nhân viên phục vụ theo Lý Hiếu Huyền đi ra khỏi cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Thủy Băng Nhu sau khi ra khỏi khu mua sắm xong cũng không có gọi điện cho Hoàng Phu Tuyết, kêu anh tới đón cô về nhà, mà là đi theo Lý Hiếu Huyền ngồi lên xe do Lý cha chuẩn bị cho các cô.

Vốn là Thủy Băng Nhu tính toán để Lý Hiếu Huyền về nhà trước, còn cô bắt xe (taxi) tới công ty của Hoàng Phu Tuyết, cho anh ấy một bất ngờ, nhưng Lý Hiếu Huyền không yên lòng để một phụ nữ đã mang thai lớn như Thủy Băng Nhu đi một mình, cho nên mới quyết định đưa cô tới tận cửa của Tập đoàn Thánh Hoàng.

Lý Hiếu Huyền nhìn Thủy Băng Nhu đi vào trong cao ốc của tập đoàn Thánh Hoàng xong rồi mới bảo tài xế lái xe rời đi.

"Phu nhân, xin hỏi ngài tìm ai?" Nhân viên lễ tân mới tới mỉm cười hỏi Thủy Băng Nhu.

Phu nhân trẻ tuổi trước mặt này nhìn qua rất đẹp, mặc dù đang mang thai, cũng không có ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của cô ấy, hơn nữa ánh mắt của cô ấy trong suốt vô cùng, cô vừa nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên đã cảm thấy thân thuộc như em gái nhà hàng xóm, tự nhiên cũng sẽ dùng giọng điệu vô cùng thân thiện để chào hỏi thiếu phụ này, thế nhưng cô gái đang mang thai này là tới tìm ai? Chẳng lẽ là người nhà của nhân viên công ty? Chỉ là không biết ai lại có thể cưới được một cô bé xinh đẹp tới nhường này.

"Ách. . . . . Tôi tìm tổng giám đốc của các vị!" Thủy Băng Nhu nhìn thấy tiểu thư lễ tân hình như là cũng không biết cô, vì vậy liền đi tới quầy cười nói.

"Vậy ngài có hẹn trước không?" Nhân viên lễ tân dịu dàng hỏi, người phụ nữ đang mang thai này tìm tổng giám đốc, chẳng lẽ cô ấy biết tổng giám đốc? Nhưng muốn gặp tổng giám đốc thì phải hẹn trước ít nhất một tuần mới được, hơn nữa còn phải là đến vì công việc có liên quan tới kinh doanh buôn bán, tổng giám đốc đại nhân mới có thể suy tính xem một chút xem có muốn gặp hay không, cho dù hiện tại cô cũng rất muốn giúp cô gái đang mang thai này, nhưng là quy định của công ty như thế, cô cũng không có cách nào.

"Nhất thiết phải có hẹn trước sao? Nhưng tôi không có hẹn trước!" Thủy Băng Nhu nhìn về mặt khổ sở của vị tiểu thư ở quầy lễ tân, không nhịn được nghĩ muốn trêu chọc cô ấy một chút.

"Rất xin lỗi, muốn gặp tổng giám đốc phải hẹn trước một tuần!" Nhân viên lễ tân áy náy nói, nếu như cô gái mang bầu trước mặt này muốn gặp một nhân viên nào khác của công ty, có lẽ cô có thể dàn xếp để cô ấy đi vào, nhưng người cô ấy muốn gặp lại là tổng giám đốc đại nhân, vị tổng giám đốc lạnh lùng này, cô cũng không có lá gan lớn đến mức để cho cô ấy đi vào, thiếu phụ trước mặt còn đang mang thai, nếu như bị về mặt lạnh lẽo của tổng giám đốc hù sợ thì làm thế nào, như thế không phải là cô đã tạo nghiệp chướng nặng nề rồi hay sao?

"Ha ha ha. . . . . Tôi hiểu rồi." Thủy Băng Nhu nhìn khuôn mặt thanh tú biến hóa không ngừng của nhân viên lễ tân, cười ra tiếng, sau đó xoay người đi về phía thang máy.

"A . . . . . Đợi chút, tiểu thư, cô không thể đi vào." Nhân viên lễ tân chặn đường ngăn Thủy Băng Nhu lại, vẻ mặt giống như bị làm khó.

"Hách Vân Hình, còn không đi làm việc của mình, muốn lười biếng trốn việc phải không?" Một giọng nói cực kỳ tức giận truyền tới.

"Quản lý hành chính tổng hợp, tôi không có." Nhân viên lễ tân với vẻ mặt hiền lành vừa rồi trong nháy mắt cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

Thủy Băng Nhu nhũu mày một cái, nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một phụ nữ trung niên trang điểm rất đậm đang đi tới.

"Còn nói không có, cẩn thận tôi đuổi việc cô." Người phụ nữ trung niên hung tợn quát.

Trong nháy mắt cô ta liếc về phía Thủy Băng Nhu, kêu lên một tiếng: "Phu nhân tổng giám đốc? Ngài tìm tổng giám đốc sao? Ngài ấy đang ở trong phòng làm việc."

Thật hồng bét, không nghĩ tới phu nhân lại tới công ty, vừa rồi mình lớn tiếng mắng Hách Vân Hình như vậy, phu nhân cũng đã nghe thấy, Phu nhân sẽ không nhân cơ hội ở bên tai tổng giám đốc thổi gió thoảng bên gối kêu anh ta đuổi việc mình chứ?

Vừa rồi quản lý bộ phận hành chính tổng hợp mới kêu người phụ nữ mang thai kia là gì? Phu nhân tổng giám đốc? Cô không có nghe lầm chứ? Trời ạ, lại là vị phu nhân tổng giám đốc thần bí đó, vị phu nhân được tổng giám đốc cưng tận trời đó sao, Hách Vân Hình chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Thủy Băng Nhu gật đầu một cái, sau đi về phía thang máy, đi chưa được mấy bước lại dừng lại xoay người.

Thấy động tác đột nhiên dừng lại của Thủy Băng Nhu, trong lòng người phụ nữ trung niên như bị treo cao, chẳng lẽ bây giờ Phu nhân tổng giám đốc muốn đuổi việc mình sao? Ngần vịn lần không được nha, cô thật vất vả mới bò lên đến vị trí hôm nay, hơn nữa công ty đối xử rất tốt, cô cũng không muốn trở thành kẻ thất nghiệp.

"Đúng rồi, cô tên là Hách Vân Hình đúng không? Cô làm việc của mình rất tốt, hi vọng tiếp tục giữ vững!" Thủy Băng Nhu cười nói, sau đó xoay người đi vào thang máy giành riêng cho tổng giám đốc.

"Tôi nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực!" Hách Vân Hình hướng về phía bóng lưng của Thủy Băng Nhu nói, cô thật vui mừng, cô hôm nay lại có cơ hội nói

chuyện với phu nhân tổng giám đốc, hơn nữa còn được cô ấy khen ngợi.

"Rất giỏi rồi, còn không mau đi làm việc!" Quản lý hành chính tổng hợp thở dài tức tối nói, đều do nha đầu này đoạt mất danh tiếng của cô, nếu không người được khen ngợi lúc này chính là cô rồi, hừ. . . . . Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội thăng chức cũng nên, quản lý hành chính tổng hợp chán ghét nhìn Hách Vân Hình một cái, sau đó cao ngạo quay đi.

Hách Vân Hình hướng về phía bóng lưng của cô ta giờ tính trẻ con le lưỡi một cái.

"Phu nhân khỏe!"

"Phu nhân khỏe!"

"Phu nhân khỏe!" . . . . .

Thủy Băng Nhu đi ở hành lang của tầng lầu cao nhất công ty, không ngừng có nhân viên chào hỏi cô, cô với tất cả mọi người đều gật đầu mỉm cười một cái, trên người rất tự nhiên tản mát ra một cỗ khí chất cao quý.

"Phu nhân? Ngài tìm tổng giám đốc sao?" Thư ký ngồi tại phòng làm việc bên ngoài phòng của Tổng giám đốc thời điểm nhìn thấy Thủy Băng Nhu, cầm điện thoại lên muốn nói mấy tới phòng làm việc của tổng giám đốc, trời ạ, họ rốt cuộc được cứu, chỉ cần phu nhân vừa xuất hiện, tổng giám đốc chắc chắn sẽ không phát giận lung tung nữa, trong lòng cô thư kí kia thầm nghĩ vậy.

"À! Không cần thông báo với anh ấy." Thủy Băng Nhu thần bí nói, sau đó lặng lẽ đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Chuyện gì?" Bên trong, Hoàng Phu Tuyết đang cúi đầu vào một đồng tài liệu, đầu cũng không thèm ngẩng, lạnh lẽo hỏi, chỉ có không ngừng chú tâm vào công việc, anh mới có thể khống chế tâm tình kích động nhớ đến Nhu nhi bé bỏng, anh đồng ý cấp cho cô một chút tự do, mặc dù lúc này đây anh cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng là chỉ cần cô vui vẻ, anh có thể lấy bất kì thứ gì trên thế giới này mang đến trước mặt cô.

Thủy Băng Nhu đối với giọng điệu lạnh lẽo của anh khẽ nhủ mày, đàn ông trong công việc thật có mị lực, một câu hỏi bình thường như vậy cũng thật là khó, Thủy Băng Nhu từ từ đi đến bên cạnh anh.

Hồi lâu sau Hoàng Phu Tuyết cũng không có nghe được đáp lời của người tới, nhủ mày một cái, từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên, không ngờ cổ lại bị một đôi cánh tay mềm mại khóa chặt, người được hương thơm quen thuộc khiến anh mê mẩn thì vội vàng kéo cô gái đang dán sát sau lưng anh ra phía trước ngực, để cho cô ngồi vào trên đùi của anh, miệng tìm đúng đôi môi đỏ mọng mềm mại xinh đẹp của cô.

"Anh rất nhớ em, bảo bối Nhu nhi!" Anh nỉ non giống như đang nói mê, âm cuối biến mất ở giữa môi của cô. Anh rốt cuộc thật sâu ngâm lấy đôi môi xinh đẹp như hoa hồng của cô, tí mĩ thường thức.

Lưỡi mềm mát lạnh cạy hăm răng ngọc của cô ra, chui vào trong miệng cô, tận tình thưởng thức sự ngọt ngào của cô. Điện cuồng thăm dò, chiếm đoạt mỗi một tác trong miệng cô, cùng với môi lưỡi cô dây dưa không dứt, từng chút từng chút xâm chiếm, từ từ tiến công, lưỡi linh hoạt không ngừng miêu tả hình dạng đôi môi của cô.

Rất ngọt, anh say mê bị hấp thật sâu ở trong đó, bất chấp tất cả càng muốn nhiều hơn, sâu hơn tiến vào, muốn nhiều hơn hương vị ngọt ngào. Hai tay của anh không tự chủ được dịu dàng chạy dọc theo đường cong thân thể của cô, bé con của anh thật làm cho anh muốn nói điên lên.

Hoàng Phu Tuyết đã buông môi của cô ra, dọc theo cái cổ tuyết trắng một đường xuống phía dưới, giờ phút này một cái tay của anh đang đỡ lấy tấm lưng của cô, một cái tay nắm cả hông của cô, đôi môi đang lưu luyến không rời trước khoảng ngực trắng nõn của cô.

Thủy Băng Nhu mặc dù đã trải qua chuyện như vậy rồi, vẫn bị anh hôn cho thần hồn điên đảo, ngây ngô đáp lại anh, thân thể hóa thành một vũng nước xuân, đại nào đã không thể suy nghĩ được gì. Hồi lâu, cảm thấy một hồi lạnh lẽo, rốt cuộc mới khiến cho cô khôi phục mấy phần thần trí.

Cô cảm thấy ngực đau tê tê đại đại, ngưng mắt liền thấy, thì ra là chẳng biết từ lúc nào, y phục của cô đã bị kéo xuống quá nửa.

Cô biết như vậy không được, lập tức dừng lại, nếu không sẽ tổn thương tới đứa bé, nhưng cả người cô vô lực, đầu ngón tay đều không thể động một cái. Cô ưm một tiếng phát ra tiếng rên rí: "Không cần, sẽ làm bị thương đến đứa bé!"

Hoàng Phu Tuyết cảm giác mình sắp nổ tung, dục vọng toàn thân đều ở đây kêu gào muốn bộc phát, trước mặt anh là thân hình đầy đà của cô vợ bé nhỏ khiến cho chỗ sâu nhất trong nội tâm anh đều đang khát vọng. Anh không ngừng yêu cầu, không ngừng truy tìm, bị vẻ đẹp của cô mê hoặc thật sâu. Cho khi anh nghe thấy một lời nói kia mà bề tan tành.

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời của cô . . . , lập tức ngưng tất cả động tác, nhưng ham muốn trong mắt lại làm cho người ta kinh hãi.

Anh từ từ giúp Thủy Băng Nhu sửa sang lại y phục xong, ôm cô vào trong ngực, một tay ôm hông của cô, một tay đặt lên bụng đã bắt đầu nổi lên của cô, miệng dán thật chặt lên gương mặt của cô.

"Tại sao không gọi anh tới đón em? Bị người xấu làm hại thì làm thế nào? Hả?" Hoàng Phu Tuyết hôn một cái lên cổ của cô, dịu dàng hỏi.

"Sẽ không còn có người xấu..., huống chi là Tiểu Huyền tự mình đưa em đến, đúng rồi, nghe nói anh cách chức Tân Thần tới Châu Phi hả?" Thủy Băng Nhu chớp chớp đôi mắt to sáng ngời hỏi.

"Không cho phép gọi hần là Tân Thần, hần lại làm nhảm cái gì ở bên tai em rồi hả?" Hoàng Phu Tuyết hỏi như khẳng định, tiểu tử kia anh hiểu rõ nhất, mỗi lần đều ra tay với bảo bối của anh, hừ. . . . luôn nắm chắc anh nhất định sẽ nghe lời Tiểu Nhu nhi nói.

"Đó! Nhưng không gọi Tân Thần thì gọi thế nào?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, Lạc Tân Thần mặc dù là hơn tuổi cô, nhưng vẫn không có lớn tuổi hơn Hoàng Phu Tuyết, cũng không thể gọi em trai.

"Em có thể gọi hần Lạc Tân Thần, hoặc là tiểu tử thú, không gọi cũng được." Hoàng Phu Tuyết ghen ghét nói, cô là bảo bối của anh, chỉ có thể thân mật gọi một mình anh, bởi vì cô duy nhất là của anh, ở trong lòng Hoàng Phu Tuyết tự hào thầm nghĩ.

"Đó, còn chuyện vừa nói thì sao?" Thủy Băng Nhu cố gắng hỏi, cô cũng chỉ là hết sức giúp bọn họ mà thôi, ai kêu Hoàng Phu Tuyết đột nhiên nổi giận tất cả đều là lỗi của cô gây nên.

"Biết rồi, không cách chức hần đi Châu Phi cả đời, liền đổi thành một tuần lễ đi!" Hoàng Phu Tuyết đại xá nói, bà xã đại nhân cũng lên tiếng, anh có thể không nghe lệnh sao?

Nghe được anh nói, Thủy Băng Nhu cười cười, người đàn ông ở trước mắt nhất định phải đem mình làm hư mới được sao?

"Hôm nay bảo bảo có ngoan hay không?" Hoàng Phu Tuyết sờ sờ bụng của cô, cưng chiều hỏi.

"Ừ, thật biết điều." Thủy Băng Nhu đưa tay đặt lên bàn tay anh đang đặt trên bụng cô, hạnh phúc nói.

"Ha ha ha. . . . . Vậy thì tốt, đói bụng chưa nào? Về nhà ăn cơm! Anh kêu phòng bếp làm món ăn em thích ăn nhất." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, sau đó ôm cô muốn đi ra khỏi phòng làm việc, mặc dù giờ phút này anh rất muốn bông cô về nhà, nhưng là phụ nữ có thai nhất định phải rèn luyện nhiều hơn, nếu không khi sinh sẽ rất khổ cực.

"Đợi đã nào...! Cái này tặng anh, xem một chút có thích hay không?" Thủy Băng Nhu đưa quà tặng trong tay ra, cười nói.

"Quà tặng? Bảo bối tặng quà tặng cho anh sao? Là cái gì vậy?" Hoàng Phu Tuyết vui mừng hỏi, mở ra nhìn thấy bộ cái áo nằm ở trong hộp, trong lòng tràn đầy cảm động, bảo bối của anh đã biết quan tâm thương yêu anh rồi.

"Thế nào? Không thích sao? Không thích có thể cầm đi đổi, em không biết anh thích cái gì, cho nên chỉ là căn cứ theo cảm nhận của em để mua, thật không đẹp mắt. . . . . " Thủy Băng Nhu vẫn chưa nói hết liền bị môi ấm áp của anh ngăn chặn.

"Rất ưa thích, chỉ cần là đồ bảo bối thích anh đều rất ưa thích." Hoàng Phu Tuyết buông cô ra thâm tình nói.

"Thật? Vậy em thích đàn ông anh cũng sẽ thích nha." Thủy Băng Nhu hải hước nói, người đàn ông thông minh này vừa gặp phải cô liền thay đổi nói năng không còn mạch lạc đi, nếu là anh khi ở trên thương trường cũng vậy, tập đoàn Thánh Hoàng không phải đã sớm bị người ta thôn tóm rồi sao.

"Em dám? Có thích thì em chỉ được thích một mình anh thôi." Hoàng Phu Tuyết lòng đầy ghen tức nói, cô gái nhỏ này, cho chút màu sắc thì liền muốn nhuộm luôn cả anh.

"Không dám rồi, người đàn ông tốt nhất thế giới đã giao hết cả tim phổi cho em rồi, nếu em còn đi thích người đàn ông khác, ông trời sẽ không thể bỏ qua đâu, ha ha" Thủy Băng Nhu cười híp mắt nói.

"Như vậy nghe còn tạm được, đi, chúng ta về nhà ăn cơm thôi, con gái bảo bối của anh chắc cũng đói bụng rồi." Hoàng Phu Tuyết ôm lấy Thủy Băng Nhu ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu đi ra khỏi phòng làm việc, nhân viên trong công ty xa xa nhìn thấy bọn họ cũng rối rít cung kính chào hỏi, Thủy Băng Nhu đối với lần này tỏ vẻ mỉm cười gật đầu, nhưng là Hoàng Phu Tuyết bên cạnh cô cũng không vui mừng, bởi vì anh ghét nam nhân viên trong công ty thời điểm nhìn thấy bảo bối của anh, nháy mắt đó trong mắt toát ra kinh ngạc, mặc dù rất nhỏ, nhưng là vẫn bị anh nhìn ra, anh hận không được móc hết mắt của mấy tên đàn ông đó ra, bởi vì vẻ đẹp của Tiểu Nhu nhi chỉ có một mình anh mới có thể nhìn.

Thủy Băng Nhu nhìn gương mặt lạnh lùng của người đàn ông bên cạnh, không sao hiểu nổi, mới vừa rồi lúc đang làm việc rõ ràng vẫn rất tốt, thế nào vào

lúc này về mặt liền thay đổi rồi? Đàn ông ngã vào trong tình yêu rồi thì thật là kỳ quái, thôi, cô cứ đương nhiên cho là anh vốn ở trước mặt người ngoài không thích lộ ra về mặt khác mà thôi.

Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy duy trì gương mặt lạnh lùng, ngênh ngang ôm Thủy Băng Nhu đi dọc theo đường đi trong công ty, ở trong mắt người ngoài, bọn họ chính là một đôi tiên đồng ngọc nữ thật xứng đôi, dù sao nam thì tuấn tú, mà nữ thì rất xinh đẹp.

Đi tới đại sảnh công ty, bản tin kinh tế cập nhật qua một màn hình Lcd Tv lớn truyền vào trong tai những nhân viên tại đại sảnh.

".....Tập đoàn Đoàn thị đứng hàng top 50 tập đoàn mạnh nhất thế giới đang gặp phải vấn đề kinh tế nguy cấp, theo tiết lộ, nguyên nhân dẫn đến lần nguy cơ nghiêm trọng này là do Liêu tổng giám đốc tiền nhiệm của Đoàn thị nhân lúc tổng giám đốc Đoàn Thừa Phong đang ở Mỹ dưỡng bệnh, biến thủ một khoản tiền lớn, trước mắt quản lý không rõ tung tích, vì vậy tập đoàn Đoàn thị mới bị thiếu hụt một khoản vốn rất lớn, đối với hành động này của tổng giám đốc Liêu, Tập đoàn Đoàn thị yêu cầu truy cứu trách nhiệm trước pháp luật, đối mặt với nguy cơ nghiêm trọng như thế, Tổng giám đốc của tập đoàn Đoàn thị Đoàn Thừa Phong đang bệnh nặng như vậy có thể bình an vượt qua cửa ải khó khăn này hay không? Sự việc lần này thu hút sự chú ý rất lớn của ngoại giới....."

Thủy Băng Nhu nghe tin tức truyền đến, bước chân liền dừng lại.

"Thế nào? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Cả trái tim Hoàng Phu Tuyết cũng giắt ở trên người của Thủy Băng Nhu, căn bản cũng không có để ý tới nội dung đang truyền thanh, đối với anh mà nói, dù là thế giới sụp đổ, cũng không liên quan tới anh, chỉ cần bảo bối của anh bình yên vô sự là tốt rồi.

"Không phải, thân thể em rất tốt, là tin tức vừa rồi trên truyền thông nói tập đoàn Đoàn thị lâm vào nguy cơ, anh có nghe thấy không?" Thủy Băng Nhu lo lắng hỏi, vừa rồi hẳn là cô không nghe lầm.

"Có khả năng, trước kia cũng không thấy em có hứng thú với những tin tức kinh tế kiểu như thế này, yên tâm đi, công ty chúng ta sẽ không xảy ra chuyện như vậy, em đó, hiện tại chuyện cần làm là ăn uống cho thật tốt, dưỡng thai thật tốt, sau đó bình an sinh ra một cục cưng trắng trẻo mập mạp." Hoàng Phu Tuyết cho là cô lo lắng công ty mình cũng sẽ xuất hiện chuyện giống vậy, cho nên ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên cổ của cô, dịu dàng nói.

Bảo bối của anh thật là có điểm buồn lo vô cớ, công ty của anh không hề như vậy, hơn nữa những nhân tài của công ty đều là anh tự mình tuyển về, nếu là bọn họ còn để xảy ra chuyện như vậy, công ty còn muốn bọn họ làm cái gì.

Đối với nghi vấn của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết đương nhiên cho rằng đó là do tâm lý của phụ nữ mang thai, cho nên mới xuất hiện lo lắng như vậy, cô sao có thể biết, anh có đầy đủ tiền bạc nuôi bọn họ tới mấy đời, mà bản thân cô, chỉ cần vĩnh viễn làm một cô gái nhỏ được anh nâng niu trong lòng bàn tay là tốt rồi.

"Không phải nha, anh nghĩ đi đâu vậy, em không phải lo lắng cho công ty mình sẽ xuất hiện tình huống giống như vậy" Thủy Băng Nhu nóng nảy giải thích, chẳng lẽ trí nhớ của anh ấy giảm sút rồi, bằng không làm sao sẽ quên tổng giám đốc Đoàn Thừa Phong của tập đoàn Đoàn thị có ân tình với bọn họ, cô hiện tại còn thiếu người ta một ân tình rất lớn đó nha.

Thật ra thì Thủy Băng Nhu không biết, lần đó sau khi cô nhảy vào trong biển nước, Hoàng Phu Tuyết quả thật tìm cô tìm sắp nổi điên, lúc ấy vừa nghe có tin tức của cô, anh giống như kẻ điên đi đến bên cô, nào còn có thể bận tâm xem cô đang ở chỗ nào, chỉ nhớ lúc đó có một người đàn ông rất là mờ ước bảo bối của anh, hơn nữa bảo bối của anh lại còn lưu lại trong phòng ngủ của cái tên đàn ông chết tiệt đó nữa chứ, anh đâu có biết tên của cái tên đàn ông kia là Đoàn Thừa Phong, anh chỉ nhớ dáng dấp của anh ta rất là quyến rũ thiếu phụ là được rồi, nhất là muốn quyến rũ bà xã của anh.

"Không phải chứ? Sẽ không phải là em có hứng thú với tổng giám đốc của tập đoàn Đoàn thị chứ?! Há?" Hoàng Phu Tuyết ngây hiềm hỏi, nhìn về mặt anh giống như là nếu mà Thủy Băng Nhu dám nói một chữ "Vâng" là anh sẽ để cho tập đoàn Đoàn thị không thấy được mặt trời ngày mai vậy.

Trong mắt Thủy Băng Nhu chỉ một lòng đặt ở nguy cơ của tập đoàn Đoàn thị, không hề phát hiện giọng điệu của người đàn ông bên cạnh đang ẩn chứa đầy ghen tức, nhớ đến người thiếu phụ kia, cũng chính là mẹ của Đoàn Thừa Phong, đối xử với mình rất tốt, hình ảnh bà mờ lớn đôi mắt đẹp chăm chút, giục mình ăn cơm ngày đó vẫn còn hiển hiện trong đầu, mình sao lại có thể là một kẻ vong ân phụ nghĩa được? Huống chi nếu như không phải Đoàn Thừa Phong kéo cô từ dưới biển lên, cô còn có cái mạng này sao, Thủy Băng Nhu mất hồn trầm nghĩ.

Nhìn thấy Thủy Băng Nhu thần sắc bất ổn, trong mắt Hoàng Phu Tuyết dấy lên thần sắc nguy hiểm, trong giới kinh doanh, chuyện về Đoàn Thừa Phong tổng giám đốc của tập đoàn Đoàn thị anh vẫn biết ít nhiều, mặc dù đối với anh những chuyện bất quáai linh tinh về kẻ khác anh một chút cũng không muốn biết, nhưng là thường xuyên trong công ty cũng có đôi lúc lơ đãng nghe được, nghe nói là một người rất anh tuấn, thì thoảng anh vẫn nghe thấy cái tên Đoàn Thừa Phong xuất hiện trong những câu chuyện của các nhân viên nữ trong công ty.

Hừ..... Chẳng lẽ cái tên Đoàn Thừa Phong đáng chết kia đã hấp dẫn chú ý của bà xã anh? Vậy cũng không được, xem ra anh phải thi triển oai phong của phái mạnh trước mặt bảo bối của anh mới được, nếu không bà xã sẽ bị người ta câu đi mất nha.

"Tuyệt, nghĩ biện pháp giúp tập đoàn Đoàn thị vượt qua cửa ải khó khăn lần này đi!" Thủy Băng Nhu phục hồi lại tinh thần nói, dù sao người ta cũng là cô nhi quả mẫu (mẹ góa con côi), phải gánh vác cả một gia tộc thật không dễ dàng, huống chi người ta có ân cứu mạng cô.

"Cái gì?! Không cứu." Hoàng Phu Tuyết tức giận nói, tại sao phải giúp Đoàn Thừa Phong, anh hiện tại còn đang hận không được làm thịt tiểu tử Đoàn Thừa Phong kia, ai bảo hắn lại dám quyến rũ lực chú ý của bà xã anh, tại sao? Cũng bởi vì hắn lớn lên đẹp trai sao? Chỉ có mình hắn đẹp trai thôi sao? Hừ.....

Những người lui tới trong đại sảnh công ty đối với cuộc nói chuyện của tổng giám đốc và phu nhân rất là hiếu kỳ, nghe nói tổng giám đốc rất cưng chiều

phu nhân, nhưng cũng chiều tới trình độ nào, bọn họ cũng chưa có tự mình thấy qua, cho nên bọn họ nhìn thấy hành động như một cậu bé nũng nịu của Hoàng Phu Tuyết, con người đều muốn rút ra rồi, đó chính là tổng giám đốc đại nhân anh mình vô cùng của bọn họ sao? Tổng giám đốc lãnh khốc mà chỉ cần một cái ánh mắt tùy tiện đều khiến người ta tè ra quần đó sao? Trời ạ, này. . . . . Này khác biệt cũng quá lớn đi? Mặc dù giờ phút này bọn họ cũng rất muốn lưu lại để coi cho kĩ biểu tình của tổng giám đốc, dù sao đây cũng là trăm năm khó gặp nha, nhưng bọn họ lại lo lắng sau đó tổng giám đốc sẽ trả thù bọn họ, cho nên tất cả đều đi thẳng không dám liếc mắt dù chỉ một cái, đạt tới cảnh giới “Vô lễ với chó nghe, phi lễ chó nhìn.”

"Tuyết, chúng ta tại sao có thể thấy chết mà không cứu? Huống chi người ta lại là đại ân nhân của chúng ta." Thủy Băng Nhu chỉ trích, anh ắt rất cuộc đang suy nghĩ cái gì? Theo trước đây, anh nhất định sẽ thật sớm hoàn trả lại ân tình cho người ta, sau đó liền tốt nhất đến cả đời không qua lại với nhau mới đúng, thế nào vào lúc này tất cả đều thay đổi.

"Anh là tại sao phải cứu tiểu tử kia? Đợi chút. . . . . Em nói cái gì Đại Ân Nhân? Em biết tên tiểu tử kia khi nào, sao anh lại không biết?" Hoàng Phu Tuyết rất cuộc nghe được điểm mờ ám, nhưng sự ghen tức của anh vẫn không giảm, ngược lại có chiều hướng tăng, tại sao dám ám vệ đáng chết kia không có báo cáo chuyện báo bồi của anh biết một người đàn ông khác ngoài anh, hơn nữa còn chịu ân huệ của người ta, đáng chết, ngàn vạn lần không được là cái tính tiết tháo anh hùng cứu mỹ nhân kia nha, tâm tư của phụ nữ là dễ dàng bị tác động đến nhất, một chút xiu ân huệ nho nhỏ cũng sẽ khiến họ lấy thân báo đáp, đáng chết, ngàn vạn lần không được giống như những gì anh nghĩ, nếu không anh thật sẽ phát điên.

"Cạc cạc. . . . . Anh quên rồi? Lần đó rơi xuống biển không phải là Đoạn Thừa Phong cứu em sao, hơn nữa không phải là anh nửa đêm đi tới gia đình anh ta tìm em sao." Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, đó cũng là chuyện mới xảy ra nha? Thế nào nhanh như vậy liền quên mất?

"Hắn? Hắn gọi là Đoạn Thừa Phong?" Hoàng Phu Tuyết trong nháy mắt liền hiểu mọi chuyện đang xảy ra, tâm hơi dễ xuống, thì ra là anh hiểu lầm, vậy anh không phải là ăn dấm không đầu rồi hả? Không —— cũng không thể coi như là ăn dấm không đầu, dù sao ban đầu tiểu tử kia cũng rất mơ ước báo bồi của anh còn gì, xem ra anh phải đề phòng cho thật tốt mới được, hừ lần này trước hết giúp hắn, chờ bọn họ xóa bỏ ân oán, sau đó cả đời không qua lại với nhau, như vậy tiểu tử kia cũng sẽ không có cơ hội gặp lại báo bồi của anh, mà như vậy thì Tiểu Nhu nhi cũng không cần cả ngày nghĩ tới chuyện còn thiếu người ta một ân tình rồi.

"Biết rồi! Anh sẽ giúp hắn, vậy bây giờ có phải nên về nhà ăn cơm hay không? Bà xã đại nhân?" Hoàng Phu Tuyết ôm cô, ý xấu ở bên tai cô thổi khí, sau đó liếm liếm vành tai ửng đỏ, chọc cho cô khẽ run rẩy.

"Ừm. . . . . Anh, đừng làm rộn, có rất nhiều người đang nhìn đây." Thủy Băng Nhu khẽ rên một tiếng, gương mặt lại đỏ như trái cà chua, vô cùng dễ thương, Hoàng Phu Tuyết nhìn mà hận không được cắn một cái.

Hoàng Phu Tuyết mắt lạnh liếc mắt nhìn đại sảnh, sau đó nhu tình như nước nhìn gương mặt hồng hồng của Thủy Băng Nhu cười nói "Bọn họ không dám nhìn, đi, về nhà ăn cơm thôi."

Anh đương nhiên là sẽ không tiếp tục rồi, bởi vì không có ai so với anh rõ ràng hơn giờ phút này cô có bao nhiêu mê người, vẻ đẹp của cô chỉ có một mình anh mới có thể ngắm nhìn, anh hận không được giấu cô ở trong túi, khiến bất luận kẻ nào cũng không thấy được vẻ đẹp của cô, mới vừa rồi có mấy nhân viên không thức thời quả thực là chán sống rồi mà, lại dám len lén ngẩng đầu lên dám đuổi theo dõi báo bồi của anh, xem ra phải chỉnh đốn một trận ra trò mới được, Hoàng Phu Tuyết thầm nghĩ.

Những nhân viên kia sao có thể biết giờ khắc này Hoàng Phu Tuyết đang nghĩ cái gì, bọn họ chỉ biết là chỉ cần bọn họ đi bộ ngang đầu cũng sẽ bị ánh mắt rất ác độc của tổng giám đốc trừng, dọa bọn họ sợ đến mức trái tim đều muốn phát bệnh rồi, quả nhiên vẫn là vị tổng giám đốc lãnh khốc kia, cảnh tượng mới vừa rồi bọn họ thấy đều là giả mà.

Hoàng Phu Tuyết không liếc mắt nhìn đến đám nhân viên đang sợ hãi kia, ôm Thủy Băng Nhu ra khỏi cửa chính công ty.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97

Một hồi gió nhẹ thổi làm bay bay rèm cửa trong phòng làm việc của tổng giám đốc, phòng làm việc trang hoàng sang trọng đắt tiền, lại an tĩnh một cách khác thường, đây chính là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Đoạn Thừa Phong cứ như vậy lẳng lẳng ngồi ở trước bàn làm việc, hắn hôm qua mới mới vừa từ nước Mỹ trở về, chuyến đi này mất mấy tháng, lẽ ra thời gian trị liệu là hai năm, hắn chỉ tốn mấy tháng liền bình an trở về.

Hắn vốn cho rằng hắn không còn lại bao nhiêu thời gian, bởi vì căn bệnh hắn mắc phải vốn là bệnh di truyền của gia tộc, trong gia tộc chưa từng có ai có thể thoát được căn bệnh quái ác khiến cho người ta khó chịu nhưng lại chẳng thể làm gì này.

Hắn cho là hắn cũng sẽ không ngoại lệ mà mất mạng bởi căn bệnh này, không nghĩ tới mẹ hắn nhất quyết không chịu buông tay, khắp nơi tìm kiếm danh y, lần đi Mỹ trị liệu này của hắn cũng là nhờ mẹ hắn thông qua sự giới thiệu của một người bạn mới biết, vì để cho mẹ yên tâm, hắn chỉ biết thuận theo tâm

ý của bà, không nghĩ tới lại trị được hết bệnh.

Sở dĩ có thể hoàn thành trị liệu nhanh như vậy, tất cả cũng đều vì thiên sứ gọi Thủy Băng Nhu đó, người thiếu nữ hần lần đầu tiên nhìn thấy đã bị luân hãm vào, cái người thiếu nữ đã người yêu đó.

Hần vừa nhắm mắt, cặp mắt trong suốt kia của Thủy Băng Nhu lại không ngừng xuất hiện trước mắt hắn, mà bóng hình xinh đẹp của cô như quý mị khác sâu vào trong não hắn, đuổi cũng không đi, hắn càng muốn đuổi bóng dáng của cô đi, bóng hình xinh đẹp của cô lại càng in hằn trong đầu óc hắn.

Nơi trái tim giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, tình yêu cùng sự nhớ nhung của hắn đối với cô giống như cỏ dại lan tràn, vốn tưởng rằng khi trở về có thể phớt người tìm cô, ai ngờ công ty lại xảy ra chuyện lớn như vậy, không thể làm gì khác hơn là trước hết gác chuyện về cô lại một bên, nhưng dù là tìm được cô ấy thì thế nào, cô ấy đã có chồng, chẳng lẽ muốn phải tận mắt thấy bọn họ yêu thương nhau mới có thể buông tay sao? Điểm quan trọng nhất, hắn chỉ biết tên cô là Thủy Băng Nhu, từng học trong một trường quý tộc tại thành S, những thứ khác đều rất mơ hồ, biến người một mớ, hắn muốn tìm cô thật sự dễ dàng sao?

Liêu Cương Dĩ là người lúc trước hắn tự mình chọn lựa, không nghĩ tới dưới bề ngoài thật thà lại là dã tâm của loài lang sói, thừa dịp trong lúc hắn dưỡng bệnh lại biến thủ một khoản lớn như vậy.

Hừ. . . . . Lấy đồ của hắn mà lại có thể bình yên vô sự rồi đi sao, nghĩ vậy cũng quá ngây thơ rồi, dù là chân trời góc biển, người của hắn cũng sẽ lôi cổ Liêu Cương Dĩ trở về .

Đều do bản thân biết người không rõ, hôm nay mới có thể để xảy ra chuyện lớn như vậy, công ty này là năm đó cha từng bước từng bước liều mạng gây dựng nên, nói gì cũng không thể để cho nó đóng cửa, tiền Liêu Cương Dĩ tham ô sớm muộn cũng sẽ tìm trở về, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, điều quan trọng nhất lúc này là cần tìm kiếm hợp tác với một tập đoàn lớn, chỉ có như vậy, mới có một khoản tiền lớn rót vào công ty, có thể tạm thời giải quyết tình huống cấp bách này.

Nhưng là phải tìm công ty như thế nào mới thích hợp đây? Công ty nhỏ căn bản cũng không có đủ tiền bạc để mà có thể cứu tế công ty của mình.

Reng, reng, reng . . . .

Đoạn Thừa Phong nhấn nút trả lời điện thoại nội bộ trên bàn, giọng nói ngọt ngào của thư ký lập tức vang lên

"Tổng giám đốc, hội nghị sắp bắt đầu."

"Biết rồi." Đoạn Thừa Phong nói xong, đứng dậy sửa sang lại bản thân một chút, sau đó cầm một đồng tài liệu trên bàn đi tới phòng họp, đồng tài liệu kia là thư ký của hắn trong lúc hắn đi Mỹ đã âm thầm tổng kết lại việc buôn bán hàng ngày của công ty, bởi vì có một thư ký tài năng như vậy, hắn mới có thể nắm bắt rất nhanh tình huống của công ty để ra quyết sách tốt nhất.

Trong phòng họp rộng rãi sang trọng, Đoạn Thừa Phong trực tiếp đi tới ngồi vào vị trí chủ trì, biểu tình ôn trọng nho nhã, tài liệu trên tay tùy tiện đặt lên bàn hội nghị phía trước mặt, một tay gõ nhẹ nhẹ theo một quy luật nhất định lên mặt bàn, vừa lặng lẽ liếc ba nhân vật cấp dưới trước mặt, ừ, hiện tại ngoại trừ hắn ra thì tập đoàn Đoàn thị ba cổ đông này là lớn nhất.

Về mặt của những cấp dưới kia rất đa dạng muốn gì đều có, nhất là ba vị đại cổ đông ngồi bên cạnh hắn kia, trong ánh mắt có nét cười hả hê cùng với ý muốn chiếm đoạt rất rõ ràng.

Hừ. . . . . Bọn họ cho là như vậy thì có thể kéo hắn xuống đài được sao? Cho dù công ty lâm vào khốn cảnh này là do quyết sách sai lầm của hắn đi chăng nữa, bọn họ cũng không có cơ hội ngồi lên cái ghế tổng giám đốc này, bởi vì nắm cổ phần lớn nhất của công ty vĩnh viễn chính là hắn, nếu không phải nể mặt ban đầu bọn họ đã dốc sức cùng cha hắn gây dựng sự nghiệp, hắn đã sớm sa thải cái đám người sâu một chỉ biết ngồi không hưởng thành quả này rồi.

Ba vị đại cổ đông nheo mắt lại nhìn Đoạn Thừa Phong ngồi trên ghế chủ vị, bọn họ đã nói rồi đấy thôi, một ma bệnh sao có đủ tư cách ngồi lên ghế tổng giám đốc, hiện tại đem công ty biến thành cái bộ dạng này rồi, xem hắn làm thế nào cho mọi người một cái công đạo.

Ngồi ở vị trí bên trái là một lão già đầu tóc thưa thớt, hốc mắt sâu hoắm xuống, người đàn ông trung niên mặc tây trang Armani quý báu khế vuốt vải cọng tóc số lượng có hạn trên đầu, không đợi Đoạn Thừa Phong lên tiếng liền trầm giọng nói: "Công ty hiện tại lâm vào nguy cơ, đều là do quyết sách độc đoán của tổng giám đốc gây nên, đối với lần này mọi người không có ý chỉ trích tổng giám đốc, nếu như công ty luôn đứng trong hoàn cảnh thiếu hụt tiền bạc, như vậy công ty chắc chắn đóng cửa, hiện nay trong công ty, các nhân viên đều bàng hoàng, không thể chú tâm vào công việc, chúng ta phải nghĩ nghĩ pháp giải quyết vấn đề trước mắt. Ít nhất trước tiên phải chọn một người có thể chặn đứng chuyện này tới đảm trách việc lãnh đạo tập đoàn này, chúng tôi cũng chính là hi vọng tổng giám đốc có thể từ chức"

Người đàn ông trung niên nói xong ánh mắt cũng không thèm nhìn Đoạn Thừa Phong, ngược lại cô tình quan sát biểu tình của hai người ngồi đối diện. Xem ra ông ta hoàn toàn không có đem Đoạn Thừa Phong để vào trong mắt.

"Ông Trương, nói nhiều lời bịa đặt như vậy làm cái gì? không phải là ông muốn làm người lãnh đạo của cái tập đoàn này sao?" Quà nhiên, một lão trung niên hào sảng ngồi ở đối diện không chút lưu tình vạch trần mục đích thực sự của ông ta.

"Ông Hoa, chú ý lời nói của ông, chúng ta tới là để giải quyết vấn đề, không phải tới gây gổ, tôi chỉ nói ra suy nghĩ của bản thân thôi, ông có ý kiến ông cũng có thể nói, không ai cản ông." Lòng riêng của lão Trương bị vạch trần tại chỗ, trên mặt có chút xuống đài không được, vì vậy sắc mặt đỏ rực quát lão Hoa ngồi đối diện.

"Tôi không chú ý đó thì sao? Lão tử chính là nhìn thủng cái người tiểu nhân này. Muốn làm tổng giám đốc liền trực tiếp nói, trước mặt lão ra biểu diễn dối trá nhiều như vậy là cái gì? Lão Tổng giám đốc năm đó làm sao lại nuôi ông? Còn không bằng nuôi một con chó có lời hơn. Hoa lão tôi đây trước hết nói thẳng thắn đi, vị trí tổng giám đốc này tôi làm chắc rồi. Những người khác không phục liền rời đi Đoàn thị. Đoàn thiếu gia, lão tổng giám đốc năm đó đối với tôi có ân. Tôi sẽ không làm khó cậu, cậu có thể tiếp tục sống ở thành S, cũng có thể ra nước ngoài du học, dù sao thì tất cả phí dụng cũng do tôi chi trả."

Hai người một kẻ xảo trá, một lỗ mãng, đều không đủ để ngợi khen. Nhân vật lợi hại chủ yếu nhất ấy là người đàn ông từ đầu tới giờ vẫn ngồi bất động, ước chừng hơn 40 tuổi, lại giữ vị trí cao, là Diệp lão, người cùng cha giành thiên hạ. Ông ta chỉ là lẳng lặng nhìn hai người cãi vã, không ngăn lại, không tham dự, trên mặt thậm chí không có một chút biểu tình gì.

Sau khi Hoa lão nói rõ lời muốn nói xong, không khí trong phòng lập tức có chút tế nhị. Trương lão cũng không tiếp tục cùng lão ta cãi vã, đôi mắt nhỏ lên lên liếc Đoàn Thừa Phong vẫn một bộ dáng của người đàn ông trầm ổn.

Ánh mắt nghiêm nghị của Đoàn Thừa Phong quét qua một lượt hết các gương mặt của mọi người, bộ mặt lạnh lẽo nói: "Chuyện của công ty tất cả mọi người đều đã nghe nói, công ty hiện tại lâm vào khủng hoảng kinh tế, là thời điểm đang cần các chú tận tâm, không nghĩ tới mọi người lại sốt ruột tới không nén nổi như vậy, đều yêu ái cái ghế tổng giám đốc"

Ngón tay thon dài của Đoàn Thừa Phong gõ gõ lên mặt bàn. Quan sát ba người khác đang ngồi kia một cái, đột nhiên nở nụ cười: "Vẫn là Hoa lão hào sảng một chút. Nói vậy Trương lão và Diệp lão cũng có ý này đi?"

Ba người họ không nói lời nào, coi như là chấp nhận.

Đoàn Thừa Phong rét lạnh hừ một tiếng, thay đổi hình tượng dụ dàng lúc trước, lãnh khốc nói: "Vị trí này các người ai cũng lấy không được, chỉ có con cháu của tôi mới có thể ngồi vào."

"Có người không phục?"

Ba người lần nữa trầm mặc, vẻ mặt cùng nhìn Đoàn Thừa Phong trong ánh mắt đã thấy rõ đều đưa ra cùng đáp án.

"Đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng được. Vị trí này ngoại trừ con cháu của tôi ra. Không ai có tư cách ngồi vào, một đời thiên tử nhất triều thần. Các chú cũng đều có chút tích lũy rồi, đủ nửa đời sau tiêu xài rồi. Là lúc nên công thành lui thân rồi."

Đoàn Thừa Phong trầm mặc đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, ánh mắt cô đơn nhìn xe cộ lui tới phía ngoài kia, trong lòng có chút bi thương. Đám người kia khi hân hoan lúc yêu thương hân thì ra là đều có mục đích, hân hoan luôn không tin, không nghĩ tới bây giờ bọn họ rốt cuộc bộc lộ đã tâm của bọn họ ra rồi.

Hoa lão thở phì phò đứng lên, chỉ vào Đoàn Thừa Phong mắng: "Cậu muốn đuổi chúng tôi đi sao? Năm đó chúng tôi đi theo cha cậu dựng nghiệp, cậu vẫn còn nằm trong bụng đàn bà đấy (Ed: mấy lão điên, không phải cũng đều chui từ bụng đàn bà ra sao? Xoắn cái gì?). Tâm tình Lão tử đây tốt liền kêu cậu một tiếng thiếu gia, tâm tình không tốt thì con mẹ nó một đồng cứt chó cũng không bằng. Nếu không phải là cha cậu năm đó đối với tôi có ân, tôi liền trực tiếp đá cậu ra ngoài! Con mẹ nó cậu là cái thứ gì? Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng tôi có thể lôi kéo một tập đoàn lớn trợ giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này, chỉ bằng cổ phần của tôi ở cái công ty này là nhiều nhất!" Đoàn Thừa Phong lạnh lẽo nói, đây chính là những huynh đệ mà cha nói sao? Nếu như ông ấy biết được, nhất định sẽ từ trong mồ mà nhảy ra.

"Tập đoàn lớn? Ha ha ha. . . . . Cậu đang kể chuyện cười đó à? Tập đoàn lớn sẽ giúp công ty?" Hoa lão cười nói, công ty thiếu hụt cũng không phải chỉ là chút tiền bạc, một khi rót vào tiếp theo có thể mất hết cả vốn, có nhiều ông chủ sẽ đem sự nghiệp của mình ra đùa giỡn sao, trước mặt ông ta thậm chí biện pháp giải quyết chính là lợi dụng tài sản riêng của ông ta khẩn cấp rót vào, nhưng là nhất định phải là sau khi ông ta đã ngồi an ổn trên cái ghế tổng giám đốc, ông ta mới cam tâm tình nguyện trợ giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này, tên tiểu quý này dám nói lão không viết nháp.

"Về phần chuyện tiền bạc các người cũng không cần lo lắng, các người liền chuẩn bị cho tốt chuyện an dưỡng tuổi già đi!" Đoàn Thừa Phong cường ngạnh nói.

"Tổng giám đốc nói như vậy cũng quá khó có thể làm cho người ta tin phục đi! Cũng chỉ dựa vào mấy câu nói của tổng giám đốc chúng tôi liền phải về hưu sao? Ít nhất cũng phải để cho chúng tôi biết tập đoàn lớn nào sẽ trợ giúp công ty, như vậy chúng tôi mới có thể tâm phục khẩu phục về hưu, không phải sao?" Diệp lão vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng.

Ông ta chính là biết rõ Đoàn Thừa Phong trước mắt vẫn chưa có tìm được công ty có thể giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này, cho nên mới không nói lời thừa thãi, từ hôm qua Đoàn Thừa Phong trở về cho tới hiện tại, ông ta 24h đều phái người theo dõi, cho nên ông ta mới không chút đắn đo mang thân phận cổ đông của mình tới đánh cuộc.

Đoàn Thừa Phong cũng không nói lời nào, mắt lạnh nhìn một đám cổ đông trước mắt, đám người này liền nghĩ cứ như vậy ngồi lên ghế tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 98

Đối với sự trầm mặc của Đoàn Thừa Phong, cổ đồng trong phòng họp đều vô cùng hài lòng, nhìn dáng dấp kia thì chắc chắn là Diệp lão nói đúng, tổng giám đốc căn bản cũng không có tìm được công ty Đại Kim Chủ có thể giúp, xem ra hôm nay vị trí tổng giám đốc này đã định là của ông ta rồi.

Đoàn Thừa Phong cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, mắt lạnh quan sát các vị cổ đồng đang ngồi kia, không có chút kinh hoảng nào, những điều bọn họ nói ra ở đây đều nằm trong sự dự liệu của hắn, nhưng hắn cũng không có cách giải quyết, điều duy nhất có thể làm chỉ là tận lực kéo dài thời gian mà thôi.

"Thế nào? Tổng giám đốc không có gì để nói cho chúng tôi sao? Bộ dáng như vậy rất khó làm cho người tin phục đó, các vị nói xem có đúng không?"
Diệp lão mặt không vẻ gì hỏi.

Hừ. . . . . Lão hồ ly, rốt cuộc đã lộ ra cái đuôi hồ ly, nghĩ lấy thân phận cổ đồng uy hiếp hắn, quả thật cũng quá tự đề cao mình rồi, Đoàn Thừa Phong thầm nghĩ.

Đại bộ phận cổ đồng đang ngồi tại đây đều nhao nhao mà gật đầu đồng ý, tất cả mọi người lo lắng gật đầu chậm sẽ khiến cho Diệp lão không hài lòng, dù sao theo tình hình hôm nay xem ra, Diệp lão nhất định sẽ ngồi lên ghế tổng giám đốc, mọi người dĩ nhiên rồi rít nịnh bợ ông ta. Chỉ có số ít mấy vị ủng hộ Đoàn Thừa Phong vẫn kiên định đối với hành động của bọn họ thì xì mũi coi thường, không hề gật đầu đồng ý.

Đối với sự việc lần này, Đoàn Thừa Phong âm thầm ghi nhớ tên tuổi của mấy người kia, xem ra bên trong công ty vẫn có vài người hiểu rõ lý lẽ nhất định, nếu như hắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, hắn nhất định sẽ cất nhắc mấy người kia.

Cảm thấy điện thoại trong túi quần đang rung lên, Đoàn Thừa Phong lặng lẽ lấy điện thoại di động ra xem, trong đôi mắt hiện lên sắc thái vui mừng khó hiểu.

"Tổng giám đốc không nói lời nào? Chính là đồng ý từ chức? Như vậy hiện tại tôi lấy thân phận cổ đồng lớn thứ hai của công ty tuyên bố. . . . ." Diệp lão không kịp chờ đợi mở miệng nói, trong giọng nói còn kèm theo cả sự hưng phấn cùng kích động.

"Khoan, Diệp lão cũng thật thích nói thay lời người khác đi! Chẳng lẽ là bởi vì lớn tuổi, cho nên không nhớ rõ tôi còn chưa có mở miệng nói gì? Tập đoàn lớn mà tôi liên lạc đã đứng ngoài cửa phòng họp rồi, nếu như mọi người nhất định muốn gấp, vậy thì cũng nên gấp qua đi! Nếu không sẽ lại có người dùng thân phận cổ đồng áp bức người." Đoàn Thừa Phong trào phúng ám chỉ.

"Hừ. . . . . Nếu cậu thật sự có thể mời được một tập đoàn lớn trợ giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này, chúng tôi liền tâm phục khẩu phục, nhất định sẽ tự động chào từ biệt." Diệp lão phách lối nói, nhai con ngu ngốc, đến thời khắc mấu chốt này rồi mà còn cố nói láo, ông liền liếc mắt một chút xem hắn mời diễn viên nơi nào đến diễn màn kịch này.

Nghe được lời Đoàn Thừa Phong nói, Diệp lão ngồi rất trấn định, không có chút lo lắng nào, những cổ đồng khác thì lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, nhìn bộ dáng bây giờ của tổng giám đốc không giống như là đang nói dối, trời ạ, nếu là bọn họ chọn sai đối tượng ủng hộ rồi thì làm thế nào? Trong phòng họp bắt đầu xuất hiện náo động nho nhỏ.

Ánh mắt Diệp lão nghiêm nghị quét về phía đám cổ đồng gấp gấp kia một cái, mọi người rồi rít lẳng xuống, ánh mắt rét lạnh của Đoàn Thừa Phong thấy tất cả, buồn cười nhíu mày, sao ánh mắt của đám cổ đồng này giống như là chuột thấy mèo vậy.

Cốc cốc cốc. . . . .

"Mời vào!" Đoàn Thừa Phong trầm thấp lên tiếng.

Tiểu thư thư ký dẫn một đám người mặc tây trang tiến vào phòng họp, cầm đầu là một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính gọng vàng.

Vừa rồi thư ký gửi nhắn tin cho hắn nói có một người đàn ông tự xưng là phụ tá của tổng giám đốc tập đoàn Thánh Hoàng, tới bàn về sự hợp tác của Thánh Hoàng và Đoàn Thị, điều này thực đề cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cũng chưa từng có quan hệ hay giao tình gì với người của tập đoàn Thánh Hoàng. Nhưng tại sao thời điểm khi hắn cần trợ giúp nhất, bọn họ lại tới trợ giúp đây?

Đoàn Thừa Phong âm thầm quan sát người trước mắt, anh ta hẳn là người dẫn đầu, người đàn ông tuổi chừng 27, 28, một đầu tóc ngắn gọn gàng, áo sơ mi trắng cổ áo khê rộng mở, ông tay áo áo sơ mi được xắn lên quá nửa ống tay, lộ ra làn da màu lúa mì, đôi mắt thâm thúy có hồn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hấp dẫn, đặc biệt là khi được phối hợp chung một chỗ, càng thêm giống như một tác phẩm hoàn mỹ của thượng đế.

Giữa lúc Đoàn Thừa Phong quan sát Lý Khang, anh ta cũng đang quan sát Đoàn Thừa Phong, người đàn ông ở trước mặt chính là tổng giám đốc của Đoàn thị? Dáng dấp thật không có xuất sắc như tổng giám đốc của bọn họ.

Gương mặt tròn bóng có vẻ trắng nõn khác thường có lẽ là do thời gian dài bị bệnh, lộ rõ góc cạnh anh tuấn lạnh lùng; tròng mắt màu xanh dương thâm thúy, nhuộm sắc màu mê người; lông mày dài rậm, mũi cao thẳng, hình dạng đôi môi tuyệt mỹ, không chút nài không bộc lộ sự đáng hoàng mà cao quý cùng ưu nhã, một đầu tóc ngắn vàng óng ánh rậm rạp cũng có loại cuồng dã làm cho người ta khó mà kháng cự.

Tổng giám đốc Đoàn thị là con lai? Lý Khang khẽ nhíu mày, anh cũng không biết vì cái gì mà tổng giám đốc lại kêu anh tới trợ giúp Đoàn thị, tổng giám

độc không phải là chưa từng lui tới riêng tư gì với Đoàn thị sao, cho dù là lui tới trên phương diện làm ăn cũng không có, hơn nữa thời điểm nghe tổng giám đốc phân phó làm chuyện này, anh hình như cảm thấy vẻ mặt của tổng giám đốc là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, thật là kỳ quái! Chỉ là tâm tư của tổng giám đốc anh cũng không thể tùy tiện suy đoán ra được.

Về mặt Diệp lão vốn là đang trấn định trong nháy mắt nhìn thấy Lý Khang liền hồng mắt, Lý Khang là ai? Tướng yêu của tổng giám đốc tập đoàn Thánh Hoàng, năng lực siêu quần, ở trên thương trường ai mà không biết hắn? Chỉ cần hắn xuất hiện, cũng chính là đại biểu tổng giám đốc của Thánh Hoàng xuất hiện. Những cổ đông khác vừa rồi mới giả bộ trấn định lại sau khi nhìn thấy Diệp lão biến sắc mặt, trong nháy mắt nóng nảy lo lắng, xem ra bọn họ thật sự cuộc nhăm cửa rồi.

"Tổng giám đốc Đoàn, chào anh! Tôi là phụ tá Lý Khang của tổng giám đốc tập đoàn Thánh Hoàng, tôi đem phương án hợp tác của Thánh Hoàng với quý công ty tới, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!" Lý Khang đưa tay phải ra nói, mặt không biến sắc quét một vòng những người khác trong phòng họp.

"Phụ tá Lý, rất hân hạnh được biết anh, hợp tác vui vẻ! Mời ngồi!" Đoàn Thừa Phong đưa tay trái ra bắt tay phải Lý Khang, dẫn anh ta đi về phía chỗ ngồi bên cạnh tôi.

"Giám đốc Đoàn, đây là phương án hợp tác giữa chúng ta, nếu như anh đồng ý, tập đoàn Thánh Hoàng sẽ vô điều kiện đem toàn lực giải quyết vấn đề thiếu hụt tài chính của Đoàn thị." Lý Khang thân sĩ gật đầu một cái, sau đó từ trong tay thư ký phía sau cầm lấy tài liệu đưa qua cho Đoàn Thừa Phong, đây rõ ràng là chuyện tốt, chỉ cần là người khôn ngoan đều sẽ ký hợp đồng hợp tác này, trừ phi đối phương là kẻ ngu, anh đi theo bên cạnh tổng giám đốc lâu như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy qua tổng giám đốc để cho đối phương chiếm lợi ích nhiều như vậy, thật sự là kỳ quái, lẽ nào Đoàn Thừa Phong biết tổng giám đốc, nhìn biểu tình của đối phương lại không giống.

Đoàn Thừa Phong cầm lấy tài liệu trong tay Lý Khang lật xem, theo thời gian trôi qua, chân mày hắn nhíu càng sâu, trong lòng nghi vấn tại sao tập đoàn Thánh Hoàng lại giúp mình vô điều kiện như vậy, hơn nữa cái phương án này có thể nói là Đoàn thị bọn họ thu lợi tương đối nhiều, trong truyền thuyết tổng giám đốc thân bí Hoàng Phu Tuyết của tập đoàn Thánh Hoàng trên thương trường cũng không phải là người nhân từ, vậy anh ta làm như vậy có mục đích gì? Nhưng lúc này hắn không được phép suy nghĩ nhiều, các vị cổ đông trước mắt đang mơ ước cái ghế tổng giám đốc, chỉ có ký hợp đồng này, về sau Đoàn thị mới có thể hoàn toàn theo phương thức thống trị của hắn mà phát triển ngày càng huy hoàng.

Đoàn Thừa Phong không nói hai lời, lập tức cầm bút lên, ở trên hợp đồng rồng bay phượng múa ký tên của mình.

Diệp lão nhất thời gấp đến thở không ra hơi, nhìn Đoàn Thừa Phong ký tên, hi vọng của ông ta đã thất bại, nhất thời thở phào đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng họp, thấy động tác của Diệp lão, một bộ phận cổ đông cũng rối rít noi theo.

"Đợi chút. . . . . Diệp lão hắn không có quên những lời vừa rồi nói chứ!" giọng nói như quỷ mị của Đoàn Thừa Phong vang lên giữa lúc Diệp lão sắp bước ra tới cửa

"Diệp lão nói? Là nói cái gì? Diệp lão nói luôn luôn sẽ không quên." Một cổ đông nghi ngờ nói, hắn lập tức bị đồng nghiệp bên cạnh gõ một cái vào đầu.

Nghe thế, Diệp lão trong nháy mắt tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, giận dữ hét: "Lời của tôi nói từ trước đến giờ luôn một lời đã định, về phần đơn xin từ chức tôi sẽ cho người gửi tới sau." Nhìn tình hình hôm nay ông ta nhất định là phải rời khỏi Đoàn thị rồi, nếu không sẽ khó khiến cho người ta phục.

"Tôi không có ý tứ muốn Diệp lão từ chức, vừa rồi tôi chỉ nói là Diệp lão lớn tuổi, là thời điểm nên về hưu hưởng phúc rồi, về phần đơn xin từ chức, Diệp lão cũng không cần làm vậy." Đoàn Thừa Phong cười nói, dù sao đối phương cũng đã theo cha cùng nhau gây dựng Đoàn thị, không có công lao cũng có khổ lao, tin tưởng cha nhất định không hy vọng mình đối với huynh đệ của ông ấy đuổi tận giết tuyệt.

"Lão phu biết, chuyện trong công ty tổng giám đốc làm chủ đi!" Diệp lão bình thản nói, thật ra thì nội tâm đã sớm lộn lộn, nói không cảm động đều là gạt người, dù sao những năm gần đây, ba đại cổ đông bọn họ vẫn o ép những quyết sách của tổng giám đốc, không nghĩ tới cậu ta thế nhưng mặc kệ hiểm khích lúc trước, sự độ lượng của cậu ta thực làm cho người ta kính nể, xem ra thật sự là giang sơn rộng lớn có người tài xuất hiện, Trường Giang sóng sau đề sóng trước, bọn họ già rồi, bây giờ là thiên hạ của người tuổi trẻ, Diệp lão suy nghĩ một chút, ít nhất hiện tại ông không phải là bị người ta đuổi việc, danh dự vẫn được bảo toàn, có tức cũng phải thuận theo thôi, cất bước rời khỏi phòng họp.

Sau khi Diệp lão đi, những cổ đông khác trong nội tâm âm thầm lo lắng, vừa rồi Diệp lão nói nếu như tổng giám đốc tìm được công ty Đại Kim Chủ trợ giúp, bọn họ sẽ phải từ chức theo Diệp lão, hiện tại Diệp lão đi rồi, tổng giám đốc sẽ lại lần nữa nắm quyền, không biết là nhậm chức rồi có đuổi việc bọn họ hay không, dù sao mới vừa rồi là bọn họ uy hiếp tổng giám đốc.

"Tan họp đi, hi vọng mọi người làm tốt bổn phận của chính mình." Đoàn Thừa Phong nói, nhân vật lợi hại đi rồi, những người khác không tạo nổi gió lớn, huống chi chiều này của hắn chính là thu mua lòng người, tin tưởng bọn họ về sau cũng không dám quá càn rỡ nữa.

Những cổ đông khác nghe được lời Đoàn Thừa Phong nói, kích động đi ra khỏi phòng họp, xem ra chén cơm của bọn họ đã bảo vệ được rồi.

Trong phòng họp rộng lớn nháy mắt chỉ còn lại Đoàn Thừa Phong và nhóm người Lý Khang mang tới.

"Phụ tá Lý, không ngại nói chuyện với tôi một chút chứ?" Đoàn Thừa Phong lễ phép hỏi, trong lòng hắn còn có rất nhiều nghi vấn muốn biết, dự án hợp tác lần này có thực là từ trên trời rơi xuống hay không, hắn bắt đầu có chút mê mang, Tổng giám đốc Hoàng làm như vậy rốt cuộc có ý gì, có lẽ Lý Khang sẽ biết, dù sao Lý Khang là phụ tá anh ta tín nhiệm nhất.

"Tổng giám đốc Đoàn, nếu như anh muốn phải hỏi về nội dung phương án lần hợp tác này, tôi có thể thảo luận với anh, nhưng nếu như anh muốn hỏi tại sao tổng giám đốc của chúng tôi lại đưa ra một phương án như vậy, hơn nữa còn để cho Đoàn thị của các vị vô duyên vô cớ thu lợi nhiều như vậy, thì tôi

không cách nào cho anh một cái đáp án, bởi vì tôi cũng không biết tình huống cụ thể, đây là tổng giám đốc tự mình ra lệnh." Lý Khang cười nói, lúc ấy chính anh cũng rất kinh ngạc.

"Ách. . . . . Tôi hiểu rồi, lần này vất vả cho anh rồi." Đoạn Thừa Phong cùng từ tốn nói, không nghĩ tới phụ tá của tổng giám đốc tập đoàn Thánh Hoàng thế nhưng trả lời vấn đề của hắn trực tiếp như vậy, xem ra phải tự mình đi bãi phỏng tổng giám đốc của bọn họ mới có thể biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

"Không khó cực, thi hành theo lệnh của tổng giám đốc là việc đương nhiên thôi!" Lý Khang mỉm cười nói, cho dù anh rất muốn giúp công ty kiếm về một chút tiền nhưng cũng chẳng có cách nào, bởi vì đây là tổng giám đốc trực tiếp ra lệnh, anh chỉ phụ trách thi hành mà thôi.

"Ách. . . . . Vậy hợp tác vui vẻ!" Đoạn Thừa Phong lần nữa đưa ra tay phải của mình ra nói, phụ tá này của tổng giám đốc tập đoàn Thánh Hoàng này quả là vô cùng thẳng tính, ngay cả mấy câu nói xã giao cũng không muốn nói, có lẽ ngoại trừ năng lực xử lý công việc, đây cũng là một trong những nguyên nhân tổng giám đốc của Thánh Hoàng trọng dụng anh ta.

"Tổng giám đốc Đoạn, hợp tác vui vẻ! Cáo từ." Lý Khang lễ phép nói, anh luôn luôn nghĩ cái gì thì nói cái đó, tổng giám đốc của anh có thể hiểu hành động này của anh, nhưng cũng không có nghĩa những người khác có thể hiểu anh, cho nên anh vẫn là quyết định nhanh một chút kết thúc cuộc chuyện trò này, hơn nữa anh còn muốn tới gặp tổng giám đốc để báo cáo lại kết quả.

"Đi thông thả! Trợ lý Trương, cô tiễn phụ tá Lý, đi thông thả." Đoạn Thừa Phong đưa Lý Khang đến cửa thang máy nói.

Buổi sáng hôm sau, Đoạn Thừa Phong sau khi xử lý công vụ xong quyết định đến tập đoàn Thánh Hoàng bãi phỏng vị tổng giám đốc thần bí kia một cái, có lẽ có thể từ trong miệng anh ta biết được lý do anh ta trợ giúp mình.

Nhân viên tập đoàn Thánh Hoàng đã bắt đầu một ngày mới với công việc bận rộn, Đoạn Thừa Phong tự mình lái xe tới cửa tòa nhà lớn của Thánh Hoàng, dừng xe ở một vị trí trống.

Từ một khắc Đoạn Thừa Phong xuống xe kia, chung quanh không ngừng có nữ giới mắt tỏa sáng đầy tâm ý liếc sang, dù sao một soái ca tuấn tú đến mức này không phải dễ gặp được nha, mọi người đương nhiên là muốn nhìn cho đã con mắt một chút.

Đoạn Thừa Phong không nhìn đến những ánh mắt khác thường kia, trực tiếp đi vào tòa cao ốc của tập đoàn Thánh Hoàng, trên đường phải nữ rồi rít suy đoán vị soái ca anh tuấn này không biết có mối quan hệ thế nào với tập đoàn Thánh Hoàng? Chẳng lẽ là cái vị tổng giám đốc thần bí đó của tập đoàn Thánh Hoàng sao?

"Chào ngài, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?" Nữ lễ tân si mê nhìn bóng dáng của Đoạn Thừa Phong, ngọt ngào nói, người đàn ông ở trước mặt này đáng đáp thật đúng là anh tuấn, mặc dù không có đẹp trai bằng tổng giám đốc của bọn họ, nhưng tổng giám đốc đại nhân của bọn họ là người đã có chủ rồi, họ không có cơ hội, nếu có thể mê hoặc người đàn ông trước mặt này cũng không tồi, dù sao lòng thích cái đẹp mọi người đều có.

"Tôi muốn tìm tổng giám đốc của các vị, có thể giúp tôi thông báo một tiếng được không?" Đoạn Thừa Phong cười nói, trong ánh mắt mang theo chút xa cách.

"Tổng giám đốc? Xin hỏi ngài là?" Nhân viên lễ tân hỏi, hôm nay tổng giám đốc căn bản cũng không có tới làm, nghĩ đến cũng đúng, cái vị tổng giám đốc cung chiều vợ như mạng đó nhất định là đang ở nhà bởi phụ nhân của ngài ấy rồi, làm gì còn có tâm trạng muốn tới công ty, hỏi anh ta như vậy, chỉ là vì cô ta muốn mượn có để biết thêm một chút về trai đẹp này mà thôi.

"Tôi là Đoạn Thừa Phong." Đoạn Thừa Phong lãnh đạm nói một câu, bộ dạng thân thiện của nhân viên lễ tân, hắn có chút chán ghét, nhưng là không thể làm gì, mặc dù hắn có thể trực tiếp để cho thư ký của mình hẹn trước với tổng giám đốc của Thánh Hoàng nhưng là hắn không kịp đợi muốn bãi phỏng tổng giám đốc Hoàng.

Đoạn Thừa Phong? Trai đẹp liền tên cũng dễ nghe như vậy, chỉ là cái tên này thế nào quen tai như vậy, giống như đã nghe qua ở đâu đó rồi, nữ lễ tân trầm nghĩ.

"Xin hỏi có thể giúp tôi liên lạc với tổng giám đốc của các vị được không?" Đoạn Thừa Phong chau chau mày nhìn vị tiểu thư trước mắt đang du hồn tạt đầu đầu, nhã nhặn hỏi một câu.

"Ồ ô, xin lỗi, tổng giám đốc của chúng tôi hôm nay chưa đi làm." Nhân viên lễ tân phục hồi tinh thần, ngượng ngùng nói.

Nghe được lễ tân trả lời, trong lòng Đoạn Thừa Phong có chút không vui, cái người mê trai trước mặt này biết rõ tổng giám đốc của họ chưa có đi làm, lại vẫn muốn tới hỏi chuyện của hắn, đây không phải là rõ ràng muốn làm trễ nải thời gian của hắn sao.

"Chỉ là ngài có thể tới nhà của tổng giám đốc tìm ngài ấy, ngài chờ một chút, tôi viết địa chỉ nhà tổng giám đốc của chúng tôi cho ngài." Nữ lễ tân không đành lòng nhìn thấy ánh mắt thất vọng của trai đẹp, lặng lẽ nói với Đoàn Thừa Phong, cái địa chỉ này chính là trong lúc vô ý cô ta nghe được tổng giám đốc giao phó Thư ký của ngài ấy nói rằng nếu có người rất quan trọng tới tìm ngài thì phải tới nhà tìm.

Nhân viên lễ tân lặng lẽ đưa tờ giấy nhỏ lên cho Đoàn Thừa Phong, mặt chờ đợi nhìn hẩn, xem bộ dáng là hi vọng hẩn khen ngợi bộ dáng của cô ta.

"Cám ơn cô. Đoàn Thừa Phong khách khí nói, sau đó cầm tờ giấy nhỏ đi ra khỏi cao ốc của tập đoàn Thánh Hoàng.

Nữ lễ tân không cam lòng đứng ở trước quầy, mắt ngăm oán nhìn theo phương hướng Đoàn Thừa Phong vừa rời đi, cô ta vốn tưởng rằng cho trai đẹp địa chỉ nhà tổng giám đốc sẽ có thể lấy được chút cảm tình của anh ta, không nghĩ tới có được chỉ là một câu "cám ơn cô.", tức chết cô rồi, lại trắng trợn mất đi một cơ hội, đợi chút. . . . Đoàn Thừa Phong? Đoàn Thừa Phong? Đây không phải chủ nhân của trận huyền não mấy ngày nay sao? Tổng giám đốc tập đoàn Đoàn Thị, trời ạ, cô cứ như vậy liên đề mất trắng một cơ hội tốt đến vậy, tức chết cô mà.

Trong lâu đài, Hoàng Phu Tuyệt thận trọng đỡ Thủy Băng Nhu xuống cầu thang, vốn là anh muốn bế cô đi, ai ngờ Thủy Băng Nhu nói muốn luyện thể lực một chút, nếu không đến lúc sinh sẽ rất khổ cực, Hoàng Phu Tuyệt cảm thấy cô nói có lý, liền theo ý cô, nói là theo ý cô, nhưng là anh cũng không nhịn được kè kè ở bên cạnh chống đỡ cho cô, chính là lo lắng cô bởi vì sức nặng trong bụng càng lúc càng lớn mà không cẩn thận ngã xuống.

"Bé cưng, cẩn thận, không cần đi bước dài như vậy."

"Em đã đi rất chậm rồi." Thủy Băng Nhu bắt đầu dĩ nói, người đàn ông ở trước mặt này có phải là đã quá khản trương hay không, theo cái bụng ngày càng lớn lên của cô, thì anh ấy giống như là cũng càng ngày càng trở nên cẩn thận hơn rồi, thật không biết rốt cuộc là cô mang thai hay anh mang thai nữa.

"Cẩn thận một chút, bụng của em nặng như vậy, có thể rất vất vả hay không, anh giúp em đỡ bụng." Hoàng Phu Tuyệt đặt tay xuống dưới bụng Thủy Băng nhu nâng lên, làm nhẹ bớt sức nặng ở bụng cho Thủy Băng Nhu.

"Hắc hắc, như vậy có phải là đỡ khổ cực hơn rồi không." Hoàng Phu Tuyệt mặt hả hê nhìn Thủy Băng Nhu, hi vọng cô có thể tán thưởng sự thông minh của anh, cho anh một cái hôn ngọt ngào.

"Tuyệt, anh đang làm cái gì vậy? Như vậy thì em đâu có cách nào đi bộ được, trong bụng chính là bảo bảo, không phải dựa hấu, làm sao anh có thể nâng lên như vậy." Thủy Băng Nhu thờ phỉ phò oán thán, chỉ là trong mắt cô chưa đựng đầy sự ngọt ngào.

"Không thể đỡ như vậy sao? Nhưng em sẽ rất khó chịu, bảo bảo nặng như vậy, để anh bế em đi." Hoàng Phu Tuyệt mặt đầy lo lắng nói.

"Không có việc gì ..., phụ nữ nào mang thai cũng đều như vậy cả, huống chi cũng sắp tới phòng ần rồi." Thủy Băng Nhu cười nói.

Hoàng Phu Tuyệt nhìn một chút phòng ần đang ở trước mắt, vì vậy liền thôi, anh thận trọng đỡ Thủy Băng Nhu, chỉ là cũng không có làm động tác nào khoa trương như lúc vừa rồi.

Vì vậy trong lâu đài ngày ngày đều tái diễn một màn như vậy, đối với sự khản trương của ông chủ, người làm trong lâu đài cũng chỉ có thể chau chau mày, bày tỏ không thể làm gì.

Hoàng Phu Tuyệt đỡ Thủy Băng Nhu ngồi xuống trước bàn ăn xong, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh cô.

"Uống bát canh tâm bồ này trước đi" Hoàng Phu Tuyệt dùng cái muỗng múc một thìa canh thổi thổi cho nguội, sau đó đưa tới trước miệng Thủy Băng Nhu, dụ dỗ nói, biết cô ăn nhiều thứ canh tâm bồ này cũng ngán, nhưng là không có biện pháp, uống nhiều canh chút, phụ nữ có thai và đứa bé mới có thể khỏe mạnh hơn.

Thủy Băng Nhu nhìn trông mắt anh lo lắng, khéo léo uống.

"Thật biết nghe lời, rất đáng được thưởng." Hoàng Phu Tuyệt thấy canh đã thấy đáy chén rồi, để thìa xuống nói, miệng nhẹ nhàng đặt lên khóe miệng cô một nụ hôn

"Đây là cá chép hôm nay mới cho người ra sông đánh bắt được, em nếm thử một chút xem có ngon không?" Hoàng Phu Tuyệt dùng chiếc đũa gấp lên đĩa cá chép trên bàn ăn thoạt nhìn rất ngon mắt, tỉ mỉ gỡ xương cá cho Thủy Băng Nhu, cho đến khi xác định đã không có xương cá rồi mới đặt vào đĩa trước mặt cô, sau đó anh lại tiếp tục giúp cô chuẩn bị các món ăn khác.

"Sao? Ăn ngon không?" Hoàng Phu Tuyệt mong đợi hỏi, trên sách nói phụ nữ có thai bình thường đều thích những món ăn mới mẻ, hơn nữa hơi có vị chua, cho nên anh mới kêu người làm cho thêm một chút xiu dầm vào thức ăn, hi vọng cô sẽ thích, không vì cái gì khác, anh chính là muốn sủng cô lên tận trời mà thôi, bởi vì đó là người phụ nữ anh yêu sâu đậm nhất, mặc dù về phương diện ăn uống cô chưa có được dạy nhiều, mà không đơn thuần là ở phương diện ăn uống, liền những phương diện khác cũng không có học qua, cho nên liền không nhìn được giúp cô chuẩn bị cho thật tốt mọi thứ, tất cả tất cả đều muốn tốt nhất.

"Ừm, ăn thật ngon, nếu tăng thêm một chút dấm nữa thì càng ngon hơn." Thủy Băng Nhu thờ dài nói, nghe nói là cá này anh đặc biệt cử người đi bắt về, hơn nữa từ hương vị cá này có thể thấy bên trong nó đã đặt vào không ít tâm tư, trong lòng của cô giờ phút này cảm thấy đặc biệt ngọt ngào.

"Còn chưa đủ chua sao? Để anh nếm." Hoàng Phu Tuyệt đối với điều Thủy Băng Nhu nói cảm thấy nghi ngờ, anh đã để cho người ta tăng thêm không ít dấm, chẳng lẽ còn không đủ? Hoàng Phu Tuyệt dùng chiếc đũa dính một chút nước cá, bỏ vào trong miệng nếm nếm.

"Ừm . . . . . Quá chua." Hoàng Phu Tuyết nhủ mặt cảm ly nước để ở bên cạnh lên uống, chua như vậy, bảo bối của anh còn nói không đủ chua, trời ạ, liền hăm rằng cũng muốn mềm nhũn luôn rồi, bảo bối của anh sao có thể ăn được như vậy đây.

"Ha ha ha. . . . . Rất nhiều phụ nữ có thai đều là ăn tương đối chua , đặc biệt là những phụ nữ có thai mà nôn nghén ." Nước Băng Nhu cười nói.

"Bé cưng không thấy khó ăn sao?" Hoàng Phu Tuyết hỏi, ăn nhiều dấm như vậy đối với bảo bối và phụ nữ có thai có sao không nhỉ? Xem ra anh lại phải xem lại sách cho tốt một chút

"Bé cưng không thấy khó ăn." Thủy Băng Nhu không nhịn được trêu chọc anh, quệt mồm nói.

"Đúng, đúng, Bé cưng!! Vị rất ngon." Hoàng Phu Tuyết có điều ngụ ý nói, mắt nóng rực như có thể thiêu cô cháy rụi.

"Hừ hừ, miệng lưỡi trơn tru, em cảm thấy ăn rất ngon, đúng rồi, lần sau kêu đầu bếp khi nấu cho thêm nhiều dấm một chút." Thủy Băng Nhu cười nói, sau đó bắt đầu ăn.

"Biết rồi, thích thì ăn nhiều hơn một chút đi." Hoàng Phu Tuyết tiếp tục gấp thức ăn cho cô, mặt cưng chiều nhìn cô ăn xong, cô gái trước mắt chính là cô gái anh muốn cưng chiều cả đời.

"Ừ, anh cũng ăn đi, có phải hay không, bảo bối, gọi cha cùng ăn với chúng ta đi." Thủy Băng Nhu vuốt ve bụng đã nhô ra nói, anh ấy vốn là như vậy, mỗi lần ăn cơm đều chỉ lo gấp thức ăn cho cô, hoàn toàn quên mất mình.

"Được , được, anh cũng ăn đây, một nhà ba người chúng ta cũng ăn." Hoàng Phu Tuyết đặt tay lên trên tay Thủy Băng Nhu đang đặt trên bụng, dịu dàng nói, cô cũng là cực kỳ để ý anh, luôn là sử dụng phương thức đa dạng để cho anh cùng dùng bữa với cô, mặc dù anh thường sợ món ăn sẽ bị nguội, cho nên trước cô ép cô ăn xong, rồi mới tới phiên mình tự ăn.

***

P/s: Sủng tới không còn gì sủng hơn

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Từ khi Thủy Băng Nhu mang thai đến bây giờ, Hoàng Phu Tuyết thường xuyên ở nhà, phần lớn công việc cũng là thừa dịp Thủy Băng Nhu lúc nghỉ ngơi ở nhà xử lý, đối với điều này Thủy Băng Nhu mặc dù bất đắc dĩ, nhưng là cũng không cách nào làm gì, nói anh cũng sẽ không nghe, người đàn ông này cưng chiều cô vô cùng ngày ngày giống như một cậu nhóc đánh vào bên cạnh cô, hơn nữa còn thỉnh thoảng ghen với đứa nhỏ trong bụng cô, hiện tại đứa bé còn chưa có ra đời, anh đã ai oán nhìn chăm chăm vào bụng cô như vậy, nếu là ra đời rồi còn như vậy sao?

Cơm nước xong sau, Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách lớn, người giúp việc đã sớm đặt lên trên mặt bàn trước sa lon rất nhiều loại hoa quả.

Hoàng Phu Tuyết đem Thủy Băng Nhu ôm vào trên người mình, giúp cô tìm một vị trí thoải mái xong, bắt đầu dùng răng cảm lên một mảnh trái cây thả vào bên miệng Thủy Băng Nhu, cưng chiều nhìn cô.

Thấy thế, Thủy Băng Nhu mở rộng đôi môi đỏ mọng, miệng ngậm vào miếng trái cây bên cạnh, ăn rất khoái trí, ăn xong còn giống như chưa thỏa mãn, liếm liếm nước trái cây dính bên môi.

Thấy động tác của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyết đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ là liếm môi một cái, đôi mắt nhìn về phía cô từ từ trầm xuống, anh đột nhiên giống như muốn nếm thử một chút cái thứ trái cây này có phải thật ngọt như vậy hay không.

Động lòng không bằng hành động, Hoàng Phu Tuyết một tay vòng chắc thân thể thủy mị của cô, một tay nâng cằm của cô lên, hôn sâu xuống đôi môi non mịn của cô. Môi lưỡi tùy ý đẩy đưa, từ hàm răng ngọc khê mở tiến vào, cường hãn công chiếm trong đó mỗi một tác không gian. Mút cái lưỡi của cô, đôi mắt cô vung về đáp lại, môi lưỡi nước miếng đầy đưa.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết mới nhẹ nhàng buông Thủy Băng Nhu ra, khẽ cắn vành tai của cô, khàn khàn rừ rừ nói: "Rất ngọt."

"Đúng rồi, chuyện em nhờ anh giúp đỡ Đoạn Thừa Phong, ra sao rồi, Đoàn thị hiện tại không có nguy cơ gì chứ?" Thủy Băng Nhu điều chỉnh tốt hô hấp, lưỡi biếng nằm ở trên người của Hoàng Phu Tuyết, không chút để ý hỏi, cô yêu cầu anh làm chuyện gì, anh luôn luôn cũng rất nhanh hơn nữa rất thuận lợi mà hoàn thành, chuyện lần này tin tưởng anh cũng có thể hoàn thành mà không phai thổi dù một chút bụi.

"Anh làm việc em còn phải lo lắng sao? Bà xã, không cho phép quan tâm ai khác ngoài anh." Hoàng Phu Tuyết nói, trong giọng nói có chút vị chua chua, cái tên Đoạn Thừa Phong này đúng là rất hại người nha, thế nhưng lại khiến cho bé con của anh lần nữa nhớ đến hấn và những chuyện có liên quan hấn, nếu như có thể, anh hận không được làm thịt cái tên tiểu tử Đoạn Thừa Phong kia, hừ. . . . . Nhưng là anh lại không thể biểu hiện như một ông chồng đang ghen tuông.

"Biết rồi, em chỉ là tùy tiện hỏi một chút nha, umh. . . . . Thật đúng là một đồng mùi chua nha." Thủy Băng Nhu cười nói, nhìn về ghen tuông giống như một người bình thường của anh, cô cảm thấy vô cùng đáng yêu.

"Mùi chua? Không có nha, " Hoàng Phu Tuyết dùng lỗ mũi hít hít ở trong không khí xong, không có phát hiện bất kỳ mùi chua nào, nghi ngờ nói.

"Ha ha ha. . . . . Là rất chua." Nước Băng Nhu nhìn thấy động tác của anh cười càng vui vẻ hơn.

"Chẳng lẽ là trái cây chưa đủ chín? Vậy thì không nên ăn tiếp, nếu không ăn đau bụng thì hư chuyện." Mặt lo lắng nói, không nghĩ tới những thứ trái cây này lại chưa có chín, nhóm người giúp việc này làm việc thế nào vậy, đồ bệnh hoạn như vậy tại sao có thể lấy đưa bảo bối của anh ăn đấy.

"Trái cây rất tốt, không tin anh nếm thử một chút xem " Thủy Băng Nhu cầm lên một mảnh trái cây bỏ vào trong miệng của anh.

"Ừ, thật là tốt ăn, rất ngọt, không có vị chua nha." Hoàng Phu Tuyết lần này càng mơ hồ hơn, chẳng lẽ là vị giác của bảo bối có vấn đề?

"Đúng nha, hơn nữa còn là thùng dấm người khác đổ đấy." Thủy Băng Nhu trêu ghẹo nói.

"A, được, em lại dám giễu cợt anh." Hoàng Phu Tuyết lúc này mới hiểu ý tứ trong lời nói của Thủy Băng Nhu, ôm chầm thân thể của cô, khẽ cắn vành tai đỏ tươi của cô ấy, anh biết đồ chỗ mẫn cảm nhất của cô, Hoàng Phu Tuyết tính trừng phạt cần xuống.

"Ừm . . . . . Đừng làm rộn. . . . . Ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu bị anh trêu chọc mắt không chế rên rì thành tiếng, trong lòng sợ sẽ bị người giúp việc trong lâu đài nhìn thấy.

"Ha ha ha. . . . . Lần này trước hết bỏ qua cho em." Hoàng Phu Tuyết khàn khàn nói, hành hạ cô đồng thời cũng là hành hạ chính mình, làm gì mà kể từ lúc mang thai đến giờ cũng không cho anh đụng cô, sợ làm tổn thương đứa bé, tư vị chỉ có thể xem không thể ăn thật khó chịu.

Đoạn Thừa Phong theo cái địa chỉ nữ nhân viên lễ tân kia cho hấn đi tới trước mặt một tòa lầu đài khí thế hùng vĩ, từ bên ngoài xem ra, tòa lầu đài này lớn dọa người, tin đồn đây là tòa lầu đài Hoàng Phu Tuyết xây cho phu nhân của hấn, có thể thấy được hấn có bao nhiêu thương yêu phu nhân của hấn, Đoạn Thừa Phong thu hồi ý nghĩ, xuống xe, tìm được thủ vệ nơi cửa, lấy ra giấy tờ chứng minh thân phận của mình.

Thủ vệ canh giữ ở cửa lầu đài cầm lấy giấy tờ tùy thân của Đoạn Thừa Phong nhanh chóng chính xác trong hệ thống của “Ám Dạ” tìm đủ mọi tư liệu từ khi Đoạn Thừa Phong ra đời cho tới giờ, mới mở cửa chính lầu đài ra để hấn đi vào.

Hồi lâu sau Đoạn Thừa Phong mới nhận lại giấy tờ tùy thân từ tay thủ vệ đó, đối với việc bọn họ tìm kiếm chứng thực thân phận lâu như vậy, hấn cũng không có nghi vấn, dù sao đây là một tòa lầu đài lớn, bên trong thân phận chủ nhân hiển hách, dĩ nhiên là không thể có một chút xú qua loa nào.

Đoạn Thừa Phong cứ như vậy lái xe đi trên con đường nhỏ, trên đường nhỏ có đủ loại cây, gió nhẹ thổi qua mang theo một mùi hương thoang thoang, đảo mắt nhìn lại, lại là một biển hoa, bên trong trồng đầy hoa hồng màu lửa đỏ, Sắc Vi Hoa, Hoa Bách Hợp, Cẩm Chương. . . . . Có khá nhiều loại hoa anh không biết thuộc giống loài nào, bên cạnh vườn hoa là một con suối nhỏ, nước trong suốt phản chiếu ánh nắng mặt trời,

Một thảm thực vật xanh thắm cho thấy sức sống mạnh mẽ, nhàn nhã theo gió khẽ đu đưa thấy thư thái, nước hồ trong veo tinh khiết từ từ gợn sóng, trên mặt cánh hoa sương đọng lóe ánh sáng óng ánh trong suốt đủ màu, ở chỗ này, giống như có thể nghe được thanh âm ánh mặt trời vuốt ve lá cây, thanh âm ong mật hôn hoa tươi, ánh trắng rung rinh trong nước. Trên hồ là kiến trúc cầu đá cùng cầu gỗ hòa trọng phong cách đầy hài hòa, chiếc ghế bên hồ dùng để nghỉ ngơi, cảnh vật nơi này, có thể thoát tục đến thế, thanh tịnh đến thế, tựa như nhìn vĩnh viễn đều không đủ, Thủy Mặc Đan Thanh xem không một mảy may, ý cảnh sâu thẳm, không bao giờ quên được, đây mới thật là một địa phương y hệt Điện Viên thế ngoại, có thể thấy được chủ nhân rất cuộc tốn bao nhiêu công phu.

Đoạn Thừa Phong đột nhiên rất muốn nhìn một chút người yêu của Hoàng Phu Tuyết rốt cuộc là bộ dáng gì, thế nhưng khiến cho hấn coi như bảo bối, cho dù xinh đẹp đến cỡ nào cũng không có xinh đẹp được như Tiểu Nhu đi!

Quần gia vừa thông qua điện thoại biết được Đoạn Thừa Phong đến, vội vàng đi vào đại sảnh, đối với dáng vẻ mập mờ của Hoàng Phu Tuyết cùng Thủy Băng Nhu làm như không thấy, đi lặng lẽ đến bên tai Hoàng Phu Tuyết nhỏ giọng bẩm báo.

"Há? Biết rồi, đi xuống đi." Hoàng Phu Tuyết nhử mày nói, không nghĩ tới Đoạn Thừa Phong người này thế nhưng chạy đến lãnh thổ của anh.

"Dạ, thuộc hạ cáo lui!" Quần gia cung kính thối lui ra khỏi phòng khách, chuẩn bị tới cửa nghênh đón khách quý.

"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thấy ánh mắt quái dị của Hoàng Phu Tuyết, Thủy Băng Nhu nâng gương mặt ửng đỏ lên hỏi, thật là rất tệ, mới vừa lại bị bác Quần gia bắt gặp một màn này, cô hận không thể có một cái lỗ nẻ mà chui xuống.

Mới vừa rồi rốt cuộc bác Quần gia thì thăm cái gì vào tai anh ấy? Có cái gì là cô không thể biết sao? Thủy Băng Nhu nghi ngờ thăm nghĩ.

"Không có gì, em bây giờ không phải là muốn đi nghỉ ngơi sao? Ngủ đi?" Hoàng Phu Tuyết dụ dỗ nói, chờ một chút Đoạn Thừa Phong sẽ phải tiến vào,

anh nhất định phải đem bảo bối của anh dụ dỗ đi mới được, tuyệt đối không thể để Đoạn Thừa Phong thấy bảo bối, nếu không tiểu tử kia không biết chừng lại ngày ngày tới quẩn lấy bảo bối, nếu là thật ra cái hình dạng như vậy, anh sẽ phải ngày ngày ngắm trong một bình dấm rồi.

"Không cần, em chưa muốn ngủ." Thủy Băng Nhu cố chấp nói, bây giờ mặc dù đúng như anh vừa nói, cô thật đúng là có điểm mệt nhọc, nhưng là anh hình như có chuyện gì giấu giếm cô, cô muốn dò đến cùng.

"Bảo bối ngoan, hiện tại đi ngủ." Hoàng Phu Tuyệt không giải thích nhiều ôm lấy cô đang muốn đi lên lầu.

"Em không muốn đi, anh có phải có điều gì gạt em hay không? Hay là anh ở bên ngoài nuôi người đàn bà khác? Thành thực khai báo." Thủy Băng Nhu nổi giận gầm lên một tiếng, tức giận nói, mặc dù biết cái người này rất yêu cô, chắc chắn sẽ không nhìn lâu phụ nữ bên ngoài một cái, đối với anh, cô luôn luôn đều là rất có lòng tin, nhưng là cô chính là rất muốn hiểu rõ anh rốt cuộc giấu giếm cô chuyện gì.

"Bảo bối, đừng nghĩ nhiều, nào có cái gì phụ nữ khác." Hoàng Phu Tuyệt vội vàng giải thích, anh cũng không muốn bé cưng của anh hiểu lầm cái gì.

"Vậy ta tại sao không thể ở lại đại sảnh?" trong mắt Thủy Băng Nhu lộ ra anh sáng sủa tỏ, nghi ngờ hỏi.

"Nhưng là bây giờ đến thời gian buồn ngủ, bé cưng, có biết hay không? Há? Chờ anh xử lý xong chuyện sẽ lên cùng em." Hoàng Phu Tuyệt ôm lấy Thủy Băng Nhu, mặc dù nói đùa bé trong bụng của cô cũng đến thời gian cần nghỉ ngơi, nhưng là anh chính là có lòng riêng không hi vọng Đoạn Thừa Phong nhìn thấy cô.

Đoạn Thừa Phong dừng xe trước mặt một tòa nhà thì trên bậc thang thật cao đã có một vị lão nhân đứng ở chỗ đó, Đoạn Thừa Phong đi ra lễ phép với ông lão nói:

"Xin hỏi một chút Tổng giám đốc Hoàng có ở nhà không? Tôi là tổng giám đốc tập đoàn Đoạn thị Đoạn Thừa Phong, tôi muốn tìm tổng giám đốc của ông bàn chút chuyện hợp tác làm ăn."

"Ông chủ ở bên trong, mời ngài vào trong." Quân gia dẫn Đoạn Thừa Phong hướng phòng khách đi tới, trên đường gặp phải rất nhiều người giúp việc, trong nháy mắt họ nhìn thấy Đoạn Thừa Phong kia, mắt cũng tỏa sáng bắn về phía anh ta.

Người đàn ông thật là anh tuấn. Mặc dù không đẹp trai như ông chủ, nhưng là dầu gì cũng là một Đại soái ca, huống chi ông chủ hiện tại đã có phu nhân, liếc mắt nhìn họ một cái cũng ghét, đối với ông chủ, bọn họ là vĩnh viễn đều không có cơ hội, nếu trai đẹp trước mặt cũng là một người độc thân, như vậy họ đều có cơ hội.

Lão quân gia cau mày nhìn về một đám phụ nữ lộ vẻ háu sắc, xem ra nữ giúp việc trong lâu đài lại phải đổi một nhóm khác rồi, yêu cầu ngoại trừ không được có si tâm vọng tưởng gì với chủ nhân, cũng không có nghĩa là với người ngoài thì không sao, hơn nữa còn không thể tổn thương phu nhân.

"Không có chuyện gì làm sao?" Quân gia lạnh lẽo nói.

Nghe được lời quân gia nói, cho dù thích trai đẹp trước mặt hơn nữa, họ cũng không thể không lui ra, đi làm chuyện của mình.

Thời gian một cái nháy mắt, toàn bộ người giúp việc biến mất ở trong hành lang.

***

P/s Hu ra 100 chương rồi nha, ta phục ta quá cuối cùng cũng lết được cái thân già tới khúc này rồi. Vậy là khả năng rất lớn sẽ hoàn bộ này trong tháng này rồi. hi hi. "Khả năng rất lớn" thôi nha các bạn, vì thời gian tới ta chuyển công tác, ban ngày cơ bản không thể onl, chỉ có thể vào buổi tối thôi, hức hức. Bắt đầu bỏ phiếu bình bầu xem có nên làm phiên ngoại bộ ni không nha bà con, xem cái anh sùng vợ tận trời này ghen với con ra sao nha, giờ còn chưa ra đòi mà đã "ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm" vào bụng vợ. Ôi trời ơi! không biết chị Nhu nhà ta có sinh con trai phúc hắc không nữa, chưa biết chừng tới ngày ngâm cha trong thùng dấm tới nhọt nhọt người luôn ý. Kinh nghiệm rút ra là mấy cái người suốt như anh Tuyệt là hay sinh ra phúc hắc "quái thai"..."sóng sau đề sóng trước" ka ka ka ka. Nếu có nhiều bạn thích thì ta sẽ xem xét chuyện làm phiên ngoại, nếu không thì chỉ hoàn chính văn xong là ta "lặn", an đường tuổi già một thời gian cho hồi sức, tiền tới chắc phải chọn mấy bộ ngắn ngắn nhàn cho đỡ cực, chạy việt dã thế này khiếp thật, cơ mà mấy bộ dài thì thường rất là hay thế mới đau chứ. hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Đoạn Thừa Phong đi theo Quân gia đi tới trong phòng khách vừa lúc thấy một người đàn ông ôm một phụ nữ có thai đang muốn đi lên lầu, hần nhìn không thấy được dung mạo cô gái, bởi vì đỉnh đầu cô ấy chôn ở trong lồng ngực người đàn ông, về phần người đàn ông, chiều cao gần hai mét, thể trạng to con anh tuấn môi mỏng khẽ nhấp nhấp, hình dáng gương mặt góc cạnh rõ ràng, tròng mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, giống như mắt ưng trong đêm tối, lạnh lùng cao ngạo đầy cô độc rồi lại khí thịnh bức người, trong lúc đứng đơn độc vẫn tỏa ra khí thế cường đại coi thường trời đất, nhìn khí thế của anh ta hẳn phải là một người lãnh khốc, nhưng là giờ phút này anh ta lại đầy nhu tình mật ý nhìn cô gái trong ngực.

Nhìn tình hình này, người đàn ông ở trước mắt phải là Hoàng Phu Tuyết rồi, vậy trong ngực anh ta chẳng lẽ là phu nhân anh ta sủng ái nhất trong lòng đồn đại.

Thấy Đoạn Thừa Phong đến, trong mắt Hoàng Phu Tuyết hơi thoáng qua không vui, chỉ là nhanh đến mức không có ai thấy rõ.

Hoàng Phu Tuyết nhàn nhạt quan sát Đoạn Thừa Phong, gương mặt tròn bóng có thể bởi vì bị bệnh đã lâu nên có vẻ trắng nõn khác thường, lộ ra gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng, tròng mắt màu xanh dương thâm thúy, phớt sắc màu mê người; này lông mày rậm, mũi cao thẳng, hình dạng đôi môi tuyệt mỹ, không một chút thô tục mà lại cao quý cùng ưu nhã, một đầu tóc ngắn vàng óng ánh rậm rạp cũng có loại cuồng dã làm cho người ta khó lòng kháng cự.

Đoạn Thừa Phong cái người này sao lại tới mau như vậy, anh còn chưa kịp đem báo bối yêu quý mang về phòng, hi vọng bọn họ không cần gặp nhau.

"Tổng giám đốc Hoàng khỏe chứ ạ . . . ." Đoạn Thừa Phong lễ phép hỏi thăm

". . . ." Hoàng Phu Tuyết không có trả lời, hơi gật đầu một cái, ngăn lại lời kẻ tiếp của hắn, sau đó ôm Thủy Băng Nhu lên cầu thang.

Báo bối của anh vẫn chưa có hoàn toàn ngủ say, nếu như để cô nghe thấy giọng nói của Đoạn Thừa Phong thì biết làm sao, xem ra anh vẫn là nên nhanh lên một chút đem Tiểu Nhu nhì ôm trở về phòng mới được.

"Tổng giám đốc Hoàng, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Đoạn thị Đoạn Thừa Phong, ôi . . . ." Đoạn Thừa Phong nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết gật đầu với hắn một cái, sau đó liền hướng lên lầu bước tiếp, vội vàng nói.

"Tổng giám đốc Đoạn, mời qua bên này, tổng giám đốc ôm phu nhân đi nghỉ ngơi, lập tức sẽ trở lại." Quân gia nhìn thấy ánh mắt không vui của ông chủ nhà mình, lên tiếng giải thích, vị tổng giám đốc họ Đoạn này cũng quá nóng lòng đi, thật là muốn chọc giận ông chủ rồi.

"A. . . . . Xin lỗi!" Đoạn Thừa Phong cũng mới chỉ thấy bóng dáng cô gái trong ngực Hoàng Phu Tuyết, cũng không biết cô ấy đã ngủ rồi, theo tình hình này, tổng giám đốc Hoàng khẳng định sẽ có ấn tượng không tốt đối với hắn, nếu đổi lại là người khác, có thể có ấn tượng tốt với cái kẻ quấy rầy giấc ngủ của người mình yêu nhất không?

Thật bất lợi, đều do hắn quá nóng lòng, mới không có nghiêm túc quan sát tình huống chung quanh.

Tổng giám đốc Đoạn, là ai vậy? Chẳng lẽ trong nhà có khách tới chơi hả ?

Thủy Băng Nhu mở mắt ra có ý dò hỏi Hoàng Phu Tuyết chuyện gì xảy ra?

"Không có việc gì, một người tới hợp tác làm ăn mà thôi, nhắm mắt lại ngoan ngoãn đi ngủ." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ, đều do cái tên Đoạn Thừa Phong này, đã đánh thức báo bối của anh.

"Đó, lúc ăn cơm nhớ gọi em đấy, em chỉ ngủ một chút là tốt rồi." Thủy Băng Nhu mơ hồ nói, sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Giọng nói này sao lại quen tai như vậy? Mặc dù Thủy Băng Nhu nói rất nhỏ, nhưng là vẫn bị hắn nghe được.

"Tiểu Nhu?" Đoạn Thừa Phong không xác định hỏi, giọng nói vừa rồi rất giống giọng Tiểu Nhu, là hắn suy nghĩ nhiều sao? Tiểu Nhu tại sao có thể là vợ của Hoàng Phu Tuyết đây? Đoạn Thừa Phong mất matic trầm nghĩ.

"Hả? Gì vậy?" Thủy Băng Nhu cho là Hoàng Phu Tuyết gọi cô, vì vậy lại mở mắt ra mơ mơ màng màng hỏi lại.

"Không có gì? Em ngủ tiếp đi." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ, Đoạn Thừa Phong đáng chết, muốn tìm chết!

"Tiểu Nhu, là tôi, Đoạn Thừa Phong, cô quên sao?" Đoạn Thừa Phong mang theo một tia hi vọng hướng về phía bóng lưng Hoàng Phu Tuyết đang lên cầu thang hô lên, nếu như hắn không có nghe lầm, đó chính là giọng nói của Tiểu Nhu mặc dù hắn cũng chưa dám khẳng định rõ ràng, nhưng là hắn muốn chứng thực một chút.

"Hả? Đoạn Thừa Phong?" Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra tiếng gọi.

"Tiểu Nhu?!" Khi Đoạn Thừa Phong nhìn thấy dung nhan Thủy Băng Nhu lộ ra thì trong lòng không nhịn được kích động, nhưng vừa nhìn thấy giờ phút này cô đang ở trong ngực Hoàng Phu Tuyết, đôi mắt hắn chợt mờ đi.

"Ah. . . . . Đoạn Thừa Phong? Làm sao anh lại ở đây? Tuyết, mau buông em xuống." Trong nháy Thủy Băng Nhu chợt thanh tỉnh, nói với Hoàng Phu Tuyết.

"Không được, em hiện tại nên đi ngủ rồi." Hoàng Phu Tuyết bá đạo nói, đáng chết, đều do tên Đoạn Thừa Phong kia, hừ. . . . . Lại dám có ý đồ quyến rũ phụ nữ đã có chồng, thật là đáng chết.

"Hiện tại em còn chưa có muốn ngủ, rất lâu rồi em không có gặp lại Đoạn Thừa Phong, em có lời muốn hỏi anh ấy, anh mau buông em xuống có được hay không?" Thủy Băng Nhu làm nũng, người ta là ân nhân cứu mạng của cô, nhìn thấy đến cả cái bắt chuyện cũng không làm được, chẳng phải là rất thất lễ hay sao, chỉ là ông xã nhà cô hình như là rất thích ghen, nếu không đã biết rõ Đoạn Thừa Phong sắp đến còn phải dụ dỗ cô đi ngủ.

"Được rồi! Chỉ có thể nói một lát thôi, lát nữa phải ngoan ngoãn đi ngủ." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, nếu là anh vẫn ngăn cản cô làm việc cô thích, một ngày nào đó cô sẽ chịu không nổi, cho nên dù anh vẫn còn thấy rất ghen tuông, cũng sẽ nhin được, để cho cô có thể tự do tự tại làm việc mà cô thích.

"Hi hi hi. . . . . Vẫn biết Tuyết đối với em là tốt nhất." Thủy Băng Nhu cười nói, đặt một nụ hôn nhẹ như lông hồng trên gò má của anh.

Mặt Hoàng Phu Tuyết nhu tình mật ý nhìn Thủy Băng Nhu, sau đó trong mắt mang theo nụ cười tựa như khiêu khích nhìn về phía Đoạn Thừa Phong giống như bị thương đang đứng dưới bậc thang.

Hừ. . . . . Đây chính là bi ai anh đáng phải chịu, bảo bối chỉ là của một mình tôi, đau lòng thì sao, nếu là vừa rồi anh làm như không thấy, chẳng phải là sẽ không đau lòng như vậy sao, tự làm tự chịu, ở trong lòng Hoàng Phu Tuyết thâm nghĩ.

Đúng nha, cô ấy đã lập gia đình, hơn nữa đứa bé cũng đều đã có, mình tại sao không nghĩ thông, tại sao thời điểm nhìn thấy cô ấy nũng nịu với Hoàng Phu Tuyết, trong lòng của mình sẽ rất đau, cô ấy hôn chính là chồng của cô ấy, mình lấy tư cách gì mà đau lòng.

Thủy Băng Nhu vừa thấy Đoạn Thừa Phong không được tự nhiên nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ bé trong nháy mắt 'bùm' một cái đỏ ửng, hồng bết, người ngoài vẫn đang ở đây, Thủy Băng Nhu xấu hổ vội mặt vào trong lồng ngực Hoàng Phu Tuyết, cô đâu có biết cô hành động như vậy khiến người đàn ông đứng ở dưới lầu kia nhìn thấy lòng đã đau đến mức tận cùng.

"Ha ha ha. . . . ." Thấy hành động ả núp của Thủy Băng Nhu như vậy, Hoàng Phu Tuyết không không chế được cười nhẹ ra tiếng, vào lúc này bảo bối của anh mới biết xấu hổ, mới vừa vẫn còn rất to gan hôn anh đấy.

Thủy Băng Nhu nghe được tiếng cười của Hoàng Phu Tuyết, tựa như oán giận thui nhẹ vào lồng ngực của anh, còn dám cười, nếu không phải là do anh quá bá đạo, lại thích ăn dấm, cô sao có thể mặt mật như vậy ngay trước mặt người ngoài.

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu từ cầu thang đi xuống, đi tới đại sảnh nơi mới khe khẽ đặt cô ngồi ở trên ghế sofa, Đoạn Thừa Phong quyết tâm áp chặt chưa xót trong lòng lại, đi theo bước chân của Hoàng Phu Tuyết đi vào trong đại sảnh.

Hoàng Phu Tuyết đặt Thủy Băng Nhu ngồi xong, mới ngồi xuống bên cạnh cô, tay bá đạo đặt ở eo của cô.

"Tổng giám đốc Đoạn, mời ngồi." Hoàng Phu Tuyết đưa tay hướng về phía ghế đối diện nói.

Đoạn Thừa Phong không khách khí ngồi xuống, ánh mắt không chớp đặt ở trên người Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết quan sát qua lại, Tiểu Nhu càng ngày càng trở nên đầy đặn rồi, xem ra càng thêm hấp dẫn, bụng cũng nhô ra rồi, kể từ lần chia tay đó, đã có rất nhiều tháng, trong lòng hắn đã rất nhiều lần khắc họa dung nhan của cô, không nghĩ tới lại gặp mặt trong tình huống này.

Đoạn thì lần này có thể hồi sinh là hoàn toàn nhờ vào Hoàng Phu Tuyết, nhìn ánh mắt anh ta giống như không phải rất vừa lòng, chẳng lẽ là Tiểu Nhu kêu anh ta làm, cũng nghe nói cái vị Hoàng Phu Tuyết này nổi tiếng cung chiều vợ, chỉ cần cô ấy muốn, sợ rằng Hoàng Phu Tuyết cũng sẽ bất chấp tất cả lấy đưa cho cô thôi.

"Đoàn tổng giám đốc tới nơi này có chuyện gì không?" Hoàng Phu Tuyết nhàn nhạt mở miệng hỏi, Đoạn Thừa Phong đáng chết, mắt có phải là bị mù rồi hay không, không có chuyện gì sao vẫn cứ hướng về phía bảo bối của anh mà ngắm như vậy, anh biết rõ tiểu tử kia tới là không có chuyện gì tốt, hừ. . . . . Minh giúp công ty của hắn, bọn họ không ai còn nợ ai rồi, đừng tưởng rằng anh sẽ cho hắn sắc mặt tốt nhìn.

"Ách. . . . . Là như vậy, tôi tới cảm tạ tổng giám đốc Hoàng ." Đoạn Thừa Phong thu hồi ánh mắt nói, hiện tại hắn đại khái biết rõ chân tướng sự tình.

"Cảm tạ cũng không cần, lần trước anh đã cứu vợ yêu của tôi, hiện tại tôi giúp công ty của anh, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi." Hoàng Phu Tuyết thần nhiên nói, nghĩ cảm tạ anh, phương pháp tốt nhất chính là đem cái ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống bảo bối của tôi thu lại, ở trong lòng Hoàng Phu Tuyết thâm nghĩ.

"Ha ha ha. . . . . Anh không cần để ở trong lòng, Tuyết nói chuyện luôn luôn tương đối thẳng thắn, muốn nói cảm ơn, phải là tôi cảm ơn anh mới đúng, nếu như không phải là anh, có thể tôi đã chết ở dưới sông rồi." Thủy Băng Nhu cười nói, lần trước ở trong nhà người ta còn chưa chào đã đi rồi, trong lòng vẫn rất băn khoăn.

"Không cần, chỉ là một cái nhắc tay, là điều tôi nên làm." Đoạn Thừa Phong thấy Thủy Băng Nhu nói chuyện với mình, trong lòng rất cảm động, hắn rất hân hạnh được biết cô, nếu không phải là biết cô, có lẽ hắn căn bản cũng không có cái niềm tin đó để tiếp tục tiếp nhận trị liệu, bây giờ căn bản tự không có cachs nào khỏe mạnh như thế này ngồi đây, đây tất cả đều là công lao của người phụ nữ đang mang thai trước mặt này, sau khi gặp cô, hắn mới biết cảm giác yêu một người.

"Bà xã, ha ha há miệng ra nào." Nhìn Thủy Băng Nhu và Đoạn Thừa Phong nói chuyện, tâm Hoàng Phu Tuyết ghen tức mãnh liệt bay lên, tay cầm lên một miếng trái cây đã cắt ra đưa tới trước miệng Thủy Băng Nhu, dịu dàng nói.

"Không cần, anh ăn đi." Thủy Băng Nhu đẩy miếng trái cây bên miệng mình tới trước mặt của Hoàng Phu Tuyết, tiếp tục trò chuyện cùng Đoạn Thừa Phong.

"Đúng rồi, mẹ anh như thế nào? Rất lâu rồi không có có nhìn thấy bà." Thủy Băng Nhu hỏi, rất muốn sắp xếp một chút thời gian đi thăm vị thiếu phụ kia.

"Bà rất khỏe, lúc không có chuyện làm thời điểm sẽ ở nhà sắp xếp thu dọn lại nhà cửa. . . ." Đoạn Thừa Phong liền nói thẳng một mạch tình trạng gần đây của mẹ hắn.

Thủy Băng Nhu ở một bên nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng sẽ phát ra một chút tiếng cười, Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy Thủy Băng Nhu cùng Đoạn Thừa Phong nói cười vui vẻ như vậy, trong lòng chua xót, mắt oán trách nhìn Thủy Băng Nhu, đều là cái người Đoạn Thừa Phong kia làm chuyện tốt, không có chuyện gì làm sao lại tới giành sự chú ý của bà xã anh, có bản lĩnh tự mình đi cưới một người vợ về đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Hoàng Phu Tuyết nhìn Thủy Băng Nhu và Đoạn Thừa Phong nói chuyện hết sức vui vẻ, cảm giác trong lòng vô cùng khó chịu.

"Quản gia!" Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo hô.

"Tới, tới, ông chủ, ngài tìm tôi?" Quản gia chạy chậm tới đại sảnh, cung kính hỏi Hoàng Phu Tuyết, mới rồi ông chủ vẫn còn rất tốt, thế nào vào lúc này nói biến sắc mặt liền thay đổi mặt ngay rồi, ngàn vạn lần không được là ông làm ra cái chuyện gì chọc ông chủ tức giận, nếu không ông chịu không nổi, trong lòng Quản gia toát mồ hôi lạnh.

"Trái cây hôm nay mới vận chuyển đến tại sao không có đem lên?" Hoàng Phu Tuyết lạnh giọng hỏi, thấy Thủy Băng Nhu cùng Đoạn Thừa Phong vẫn còn tiếp tục trò chuyện, trong lòng mùi dấm đã bao trùm, anh đã lớn giọng kêu Quản gia như vậy rồi, tầm mắt của cô vẫn còn không từ trên người của Đoạn Thừa Phong chuyển qua trên người mình, nhất thời Hoàng Phu Tuyết cảm thấy rất thất bại.

"Cái này. . . Cái này. . . ." Quản gia ấp úng nói, ở đâu ra còn có trái cây tươi? Mới vừa rồi không phải đã cho người bưng lên cho ông chủ ăn rồi hay sao? Thế nào vào lúc này ông chủ còn kêu ông đi lấy? Trong lòng Quản gia cảm thấy bất ổn.

"Này cái gì mà này, còn không mau mang lên, không nhìn thấy đang có khách hay sao?" Hoàng Phu Tuyết lạnh nhạt nói, dứt lời vẫn không quên ai oán nhìn Thủy Băng Nhu một cái.

"Đứng, đứng, thuộc hạ sẽ đi ngay." Trong nháy mắt Quản gia dường như hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn thần sắc vừa rồi của ông chủ đoán chừng là ghen, ông chủ này đối với phu nhân là cực kỳ bá đạo, mặc dù hết sức thương yêu cưng chiều phu nhân, nhưng cũng không phải thường thích ăn dấm, ở trước mặt phu nhân cứ như là một chú bé vậy, Quản gia lập tức đi tới phòng bếp, tất cả trái cây có thể dùng đều đem chuẩn bị để mang ra.

Về mặt của Hoàng Phu Tuyết bị Đoạn Thừa Phong nhìn một cái là liền rất rõ ràng, hắn vừa cùng Thủy Băng Nhu nói chuyện phiếm, vừa ngầm quan sát Hoàng Phu Tuyết, Hoàng Phu Tuyết càng biểu hiện bộ dạng ghen tuông, ở bên trong lòng của Đoạn Thừa Phong lại càng không có cảm giác, bọn họ là vợ chồng, hơn nữa nhìn bộ dạng Hoàng Phu Tuyết đối với Tiểu Nhu là cực kỳ dễ ý, mình thủy chung đều chỉ là người ngoài, nhìn tình hình này mặc dù Tiểu Nhu đang cùng hắn nói chuyện phiếm, nhưng là thỉnh thoảng cô sẽ dùng ánh mắt yêu thương say quan sát Hoàng Phu Tuyết, chỉ là Hoàng Phu Tuyết không biết thôi, hơn nữa nụ cười của cô trong suốt vô cùng, xem ra giống một người bạn vậy, không có chút nào là tình yêu nam nữ.

Quản gia lục tục mang theo mấy người giúp việc bưng theo những đĩa trái cây đi vào phòng khách, những người hầu dọn lên trên bàn trà đủ loại trái cây xong, mới hướng về phía Hoàng Phu Tuyết cúi người chào, sau đó tất cả đều lui ra.

"Tiểu Nhu, em nhìn trái cây này đi, ăn thật ngon nha." Hoàng Phu Tuyết cầm lên một mảnh trái cây đặt trước khoe miệng Thủy Băng Nhu nói.

Thủy Băng Nhu vốn là muốn cự tuyệt, nhưng thấy vừa rồi ăn không phải loại trái cây này, liền như chuyện đương nhiên nhẹ nhàng ngậm lấy miếng trái cây Hoàng Phu Tuyết đưa tới, từ từ nhai.

Hoàng Phu Tuyết thấy Thủy Băng Nhu ăn miếng trái cây tự anh đưa tới, lòng tràn đầy vui sướng, lặng lẽ hướng về phía Đoạn Thừa Phong trưng ra một thần sắc hả hê.

Đoạn Thừa Phong đối với khiêu khích này của Hoàng Phu Tuyết khẽ mỉm cười, trên mặt không thêm đề ý chút nào, nhưng là trong lòng đau đớn giống như bị gai châm, xem về mặt cùng động tác của bọn họ hình như là chuyện thường tình vẫn luôn diễn ra vậy, phối hợp hài hòa như thế, xứng đôi như thế, khiến cho trong mắt hắn có một hồi chua xót.

"Ăn nhiều thêm mấy miếng nữa, ăn có ngon không?" Thấy cô ăn xong, Hoàng Phu Tuyết lại cầm lên mấy miếng trái cây đưa tới bên môi Thủy Băng Nhu, dịu dàng dụ dỗ.

"Ừm, ăn thật ngon. Đoạn Thừa Phong, anh cũng đừng khách khí, mời anh, ăn rất ngon." Thủy Băng Nhu lúc này mới nhìn thấy Đoạn Thừa Phong từ sau khi vào cửa đến bây giờ mới chỉ uống vài hớp trà, trái cây thì ngay cả động cũng vẫn không động qua, nhất thời cảm thấy rất lúng túng, chủ nhân là cô lại chỉ lo tự mình ăn, liền quên mất cả khách của mình.

"Đứng nha, Tổng giám đốc Đoạn đừng khách khí, chẳng lẽ là những thứ này không vừa mắt của tổng giám đốc Đoạn?" Hoàng Phu Tuyết không chút để

ý hỏi, hừ. . . . . trái cây ăn ngon như vậy, anh còn không có định cho tiểu tử kia ăn đâu, không phải anh hẹp hòi, ai bảo hần thế nhưng lại muốn quyến rũ cô vợ bé bỏng của anh.

"Tổng giám đốc Hoàng nói đùa, ăn ngon, Tiểu Nhu, em ăn nhiều một chút, rất có lợi cho bảo bảo ." Đoạn Thừa Phong ăn rồi nói ra, bộ dáng cười ngát này của tổng giám đốc Hoàng là rất thích ăn dấm, cứ như một cậu nhóc vậy, có lẽ bộ dáng như vậy, hần càng thêm không có cơ hội lấy được Tiểu Nhu đi, cũng tốt, chỉ cần Tiểu Nhu hạnh phúc là tốt rồi.

"Tốt, Đoạn Thừa Phong mời anh ở lại dùng cơm!" Thủy Băng Nhu đề nghị.

Hoàng Phu Tuyết nghe được lời Thủy Băng Nhu nói, nhú mày một cái, bộ dáng rất miễn cưỡng, người này tới đây không phải để nói cảm tạ anh hay sao? Thế nào đến lúc này rồi mà vẫn còn quần lấy bà xã của anh để mà nói chuyện phiếm, thật là rất đáng chết, còn muốn lưu lại ăn cơm trưa.

Đoạn Thừa Phong vốn còn muốn được ngồi thêm với Thủy Băng Nhu một lát, lưu lại ăn cơm trưa, nhưng nhìn thấy cái dáng vẻ ần ần đó của Hoàng Phu Tuyết, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ mà cười cười, nói: "Không cần, mẹ đang ở nhà đợi cơm tôi."

Nếu như thực là ở lại đây ăn cơm, hần đoán chừng Hoàng Phu Tuyết có thể sẽ lập tức giết hần, chỉ là không phải ở trước mặt của Tiểu Nhu, nhìn anh ta ham mê Tiểu Nhu như vậy, đã giúp công ty của hần cải tử hồi sinh, hần cũng không nên chống đối với anh ta làm gì.

"A, như vậy sao, không sao, bồi đi ấy ăn cơm quan trọng hơn." Thủy Băng Nhu có chút mất mát nói, lần trước ở trong nhà người ta, người ta đem thức ăn ngon thịt ngon chiêu đãi mình, vốn định lần này mình cũng hào hào chiêu đãi người ta một phen, không nghĩ tới đi ấy ở nhà chờ anh ta, hơn nữa tình cảm mẹ con của hai người họ lại rất tốt như vậy.

"Lần sau trở lại ăn, lúc rảnh rồi em cũng có thể đến nhà tôi, mẹ tôi cũng thường hay la hét rất nhảm chán, nếu có em tới chơi nhà, khẳng định bà sẽ rất vui vẻ , em còn nhớ rõ nhà tôi ở đâu chứ? Nếu như đã quên rồi. Có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tới đón em " Đoạn Thừa Phong không đành lòng nghe thấy giọng điệu thất vọng của cô, đề nghị.

Vốn là Hoàng Phu Tuyết nghe được Đoạn Thừa Phong không ở lại dùng cơm, trong lòng liền rất vui mừng, ai ngờ phía sau hần thế nhưng lại giật giây bảo bối của mình đi nài hần chơi, hừ. . . . . Thế nhưng lợi dụng mẫu thân của hần để đạt được mục đích, người hèn hạ, ở trong lòng Hoàng Phu Tuyết mắng Đoạn Thừa Phong không dưới một trăm lần.

"Cái đó được." Thủy Băng Nhu đột nhiên cảm thấy vui vẻ, tâm tình chuyển tốt.

"Không cần, tôi sẽ đưa cô ấy đi, tổng giám đốc Đoạn bận rộn như vậy, sao có thể không biết xấu hổ khiến tổng giám đốc Đoạn phải nhọc lòng như vậy chứ." giọng nói Hoàng Phu Tuyết không thiện chí châm chọc, muốn cùng bảo bối của anh ở chung một chỗ, nghĩ được cũng thật là đẹp nha, vốn tưởng rằng Thủy Băng Nhu sẽ cự tuyệt lời mời của Đoạn Thừa Phong, dù sao hiện tại cô là một phụ nữ có thai, chỗ có thể đi xa nhất chính là trong nhà, không nghĩ tới Thủy Băng Nhu lại vẫn thật vui vẻ đồng ý, để cho trong lòng anh một hồi không thoải mái.

"Ách. . . . . Thật ngại quá, anh ấy luôn luôn đều là như vậy, anh đừng để ở trong lòng." Thủy Băng Nhu nghe ra trong giọng nói của Hoàng Phu Tuyết là không thiện chí, lúng túng nói với Đoạn Thừa Phong, tay lặng lẽ ngắt bàn tay Hoàng Phu Tuyết, ai ngờ tay cô liền bị Hoàng Phu Tuyết nắm thật chặt, khiến cho cô vô luận muốn dứt ra thế nào cũng không được, đành phải thôi.

"Không có việc gì, tổng giám đốc Hoàng nói chuyện rất thẳng thắn làm cho người ta rất sáng khoái." Đoạn Thừa Phong tùy tiện cười nói, kiểu này là Hoàng Phu Tuyết đang ghen đó thôi, nếu không giọng nói sao có thể quái dị như vậy. Nhìn thấy động tác giữa bọn họ, Đoạn Thừa Phong chỉ có thể cố gắng đè xuống khó chịu trong lòng.

"Ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu nghe được đối phương không có đề ở trong lòng, mới an tâm cười cười.

Hần huyền một lát, Đoạn Thừa Phong đứng lên nói: "Được rồi, tôi còn có một số việc muốn đi xử lý, Tiểu Nhu, gặp lại sau."

"Nhanh như vậy muốn đi sao? Vậy tôi đưa tiễn anh." Thủy Băng Nhu đứng lên nói, đang muốn lập tức tiến lên, xem ra anh ta thật sự là rất bận, dù sao cũng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, có vợ cũng không thể chỉ trích, nhưng là tại sao tổng giám đốc nhà cô lại có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy cứ ngày ngày dính ở bên cạnh cô, thật làm cho cô có chút buồn bực.

"Bà xã, em nên đi ngủ, Quần gia!" Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu đang muốn đi ra ngoài nói.

Trong chốc lát, Quần gia liền vội vội vàng vàng chạy đến, chờ đợi Hoàng Phu Tuyết phân phó.

"Tiền tổng giám đốc Đoạn ra ngoài." Hoàng Phu Tuyết lạnh nhạt nói, anh hiện tại hận không được lập tức ôm bảo bối trở về phòng, sao còn có thể để cho cô đi ra ngoài đưa tiễn tiểu tử Đoạn Thừa Phong kia.

"Dạ, tổng giám đốc Đoạn, bên này mời." Quần gia cung kính nói.

"Tổng giám đốc Hoàng, cảm ơn anh đã ra tay trợ giúp, hẹn gặp lại! Tiểu Nhu, gặp lại sau, em đừng đi ra, mang thai bảo bảo phải cẩn thận." Đoạn thừa phong nói.

Hoàng Phu Tuyết gật đầu một cái, ngoại trừ Thủy Băng Nhu ra, anh đối với người khác rất ít khi nói quá nhiều.

"Bái bai!" Thủy Băng Nhu vẫy tay một cái nói.

"Tốt lắm, tốt lắm, bà xã, hẳn đã đi rồi, chúng ta lại đi ngủ thôi" Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy cái người làm cho người ta ghét đã đi rồi, tâm tình thật tốt nói.

"Hừ. . . . . Anh nói một chút bản thân anh xem? Mới vừa tại sao nói chuyện quái thanh quái khí như vậy, người ta là ân nhân cứu mạng của em." Thủy Băng Nhu nhẹ giọng trách oán nói, trước kia dù là anh ấy ghen, cũng chưa từng tới mức đó, anh đây là bị sao vậy.

"Không có nha, bà xã, nên đi ngủ rồi, anh buồn ngủ quá, bảo bảo khẳng định cũng rất mệt mỏi." Hoàng Phu Tuyết một mực phủ nhận, dịu dàng dụ dỗ, bà xã yêu mến của anh ngàn vạn lần không được tức giận, nếu không anh cũng không biết phải làm sao mới tốt nữa.

"Hừ hừ, còn nói không có, mới vừa em nghe rất rõ ràng, em còn ngại quá phải xin lỗi Đoàn Thừa Phong đấy thôi." Thủy Băng Nhu híp mắt nói, một bộ xem anh còn dám ngụy biện nữa hay không cho biết.

"Ai kêu Đoàn Thừa Phong lại dám chiếm cứ lấy em." Hoàng Phu Tuyết có vị chua nói, anh không có làm thịt tiểu tử kia coi như là đã phúc cho hắn lắm rồi, còn muốn anh dùng giọng điệu dễ nghe thế nào nói chuyện với hắn nữa, dù sao thì đó cũng là tình địch của anh, mặc dù anh đã kết hôn rồi, hơn nữa bảo bối của anh cũng rất thương anh, nhưng là thời điểm nhìn thấy có người mơ ước bảo bối của anh, trong lòng chính là không thoải mái.

"Hừ hừ, em muốn đi ngủ." Thủy Băng Nhu sau khi nói xong cũng chậm bước đi lên lầu, anh ấy chính là thích ghen tuông như một cậu bé, thôi, cũng bởi vì anh ấy rất yêu mình, tha thứ cho anh ấy đi vậy.

"Bà xã, em không có giận anh chứ?" Hoàng Phu Tuyết nghe được Thủy Băng Nhu không có truy cứu nữa, theo phía sau của cô hỏi.

Thủy Băng Nhu không để ý tới anh, xem ra phải cho anh ấy nếm chút mùi đau khổ mới được, trong lòng cô cười thầm.

"Bà xã? Tiểu Nhu? Bảo bối? Bé cưng?" Hoàng Phu Tuyết có gọi thế nào cô cũng không phản ứng, nhất thời sợ phải chạy ngay tới trước mặt cô, đang lúc cô muốn vượt qua liền ôm chặt lấy eo cô, u oán nói: "Bà xã, không nên tức giận có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

"Bà xa, anh sai rồi còn không được ư, em đừng không để ý đến anh được hay không?" Hoàng Phu Tuyết vui đầu ở trên cổ của Thủy Băng Nhu, đem hơi ấm áp thờ toàn bộ phun đến trên cổ của cô, làm cho cô có chút ngứa ngáy, vốn là đang muốn cố ý giả bộ thâm trầm, để cho anh nghĩ rằng mình giận anh, sửa đổi một chút tật xấu thích ăn dấm của anh, ai ngờ anh lại xuất ra một chiêu này, ở trước mặt cô làm nũng, còn muốn trêu đùa cô nữa chứ.

"Ha ha ha. . . . . Thật là nhột đó, không cần dựa vào gần như vậy..., ha ha ha. . . . ." Thủy Băng Nhu cười đến xinh đẹp rạng ngời, nước mắt cũng muốn trào hết ra rồi, không ngừng tán loạn đẩy vào ngực của anh.

Nghe được bảo bối của anh rớt cuộc cười, tâm đang rối như tơ vò của Hoàng Phu Tuyết cũng buông lỏng, bộ dạng không nói không rằng của cô vừa rồi khiến anh rất lo lắng, hẳn không thể chịu được nếu cô không để ý tới anh, thật may là cô đã bắt đầu cười, xem ra sau này anh cần cố gắng khống chế tâm tình mình tốt hơn mới được, không thể khiến cô không thêm đề ý tới anh.

"Hả? Em cong chưa có nói là có giận anh hay không đấy?" Hoàng Phu Tuyết như một chú nhóc lớn đầu vui đầu vào cổ cô, ý xấu muốn trêu chọc cô, anh cực kỳ thích nhìn cô cười đến bản thân vô lực, hơn nữa còn là vì anh mà nở nụ cười.

"Con mắt nào của anh thấy em giận anh hả?" Thủy Băng Nhu cười hỏi, cô vốn chính là không có tức giận, chỉ là vẽ mặt giả bộ tức giận để hù dọa anh thôi, hiện tại anh nhắc tới, cô nhất định là có chết cũng không thừa nhận.

"Còn nói không có, này vậy sao vừa rồi bà xã không thêm đề ý tới anh, anh còn cho là bé cưng tức giận, anh thật sự thấy lo lắng đấy." Hoàng Phu Tuyết ai oán nói.

"Hừ hừ. . . . . anh cho rằng bà xã của anh là người nhỏ mọn như vậy sao? Hả?" Thủy Băng Nhu híp mắt hỏi, trong mắt có uy hiếp "Nếu là anh dám nói đúng, anh sẽ chết cho mà coi", uy hiếp trắng trợn.

"Không phải, không phải, bà xã không nhỏ mọn, là ông xã hẹp hòi." Hoàng Phu Tuyết khoe mẽ lắc đầu rất mạnh, anh đương nhiên sẽ nói theo ý của cô..., chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

"Ừ. . . . . Như vậy còn nghe được, lần này trước hết bỏ qua cho anh, lần sau anh lại dám nói em hẹp hòi, xem em phạt anh thế nào, hừ hừ." Thủy Băng Nhu uy hiếp.

"Đúng, đúng, bà xã, vậy. . . . . Nếu như, anh nói là nếu như lần sau anh lại nói em hẹp hòi, em định sẽ phạt anh thế nào?" Hoàng Phu Tuyết vẽ mặt rất

muốn biết hỏi, nếu như bé con của anh từng phạt bằng cách dùng miệng chặn lại miệng của anh, anh đương nhiên rất thích tiếp nhận phạt rồi.

"Hoàng Phu Tuyết, lần sau anh sẽ biết, hừ hừ." Thủy Băng Nhu cắn răng nghiêng lợi nói, o o, thật là tức chết cô mà, không, tuyết đối không thể nói tới chữ chết, bởi vì cái người đàn ông bá đạo bên cạnh này không để cho nói, nói là sẽ không may mắn. Nếu như lần sau anh còn như vậy, cô liền phạt anh không cho vào chung phòng với cô nữa, hừ hừ, xem anh có sợ hay không cho biết.

Hoàng Phu Tuyết cười gượng mấy tiếng, không tiếp tục với chủ đề vừa rồi nữa, anh cũng không muốn buổi tối tới thư phòng ngủ, lạnh lẽo như vậy, hơn nữa không có ôn hương nhuyễn ngọc ôm vào trong ngực, anh làm sao có thể ngủ được.

"Một không, đi ngủ, chờ một lát phục hồi sức rồi mới ăn trưa." Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu đi tới phòng ngủ, dịu dàng dụ dỗ.

"Ừm, anh không phải tới công ty sao?" Thủy Băng Nhu hỏi, cô càng ngày càng không thể rời xa anh, không có anh ở đây bên cạnh cô, chất lượng giấc ngủ của cô liền thay đổi không được tốt nữa, cô luôn luôn là một cô gái không thích làm phiền người khác, nhưng là kể từ khi kết hôn đến bây giờ, cô liền giống như anh vậy, thích quần áo đôi phượng, một chiếc cũng không muốn rời đi.

Chỉ là anh lúc nào cũng ở bên cạnh cô, công ty thật sự mặc kệ được sao?

"Ừ, hôm nay không đi, bé cưng mau đi ngủ." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói, dự tính ngày sinh của cô là một tháng nữa, xem ra phải sắp xếp thời gian, anh muốn giao phó lại chuyện của công ty, mới có thể ngày ngày ở bên cạnh cô cho đến ngày đưa bé an toàn ra đời.

Nghe nói thì đến giai đoạn sinh, trong lòng của người phụ nữ có thai có thể xuất hiện sự sợ hãi, trong giai đoạn đặc biệt này anh nhất định phải đi theo bên người cô một tác cũng không rời mới được.

"Ngoan, đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, nhắm mắt lại ngủ đi." Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đầy yêu thương đặt lên trán cô một nụ hôn êm ái.

"Ừ, em biết rồi, em không có sợ hãi, anh nằm xuống đây đi!" Thủy Băng Nhu hướng về vị trí giường bên cạnh, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh nói.

"Được." Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng nằm bẹp xuống giường ở bên cạnh, tay nhẹ nhàng vươn ra, liền kéo Thủy Băng Nhu vào trong ngực, một cái tay khác đặt lên trên bụng đang nhô lên của cô, say mê đầy yêu thương vuốt vuốt, thật thần kỳ, bên trong bụng bé cưng có cốt nhục của anh, hơn nữa đang không ngừng lớn lên, rất nhanh mà có thể ra ngoài cùng bọn họ gặp mặt, lòng Hoàng Phu Tuyết đầy vui mừng thầm nghĩ.

Mặc dù kể từ khi Thủy Băng Nhu mang thai đến bây giờ, anh cũng thường ăn dặm của đứa bé trong bụng cô, nhưng là cho tới nay tim của anh cũng đều là cảm động, chỉ là miệng anh không nói ra mà thôi, hai, đều là bảo bối của anh, một Đại bảo bối, một Tiểu bảo bối. Trước kia anh là một đứa cô nhi, một thân một mình ở trên đời này, hiện tại anh đã có một gia đình của mình, có có cốt nhục vợ con của mình, sẽ rất nhanh có một tiểu bảo bối đáng yêu, một nhà ba người hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ, tất cả những điều đó chính là nhờ người con gái mà anh yêu trước mặt này mang đến cho anh, anh sao mà may mắn để có thể gặp được cô.

"Thế nào? Anh sao lại nhìn em như vậy?" Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng nghiêng người sang, không cẩn thận trông thấy vẻ mặt cổ quái của anh đang nhìn mình, trong mắt của anh có cảm động, hạnh phúc, mong đợi, yêu say đắm, cưng chiều. . . . . Anh ấy đang nghĩ gì đây? Thủy Băng Nhu đột nhiên rất muốn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng anh.

"Ha ha ha. . . . . Thật muốn biết sao?" Hoàng Phu Tuyết rất có thâm ý hỏi.

"Anh đó, thật là càng ngày càng thích khoe mẽ mà." Thủy Băng Nhu cười nói, nhìn bộ dạng không đứng đắn của anh, liền biết anh có thể lại muốn nói ra một vài lời làm cho người ta không biết phải làm sao, cô thật sự là hiểu anh rất rõ mà.

"Vừa rồi anh đang nghĩ. . . . . Như thế nào mới có thể khiến cho bà xã nhào tới, sau đó ăn khô lau sạch." Hoàng Phu Tuyết vẫn chưa thỏa mãn nói, trong mắt không chút nào che giấu ham muốn, cứ như vậy nóng rực nhìn cô.

"Không đứng đắn, mau ngủ." Thủy Băng Nhu đỏ mặt vỗ lồng ngực của anh nói, cô quả nhiên là người hiểu anh rõ nhất, cơ hồ là liền có thể hiểu được những lời anh đang định nói, lời nói không đứng đắn như vậy đã không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần đều khiến cho cô không có cách nào không đỏ hồng hết mặt, cái người đàn ông không đứng đắn này chính là người mà cô yêu đến tận xương tủy.

Thủy Băng Nhu không nói gì thêm, khi ở trong ngực anh tìm được một vị trí thoải mái, từ từ đi vào giấc ngủ.

"Tuần lệnh, bà xã đại nhân." Hoàng Phu Tuyết cưng chiều nói, sau đó ôm lấy cô tiến vào giấc ngủ.

*

Hoàng Phu Tuyết là bởi vì cảm thấy một vật nặng áp lên trên người của anh mà tỉnh lại, anh từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là hình ảnh thom ngát đặc sắc, chỉ thấy một cái chân của Thủy Băng Nhu đang nhẹ nhàng gác lên bộ vị quan trọng của anh, trong vô thức không ngừng ma sát, cổ áo của cô vì say ngủ, khe hở rộng, từ góc độ của anh nhìn sang, vừa lúc có thể nhìn thấy hai tiểu bạch thỏ của cô, không có mặc áo nịt ngực.

Có thể là bởi vì cô mang thai, bộ ngực trở nên lớn hơn trước kia nhiều, bây giờ áo ngực đều không thích hợp mặc, anh đã cho người đặt làm áo ngực cỡ lớn nhất cho cô rồi, có thể là quen mặc kiểu dáng ban đầu, hiện tại cô ở trước mặt anh hầu như đều không mặc áo lót, lúc này quả thực là đang khảo nghiệm ý chí của anh.

Tất cả cảnh đẹp cứ như vậy hiện ra ở trước mặt anh, Hoàng Phu Tuyết nhìn da thịt trắng nõn của cô, ở dưới sự ma sát nghịch ngợm của chân cô, dục

vọng giống như đào núi lấp biển mà đến, anh không ngừng thở hổn hển, anh cảm giác toàn thân nóng lên, hết sức khó chịu, Hoàng Phu Tuyết cả kinh, lập tức nhẹ nhàng đẩy chân đang gác trên người anh của cô xuống, xuống giường nhanh bước về phía phòng tắm.

Anh lập tức lột quần áo ra đặt sang bên tắm dưới vòi nước, cố gắng làm mềm đi thứ làm cho người ta lung túng, thật may là anh tỉnh lại sớm, nếu không để cho bé cưng của anh nhìn thấy, nhất định sẽ cười anh.

Hoàng Phu Tuyết từ từ tắm, đều do anh đã quá lâu không có đụng cô, mới có thể nghĩ đến cô như vậy, lực kháng cự của anh đối với cô càng ngày càng yếu, nhưng là trong đầu óc anh giờ phút này lại xuất hiện cảnh đẹp cô vừa mới xuất hiện trước mặt anh vừa rồi, dục vọng mới vừa được thả lỏng trong nháy mắt lại căng cứng, Hoàng Phu Tuyết bỏ lại y phục trong tay, lập tức mở nước lạnh ra vọt lên tắm nước lạnh, dục vọng này sao có thể nhanh như vậy liền xuống được, xem ra có lẽ anh phải tắm nước đá mới có hi vọng.

Hoàng Phu Tuyết đứng dưới vòi nước lạnh lẽo, thân thể vẫn rất nóng.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết sửa sang lại quần áo xong mới đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này, Thủy Băng Nhu vẫn đang say giấc nồng, hành động của Hoàng Phu Tuyết không chút nào ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô, khiến Hoàng Phu Tuyết hơi yên lòng, hoàn hảo cô không có tỉnh lại, nếu không anh sẽ bị cười rồi.

Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đi tới bên giường ngồi xuống, mắt liếc đồng hồ báo thức bên giường một cái, thấy bọn họ ngủ coi vậy mà đã tương đối lâu rồi, nhanh như vậy liền đến thời gian cơm trưa, xem ra phải gọi bé cưng của anh tỉnh dậy rồi, nếu không chẳng những cô bị đói bụng, mà bảo bối cũng bị đói bụng rồi.

Hoàng Phu Tuyết nhẹ nhàng đem khí nóng phun đến bên tai cô, chọc cho cô ưm một tiếng, đầu khẽ héch lên, đôi mắt hơi mở ra tiếp tục ngủ.

Dục vọng mới vừa chìm xuống của Hoàng Phu Tuyết nhanh chóng bốc lên, nhìn trạng thái say ngủ mê người của Thủy Băng Nhu, hô hấp càng ngày càng nặng, tất cả cũng nhanh muốn che mất lý trí của Hoàng Phu Tuyết, anh hít sâu, không ngừng nhắc nhở mình, ngàn vạn lần không được làm tổn thương bảo bối cùng tiểu bảo bối của anh.

"Ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu ngủ thoải mái ưm ra tiếng.

Đầu Hoàng Phu Tuyết oanh một tiếng, tay của anh mất đi khống chế đặt lên người của cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ mọng yêu kiều vì say ngủ mà chu lên của cô, uyển chuyển triền miên.

Tay của anh giống như đang nâng niu bảo bối trân quý nhất trên cái thế giới này vậy, ôm lấy đầu nhỏ nhỏ của cô tới gần trước mặt của anh, cùng anh mặt đối mặt.

"Ừm . . . . . Lạnh quá." trong mộng Thủy Băng Nhu ưm ra tiếng, kéo đi hoàn toàn lý trí của Hoàng Phu Tuyết.

Hoàng Phu Tuyết cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm của cô, không ngừng mút thỏa thích, tay nóng rực càng thêm không khách khí đặt lên thân thể của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

"Ừm . . . . . Tuyết, anh đang làm gì vậy?" Thủy Băng Nhu trong giấc mộng cảm giác có cái gì đó nóng rực xoa loạn trên người cô, không thể không mở cặp mắt mơ hồ ra.

Thấy người mình đã hoàn toàn trần trụi, hơn nữa còn có một người đàn ông như sói đói đang tác quái, miệng cô co quắp một chút, người đàn ông này cũng không phải là vào thời khắc này muốn cô chứ? Kể từ khi cô mang thai đến bây giờ, có thể nói là anh cầm dục đã lâu, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh ấy mất khống chế, tuy nhiên cũng có lúc anh rất không nghiêm chỉnh mà muốn cô, nhưng là mỗi khi cô nói không cần thận sẽ làm tổn thương đứa bé, anh đều có thể kịp thời dừng lại, vào lúc này thế nào thừa dịp cô ngủ thiếp đi mà hành động đấy.

Nóng bỏng từ trên người anh truyền tới khiến cô giật mình không thôi, rất ít cảm thấy anh như vậy, trừ khi trước vào lúc bọn họ ân ái, nghĩ tới đây, gương mặt của Thủy Băng Nhu trong nháy mắt đỏ hồng.

"Bảo bối, anh ăn em nha, rất ngọt." Hoàng Phu Tuyết khàn khàn nói, trong giọng nói có mỉa hoặc trí mạng, hấp dẫn vô cùng, mặc dù Thủy Băng Nhu đã thành thói quen với lực hấp dẫn lơ đãng phát ra từ trên người anh, nhưng là cô vẫn luôn thường xuyên đắm chìm ở trong đó không thể tự thoát ra được.

"Ừm . . . . . Chẳng lẽ hiện tại anh liền muốn ăn sao? Không được. . . . . Ừm . . . . . Hiện tại sắp sinh . . . . ." Thủy Băng Nhu không nhịn được rên rỉ

thành tiếng trước động tác của anh.

Nhưng dục vọng của đàn ông một khi bốc lên, sao có thể dễ dàng liền dập tắt như vậy cơ chứ.

"Bảo bối. . . . ." Hoàng Phu Tuyết thâm tình gọi cô, không chút nào dừng lại động tác trong tay, chỉ là động tác tay thả nhẹ đi thêm một chút.

"Ừm. . . . . Dừng tay. . . . . Ừm. . . . ." Thủy Băng Nhu gắt giọng, thanh âm của cô trải qua sự trêu chọc của anh trở nên có chút dục tính, vừa kiêu kỳ lại khàn khàn, như có con côn trùng cắn xé trong lòng Hoàng Phu Tuyết, khiến cho dục vọng trong người anh nhanh chóng tăng vọt.

Hoàng Phu Tuyết gầm lên một tiếng, hấp nặng nề hô, khàn giọng nói: "Không có chuyện gì, anh sẽ. . . . .Anh sẽ rất cẩn thận, đừng lo lắng. . . . . O o. . . . . Bảo bối, anh đã. . . . . cảm dục đã lâu rồi, em nhẫn tâm để cho anh khó chịu sao? O o. . . . ."

"Nhưng. . . . . nhưng hiện tại em đang rất bất tiện." Thủy Băng Nhu đỏ mặt khàn khàn lên tiếng.

"Ngoan, anh sẽ cẩn thận em không cần động, tất cả giao cho ông xã là được, sẽ khiến cho em rất thoải mái, o o. . . . . Đừng sợ." Hoàng Phu Tuyết nhẹ giọng dụ dỗ, hơi thở nóng rực phun lên vành tai nhạy cảm của cô, lè lưỡi nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, khiến cho cô một hồi run rẩy.

Hoàng Phu Tuyết đè cô ở trên giường lớn, một cánh tay khê chống lên giường, khiến cho trọng lượng của anh một chút cũng không có rơi vào trên người của Thủy Băng Nhu, chỉ là để cho bọn họ càng thêm chặt chẽ dính vào nhau.

Anh thật không có cách nào nhịn, anh cảm dục đã lâu rồi, thường thường ôn hương nhuyễn ngọc ôm vào trong ngực lại không thể ăn, ép anh đến sắp phát điên rồi, anh thề, không bao giờ để cho cô mang thai nữa, loại cảm dục này Hoàng Phu Tuyết anh chịu đựng đủ rồi.

"Nhưng. . . . ." Lời còn chưa nói hết, những lời cô đang muốn nói ra liền bị Hoàng Phu Tuyết dùng miệng chặn lại, miệng của cô thật ngọt ngào cực kỳ, khiến cho anh nếm thế nào cũng không đủ.

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, từ hàm răng khê mở của cô tiến vào trong, cường hãn công thành chiếm đất. Mút cái lưỡi của cô vào, đôi mắt cô vung về đáp lại, Thủy Băng Nhu không có cách nào kháng cự nữa, môi lưỡi nước miếng dây dưa, lửa dục dần dần thiêu hủy lý trí. Nhưng là anh vẫn rất cẩn thận, bởi vì hiện tại anh vẫn nhớ cô đang mang bào bảo của bọn họ.

"Ừm. . . . ." Thân thể Thủy Băng Nhu bởi vì mang thai mà càng ngày càng trở nên nhạy dưới sự vuốt ve của anh là dần dần luân hồi, phát ra tiếng rên yêu kiều nhỏ, tay không tự giác vòng lên cổ của Hoàng Phu Tuyết, khiến giữa hai người dính lại chặt chẽ, không còn một chút khe hở.

Nghe được tiếng rên của cô, tròng mắt Hoàng Phu Tuyết càng thêm âm đậm, vật nóng rực không lồ kia ngẩng đầu kiêu hãnh khiến cho anh điên cuồng muốn cô.

Hoàng Phu Tuyết vừa trấn an cô, vừa cỡi y phục của chính mình, đáng chết, nếu còn không chạm vào cô, anh thật sẽ chết mất.

Hai người rất nhanh cứ như vậy quấn lấy nhau, dường như muốn lập tức tạo ra những hình ảnh khiến người ta phải trào máu.

Hoàng Phu Tuyết cảm thấy cô ngày càng mềm mại, dường như đã thích ứng rồi, anh cố ý chờ đợi tín hiệu của cô để được tiến vào.

"Ừm. . . . . O o. . . . ." Thủy Băng Nhu mềm mại rên rỉ ra tiếng, dục vọng từ từ biến đổi, "Ừ. . . . . Tuyết, không được, thật là đau. . . . ."

"Đừng sợ, o o. . . . . Anh sẽ nhẹ một chút, sẽ không để cho em đau, o o. . . . ." Cho là Thủy Băng Nhu lo lắng một lát nữa sẽ đau, Hoàng Phu Tuyết thô lỗ hôn hên dụ dỗ.

"Ừm. . . . . Không phải, là bụng, bụng thật là đau, ừm. . . . ." Thủy Băng Nhu cau mày nói với người đàn ông đang bừa bãi tàn sát trên cơ thể cô.

Nghe được lời Thủy Băng Nhu nói, Hoàng Phu Tuyết hạ thân mới vừa rồi cứng rắn cố ý chờ phân phó trong nháy mắt liền xẹp lép, tất cả dục vọng đều biến mất hầu như không còn, anh kinh ngạc nhìn Thủy Băng Nhu, không phải đâu? Hiện tại đau bụng? Thấy mặt mũi Thủy Băng Nhu khó chịu, trong lòng anh đau đớn vô cùng.

"Nhu nhi, Nhu nhi, em sao rồi? Tại sao đột nhiên lại đau bụng đây? Làm thế nào? Như thế nào mới có thể giúp em không đau? Đáng chết!" Hoàng Phu Tuyết luống cuống tay chân đi tới bên người Thủy Băng Nhu, lo lắng nói, kiến thức bình thường tất cả đều quên mất, giờ phút này trong mắt của anh chỉ còn có bảo bối của anh, nghe được tiếng la đau đớn của cô, tim của anh cũng gấp đến muốn ngừng đập rồi.

"Đừng. . . . . Đừng sợ, có thể. . . . . Là muốn sinh, ừm. . . . ." Thủy Băng Nhu nhẹ giọng nhắc nhở người đàn ông đã không biết làm sao ở bên cạnh.

"Muốn sinh? ! Thầy thuốc, anh đi kêu thầy thuốc, không, đi bệnh viện, đi bệnh viện tốt hơn, bé cưng, đừng sợ, cố gắng chịu đau." Hoàng Phu Tuyết vội vàng vàng cầm một bộ quần áo bà bầu lên giúp cô mặc vào, sau đó cầm một cái áo ngủ của mình, khoác trên người, ôm lấy cô nhanh chóng phóng xuống lầu, kêu to Quán gia chuẩn bị xe.

Ngay từ khi đang đi trên đường quán gia đã điện thoại trước cho bệnh viện chuẩn bị, hiện tại người của bệnh viện đã chuẩn bị sẵn sàng, một nhóm người vội vàng vàng đưa Thủy Băng Nhu đến bệnh viện mang danh của Thánh Hoàng, một đám nhân viên cấp cứu được huấn luyện bài bản đã đứng chờ ở cửa chính của bệnh viện, tất cả bệnh nhân đang có mặt tại cửa bệnh viện thấy vậy đều không tránh khỏi tò mò, phô trương cũng thật là lớn nha, làm cho người ta không nhịn được hoài nghi có phải là có tổng thống của quốc gia nào đó ngã bệnh tới đây khám bệnh hay không?

Một chiếc xe con sa hoa đời mới nhất của năm nay xuất hiện tại cửa bệnh viện, từ trên xe một người đàn ông anh tuấn bước xuống, lúc này người đàn ông đang mặc áo ngủ, cổ áo mở ra, lộ ra một mảng lớn lồng ngực khêu gợi, chỉ thấy người đàn ông lo lắng hướng vào trong xe bề ra một cô gái như thiên sứ, chỉ là cô gái như thiên sứ này đáng vẻ thật khổ sở, mọi người lơ lửng thấy phản bụng đã nhô lên rất to của cô, mới hiểu được, thì ra là phụ nữ có thai, nhìn tình hình là muốn sinh rồi, chẳng qua là không biết phu nhân nhà ai, lại có thể khiến bệnh viện bày ra trận thế như vậy, mọi người nghi ngờ thăm ngẫm.

Hoàng Phu Tuyết ôm lấy Thủy Băng Nhu nhanh chóng hướng hướng về phía phòng sinh của bệnh viện, một đám bác sĩ sản khoa trùng trùng kéo theo phía sau anh.

Hoàng Phu Tuyết tại sao biết phòng sinh ở nơi nào? Đây là bởi vì cái này phòng sinh là do Hoàng Phu Tuyết cho người bố trí, sau đó anh đã tới quan sát qua rồi cho nên anh mới có thể rất nhanh rất rõ ràng tìm được phương hướng.

"Bảo bối, ngoan, đừng sợ, không có chuyện gì." Hoàng Phu Tuyết vừa đi vừa lo lắng dỗ dành, anh không biết thì ra sinh con lại khổ sở như vậy, sớm biết thế anh cũng sẽ không để cho cô mang thai.

"Ừm . . . ." Thủy Băng Nhu khó khăn cổ kéo lên một nụ cười, nhẹ giọng trả lời anh, hẳn là lúc này anh đang rất lo lắng, trước kia ngay cả lúc ốm đau, cô còn không có kêu đau, anh đã lo lắng muốn chết, vào lúc này cô kêu đau như vậy, anh nhất định là gấp đến muốn hòng luôn rồi.

Ngoài phòng sinh, Hoàng Phu Tuyết mới choàng thêm áo ngủ, lo lắng đi tới đi lui trong hành lang, từ biểu hiện bên ngoài của anh, tản mát ra hơi thở cuồng dã khiến người ta mê mẩn, nhưng là động tác của anh giờ phút này lại có vẻ rất hấp tấp.

Nghe trong phòng sinh truyền ra tiếng thét chói tai, vẻ mặt của Hoàng Phu Tuyết trắng bạch ra, tim đau nhói như bị kim châm.

"Hoàng!"

"Con rě!"

"Hoàng tiên sinh!" Tiếp theo đó là một nhóm người chạy tới, bọn họ chính là Lạc Tân Thần hiện vẫn đang ở thành S, còn có Lý Hiểu Huyền và cha mẹ cô do Hoàng Phu Tuyết gọi điện mà tới, vừa rồi lúc ở trên xe, Thủy Băng Nhu kiên trì bảo anh phải gọi điện cho cha mẹ nuôi của cô.

"Tiểu Nhu hiện tại như thế nào? Không phải dự tính còn một tháng nữa mới tới ngày sinh sao?" Lý cha tiến lên hỏi, mới vừa rồi cả nhà họ đang chuẩn bị ăn trưa thì liền nhận được điện thoại của Hoàng Phu Tuyết, biết Thủy Băng Nhu có thể ngay lập tức sinh, bọn họ lập tức chạy tới.

"Không biết, bây giờ đang ở bên trong." Hoàng Phu Tuyết lo lắng nói, anh hiện tại rất sợ bảo bối của anh sẽ rời khỏi anh, tại sao lại la hét lớn như vậy, chẳng lẽ là khó sinh? Nghĩ tới đây, mặt Hoàng Phu Tuyết cũng lập tức biến sắc.

"Con rě, đừng lo lắng, phụ nữ sinh con đều là như vậy, không có chuyện gì." Lý mẹ tiến lên an ủi.

Nghe được lời Lý mẹ nói vậy, Hoàng Phu Tuyết yên tâm rất nhiều, dù sao Lý mẹ là một người từng trải, bà ấy hiểu rõ hơn mình, nhưng là nghe được tiếng thét chói tai của Thủy Băng Nhu từ bên trong phòng sinh, Hoàng Phu Tuyết vẫn là không nén được đau lòng, bảo bối anh nâng niu trong lòng bàn tay, giờ phút này đang phải chịu đau đớn thống khổ to lớn, mà đầu sở gây ra tất cả điều này lại chính là anh, nếu không phải là do anh muốn có một gia đình hoàn chỉnh, để cho cô mang thai, cô cũng sẽ không phải chịu khổ sở như vậy rồi, Hoàng Phu Tuyết thầm tự trách.

Nghe được tiếng thét chói tai của Thủy Băng Nhu, Lý Hiểu Huyền ở bên cạnh trong lòng run lên, thì ra là sanh con khổ cực như vậy, về sau cô kiên quyết sẽ không sinh đứa bé.

"Tôi nói này người anh em, không phải còn một tháng nữa mới tới ngày dự tính sinh sao? Thế nào nhanh như vậy đã muốn sinh thế? Xem tình trạng bây giờ của cậu, sẽ không phải là cậu vừa rồi còn làm ra động tác vận động gì đó chứ! Hắc hắc, tôi nghe nói làm vận động có thể khiến sinh sớm." Lạc Tân Thần ở một bên trên nói, mặt mờ quan sát một lượt từ đầu đến chân Hoàng Phu Tuyết, giọng nói nhẹ nhàng của anh ta hóa giải không khí lo lắng hiện tại.

Hoàng Phu Tuyết lạnh lẽo nhìn anh ta một cái, sau đó lại tiếp tục đi tới đi lui.

"Ha ha ha. . . . . Thì ra là thật, ha ha ha. . . . . Cậu ngay cả chị dâu đang mang thai cũng không tha cho, thật không hổ là thương nhân, một chút thua thiệt cũng không chịu, ha ha ha. . . . ." Lạc Tân Thần ở một bên cười to nói.

Nghe được lời Lạc Tân Thần nói, gương mặt Lý Hiểu Huyền bạo hồng, người này là bạn của Hoàng tiên sinh sao? Thế nào trước mặt mọi người lại nói ra những lời như vậy, đang mang thai cũng có thể ân ái sao? Cái người này thật là . . .

"Khụ khụ khụ. . . . ." Lý cha và Lý mẹ nhẹ nhàng ho một cái, nhắc nhở anh ta nơi này còn có những người khác nữa.

"Sao vẫn còn chưa đi ra, đã vào lâu như vậy? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hoàng Phu Tuyết lo lắng đi tới đi lui, đầu đầy mồ hôi, nghe tiếng bảo bối của anh ở bên trong thét chói tai, tim của anh đều muốn ngừng đập rồi, vào lúc này anh rất muốn vọt ra một câu "Không sinh rồi, bảo bối của anh không sinh" nhưng không được, hiện tại tên đã lấp vào cung không bắn không được, bỏ dở nửa chừng không chỉ làm thương tổn bảo bối, mà cũng sẽ thương hại tới bảo bối Nhu nhi của anh, đứa bé có thể không cần, nhưng là bảo bối của anh nhất định không thể có chuyện.

"Đừng lo lắng, sao có thể nhanh như vậy được, cũng không phải là khó sinh, nói được thì chắc được, nhớ trước kia khi mẹ nuôi cậu sinh Tiểu Huyền, tôi cũng là khẩn trương không biết làm sao." Lý cha vỗ bả vai Hoàng Phu Tuyết nói.

"Đúng nha, cha nuôi cậu nói đúng lắm, nhớ ngày đó, cha nuôi cậu cũng chẳng thua kém cậu bây giờ đâu, nghe cô y tá nói, lúc ông ấy đứng ở cửa phòng

sinh nghe tôi thét chói tai, chân của ông ấy cũng mềm nhũn, chỉ có thể ngồi chồm hồm trên mặt đất." Lý mẹ nói.

"Bạn già, những thứ này sao bà có thể đem ra nói chứ, bà cũng phải nể mặt tôi một chút với chứ." Lý cha miễn cưỡng lôi kéo ống tay áo Lý mẹ nói, mười phần là bộ dạng của một người bị khi dễ, xem bộ dạng hai vợ chồng bọn họ, Lý cha lúc còn trẻ nhất định là rất yêu thương Lý mẹ.

"Ha ha ha. . . . ." Nghe Lý lời của Lý cha và Lý mẹ nói, Lý Hiếu Huyền cùng Lạc Tân Thần rồi rít cười ra tiếng, khoe miệng Hoàng Phu Tuyết không biến sắc khề nhếch lên, ông ấy yêu thương bà xã của mình có gì là không đúng, bà xã lấy về chính là muốn che chở trong lòng bàn tay.

Trong chốc lát, cửa phòng sinh chọt mở ra, một y tá vội vàng vàng đi ra.

Hoàng Phu Tuyết lo lắng tiến lên hỏi thăm, tất cả mọi người rất ăn ý tựa như cùng chờ đợi y tá trả lời.

"Sản phụ khó sinh, hiện tại muốn bảo vệ người mẹ hay đứa bé, người giám hộ xin ký tên vào đây." Y tá cầm một trang giấy nói.

Nghe được lời y tá nói, đầu Hoàng Phu Tuyết oanh một tiếng, bảo bối của anh gặp nguy hiểm, gặp nguy hiểm. . . . .

"Phiền người giám hộ xin nhanh một chút, nếu không sản phụ sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn." Y tá thúc giục.

"Chuyện gì xảy ra? Sao lại khó sinh?" Vào lúc này tất cả mọi người đều gấp rôi.

Hoàng Phu Tuyết trong nháy mắt hoàn hồn, cầm tờ giấy lên muốn ký tên lên đột nhiên nhìn thấy tựa đề trên trang giấy "Bảo vệ đứa trẻ", liền tức giận dùng bút lại.

"Đáng chết, ai nói bảo vệ đứa trẻ, bảo vệ người mẹ cho tôi, nếu như cô ấy có chuyện gì, ta tôi sẽ không bỏ qua cho các người, mau vào đi, bảo vệ người mẹ." Hoàng Phu Tuyết gào thét ra lệnh.

"Nhưng. . . . . Đây là yêu cầu của sản phụ." Y tá cũng bị vẻ giận dữ trước mắt của Hoàng Phu Tuyết hù sợ, vội vàng lắp bắp nói.

"Tôi không cho phép, nghe tôi, bảo vệ người mẹ, tôi chỉ muốn bảo bối Nhu nhi của tôi, tôi sẽ vào trong nói với cô ấy." Hoàng Phu Tuyết tức giận nói, cái gì đứa trẻ, anh không cần, anh chỉ muốn cô bình an sống ở bên cạnh anh là được, cô sao có thể chỉ muốn đứa bé, mà không nghĩ cho anh, chẳng lẽ cô nghĩ cứ như vậy xong việc mà bỏ lại anh, không dễ dàng như vậy, anh từng nói qua dù là lên trời hay xuống đất, anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh cô.

"Vậy cũng tốt, vậy ngại mặc bộ đồ đã được diệt khuẩn này vào, để phòng đề khỏi mang vi khuẩn vào." Y tá đưa một bộ đồng phục qua cho Hoàng Phu Tuyết rồi nói.

Hoàng Phu Tuyết nhanh chóng mặc bộ đồng phục kia vào đi theo phía sau y tá vào phòng sinh.

"Đúng rồi, nhất định phải bảo vệ người mẹ, đứa bé sau này vẫn có thể có, nhưng người mẹ thì chỉ có một, đứa nhỏ Tiểu Nhu này sao lại đại đột như vậy chứ" Lý cha nói.

"Ông thì biết cái gì? Đây chính là tình thương của người mẹ, đổi lại trước kia nếu là tôi khó sinh, tôi cũng sẽ bảo vệ đứa bé như vậy, chỉ là Tiểu Nhu, tôi lại hi vọng có thể bảo vệ được con bé, dù sao tôi cũng chỉ có hai đứa con gái này thôi." Lý mẹ nói.

"A. . . . . đau quá. . . . . Ô ô ô. . . . ." Thủy Băng Nhu vừa nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ vừa kêu to.

"Dùng sức, lấy hơi, rặn đi, rất tốt, tiếp tục. . . . ." Bác sĩ ở một bên chỉ đạo.

Hoàng Phu Tuyết đến càng gần Thủy Băng Nhu lại càng nghe thấy tiếng kêu vang dội của cô, tim của anh lại càng đau.

"Bảo bối, em sao rồi?" Hoàng Phu Tuyết bước nhanh tới, tay nâng đầu nhỏ của cô hỏi.

"Tuyệt, em không sao, bảo bảo, o o. . . . . Anh phải chăm sóc tốt bảo bảo. . . . . A. . . . ." Thủy Băng Nhu yếu đuối trả lời.

"Không cần, anh chỉ cần em, em nghe cho rõ đây, anh chỉ muốn em thôi, nếu như em có chuyện, anh liền đem bảo bảo vứt bỏ, em có thể làm được, em phải cố gắng lên, không cần từ bỏ, vô luận như thế nào em nhất định không thể bỏ lại anh, từ thiên đường cho tới địa ngục anh nhất định sẽ phải ở bên em" Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ, đến cuối cùng thậm chí âm thanh còn có chút nức nở nghẹn ngào.

"Nhưng. . . . ." Thủy Băng Nhu nghe giọng điệu của anh mà cảm thấy khiếp sợ, người đàn ông cô yêu thế nhưng khóc, là bởi vì cô sẽ mãi rời xa anh sao? Nhưng cô hiểu rõ anh vẫn luôn rất cô độc, muốn có một gia đình hoàn chỉnh, gia đình làm sao có thể không có một đứa trẻ, cho nên cô mới nghĩ cố gắng sinh hạ đứa bé này cho anh, đứa bé là cốt nhục của hai người bọn họ.

"Không có nhưng nhị gì hết, anh chỉ muốn em, ngoan ngoan nghe lời của anh." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng dụ dỗ.

"Bác sĩ, bảo vệ người mẹ, mau." Hoàng Phu Tuyết hô lớn.

Thủy Băng Nhu nhìn người đàn ông mà cô yêu này, tâm hơi xúc động, cô nhất định phải cố gắng sống tiếp, kể cả đứa bé của bọn họ, nhất định được.

"Dùng sức, rặn đi, hít vào, rất tốt. . . . ." Bác sĩ ở một bên nói.

"Ngoan, đầu liền kêu lên, đừng cắn môi, cắn tay anh đây này, ngoan, nghe lời, thờ ra, hít vào. . . . ." Hoàng Phu Tuyết một tay nắm chặt tay của cô, nhìn đáng vẻ ần ần cắn môi của cô, cực kỳ đau lòng, đem một cái tay khác đưa đến bên môi cô, ở một bên nhắc lại lời của bác sĩ.

"A. . . . . A. . . . ." Thủy Băng Nhu thét chói tai mấy tiếng, cắn chặt lấy bàn tay đang duỗi ra của anh.

Vô luận anh có bị cắn đau đến thế nào, thủy chung vẫn không có một tia cau mày, mà trong lòng của anh lại vì tiếng thét chói tai của cô mà đau lòng.

"Cố gắng lên, rất tốt, tiếp tục động tác vừa rồi, hít vào, bật hơi, ẶN. . . . ." Giọng nói của bác sĩ vẫn tiếp tục vang lên ở bên cạnh.

"Em có nghe không, em làm rất tốt, tiếp tục hít vào, bật hơi, ẶN. . . . ." Hoàng Phu Tuyết dụ dỗ.

"Bác sĩ, nhanh lên một chút lấy đứa bé ra, bảo bối của tôi đã cố gắng như vậy rồi, tên quỷ đáng ghét kia tại sao còn không ra." Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Thủy Băng Nhu, mặt bình tĩnh giận dữ hết lên.

"Cái này. . . . . Tôi đang giúp phu nhân của ngài đỡ đẻ, không cần nói nhiều lời làm nhảm như vậy, nói nhiều chút để kích thích phu nhân của ngài ấy, giúp cô ấy tỉnh táo." Bác sĩ ở một bên bắt đầu nói, mỗi người đàn ông tới đây chờ vợ sinh đều có bộ dạng đó, giống như hận không được đem đứa bé của bọn họ vứt đi vậy, nghe nói người trước mặt này chính là qootj đại tài phiệt, không nghĩ tới trong những tài phiệt lớn này cũng có người si tình, đúng là hiếm thấy, hơn nữa nghe cái cách anh ta nói chuyện với vợ mình, thật là hâm mộ chết người.

"Nhu nhi, dùng sức, chỉ cần em đáp ứng anh cố gắng thật tốt, chuyện gì anh cũng đều đồng ý với em." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

Trong phòng sinh tất cả mọi người đều đang cố gắng.

Trong chốc lát, "Oa oa oa. . . . ." Một hồi tiếng khóc của trẻ nhỏ vang lên, bốn người Lý Hiếu Huyền ở bên ngoài phòng sinh thở phào nhẹ nhõm, bằng vào sự tham lam giữ lấy của Hoàng Phu Tuyết với Tiểu Nhu như vậy, anh ta nhất định sẽ bảo vệ người mẹ, bây giờ nghe tiếng đứa trẻ khóc, như vậy Tiểu Nhu khẳng định đã không sao.

Thủy Băng Nhu vừa dùng hết sức lực sinh được con ra xong, liền trực tiếp lâm vào hôn mê.

Hoàng Phu Tuyết lo lắng gọi: "Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây, xem xem bảo bối của tôi thế nào?"

Bác sĩ ở bên cạnh liền tới bắt mạch cho Thủy Băng Nhu, cười nói: "Không có việc gì, không cần lo lắng, là quá mệt nhọc nên ngất đi."

Nghe xong lời của bác sĩ, Hoàng Phu Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, thật may là cô ấy không có chuyện gì, nếu không anh thật không biết sống thế nào.

"Chúc mừng tiên sinh, phu nhân hạ sinh một bé trai vô cùng đáng yêu." Y tá đem đứa bé tắm xong ôm đến trước mặt Hoàng Phu Tuyết nói, đối với bảo bối đang nằm trong ngực cô, cô thật sự là yêu thích không buông tay, đỡ đẻ qua nhiều đứa bé như vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa có gặp qua trẻ con đẹp như vậy.

Mới vừa anh một mực chỉ lo lắng cho bảo bối của anh có bị sao không, quên mất cái kẻ đầu sỏ làm cho bảo bối của anh khổ sở này, hiện tại xác định bảo bối của anh đã không sao, anh mới thanh tỉnh lại, anh liền nhận lấy đứa bé từ trong tay y tá, quan sát.

Không có nhăn nhó như những đứa trẻ mới sinh khác, gương mặt mập mạp, hai hàng lông mi cong vút; một đôi mắt to lấp lánh có hồn; lỗ mũi thanh tú; một đôi tai bò tát, một cái miệng nhỏ hồng hồng; ở dưới miệng là chiếc cằm xẻ rãnh. Đôi tay mập mạp, mười ngón tay ngắn ngắn mập mạp, thật đáng yêu.

Tiểu bảo bảo một chút cũng không sợ hãi, hai viên mắt cứ như vậy quan sát Hoàng Phu Tuyết, có lẽ biết đây chính là cha của cậu.

"Tiểu tử, ta chính là cha con, ngoan..., kêu một tiếng cha nghe thử coi, tại sao không gọi?" Hoàng Phu Tuyết nhẹ giọng dụ dỗ, có lẽ là bởi vì đây chính là đứa nhờ mà bảo bối của anh liều mạng mới sinh ra được, cho nên anh không nhịn được nói chuyện với cậu bé có hơi lớn tiếng một chút.

"Tiên sinh, đứa bé vừa sinh ra, chưa có nói được nhanh như vậy!" Y tá ở một bên cười nói, người đàn ông trước mặt này hẳn là lần đầu làm cha, nhìn đáng vẻ tay chân luống cuống của anh ta cũng biết, đứa bé vừa mới ra đời, liền kêu nó gọi cha, thật là khôi hài.

"Hi hi hi. . . . ." Tiểu bảo bảo giống như đang cười nhạo Hoàng Phu Tuyết ngốc vậy, không ngừng cười, nước miếng từ trong miệng cứ như vậy nhỏ giọt trong tay Hoàng Phu Tuyết.

"Chính là con đem bảo bối của ta chơi đùa gần chết, nhìn xem về sau ta phạt con thế nào, hiện tại ngay một tiếng cha cũng không chịu gọi." Hoàng Phu Tuyết nhẹ giọng nói, mặc dù nói ra những lời uy hiếp như vậy, nhưng là trong mắt của anh lại không giấu được ý cười.

"Tiên sinh, để tôi mang đứa bé qua phòng trẻ, chờ đến lúc phu nhân của ngài xuất viện có thể bế về!" Y tá cười nói.

"Vậy cô cũng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được để có sai sót." Hoàng Phu Tuyết cười nói, đây chính là tiểu tử bảo bối của anh dùng tánh mạng mới sinh ra được, ngàn vạn cũng không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đưa bảo bối trong tay nhẹ nhàng thả vào trong ngực của cô y tá, có lẽ là bởi vì Thủy Băng Nhu đã bình an lại còn có được đứa bé, anh mới không nén được nụ cười trên khóe miệng.

Y tá trẻ tuổi nhìn nụ cười mím trong miệng Hoàng Phu Tuyết, gương mặt đều đều, cô lớn như vậy, chưa từng gặp qua người đàn ông nào anh tuấn như

vậy, chỉ là thật đáng tiếc, anh ta đã mang danh hoa có chủ.

"Yên tâm, sẽ không có gì sai sót." Y tá ôm đứa trẻ liền hướng về phía phòng trẻ sơ sinh đi tới.

Hoàng Phu Tuyết quay đầu thâm tình nhìn Thủy Băng Nhu vẫn đang hôn mê.

"Cám ơn em, bảo bối, anh yêu em." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

Bon người Lý Hiếu Huyền đợi bên ngoài phòng sinh, nhìn thấy các bác sĩ nổi đuôi đi ra, lo lắng tiến lên hỏi thăm.

"Các vị, đứa trẻ cũng bình an, là một đứa con trai, tôi đã giúp rất nhiều sản phụ sinh nở, chưa từng gặp qua sản phụ nào kiên cường như vậy." Bác sĩ nói.

"Tốt, tốt, cám ơn bác sĩ." Tâm trạng của mọi người rất cuộc có thể thả lỏng rồi.

"Ha ha ha. . . . . Tôi rất cuộc có cháu ngoại để ôm rồi, cám ơn các vị đại thần phù hộ!" Lý mẹ thành kính chấp tay trước ngực, hướng về tứ phương nói.

"Ha ha ha. . . . ." Nhìn thấy động tác của Lý mẹ, tất cả mọi người cùng cười.

Huynh đệ của anh rất cuộc có một gia đình hoàn chỉnh rồi, rất cuộc không cần hâm mộ gia đình của người khác rồi, Lạc Tân Thần vui mừng thầm nghĩ.

"Tốt lắm, tốt lắm, mẹ, có phải là mẹ nên về nhà nấu canh mang đến cho con gái nuôi của mẹ uống rồi không hả?" Lý Hiếu Huyền trêu ghẹo nói.

"YES! Đúng rồi, xuyết nửa mẹ quên mất rồi, về nhà nấu canh, Tiểu Huyền, con ở chỗ này chăm sóc Tiểu Nhu, ta với cha con trở về nấu canh." Lý mẹ lo lắng nói, không đợi Lý Hiếu Huyền trả lời liền lôi kéo Lý cha đi mất.

"Ha ha ha. . . . . Nhìn bà ấy vui mừng kìa." Lý Hiếu Huyền lắc đầu một cái cười nói.

"Em còn chưa có ăn com phải không? Tôi đi mua com cho em." Lạc Tân Thần nghe được tiếng cười của Lý Hiếu Huyền, hai mắt sáng trong suốt nhìn cô nói.

"Vây cám ơn anh." Lý Hiếu Huyền cũng không có khách khí, dù sao cô cũng chưa có ăn com no, hiện tại bụng lỏng thờ ra một hơi đã cảm thấy rất rất đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Bên trong phòng bệnh VIP của bệnh viện, ngón tay của Thủy Băng Nhu khe khẽ động đậy, sau đó đôi mắt cũng từ từ mở ra mờ mịt.

Nơi này? Nơi này là. . . . . Bệnh viện? Cô nhớ lúc đó cô đang ở trong phòng sinh bảo bảo, bị khó sinh, lúc đó Hoàng Phu Tuyết liều mạng nói muốn bảo vệ người mẹ, người đàn ông đáng yêu đó của cô lần đầu tiên khóc, cô sau đó liều mạng tới cuối cùng cũng sinh ra được đứa bé xong liền ngất xỉu, đứa bé kia đâu? Con của cô bay giũ đang ở đâu? Có bình an hay không? Trong đầu Thủy Băng Nhu thoáng qua gấp gấp và nghi hoặc.

Cô giật giật thân thể chuẩn bị đứng lên tìm con, con của cô bây giờ còn không biết sống hay chết? Càng nghĩ lại càng gấp gấp hơn.

Giật giật thân thể, phát hiện giống như có cái gì đó đè lên tay cô, cô đảo mắt nhìn lại, thì ra là Hoàng Phu Tuyết nằm gục ở bên giường ngủ thiếp đi, mà tay tay của cô lúc này bị anh nắm chặt, mười ngón tay đan xen lại với nhau, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Thủy Băng Nhu không có cảm động là giả, vô luận anh ước ao thế nào có một gia đình huyết mạch tương thông, nhưng khi phải đứng giữa cô và con, anh dứt khoát lựa chọn cô, không chút do dự, hướng chi người đàn ông như một thiên thần này lại bởi vì cô sinh đứa trẻ có thể gặp nguy hiểm mà phát khóc rồi.

Thủy Băng Nhu nhẹ nhàng đẩy mười đầu ngón tay đan đan xen vào nhau của cô và anh ra, ngồi dậy chuẩn bị rời giường đi tìm bảo bảo.

Mặc dù động tác của cô đã rất nhẹ, nhưng là vẫn không cẩn thận làm người đàn ông tỉnh giấc.

"Ừm. . . . . Bảo bối, em rất cuộc đã tỉnh rồi hả? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Hoàng Phu Tuyết nâng đầu nhỏ của Thủy Băng Nhu giống như đang nâng đầu niu một bảo bối quan trọng nhất thế gian, lo lắng hỏi.

"Em không sao, bảo bảo. . . . . Bảo bảo của chúng ta bây giờ đang ở đâu? Nó có bình an không? Em muốn đi tìm con." Thủy Băng Nhu khẩn trương nói, từ khi tỉnh lại đến bây giờ cô đều chưa có nhìn thấy bảo bảo, không phải là thật sự đã xảy ra chuyện chứ? Ngán vạn lần không được giống như cô nghĩ, nếu không cô không có cách nào chịu được sự thực dạng này, dù sao tiểu bảo bảo đó cũng đã sống ở bụng của cô hơn chín tháng rồi, đương nhiên là đã phải có tình cảm sâu đậm, cô động thân muốn rời giường.

"Đừng động, em vừa mới sinh, cần nghỉ ngơi cho thật tốt, bảo bảo hiện tại không có chuyện gì, không cần lo lắng, con đang ở trong phòng trẻ, ngoan, trước tiên em cứ nằm xuống cái đã." Hoàng Phu Tuyết ôm cô dự dỗ, tỉ mỉ đắp kín mền cho cô.

"Thật không có chuyện gì chứ?" Thủy Băng Nhu không yên tâm hỏi, chẳng lẽ anh nói vậy chỉ để lừa gạt cô thôi sao?

"Dĩ nhiên không có việc gì, tiểu tử kia vô cùng khỏe mạnh, nếu như em ngoan ngoãn nghe lời nghỉ ngơi, anh sẽ kêu y tá ôm con tới cho em nhìn một chút." Hoàng Phu Tuyết gầy gầy lỗ mũi khéo léo của cô, cứng chịu nói, hừ. . . . . Tiểu tử kia vừa sinh ra liền chiếm toàn bộ lực chú ý của mẹ nó.

"Tiểu tử kia? Là một bé trai sao? Nhìn nó có dễ nhìn hay không?" Thủy Băng Nhu mặt cười hạnh phúc hỏi, cô bây giờ rất muốn xem bảo bảo của cô và Hoàng Phu Tuyết, không biết là sẽ giống ai nhiều hơn một chút? Con trai, có lẽ giống anh ấy hơn! Nếu không anh ấy đã không có cái dáng vẻ ghen tuông đó, thậm chí đến chỗ này, Thủy Băng Nhu khẽ mỉm cười.

"Đẹp mắt, đương nhiên ưa nhìn, bảo bối của anh sinh ra bảo bảo đương nhiên là đẹp mắt nhất trên thế giới, anh cứ nghĩ tại sao lúc trước ở trong bụng lại nghịch ngợm như vậy, thì ra là đứa con, lại chính cho bảo bối của anh cực khổ đến như vậy, nhìn xem về sao anh dọn dẹp hần ra sao." Hoàng Phu Tuyết làm bộ hung tợn nói.

"Anh dám? Anh mà dám dọn dẹp thằng bé, em liền không để ý tới anh." Thủy Băng Nhu chu môi nói, mặc dù biết anh ấy cũng sẽ không nỡ làm tổn thương tiểu bảo bảo, cô vẫn không nhịn được nói ra những lời này.

"Không dám, ông xã về sau cũng không dám làm gì với bảo bảo nữa, bà xã, không thể không để ý tới anh, em phải đồng ý với anh đấy." Hoàng Phu Tuyết uất ức nói, anh biết bảo bối yêu quý của anh luôn luôn thích mềm không thích cứng, cho nên anh càng giả bộ đáng thương, cô sẽ càng dễ thỏa hiệp.

"Hừ. . . . . Nhớ kỹ lời anh nói đó!" Thủy Băng Nhu đối với biểu hiện của anh trong lòng cười nghiêng ngửa, chỉ là trên mặt lại không biểu hiện ra chút nào, một bộ dáng vẻ như đang ban ơn lớn cho Hoàng Phu Tuyết Thiên.

"Đúng, đúng, bà xã tốt nhất." Hoàng Phu Tuyết khoe trương nói, chỉ cần bà xã vui vẻ, buổi tối anh mới không cần phải ngủ ở thư phòng.

"Miệng lưỡi trơn tru! Em muốn nhìn bảo bảo." Thủy Băng Nhu làm nũng nói, hiện tại thật không thể tin được cô đã làm mẹ, hiện tại cô còn chưa tới mười chín tuổi, còn là một đứa bé đó, cũng đã là một người mẹ, nói không ra là cái cảm giác gì, chỉ là có chút cảm động cùng không thể tưởng tượng nổi.

"Được, anh đi ôm nó tới đây, còn em, hiện tại liền ngoan ngoãn nằm ở trên giường, không thể tùy tiện xuống giường, có biết hay không? Nếu không sẽ làm tổn hại thân thể." Hoàng Phu Tuyết không yên tâm dặn dò, nghỉ ngơi sau khi sinh là vô cùng quan trọng.

"Biết rồi, em cũng không phải là đứa bé, anh mau đi đi!" Thủy Băng Nhu bắt đầu dĩ trợn mắt, anh ấy có phải quá dài dòng hay không, ha ha ha. . . . . Chỉ là cô rất ưa thích anh đối với cô dài dòng.

"Chờ anh!" Hoàng Phu Tuyết giúp cô chỉnh lại chăn cho tốt, cứng chịu hôn lên trán cô một cái hôn thâm tình, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Bên trong phòng trẻ sơ sinh, mấy y tá đang chăm sóc các em bé, cả căn phòng ngập tràn tiếng khóc của trẻ thơ.

"Ai. . . . . Mọi người nhìn xem, đây là bảo bảo hôm nay vừa sinh ra, thật đáng yêu đó." Một y tá trẻ thờ dãi nói.

"Không đơn thuần chỉ là đáng yêu, hơn nữa còn rất nghe lời, từ ra đời đến bây giờ chỉ khóc có duy nhất một lần, không giống mấy bạn nhỏ khác, thật là một cậu nhóc khiến cho người ta yêu thương" Một người y tá khác nói.

"A, các cô hôm nay có nghe nói không? Toàn bộ khoa phụ sản của bệnh viện đều xuất động đến cửa bệnh viện chờ một phụ nữ có thai! Không biết là phu nhân nhà ai, thậm chí lại bày trận thế như vậy, thật là hâm mộ chết người nha." Bên cạnh một y tá đi tới xen vào nói.

"Chuyện lớn như vậy đã sớm nghe nói, hơn nữa nghe nói là khó sinh, vị tiên sinh kia không chút do dự nói muốn bảo vệ người mẹ, hiện tại đàn ông có tiền có thể làm gì còn có người có tình có nghĩa như vậy, vị phu nhân kia thật là tốt phúc, à, cậu bé ngoan nhất này chính là cô ấy sinh ra." Một y tá nói.

"Thật sai, oa, rất tuyệt nha." Toàn bộ y tá cũng kích động nói.

Hoàng Phu Tuyết đi tới phòng trẻ sơ sinh liền nhìn đến tình huống như thế, bên trong y tá xì xì xầm xầm nói chuyện không ngừng.

Bóng dáng cao lớn của Hoàng Phu Tuyết vừa vào đến phòng trẻ liền lập tức bị những y tá khác phát hiện, tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, trong mắt của anh thoáng qua một tia chán ghét, trừ Thủy Băng Nhu ra, anh vô cùng không thích những người khác dùng loại ánh mắt ái mộ này nhìn anh, nhìn vậy sẽ khiến cho anh cảm thấy chán ghét.

Hoàng Phu Tuyết không để ý đến ánh mắt của đám y tá kia, bước nhanh tới trước mặt tiểu bảo bảo dán nhãn tên của anh, đưa tay muốn ôm lấy đứa trẻ, ai ngờ bị một y tá ngăn lại.

"Tiên sinh, ngại quá, không có sự cho phép, trẻ ở phòng này là không thể bế đi được." Một y tá phục hồi tinh thần lại, đỏ mặt nói với Hoàng Phu Tuyết, mặc dù anh ta là một đại suất ca, nhưng là quy định cũng không thể quên, huống chi đứa trẻ anh ta muốn ôm là kim quý, cô cũng không dám để xảy ra một chút sơ suất nào, nếu không chén cơm của cô khó mà giữ được.

Hoàng Phu Tuyết không có nói lời nào, trừ ở trước mặt Thủy Băng Nhu, anh luôn luôn không thích nói nhiều, mắt lạnh nhìn y tá đó một cái, sau đó ôm

đưa bé đi ra phía ngoài.

Cô y tá đó không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là gọi một người y tá khác đi tìm viện trưởng tới đây, mà bản thân cô liền chạy theo phía sau Hoàng Phu Tuyết.

"Oa. . . . . Cô thấy không? Cái người đàn ông đẹp trai vừa rồi ôm đứa bé đi đó, cô nói xem anh ta liệu có thể chính là cái người đàn ông có tình có nghĩa kia hay không?" Một y tá còn ở lại trong phòng trẻ nói.

"Không biết, đi, nhanh đi tìm viện trưởng tới đây, nếu là hần anh ta ôm nhân đứa bé, chén com của chúng ta cũng phải đi theo mất thôi, cô đừng có quên, cha của tiểu bảo bảo đó chính là một người có quyền thế." Một y tá khác lôi kéo cô nói.

Hoàng Phu Tuyết hiện tại chỉ muốn nhanh một chút đi gặp bà xã thân yêu của anh, cho nên căn bản không có thời gian để ý tới y tá đi theo phía sau.

Hoàng Phu Tuyết cẩn thận ôm bảo bảo đi vào phòng bệnh VIP, nhìn thấy Thủy Băng Nhu khéo léo nằm ở trên giường, trong mắt thoáng qua một nụ cười.

Nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết ôm đứa bé đi vào một phòng bệnh VIP, trong lòng y tá thoáng qua nghi hoặc, lập tức gọi điện thoại thông báo cho đồng nghiệp của cô.

"Tuyết, anh đã về rồi! Bảo bảo, để em xem một chút." Thủy Băng Nhu đè nén mừng như điên xuống, kích động nói.

"Đừng động, anh ôm tới cho em xem" Hoàng Phu Tuyết ôm tiểu bảo bảo bước nhanh tới bên người Thủy Băng Nhu, đặt bảo bảo vào trong ngực của cô, sau đó ngồi ở bên giường nhìn cô.

"Oa. . . . . Bảo bảo của chúng ta thật đáng yêu đó! Anh xem, nó đang cười với em này." Thủy Băng Nhu vui mừng nói.

Bảo bảo mặt tròn vo, hồng hồng, da đặc biệt bóng loáng, làm cho người ta yêu thích không buông tay, con ngươi đen láy, như ngọc thạch đen, cực kỳ xinh đẹp, nhất là trong nháy mắt nhìn thấy Thủy Băng Nhu, khoe miệng cười vui vẻ, tay không ngừng hua hua, giống như biết người trước mắt này là mẹ hần vậy.

Những đứa bé khác mới sinh không phải là thích ngủ sao? Thế nào con trai của nhà mình có tinh thần như vậy, Thủy Băng Nhu giống như phát hiện vùng đất mới, cười vui vẻ, vậy mà một người đàn ông ngồi ở bên cạnh nhìn thấy bà xã yêu quý của nhà hần nhìn bảo bảo cười đến toàn tâm toàn ý như vậy, trong lòng có thể ăn dấm rồi.

"Ngoan á..., hiện giờ bảo bảo còn nhỏ đã nhìn thấy rồi, có phải là em nên nghỉ ngơi rồi hay không?" Hoàng Phu Tuyết muốn đoạt lấy tiểu bảo bảo từ trong tay cô, cầm chỉ bảo bảo chiếm toàn bộ lực chú ý của cô.

"Không cần, em nhìn còn chưa đủ? Đứng rồi, anh đặt tên cho bảo bảo rồi sao?" Thủy Băng Nhu chu môi nói, tâm tình của cô nhìn thì chính là toàn bộ đều đặt trên mình tiểu bảo bảo, không có phát hiện người đàn ông bên cạnh có gì đó không thích hợp.

"Cái này. . . . . Dĩ nhiên có rồi, em thoe nghe xem tên bảo bảo như vậy có dễ nghe hay không nhé?" Hoàng Phu Tuyết quý dị nói, đây chính là cô hội tốt nhất để anh kéo lực chú ý của bà xã về trên người mình, anh đương nhiên muốn quý trọng nó rồi, mặc dù đến hiện tại, anh chưa bao giờ nghĩ đặt tên cho tiểu bảo bảo này, nhưng là vì kéo lực chú ý của bà xã về phía mình, anh có thể dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào nha.

"Thật sao, nói nghe một chút xem" Thủy Băng Nhu nhất thời vô cùng kích động nói, trước kia nhìn anh ấy có vẻ không mấy để ý tới đứa bé, còn cho là anh ấy ngoại trừ mình ra cũng sẽ không để ý những người khác, không nghĩ tới anh lại vì bảo bảo mà lựa chọn một cái tên.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

cóc cóc cóc. . . . .

Đang lúc Hoàng Phu Tuyết vất hết óc nghĩ tên của đứa bé, tiếng gõ cửa chợt vang lên, Hoàng Phu Tuyết âm thầm thở ra một hơi, thật may là có người cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, nếu không anh thật không biết phải tìm tên gì cho bảo bảo, lấy tên không tốt, bà xã yêu quý của anh khẳng định sẽ rất hứng, cho nên anh vẫn nên nghĩ cho thật tốt mới được.

Y tá đợi ở ngoài cửa đã lâu cũng không đợi được viện trưởng của bọn họ đi lên, vì vậy tự chủ trương của căn phòng bệnh nhân này, thời điểm thấy bộ dáng Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết, khẽ sững sờ, thật là những người xinh đẹp! Sau đó nhớ tới mục đích của mình, lấp ba lấp bắp nói: "Tiên sinh, phu nhân, chào các vị! Cái này. . . . ."

Y tá chợt im bật khi liếc thấy sự lạnh lẽo trong ánh mắt Hoàng Phu Tuyết, chân không ngừng run rẩy, người đàn ông ở trước mắt lạnh quá, cô bị dọa sợ đến chân cũng nhanh mềm nhũn, tại sao cô gái xinh đẹp ngồi trên giường ôm đứa bé một chút sợ hãi cũng không có? Không, hiện tại nên nghĩ không phải cái này, mà là bọn họ không được sự đồng ý của cha mẹ đứa trẻ đã ôm đứa bé đi, điều này làm cho cô biết nói sao với cha mẹ đứa nhỏ đây, viện trưởng của bọn họ có thể nhanh một chút qua đây hay không.

"Cô y tá, xin hỏi có chuyện gì không?" Thủy Băng Nhu dịu dàng hỏi, y tá trước mặt này rất trẻ tuổi, mặt lạnh của Hoàng Phu Tuyết ngàn vạn lần đừng dọa sợ người ta nha.

"Ách. . . . . Cái này, là như vậy, vị tiên sinh này chưa được sự đồng ý đã ôm đứa bé này đi." Y tá nhỏ giọng nói, nếu không có người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này, chỉ sợ cô sớm đã sợ mà chạy ra ngoài rồi.

"Hả? Như vậy sao, ngại quá, anh ấy không phải cố ý, chỉ là quá nóng lòng thôi." Thủy Băng Nhu vừa cười híp mắt vừa nói, vừa trêu đứa đứa nhỏ trong ngực, tiểu bảo bảo giống như rất ưa thích ngón tay của cô, chỉ cần đầu ngón tay của cô tới gần mền khoe miệng đứa nhỏ, ngón tay nhỏ bé mập mạp của bé sẽ cầm ngón tay của cô bỏ vào trong miệng.

"Um um. . . . ." Tiểu bảo bảo có lẽ là nhìn thấy nụ cười của Thủy Băng Nhu, liền há mồm nở nụ cười theo, nước miếng theo khoe miệng chảy ra.

"Ha ha ha. . . . . Tuyết, anh xem, bảo bảo của chúng ta thật đáng yêu!" Thủy Băng Nhu nhìn thấy nụ cười của bảo bảo liền nói.

"Ha ha ha. . . . . Dĩ nhiên, em cũng không nhìn một chút rớt cuộc là bảo bảo của ai." Hoàng Phu Tuyết dịu dàng nói.

Bên cạnh y tá quả thật xem đến đầu óc choáng váng, thì ra đại suất ca như núi băng này cũng sẽ dịu dàng, Wase, thật là càng nhìn càng thấy đẹp trai!

Ai nha, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này, đúng rồi, đứa bé. . . . .

"Không phải, vị tiên sinh này, phu nhân, tôi là muốn nói đứ bé này. . . . ." Y tá vội vàng vàng giải thích, thật ra thì cô muốn nói là vị tiên sinh này ôm loạn đứa nhỏ của người khác, không nghĩ tới đã có người cắt đứt lời của cô.

"Ngại quá, Hoàng tiên sinh, Hoàng phu nhân, quấy rầy, vô cùng xin lỗi." Viện trưởng thoáng nghe được lời nói liền lập tức chạy tới, cũng không biết ý tá ngốc nghếch này có quấy rầy đến tổng giám đốc Hoàng của bọn họ hay không, nếu là Tổng giám đốc Hoàng vừa rồi có điều gì mất hứng, cái bệnh viện này không chừng có thể lập tức bị đóng cửa, y tá này thật là hại chết ông ta rồi, trong lòng viện trưởng trầm nghĩ.

"Viện trưởng, các vị rớt cuộc đã tới, vị tiên sinh này anh ta không có. . . . Umh umh umh. . . ." Y tá muốn tranh công vội nói

"Thật ngại quá, quấy rầy tổng giám đốc và phu nhân, rất xin lỗi! Vị này là người mới, cô ấy cái gì cũng không biết, nếu là có làm sai điều gì, có thể xin tổng giám đốc và phu nhân tha thứ!" Viện trưởng lấy tay che cái miệng y tá lại, sợ hãi nói, nha đầu này thế nào ngay cả sắc mặt của người ta cũng không chịu nhìn cho kỹ chút, ông ta cũng đã cung kính cùng người ta nói xin lỗi như vậy rồi, cô ta thế nào còn không biết người ta thân phận tôn quý, thật là muốn chọc giận chết ông ta mới chịu sao.

"Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hình như cô ấy muốn nói gì đó." Thủy Băng Nhu chỉ vào tay viện trưởng đang bịt miệng y tá nói, mà Hoàng Phu Tuyết là mặt lạnh nhìn động tác của bọn họ, đám người này quấy rầy cơ hội anh và bà xã ở chung một chỗ, khiến cho anh rất không vui, chỉ là nề mặt bọn họ đã giúp anh giải nguy lúc vừa rồi, anh cũng không so đo với bọn họ, chỉ cần bọn họ rút nhanh một chút là được rồi.

"A, cái này, cô ấy chỉ là muốn tự mình nói một câu xin lỗi với phu nhân và tổng giám đốc thôi, chúng tôi xin phép ra ngoài, không quấy rầy tổng giám đốc và phu nhân, các vị nếu có gì muốn phân phó xin cứ nói." Viện trưởng cung kính nói.

"Cô còn không mau đi ra ngoài cho tôi!" Viện trưởng gầm nhẹ với cô y tá, sau đó kéo y tá kia đi ra ngoài cửa.

Bên ngoài cửa phòng bệnh, viện trưởng buông y tá đó ra, tức giận công tâm đi tới đi lui.

"Viện trưởng, sao ông không nói với bọn họ? Bọn họ ôm đứa nhỏ của người khác đi." Y tá uất ức nói.

"Cô. . . . . Cô. . . . . Tôi nói cô, sao cô lại dằn như vậy chứ, không nhìn thấy ngay cả viện trưởng như tôi cũng phải ăn nói khép nép với người ta hay sao, cô không nhìn thấy thân phận của người ta có bao nhiêu tôn quý sao? Cô làm như vậy có phải muốn cho cái bệnh viện này của chúng ta cũng đóng cửa luôn hay không? Ai nha, thật là sắp bị cô làm cho tức chết rồi." Viện trưởng thở phào đi qua đi lại.

"Ai, viện trưởng, cũng không thể bởi vì thân phận người ta cao quý thì sẽ để cho anh ta ôm đứa nhỏ của người khác đi, vậy chúng ta phải giải thích sao với cha mẹ của đứa nhỏ đây?" Y tá ngăn lại bước chân của viện trưởng nói.

"Cô. . . . . Cô chính là cố ý muốn tức chết tôi phải hay không? Thế nào tôi nói đến thế rồi mà cô còn không hiểu? Cái gì đứa bé của người khác, kia căn bản là đứa nhỏ do Hoàng phu nhân sinh, bọn họ ôm con của mình có cái gì không thể, mới vừa rồi cô thiếu chút nữa đã đắc tội với tổng giám đốc Hoàng, cô có biết hay không? Thật may là Hoàng phu nhân đỡ lời cho cô, nếu không cả cái bệnh viện này cũng sụp trong tay cô rồi, cô tự kiểm điểm lại bản thân cho thật tốt cho tôi, thiết là, tiếp tục như vậy nữa, tôi sớm muộn gì cũng bị các cô hù chết." Viện trưởng thở phào nói, ông lãnh đạo thật thất bại nha.

"Anh ta không có nói đứa nhỏ kia là của anh ta, tôi làm sao mà biết được? Huống chi ôm đứa bé ra khỏi phòng trẻ thì cũng không cần xin phép trước sao?" Y tá nhỏ giọng mà nói.

"Viện trưởng bọn họ thật là khôi hài." Thủy Băng Nhu cười nói, thế nào cảm giác giữa nhân viên và lãnh đạo không giống quan hệ cấp trên và cấp dưới, ngược lại giống như trưởng bối cùng văn bối.

"Đứng, đứng, vậy bây giờ em có nên ngủ chút rồi hay không." Hoàng Phu Tuyết dụ dỗ nói, thế nào bà xã của anh ôm đứa nhỏ mãi không chịu buông, tiểu tử kia có cái gì tốt nhìn, chỉ biết khoe mẽ cùng mẹ hãnh, khi ở trong ngực anh sao lại không thấy nó cười đến vui mừng như vậy, hừ. . . . Khá nhìn hơn nữa cũng có tốt nhìn hơn anh được không?

"Em không mệt, ta còn muốn chơi cùng bảo bảo, có phải hay không? Bảo bảo." Thủy Băng Nhu nghiêng người hôn một cái lên gò má của tiểu bảo bảo, chọc cho cho bé càng vui vẻ hơn.

"Bà xã. . . ." Thấy động tác của Thủy Băng Nhu, người đàn ông liền bật phát ghen, miệng bà xã thân yêu của anh chỉ có anh mới có thể ăn, tiểu tử thú kia tại sao có thể chiếm tiện nghi của cô ấy có chứ.

"Hả? Thế nào?" Thủy Băng Nhu không có để ý tới sắc mặt thay đổi của Hoàng Phu Tuyết, tiếp tục cười trêu chọc tiểu bảo bảo, cô cho rằng anh bộc phát tính khí của đứa trẻ nhỏ, chỉ là vì muốn kéo lại lực chú ý của cô mà thôi.

"Bà xã, làm sao em có thể hôn người nam giới khác ngoài anh." Hoàng Phu Tuyết uất ức nói.

"Hả? Nam giới khác? Không có nha." Thủy Băng Nhu ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt ai oán của anh, nghi ngờ nói.

Hoàng Phu Tuyết vẫn không nói gì, chỉ là tức giận nhìn bảo bảo trong ngực Thủy Băng Nhu.

"Nam giới khác trong miệng anh sẽ không phải là con trai của anh chứ?" Thủy Băng Nhu theo ánh mắt của anh nhìn sang, nhất thời kinh ngạc hỏi.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hoàng Phu Tuyết hừ một cái nói, mặc dù người đàn ông này vừa sinh ra không lâu, nhưng là cũng là nam giới.

"Hoàng Phu Tuyết, đây chính là con trai của anh, con trai mới vừa ra đời, có cái chỗ nào gọi là đàn ông đây, nhiều lắm chính là một tiểu bảo bảo, huống chi là do em mang thai hơn chín tháng sinh ra được, yêu thương còn không kịp, chẳng lẽ anh ngay cả dăm của con trai anh cũng muốn ăn sao?" Thủy Băng Nhu nhỏ giọng nói, người đàn ông này có thể quá khoa trương rồi hay không, ngay cả dăm của con trai cũng muốn ăn, Nhưng nghĩ lại cũng không thể toàn trách anh ấy, ai kêu đáng đáp cô đáng yêu như vậy, mà anh lại yêu cô đến như vậy kia chứ.

"Đó không phải con của anh sao." Hoàng Phu Tuyết nhỏ giọng mà nói.

"Hả? Am đang lắm bầm cái gì vậy? Em đói bụng rồi." Thủy Băng Nhu nói, chỉ cần chuyển dời sự chú ý của anh ấy một cái, anh sẽ rất nhanh quên chuyện này, cho nên cô không biết làm gì đành chuyển chủ đề sang chuyện này, mặc dù đích xác là cô cũng đã có chút đói bụng rồi.

"Được, em ngoan ngoãn ở lại đây, anh đi gọi Quân gia bung com tới đây." Hoàng Phu Tuyết vừa nghe đến cô nói đói bụng, còn có cái gì tâm tình ghen tuông nữa, hiện tại bụng bà xã anh quan trọng hơn, người mới sinh quan trọng nhất là bồi bổ thân thể, ngàn vạn lần không thể để bị dẫm kích, nếu không rất có thể mắc chứng trầm cảm sau sinh.

Cô nói rất đúng, có lẽ là anh quá hay gen tuông, chỉ vì cô yêu thương âu yếm bảo bảo liền muốn nổi giận, tình mẹ con của cô với tiểu tử thú kia cho dù như thế nào cũng không cách nào cắt đứt, anh nên rộng lượng một chút, thôi, liền để bà xã yêu của anh cho tiểu tử thú kia mượn đỡ mấy ngày, để cho tiểu tử đó đắc ý chút đi.

Hoàng Phu Tuyết đứng dậy vừa muốn đi ra, ai ngờ lúc này cửa phòng bệnh được mở ra.

"Tiểu Huyền, sao cậu lại đến đây?" Thủy Băng Nhu vừa nhìn thấy người tới, vui mừng hỏi.

"Tiểu Nhu, cậu khỏe chứ? Lúc cả nhà mình đang dùng cơm, nhận được điện thoại của Hoàng tiên sinh, vì vậy chạy tới bệnh viện, ba mẹ biết cậu bình an sinh nở, đã về nhà nấu canh cho cậu rồi, đói bụng không, đây là cơm Lạc tiên sinh mua ở quán ăn, cậu ăn tạm trước chút đi." Lý Hiểu Huyền gạt đầu một cái với Hoàng Phu Tuyết, sau đó đem hộp cơm đặt lên trên tủ, giúp Thủy Băng Nhu bố trí thức ăn.

"Chị dâu tốt, để tôi xem cháu nhỏ của tôi một chút, cháu nhỏ, chú ôm cháu một cái nha." Lạc Tân Thân đi tới bên cạnh Thủy Băng Nhu nói.

"Ha ha ha. . . . .Mình rất khỏe, hai người ăn chưa vậy?" Thủy Băng Nhu đem đứa bé đưa qua cho Lạc Tân Thân hỏi.

"Vừa rồi đã ăn ở bên ngoài rồi, chỉ có Hoàng tiên sinh vẫn luôn ở bên cạnh cậu, anh ấy vẫn còn chưa ăn, hai người ăn đi, bọn mình mua hai phần nữa." Lý Hiểu Huyền dứt thức ăn cho Thủy Băng Nhu nói.

"Được, cảm ơn! Hai người tới thật là đúng lúc, bụng của mình rất đói rồi." Thủy Băng Nhu cảm động nói, cô và Hoàng Phu Tuyết mặc dù không có cha mẹ, nhưng là cha nuôi mẹ nuôi nấu canh cho cô..., cô ở cử cũng không phải buồn chán rồi, bọn họ cho cô cảm giác rất ấm áp.

"Đưa ngọc, người một nhà nói cảm ơn gì chứ, đói thì ăn nhiều một chút, mình đi xem cháu ngoại của mình đây." Lý Hiểu Huyền dứt thức ăn cho Thủy Băng Nhu rồi nói.

Hoàng Phu Tuyết ở bên cạnh tiếp lấy thức ăn trong tay Lý Hiểu Huyền, ngồi ở bên giường, gấp món ăn lên liền dứt cho Thủy Băng Nhu ăn, mà Lý Hiểu Huyền và Lạc Tân Thân thì ngồi trên trên ghế sa lon trêu chọc tiểu bảo bảo.

"Thật đáng yêu nha, tiểu bảo bảo." Lý Hiểu Huyền cười nói, cha mẹ bé đều là tuấn nam mỹ nữ, con trai chắc chắn sẽ không kém, trưởng thành rồi, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu mỹ nữ.

"Ha ha ha. . . . . Cháu nhỏ, bộ dạng thật giống cha con, sau khi lớn lên nhất định sẽ còn anh tuấn hơn cha của con, có phải hay không? Ngoan ..., gọi chú một câu xem nào." Lạc Tân Thần ở một bên dụ dỗ bảo bảo trong ngực.

"Nào có thể gọi được nhanh như vậy, đàn ông các anh thế nào liền ngay cả một chuyện bình thường như vậy cũng không biết." Lý Hiểu Huyền nghe được lời Lạc Tân Thần liền nói.

"Tôi nào biết? Tôi đã làm ba bao giờ đâu." Lạc Tân Thần nói.

"Đây không phải là vấn đề có làm ba hay không, đây là vấn đề thông thường." Lý Hiểu Huyền cãi chính.

Thủy Băng Nhu chú ý tới tình huống Lý Hiểu Huyền bên kia, cười không ra tiếng, trong hai người kia nhất định là có mờ ám, lâu như vậy tới nay, cô cho tới bây giờ chưa từng thấy tiểu tử Lạc Tân Thần kia đối với bất kỳ cô gái nào nói chuyện như vậy, chẳng lẽ anh ta có ý tứ với Tiểu Huyền! Nếu quả như thật là như thế, như vậy cô nhất định phải cố gắng tác hợp cho bọn họ, cô đã tìm được hạnh phúc của mình, cô thật hi vọng bạn tốt kiêm chị gái của cô cũng có thể tìm được hạnh phúc.

"Bảo bối, nhìn cái gì vậy, nghiêm túc ăn cơm." Hoàng Phu Tuyết dụ dỗ.

"A, anh cũng ăn đi, không cần quá quan tâm tới em, " Thủy Băng Nhu hướng nói với Hoàng Phu Tuyết, người đàn ông này vì cô ngay cả cơm cũng không ăn, thật là không biết cách tự chăm sóc mình.

"Ừ." Hoàng Phu Tuyết mặt cười quý dī, sau đó dứt cô ăn một miếng, chính anh lại ăn một miếng, ăn ngon thật, nhất là bên trong còn vương lại tư vị của bà xã anh.

"Ai —— Tuyết, anh có cảm thấy bọn họ rất xứng đôi hay không?" Thủy Băng Nhu hoàn toàn không có chú ý tới biểu tình cổ quái của người đàn ông bên cạnh, hưng phấn nói với Hoàng Phu Tuyết.

"Hả? Em muốn tác hợp bọn họ?" Hoàng Phu Tuyết nhìn theo hướng cô nhìn.

"Tình cảm loại này nên tùy theo duyên số, chúng ta không cần nhân sự để ý người khác." Hoàng Phu Tuyết ở một bên nhắc nhở.

"Bọn họ mới không phải người ngoài, một là anh em của anh, một là chị gái của em, nhưng đúng như anh nói, tình cảm loại này thật đúng là phải dựa vào duyên phận." Thủy Băng Nhu nói.

"Ha ha ha. . . . . Em biết là tốt rồi, ăn cơm." Hoàng Phu Tuyết cung chịu véo mũi cô một cái nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Liên tiếp mấy ngày, Thủy Băng Nhu đều ở trong viện nghỉ ngơi, trong lúc này, Lý cha và Lý mẹ đều ngày ngày mang một nỗi súp nóng hổi đến, cho Thủy Băng Nhu bồi bổ thân thể, ngày ngày đều biến đổi đa dạng, để cho cô ăn không bị ngán.

Lý Hiểu Huyền lo lắng cô phiền muộn, ngày ngày cũng sẽ tới đây với cô, dĩ nhiên cô ấy cũng sẽ thức thời để Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết thỉnh thoảng có một khoảng không gian riêng.

Cha mẹ của Lạc Tân Thần ở nước Mỹ xa xôi sau khi nghe được Thủy Băng Nhu đã sinh con, trong lòng kích động đến ngày thứ hai liền ngồi máy bay gia đình tới thành S.

Lý cha, Lý mẹ, Lạc cha, Lạc mẹ bốn người ngày ngày tranh nhau ôm tiểu bảo bảo, cười không khép miệng được, mặc dù tiểu tử này đối với họ mà nói cũng không có liên hệ máu mủ trực tiếp, nhưng là bọn họ vẫn luôn coi bé như cháu nội, cháu ngoại của họ mà đối đãi.

Bởi vì Hoàng Phu Tuyết không hi vọng có nhân sĩ không liên quan tới quấy rầy Thủy Băng Nhu ở cũ, cho nên phong tỏa tất cả tin tức, những thương nhân ngoại giới muốn nịnh bợ Hoàng Phu Tuyết hết thảy đều không biết Thủy Băng Nhu đã thuận lợi sanh hạ một nam hài anh tuấn.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, ví như Mạc Hàn vẫn luôn chú ý tới Thủy Băng Nhu vừa biết được tin Thủy Băng Nhu đã sinh xong, lập tức chạy tới bệnh viện, xa xa đã nhìn thấy tình cảnh Thủy Băng Nhu và Hoàng Phu Tuyết ở bên nhau ngọt ngào, khiến cho anh không đành lòng

phá hư, nếu quyết định thành toàn cho bọn họ, như vậy anh nên đặt cô ở chỗ sâu nhất trong lòng, ở xa xa chúc phúc bọn họ, chỉ là một khi Hoàng Phu Tuyết làm ra bất kỳ tổn thương gì cho Nhu, anh nhất định sẽ không chút do dự mang Nhu đi, vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt Hoàng Phu Tuyết, hi vọng Hoàng Phu Tuyết ngàn vạn lần không được để cho anh có cơ hội làm chuyện này.

"Ông chủ, đến lúc nên rời đi rồi." Thuộc hạ sau lưng Mạc Hàn nhẹ giọng hỏi, thật không biết chủ tử nghĩ thế nào, nếu ưa thích cô gái kia như vậy, tại sao không đoạt lấy, dù sao chủ tử cũng nổi danh là bang chủ của Bang phái lớn thứ hai trong giới hắc đạo, hơn nữa diện mạo của anh ấy khiến rất nhiều phụ nữ chạy theo như vịt, là một đại suất ca khó mà có được, có quyền thế có diện mạo, thật không biết chủ tử đang lo lắng cái gì, mỗi lần đều chỉ có thể ở trong bóng tối nhìn Thủy tiểu thư, nếu là chủ tử không ra tay, có lẽ các huynh đệ cũng sẽ ra tay đem Thủy tiểu thư đoạt về cho chủ tử rồi.

"Ừ, đi thôi! Nhớ, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đánh chủ ý lên cô ấy." Mạc Hàn lạnh băng ném ra một câu liền một mình đi ra khỏi bệnh viện, hôm nay anh có một việc quan trọng cần đích thân anh ra tay.

"Kỳ quái, chẳng lẽ chủ tử biết đọc tâm thuật?" Thủ hạ tự lẩm bẩm, sau đó bước nhanh đuổi theo bước chân của Mạc Hàn.

Sau khi Mạc Hàn rời đi, Hoàng Phu Tuyết ở trong phòng mất lạnh liếc một chút chỗ Mạc Hàn vừa đứng, đối với một sát thủ đứng đầu thế giới như anh, có một chút tiếng gió cũng không thoát khỏi pháp nhãn của anh, anh có trực giác nhạy cảm mà người thường không có.

Từ lúc Mạc Hàn sắp tới, anh cũng đã cảm thấy, mới vừa rồi không hề có hành động, là bởi vì cảm thấy người kia không có ý định tổn hại, không thể làm gì khác hơn là thờ ơ lạnh nhạt, nhìn một chút xem hẳn rốt cuộc muốn làm gì, chỉ là ngoài dự đoán của anh, Mạc Hàn cũng chỉ là đứng mấy phút ở bên ngoài rồi đi.

Nhưng như vậy cũng tốt, có thể người kia là nhìn thấy mình ở nơi này, cho nên mới không có hành động, xem ra sau này anh nhất định phải khiến cho hẳn ít nhìn thấy bảo bối mới được.

Mà Thủy Băng Nhu ở trong phòng căn bản cũng không có phát hiện bóng dáng của Mạc Hàn, chỉ là vui vẻ trêu chọc bảo bảo trong ngực, từ khi sinh bảo bảo đến bây giờ, cô chỉ mới ôm bảo bảo có một lần, sau đó bảo bảo vẫn luôn ở trong ngực mấy vị trưởng bối đó, hôm nay thật vất vả mới dụ được bọn họ đi về, cô đương nhiên phải ôm cho đủ, nếu không bảo bảo về sau sẽ không thân cận với cô.

"Bảo bối, tiểu tử thú vị có cái gì tốt ôm, muốn ôm liền ôm anh đi!" Hoàng Phu Tuyết một bộ dáng vẻ rất tò mò đợi, đưa cánh tay ra, chờ một cô gái nhỏ nhào tới.

Chỉ là làm anh thất vọng cô gái nhỏ đối với biểu hiện của anh hoàn toàn làm ngơ, tiếp tục trêu chọc tiểu bảo bảo trong ngực.

"Bà xã. . . . ." Hoàng Phu Tuyết ai oán kêu lên.

"Có gì sao?" Thủy Băng Nhu không chút để ý hỏi, đối với biểu hiện mấy ngày nay của anh, khiến cho cô thấy khó hiểu, ngày ngày cứ giống như một cậu bé, vô cùng thích âm ỉ cô, mỗi khi cô đang muốn bồi dưỡng tình cảm thật tốt với tiểu bảo bảo, anh cũng sẽ nhào tới chen vào một chân, không thể không khiến cho cô nghĩ anh muốn độc chiếm bảo bảo.

"Bà xã. Đã lâu rồi em cũng không có để ý tới anh?" Hoàng Phu Tuyết nâng đầu Thủy Băng Nhu lên để gương mặt cô đối diện với anh, trong mắt không ngừng phóng tia điện, mị lực của anh có bao nhiêu, anh biết rất rõ, mỗi khi anh thể hiện ra loại ánh mắt này, bà xã bảo bối của anh nhất định không đỡ được mị lực của anh, Hoàng Phu Tuyết tự tin thầm nghĩ.

"Em. . . . . Em mỗi ngày đều nhìn thấy anh đó thôi!" Thủy Băng Nhu trong lòng không nhịn được nhảy bùm bùm lên một tiếng, nhỏ giọng mà nói, yêu nghiệt nha, cái bộ dáng này của anh ấy thật đúng là câu hồn, không thể lại nhìn, nếu không cô không thể bảo đảm sẽ không nhào tới đem anh ấy ăn khô lau sạch, cô nuốt một ngụm nước bọt, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

"Làm gì có? Trong mắt em cũng chỉ có bảo bảo, cũng không coi trọng anh một cái." Hoàng Phu Tuyết ai oán nói, hại anh cho là mị lực của mình đã giảm xuống, nhưng mà bây giờ theo tình hình này xem ra, mị lực của anh vẫn còn, nhìn bộ dạng bà xã yêu quý của anh gian nan nuốt nước miếng đã biết, anh thầm nghĩ, cái tên tiểu tử thú vị kia có thể giả bộ đáng yêu, vậy thì anh cũng có thể đem mị lực của bản thân tán mất ra một cách thật tự nhiên, như vậy bà xã của anh còn không bị anh mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thì anh không phải là Hoàng Phu Tuyết.

"Ai nha, đừng nóng giận! Bảo bảo thật đáng yêu, anh xem, hình như là phiên bản thu nhỏ của anh đó." Thủy Băng Nhu cười ôm tiểu bảo bảo đến trước mặt của anh, nghe được những lời của anh vừa rồi hình như là có mùi dấm, xem ra là ăn dấm của bảo bảo rồi, người đàn ông này, có lúc tính tình thật là trẻ con.

"Vậy. . . . . Em hãy cứ trực tiếp nhìn anh là được rồi." Hoàng Phu Tuyết nghiêm túc nhìn một cái, tiểu tử thú vị này quả nhiên đáng đáp rất giống anh, chỉ là còn không có đẹp trai bằng anh là được rồi.

Thủy Băng Nhu đối với lời nói của anh không trả lời, chỉ cười khúc khích.

"Bảo bảo, đến lúc bú sữa rồi, phải nhanh lớn lên đó nha." Thủy Băng Nhu nhẹ giọng nói, sau đó vén y phục của mình lên chuẩn bị cho bé bú sữa.

Bảo bảo rất nghe lời cứ như vậy ngậm lấy đầu ti mẹ, nhắm mắt lại bú sữa mẹ.

Hoàng Phu Tuyết nhìn thấy tình huống này, chỉ cảm thấy trong đầu máu nghịch chuyển, một luồng nhiệt lưu đánh thẳng vào toàn thân của anh, tiếp đến là tức giận, chỗ đó chỉ có anh mới có thể ăn, cái tiểu tử thú vị này thật là to gan.

"Nhu nhi, tiểu tử thái giao cho bảo mẫu là được, không cho phép em cho nó ăn." Hoàng Phu Tuyết Bá đạo đang muốn lập tức ôm lấy bảo mẫu đi.

"Nhưng mà em lại muốn tự mình cho con ăn, như vậy con mới gần gũi với em." Thủy Băng Nhu nói.

"Không cho phép, chỉ có anh mới có thể ăn em, không cho phép em để cho nam giới nào khác ngoài anh tới gần em, không, nữ giới cũng đều không được." Hoàng Phu Tuyết mottj phát ôm lấy tiểu bảo mẫu, rất nhanh sau đó liền đi ra ngoài cửa phòng bệnh, gọi ám vệ ôm tiểu bảo mẫu cho bảo mẫu cho bú.

"Ha ha ha. . . . Anh có nghĩ thấy một mùi rất chua ở đâu đó không?" Thủy Băng Nhu cười nói, ngồi ở trên giường sửa sang lại xong y phục.

"Có, là rất chua rất chua, bởi vì anh ghen, để anh xem một chút." Hoàng Phu Tuyết một phát nhấc áo cô lên.

Thấy nước mắt Thủy Băng Nhu, trong lòng Hoàng Phu Tuyết đột nhiên phiền não lại đau lòng, anh có thể cho cô mọi thứ, duy chỉ có tình thương của cha mẹ là không thể, anh cho là cô đã không còn để ý những thứ kia, không nghĩ tới kể từ sau khi gặp được cha mẹ của Lý Hiểu Huyền, cô lại bắt đầu giống như con nít ở bên cạnh anh liên tục làm nhảm nói bộn họ đối xử với cô tốt như thế nào, có lúc khiến cho anh cảm thấy vô cùng ghen tị, nhưng lại không thể làm gì, cho nên lúc ấy mới có thể theo ý của cô, để cho cô tiếp cận với toàn thể gia đình họ, hiện tại những ngày cô ở bệnh viện, quan tâm của bọn họ đối với Tiểu Nhu nhi không giống như là giả anh rất cảm kích bọn họ, nhưng là nếu như đem bảo bối của anh chọc cho khóc lại không được, dù là cảm động khóc cũng không được.

"Được rồi, con còn cảm động mà khóc nữa, đoán chừng con sẽ giận mẹ đấy." Lý mẹ trêu ghẹo nói, bà tuy vậy nhưng lại cảm thấy rất là rõ ràng, sắc mặt của con sẽ bắt đầu khó coi, đoán chừng là đau lòng, xem ra đúng là một người đàn ông rất si tình, bà không cần lo lắng Tiểu Nhu nhà bà sẽ bị người ta khi dễ rồi, dù sao ban đầu khi biết được chồng của Tiểu Nhu chính là một trong mười tài phiệt lớn nhất thế giới Tổng giám đốc của tập đoàn Thánh Hoàng thì trong lòng bà cũng rất lo lắng, sợ đàn ông ưu tú như vậy sẽ không cung chiều mỗi mình Tiểu Nhu, chỉ là từ tình huống mấy ngày này xem ra, là bà quá lo lắng rồi.

"Anh dám! Nếu là tức giận mẹ nuôi, em liền không để ý tới anh." Thủy Băng Nhu nhìn Hoàng Phu Tuyết một chút, cao giọng nói.

Đối với việc Thủy Băng Nhu cao giọng, Hoàng Phu Tuyết nhíu nhíu đầu mày đẹp, nha đầu này thế nhưng vì lấy lòng người khác nói anh như vậy, xem ra anh phải dạy dỗ cô cho thật tốt cái gì mà coi chồng là trời, nhìn xem anh về sau phạt cô thế nào.

"Không dám, anh không dám, ha ha ha. . . . Các con từ từ tán gẫu, mẹ nên trở về nấu cơm cho ông lão ở nhà kia rồi." Lý mẹ chợt dạ nói, bà nếu còn ở lại chỗ này, đoán chừng con sẽ của bà sẽ muốn làm thịt bà chứ chả chơi, con gái, mẹ nên rời khỏi chỗ này rồi, sao con còn dám dọa nạt cậu ta như vậy nha, đây không phải là tự tìm xử phạt sao! Xem ra bà nên tránh nhanh trước đã, tránh cho vạ đến thân.

"Dạ, được ạ, mẹ đi đường cẩn thận, hay là để Tuyết đưa mẹ về thì tốt hơn." Thủy Băng Nhu nói.

"Không cần, có tài xế của nhà mình đưa mẹ tới, con tốt nhất nên nghỉ ngơi, muốn ăn cái gì thì gọi điện thoại cho mẹ." Lý mẹ nói, sau đó liền đi về phía cửa, nói nhảm, nếu để cho con về đưa bà về, vậy còn không phải là bà sẽ tổn thọ mất mấy năm rồi sao, vừa rồi con sẽ nói chỉ nghe đến Tiểu Nhu nói không để ý đến cậu ta, cái sắc mặt đó thật đúng là thất bại.

"Ah. . . . Mẹ nuôi làm gì đi nhanh như vậy? Như là phía sau có cạp đuổi theo vậy." Thủy Băng Nhu nghi ngờ nói.

Anh đương nhiên biết Lý phu nhân tại sao đi nhanh như vậy, dù sao anh là một thương nhân, trên người trong lúc vô ý sẽ tản mát ra khí phách cường thế thù đoạn vốn vẫn có khi nói chuyện với cấp dưới, làm cho người ta nhìn mà sợ, chỉ cần một cái ánh mắt đã có thể làm cho người khác sợ hãi.

Trong phòng chỉ còn lại Thủy Băng Nhu cùng Hoàng Phu Tuyết, anh vẫn dùng một loại ánh mắt rợn cả tóc gáy nhìn cô, để cho cô cảm giác mình hình như con đẻ nhỏ mặc cho người ta làm thịt.

"Em mới vừa nói gì? Há? Bảo bối." Hoàng Phu Tuyết từ từ đến gần Thủy Băng Nhu, mắt thâm thúy giống như một vịnh nước tĩnh lặng, giống như muốn nhấn chìm cô xuống đó vậy, cứ như vậy không chút kiêng kỵ đem hơi thở ấm áp phun lên trên mặt của cô, để cho sắc mặt cô vốn đỏ hồng mới lui đi không lâu lại nóng bừng.

"Nha, nóng quá, không cần dựa vào gần như vậy nha!" Thủy Băng Nhu đẩy một cái thân thể như thỏi sắt to lớn nung nóng bỏng kia, hô hấp của cô vô cùng khó khăn, cảm nhận được toàn bộ hơi thở đều là của anh.

"Bảo bối, em vẫn không trả lời vấn đề của anh." Hoàng Phu Tuyết khàn khàn nói, thấy gương mặt cô giống hệt như trái táo đỏ thì hận không được cắn một cái, nhưng là hiện tại anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, nếu không cái cô nhóc không biết chết sống đích tiểu nữ trạch sẽ tức chết anh cũng không biết chừng.

"Vừa rồi em đâu có nói cái gì đâu." Thủy Băng Nhu rất khẳng định nói, cái kẻ yêu nghiệt này chẳng lẽ nghĩ dùng sắc dụ dỗ cô sao, hiện tại cô vẫn còn ở cũ! Thân thể cần được nghỉ ngơi thật tốt nha.

"Hừ. . . . Không có gì? Mới vừa là ai hiện ngang lăm lăm nói "nếu là anh dám tức giận mẹ nuôi, em liền không để ý tới anh" hả? Em không để ý tới anh, em nghĩ để ý người nào?" Hoàng Phu Tuyết ghen nói, thật là vô pháp vô thiên, dám uy hiếp anh.

"Em không có nói sai nha." Thủy Băng Nhu nho nhỏ nói thầm.

"Còn nói không có nói sai, dám không để ý tới anh, hả?" Hoàng Phu Tuyết làm bộ mặt ác độc uy hiếp, há mồm cắn một cái lên gương mặt đang đỏ hồng

của cô.

"A. . . . . Thật là đau đó, muốn hủy dung hà?" Thủy Băng Nhu gắt giọng, người này thế nào càng ngày càng được voi đòi tiên, lại dám cắn mặt của cô, nếu là để lại dấu răng, về sau cô làm thế nào đi ra ngoài gặp người đây.

"Biết đau à nha? Mới vừa rồi lúc em nói về sau đều không để ý tới anh, lòng của anh còn đau hơn so cái này." Hoàng Phu Tuyết thâm tình nói, anh có thể không cần toàn thế giới, nhưng là duy chỉ có không thể không có cô.

"Ai bảo anh ngay cả mẹ nuôi cũng dám tức giận, mẹ nuôi là trưởng bối, chúng ta nên tôn kính trưởng bối nha." Thủy Băng Nhu nói.

"Vừa rồi anh đâu có giận bà ấy, vậy em sau có còn để ý tới anh không hà? Hà?" Hoàng Phu Tuyết ăn vạ.

"Để ý ..., để ý anh mà! Thật là nhột đó, không cần dựa vào gần như vậy." Thủy Băng Nhu cười nói, anh vào lúc này tại sao lại giống một chú nhóc rồi, cũng bộ dạng quái vật vừa rồi, quả thật là rất khó tin.

"Không cần, umh. . . . . Em thật thom!" đầu Hoàng Phu Tuyết tựa vào cổ của cô nói, anh mới không cần đứng lên, thật vất vả không có người ngoài quấy rầy, anh đương nhiên muốn nhân cơ hội sở sàng một chút, bởi vì đây là quyền lợi dành riêng cho anh, anh cười tà nói, một đôi tay ở trên người của cô di động, chọc cho cô liên tiếp thở gấp.

Thủy Băng Nhu cứ như vậy ở bệnh viện mấy ngày, trong khoảng thời gian này, không thiếu được những chuyện ghen tuông kia của Hoàng Phu Tuyết, không cho phép cái này, không cho phép cái đó, cực kỳ bá đạo, nhưng là thỉnh thoảng cũng sẽ tùy theo tính tình của Thủy Băng Nhu, Thủy Băng Nhu thật là càng ngày càng thích anh.

Thật vất vả và nhẹn đến khi có thể trở về nhà, người giúp việc giúp Thủy Băng Nhu dọn dẹp hành lý, Hoàng Phu Tuyết nhu tình dìu Thủy Băng Nhu đi ở trên hành lang bệnh viện, Thủy Băng Nhu trong ngực ôm tiểu bảo bảo đã hơn một tháng, phía sau là toàn gia Lý Hiểu Huyền cùng bảo mẫu trong lâu đài, viện trưởng dẫn đầu một đám bác sĩ đi theo ở phía sau, cái trận thế cường đại này thật đúng là so sánh với thời điểm đến càng thêm dọa người.

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu đi ra cửa bệnh viện thời điểm, nhìn thấy bên ngoài cảnh tượng sợ hết hồn, này. . . . . Đây cũng quá khoa trương đi! Sẽ không phải là đem tất cả xe trong tiệm đều mang tới đây chứ?

Mười mấy cỗ xe đời mới nhất theo quy luật xếp thành một cái hàng ở cửa bệnh viện, bên cạnh mỗi chiếc xe đều có mấy người đàn ông mặc áo đen, rất nhiều người chung quanh cứ như vậy nhìn chăm chú hàng xe con kia, trong lòng suy đoán cái người ý thế này sẽ không phải là Tổng Thống nước nào đó chứ?

"Ha ha ha. . . . . Tiểu Nhu bị hù sợ." Lý Hiểu Huyền cười nói với cha mẹ cô.

"Nhìn tình hình không bị hù mới là lạ, cái người này thật cũng quá khoa trương đi." Lý mẹ nói, đối với cách làm của con rể, bà lúc ấy thấy cũng sợ hết hồn đấy.

"Con rể chính là thương Tiểu Nhu." Lý cha cười nói, nhìn bộ dạng Hoàng Phu Tuyết giống như muốn cho người trong thiên hạ cũng biết Thủy Băng Nhu được anh cưng chiều tới thế nào, hận không được đem tất cả đồ tốt trong thiên hạ đều nâng đến trước mặt con gái nuôi vậy, điểm phong cách này có chút giống ông năm đó, nghĩ vô cùng muốn cưng chiều một người phụ nữ cả đời, Lý cha lặng lẽ liếc mắt nhìn Lý mẹ bên cạnh, trong mắt chất chứa cưng chiều.

"Thế nào? Trên mặt của tôi có cái gì bẩn sao?" Lý mẹ nhìn thấy Lý cha một mực nhìn bà, nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Lý cha gạt đầu một cái.

"Ai yêu, hồng bét, sao lại bị bẩn cơ chứ? Ông mau giúp tôi lau nó." Lý mẹ đem gương mặt tiến tới trước mặt của Lý cha nói.

Lý cha cung chiêu lấy tay vuốt gương mặt của Lý mẹ, ời nói: "Tôi muốn nói là trên mặt của bà có hoa."

"Già mà còn không đứng đắn!" Lý mẹ cười gắt giọng, cũng đã nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn còn sùng ái mình như trước vậy, hi vọng Tiểu Nhu cùng con rể Hoàng cũng như vậy.

Lý Hiểu Huyền nhìn cha mẹ ở trước mắt của mình liếc mắt đưa tình, cười cười, cha mẹ tình cảm, cô là quá rõ ràng, hơn hai mươi năm ngày ngày dính vào cùng nhau cũng không ngán, Tiểu Nhu và Hoàng tiên sinh hiện tại cũng rất hạnh phúc, không biết cô tới lúc nào mới có thể gặp được người thật sự yêu cô đây, trong lòng Lý Hiểu Huyền thầm nghĩ, trong nháy mắt, trong óc có hình ảnh của một hoa hoa công tử chợt lóe lên, ah —— làm sao lại nghĩ tới anh ta chứ, đó chính là một hoa hoa công tử, Lý Hiểu Huyền lắc đầu.

"Đây. . . . . Đây là chuyện gì xảy ra? Tuyết, chẳng nhẽ có nhân vật nổi danh nào tới bệnh viện này sao?" Thủy Băng Nhu nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc thốt lên.

"Ha ha ha. . . . . Không biết, đi, không cần bị gió mà cảm lạnh." Hoàng Phu Tuyết sửa sang lại y phục của cô, ôm cô đi tới bên một chiếc xe đứng đầu hàng xe kia, một người áo đen đứng ở bên cạnh xe nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết, cung kính mở cửa xe cho anh.

Hoàng Phu Tuyết trực tiếp đem Thủy Băng Nhu và cả bảo bảo trong ngực cô ôm vào trong xe, sau đó lại tự mình ngồi vào trong xe.

"Đây . . . . Những xe này đều là sắp xếp vì em?" Vốn là giọng nghi vấn trở nên vô cùng khẳng định.

Hoàng Phu Tuyết cười không nói, ôm cô vào trong ngực, trêu chọc tiểu bảo bảo uể oải trong ngực cô.

"Làm sao phô trương lớn như vậy, làm tắc nghẽn luôn cả công viện rồi." Thủy Băng Nhu ai oán nói, năng lực của anh rất cường đại, đối với một chút này cô vẫn luôn biết, chỉ là không nghĩ tới anh hôm nay sẽ lấy trận thế lớn như vậy phô trương ra ngoài, cho tới nay anh đều là thích làm việc khiêm tốn, đây cũng không giống như phong cách của anh.

"Hôm nay nghênh đón vợ và con trai anh về nhà, trận thế đương nhiên là muốn lớn chút, hơn nữa anh muốn khiến toàn bộ mọi người đều biết rõ, em cùng bảo bảo đều là của một người Hoàng Phu Tuyết anh." Hoàng Phu Tuyết mặt cười đến hạnh phúc nói.

Thủy Băng Nhu nhìn thấy bộ dáng của anh cũng không định đội cho anh một gáo nước lạnh, dù sao anh đều là vì tốt cho cô, thuận miệng mà hỏi: "Vậy còn mấy người nhà Tiểu Huyền đâu?"

"Yên tâm, anh đã an bài tài xế đưa bọn họ về nhà." Hoàng Phu Tuyết nói.

Một hàng xe cứ như vậy lờ lững hùng dũng trở lại trong lâu đài, trong nhà người giúp việc đã sớm ở ngoài cửa chờ mấy người nhà Phu Tuyết.

Hoàng Phu Tuyết ôm Thủy Băng Nhu xuống xe.

"Bảo bảo, này sau đây sẽ là nhà của con đó." Thủy Băng Nhu cười nhìn bảo bảo trong ngực nói.

"Không có việc gì tất cả đều đi làm việc của mình đi!" Quân gia nhìn thấy ánh mắt của ông chủ nhà mình, liền hướng về phía một đám người giúp việc nói.

Mọi người lập tức giải tán, trong đó có không ít người giúp việc muốn nhân cơ hội nhìn bảo bảo trong ngực Thủy Băng Nhu một chút, nhưng lại ngại vì quân gia ra lệnh, chỉ có thể đi làm chuyện của mình.

"Ông chủ, phu nhân, thức ăn đã chuẩn bị tốt." Quân gia đi tới trước mặt của Hoàng Phu Tuyết và Thủy Băng Nhu, cung kính nói.

"Ừ, ăn cơm đi!" Hoàng Phu Tuyết nói với Thủy Băng Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Thật vất vả đến ban đêm, Thủy Băng Nhu rốt cuộc trở lại căn phòng ngủ đã một thời gian không về, bên trong mọi thứ đều vẫn giống như một tháng trước, không có gì thay đổi, quét dọn rất sạch sẽ, không có một chút bụi bặm. Cô bế bảo bảo đặt lên trên giường, sau đó mình cũng leo lên giường, lăn qua lăn lại, cô tận tâm tránh chỗ bảo bảo nằm, để không đụng vào bảo bảo.

"Ừ. . . . . Quả nhiên là giường của mình mới thoải mái!" Thủy Băng Nhu cảm thán.

Hoàng Phu Tuyết đi vào phòng sau đó liền nhìn thấy động tác vui vẻ như một đứa bé của cô, trong mắt tràn đầy cưng chiều, cánh tay sát chụp tới liền mò vào trong ngực của cô.

Hoàng Phu Tuyết ôm lấy cô đặt ngang trên giường, sau đó cả người anh ép xuống, đầu anh tựa vào nơi cổ của cô, hơi thở cứ như vậy nóng rực phun ở trên cổ cô, chọc cho khuôn mặt cô ửng đỏ.

"Bảo bối. . . . ." Hoàng Phu Tuyết rì rầm, ở chỗ mà Thủy Băng Nhu không nhìn thấy được, đôi mắt anh chẳng biết lúc nào đã nhuốm đầy tư vị dục tính, càng phát ra nóng rực.

"Anh muốn em. . . . ." Kèm theo một hồi ni non, la câu nói trầm thấp giống như bao hàm cả trời đất rơi vào trên cổ trắng nõn trơn mềm của cô.

Hoàng Phu Tuyết bị vẻ đẹp trên cổ mềm mại của cô làm cho lưu luyến không rời, chỉ vì cô quá đẹp, kể từ khi cô mang thai đến bây giờ, anh cả ngày đều là nhìn mà không thể ăn, lửa nóng dục vọng khiến cho anh khó chịu khác thường, thật vất vả nhịn đến hiện tại.

Thời điểm xuất viện, anh đã nói chuyện với bác sĩ, bác sĩ nói cô bây giờ đã có thể chịu đựng chuyện phòng the rồi, nghe được thông tin này, trong lòng anh kích động khác thường, hận không được lập tức khiến cho mọi người biến mất ở trước mắt, lưu lại không gian cho riêng hai người bọn anh, để anh có thể hưng hăng yêu cô.

Trải qua một ngày nhàn nhai, rốt cuộc đợi được đến buổi tối, anh làm sao có thể không kích động, anh hận không được thời thời khắc khắc đều muốn cô,

cô gái bé bỏng này, hiện tại rốt cuộc đã trở lại trong ngực của anh, để cho anh có thể yêu cô thật tốt.

"Ừm . . . . . Thật khó chịu, không cần, ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu yêu kiều thốt ra tiếng, trong lòng cô giờ phút này rất mâu thuẫn, hận không được cùng anh dính lại một chỗ, nhưng lại vừa không muốn vì vậy mà bỏ lại bảo bảo cho một người khác chăm sóc.

"Bảo bối, em không thành thực, em xem, thân thể của em so với em thành thực nhiều, " Hoàng Phu Tuyết ác ý đè ép thân thể của cô, khiến cho hô hấp của cô càng thêm dồn dập.

"Ngoan, để cho anh yêu em thật tốt, anh sẽ khiến em rất thoải mái." Hoàng Phu Tuyết thở hổn hển nói, động tác trong tay tăng nhanh, về sau anh tuyệt đối không để cho cô mang thai, chẳng những thời điểm sanh con có thể gặp nguy hiểm, mà hơn thế anh còn phải một thân một mình chịu sự dằn vặt của dục vọng, không chỗ phát tiết, nhìn người vợ mềm mại kia, anh hận không được thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh cô.

"Ừm . . . . . Không phải, bảo bảo còn chưa có bú, ừm . . . . . con đói bụng." Thủy Băng Nhu khàn khàn nói, trong giọng nói có hấp dẫn không ít, khiến lý trí Hoàng Phu Tuyết hồng mất.

"Không cần để ý nó, để cho anh yêu em thật tốt." Hoàng Phu Tuyết vừa gặm cổ của cô, vừa dùng hai bàn tay di chuyển ở trên người cô, bàn tay nóng rực mang theo hơi thở nóng bỏng, cách lớp y phục lướt qua mỗi một tác da thịt trên người cô, đường cong lưng linh mềm mại có lỗi có lóm này vô cùng đàn hồi, bởi vì mới sinh xong, vóc người của cô càng thêm đầy đặn, khiến Hoàng Phu Tuyết yêu thích không buông tay, dục vọng trong mắt càng phát ra nồng đậm.

Hoàng Phu Tuyết đưa tay từ từ cởi nút áo của cô ra, một cái tay tác quái luôn vào bên trong y phục của cô, từ từ di chuyển, gây ra cho cô trận trận kinh hãi, hô hấp của cô càng trở nên nặng nề, cô cắn môi đỏ của mình, phòng ngừa tiếng rên rỉ không khống chế được mà bật thốt ra, trong mắt ngập đầy vẻ mê ly khiến người ta say mê không dứt, cứ như vậy, gương mặt đỏ bừng thẹn thùng nhìn Hoàng Phu Tuyết.

Hoàng Phu Tuyết chỉ nghe thấy tiếng hít thở của chính mình cùng tiếng thở gấp gấp, dừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu lên thấy bộ dáng ần ần này của cô, cực kỳ đau lòng.

"Ngoan, kêu ra tiếng, không cần cắn đau đôi môi, anh thích nghe giọng của em, đừng lo lắng, người khác sẽ không nghe được." Hoàng Phu Tuyết khẽ vuốt đôi môi mềm bị cô cắn đến đỏ rực lên, đau lòng nói, nha đầu này thế nhưng cắn môi không lên tiếng, xem ra là xấu hổ, lo lắng người khác nghe được tiếng rên vui thích của cô, cô thật khờ, đối với cô anh có tham muốn giữ lấy mạnh như vậy, làm sao sẽ để cho người khác nghe được giọng rên rỉ kiều mị của cô.

"Ừm . . . . . Ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu không nhịn được rên ra tiếng.

Hoàng Phu Tuyết thấy được lời của mình cô có nghe được, dục vọng trong mắt rực rạch góc đầu dậy, anh gào thét một tiếng, chuẩn bị lột ra y phục của cô.

"Oa oa oa. . . . ." Bên kia giường tiểu bảo bảo đột nhiên khóc thành tiếng.

"Ừm . . . . . Mau dậy đi, bảo bảo đói bụng." Thủy Băng Nhu nghe được tiếng khóc của bảo bảo, tinh thần nhất thời phục hồi lại, nhẹ nhàng đẩy Hoàng Phu Tuyết đang đè ở trên người cô, ý nhắc anh.

Nào có thể đoán được người đàn ông đè ở trên người cô không chút nào ngừng lại động tác trong tay, ngược lại càng thêm cần rờ.

"Ừm . . . . . Tuyết, đừng làm rộn, ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu thừa dịp anh không chú ý, giống như con cá chạch từ trong ngực của anh trườn ra, tròn mắt nũng nịu trừng mắt với Hoàng Phu Tuyết một cái, sau đó ôm lấy tiểu bảo bảo trên giường, dỗ dành.

Hoàng Phu Tuyết thất bại khê nguyên rủa một tiếng, đều do tiểu tử thú kia, vốn là anh đã có thể thành công ăn hết tiểu bảo bối của anh, ai ngờ hấn lạo ở đúng vào thời điểm máu chốt này - khóc, tiếp tục như vậy nữa, không chừng tới một ngày nào đó anh sẽ bị bắt lực cũng nên, nhất định là do tên tiểu tử này làm hại.

"Bảo bảo, đừng khóc, có phải đói bụng hay không, mẹ cho con ăn." Thủy Băng Nhu ôm bảo bảo đi tới đi lui dịu dàng nói, sau đó ngồi ở bên giường nhắc y phục lên, khiến tiểu bảo bảo có thể tìm được thức ăn, bảo bảo ngậm ngậm được đầu ti mẹ thì không tiếp tục khóc nữa, nhìn bảo bảo trong ngực, ánh mắt của Thủy Băng Nhu mềm xuống, trên người tỏa ra ánh sáng của tình mẫu tử.

Hoàng Phu Tuyết vẫn ở bên cạnh thấy cảnh này, trong lòng tức đến muốn đòi mạng, vốn là nơi đó hiện tại nên đến phiên anh đang ăn, ai ngờ cái tiểu tử thú này lại dám chiếm vị trí vốn thuộc về anh, hơn nữa về mặt còn là một bộ dáng hưởng thụ, tiểu tử thú kia không biết đó là người phụ nữ của Hoàng Phu Tuyết anh hay sao? Trừ anh ra, không có ai có thể đụng vào cô, Hoàng Phu Tuyết càng nghĩ càng giận, nhanh chóng đi tới, muốn ôm lấy bảo bảo trong ngực Thủy Băng Nhu đi, lúc anh lơ đãng thấy chỗ cao vút đang cho bảo bảo ăn kia của Thủy Băng Nhu thì yết hầu của anh di động, hô hấp sâu hơn, hận không được lập tức lao về phía Thủy Băng Nhu.

"Tuyết, anh nhanh đi tắm đi!" Thủy Băng Nhu nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết tới gần, nhỏ giọng nói, anh làm gì vẫn đứng ở trước mặt cô chứ, đợi một lát nữa cô còn muốn đi gần, cũng đã trễ như vậy, ngày mai làm thế nào có thể dậy sớm được đây.

"A. . . . . Đó, đó, anh lập tức đi ngay." Hoàng Phu Tuyết nghe được Thủy Băng Nhu nói, nhất thời nở nụ cười, bước nhanh đi vào phòng tắm.

Thấy bộ dáng hí hửng kia của Hoàng Phu Tuyết, Thủy Băng Nhu nhún mày một cái.

"Bảo bảo, cha con sao vậy? Tắm cũng đáng để vui như vậy sao?" Thủy Băng Nhu nói với tiểu bảo bảo trong ngực.

Thủy Băng Nhu dĩ nhiên không biết tâm tư của người đàn ông kia.

Giờ phút này Hoàng Phu Tuyệt ở trong phòng tắm, miệng vui vẻ hát, nhanh chóng tắm tắm, anh cố ý dùng rất nhiều xà bông thơm để tắm, hi vọng tắm được thơm ngào ngát, chờ một chút nữa ở trên giường mê đảo cô gái nhỏ, nhìn xem trong mắt cô có phải chỉ có tiểu tử thú kia hay không, cô ở trước mặt của anh một mực nói trên người tiểu tử thú kia có mùi sữa thơm, rất dễ chịu, hừ. . . . . Chờ một chút nữa bảo bối của anh ngủ được mùi thơm loại xà bông anh mới cho nghiền cứu ra, nhất định sẽ mê mẩn, càng nghĩ trong lòng Hoàng Phu Tuyệt càng hài lòng.

Trong chốc lát, Hoàng Phu Tuyệt trên eo quần một cái khăn lông cứ như vậy đi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt tàn mát ra ánh sáng mê hoặc lòng người.

Thời điểm khi Thủy Băng Nhu đem tiểu bảo bảo đã ngủ say trong ngực thả vào trên giường, nhìn thấy cử động mê hoặc người này của Hoàng Phu Tuyệt, gương mặt trong nháy mắt đỏ hồng.

"Làm sao anh không mặc quần áo, nếu cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?" Thủy Băng Nhu đứng dậy đang muốn đi qua ngăn kéo lấy quần áo cho anh mặc vào.

"Không cần, anh rất nóng, em giúp anh hạ nhiệt đi!" Hoàng Phu Tuyệt đem Thủy Băng Nhu ôm vào trong ngực quyến rũ nói, chỉ cần vừa nghĩ tới vóc người tuyệt vời của cô, toàn thân anh liền nóng lên rồi.

"Em muốn đi tắm." Thủy Băng Nhu nhỏ giọng nói, ngực của anh thật vô cùng nóng bỏng, như sắp đốt cháy cô vậy.

"Được, anh chờ em." giọng Hoàng Phu Tuyệt trầm thấp vang lên ở bên tai của cô, mang theo mị hoặc nhẹ nhàng, làm cho người ta không nhận được trầm mê.

Thủy Băng Nhu thối lui ra khỏi ngực của anh đi tới phòng tắm, cái người yêu nghiệt này, thời thời khắc khắc đều nhớ tới muốn hấp dẫn cô, chỉ là nể mặt anh trong lúc cô mang thai chịu ngoan ngoãn, sẽ để cho anh cứ thoải mái mà hấp dẫn vậy đi.

Hoàng Phu Tuyệt thấy Thủy Băng Nhu vào phòng tắm, mới đi đến bên giường, nhìn tiểu bảo bảo trên giường, hà hề nói: "Hừ. . . . . Tiểu tử thú, ta mới là người Tiểu Nhu nhi quan tâm nhất, mi mà dám giành sự chú ý của Nhu nhi, đừng trách ta ném mi đi."

"Có nghe hay không? Chờ một lát nữa nhìn cho thật kỹ, hôm nay cha trước hết dạy cho mi bài học giáo dục giới tính đi!" Thấy tiểu bảo bảo còn đang ngủ, không chút nào để ý tới bộ dáng của anh, Hoàng Phu Tuyệt vẫn hướng về phía bảo bảo tiếp tục nói.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyệt thấy tiểu bảo bảo từ đầu tới đuôi cũng nhắm mắt lại, trong lòng không vui, vì vậy nằm ở trên giường, chờ Thủy Băng Nhu đến.

Tiểu Nhu, hôm nay em chạy không khỏi rồi, anh muốn hung hăng ấn em vào trong bụng, Hoàng Phu Tuyệt cười càng vui vẻ hơn.

Thủy Băng Nhu tắm xong, đi ra khỏi phòng tắm, thấy cảnh tượng trước mắt, hô hấp hơi chậm lại, lúc này Hoàng Phu Tuyệt tà mị nằm ở trên giường, hạ thân anh chỉ vây quanh một cái khăn tắm, mắt như suối nước thâm thúy nhìn cô, làm cho người ta không nhận được đắm chìm trong đó, dung nhan một loại thiên thần, da thịt màu lúa mạch lộ ra hấp dẫn, làm người ta thét chói tai, lồng ngực cứ như vậy lộ ra ngoài, thấy cô đi ra, yết hầu khẽ di động, hấp dẫn nói không thành lời.

Yêu nghiệt, đây quả thực là Yêu Tinh sống sờ sờ, muốn chết nha, cô chỉ cảm giác trong lỗ mũi giống như có cái gì đó âm âm muốn chảy ra ngàn vạn lần không được vào lúc này chảy máu mũi nha, nếu không liền mất mặt chết mất, trong lòng Thủy Băng Nhu cầu khẩn, đến gần ánh mắt si mê nhìn anh.

"Bảo bối, lại đây, đối với vóc người của ông xã, em có thể thoả mãn." giọng nói hấp dẫn của Hoàng Phu Tuyệt trong nháy mắt vang lên, anh cứ như vậy nhìn thẳng vào cô, trong mắt toàn bộ dục vọng đều hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109

Thủy Băng Nhu cảm thấy tim của mình nhanh chóng nảy lên một cái, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cái người yêu nghiệt! Xem ra anh không mê chết cô chắc là sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tất cả biến hóa của Thủy Băng Nhu, Hoàng Phu Tuyệt đều thu lại trong mắt, trong mắt của anh càng phát ra hài lòng, anh vẫn là quan trọng nhất trong lòng bảo bối của anh, xem đi, chỉ cần anh xuất ra mỹ nam kế, bảo bối không phải là đã bị mê hoặc rồi sao.

Thủy Băng Nhu điều chỉnh tâm tư, đi tới bàn trang điểm cầm kem dưỡng da lên đồ ra trên tay, sau đó bắt đầu xoa đều trên mặt, cô vỗ vỗ gương mặt, không biết là bôi vì mới vừa tắm xong, hay là bôi vì động tác mê người của Hoàng Phu Tuyết, gương mặt của cô đỏ hồng hồng, mê người cực kỳ, sau khi sinh con xong, gương mặt của cô so với trước kia đầy thêm chút thịt, hơn nữa còn vô cùng bóng láng, xem ra càng thêm có ý vị rồi.

Cô sau khi sờ hết mặt, đứng lên, một chân đạp ở trên ghế, kéo tất chân, chân trắng nõn cứ như vậy bại lộ ở trong không khí, Thủy Băng Nhu nghe được tiếng hô hấp nặng nề, còn có tiếng nuốt nước miếng, cô không để ý đến những thứ này, đem một chút kem dưỡng da đồ ra tay, sau đó bắt đầu xoa đều lên bắp chân, vừa duy trì động tác tay, vừa hướng nhìn Hoàng Phu Tuyết trong gương, sắc thái ham muốn trong mắt của anh khiến cho cô sợ hết hồn.

Hoàng Phu Tuyết cứ như vậy nằm nghiêng ở trên giường, ánh mắt mị hoặc nhìn động tác của Thủy Băng Nhu, động tác vô tình của cô khiến cho anh muốn phun máu, có lẽ là bởi vì đã quá lâu không có đụng cô, anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh vẫn cứ nhìn Thủy Băng Nhu như vậy, hi vọng cô làm xong chuyện của cô có thể nhanh lên một chút đến trên giường, anh cũng không có quên vừa rồi Thủy Băng Nhu kêu anh đi tắm rửa trước, không phải muốn cùng anh ân ái thì là cái gì, Hoàng Phu Tuyết càng muốn, hô hấp của anh lại càng rối loạn.

Thủy Băng Nhu xoa chân xong, không nhìn Hoàng Phu Tuyết đang ngáp trong dục vọng, cô vòng qua anh đi tới bên kia giường, sau đó đem tiểu bảo ôm đến giữa giường, cô mới nằm xuống ở bên cạnh.

Hoàng Phu Tuyết vốn là dục vọng bùng bùng thấy động tác của Thủy Băng Nhu, trong lòng vô cùng nghi ngờ.

"Bà xã, em cách anh xa như vậy làm cái gì? Tới đây." Hoàng Phu Tuyết ngoắc tay với Thủy Băng Nhu nói, chẳng lẽ bà xã của anh xấu hổ ư? Ừ, xem ra là anh nên chủ động một chút.

Hoàng Phu Tuyết lướt qua tiểu bảo nằm ở trên giường, ôm lấy Thủy Băng Nhu liền hôn. Môi lưỡi tùy ý dây dưa, từ khe hở khe hở của hàm răng ngọc, cường hãn công thành chiếm đất. Mút cái lưỡi của cô vào, môi lưỡi nước miếng dây dưa, lửa dục dần dần thiếu hủy lý trí.

Hoàng Phu Tuyết cả người cứ như vậy đè ở trên người của Thủy Băng Nhu, động tác tay của anh cũng không có dừng lại, trực tiếp đưa về phía trong quần áo của Thủy Băng Nhu.

"Ừm . . . . . Ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu bị hôn đến thất điên bát đảo vô lực thừa nhận nụ hôn bá đạo kia, mắt không chế phát ra tiếng rên yêu kiều.

"Ừm . . . . . Em mệt quá, ngoan nha..., đừng làm rộn, ừm . . . . ." Thủy Băng Nhu tìm về một tia lý trí, cô đẩy người đàn ông nằm ở trên người cô một cái, cô hiện tại chỉ muốn ở giữa giường ngủ một trận thật tốt, ai ngờ người đàn ông này bị sao vậy, thế nào vừa vào đến phòng ngủ liền động dục, trước kia thời điểm ở bệnh viện mặc dù anh từng có tình huống như thế, nhưng là anh chưa bao giờ mất khống chế giống như bây giờ.

Thấy động tác của Hoàng Phu Tuyết một chút ý tứ dừng lại cũng không có, Thủy Băng Nhu lặng lẽ ở bên tai của anh nói gì đó, trong chốc lát, người đàn ông mới vừa vẫn còn ở trên người cô tác quái, mặt vui mừng dừng lại động tác.

"Bà xã, đây là em nói đó, không cho ăn vạ." Hoàng Phu Tuyết vui vẻ nói.

"Dĩ nhiên, tiểu nữ tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, mau qua đây ngủ đi." Hoàng Phu Tuyết mặc dù rất không muốn bỏ, nhưng là cũng không có cách nào, điều kiện bà xã anh mới đề nghị càng thêm hấp dẫn người.

Anh mở một cái lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó nghênh ngang nhảy qua hướng bên kia giường.

Thủy Băng Nhu nhìn anh, thờ hốc vì kinh ngạc, sau đó quay đầu sang một bên, người đàn ông này, vào lúc này rồi mà còn muốn hấp dẫn cô. .

"Cẩn thận một chút, không cần đánh thức bảo bảo." Thủy Băng Nhu nhẹ giọng nói.

"Biết, em cũng chỉ quan tâm mỗi bảo bảo." Hoàng Phu Tuyết uất ức nói, đều là tiểu tử thú làm hại, để cho lực chú ý của bà xã yêu của anh cũng chỉ đặt trên người tiểu bảo bảo, nếu có thể đem bảo bảo đưa cho người khác vậy thì càng tốt hơn, nói như vậy sẽ không có ai tới quấy rầy thế giới riêng của hai người, nhưng có ai dám muốn con trai của thống lĩnh giới sát thủ thế này, quả thực là nghĩ cũng không dám nghĩ nha, huống chi bà xã yêu của anh nếu như mà biết được anh đem tiểu tử thú đưa cho người khác, nhất định sẽ không để ý đến anh nữa, được rồi! Hiện tại anh nhìn trước một chút, chờ thời điểm sau này có người tiếp nhận tiểu tử thú rồi hãy nói.

Hoàng Phu Tuyết nằm ở bên kia giường, đắp chăn, cứ như vậy nhìn Thủy Băng Nhu ở đối diện đã ngủ ngon lành, giờ phút này anh thật muốn ôm cô vào trong ngực biết bao nhiêu, nhưng là giữa giường vừa vặn bị ngăn cách bởi tiểu tử thú kia, anh bất đắc dĩ đành nhắm mắt lại.

Bên này Thủy Băng Nhu cùng bảo bảo đều ngủ hết sức ngon lành, bên kia Hoàng Phu Tuyết lại lăn qua lộn lại, không sai, anh mất ngủ, lần đầu tiên anh bởi vì trong ngực không có Thủy Băng Nhu mà mất ngủ, trong lòng anh đang không ngừng tự ru ngủ, đã hơn mười hai giờ khuya, tinh thần anh vẫn còn là rất phấn chấn, vừa nghĩ tới những lời Thủy Băng Nhu mới vừa ghé vào tai anh nói, anh càng thêm kích động ngủ không yên.

Ai . . . . . Thật là làm bậy, sớm biết lúc này trước hết ăn luôn cô không phải tốt hơn sao, hiện tại anh căn bản là ngủ không yên chứ còn gì nữa.

Hồi lâu sau, Hoàng Phu Tuyết vẫn là không có cách nào ngủ được, anh lặng lẽ đứng dậy, sau đó đi tới bên kia Thủy Băng Nhu, bế cô sang phía giường lúc vừa rồi anh nằm, ôm lấy thân thể thơm ngào ngạt mềm mại của cô, anh cảm thấy rất thoải mái, con buồn ngủ dần dần ập tới, này mới đúng nha, chính là cảm giác này.

Thủy Băng Nhu có lẽ là bởi vì thói quen, vào lúc được Hoàng Phu Tuyết ôm lấy, cô đồng thời giống như một con mèo nhỏ hướng trong ngực của anh cọ xát, khỏe miệng từ từ giờ lên thành một đường cong đẹp mắt.

To trên giường như vậy, cả nhà bọn họ ba người chỉ chiếm nửa cái giường, ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, có vẻ cực kỳ ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, Thủy Băng Nhu đối với việc mình tỉnh lại ở trong ngực Hoàng Phu Tuyết mặc dù có nghi ngờ, nhưng là cũng không có tìm tòi nghiên cứu thêm, cô tự nhận là do thói xấu của bản thân mình, trong giấc ngủ sẽ tự động tìm kiếm lồng ngực của Hoàng Phu Tuyết.

Sáng sớm hôm nay sau khi ăn xong bữa sáng, Hoàng Phu Tuyết rút cuộc sau một hồi đắn đo đủ điều xong mới đi tới công ty, bởi vì sau khi cô sinh, Hoàng Phu Tuyết cứ dính vào trên người cô không rời, trong công ty đã chất đống rất nhiều công vụ chờ anh tới xử lý, cho nên anh mới bắt đầu đi rồi đi.

Thủy Băng Nhu nhìn thấy Hoàng Phu Tuyết đã đi làm, cô lập tức ôm tiểu bảo bảo kêu tài xế chở cô tới nhà họ Đoàn, kể từ ngày đó cô ở trong nhà người ta không chào mà đi, cũng chưa có gặp lại mẹ của Đoàn Thừa Phong, Hoàng Phu Tuyết dính lấy cô vô cùng chặt không chịu rời, hại cô vẫn không có cơ hội, hiện tại thì có cơ hội tốt không thể tốt hơn, cô đương nhiên là muốn nắm chặt, người ta nhiệt tình khoản đãi, đến bây giờ cô còn chưa có đích thân cảm ơn người ta.

Tài xế dĩ nhiên không dám không nghe lời của cô..., dù sao ông chủ đối với phu nhân có bao nhiêu khắt khe, ai cũng dễ rất rõ ràng.

Về phần nhà Đoàn Thừa Phong rốt cuộc ở nơi nào, mặc dù cô không có ấn tượng gì, dù sao ngày đó Hoàng Phu Tuyết tìm đến cô vào lúc buổi đêm, hơn nữa cô lại vô cùng buồn ngủ, nhưng là Đoàn Thừa Phong lúc trước qua điện thoại có nói rõ ràng cho cô địa chỉ.

Trong chốc lát, theo chỉ dẫn, Thủy Băng Nhu liền tới bên ngoài biệt thự nhà Đoàn Thừa Phong.

"Lão Trương, bác cứ về trước đi! Không cần lo lắng, tôi vào thăm một người bạn, sẽ rất nhanh trở về." Thủy Băng Nhu ôm bảo bảo từ trong xe đi ra.

"Dạ, phu nhân." Lão Trương cung kính nói.

Thủy Băng Nhu nhấn chuông cửa biệt thự, trong chốc lát đã có người đi ra, khi biết Thủy Băng Nhu là bạn của chủ nhân biệt thự, yên tâm dẫn đường cho cô vào nhà.

"Phu nhân nhà các vị thân thể có khỏe không?" Thủy Băng Nhu hỏi người giúp việc đi bên cạnh.

"Phu nhân, phu nhân nhà chúng tôi thân thể rất tốt, bà thường xuyên để ý chăm sóc hoa cỏ trong vườn." Người giúp việc nhiệt tình nói, cô lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có nhìn thấy qua người phụ nữ nào xinh đẹp như thế này, hơn nữa còn rất dễ nói chuyện, từ cách ăn mặc của cô ấy có thể thấy được cô ấy là phu nhân nhà có tiền, nếu cô ấy mà trở thành thiếu phu nhân của nhà họ thì thật tốt, nhưng người ta ngay cả con cũng có rồi, trong lòng người giúp việc thầm tiếc nuối.

Trong chốc lát, người giúp việc dẫn Thủy Băng Nhu đi tới một nhà kính trồng hoa người giúp việc đang muốn đi vào báo với chủ nhân, bị Thủy Băng Nhu ngăn lại, cô mỉm cười lẳng lặng nhìn hai người chuyên chú trong nhà kính.

"Phu nhân, cái này sao lại cắt đi?" Một giọng nam trung niên truyền tới, Thủy Băng Nhu mặc dù không nhìn thấy mặt của người này, nhưng là nghe giọng cô đã biết, là giọng nói của quản gia, xem ra anh ông ấy rốt cuộc đã có hành động, nhớ trước kia ông ấy là chỉ len lén bám đuôi nhìn thiếu phụ kia.

"Ai. . . . . Ông tới xem, ông xem đi, nhìn như thế này xem có phải đẹp mắt hơn không?." Thiếu phụ nhận lấy hoa trong tay Quản gia, nghiêm túc cắt tỉa, mà Quản gia là nhu tình nhìn chăm chăm gương mặt đượng bảo dưỡng rất tốt của thiếu phụ, nhìn đến đắm đuối.

"Dạ, thật là đẹp." Quản gia có điều ngụ ý nói.

Nhìn thấy hơi thở mập mờ tản ra xung quanh hai người bọn họ, Thủy Băng Nhu bắt đầu đi ho khan cắt đứt không khí giữa bọn họ, cô thật sự là bởi vì trong tay còn ôm một baby, quá mệt mỏi, tha thứ cho cô nha.

"Bác gái khỏe, bác Quản gia khỏe ạ." Thủy Băng Nhu cười ngọt ngào chào hỏi, lâu như vậy chưa có tới rồi, cũng không biết người ta còn nhớ cô hay không.

"Ah. . . . . Là tiểu Nhu." Thiếu phụ bước nhanh về phía Thủy Băng Nhu, toàn bộ đoạn thời gian bà từ trong miệng con trai biết được chuyện của Tiểu Nhu, biết là Tiểu Nhu để cho người giúp công ty của bọn họ, trong lòng rất mong đợi cô đến thăm bà, không nghĩ tới cô đến bây giờ mới xuất hiện.

"Cẩn thận một chút." Quản gia khắt khe đỡ thiếu phụ, để tránh bà bị thứ gì làm trật chân té, toàn bộ ý nghĩ đều đặt ở trên người Thủy Băng Nhu nên Thiếu phụ căn bản cũng không có phát hiện dụ dỗ cùng săn sóc không tâm thương của người đàn ông bên cạnh.

"Biết rồi, tôi cũng không phải còn là đứa bé." Thiếu phụ chu môi nói.

Thủy Băng Nhu buồn cười nhìn hai người bọn họ, bác gái nhất định không biết trong lúc lơ đãng bà đã nũng nịu với quản gia.

Chương 110

"Tiểu Nhu, làm sao tới bây giờ cháu mới chịu tới thăm ta? Một mình ta ở nhà thật là nhàm chán." Thiếu phụ đi tới bên người Thủy Băng Nhu ai oán nói.
"Ah. . . . . Đây là tiểu bảo bảo của cháu sao?" Thiếu phụ nhìn thấy trong ngực Thủy Băng Nhu ôm một đứa nhỏ đáng yêu, vui mừng hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Đúng ạ, thời gian trước phải ở cũ, cho nên đến bây giờ mới đến thăm bác gái được, bác gái sẽ không trách cháu chứ? Chỉ là nhìn tình hình này, hình như là cháu đã quấy rầy bác gái và bác quân gia bồi dưỡng tình cảm." Thủy Băng Nhu cười ghẹo, mắt ánh mắt cũng theo đó mập mờ ngấm tới ngấm lui qua lại trên hai người bọn họ.

"Cháu đang nói bây bạ gì đó nha?" Thiếu phụ đỏ mặt nói, cực kỳ giống hơn cô gái nhỏ 20 tuổi thẹn thùng.

"Cho ta bế tiểu bảo bảo một chút." Thiếu phụ đưa tay qua mong đợi nói, đứa bé thật đáng yêu, người mẹ xinh đẹp như thế, không biết cha của cậu bé đáng đáp ra sao, chỉ là Tiểu Phong có nói chồng của Tiểu Nhu đáng đáp rất anh tuấn, cùng Tiểu Nhu rất xứng đôi. Nhìn bộ dạng nhu tình của Tiểu Phong đối với Tiểu Nhu, vốn là bà vẫn còn hi vọng Tiểu Nhu có thể làm vợ của con bà, không nghĩ tới chồng của Tiểu Nhu lại tới đem con bé đi, khiến cho người mẹ từ trước tới giờ vẫn luôn mong mỏi có một cô con dâu xứng đôi vừa lứa với con trai anh tuấn của mình như bà có chút mất mát.

Thôi, thôi, thứ trò chơi tình yêu này chính là dựa vào duyên phận, có trách thì trách Tiểu Phong gặp được Tiểu Nhu quá muộn, không làm được cô dâu thì làm bạn cũng đã vẹn toàn lắm rồi, chỉ cần Tiểu Nhu không ngại bà lão này là tốt rồi, thiếu phụ thầm nghĩ.

"Hi hi. . ." Tiểu bảo bảo vừa đến trong ngực Thiếu phụ liền cười vui vẻ, nước miếng từ trong miệng theo khoe miệng chảy xuống, tuy rằng là như thế, lại vẫn không làm cho người ta chán ghét.

"Ha ha ha. . . . . Cười, cười, tiểu bảo bảo, ta là bà bà, biết không?" Thiếu phụ đùa với bảo bảo trong ngực nói, lúc này gương mặt của bà nhìn rất ngây thơ chất phác, Quân gia ở bên cạnh cũng chịu nhìn bà.

"Đặt tên chưa?" Thiếu phụ cười hỏi.

"Dạ, gọi Hoàng Phu Kỳ." Thủy Băng Nhu cười nói, ban đầu Hoàng Phu Tuyệt đối với tiểu bảo bảo dường như có thành kiến, thường thường kêu tiểu tử thú, mỗi lần hỏi anh đặt tên gì cho bảo bảo, anh cũng a ồ ồ cho qua chuyện, sau đó cô không thể không làm bộ mặt thối hỏi anh đứa bé tên là gì, bắt đắc dĩ, anh đành lôi ra một lổ một lổ các loại tên, chỉ thiếu chút nữa gọi chó và mèo nữa thôi, cô vẫn nhìn chăm chăm anh, cho đến khi anh nghĩ ra cái tên làm cô hài lòng mới thôi, cuối cùng anh nhốt mình trong thư phòng mất mấy buổi sáng, vui vẻ nói bảo bảo đặt tên là Hoàng Phu Kỳ, “duy xuân chi kỳ, phúc vậy” kết tinh tình yêu của bọn họ nhất định là người cực kỳ có phúc khí trên thế giới.

"Hoàng Phu Kỳ? Hoàng Phu Kỳ, tên rất hay, tên rất hay, đứa bé này là người có phúc khí." Thiếu phụ cười nói, cha của đứa bé rất biết đặt tên.

"Tốt lắm, vào trong nhà nói chuyện đi! Đứng ở chỗ này lâu vậy rồi không mệt mỏi sao?" Quân gia dịu dàng nói với thiếu phụ.

"Không mệt, hiện tại tôi rất vui vẻ, rốt cuộc có tiểu bảo bảo cho tôi ôm, trông cậy vào Tiểu Phong còn không biết phải chờ tới lúc nào thì mới có được đây?" Thiếu phụ nựng nịu đứa nhỏ nói.

"Được, được, em không phải mệt mỏi, nhưng là Tiểu Nhu mới vừa ở cũ được một tháng, bây giờ lại đứng ở đây lâu như vậy cũng có thể mệt mỏi." Quân gia nói.

"Đứng nha, xem cái tính này của tôi, Tiểu Nhu, đi, vào trong nhà ngồi đi." Thiếu phụ ôm tiểu bảo bảo vừa đi vừa nói chuyện.

Qua một lát, họ liền đi vào bên trong phòng khách, Thủy Băng Nhu tùy ý nhìn một chút, nơi này bài biện không có gì khác lúc trước, không có thay đổi bao nhiêu, làm cho người ta cảm giác rất ấm áp.

"Tiểu Nhu, buổi trưa hôm nay ở lại đây ăn cơm rồi hãy về." Thiếu phụ hỏi, bà nhưng rất thích Tiểu Nhu, bà cũng chỉ có một đứa con trai là Tiểu Phong, không có con gái, kể từ khi Tiểu Phong cứu Tiểu Nhu từ trong biển về, mang về nhà, bà cũng rất thích Tiểu Nhu, như lần trước vậy, nhìn dáng vẻ cô ở trước mặt mình ăn như hổ đói bà liền có cảm giác vô cùng thành tựu, trong lòng rất thỏa mãn, bà ngay cả muốn chuyện phiếm một chút cũng chưa có cơ hội, nói gì lần này cũng không thể dễ dàng để Tiểu Nhu về nhà.

"Dạ được ạ, nhưng bác gái ngàn vạn lần không được ghét bỏ cháu ăn nhiều đó." Thủy Băng Nhu nói đùa.

"Cháu ăn hết mình, cứ coi đây như nhà của mình, cháu có ăn súp nhà cũng không thành vấn đề." Thiếu phụ bắt đắc dĩ nói.

Thủy Băng Nhu nghe được lời Thiếu phụ nói, trong lòng cảm động cực kỳ, lại là câu này, “coi đây như nhà của mình”, mặc dù cô không biết cha mẹ của mình là ai, nhưng là bên cạnh luôn là có rất nhiều người cho cô cảm giác ấm áp, ông trời thật đối với cô không tệ.

"Được ạ, vậy cháu sẽ ăn cho thật nhiều." Thủy Băng Nhu cười nói.

"Đúng rồi, tại sao không thấy chồng của cháu cùng tôi? Nghe Tiểu Phong nói cậu ta luôn hết sức dính lấy cháu, làm sao sẽ yên tâm để một mình cháu ra ngoài chứ?" Thiếu phụ nghi ngờ hỏi, nếu như chồng của Tiểu Nhu không thương con bé thì..., mình còn có thể kêu Tiểu Phong cưới Tiểu Nhu, nhưng sự thật là chồng Tiểu Nhu rất thương con bé, xem ra, Tiểu Phong là nhất định phải chết tâm rồi.

"Cái này. . . . . Ha ha ha. . . . . Anh ấy đi làm." Thủy Băng Nhu không được tự nhiên nói, cô cũng không thể nói chồng của cô dính lấy cô vô cùng chặt, căn bản cũng không cho phép cô di gặp bất kể động vật giống đực nào, dĩ nhiên bao gồm cả đến nhà Đoàn Thừa Phong chơi.

"À, là như vậy sao, hôm nào cậu ấy rảnh rồi, mời cậu ấy tới nhà ăn cơm." Thiếu phụ nói, đối với chồng của Tiểu Nhu, bà dĩ nhiên vô cùng hi vọng khoản đãi câu ta, huống chi người ta còn là Đại Ân Nhân của công ty mình đấy.

"Phu nhân, có thể chuẩn bị ăn cơm rồi." Một phụ nữ trung tuổi đi tới bên người Thiếu phụ cung kính nói.

"Ừ, vậy thì ăn cơm đi, tìm người đi thư phòng gọi thiếu gia xuống ăn cơm." Thiếu phụ phân phó.

"Dạ!" Người làm nữ đáp lời lui ra.

"Đi, đi ăn, bảo bảo, cùng mẹ cháu nữa, chúng ta đi ăn cơm." Thiếu phụ ôm bảo bảo cười hi hi đi về phái phòng ăn.

"Ah? Bác gái, tổng giám đốc Đoàn ở nhà sao?" Thủy Băng Nhu đuổi theo bước chân của bà nghi ngờ hỏi, vào lúc này không phải nên ở công ty sao? Thế nào có rảnh rỗi như vậy ở nhà đấy.

"À, ở trong thư phòng, mấy ngày trước mới quen biết một đối tác mới, hai người nói chuyện vô cùng hợp ý, bây giờ đang trong thư phòng trò chuyện, chỉ là đưa bé kia cực kỳ không tệ nha, là một tiểu tử rất anh tuấn." Thiếu phụ thần bí nói.

Quản gia bên cạnh nghe thấy trong lòng toát ra vị chua, không phải là đáng đáp trẻ tuổi một chút thôi sao, người phụ nữ ông yêu sao mãi cứ khen ngợi ái người kia vậy, nhớ năm đó, ông so với người kia anh tuấn gấp không biết bao nhiêu lần, ở trong lòng Quản gia chưa xốt thâm nghĩ.

Thủy Băng Nhu cười mà không nói, nhìn biểu tình của Quản gia cùng Thiếu phụ, trong lòng cười nghiêng ngửa, xem ra Quản gia phải là một người rất dễ ghen, ha ha ha. . . . . Giống Hoàng đại nhân trong nhà cô vậy, động một chút là thích ăn hơi dấm lung tung, hiện tại lại nhớ anh rồi, mới một lát không có gặp anh, cô liền cảm thấy rất rất nhớ, cũng không biết anh có phát hiện cô thừa dịp anh không ở nhà len lén chạy ra ngoài không, nếu phát hiện, không biết liệu có tức giận không.

Thật ra thì lúc này trong lầu đài đã âm ỉ lạt trời, Hoàng Phu Tuyết chỉ là tới công ty dự họp, sau đó trong lòng vô cùng nhớ tiểu nha đầu của anh, vì vậy, anh cứ như vậy quang minh chính đại trốn việc về nhà nhìn cái cô gái lúc nào cũng làm cho người ta thần hồn điên đảo kia, ai ngờ vừa về tới nhà căn bản là không thấy bóng dáng kia đâu, hỏi kỹ người dưới mới biết cô gái nhỏ kia thừa dịp anh không ở nhà, to gan chạy đi tới nhà tình địch của anh, khiến anh bị chọc giận gần chết, anh thờ phỉ phò ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, mọi người giúp việc cũng tự động biến mất, không người nào dám vào lúc này chọc giận ông chủ, nếu không sẽ gặp nạn.

Lại nói trong nhà học Đoàn, Thủy Băng Nhu sau khi nhận lấy bảo bảo từ trong ngực Thiếu phụ sau đó ngồi xuống bên bàn ăn, trong chốc lát, Đoàn Thừa Phong liền dẫn bạn của anh ta đi tới phòng ăn.

"Bác gái, quý rầy." Một giọng nói trầm thấp từ sau lưng Thủy Băng Nhu truyền đến.

"Không quý rầy, không quý rầy, về sau rất mong thường tới nhà chơi, nhanh ngồi xuống ăn cơm, tôi tới giới thiệu một chút, đây là Tiểu Nhu." Thiếu phụ cười híp mắt nói.

"Tiểu Nhu tới rồi." Đoàn Thừa Phong lúc này mới nhìn thấy đối diện mẹ anh còn có một người khác, vui mừng nói, anh đã thật lâu cũng không có nhìn thấy Tiểu Nhu rồi, người đàn ông kia đối với cô nhìn rất chặt.

"Tiểu Nhu?" An Đông Nghê không xác định nhìn bóng lưng quen thuộc trước mắt này hỏi, Tiểu Nhu này không biết có phải là Tiểu Nhu kia hay không

"Đã lâu không gặp." Thủy Băng Nhu ôm bảo bảo xoay đầu lại nói.

"Đã lâu không gặp, đây là?" An Đông Nghê nhìn chăm chú vào đứa nhỏ, chia về phía bảo bảo trong ngực cô hỏi.

"Đây là con trai tôi." Thủy Băng Nhu cười nói.

An Đông Nghê chưa xốt nhìn cô, thì ra là đã sinh bảo bảo, nếu là ban đầu người cô ấy lựa chọn là mình, như vậy vào lúc này, ba của đứa nhỏ chính là mình.

"Ah? Hai người quen nhau sao?" Thiếu phụ nghi ngờ hỏi, nhìn ánh mắt của hai người này giống như quen biết, nhưng nghe nói Tiểu Nhu được bảo hộ vô cùng tốt, vậy cô bé làm sao lại biết An tiểu tử này chứ?

"Trước kia chúng tôi là bạn học." An Đông Nghê nói.

"À, thì ra là bạn học, tốt lắm, chờ một chút trở lại ôn chuyện, hiện tại ăn cơm trước." Thiếu phụ nói, bữa ăn này cơm cứ như vậy trong tiến hành, cơm nước xong, Thủy Băng Nhu cùng An Đông Nghê hàn huyên một chút chuyện phiếm về tình trạng gần đây. Thiếu phụ đối với cô vô cùng nhiệt tình, còn nói cô thường tới chơi một chút.

"Rốt cuộc biết trở về?" Thủy Băng Nhu một bước vào phòng khách lâu đài xong liền nghe được một giọng nói cực kỳ không vui từ trên sa lon truyền tới.

"Ah? Tuyệt, Anh đã về rồi." Thủy Băng Nhu không chút nào phát hiện sự quái dị trong giọng điệu của anh, nghi ngờ hỏi.

Hoàng Phu Tuyệt cực kỳ nhịn xuống cơn giận của mình, anh thật không thể tức giận nổi với cô.

"Anh làm sao vậy?" Thủy Băng Nhu nghi ngờ hỏi, thế nào bộ dáng của anh là lạ.

Hoàng Phu Tuyệt bước nhanh đi tới trước mặt Thủy Băng Nhu, đem lấy tiểu bảo bảo trong ngực cô bộ dạng giống như xách con gà con xách ra ngoài. Trục tiếp ném cho Quân gia, sau đó chặn ngang ôm lấy cô gái nhỏ mà gan lớn này đi lên phòng ngủ trên lầu.

"Nha, Tuyệt, anh muốn làm gì? Làm sao anh có thể đối với bảo bảo như vậy." Thủy Băng Nhu ai oán chỉ trích.

"Câm miệng" Hoàng Phu Tuyệt nạt nhỏ, đều do anh quá cưng chiều cái cô gái nhỏ này rồi, mới để cho cô dám chạy đến nhà tình địch của anh, xem ra anh phải trừng phạt cô thật tốt mới được, để cho cô ba ngày ba đêm không xuống giường được, nhìn cô còn như thế nào đi loạn.

Quân gia ôm tiểu bảo bảo trong ngực đứng ở phòng khách hồi lâu, ai, bảo bảo, có trách thì trách cậu là một đứa con trai, mà cha cậu lại vừa lúc là một cái thùng dấm to, ngay cả dấm của con trai cũng không tha.

Trong chốc lát, trong phòng truyền đến tiếng thờ thồ gấp của người đàn ông cùng tiếng rên la yêu kiều của người phụ nữ làm người ta nghe mà mặt đỏ tới mang tai.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 1

Kể từ sau khi Thủy Băng Nhu sinh hạ Tiểu Kỳ Kỳ, Lý Hiếu Huyền cho là cô có thể nghỉ dưỡng sức một chút rồi, sau tốt nghiệp không liếm được bạn trai cũng chả có vấn đề gì to tát, nhưng sự thật là sau khi tốt nghiệp cô cần bản cũng không có mấy ngày dễ thở, cha mẹ cô liền bắt đầu can thiệp đời sống tình cảm của cô, mỗi ngày sắp xếp đủ loại đàn ông ưu tú cùng cô xem mắt, giống như cô không ai thèm lấy vậy, bọn họ cũng không nhìn một chút đáng đáp cô đẹp như thế này, làm sao có thể không ai thèm lấy chứ, chỉ là cô tạm thời chưa muốn nói tới chuyện tình cảm mà thôi.

Chứ như Tiểu Nhu bây giờ vậy, ngày ngày đều có một người bá đạo cai quản mình, khó chịu biết bao nhiêu nha, cô còn không có chơi đủ, còn không muốn sớm như vậy đã lập gia đình.

Hôm nay, bên trong đại sảnh nhà họ Lý, Lý cha Lý mẹ lại bắt đầu cầu nhau, về phần nguyên nhân cầu nhau chính là mới rồi Tiểu Nhu và Hoàng tiên mang theo kết tinh tình yêu của bọn họ tới Lý gia làm khách, Lý cha Lý mẹ nhìn thấy một nhà ba người hạnh phúc như vậy liền vô cùng vui mừng, cho nên trước mắt khiến bọn họ phải bận tâm nhiều nhất đúng là Tiểu Huyền rồi, cho nên đợi cả nhà Hoàng Phu Tuyệt chân trước vừa rời khỏi nhà họ Lý, Lý mẹ liền bắt đầu cầu nhau.

"Tiểu Huyền, mẹ đã nói với con, đối tượng giới thiệu lần này là con trai thứ hai nhà họ Trương, người này đáng đáp vô cùng đẹp trai, hơn nữa cũng rất dịu dàng. . . . Con phải đi gặp đi! Mẹ cũng không muốn làm cho quan hệ của mẹ với Trương phu nhân thành trở mặt với nhau chứ!" Lý mẹ khoa trương nói.

Lý Hiếu Huyền bắt đầu dĩ vãng, nếu là người người đàn ông kia thật đẹp trai như vậy, lại có người mẹ nói năng hay như vậy, tại sao cho đến bây giờ còn chưa kết hôn, lại phải ra ngoài xem mắt, nói có quỷ mới tin.

Theo như cô thấy, người người đàn ông kia hoặc là đáng đáp không ưu tú, hoặc là anh ta quá kén chọn, cho nên mới phải đi gặp gỡ xem mắt.

"Có được hay không, một lần cuối cùng, chỉ một lần cuối cùng này nữa thôi." Lý mẹ bảo đảm, lần này thật sự là một lần cuối cùng, chàng trai xem mắt lần này bà đã gặp qua, đáng đáp vô cùng ưu tú, bà tin tưởng con gái của bà nhất định sẽ thích người kia.

"Chỉ một lần này thôi đó, lần sau không thể tiếp tục chiếu theo lệ này nữa." Lý Hiếu Huyền nói, bọn họ ép đi xem mắt đã rất nhiều lần, mỗi lần đều nói là một lần cuối cùng, còn nói không tiếp tục xem mắt nữa, tin tưởng bọn họ thì có quỷ mới tin.

Thôi, thôi, ai bảo họ là cha mẹ của cô, bọn họ làm như vậy cũng là vì tốt cho cô, chỉ hi vọng có thể tìm được người thương yêu cô giống như Hoàng tiên sinh thương Tiểu Nhu vậy, vì để cho bọn họ an tâm, cô chỉ đành đồng ý, thừa dịp xem một chút chàng trai xuất sắc trong miệng cha mẹ đáng đáp ra sao.

"Lần sau sẽ không vậy nữa!" Lý mẹ giơ tay lên cười nói, sau đó hướng Lý cha nháy mắt một cái đầy hả hê.

Sáng sớm hôm sau, Lý Hiếu Huyền mặc cho Lý mẹ lôi cô từ trong mộng ra, mơ mơ màng màng để mặc cho bà muốn làm cái gì thì làm.

"Tốt lắm, con gái của tôi đáng đáp quả thật là xinh đẹp, lần này tiểu tử nhà họ Trương kia còn không ngoan ngoãn té ở dưới gấu quần của Tiểu Huyền sao, hừ hừ. . . . ."

Lý Hiếu Huyền nghe giọng nói có phần hơi lớn của Lý mẹ, đôi mắt mơ màng mở ra, trời ạ, này. . . . . Đây là cô sao? Thật đúng là ứng với câu kia Phật dựa vào kim trang người dựa vào y trang. (Phật dựa vào cà sa, người dựa vào y phục).

Thiếu nữ trong gương mặc một bộ váy màu vàng nhạt, đường cong hoàn hảo trên người toàn bộ đều được vẽ ra rất rõ ràng, chân trắng nõn thẳng tắp vô cùng, không có một chút thịt dư thừa, tóc dài nhu thuận dùng một trâm cài tóc nạm kim cương búi lại, giống như thiếu nữ bước ra từ trong tranh, vô cùng có ý vị, con người thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, da dẻ trắng nõn không tỳ vết lộ ra nhàn nhạt phấn đỏ, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át.

"Như thế nào, có vừa lòng không!" Lý mẹ tự hào nói.

"Ừm, rất đẹp mắt." Lý Hiếu Huyền gật đầu trả lời, không nghĩ tới tay của nghề của mẹ tốt như vậy.

"Tốt lắm, lên đường đi! Nếu không sẽ tới trễ." Lý mẹ cầm xác tay nhỏ của cô lên, lôi kéo cô đi ra ngoài.

Trong nhà hàng ăn rộng lớn, giờ phút này có vẻ an tĩnh khác thường, cũng không phải bởi vì nhà hàng ăn giờ này ít khách, ngược lại, hiện tại trong nhà hàng rất đông khách, nhưng lại an tĩnh như vậy, đều là bởi vì nhà hàng rất cao cấp, mọi người đều là người có tư cách, dùng com cũng phát ra thanh âm rất nhỏ.

Sau khi Lý Hiếu Huyền đi theo Lý mẹ đi vào nhà hàng, rất nhanh liền đi tìm bà mai mối của lần gặp mặt này.

Mà đang ngồi ở gần cửa sổ sát đất lại chính là vị mai mối kia mắt tinh nhìn thấy bóng dáng của hai mẹ con họ, cười vẫy tay với họ.

"Xin lỗi, chúng tôi tới muộn." Lý mẹ cười chào hỏi.

"Không muộn, không muộn, chúng tôi cũng là vừa tới mà thôi, đây chính là lệnh thiên kim đi! Đáng đáp thật đúng là mềm mại linh lung." Một thiếu phụ khác tuổi tác tương đương với Lý mẹ ngồi ở bên cạnh cười híp mắt lôi kéo tay Lý Hiếu Huyền nói, từ trong ánh mắt của bà ấy có thể nhìn ra được bà vô cùng thích Lý Hiếu Huyền.

"Đây là của con gái tôi Tiểu Huyền, Tiểu Huyền, tôi chào các vị trưởng bối đi con, đây là Di Trương, đây là bà mai Dạ, đây là Trương thiếu gia." Lý mẹ cười giới thiệu.

"Di Trương tốt, di Dạ mạnh khỏe, Trương tiên sinh khỏe." Lý Hiếu Huyền có lễ phép chào hỏi.

"Tốt, tốt." Bà Trương cười nói.

Nghe được giọng nói của Lý Hiếu Huyền, Trương Lâm vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ liền xoay đầu lại nhìn Lý Hiếu Huyền, đôi mắt anh sau khi nhìn rõ dung nhan tuyệt xinh đẹp Lý Hiếu Huyền thì lóe lên, gật đầu một cái với Lý Hiếu Huyền, khuôn mặt anh tuần lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Mẹ của anh vẫn hi vọng có thể sớm một chút được ôm cháu nội, nhưng anh chỉ cảm thấy hứng thú với công ty, lần này đồng ý với mẹ tới xem mắt cũng là vì để cho bà từ bỏ ý định, về sau không cần buộc anh tới xem mắt nữa, tâm tư của anh căn bản cũng không đặt ở trên buổi xem mắt lần này, mặc kệ mẹ anh ở bên tai của anh nói không ngừng cô gái lần này ưu tú đến cỡ nào, anh cũng không có hứng thú, cho nên kể từ khi anh bước vào nhà hàng ăn này, tầm mắt của anh vẫn nhìn ra lối đi bên ngoài cửa sổ sát đất.

Mới vừa anh nghe thấy một giọng nói vô cùng ngọt ngào, cho nên mới xoay đầu lại xem một chút rốt cuộc là cô gái như thế nào lại có một giọng nói mê người đến vậy, quả nhiên không để cho anh thất vọng, đáng đáp đối phương tuyệt xinh đẹp, con người thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, da trắng nõn không tỳ vết lộ ra nhàn nhạt phấn đỏ, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át.

Mà giờ khắc này cô giống như một khóm sen Tịnh Đế yên tĩnh ở bên cạnh mẹ của cô, lễ phép hướng các trưởng bối chào hỏi, vô cùng khéo léo, anh có thể nghe tim của mình đột nhiên đập nhanh vô cùng, mắt không cách nào rời được khỏi người cô.

Trong nháy mắt thiếu nữ nhìn thấy anh, trong mắt cũng không có vẻ si mê, anh ngược lại cảm thấy có chút mất mát, anh không biết mình rốt cuộc đây là bị sao nữa, theo như trước đây nếu như có phụ nữ nhìn thấy gương mặt anh tuấn của anh lộ ra vẻ si mê, anh sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng là bây giờ anh hận không được thiếu nữ trước mắt nhìn gương mặt anh tuấn của anh với vẻ si mê.

"Ai nha, chớ đứng, nhanh ngồi xuống" Bà Trương lôi kéo Lý Hiếu Huyền ngồi ở bên cạnh mình, ánh mắt âm thầm quét con trai nhà mình một cái, trong mắt có mừng rỡ, xem ra cậu con trai không ưa gần nữ sắc của bà rất ưa thích thiếu nữ trước mắt, trong nhà không bao có thể có đám cưới rồi, thiếu nữ trước mắt thật vô cùng hiểu chuyện, không giống như những thiên kim tiểu thư được nuông chiều khác, bà đối với cô con dâu tương lai này cảm thấy vừa lòng cực kỳ.

"Chúng ta ra ngoài đi dạo đi! Để lũ trẻ ở lại hàn huyên một chút." Bà mai Dạ cười nói.

"Tốt, tốt, người trẻ tuổi trước tiên cứ hàn huyên một chút, chúng tôi đi trước, Tiểu Huyền, muốn làm gì thì kêu Tiểu Lâm một cậu, nếu như nó dám khi dễ cháu, cháu nói cho di biết, di sẽ dọn dẹp nó." Bà Trương cười nói.

"Ha ha ha. . . . . Vậy chúng ta đi trước, các con từ từ tán gẫu." Lý mẹ nói, sau đó cùng hai người bà Trương đi ra khỏi nhà ăn, lưu hai độc có hai người Lý Hiếu Huyền và Trương Lâm.

"Nhân viên phục vụ!" Trương Lâm gọi.

"Quý khách, xin hỏi các vị cần gì?" Một nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi tới hỏi.

"Tiểu Huyền muốn ăn cái gì?" Trương Lâm dịu dàng hỏi.

"Ách. . . . . Tùy tiện, tôi không kén chọn." Lý Hiếu Huyền đối với việc anh ta gọi thân mật như thế cảm thấy nghi ngờ, bọn họ dù sao cũng chỉ mới lần đầu tiên gặp mặt không phải sao? Hơn nữa mới vừa rồi khi cô đi vào phòng ăn, anh ta vẫn còn nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đối với lần xem mắt này vô cùng không tình nguyện, cô cho là anh ta cũng giống như cô, bị mẹ buộc tới xem mắt, không nghĩ tới sau khi mẹ của bọn họ rời đi, anh ta lại có thể nói lời dịu dàng như vậy.

"Vậy thì đến cắt đậu hũ, gà hấp muối, thịt xào khô, tân cang hồ tiên, canh nấm ngón tay đào lông, túi vải áp, Phụng Vĩ gõ tôm, canh cá hoa quế, món điểm tâm ngọt khác đợi sau khi ăn xong sẽ gọi." Trương Lâm nói.

(Edit: Đoạn gọi món này cơ bản ta để nguyên nha cả nhà, ai muốn tượng nó ra món gì thì ra nha, ta đối với tên gọi của món ăn không hiểu biết lắm. ó ó, trứng trắng trứng trắng. . .)

"Dạ, xin chờ một chút." Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi về phía phòng bếp.

"Tiểu Huyền yêu thích là cái gì?" Trương Lâm mong đợi hỏi, anh hiện tại rốt cuộc đã tin tưởng “Nhất kiến chung tình” (vừa thấy đã yêu), vốn anh cho là cả đời này sẽ phải làm bạn cùng công việc, không nghĩ tới sẽ gặp được một cô gái mà anh thích, anh hận không được biết về cô nhiều một chút.

"Ách. . . . . Ưa đọc sách, thỉnh thoảng cũng đi bơi lội, cùng bạn bè tâm sự. . . . . " Lý Hiếu Huyền cười nói, cô cảm giác Trương tiên sinh trước mắt giống như là bạn nhiều năm không gặp, trong lúc vô tình cùng anh hàn huyên.

Từ Đồ Huy nhận được tin tức, cô gái nhỏ mà anh yêu hôm nay muốn đi xem mắt với người khác, khiến cho anh giận đến gần chết, anh từ rất sớm liền chạy tới hiện trường bọn họ xem mắt, tìm được một vị trí ngồi an tĩnh, giờ phút này nhìn bộ dáng cô cùng người người đàn ông kia trò chuyện vô cùng vui vẻ, trong lòng anh lửa giận phùng phùng.

Tên đàn ông thôi đáng chết, cho là đáng đáp có chút xuất sắc liền muốn dụ dỗ cô gái nhỏ của anh, thật là đáng chết, còn có cô gái nhỏ của anh, hôm nay lại ăn mặc xinh đẹp đến như vậy, tim của anh bùm bùm nhảy không ngừng, nhưng là vừa nghĩ tới trang phục của cô mặc cnx là vì người đàn ông khác, trong lòng của anh như có tia lửa nóng thiêu đốt.

Anh không thể tức giận với cô được, ai bảo anh trước đây hoa tâm như vậy, từng có nhiều phụ nữ như vậy, nhưng là kể từ khi anh nhận ra anh là thật lòng thích cô gái nhỏ trước mắt, anh liền hối cái để làm người mới rồi, nhưng anh còn là rất lo lắng tình yêu của anh sẽ dọa cô sợ chạy mất, cho nên chỉ có thể tạm thời thăm yêu cô, ai ngờ cô vừa tốt nghiệp liền đã đi xem mắt, mỗi lần xem mắt, anh cũng hận không thể giết chết những người đàn ông nhìn cô si mê kia, tất cả đều là thần sắc mê mẩn, đáng chết, Từ Đồ Huy thầm nghĩ.

Quản lý nhà hàng run run rẩy rẩy đi tới trước mặt của Từ Đồ Huy, hôm nay không biết ngọn gió cao nào, lại đem hoa hoa thiếu gia ở trong nhà kia thổi qua đây, trời ạ, thiếu gia không phải chỉ có buổi tối mới xuất động sao? Hơn nữa cho tới bây giờ đều là đi hộp đêm, thế nào vào lúc này lại chạy tới đây làm cái gì, chỉ là nhìn gương mặt thiếu gia không được tốt lắm, là ai đắc tội tiểu tử tông nhà ta rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 2

Nhìn bộ dáng hai người Lý Hiếu Huyền và Trương Lâm trò chuyện với nhau thật vui, Từ Đồ Huy ngồi ở cách bọn họ không xa trong mắt bốc lên ánh lửa, tên đàn ông thôi đáng chết, cười cái rầm, cho là nụ cười của hắn đẹp lắm sao, thế nhưng dám dám đốit nhìn Huyền, tức chết anh, tự nhìn xem có bằng được một nửa anh hay không? Còn Huyền làm gì cũng cười với hắn ta như vậy chứ? Hơn nữa nụ cười của cô đáng chết lại còn ngọt ngào đến vậy nữa, thiệt là, còn không có cười vào cửa đã ghen chết anh rồi.

"Thiếu gia, xin hỏi ngài ăn món gì ạ?" Quản lý run run rẩy rẩy hỏi, anh thật không biết hôm nay thiếu gia đến tới cùng nổi điên làm gì, vào ban ngày lại tới nhà hàng làm cái gì, hơn nữa còn là tới một mình, sau khi đến cũng không gọi thức ăn, cứ như vậy giống như có thù oán nhìn chằm chằm một đôi nam nữ cười đến rất vui vẻ ngồi cách đó không xa, không phải là người đàn ông kia đoạt phụ nữ của thiếu gia chứ? Cho nên thiếu gia mới tức giận sao, trong lòng quản lý đủ loại ý tưởng đều đồng thời xuất hiện, không ngừng van xin thiếu gia của anh nhanh một chút com nước xong về nhà, nếu không anh không xác định trái tim nhỏ yếu kia của anh sẽ chống chịu được bao lâu.

"Bọn họ gọi những món gì?" Từ Đồ Huy cắn răng nghiền lợi hỏi, ánh mắt của anh một khắc cũng không có rời khỏi hai người Lý Hiếu Huyền và Trương

Lâm, chỉ sợ anh nhảy mất một cái sẽ để cho Trương Lâm ăn đậu hũ Lý Hiếu Huyền.

"Bọn họ?" Quản lý ngơ ngác hỏi, anh thật không biết thiếu gia nói bọn họ rốt cuộc là ai?

"Đúng, bọn họ ăn cái gì?" Tư Đồ Huy nhìn bọn họ không chút để ý hỏi, đáng chết, cái tên đàn ông thối kia lại dám gấp thức ăn cho Huyền, anh ta không phải nghĩ gián tiếp hôn Huyền chứ, Tư Đồ Huy tức giận gãi xéo khăn ăn trong tay, ánh mắt giống như hận không được xông tới giết người vậy.

Quản lý thấy thiếu gia nhà mình tức giận như vậy, theo tầm mắt Tư Đồ Huy nhìn sang, tựa hồ như đã hiểu rõ ràng rồi, vội vàng kêu người đem thực đơn của bàn bọn Lý Hiếu Huyền cầm tới, thiếu gia của anh nha, mặc dù bình thường có chút phong lưu, nhưng là bản tính vẫn rất tốt, nhưng ngàn vạn lần không được chỉ bởi vì một cô gái mà phạm pháp giết người nha, nếu không thì cả đời đều xong rồi.

"Thiếu gia, bọn họ gọi cát đậu hũ, gà hấp muối, thịt xào khô, tần cánh hồ tiên, canh nấm ngón tay đào lông, túi vải áp, Phụng Vĩ gõ tôm, canh cá hoa quế, còn có sau khi ăn xong thì gọi món điểm tâm ngọt, nghe phục vụ viên nói một bàn thức ăn này tiểu thư kia không chọn món, những thứ này đều là vị tiên sinh kia gọi." Quản lý cung kính trả lời.

"Ừ, làm rất tốt, tăng lương cho nhân viên kia, hắc!hắc! hắc!. . . . . Hẹn cô bé ăn cơm mà lại keo kiệt như vậy, chỉ gọi có vài món ăn như thế." Tư Đồ Huy lắc đầu một cái nói.

"Đúng, đúng, dạ, thiếu gia." Quản lý cười nói, xem ra thiếu gia đúng là cảm thấy hứng thú với cô bé ở bàn kia, cô bé kia đáng đáp rất xinh đẹp, nhưng khi nhìn trang phục của cô ấy, có thể thấy được phải là một cô bé tương đối truyền thống, là người tốt giữ ở nhà, khó trách thiếu gia khổ não như vậy. Nếu là những cô gái hoa si bình thường khác, có ai nhìn thấy gương mặt tuấn tú cùng với gia thế hiển hách của thiếu gia mà còn có thể thờ ơ cho nổi?

"Anh nhìn đi đâu vậy? Còn không đi làm việc, chi phí kia tôi sẽ thanh toán." Tư Đồ Huy lạnh nhạt nói, nói anh bá đạo cũng tốt, nói anh cường đã tham muốn giữ lấy cũng tốt, dù thế nào đi nữa anh đều không để ý, anh chỉ biết anh vô cùng không thích người khác dùng ánh mắt quan sát hoặc là đâm đuôi nhìn cô gái trong lòng anh.

"A, tôi lập tức đi." Quản lý vội nói, lúc này không té thì đợi đến bao giờ, nếu như bị thiếu gia lôi ra nhục điểm nào đó, đến lúc đó còn không hung hăng chính anh chết sao? Xin miễn đi, anh còn có gia đình lớn vợ đại con thơ chờ anh nuôi sống đấy.

Tư Đồ Huy càng nhìn càng tức giận, đột nhiên đầu anh chuyển một cái, lập tức khẽ cười lên, anh cần gì phải khổ não như vậy chứ, cứ ngồi một chỗ này mà ghen, còn không bằng đi hành động thực tế thì tốt hơn, nhìn xem anh làm thế nào né tránh tình địch rồi đi, hừ hừ. . . . . Anh cười khan đứng dậy đi về hướng bàn của Lý Hiếu Huyền.

Quản lý ở quầy nhìn thấy nụ cười không bình thường đó của Tư Đồ Huy, trong lòng âm thầm kêu hồng hét, chẳng lẽ thiếu gia điên mất rồi, nếu không thế nào cười đến kỳ quái như thế có chứ, nếu là thiếu gia thật sự vào lúc anh đang quản lý nhà hàng mà gặp chuyện không may ở đây, lão gia còn không làm thịt anh ao, anh vẫn nên quan sát một chút tình huống trước thì tốt hơn.

"Em yêu, thì ra là em đây, tôi vừa mới trở về tổ ấm của chúng ta mà không thấy em, tôi còn tưởng rằng em bị người ta bắt cóc rồi? Vị này là bạn của em à?" Tư Đồ Huy ngồi vào bên người Lý Hiếu Huyền thân mật nắm lấy eo của cô hỏi.

"Tư Đồ Huy? Sao anh lại ở đây? Em yêu? Anh đây là ý tứ gì?" Lý Hiếu Huyền nghi ngờ nhìn anh hỏi, Em yêu? Cô không có nghe lầm chứ? Đáng chết, tay của anh ấy để vào đâu vậy, trước kia dù anh ấy là hoa hoa công tử, cũng sẽ không đem móng sắc của anh đưa về phía cô, hôm nay rốt cuộc là sao đây? Chẳng lẽ là anh ấy quá nhảm chán, cho nên muốn tìm một chút chuyện để làm, nhưng lão huynh, anh dù là rất nhảm chán, có thể làm bộ như không biết cô hay không, cô cùng đối phương đang trò chuyện rất vui vẻ liền bị sự xuất hiện của anh cắt đứt rồi.

"Anh ở đây, bà xã, anh biết em không hài lòng với việc anh gọi “em yêu”, vậy anh gọi em là bảo bối, như vậy thì được rồi chứ! Oa. . . . . Bảo bối, sao em gọi toàn những món tôi thích vậy, tôi đang rất đói, ăn cơm ăn cơm" Tư Đồ Huy nháy nháy mắt nói, anh cảm thấy cô đã dùng qua lên gấp một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng của mình, dùng rất ngon miệng.

Quả thật như thế, đồ Huyền đã dùng qua chính là đặc biệt tốt ăn, anh càng ăn càng thấy ngon, vì vậy không khách khí ăn, sau khi ăn no anh còn phải cưỡng chế tình địch rồi đi đấy.

"Ách. . . . . Vị này là?" Trương Lâm nghi hoặc nhìn Tư Đồ Huy ăn ngấu ăn nghiêng.

"Ngại quá, anh ấy là. . . . ." Lý Hiếu Huyền lúng túng nói.

"Tôi là vị hôn phu của cô ấy, ngại quá, bởi vì hai ngày trước chúng tôi có chút hiểu lầm nhỏ, cho nên Huyền trong lúc tức giận mới theo lời của mẹ cô ấy đi coi mắt, gây ra phiền phức cho anh, tôi rất xin lỗi, nhưng Huyền là cô gái cực kỳ hiền lành, anh đừng trách cô ấy." Tư Đồ Huy thâm tình khẩn thiết lôi kéo tay Lý Hiếu Huyền nói.

"Tư Đồ Huy, anh đang nói cái gì vậy?" Lý Hiếu Huyền chất vấn, nếu không phải là cô biết rõ lúc trước anh là một người hoa tâm, cô nhất định sẽ cho là lần này anh thổ lộ với mình là thật.

"Anh xem, cô ấy vẫn còn đàn giận đối với tôi đấy? Bảo bối, em tha thứ cho anh đi! Anh sai rồi, về sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa, anh là thật tâm thích em." Tư Đồ Huy nhích mặt lại gần trước mặt Lý Hiếu Huyền thâm tình nói, hô hấp nóng rực của anh cứ như vậy phun lên mặt của cô, làm cho mặt của cô đỏ như cà chua chín, có loại cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Trương Lâm nhìn hai người bọn họ ở trước mặt của anh tán tỉnh không chút kiêng kỵ, trông mắt nhất thời âm đạm không còn ánh sáng, anh còn tưởng

rằng anh rút cuộc tìm được người con gái có thể gần gũi nhau cả đời, không nghĩ tới đôi phương đã có người yêu, kêu anh làm sao mà chịu nổi, thật may là anh cũng chỉ mới động tâm, hiện tại cố gắng quên có lẽ vẫn còn kịp.

"Tiểu Huyền, hai người có chuyện gì thì nói với nhau cho rõ ràng, dù sao hai người sẽ muốn đi chung với nhau cả đời, vị tiền sinh này, Tiểu Huyền là cô bé tốt nhất mà tôi từng gặp, hi vọng cậu biết quý trọng cho thật tốt, nếu không tôi sẽ đoạt lấy cô ấy, hiện tại tôi chúc phúc cho các bạn, gặp lại!" Trương Lâm chua xót nói, sau đó sải bước rời khỏi nhà hàng ăn.

"Tur Đồ Huy, anh tốt nhất nói rõ ràng, rốt cuộc là anh đang muốn làm cái gì vậy? Chơi tôi rất vui sao?" Lý Hiếu Huyền tức giận nói, anh tại sao có thể đem chuyện đại sự cả đời của người ta ra mà nói chơi như vậy đây, vừa rồi cô đối với anh lại có cảm giác rung động, trái tim của cô nhất định bị hư rồi, nếu không sao có thể đập nhanh như vậy cơ chứ.

"Em tức giận như vậy có phải là bởi vì vừa rồi em thấy có hứng thú với cái tên kia không?" Tur Đồ Huy nhàn nhạt hỏi, trong mắt có nồng nặc lửa giận, giống như nếu có dám trả lời một câu đúng, anh nhất định sẽ hung hăng trừng phạt cô.

"Anh hiện tại sao lại vô lý như vậy, tôi đối với Trương tiền sinh có hứng thú hay không thì thế nào? Mắc mớ gì tới anh?" Lý Hiếu Huyền bắt đầu nói, hôm nay đến tận cùng là phát ngôn gió nào, có phải đã thổi hư đầu vị thiếu gia này rồi hay không, thế nào kỳ quái như vậy chứ.

"Lý Hiếu Huyền, tôi mặc kệ em đối với cái người kia có hứng thú hay không, nhưng tôi nói cho em biết, Tur Đồ Huy tôi thích Lý Hiếu Huyền em, cho nên em về sau không được một mình cùng người đàn ông khác ăn cơm, nếu không tôi sẽ ghen." Tur Đồ Huy mang vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy nói.

"À? Ha ha ha. . . . . Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, anh không nên nói những lời kỳ quái như vậy, nhưng mà vẫn cảm ơn anh đã nói chuyện cười như vậy cho tôi nghe." Lý Hiếu Huyền nhìn xuống rung động trong lòng nói, lời nói của hoa hoa thiếu gia anh nếu có thể trở thành sự thật, heo mẹ cũng sẽ leo cây, mặc dù không biết nguyên nhân gì bắt đầu từ hai năm trước, bên cạnh anh không thấy xuất hiện cô gái nào, nhưng là cô vẫn chưa thể tin anh đã đổi tính.

"Tôi nói là thật, mặc kệ em có tin tôi hay không, từ hai năm trước, tôi bắt đầu phát hiện em thích An Đông Nghiê, tôi liền sẽ thỉnh thoảng chú ý em, ban đầu chỉ là bội phục em, càng về sau thì chậm chậm vì em mà đau lòng, vì em mà ghen, thậm chí rõ ràng ban ngày thấy em, buổi tối vẫn là không nghĩ tới không được, thường cho người đi tìm hiểu thói quen của em, từ từ tôi cũng dần dần thành thói quen giống em, sau này tôi mới nghĩ ra, là tôi đã yêu em, yêu cô gái tên gọi Lý Hiếu Huyền đó, cho nên mặc kệ em có đồng ý hay không, em, Lý Hiếu Huyền, cũng sẽ là vợ của Tur Đồ Huy tôi, tôi sẽ dùng cuộc sống sau này để chứng minh tình yêu của tôi đối với em." Tur Đồ Huy nghiêm túc lời kéo tay của cô nói, để cho Lý Hiếu Huyền không thể không nhìn thấy tâm ý trong đáy mắt anh.

"Tôi hiểu rõ em đối với những việc làm trước kia của tôi cảm thấy rất không yên tâm, lo lắng tôi đối với em cũng chỉ là tình cảm nhất thời, nhưng mà tôi nói cho em biết, tình yêu của tôi đối với em vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi, bắt đầu từ hôm nay, em liền đến ở trong nhà của tôi, cha mẹ em bên kia tôi sẽ tự mình tới thưa chuyện." Tur Đồ Huy nói xong, sau đó ôm ngang Lý Hiếu Huyền ra khỏi nhà hàng.

"Này, tại sao anh lại tự mình quyết định như vậy, tôi còn không có đồng ý đấy." Lý Hiếu Huyền phát tay vùng chân kháng cự.

"Nhớ lấy, chỉ bằng vào tôi là chồng tương lai của em." Tur Đồ Huy nói.

Quản lý đứng ở cửa nhà hàng ăn đưa mắt dõi theo bóng dáng ồn ào như người tình mặn nồng ân ái của bọn họ, lần này thiếu gia đúng là đổi tính rồi, ha ha ha. . . . .

Nghe nói sau khi Lý Hiếu Huyền bị Tur Đồ Huy ôm trở về gia đình anh, cha mẹ anh cực kỳ vừa lòng với Lý Hiếu Huyền, người giúp việc trong cả tòa nhà đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn bọn họ, nghe nói trước kia Tur Đồ Huy dù là làm loạn, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng mang phụ nữ về nhà. Nghe nói Lý Hiếu Huyền bị anh nhốt ở trong phòng của mình ba ngày ba đêm cũng không có ra khỏi cửa, tóm lại có rất nhiều "nghe nói".

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Ngoại truyện 3

Sáng sớm một ngày nào đó, các người làm trong lâu đài đang bắt đầu một ngày làm việc mới, lúc này Hoàng Phu Tuyết cùng Thủy Băng Nhu vẫn còn trong phòng ngủ, hai cô thân thể của hai người ở trên giường lớn quấn quít một chỗ, đang trình diễn vận động buổi sớm, không ngừng có tiếng rên rỉ yêu kiều của nữ và tiếng thở thò gấp của đàn ông truyền ra.

Hoàng Phu Kỳ năm tuổi lén lén lút lút đi ở trên hành lang lầu hai, cậu đã lén qua rất nhiều người hầu để lén tới đây, chớ nhìn cậu mới năm tuổi nhỏ, nhưng cậu rất thông minh, hừ. . . . . Cha ngày ngày cũng độc chiếm mẹ, hơn nữa sáng sớm mỗi ngày đều không cho người lên lầu hai, Chú Lý Khang nói nhiều khả năng là cha đang trừng phạt mẹ, hừ. . . . . Tức chết Tiểu Kỳ Kỳ rồi, cha lại dám giam mẹ lại để trừng phạt, mẹ xinh đẹp là của cậu, không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương tới mẹ, cho nên hôm nay cậu bỏ rơi người giúp việc, lén lén chạy tới xem cho rõ ràng, ngàn vạn lần đừng có đúng là cha tổn thương mẹ.

"Cậu chủ nhỏ, thì ra là em ở nơi này, chúng ta mau mau đi xuống đi! Nếu không bị ông chủ biết nhất định sẽ tức giận." Một cô hầu gái khá đẹp thờ hồn

hèn xuất hiện trước mặt của Hoàng Phu Kỳ, sợ hãi nói, ông chủ đã phân phó, buổi sáng cùng buổi tối không cho bất luận người nào lên lầu hai, bao gồm cả cậu chủ, cô mới chỉ vừa tới làm việc trong lầu đài, nơi này đối xử tốt như vậy, cô cũng không muốn mất việc.

"Chị gái, nhưng Chú Lý Khang nói nhiều khả năng là cha ngược đãi mẹ, ô ô ô. . . . . Tiểu Kỳ Kỳ muốn đi cứu mẹ, ô ô ô. . . . ." Hoàng Phu Kỳ làm bộ đáng thương nói, cậu cũng không tin bằng vào chiều nước mắt của mình, cái cô hầu gái đơn thuần này lại không mắc mưu, thật ra thì cũng không thể nói là bị lừa, bởi vì cậu cũng đâu có nói sai, vào lúc này cha rất có thể đang ngược đãi mẹ.

"Ách. . . . . Cậu chủ nhỏ, có phải em nghe lầm hay không, ông chủ sủng ái phu nhân như vậy, làm sao có thể ngược đãi phu nhân chứ, chúng ta vẫn nên đi xuống đi thôi!" Người làm nữ lo lắng nói, mặc dù cô tới lầu đài này mới có mấy ngày, nhưng là tình cảm của ông chủ cùng phu nhân tốt đến mức khiến cho người ta hâm mộ, đây là những lời từ phần lớn miệng những người giúp việc nói ra, hơn nữa cô cũng đã rất nghiêm túc quan sát ông chủ và phu nhân, bọn họ quả thật là ân ái đúng như lời đồn, cho nên cô vẫn cho rằng ông chủ ra lệnh như vậy hoàn toàn là vì tốt cho phu nhân mà thôi.

"Oa oa oa. . . . . Chị gái, em không có gạt người, chú Lý Khang nói như thế, chúng ta đi cứu mẹ đi! Có được hay không?" Hoàng Phu Kỳ ở trước mặt người làm nữ cũng không làm ra bất kỳ động tác gì, chỉ là khóc càng thêm ra sức.

"Được rồi, chúng ta đi xem một chút rốt cuộc em có nói dối hay không, nhưng là em phải nói nhỏ thôi đó, nếu không ông chủ biết nhất định sẽ phạt tôi đấy." Cô hầu gái nhỏ giọng nói, thay vì khiến Cậu chủ nhỏ ở chỗ này la to nói lớn, không bằng để cho cậu ta đi xem đến tột cùng sự thật thế nào, bản thân cô cũng rất hiếu kỳ, dù thế nào đi nữa bọn họ là lạng lẽ đi tới, ông chủ cũng sẽ không phát hiện.

"Chị gái, chị thật là người tốt." Hoàng Phu Kỳ ngọt ngào nói, cậu tuổi còn nhỏ đã rất biết thu phục lòng người rồi (nói đúng ra là nịnh nọt ý), thường đều là dùng cái chiêu này đối phó với Thủy Băng Nhu, dù đồ cô cười ha ha, chọc cho một người đàn ông bị lơ đi hết sức khó chịu, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì anh hi vọng bảo bối của anh cả đời cũng vui vẻ như vậy.

Cô hầu gái nghe được Hoàng Phu Kỳ nói, mặt trắng xanh chuyển đỏ.

"Chị gái, chúng ta đi nhanh một chút." Hoàng Phu Kỳ lôi kéo tay cô hầu gái nói.

Hoàng Phu Kỳ cùng cô hầu gái thật vất vả đi tới ngoài cửa phòng của Hoàng Phu Tuyệt và Thủy Băng Nhu, liền nghe được thanh âm của bọn họ, có thể nghe rõ mồn một tiếng của bọn họ.

"Ừm. . . . . Tuyệt, đừng á, a. . . . . Anh khi dễ em." trong nháy mắt giọng nói của Thủy Băng Nhu vang lên, trong giọng nói có cái gì đó nói không ra cảm giác, thật giống như khổ sở, lại tựa như vui vẻ thích thú.

"Há? Khi dễ em thì sao, anh chính là muốn khi dễ em cả đời." Giọng nam trầm thấp từ bên trong phòng truyền tới.

"A. . . . . A. . . . ."

Hoàng Phu Kỳ nghe đến đó, cả khuôn mặt nhỏ bé cũng tối sầm, chú Lý Khang quả nhiên không có lừa gạt mình, cha thói thể nhưng thừa dịp mình không chú ý, khi dễ mẹ, cậu sẽ không bỏ qua ông ta.

Cô hầu gái nghe thấy những lời kia, nhất thời sắc mặt chợt biến, từ trong giọng nói của người bên trong có thể nghe ra cô ấy bị chồng khi dễ có bao nhiêu thâm, chẳng lẽ tin đồn là sai, trường hợp mấy ngày trước cô nhìn thấy ông chủ cùng phu nhân ân ái đều là gạt người, vậy lần này phải làm sao đây, phu nhân mảnh mai như thế, nếu như bị ông chủ ngược đãi, chết thì làm thế nào? Cô hầu gái lo lắng thầm nghĩ.

Hoàng Phu Kỳ không nói hai lời, thừa dịp người làm nữ đang suy nghĩ chuyện tiếp theo, dùng tay đẩy cửa phòng ra, nhanh chóng vọt vào bên trong, hô lớn: "Cha thôi, dám khi dễ mẹ thử một chút xem, nhìn Hoàng Phu Kỳ con thu thập cha thế nào!"

Bên trong gian phòng, hai người dừng lại động tác, kinh ngạc nhìn tiểu tử đột nhiên xông vào, Hoàng Phu Kỳ đi vào đã nhìn thấy Hoàng Phu Tuyệt cả người nằm ở trên người của Thủy Băng Nhu, nhìn dáng dấp không giống như là đang vùng vẫy quất chết cô, chẳng lẽ là cha đem hung khí giấu ở trên giường, Tiểu Kỳ Kỳ suy nghĩ lung tung nói.

Thủy Băng Nhu nhìn thấy con trai đột nhiên xông tới, gương mặt trong nháy mắt đỏ giống như cà chua chín muồi, vội vàng đẩy Hoàng Phu Tuyệt ra, sau đó cầm lấy chân ở bên cạnh đạp lên người.

"Hoàng Phu Kỳ, con vào để làm gì?" Hoàng Phu Tuyệt giận dữ hét, tiểu tử này từ nhỏ đến lớn liền cắt đứt chuyện tốt của anh, cậu nhóc là trời sanh đối kháng với anh! Không nhìn thấy anh đang ăn một bữa rất tốt hay sao? Tất cả đều bị làm hỏng hết rồi.

"Cha thôi, không cho phép cha khi dễ mẹ." Hoàng Phu Kỳ tức hờ hét đi đến bên người Hoàng Phu Tuyệt, đưa cánh tay nhỏ của cậu ra liền hướng về phía cha cậu quyền đâm cước đá, hoàn toàn không có nhìn thấy gương mặt đen thui lù của tên đàn ông trước mặt.

Thủy Băng Nhu nghe được lời đứa con nhà mình nói, gương mặt càng thêm đỏ, con trai của cô làm sao biết Hoàng Phu Tuyệt khi dễ cô? Nếu nói Tuyệt khi dễ cô..., thật ra thì cũng không tính là ..., đây chẳng qua là những lời thân mật giữa hai người tình cảm mặn nồng.

"Đủ rồi, ai cho phép con vào đây?" Hoàng Phu Tuyệt không thể không tức giận hỏi, đáng chết, không phải đã nói, khoảng thời gian này không cho phép ai lên lầu hai hay sao? Tiểu tử này thế nào lại đi lên, những người đó rốt cuộc làm việc cái kiểu gì vậy, thật là tức chết anh.

"Tuyệt, anh làm gì mà giữ dằn với bảo bối như vậy?" Thủy Băng Nhu ở một bên trách cứ, đây chính là kết tinh tình yêu của hai người bọn họ nha! Thế nào hai người kia giống như trời sanh chính là kẻ địch vậy, loại kịch vui âm ỉ mãi mỗi ngày đều diễn một lần, anh là người lớn nha, thế nào như trẻ con

vậy, cũng không chịu thỉnh thoảng nhường bảo bảo một chút.

"Anh . . . . Anh chỉ là muốn giáo dục tiểu tử này một chút, em có nghe những điều vừa rồi nó nói không? Hiện tại không giáo dục cho tốt, về sau đi ra ngoài gieo họa khuê nữ của người ta thì làm thế nào?" Hoàng Phu Tuyệt uất ức nói, anh biết anh bà xã yêu của anh luôn luôn thích mềm không thích cứng, cho nên anh chỉ trưng ra cái bộ dáng này, cô có giận dữ cái gì cũng sẽ tiêu tán hết.

"Anh nói cái kiểu gì vậy, cái gì gieo họa cho khuê nữ nhà người ta? Theo như em thấy, nếu thật sự là gieo họa cho khuê nữ nhà người ta nhất định là học được từ người cha hư hỏng là anh." gương mặt Thủy Băng Nhu tức giận nói.

"Bảo bảo, những lời vừa rồi là ai nói cho con?" Thủy Băng Nhu trong nháy mắt trở nên dịu dàng hỏi, Tuyệt nói không có sai, nhất định là có người nói gì đó với cậu nhóc, nếu không cậu cũng sẽ không nói những lời như vậy.

"Chú Lý Khang nói nhiều khả năng là sáng sớm hàng ngày cha ở trong phòng trừng phạt mẹ, con còn nói không tin, ai ngờ cha thật sự là đang khi dễ mẹ, oa oa oa. . . . Cha xấu xa." Hoàng Phu Kỳ khóc ròng nói, đó mẹ mà cậu yêu nhất, không nghĩ tới cha hư ngày ngày đều khi dễ mẹ.

"Ách. . . . Con trai à, cha không có khi dễ mẹ! Chúng ta đang đùa giỡn thôi, con đừng khóc, nếu không sẽ không đẹp trai rồi." Thủy Băng Nhu dụ dỗ.

"Thật? Cha hư thật không có khi dễ mẹ?" Hoàng Phu Kỳ chùi nước mũi, không tin hỏi lại, vừa rồi ở ngoài cửa cậu rõ ràng nghe được tiếng mẹ yêu la đau, nhất định là cha hư đánh mẹ.

"Thật, mẹ có bao giờ lừa gạt con đâu chứ?" Thủy Băng Nhu cười bảo đảm nói.

"Này Tiểu Kỳ Kỳ đừng khóc, Tiểu Kỳ Kỳ là chú nhóc đẹp trai nhất thế giới, so với cha hư còn đẹp trai hơn." Hoàng Phu Kỳ lau nước mắt một cái, hưng phấn nói, thường mẹ cũng sẽ nói cậu đẹp trai hơn cha hư, tức chết cha hư rồi.

"Bảo bảo thật biết nghe lời." Thủy Băng Nhu sờ sờ đầu của cậu, cưng chiều nói.

Hoàng Phu Tuyệt nhìn mà nổi giận hết sức, tiểu tử này đột nhiên xông vào, cắt đứt chuyện tốt của anh không nói, bây giờ lại còn dùng nước mắt tới chiếm lấy sự đồng tình của mẹ.

Ngoài cửa người làm nữ thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, cô một mực đang muốn tìm xem người nào đi lên cứu phu nhân thì tốt, vào lúc này nghe được tiếng khóc của cậu chủ nhỏ, lập tức chạy vào, cảnh tượng bên trong cùng cô nghĩ kén nhau quá nhiều, căn bản cũng không có cái gì bộ dạng máu thịt văng tung tóe, người ta một nhà ba người giờ phút này đang dính vào cùng nhau, vô cùng ấm áp, mà cậu chủ nhỏ đang ở trong ngực phu nhân khóc thút thút, phu nhân dịu dàng giải thích chuyện mới vừa rồi, qua giọng nói của ông chủ, cô biết cô nghĩ lầm rồi, làm thế nào đây? Bộ dáng ông chủ bây giờ như là muốn giết người vậy, không phải anh ta giận giữ muốn giết cô chứ?

"Còn đứng ở đó làm gì? Còn không mang cậu chủ đi ra ngoài." Hoàng Phu Tuyệt không thể mắng cái tên tiểu tử thúi kia, nếu không bà xã yêu của anh khẳng định sẽ không để cho anh mon mem tới cửa phòng, mà anh đương nhiên là không nỡ mắng bảo bối của anh, cho nên mới đem tức giận trút lên người cô hầu gái này, ai kêu cô ta không trông nom tiểu tử thúi này cho đàng hoàng, lại để nó chạy đến phá hư chuyện tốt của anh.

"Dạ, dạ." Cô hầu gái khấn trương nói, thần phạt ời, cứu cô đi! Ông chủ thật sự rất đáng sợ nha.

"Mẹ, Tiểu Kỳ Kỳ đói bụng, chúng ta đi ăn điểm tâm có được hay không?" Hoàng Phu Kỳ lôi kéo tay Thủy Băng Nhu làm bộ đáng thương nói, cậu đã rất lâu rồi không có cùng mẹ ăn điểm tâm.

"Tốt, cái gì cũng nghe theo Tiểu Kỳ Kỳ." Thủy Băng Nhu cưng chiều nói, sau đó liền đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Hoàng Phu Kỳ nhìn thấy Thủy Băng Nhu vào phòng tắm, mắt khiêu khích nhìn về phía Hoàng Phu Tuyệt, gương mặt đầy vẻ hài lòng, hừ hừ, cha thối, muốn cùng mẹ một chỗ, sẽ phải lấy lòng Tiểu Kỳ Kỳ cho thật tốt, nếu không cậu sẽ vẫn độc chiếm mẹ.

Hoàng Phu Tuyệt hận nghiêng răng nghiêng lợi, là ai nói có con trai tốt, theo anh thấy thì, con trai căn bản là một ác ma nha, sớm biết ban đầu cũng không sinh nó.

Vì vậy cái buổi sáng ảm ỉ này của Hoàng Phu Kỳ chính thức hạ màn, loại là tình huống như vậy, ngày ngày cũng sẽ trình diễn, chỉ là vô cùng đa dạng mà thôi.

Hoàng Phu Tuyệt giận đến muốn chết, cho đến một ngày kia hai năm sau, Hoàng Phu Kỳ bảy tuổi không biết từ nơi nào nhặt về một cô gái nhỏ y hệt búp bê bị bỏ rơi.

Hoàng Phu Tuyệt quả thật rất vui mừng cảm tạ trời cao, chỉ cần ông xui khiến tiểu quý này cả ngày quấn lấy tiểu tử thúi kia, như vậy tiểu tử thúi cũng không có thời gian tới chiếm cứ bà xã yêu của anh, vừa nghĩ tới sự vĩ đại của kế hoạch, anh thật hưng phấn muốn bật cười thành tiếng.

Hoàng Phu Kỳ đối với cô gái nhỏ y hệt búp bê này yêu thích không buông tay, ngày ngày cứ như vậy dính vào bên cạnh cô nhóc, có cái gì tốt ăn, chuyện vui tất cả đều sẽ gọi cô bé, hơn nữa Hoàng Phu Kỳ cực kỳ bá đạo, mỗi ngày đều giúp cô nhóc ba tuổi tắm, cho tới bây giờ cũng không để bất kỳ người giúp việc nào đụng tay vào, ngay cả Thủy Băng Nhu cũng không được, đủ loại hành động như vậy khiến Thủy Băng Nhu nhìn xem mà lưu luyến, này. . . . . Đây không phải là di truyền trong truyền thuyết chứ? Nhớ trước kia một người đàn ông đúng là cũng như vậy lừa gạt cô về, hiện tại con trai bảo bối của cô cũng làm ra cùng một sự việc, trời ạ, chẳng lẽ đàn ông nhà họ Hoàng đều là nuôi dưỡng vị hôn thê từ nhỏ sao?

Chỉ là có một điều thật may mắn là đàn ông nhà họ Hoàng đều rất si tình, dù là về sau con trai bảo bối của cô không si tình, cô cũng sẽ hướng cho cậu nhóc theo phương diện này mà dạy dỗ cho tốt, trong lòng Thủy Băng Nhu thầm nghĩ.

Trước kia là một tiểu tử thúy dính vào bên người Thủy Băng Nhu, sau khi nha đầu tiểu quỷ kia đến, hai tiểu phá hài bọn chúng cứ như vậy ngày ngày dính vào bên người Thủy Băng Nhu, hai kế hoạch của Hoàng Phu Tuyết đi trạch hướng quỹ đạo, khiến anh càng thêm giận dữ gần chết.

Mặc dù tham muốn giữ lấy của tiểu tử thúy kia cực mạnh, những sao ngày ngày không theo tiểu nha đầu kia đi chơi chứ? Sao mà ngày ngày cứ chiếm lấy bà xã của anh, tiểu tử thúy kia cũng đã có búp bê kia rồi không phải sao, thiệt là, nó còn muốn như thế nào nữa.

Vì vậy trong lâu đài ngày ngày diễn ra hình ảnh bi ai của ai đó, nghe nói là bởi vì búp bê ba tuổi không có mẹ, cho nên Hoàng Phu Kỳ muốn cho cô nhóc tiếp xúc gần gũi với Thủy Băng Nhu, để cho cô bé cảm nhận được tình yêu của người mẹ, nghe nói sau này Hoàng Phu Kỳ sủng ái búp bê đó không thua kém gì tình yêu năm đó của Hoàng Phu Tuyết đối với Thủy Băng Nhu. Có rất nhiều rất nhiều lời đồn đại kéo dài, có điều chân thật chính là chỉ toàn những lời đồn đại về sự sủng ái mà thôi.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.